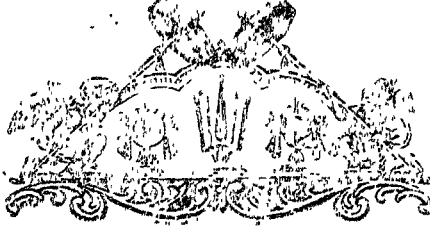

117:

117:126 ராமா நுஜாய நம:
117:127 க்ருஷ்ணலலுரயே நம:

117:128 லக்ஷ்மிநாராயணம் 13.

117:129 துறவகம்.

பரமகாருணிகரான
பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

யநீ ராமாயணை
தனிச்லோகம்

(இரண்டாம் பதிப்பு)

[ஸுந்தரகாண்ட தனிச்லோகம் முடிய தனிச்லோக துர்ப்பணம் என்னும் விவரணத்துடன் கூடியது.]

பதிப்பாசிரியர்:

யு. சி. கிருஷ்ணசாஸ்திரி, அண்ணாநகர், சென்னை.

3. புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

விஷய ரூ. 3.50.

துவாற்றல் ரூ. 0.33.

117:130 துறவகம் அச்சுக்காரம், புத்தூர், திருச்சி.

★ விஷயஸூசிகை ★

1. முகவுரை	i—vii
2. மூலச்சீலாகங்களின் ஸூசிகை	viii
3. பாலகாண்ட தனிச்சீலாகம்	1—55
4. அயோந்யாகாண்ட தனிச்சீலாகம்	55—155
5. ஆரண்யகாண்ட தனிச்சீலாகம்	155—216
6. கிஷ்கிந்தாகாண்ட தனிச்சீலாகம்	217—265
7. ஸுந்தரகாண்ட தனிச்சீலாகம்	266—376
8. ஸ்ரீராமாயணச்சீலாக பாதாநுக்ரமணிகை	377—389
9. இதர ப்ரமாண அநுக்ரமணிகை	389—393
10. ஆகராதி ஸாபேக்ஷப்ரமாணங்கள்	394—395
11. பிழைதிருத்தம்	—396

★ முகவுரை ★

“அபயப்ரதராஜர்” என்றும், “வியாக்கியான சக்ரவர்த்தி” என்றும் பெயர்பெற்றிருக்கும் பெரியவாச்சான்பிள்ளைக்கு நாலுதிக்குகளிலும் நாலு ஸிம்ஹாஸனமூண்டு என்று பெரியோர் பணிப்பர். நாலாயிர திவ்யப்ரபந்தங்களுக்கு இவ்வாசார்யோத்தமரூளிச்செய்த திவ்ய வ்யாக்யானங்களே முதலாவதும் முக்கியமான துமான ஸிம்ஹாஸனமாகும்; ஸ்ரீராமாயணத்தில் மிகச்சிறந்த சுலோகங்கள் பலவற்றின் ரஸ்யரஹஸ்யார்த்தங்களை விவரித்து இப்பெருந்தகையருளிச்செய்திருக்கும் ஸ்ரீராமாயண தனிச்சுலோகமும், அவ்வண்ணமே பாரதாதிகளிலுள்ள சுலோகங்களை விவரித்தருளியிருக்கும் ஸ்ரீபாரதாதிதனிச்சுலோக க்ரந்தமும் இவருடைய இரண்டாவது ஸிம்ஹாஸனமாகும். ரஹஸ்யத்ரயங்களையும், ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் அறிய வேண்டிய மற்ற ரஹஸ்யார்த்தங்களையும் விவரித்து இம்மஹாபுருஷருளிச் செய்திருக்கும் பரந்த ரஹஸ்யாதி ரஹஸ்ய க்ரந்தங்கள் இவருக்கு மூன்றாவது ஸிம்ஹாஸனமாகும். ஆசார்யச்சுரேஷ்டர்களான ஆளவந்தாரும், எம்பெருமானாரும் அருளிச் செய்த ஸ்தோத்ரரத்த சது:சுலோகீ கத்யங்களுக்கும். வேதகிலமான ஜிதந்தே ஸ்தோத்ரத்துக்கும் இவர் அருளிச்செய்த திவ்ய வ்யாக்யானங்கள் இவ்வியாக்கியான சக்ரவர்த்தியின் நாலாவது ஸிம்ஹாஸனமாகும். ஸ்ரீஸூக்திமாலையாகிற திருக்கோயிலை எழுப்பி, அதிலே இந்த நான்கு ஸிம்ஹாஸனங்களிலேயும் அபயப்ரதராஜரை எழுந்தருளுவிக்கவேண்டும் என்னும் பாரிப்புடன் எந்தையாரா தொடங்கிய திருப்பணியிலே, ஸ்தோத்ரகத்யவ்யாக்யானமாகிற ஸிம்ஹாஸனத்தைத் தாம் இந்நிலவுலகிலே எழுந்தருளியிருந்தபோதே பூர்த்தி செய்வித்து, மற்ற ஸிம்ஹாஸனத் திருப்பணியைத் தொடங்கச் செய்துவிட்டுத் திருநாட்டுக்கு எழுந்தருளிநார் கீர்த்தி மூர்த்தியான அஸ்மத்தாதபாதர்கள். தனிச்சுலோகமாகிற தனிப்பெருஞ்சீரிய சிங்காசனத் திருப்பணியின் முதற்பகுதியாகும் இந்த திவ்யக்ரந்தம்.

திவ்யப்ரபந்தங்களும், ஸ்ரீராமாயணமும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தத்திற்கு இரண்டு மதில்களாகக் கீர்த்திபெற்றவை. அவையிரண்டின் பொருளையும் விவரித்துத் திருமதில் திருப்பணி செய்த பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பெருமையைப் பேசமுடியுமோ? 'எம்பெருமானார் திவ்யப்ரபந்தார்த்தங்களைத் திருமாலையாண்டாண்டமும், ஸ்ரீராமாயணார்த்தங்களைப் பெரியதிருமலைநம்பியிடமும், ரஹஸ்யார்த்தங்களைத் திருக்கோட்டியூர் நம்பியிடமும், ஸ்தோத்ரங்கலையும் நல்வார்த்தைகளையும் ஆளவந்தாராழ்வாரென்னும் திருவரங்கப்பெரு

மாளரையரிடமும் கேட்டதாகக் கேள்விப்படுகிறோம். ஆயினும் அவ்வர்த்தங்களைக் க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யரான அப்பேராசிரியரும் நமபோல்வாருடைய உஜ்ஜீவனத்தின்பொருட்டு ஏடுபடுத்தி வைத்தாரில்லை. திவ்யப்ரபந்தார்த்தங்கள், ஸ்ரீராமாயணார்த்தங்கள், ரஹஸ்யார்த்தங்கள், ஸ்தோத்ரார்த்தங்கள், நல்வார்த்தைகள் ஆகிய எல்லாவற்றையுமே தம பெருங்கருணையாலே உலகெல்லாம் உய்வதற்காக முதன்முதலில் வியாக்கியானங்களாக வெளியிட்டருளிய பேராசிரியர் பெரியவாச்சான்பிள்ளையைத்தவிர எவரேனும் உண்டோ? இத்தாலேயன்றே பெரியவாச்சான்பிள்ளை 'பரமகாருணிகர்' என்றும், 'அபாரகருணலாகரர்' என்றும் பெரியோர்களால் புகழப்படுகிறார். க்ருபாமாத்ரப்ரஸந்நாசார்யர்களின் கோஷ்டிக்குத் தலைமை வஹிப்பவராகவன்றே விளங்குகிறார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. பேதைபாமரர்களும் ஸ்ரீவைஷ்ணவஸித்தாந்தப் பொருள்களை உணரும்படி பற்பல நூல்களையிற்று இவர் உபகரித்திருப்பதுபோலே வேறு எந்த ஆசார்யருமே செய்ததில்லை என்பதை எவரேனும் மறுக்கமுடியுமோ?

இவருளிச்செய்த திவ்யக்ரந்தங்களினுள் ஸ்ரீராமாயண தனிச் ச்லோகம் என்பது தனிப்பெரும் பெருமைபெற்று விளங்குகின்றது. ச்ருதிகளிலிருந்தும், தர்மசாஸ்திரங்களிலிருந்தும், இதிஹாஸ புராணங்களிலிருந்தும், காவ்ய நாடக அலங்கார கிரந்தங்களிலிருந்தும், மீமாம்ஸா வ்யாகரண நியாயநீதி ஸாமுத்திரிக ஜயோதிஷாதி சாஸ்திரக்ரந்தங்களிலிருந்தும் பற்பல விஷயங்களை எடுத்தெழுதியும், பல்லாயிரக்கணக்கான ப்ரமாணங்களை மேற்கோளாகக் காட்டியும் ஸ்ரீராமாயணச் ச்லோகங்களை இவர் விவரித்தருளியிருப்பதைக் காணுந்தோறும் இவருடைய ஸர்வதோமுகமான பாண்டித்யமும், ராஸிக்யமும் படிப்பவர்களின் உள்ளத்தை உருக்குகின்றன. அப்பய்யதீக்ஷிதரிடம் ஸ்ரீராமாயணச் ச்லோகார்த்தங்களை விவரித்து ஒரு நூலெழுதவேண்டுமென்று சிலர் கேட்க, 'சோழியன் சுவைத்த சக்கையான ஸ்ரீராமாயணக் கரும்பில் நான் பிழிந்து எழுதுவதற்கு என்ன இருக்கிறது?' என்று பதில் சொன்னதாக வழங்கிவரும் கர்ண பரம்பரைச் செய்தியொன்றே இக்கிரந்தத்தின் பெருமைக்குச் சான்றாகும். இப்படிப்பட்ட திவ்யக்ரந்தத்திலே பற்பல விடங்கள் அறிவாளிகளுக்கும் பொருள் விளங்காமலும், பற்பல ப்ரமாணங்கள் ஆகரமும் அர்த்தமும் அறியப்படாமலும் உள்ளன. ஆகையால் இதற்கு ஒரு விவரணமொன்று எழுதி வெளியிடவேணுமென்றும் எண்ணம் எந்தையாருக்குண்டாகி, அதைத்தாமே தொடங்கிவைத்து

அடியேனையும் தொடர்ந்து எழுதிமுடிக்குமாறு நியமித்தருளினார். தனிச்சலோகதர்ப்பணம் “तनिश्लोक दर्पण” [தனிச்சலோகக் கண்ணாடி] என்னும் பெயர்பெற்ற இந்தத் தனிச்சலோக விவரணம் எந்தையாருடைய ஆசியாலும், பெரியவாச்சான்பிள்ளையின் பேரருளாலும் தனிச்சலோக வியாக்கியானத்தைக் கண்ணாடிபோலே தெளிவுபடுத்துவதாய், மூலத்தைக் காணமுடியாதவர்களும் கண்ணாடியைக்கண்டு தெளிவுபெறும்படியாய் அமைந்துள்ளது. அடியேனுடைய அறியாமையாலே குற்றங்குறைகள் ஏற்பட்டிருப்பின் மஹான்கள் கூழித்தருளவேணும். பல தனிச்சலோகபங்க்திகளின் பாடசோதனை விஷயத்திலும் அர்த்தநிர்ணய விஷயத்திலும் பேருதவிபுரிந்தவரும் ஜ்ஞாநசீல வயோவ்ருத்தருமான ஸ்ரீரங்கம் வித்வான் ஸ்ரீ. உ. வே. கோவிந்தாசார்ய ஸ்வாமியவர்களுக்கு அடியேன் தலையல்லால் கைம்மாறிலேனே. பல ப்ரமாணங்களின் ஆகரங்களைக் கண்டுபிடிக்க உதவிய திருச்சி ஸ்ரீ. உ. வே. A. V. கோபாலாசார்யஸ்வாமி அவர்களுக்கும், ஸ்ரீ. உ. வே. கோழியாலம் ரங்கநாதாசார்ய ஸ்வாமிகளுக்கும் அடியேனுடைய பெரு நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஸுந்தரகாண்ட தனிச்சலோகம் முடிய, விவரணத்துடன் ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸூரியான பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவவதரித்த தினமான ஸ்ரீஜயந்தியன்று தனிச்சலோகத்தின் முதல் பாகமாக இந்நூல் வெளியிடப்படுகிறது. அபயப்ரதானஸாரமும், யுத்தகாண்ட தனிச்சலோகமுடங்கிய இரண்டாவது பாகம் சில வருடங்களில் வெளிவரும்*. தனிச்சலோக வ்யாக்யானத்தில் சில பாடசோதனைகளை இனிக்காட்டுவோம்.

முதன்முதலில் ஓரிடத்தில் ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீ உ. வே. கோவிந்தாசார்யஸ்வாமிகள் பழைய பிரதிகளைக்கொண்டு தெரிவித்த திருத்தங்களை வெளியிடுகின்றேன். “இயம்ஸீதா” என்னும் சுலோகத்திலே “(மம ஸுதா) ‘மிதிஸ்யாயம் ப்ரதீப்தாயாம ந மே கிஞ்சித் ப்ரத்யஹ்யதே’ என்றவநபிமானிக்குப் பிறந்தவன். ‘வள்ளி மருங்குல் என்றன் மடமான்’ என்று தாயார் வைலகூண்யம் சொல்லுமாப்போலே.” என்று பாடம் காண்கிறது. “அழகோ நமக்குத் தேட்டம்? ஆபிஜாத்யம் வேண்டாவோ? என்று கருத்தாகப் பிறப்பில் ஏற்றம் சொல்லுகிறான்,—” என்ற அவதாரிகைக்கு இப்பங்க்திகள் பொருந்தியே யிருப்பதால் நம்மாலும் இப்படியே வெளியிடப்பட்டுள்ளது. ஸ்ரீகோவிந்தாசார்யஸ்வாமி காட்டும் திருத்தமாவது,—“என்றவநபிமானிக்குப் பிறந்தவன்” என்னுமிடத்தில் “என்றவன் அபிமானிக்கப்

* சார்வரி தை ஹஸ்தத்தில் இரண்டாம்பாகம் வெளியாகிவிட்டது.

பிறந்தவள்” என்றிருக்கவேண்டும் என்பது. ‘ன’ ‘ந’ ஆகவும், ‘க’ ‘கு’ ஆகவும் பிறழ்ந்திருக்கிறது என்றபடி. திருந்திய பாடத்தில் அநபி மானிக்குப் பிறந்தவள் என்னும் அர்த்தம் ஸித்திப்பதோடு, அநபி மானியும் அபிமானிக்கும்படியாகப் பிறந்தவள் என்னும் ரஸ்யார்த்தமும் ஸித்திக்கிறதாகையாலும், “வள்ளமருங்குல் என்றன் மடமான்” என்ற ப்ரமாணத்திற்கு இது பொருந்தியிருக்குமாகையாலும் இப்பாடமே சுத்தபாடமாயிருக்கத்தகும்.

“தருணௌ” என்று தொடங்கும் சுலோகத்தில் முதல்யோஜனையில், “(ஸுகுமாரௌ) திவ்யஞான காமன் ஒருவனிறே. இவர்கள் இளமையைப்பாரீர். இரண்டு காமராய்க்காண் தோற்றுகிறது.” என்று அச்சுப்பதிப்புப்பாடம் காண்கிறது. இங்கு மஹான்கள் ஓலைச்சுவடிகளைக்கொண்டு காட்டும் திருத்தமாவது:—“(ஸுகுமாரௌ) திவ்யஞான காமன் ஒருவனிறே. இவர்கள் பெளமராயிருப்பார் இரண்டு காமராய்க்காண் தோற்றுகிறது.” என்பது. ‘கு’ சப்தம் பூமியையும், ‘மார’ சப்தம் மன்மதனையும் குறிக்குமாகையாலே ‘ஸுகுமார’ சப்தத்திற்கு ‘பூமிமன்மதன்’ எனனும் பொருளைக்கொண்டுள்ளார் பெரியவாச்சான்பிள்ளை. திருந்திய பாடத்திலேயே இப்பொருள் தெளிவாக விளங்குகிறது. ‘திவ்யஞான-ஒருவன்’ என்பதற்கு ப்ரதிகோடியாக “பெளமராயிருப்பார்-இருவா” என்றே பரமரஸிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளியிருப்பார் என்பது திண்ணம்.

“தருணௌ” என்னும் சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் “(ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ)...‘ராமமந்மதுசரணை...’ என்று காமனாகவே பரிக்ரஹித்துச் சொன்னானிறே” என்று அச்சுப்பிரதிகளில் பாடம் காண்கிறது. “ராமமந்மத” என்று தொடங்கும் சுலோகம் ரகுவம்சத்தில் பதினேராவது ஸர்க்கத்தில் கவிக்கூற்றுக் அமைந்திருக்கிறது. ஆகையால் ‘சொன்னானிறே’ என்பது சுத்தபாடம்.

“சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ” என்னும் பதத்தின் வ்யாக்யானத்தில், “பீதகவாடை உடைதாழ் விருந்தாவனத்தே கண்டோமே” என்றும், ‘செய்யவுடையும் திருமுகமும் செங்கனிவாயும் குழலுங்கண்டு’ என்றும் பெண்பிறந்தார் வாய்புலற்றும்படியாய்க்காண் இடையழகு இருப்பது” என்று அச்சுப்பிரதிகளில் பாடம். ‘சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ’ என்னும் ப்ரதீகத்துக்கும், ப்ரமாணமாக எடுக்கப்பட்ட ஆழ்வார் ஸ்ரீஸூக்திகளுக்கும் சேர்ந்திருப்பது..... ‘...உடையழகு இருப்பது’ என்னும் பாடமே. அங்கேயே “‘கந்யா

காமயதே ரூபம்' என்றும், 'பெற்றக்கால் அவனாகம் பெண்பிறந்தோ முய்யோமே' என்றும், உடம்பை உகப்பிக்கக்கடவ ஸ்திரீகள் ஆழங்காற்படச் சொல்லவேணுமோ?" என்றும் வாக்யத்தில் 'உகக்கக்கடவ' என்னும் பாடமே முன்வாக்கியத்திற்கும் எடுக்கப்பட்ட ப்ரமாணங்களுக்கும் சேர்ந்திருக்கும்.

"மஹாபலௌ" என்னும் பதத்தின் விவரணத்தில் "பலஹீந ரானவளவேயன்றுகாண்! க்ரமாகதமான ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கச் செய்தேயும், அகப்பட ஆளமாட்டாதே ஓதுங்கிப் பெண்டாட்டிக்கு அஞ்சிப் பொகட்டுப்போரும்படி அதயந்தபுலராயக்காண் இருப்பது" என்று அச்சுப்பிரதிகளில் பாடம். ப்ரதீகத்துக்கு சேர்ந்திருக்கும் "அதயந்தபுலராயக்காண்" என்பது சுத்தபாடம்.

"புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ" என்னும் பதத்தின் கீழ் இரண்டு யோஜனையிலும், "தன்னிலமான நாட்டுக்கு அவர்கள் ஆளித்தனை போக்கி, வெற்று நிலமான காட்டுக்கு ஆளல்லர்..." என்றும், "வெற்று நிலமான இக்காட்டிலே திரியச்செய்தேயும், தன்னிலத்திலே நின்ற தாமரைபோலே அக்கண்ணில் செவ்விதானே சொல்லா நின்றதுகாண்!" என்றும் பாடம் அச்சுப்பிரதிகளில் காண்கிறது. "தன்னிலமான" என்பதற்கு ப்ரதிகோடியாயிருக்கும் 'வேற்றுநிலமான' என்னும் பாடமே சிறந்தது.

"சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ" என்றதின் இரண்டாவது யோஜனையின்முடிவில் "உடைத்தோலும் மரச்சடையுமாய்க்காண் அவர்களிருப்பது" என்றுள்ளது. 'மரச்சட்டை' என்று சுத்தபாடம்.

"தம் த்ருஷ்ட்வா" என்னும் சுலோக வ்யாக்யானத்தில், "(தம்) உகப்பாலே அடுத்துப்பார்க்கில் நயமான தேஜஸ்ஸுக்கும் ஸ்தானமான திருமேனியுடையவரை" என்னும் பாடம் பொருளற்றதாயுள்ளது. "நாயனமான தேஜஸ்ஸுக்கும் அஸ்தானமான திருமேனியுடையவரை" என்பது ரஸிகர்கள் பெருநிதி கிடைத்தாற்போலே பேணிப்பாதுகாக்க வேண்டிய சுத்தபாடம்.

"த்வமப்ரமேய:" என்னும் சுலோகத்தில், "அப்ரமேய:" என்னும் பதவ்யாக்யானத்தில், "த்ருஷ்டாநுமாநத்தில்.....ப்ரத்யக்ஷயோக்யமல்லாமையாலும்.....த்ருஷ்டாநதபில்லாமையாலும், ஸாமந்யதோ த்ருஷ்டாநுமாநத்தில் வ்யாப்திக்ரஹணதசையில்லை; ஸர்வகர்த்ரநுகதமாக.....அந்யதைவ ஸித்திக்கையாலும் அநுமாநஜ்ஞாந

விஷயமல்லீர்” என்று பாடம் காண்கிறது. முதன் முதலில், அதுஷ்டமான அநுமானம் எதிலும் வ்யாப்திக்ரஹணதசை அடியோடு இல்லாமலிராது. ந்யாயதர்சனவ்யாக்யானம். ந்யாயபரிசுத்தி ஆகியவற்றில் சொல்லியிருக்கும் ஸாமாந்யதோ க்ருஷ்டாநுமான லக்ஷணத்திற்கும் இது பொருந்தாது. மேலும் அநுமானஜ்ஞாந விஷயமல்லாமல்க்குப் பல ஹேதுக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வரும் இவ்வாக்கியத்தில் ‘வ்யாப்திக்ரஹண தசையில்லை’ எனனும் பதம் அந்வயிக்கவும் மாட்டாது. இக்காரணங்களால் ‘வ்யாப்திக்ரஹண தசையில்’ எனபது சுத்தபாடமாயிருக்கத்தகும்.

“ஹிதிஹிமாவாந்” என்றவிடத்து வியாக்கியானத்தில், “முற்பட நெஞ்சிலே குற்றம் கிடந்தபின்பு பொறுத்ததாகையன்றிக்கே, இருந்தபடி முதலிலே குற்றத்தில் அறிவின்றிக்கே பொறுமையே நிரூபகையான பூமியின் பொறையாய்ருந்தது” எனனும் அசுத்த பாடம் “முற்பட நெஞ்சிலே குற்றம் கிடந்து பின்பு பொறுத்ததாகையன்றிக்கேயிருந்தபடி. முதலிலே...” என்று திருத்தப்பட்டுள்ளது.

துஷ்கரச்லோகத்தில், “இஸஸம்ஸாரத்தைச் செய்யக்கோலித் தவிர்ந்தாரோ? என்னில் (கருதவாந்)” என்ற அசுத்தபாடம், “இஸ்ஸாஹஸத்தைச்...” என்றும், “(தவ்யா ஹீந:)...தமக்கு மினுக்கமுண்டாயிருக்குகிற இவனையோ விடுவது” எனனும் அசுத்த பாடம் “...தமக்குமினுக்கமுண்டாக்குகிற” என்றும் திருத்தப்பட்டுள்ளது. துஷ்கரச்லோகடிப்பணியிலும் இத்திருந்திய பாடங்களே ஆதரிக்கப்பட்டுள்ளன.

“ஹிமஹத” சுலோகத்தில் “பரிவு போராத ப்ரக்ருதியைக் கொண்டு” என்பது அசுத்தபாடம்; “பிரிவு பொருத...” என்பது சுத்தபாடம்.

“த்ருணமந்தரத:” அவதாரிகையில் “நிலைபோக்கலாமோ” எனனும் அசுத்தபாடம் “நிலைபேர்க்கலாமோ” என்று திருத்தப்பட்டுள்ளது. ‘மித்ர மௌபயிகம்’ அவதாரிகையில் திருந்திய பாடமே காணப்படுவது காண்க. “த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா” எனனுமிடத்து வ்யாக்யானத்தில் ஒன்பதாவது பொருளில் “என்றூயிற்றுவது ப்ரதிகூலாசரணம் பண்ணாதே இவ்வளவாலே” எனனும் அசுத்தபாடம் “என்றூயிற்றுவது; ப்ரதிகூலாசரணம் பண்ணாத இவ்வளவாலே” என்று திருத்தப்பட்டுள்ளது. பதினைந்தாவது பொருளில் “த்ருணை பல ந்யாயத்தாலே” என்பது “த்ருணைபந்யாயத்தாலே” என்று

திருத்தப்பட்டுள்ளது. “சுசிஸ்மிதா” என்றவிடத்தில் நாலாவது பொருளில் “பெருமானைத் தாமஸ்லரென்கிருன்” என்பது “பெருமானைத் தரமஸ்லரென்கிருன்” என்று திருத்தப்பட்டுள்ளது.

“மித்ரம் சுர்த்துமௌபயிகம்” என்ற விடத்தில். (ஓளபயிகம்) உபாய: நிமித்தகாரணம். உன்னுடைய உஜ்ஜீவனத்துக்கு உபாயம்” என்பது அசுத்தபாடம். “(ஓளபயிகம்) உபாய: இம்மித்ர காரணம் உன்னுடைய உஜ்ஜீவனத்துக்கு உபாயம்” என்பது சுத்த பாடம். “ராம:” என்றவிடத்தில், “உன்னுடையும் உண்டாக்கலிலே பழையபடியே பொருந்தும்படி பண்ணவல்லர்காண்” என்பது அசுத்தம். “.....உன் பக்கலிலே பழையபடியே...” என்பது சுத்த பாடம். “புருஷர்ஷப:” என்றவிடத்தில் “புருஷோத்தம:” என்கிற படியே அதமனாகிருன்” என்பது தவறு: “புருஷோத்தம:” என்றபடி. அதமனாகிருன்...” என்பது சுத்தபாடம்

“இஹஸந்தோ” வில் “ததாஹி”யின் கடைசியில், “உன்னுடைய அநுவர்த்தநத்துக்கு ஸாதநமாயிருப்பதொரு.....” என்பது தவறு: “உன்னுடைய அநுவர்த்தநத்துக்கு...” என்பது சுத்தபாடம். “ஆசாரவரஜிதா” ஏழாவது பொருளில் ‘ஸதாசாரம் பண்ணுற்றிலன்றோ’ என்பது பிழை. “ஸதாசாரம் பண்ணிற்றிலனோ” என்பதுசுத்தம்.

“ஸா திர்யக்” அவதாரிகையில், “சிம்சுபாசாகி சிகாவலம்பிநியாய்” என்பது பிழை; “...சாகாவலம்பிநியாய்” என்பது சுத்தம்.

இப்பாடத்திருத்தங்களில் பெரும்பான்மையானவை பெரியோர்களால் ஆதரிக்கப்படுமென்று நம்புகிறேன்.

மம்மத-ஸ்ரூ
ஆவணியில் ரோஹிணி.

இங்ஙனம்
தாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

இரண்டாவது பதிப்பின் முன்னுரை

இப்பதிப்பில் முன் பதிப்பிலுள்ள சில பிழைகள் திருத்தப்பட்டுள்ளன, ஸ்ரீராமாயண ச்லோகங்களுக்குப் பாதாநுக்ரமணிகையும், இதர ப்ரமாணங்களுக்கு அநுக்ரமணிகையும் தரப்பெற்றுள்ளன.

சுபகிருது ஸ்ரூ
புரட்டாசித்திருவோணம்.

தாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.

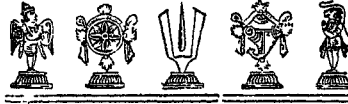
மூலச் லோகங்களின் ஸூசிகை

பூர்வாமாயண தனிச்சலோகம் - பூர்வபாகம்.

1. அஹம் வேத்மி	1
2. ஊநஷோடூஸ	26
3. த்ரஷ்டும் ஸக்யம்	42
4. கௌஸல்யா	44
5. இயம் ஸீதா	47
6. க்யச்சதா	55
7. இச்சுராமோ ஹி	62
8. ப்ரியவாதீச	74
9. யச்ச ராமம்	78
10. ராஜ்யஞ்ச தவ	80
11. கிம் த்வாமந்யத	82
12. ஸ ப்ராதூ:	93
13. புவாம்ஸ்து	97
14. ராமம் த்ராதம்	100
15. யே து ராமஸ்ய	114
16. ராமம் மேநுகூதா	116
17. ந ச ஸீதா	138
18. விஷயே தே	139
19. ஆசசகேஷ்டத	147
20. ஸுபகூ:	150
21. புவஜ்ஞேந	155
22. தருணௌ	158
23. தம் த்ருஷ்ட்வா	204
24. அஸ்மிந் மயா	213
25. பத்யமகேஸர	217
26. பத்யமஸௌக்யந்தீக	223
27. த்வமப்நமேயச்ச	224
28. நாந்ருக்வேத	264
29. துஷ்கரம்	266
30. ராமஸ்ய வ்யவ	272
31. ஹிமஹதநளிநீவ	274
32. த்ருணமந்தரத:	276
33. மித்ரமௌபயிகம்	311
34. இஹஸந்தோ	330
35. ஸா திர்யகூர்த்வம்	344
36. ஸ்வப்நேபி	352
37. ஸ பித்ரா ச	353
38. ஸத்யம் ராக்ஷஸ	366

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

பெரியவாச்சான்மீள்னை அருளிச்செய்த

ஸ்ரீ ராமாயண தனிச்சீலோகம்

பெரியவாச்சான்மீள்னை தனியன்

ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸுமாவஹ்வாய நமோ யாமுநஸுநவே |
யத் கடாசைக்ஷக லக்ஷ்யாணும ஸுலபு: ஸ்ரீதூரஸ்ஸதூா ||

பாலகாண்டம் 19-வது ஸர்க்கம், 14-வது ச்லோகம்

अहं वेद्मि महात्मानं रामं सत्यपराक्रमम् |

वसिष्ठोऽपि महातेजा ये चेमे तपसि स्थिताः ||

அஹம் வேத்மி மஹாத்மாநம் ராமம ஸத்யபராக்ரமம் |
வஸிஷ்டேயா஽பி மஹாதேஜா யே சேமே தபஸி ஸ்திதா: ||

பதவுரை:—அஹம்—நானே, ராமம்—ஸ்ரீராமனை, மஹாத்
மாநம்—மஹாத்மாவாகவும், ஸத்யபராக்ரமம்—ஸத்யபராக்ரமனாக
வும், வேத்மி—அறிவேன், மஹாதேஜா:—மிகுந்த தேஜஸ்ஸை
யுடைய, வஸிஷ்டேயா஽பி—வஸிஷ்டமஹர்ஷியும், (வேத்தி—
அறிவார்); இமே—இங்கேயிருக்கிறவர்களாய், தபஸி ஸ்திதா:
யே—தபஸ்ஸிலே நிலைநிற்கிறவர்களான யாவர் சில மஹர்ஷி
களுண்டோ, (தேயி வித்யந்தி—அவர்களும் அறிவார்கள்)

அவதாரிகை:—சக்ரவர்த்தியானவன், பெருமானுடைய
பருவத்தில் சிறுமையையிட்டு இவருடைய ஆண்பிள்ளை
தனத்திலே அதிசங்கை பண்ணக்கூடுமென்று ஸங்கித்து,

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வரமீ தரஸன் இயற்றிய
'தனிச்சீலோக தூர்ப்பணம்' என்னும்

தனிச்சீலோக விவரணம்

அவதாரிகை:—தசரதசக்ரவர்த்தியானவன், ஸ்ரீராமபிரான் பரு
வத்திலே சிறுவனாயிருப்பதைக் கண்டு அவனுடைய வீரியத்தைக்
குறைய நினைக்கக்கூடும் என்று ஸந்தேஹித்து, அதைப் போக்கு
தனி—1

அவருடைய வைபவத்தையும் பராக்ரமத்தையும் விவாக்ஷிபு மாக உபபாதிக்கிறான் விச்வாமித்ரமஹர்ஷி (அஹம் வேத்மி வஸிஷ்டேஹிவேத்தியே சேமேதபஸிஸ்திதா: தேஹிஷிஷி) "ந யுத்த்யோக்யதாமஸ்ய பச் பாமி" (ந யுத்த்யோக்யதாமஸ்ய பச் பாமி) என்று இவர் அயோச்யதையைச் சொல்லுகைக்கு நீயொருவனுமேயுள்ளாய்; இவர் யோக்யதையை அறிகைக்கு நாங்கள் இக்கதனைபெருமுண்டு என்கிறான்.

வ்யாக்யானம்:—(அஹம் வேத்மி) "न चक्षुषा गृह्यते" (ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே) "मनसा तु विशुद्धेन" (மநஸா து விசுத்தே₄ந) "என்றேனும் சுட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்சென்னும் உட்கண்ணால் காணாமுணர்ந்து" என்று யோக்யபரிசுத்தமான உட்கண்ணாலே நானறியும்த்தனை போக்கு. பூரஹ்யசக்ஷுஸவாலே காண்கிற உனக்குத் தெரியாதுகாண். (அஹம் வேத்மி) "ज्ञानवृद्धा मया राजन् बहवः पर्युपासिताः" (ஜ்ஞாநவ்ருத்த₄ர மயா ராஜந் பஹவ: பர்யுபாஸிதா:) என்று பல ஆசார்யர்களை ஸேவித்த நான் அறியும்த்தனை போக்கு.

வதற்காக, ராமனுடைய பெருமையையும் பராக்ரமத்தையும், ஸாக்ஷிபுமாயுட்காட்டி விவாக்ஷிபுர் விச்வாமித்ரமஹர்ஷி. "யுத்தம் செய்யத் தந்தந்த யோக்யதையை ராமனிடம் நான் காணவில்லை" [ரா-பா20-2] என்று ராமனுடைய அயோக்யதையைச் சொல்ல நீ ஒருவனேயுள்ளாய்; இவன் யோக்யதையை அறியப் பலமுண்டு என்கிறார்.

வ்யாக்யானம்:— 1. (நான் அறிவேன்) "ஸர்வம் வாக்யம் ஸாவதாரணம்" [எல்லா வாக்கியங்களும் (பொதுவாக) ஏகார்த்துடனாகியவை] எனலாம் நியாயத்தாலே நானேயறிவேன் என்றபடி. "(பரபா₄தம) ரணலலலே காணப்படுகிறவனல்லன்" [முண்ட 3-1-8] "யுத்தமான மனத்தாலேயே காணத்தக்கவன்" [விஷ்ணு தர்மோ 275-2] "எனறேனும் உட்கண்ணால் காணாத அவ்வுருவை நெஞ்செனலும் உட்கண்ணால் காணும் உணர்ந்து" [பெரியதிருவ-28] என்று யோக்யத்தினாலே அழகுகற்ற உட்கண்ணாகிற நெஞ்சாலே நான் அறிவேனெயொழிய வெளிக் காணுகிற உட்கண்ணாலே காணும் உணர் துத்தெரியாதுகாண் 2. (நான் அறிவேன்) "அரணே! என்னுள் அறிவில் முத்திந்த கிழவார்பா பலர் தனக்கு உபபாதிக்கப்பாட்டி தந்திரா

நாடடாரலே ஸேவிக்கப்படுகிற உனக்குத்தெரியுமோ? (அ ல் வத்மி) “குராத்ரப்புதரா:” (குராத்ரப்புதரா:) என்று புலவரையையொழிய நானறிவ : ஷ் லுந ஃய ன : றி யாய். (அஹம வேதமி) தலையும் சடையுமான நானறியும்த கனை போக்கி, தலையும் முடியுமான றீயறியாய். (அஹம் வேதமி) ஸாந்விசப்ரகருதியான நானறியும்தகனை போக்கி ராஜஸ பரகருதியான றீயறியாய். (அஹம வேதமி) “நீசய்யாஸநம் சாஸ்ய நிதயம் ஸ்யாத குருஸநநிதேள) என்று ஆஸநத்தின் கீழே யிருந்த எனக்குத் தெரியும்தகனை போக்கி, “ஸிஹாஸநே ப்ரபு:” (ஸிமஹாஸநே ப்ரபு) என்று ஆஸநத்தின் மேலேயிருக்கிற உனக்குத் தெரியுமோ? (அஹம வேதமி) யோகக்ரமம் அறியும் நான் அறியுமத்தை யோகக்ரமமறியும் றீ அறிவுதியோ? (அஹமவேதமி)மோக்ஷகாமேஷ்டிபண்ணின நானறியுமத்தை யுதரகாமேஷ்டி பண்ணின றீ அறிவுதியோ? (அஹமவேதமி) தர்மமோக்ஷபரணான நான் அறியுமத்தை, அர்த்தகாமபரணான உண்ணால் அறியப்போமோ?

1. [பார-ஸபா 55-12] என்று பல ஆசாரியர்களை ஸேவித்த நான் அறிவேனையொழிய, பாமராகளாலே ஸேவிக்கப்படும உனக்குத் தெரியுமோ? 2. (நான் அறிவேன்) “குசத்தையும், தர்ப்பத்தையும் தரிப்பவர்கள்” [?] என்கிறபடியே டையிலே புலஹபபிடித்த நான் அறிவேன்; டையிலே வில்லைப்பிடித்த றீ அறியாய். 3. (நான் அறிவேன்) தலையிலே சடையையுடைய நான் அறிவேனையொழிய, தலையிலே முடியையுடைய றீ அறியாய். 4. (நான் அறிவேன்) ஸாந்விசயஸபாபவண நானறியேனையொழிய ராஜஸஸ்வபாவண றீ அறியாய். 5. (நான் அறிவேன்) “குருவின எதிரே இந்த சிஷ்ய னுக்குத் தாழ்வான படுகையும ஆஸநமும இருக்கவேண்டும்” [மனு 2-198] என்று குருவினுடைய ஆஸநத்தின் கீழேயிருந்த எனக்குத் தெரியுமையொழிய “ஸிமஹாஸநத்தினுள்ள ப்ரபு” [?] என்று அஸநத்தின் மேலேயிருக்கிற உனக்குத் தெரியுமோ? 6. (நான் அறிவேன்) யோகவழியறியும் நான் அறியும் விஷயத்தை யோகவாழி அறியும் றீ அறிவாயேயா? 7. (நான் அறிவேன்) மோக்ஷத்தை விரும்பியாகம செய்த நான் அறியும் விஷயத்தை

நானேயோ அறியாதேன்? “नेति नेति” (நேதி நேதி) என்றும், “क इत्या वेद” (க இத்த்யா வேத்ய) என்றும் ப்ரமாணங்களான வேதங்கள்தான் அறிந்ததோ? “ब्रह्मरुद्र-भूतानां मनसामप्यगोचरम्” (ப்ரஹ்மருத்ரேநந்த்ரபூதாநாம் மநாமப்யகோசரம) என்றும், “நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் எம்பெருமான் தன்மையை யாரறிகிற்பார்” என்றும் ப்ரமாதாக்களான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்குத்தான் இலமோ? ப்ரமாதாக்களையேயோ? “सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद” (ஸோ அங்க்ய வேத்ய யத்யி வா ந வேத்ய) என்றும் ‘தனக்கும் தன தன்மையறிவரியானை’ என்றும் ப்ரமேயபூதனானவன் தனக்கும் தெரியுமோ? இத்தனைபேர் அறியார்களேகாண் என்ன, (அஹமவேத்மி) “यस्सर्वज्ञस्सर्ववित्” (யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித) “स्वभाविकी ज्ञानबलक्रिया च” (ஸ்வாபயூவிகீ

புத்ரனை விரும்பியாகம் செய்த நீ அறிவாயோ? 9. (நான் அறிவேன்) தர்மமோக்ஷ புருஷார்த்தங்களிலே ஈடுபட்ட நான் அறிவதை, அர்த்தகாமபுருஷார்த்தங்களிலே ஈடுபட்ட உன்னால் அறியமுடியுமோ?

நான் மட்டுமோ அறியாதவன்? “ப்ரஹ்மம் இவ்வளவுமட்டுமன்று; இப்படிப்பட்டது (வேறென்றும்) இல்லை” [ப்ருஹ 4-3-6] “க இத்த்யா வேத்ய யத்ர ஸ:” [கட 1-2-25] [அந்த ப்ரஹ்மம் எப்படிப்பட்டது என்பதை எவன் அறிவான்?] என்றும் ப்ரமாணங்களாயிருக்கும் வேதங்களும் அவனுடைய பெருமையை அறிந்தனவோ? “பிரமன உருத்திரன் இந்திரன் ஆகிய இவர்களுடைய மனத்திற்கும் எட்டாதவனை” [?] என்றும், “நான்முகன் செஞ்சடையானென்றிவர்கள் எம்பெருமான் தனமையை யாரறிகிற்பார்” [திருவாய் 8-3-9] என்றும் அறிவாளிகளான பிரமன் ருத்ரன் முதலானார்க்குத்தான் விஷயமாகுமோ? அறிவாளிகள் மட்டுமேயோ? “அவன தானே தனபெருமையை அறிவனோ அறியமாட்டானோ?” [தை-ப்ரா 2-8-9] என்றும், “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானை” [திருவாய் 8-4-6] என்றும் அறியப்படுவனான தனக்கும் தெரியுமோ தன் பெருமை? இப்படி இத்தனைபேரும் அறியாமலிருக்க நீர் அறிந்தபடியென்? என்ன, 10. (நான் அறிவேன்) “எவனொருவன் எல்லாப்பொருள்களின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் அறிகிறானோ” [முண்ட 1-1-10] “இயற்கையான அறிவு, பலம், செயல் முதலியவை (இப்பரமாத்

ஜ்ஞாநபுலக்ரியா ச) என்கிற ப்ரமாணங்களை விச்வஸித்து ஸார்வஜ்ஞம் கொண்டாடி, ஓராசார்யன் பககல் குனிந்து கேளாமையாலே அவனுக்கும் தெரியாதே. “**ददामि बुद्धियोगं ते**” (தூத்யாமி புத்த்யுயோக்யம் தம்) என்றும், “மயர்வற மதிநல மருளிணன்” என்றும், “**भूतमासीन्मरीचिः**” (ச்ருதமாளீந் மரீசித:) என்றும் ஸம்ப்ரதாயஸித்த ஜ்ஞாநமுடையவனுக்குத் தெரியுமிதே. அவ்விழவு தீருகைக்கிறே **“ब्राह्मणानामुमासिता”** (ப்ராஹ்மணா முபாஸிதா) என்று அறிவுடையார் காற் கடையிலே துவண்டு திரிந்தது. (அஹம் வேத்மி) “**तमेतं वेदानुवचनेन ब्राह्मणा विविदिषन्ति यज्ञेन दानेन तपसाऽनाशकेन**” (தமே தம் வேத்யா நுவசநேந ப்ராஹ்மண விவிதிஷந்தியஜ்ஞேந த்யாநேந தபஸாநாஸகேந) என்றும் “**श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः**” (ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்றும் அவனை அறிகைக்கு நான் பட்ட வருத்தம் சொல்லப் போமோ? என்கிறான்.

மாவுக்குள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது” [ச்வே 6-8] என்கிற ப்ர மாணங்களை நம்பித் தனை ஸர்வஜ்ஞைக நினைத்து ஓராசார்ய ளிடத்திலே குனிந்து கேளாமையாலே அவனுக்கும் தெரியாதே. “நான் பக்தர்களுக்கு(எனனை அறியவுதவும்) அந்த புத்திச்சேர்க்கை யைக் கொடுக்கிறேன்” [கீதை 10-10] என்றும் “மயர்வற மதிநல மருளிணன்” [திருவாய் 1-1-1] என்றும், “மரீசிமஹர்ஷியிடமிருந்து இவ்விஷயம் கேட்கப்பட்டது” [?] என்றும் ஸத்ஸமப்ரதாயத்தாலே அடைந்த அறிவையுடையவனுக்குத் தெரியுமன்றே. ஆசார்யஸிடத் திலே கேளாத அககுறை தீருகைக்கன்றே “புஹுச்ருதநாம் வருத; த்யாநாம் ப்ராஹ்மணா முபாஸிதா” [ரா-அ2-33] [கேள்விஞானமுடைய ப்ராஹ்மண வருத்தர்களை உபாஸிப்பவன் ராமன்] என்று அவனும் அறிவுடையார் அடியினக்கீழே துவண்டு திரிந்தது. 11. (நான் அறி வேன்) “இந்தப் பரமாத்மாவை வேதசப்தத்தாலும், யஜ்ஞத்தாலும், தானத்தாலும், அழிவற்ற தவத்தாலும் ப்ராஹ்மணர்கள் அறிய விரும்புகிறார்கள்” [ப்ரு 6-4-22] என்றும் “கேட்கத்தக்கதும் நினைக் கத் தக்கதுமான பரமாத்மா தியானிக்கத்தக்கது” [ப்ரு 6-5-6] என்றும் அவனை அறிய நான் பட்ட சிரமம் சொல்லவும் முடியுமோ? என்கிறார்.

நீ அறிந்த ப்ரகாரம் என்னொன்றில (மஹாத்மாநம்) அறப்பெரியன் என்று அறிவன் “तेजसां हि न वयः समीक्ष्यते” (தேஜஸாம ஹி ந வய. ஸமீக்ஷ்யதே) என்கிறபடிமீய வடிவு சிறுகதிருந்ததேயாகிலும் பரவம் உறை திராகுருங்குண். (மஹாத்மாநம்) “आत्मा जीवे धृगै देहे स्वभावे परमात्मनि यत्नेऽऽत्मौ मतौ वाते” (ஆத்மா ஜீவ த்ருத்தா டேஃ ஹ ஸவபுவே பரமாத்மநி | யத்நேநாக கீகக்ருநௌ மநௌவாதே) என்று அநே கார்த்தவாசியிறே ஆத்மஸுப்தம். அதில் (முற்பட ஜீவவாசியானபோது (மஹாத்மாநம்) என்று “यस्यात्मा शरीरं” (யஸ்யாதமா ஸரீரம்) என்றும். “य आत्मनि तिष्ठन्नात्मनोऽन्तरः” (ய ஆத்மநி திஷ்டுந்நாதமநோநதர:) என்றும் ஸர்வஜீவாதமாக களும் ஸரீரமாம்படி ஸர்வாதமஸரீரியாயிருப்பான் என்று மிடமறிவன். அன்றியிலே (மஹாத்மாநம்) என்று த்ருதி யிலேயாய். “आपद्यपि स्वकायेषु कतयत्व स्थितिर्वातिः” (ஆபத்யபி ஸ்வகார்யேஷு காத்வயத்வஸ்திதிர் த்ருதி:) என்று தாடகா

நீ அவனை எவ்வதம் அறிந்தா” எனில்: (மஹாத்மாவை) மிகவும் பெரியவனென்று அறிவேன “...தஜஸஸை உடையவர்கள் விஷயத்தில் (அவாசனைய இளம்) மருவாமானது கவனிக்கப்படுவ திலலை” [ரகுமசம (1-1)] என நிறாடியே வடிவு சிறுகதிருந்த தாகிலும், மேனமை பொருத்திருக்கும் லன்! (மஹாத்மாநம்) “ஆத்மா எனனும் பதம், ஜீவனிடமும், கதாயத்திலும், தேஹத திலும், ஸ்வபாவத்திலும் பரமாத்மாவிரிடத்திலும், யத்நத்திலும், ஸர்வனிடத்திலும், அகதியிடத்திலும், பதநியிலும், மாற்றிரிடத் திலும் பரமோகமுள்ளது.” [வைஜயந்-நவாயகர கண்டம் 1-6] என்று பல பொருளாகளை சொல்லுவது ஆத்மபதம். எனப்ப பொருளும் இங் பொருததம். 1. ஆத்மா ஜீவன அலைது தேதனன். (மஹாத்மாவை அறிவேன) “எவனுக்கு ஆத்மா பரமேன” [ப்ரு 5-7-26] என்றும், “எவா ஆத்மாவில் நின்று பொலாந் ஆத்மாவினுள் நுழைந்திருக்கிறே” [ப்ரு 5-7-26] என்றும் எல்லா ஜீவாத்மாக்களும் தனனுடைய ஸரீரமாம்படி ஸர்வாதமாக்களந்தும் ஆத்மாவாயிருக்கும் மஹாதேதனன என்று அறிவேன. 2. ஆத்மா த்ருதி அல்லது தைர்யம் (மஹாத்மாநம்) “ஆபத்யுக் காலத்திலும் தன காரியங்களில் ஊனறியாதும் தில் தைர்யமாதும்” [?] என்கிற

தாடகைய பரமுகரான ப்ரபல விரோதிபரம்பரைகள் உண்டேயாகிலும் “यज्ञविप्रकरं हन्यां” (யஜ்ஞவிக்கூரகரம் ஹந்யாம்) என்று தாம் ஏறிட்டுக்கொண்ட கார்யம் தலைக்கட்டலாம்படியான நிலையையுடையராய்க்காண் இருப்பது என்று மாம். அன்றியிலே, (மஹாத்மாநம்) என்று தேஹவாசியாய் “नित्यं नित्याकृतिधरं” (நிதயம் நிதயாக்ருதித்யரம்) என்றும், “न तस्य प्राकृता मूर्तिर्विस्मयेऽस्थिसंभवा” (ந தஸ்ய ப்ராக்ருதா மூர்த்திர் மாமஸ்மேதேதாஸ்தி ஸமபுவா) என்றும், “मातृणां सः सुदृढम्बप्य” என்றும் சொல்லுகிறபடியே சத்ருக்களால் அழிக்கவொண்ணாதபடி நிதய நிரவதய நிரதிரயெளஜ்ஜ்வல்ய விக்ரஹராய்க் காணி்ருப்பது என்றுமாம். அன்றியிலே, (மஹாத்மாநம்) என்று ஸ்வபாவவாசியாய், “अभयं सर्वभूतेभ्यो ददास्येत्द्वयमम” (அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ துத்யாம் யேதத் வரதம் மம்) என்றும், “पाशुपाल्यं हि वृत्तः” (பாஸுபால்யம் ஹி வ்ருத்தி:) என்றும் ஆபந்நஹநரக்ஷணத்தை ஸ்வபாவமாக உடையராய்க்காண் இருப்பது என்றும், அன்றி

படியே, தாடகை ஸுபாஹுமாரிசர்கள் முதலான வலிமிக்க விரோதி வரக்கங்குகள் உண்டேயாகிலும் “यज्ञोत्तिष्ठेत्तु இடையுறு செய்பவனை ஒழிப்பேன்” [பார-உத் 74-27] என்று தாமளநுத்துக்கொண்ட காரியத்தை முடிக்குமபடியான மனவுறுதியை உடையவராய்க் காணி்ருப்பது. 3. ஆதமா தேஹம். (மஹாத்மாநம்) “நிதயமான வனம், நிதயமான தேஹத்தையுடையவனாய் இருப்பவனை” [ஸாத்வதம்] என்றும், “அவனுக்கு மாம்ஸம், மஜ்ஜை, எலும்பு இவைகளான டான பரக்ருதிஸமபந்தமுள்ள உடம்பு கிடையாது” [வராஹ் 11-41] வாயு (34-40)] என்றும் “मातृणां सः सुदृढम्बप्य” [நிருவாய் 3-1-8] என்றும் சொல்லுகிறபடியே சத்ருக்களால் அழிக்கமுடியாதபடி நித்யமாய், நோஷமற்றதாய், ஒப்பற்ற ஒளியையுடையதான தேஹத்தையுடையவராய்க்காண் இருப்பது என்கை. 4. ஆத்ம ஸ்வபாவம் (மஹாத்மாநம்) “எல்லா பூதங்களிடமிருந்தும் (என்னைச் சரணமடைந்தவனுக்கு) நான் அபயமளிக்கிறேன். இது என விரதம்” [ராயு 18-34] என்றும், “ப்ராணிகளை ரக்ஷிப்பதேயன்றே உங்க ளுடைய தர்மம்” [அநர்க்கராகவம் (1-31)] என்றும் ஆபத்தடைந்த வர்களை ரக்ஷிப்பதேயே ஸ்வபாவமாக உடையராய்க்காண் இருப்பது

யிலே (மஹாத்மாநம்) என்று பரமாத்மவாசியாய். “பரோ மாஸ்மாதிஃதி பரம:” என்றாய், “यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चित्” (யஸ்மாத்த்பரம நாபரமஸ்தி கிஞ்சித்) என்றும், “ए तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते” (ந தத்ஸமச்சாப்யதிகச்ச த், ந்ச்பதே) என்றும் “ஓத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா” என்றும் சொல்லுகிற படியே தம்மையொழிந்த ஸகலதேவதைகளுக்கும் மேலாய், அவைதனக்கும் அந்நர்யாமியாயிருக்கும்படியறிவன் என்றுமாம். அன்றியிலே, (மஹாத்மாநம்) என்று யதநவாசியாய். அதாவது ப்ரயத்நமாய், “प्रयत्नः स्वात्मधर्मः स्यादुत्साहो भावना च सः” (ப்ரயத்ந: ஸ்வாத்மதர்ம: ஸ்யாதூத்ஸாஹோ பாவநா ச ஸ:) என்றும், “विनाशाय च दुःकृतां-संभवामि” (விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம் ஸம்புவாமி) என்றும் சொல்லுகிறபடியே துஷ்க்ருதவிநாஸத்துக்காக அவர் உத்ஸாஹித்துப்போந்தபடி அறிவேன் என்றுமாம். அன்றியிலே, (மஹாத்மாநம்) என்று அர்க்கவாசியாய், “रामदिवाकरः। शत्रुक्षेमं तोयमुपशोयं नयिष्यति” (ராம திவாகர:। ஸத்ருரக்ஷேமமயம் தோயமுபஸோஷம் நயிஷ்

என்றுமாம். 5 ஆத்மா-பரமாத்மா(மஹாத்மாவை) “பரோ மாஸ்மாதிஃதி பரம:” [இவனைக் காட்டிலும் மேலானவனெருவனுமில்லை] என்று பரமசப்தார்த்தம். “எவனைக் காட்டிலும் மேலானது வேறென்று மில்லையோ” [தை-நா 10-23] என்றும் “அவனுக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் காணப்படுவதில்லை” [ச்வே 6-8] என்றும் “ஓத்தார் மிக்காரை இலையாய மாமாயா” [திருவாய் 2-3-2] என்றும் சொல்லுகிறபடியே தன்னையொழிந்த எல்லா தேவதைகளுக்கும் மேலானவனாய், அவர்களுக்கும் அந்நர்யாமியாயிருக்கிறபடியே அறிவேன் என்றுமாம். 6. ஆத்மா பத்நம் (மஹாத்மாவை) மஹாப்ரயத்ந முடையவனை என்கை. “ப்ரயத்நமாவது உத்ஸாஹம் எனப்படும் ஆத்மதர்மமாகும். பாவநை என்பதும் அதுவே” [?] “பாபிரஸிஸா விநாசத்திற்காக உண்டாகிறேன்” [கீதை 4.8] என்று சொல்லுகிற படியே துஷ்டவிநாசத்திற்காக அவருடைய மஹோத்ஸாஹத்தை நானே அறிவேன் என்கை. 7. ஆத்மா அர்க்கன் அல்லது ஸவாயன (மஹாத்மாவை) “சரஸமூஹங்களாகிற கிரணங்களைக்கொண்ட) ராமபிரானுகிற ஸூர்யன் சத்ருரக்ஷஸர்க்களாகிற நீரை நன்றாக வற்றச் செய்துவிடுவான்” [ரா-ஸு 17-18] என்கிறபடியே, ஆயுதக்

யதி) என்கிறபடியே ஆயுதநிரபேக்ஷமாகத் தம்முடைய ப்ர
தாபத்தாலே ஸத்ருரக்ஷஸ்ஸுக்களாகிற நீ ரை ஊற்றகப்
படச் சுவரும்படி பண்ணவல்லர் என்னுமிடம் அறிவன்
என்றாகவுமாம். அன்றியிலே (மஹாத்மாநம்) என்று அக்நி
யாய் “அமித: பாவஹேமம்” (அபி₄த: பாவகோபமம்) என்றும்,
“நிர்ஹேதபி காகுத்ய: க்ருஹஸ்தீரண சக்ஷுஷா” (நிர்த₃ஹேத₃பி காகுத்ஸ்த₂:
க்ருத்₃த₄ஸ்தீவ்ரேண சக்ஷுஷா) என்றும், “அனலுருவில்
திகழும் சோதி தன்னுருவாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே
ஸத்ருசரீரங்களையடையச் சுட்டுக் கூறாய் நீரூய்ப் போம்படி
பண்ணவல்லர் என்னுமிடமறிவன் என்றாகவுமாம். அன்றி
யிலே (மஹாத்மாநம்) என்று மதிவாசியாய் “சர்வாஸ்தார்த்தவஜ்ஜ:
(ஸர்வஸாஸ்தார்த்த₂ தத்வஜ்ஜு:) என்றும், “வூஹ்யா ஹ்யாஹ்யா
யுக:” (புத்₃த₄யா ஹ்யஷ்டாங்க₃யா யுக்த:) என்றும் சொல்லு
கிறபடியே, இருந்தவிடத்திலே இருந்து ஸத்ருக்கள் முடியும்
படியான வி ர கு க ள் வகுக்கவல்லர் என்னுமிடமறிவன்
என்றுமாம், அன்றியிலே (மஹாத்மாநம்) என்று வாதவாசி

களையும் எதிர்பாராமல் தம்முடைய ப்ரதாபத்தாலே எதிரி அரக்கர்
களாகிற நீரை ஊற்றுக்களுடன் வற்றச்செய்ய வல்லவர் என்பதை
அறிவேன் என்றுமாம். 8. ஆத்மா அக்நி (மஹாத்மாவை) “சுற்றிலும்
நெருப்பை ஒத்திருக்கும் ராமனை (பரதன் கண்டான்)” [ரா-அ99-26]
என்றும், “ராமபிரான் கோபமடைந்தவராய், தன் கடுமையான
கண்களாலே (என்னை) எரித்தும் விடுவார்” [ரா.ஸு 30-14]
என்றும் “அனலுருவில் திகழும் சோதி தன்னுருவாய்” [திருநெடு-1]
என்றும் சொல்லுகிறபடியே சத்துருசரீரங்களையெல்லாம் சுட்டுக்
கண்டமாய்ச் சாம்பலாக்கவல்ல மஹாக்னியவர் எனபதை அறிவேன்
என்றுமாம். 9. ஆத்மா-புத்தி (மஹாத்மாவை) “எல்லா சாஸ்தார்த்த
தத்துவங்களையும் அறிந்தவர் ராமபிரான்” [ரா-பா 1-15] என்றும்
“எட்டு அங்கங்களுடன் கூடிய புத்தியை உடைய” [ரா-ஸு 116-27]
என்றும் சொல்லுகிறபடியே இருந்தவிடத்திலிருந்துகொண்டே
எதிரிகள் அழியும் உபாயங்களை நிச்சயிக்கவல்ல மஹாபுத்தி அவர்
என்பதை அறிவேன் என்றுமாம். 10. ஆத்மா வாயு (மஹாத்மாவை)
“வாயு ரூபியாயிருக்கும் அவனுக்கு நமஸ்காரம்” [வி-பு 1-14-31]
தனி—2

யாய், “**तस्मै वातात्मने नमः**” (தஸ்மை வாதாத்மநே நம:) என்றும் “காலாய்த் தீயாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே மஹாவாதஹதமான தூலராசிபோலே ஸுருக்களைப் புக்கவிடமறியாமல் ஓட்டுவர் என்றறிவன் என்றாகவுமாம். அன்றியிலே “**मृतसञ्जीवनं हि रामवृत्तान्तं**” (ம்ருதஸஞ்ஜீவநம் ஹி ராமவ்ருத்தாந்தம்) என்று ஸர்வப்ராணிப்ராணந ஹேதுவான காற்றுப்போலே அநுகூலரானவர்களுக்கு உஜ்ஜீவனகரராகவல்லர் என்னுமிடம் அறிவன் என்றாகவுமாம்.

“வேத்தி வேத்யகி” என்று தானுமறிந்து பிறரையுமறிவிக்கக்கடவதான வேதமகப்பட “**वेदाहमेतं पुरुषं**”(வேதாஹமேதம் புருஷம்) என்று நானறிவனென்று சொல்லி, அறிந்தபடியென்னென்ன “அறிந்தன வேதவரும்பொருள் நூல்கள் அறிந்தன கொள்க அரும்பொருளாதல்” என்கிறபடியே “**महान्तं**” (மஹாந்தம்) என்று அபரிசிந்நென்று சொல்லி விட்டதித்தனையிறே. “**यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः**” (யஸ்மாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத்ய ஸ:) என்று

என்றும் “காலாய்த் தீயாய்” [திருவாய் 6-9-1] என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருங்காற்றாலேயடிக்கப்பட்ட பஞ்சக் குவியலைப்போலே எதிரிகளைப் போனவிடமறியாதபடி விரட்டிவிடும் மஹாவாயு இவர் என்பதை அறிவேன் என்றுமாம். அன்றிக்கே “ராமவ்ருத்தாந்தம் செத்தவர்களையும் பிழைக்கவைப்பது” [பட்டர் ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யம்] என்று எல்லாப்ராணிகளையும் உயிர்ப்பிக்கும் காற்றுப்போலே அநுகூலர்களை உய்விக்கவல்ல மஹாவாயு இவரே என்பதை அறிவேன் என்றுமாம்.

“வேத்தி வேத்யதீதி வேத்ய:” [தானும் அறிந்து பிறரையும் அறிவிக்கையால் வேதம்] என்கிறபடியே வேதமென்று பெயர்பெற்ற ச்ருதியும் “நான் இந்தப்புருஷனை அறிவேன்” [புருஷஸூக்தம்] என்று சொல்லி, ‘அறிந்ததெப்படி?’ என்னும் கேள்வி எழ “அறிந்தனவேத வரும்பொருள் நூல்கள் அறிந்தனகொள்க அரும்பொருளாதல்” [திருவாய் 9-3-3] என்கிறபடியே ‘மஹாந்தம்’ [பு-ஸூ] என்று அளவற்றவனென்று அறிவேன் என்று சொல்லிமுடித்ததனறே. “எவனுக்கு அப்பரவஸ்து (அளவிட்டு) அறியப்படாததாகிறதோ, அவனுக்கு அது அறியப்பட்டதாகிறது; எவனுக்கு (அளவிட்டு)

அவ்வஸ்துவை அறிகையாவது அது அபரிசிந்நமென்று உள்ள படி அறிகையிறே. “வேதாஹமேதம்” என்கிற வேதவாக்யந்தன்ணையிறே “அஹம் வேத்மி” என்று உபப்ரும்ஹிக்கிறது. அங்குற்றை ‘வேத்’ என்கிறத்தை இங்கு ‘வேத்மி’ என்கிறது. அங்குற்றை ‘அஹம்’ என்கிறத்தையிறே இங்கு ‘அஹம்’ என்கிறது. ‘ஏதம்’ என்று ஸௌலப்யஸூசகமான ஏதச்சப்தார்த்தத்தையிறே. இங்கு ‘ராமம்’ என்று அவதாரநிர்த்தேசம் பண்ணுகிறது. அங்குற்றை ‘புருஷ’ஸப்தத்தாலே நிர்த்திஷ்டமான ஸௌர்யவீர்யாதிகணையிறே இங்கு ‘ஸத்யபராக்ரமம்’ என்கிறது. அங்கு ‘மஹாந்தம்’ என்கிறத்தையிறே இங்கு மஹாத்மாநம் என்கிறது. ஆக வேதபுருஷனோடு வைதிகபுருஷர்களோடு வாசியற இவ்விஷயத்தில் பாசுரமொன்றையிறேயிருப்பது.

இப்படி “மஹாத்மாநம்” என்று பேசுகிற வஸ்துவான் தேசாந்தரத்திலேயாய் எட்டவொண்ணாதோவென்னில்;

அறியப்பட்டதாகிறதோ அவன் அதை அறியவில்லை’ [கேந 2-3] என்று அப்பரவஸ்துவை அறிகையாவது, அது அளவிடவொண்ணாதது என்று உள்ளபடி அறிவதேயாகும். “வேதாஹமேதம்” என்னும் வேதவாக்யத்தையென்றே “அஹம் வேத்மி” என்னும் இவ்வாக்கியம் உபப்ரும்ஹணம் செய்கிறது. அங்குள்ள ‘வேத்’ என்னும் பதத்தை இங்கு ‘வேத்மி’ என்கிறது. அங்குள்ள ‘அஹம்’ என்னும் பதத்தை இங்கு ‘அஹம்’ என்கிறது. ‘ஏதம்’ (இவனை) என்னும் ஸௌலப்யத்தைக் காட்டும் பதத்தின் பொருளையே இங்கு ‘ராமம்’ என்று அவதாரநிர்த்தேசம் பண்ணுகிறது. அங்குள்ள புருஷஸப்தத்தாலே காட்டப்பட்ட ஸௌர்யவீர்யாதிசூணங்கணையே இங்கு “ஸத்யபராக்ரமம்” என்கிறது. [புருஷன்-(குணங்களாலே) பூர்ணன் என்றபடி] அங்கு “மஹாந்தம்” என்கிறதையே இங்கு “மஹாத்மாநம்” என்கிறது. ஆக வேதபுருஷனோடு வைதிகபுருஷர்களோடு வாசியற இவ்விஷயத்தில் பேசும் பாசுரம் ஒன்றாகவே யிருக்கிறது.

இப்படி ‘மஹாத்மா’ எனப்படும் வஸ்துவானது பரமபதமாகிற தேசாந்தரத்திலே ஒருவருக்கும் எட்டாததாயிருக்கிறதோ எனில்,-

(ராமம்) “**पितरं रोचयामास**” (பிதரம் ரோசயாமாஸ) என்று உன்னை யிசைவித்து, ராமருபேண வந்து பிறந்த இவர் அப்பரவஸ்து தான்காண் என்கிறான். (ராமம்) பரவஸ்துவென்று நீயும் நானும் உட்கூசுதல், நம்மை அருவருத்து அவர்தாம் அகல நின்றல் செய்யாதே, எனக்குக் கையாளாக அழைக்கலாம் படியாய்த் தம்மை அமைத்துத் தாழ்நிற்கையாலே தெரிகிற தில்லைகாண். (ராமம் மஹாத்மாநம்) “**स उ श्रेयान् भवति जाय-मानः**” (ஸ உ ச்ரேயாந் புவதி ஜாயமான:) என்று அவர் தம்மைத் தாழ்விட்டுப் பிறந்தபின்புகாண் மஹத்வம் ஒப்பமிட்டது.

“நீதானே ‘ராமம்’ என்று சொன்னாய்; இன்னம் வடிவில் சூனை அழிந்ததில்லை. ச்ரமத்தால் உடல் இறுகிற்றில்லை. இவர் பராக்ரமத்துக்கு ஸக்தரோ?” என்ன. (ஸத்யபராக்ரமம்) இவர் வடிவுபோலே வேண்டினபோது கொள்ளவும் தவிரவு மாம்படியல்லகாண் இவர் குணங்கள் இருப்பது. அவை நித்யமாய்க்காண் இருப்பது. (ஸத்யபராக்ரமம்) ஸதைசுருப

(ராமனை) “(பகவான் விஷ்ணு)தந்தையான தசரதனை இசைவித்தார்” [ரா-பா 16-8] என்று உன்னையும் இசையச்செய்து ராம ரூபியாய் வந்து பிறந்த இவரன்றே அப்பரவஸ்து என்கிறார். (ராமனை) பரவஸ்து என்று நினைத்து நாம் அணுகக்கூசுவதோ, அல்லது நம்மை அருவருத்து அவர்தாம் தூரநிற்பதோ செய்யாதபடி எனக்குக் கையாளாக நான் அழைக்கும்படி தம்மை அமைத்துத் தாழ்நிற்கையாலே அவருடைய பெருமை உனக்குத் தெரியவில்லை காண்! (ராமனாய் மஹாத்மாவானவனை) “அவன் பிறந்தபின்பேமேன்மையை அடைகிறான்” [யஜுர்-அஷ்ட-6-3] என்று அவர் தம்மைத் தாழ்விட்டுப் பிறந்தபின்பேயன்றே பெருமை பெற்றது.

“மஹர்ஷே! அழகைக் கணிசியாத நீரே ‘ராமன்’ [ரமிககச் செய்பவன்] என்று சொல்லும்படி இவனுக்கு வடிவில் மெருகழிய வில்லை. கடினகாரியங்களைச் செய்து இன்னம் உடல் இறுகவில்லை. இவன் பெருஞ்செயல் செய்யவல்லவனோ?” என்று தசரதன் மனத்திலோடுவதாக நினைத்துச் சொல்லுகிறார்,—1. (ஸத்யபராக்ரமனை) என்றும் மாருத பராக்ரமத்தையுடையவனை. இவர் வடிவுபோலே இஷ்டப்பட்டபோது கொள்ளவும் விடவுமாமபடியிருப்பவையல்ல

பராக்ரமம். “सदैकरूपरूपाय” (ஸதேகரூபரூபாய) என்றும் “त इमे सत्याः कामाः” (த இமே ஸத்யா: காமா:) என்றும், “एतांश्च सत्यान् कामान्” (ஏதாமச்ச ஸத்யாந் காமாந்) என்றும் சொல்லு கிறபடியே விக்ரஹம் ஐச்சுமாய், குணங்கள் நித்யமாய்க்காண் இருப்பது. இது தன்னைப் பராசரப்ரஹ்மர்ஷியும் “इच्छा-गृहीताभिमतोऽहोहः” (இச்சுக்ஷாக்ஷுருஹீதாபிமதோருதேஹு:) என்று விக்ரஹபரிக்கரஹம் ஐச்சு ம் என்னுமிடத்தைச் சொல்லி, “तेजोवलेष्वयमहावयोधसुविवीशकथादिगुणैकराशिः” (தேஜோபுலேச் வர்ய மஹாவபோத₄ ஸுவீர்யசக்த்யாதி₃கு₃ணைகரா₄சி:) என்று குணங்கள் ஸ்வாபாவிசங்கங்கள் என்னுமிடத்தைச் சொன்னு னிதே. (ஸத்பராக்ரமம்) “अव्यवस्थौ हि दृश्येते युद्धे जयपराजयौ” (அவ்யவஸ்தே₂ள ஹி த்₃ருச்₃யேதே யுத்₃தே₄ ஜயபராஜயௌ) என்று நாட்டாரைப்போலே இவருடைய ஆண்பிள்ளைத் தனம் அவ்யவஸ்தமல்லகாண்! “नाविजित्य निवर्तते” (நாவிஜித்ய

இவருடைய குணங்கள். அவை நித்யமாயுள்ளன. 2. (ஸத்யபராக் ரமனை)எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் பராக்ரமத்தையுடையவனை. “எப்போதும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கும் பரரூபத்தையுடையவனை” [வி-பு 1-2-1] “பகவானுடைய இந்த குணங்கள் ஸத்யமான காமங் கள் எனப்படுகின்றன.” [சாந் 8-3-1] “எவர்கள் மாறுபடாமலும், காமவிஷயமாகவுமிருக்கையால் ‘ஸத்யமான காமங்கள்’ எனப்படும் கல்யாண குணங்களை உபாஸிக்கிறார்களோ” [சாந் 8-1-6] “இயற்கையான அறிவு, பலம், செயல் ஆகிய குணங்கள் (இப்பர மாத்மாவுக்குள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது)” [ச்வே 6-8] என்று சொல்லுகையாலே அவதாரவிக்ரஹம் இச்சையினாலே எடுக்கப்படுவ தாய், குணங்கள் நித்யமாய்க்காண் இருப்பது. பராசரப்ரஹ்ம ரிஷியும் “இச்சையினால் எடுக்கப்பட்டவையாய், இஷ்டமானவையாய் பெரியவையான தேஹங்களை யுடையவன்(பரமாத்மா)” [வி-பு 6-5-84] என்று விக்ரஹத்தை எடுத்துக்கொள்வது இச்சையினாலேயே என்பதைச்சொல்லிப்பிறகு “தேஜஸ், பலம், ஐச்வர்யம், பெரியதான ஞானம், வீர்யம், சக்தி முதலான குணங்களின் சுவியலாயிருப்பவன (பரமாத்மா)” [வி-பு 6-5-85] என்று குணங்கள் இயற்கையானவை என்பதைச் சொன்னாரன்றோ. 3. (ஸத்யபராக்ரமனை) “யுத்தத்தில் வெற்றிதோல்விகள் நிலையற்றவையாகக் காணப்படுகின்றன” [ரா-ஸு 37-55] என்று லௌகிகர்களுடைய பராக்கிரமத்தைப்

ரிவர்த்ததே) என்றும், “अभियाता प्रहर्ता च” (அபியாதா ப்ரஹர்த்தா ச) என்றும், “சென்று கொண்டு வென்றிகொண்ட” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, இவர் எழுந்திருந்தால் ஸத்ருக்களை ஆக்ரமித்துத் தலையழித்தல்லது மீளார்காண்! “तस्मिन् दृष्टे परावरे” (தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே) என்றும், “சிவனயனிந்திரனிவர் முதலனைத்தோர் தெய்வக்குழாங்கள் கைதொழக்கிடந்த” என்றும் தந்தாமைப் பரராக நினைத்திருக்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை அகப்படக் கீழ்ப்படுத்தி அவ்வருகாயிருக்கிறவஸ்து க்ஷுத்ரரான ஸத்ருக்களை விடுமோ? (ஸத்யபராக்ரமம்) ஸத்யரான பரரை ஆக்ரமிப்பர் என்றாகவுமாம். அதாவது ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த நிபந்தனமாக ப்ராக்ருதி கூல்யம் பண்ணினால் அவர்கள் மீண்டும் அநுகூலிப்பார்களோ வென்று “यदि वा रावणः स्वयं” (யதி₃ வா ராவண: ஸ்வயம்) என்றும், “गच्छानुजानामि” (கச்சானுஜானாமி) என்றும்

போலே இவருடைய பராக்கிரமம் நிலையற்றதல்ல காண். “ஐயிக்காமல் திரும்பமாட்டான் ராமன்.” [ரா-அ 2-37] “தானே படையெடுத்துச் சென்று எதிரிகளுடன் யுத்தம் செய்பவன் ராமன்” [ரா-அ 1-29] “சென்று கொண்டு வென்றிகொண்ட வீரனை” [திருச்சந்த-56] என்று சொல்லுகிறபடியே இவர் போர் புரியப் புறப்பட்டால் எதிரிகளை வென்று தலையழித்தாலல்லது திரும்பமாட்டார்காண். “(தம்மைப்) பரராக (உயர்ந்தவராக) எண்ணியிருக்கிற ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் எவனைக் காட்டிலும் தாழ்ந்தவராகிருர்களோ அந்தப் பரமாத்மா காணப்பட்டவளவில் (ஹ்ருதயக்ரந்திகளான ராகத்வேஷாதிகள் சிதைகின்றன)” [முண்ட 2-2-9] என்றும் “சிவனயனிந்திரனிவர் முதலனைத்தோர் தெய்வக் குழாங்கள் கைதொழக்கிடந்த” [திருவாசிரியம்-1] என்றும் தம்மைப் பரராக (உயர்ந்தவராக) எண்ணியிருக்கும் ப்ரஹ்மருத்ராதிகளையும் தன் திருவடிகளின் கீழ்ப்படுத்தி அவர்களுக்கும் எட்டாமலிருக்கும் வஸ்து மிகவும் தாழ்ந்தவரான ராக்ஷஸாதி சத்ருகளை விடுமோ? (ஸத்யபராக்ரமனை) ஸத்யரான (மாறுபடாத) பரரை (எதிரியை) ஆக்ரமிப்பர் (வெல்லுவர்) என்றும் கொள்ளலாம். அதாவது-ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம் காரணமாக எதிரிட்டாலும் அவர்கள் அநுகூலராவார்களோவென்று “ராவணனே யாயிருந்தாலும் (என்னிடம் சரணமென்று வந்தவனை அழைத்து வாருங்கள்)” [ரா-யு 18-34] “ராவண! நீ திரும்பிப்போ; நான்

“உளந்தொட்டு” என்றும் ஒருநிலை நின்று முட்டப்ராதி கூல் யத்திலே நிலைநின்றார்களாகில் அவர்களை முடிப்பர் என்கிறது.

(ராமம ஸத்யபராக்ரமம்) ஆக்ரமிக்குமிடத்தில் த்ரிவிக்ர மனைப்போலே சொல்லுவதொன்று செய்வதொன்றன் றியிலே ஏகரூபமாய்க்காண் இருப்பது. (ராமம ஸத்யபராக்ரமம்) பிறரை அழிக்குமிடத்தில் ஆயுதமெடுத்தல் பராக்ரமித்தல் செய்வேணுமோ? “ஹதான்யேகேந ராமேண” (ஹதான்யேகேந ராமேண) என்றும், “ராமவாணாமிஹதோ ப்ரூஷார்த்தச்சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:” (ராம ப்ராணாபிஹதோ ப்ரூஷார்த்தச்சசால சாபஞ்ச முமோச வீர:) என்றும், “ஸ்ரீமானு சுஃசுஃ: பரந்தப:” (ஸ்ரீமாந் ஸுகுஸுப்த: பரந்தப:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அழகும் எழிலுமே பரிகரமாக இழியாரோ?

அனுமதிக்கிறேன்” [ரா-யு 59-143] “வாஸுகிர்ச் சிங்கவருவாய் உளந்தொட்டு இரணியன் ஒண்மார்வகலம் பிளந்திட்ட” [பெரியாழ் திரு 1-6-9] என்று முடிந்தவரையில் பார்த்து, கடைசிவரையில் எதிரியாகவே நிலைநின்றார்களாகில் அவர்களை அழிப்பர் என்கை.

(ராமனாய் ஸத்யபராக்ரமனாவனை) ஆக்ரமிக்கும்போது, திரி விக்ரமனைப்போலே, சிறிய அடியாலே மூவடிவேண்டிப் பெரிய அடியாலே அளப்பதாய், இப்படிச் சொல்லுவதொன்று செய்வ தொன்றாயிராமல் ஒருபடிப்பட்ட ஆக்ரமணத்தை உடையவனாயிருப் பவன் ராமனே என்கை. (ராமனாய் ஸத்யபராக்ரமனாவனை) ரமிக்கச் செய்பவனாய் ஸத்யபராக்ரமனாவனை என்றபடி. பிறரை அழிக்கும் போது ஆயுதமெடுத்தல், பெருஞ்செயல்களைச் செய்தல் முதலிய வையும் வேணுமோ? “(அழகையே ஆயுதமாகக்கொண்ட) ராமன் ஒருவனால் (ராகுஸஸேநைகளெல்லாம்) அழிக்கப்பட்டன” [ரா-ஆ 26-36] “வீரனானராவணன் (ரமிக்கச்செய்யும்) ராமனுடைய பாணத் தாலே அடிககப்பட்டவனாய், மிகவும் துன்புற்றவனாய் ஆடினான்; வில்லையும் கைவிட்டான்” [ரா-யு 59-139] “அழகியவனாய், ஸுக மாகத் தூங்குமவனாய் (அந்நிலையாலே) எதிரிகளை அழியச்செய்யு மவனான ராமபிரான்” [ரா-ஸு 38-25] என்கிறபடி அழகும் எழி லுமே படையாக எதிரிகளை அழிப்பார் என்கை. [அழகு-அவயவ சோபை; எழில்-ஸமுதாயசோபை].

ஏதேனாமாகக்கொடுபோகத்தேடுகிறபடியாலேபோரப் பொலியச் சொல்லுகிற இந்த வாக்யம் விச்வஸரீயமோ? என்ன.— (வஸிஷ்டோபி) ஸ்வஸரீயான புரணீயஸிஷ்டபகவானாம் அறியும். (வஸிஷ்ட:) என் கார்யத் துக்கு வந்த நானொழிய “स तेऽऽपितुराचार्यः” (ஸ தேஹம் பிதூராசார்ய:) என்று உன் கார்யத்துக்குக் கடவனாம். உனக்கு ஆப்தனான வஸிஷ்டபகவானைக் கேட்கமாட்டாயோ? * வஸ் நஸ்ஸிலே ஸப்தமி'யாய் “कुलशुर्भगवान् वसिष्ठः” (குலசுருர் புகூவான் வஸிஷ்ட:) என்கிறபடியே எங்கள் பக்கலன்றியிலே உங்கள் பக்கலிலே ஸ்ரீகத்தினாம் உங்கள் ஹிதந்திலே நிலை நின்றவனன்றே. “इदं वो यास्यानां” (இதம் வோ யாஜ்யாநாம்) என்று முராரியும் சொன்னானிறே.

ஏதாவது சொல்லி ராமனைக் கொண்டுபோக வேண்டுமென்று ராமனுடைய பெருமையை மிகவும் புகழ்ந்து கூறும் இந்த வாக்யம் நம்பத்தகுந்ததோ? எனன,—(வஸிஷ்டரும் அறிவார)ஸ்வஸரீயாய், ஓபபற்ற ரிஷியான வஸிஷ்டரும் அறிவார். (* வஸிஷ்டர்) என் கார்யத்திற்கு வந்த நானிருக்க, “ராம! நான் உன்பிதாவுக்கும் (உனக்கும்) ஆசார்யன்” [ரா-அ 111-4] என்று உனக்குப் புரோ ஹிதனாம், குருவான வஸிஷ்டபகவானைக் கேட்கமாட்டாயோ? “குலசுருவான பகவான் வஸிஷ்டர்” [அநர்க்ராகவம் 2-60] என கிறபடியே என்னிடத்திலன்றியிலே உங்களிடத்தில அனபுள்ள வனாம், உங்கள் நலத்திலே நிலைநின்றவனன்றே.

“இதம் வோ யாஜ்யாநாமுதித்தமுதித் யத் குலமபூத் யதிஷ்டம் வா குர்வநநக்ருத ஸகூர: பூர்த்தமுதித்யிம் | அஸௌ தே பூர்வேஷாம் ஸசரிதபதாகா யதம்ர- ஸ்வவந்தீ க்ருதஸ்ரோட்யம் த்ரிபூவநசூரோஸ் தஸ்ய விபூவ: ||”

* யுஷ்மசப்தத்தின ஆருவது வேற்றுமைப்பன்மையில் “புஹூ வசநஸ்ய வஸ்நஸௌ” [அஷ்டா 8-1-21] என்கிற ஸூத்ரத்தின்படி ஏற்படும் வ: (வஸ்) என்பதை முதல் வேற்றுமையாக வைத்து அதன் மேல் ஏழாவது வேற்றுமையைக்கொண்டு “வஸிஷ்டுதீதி வஸிஷ்ட:” [உங்களிடத்திலே நிலைநிற்பவனானையாலே வஸிஷ்ட நுகிநுன்] என்கிற வ்யுத்தபத்தியின்படி இங்கு பொருள் அருளிச் செய்கிறார்.

நீதானும் இக்ஷ்வாகுகுலஜாதனாகையாலே உனக்கும் ஒவ்வாதோ அவற்றில் அந்தர்ப்பாவம் என்ன.— (வஸிஷ்டோபி வேத்தி) அம்மர்யாதை குலைந்து இவன் புதராதிகளைக் கொல்லுவது, இவன் ஸுரபியைப் பறிப்பது, இவனோடே யுத்தம் பண்ணுவது, இவனோடு பரிபூதனாவதாய் இப்படிக்கு விரோதம் பிறந்தபடியாலே எனக்காகப் டொய் சொல்லான். அப்படிக்கொத்த இவனையும் கேட்டுக்கொள். 'அபி' ஸப்தம் நானேயல்ல, இவனுமறியும் என்று ஸமுச்சயமாகவுமாம். அன்றியிலே, அபிஸப்தஃ: விரோதம் த்யயோதயதி; எனக்கு விருத்தனை இவனும் அறியும் என்றாகவுமாம். அல்லாத ரிஷிகளிற் காட்டில் இவனுக்கு ஏற்றமேதென்னில்: (மஹாதேஜா:)ஸரஸ்வதீவல்லபுனை ப்ரஹ்மபுத்ரனுமாய்ஸ்வயோக

[(பல) யாகங்களைச் செய்த உங்களுடைய இக்ஷ்வாகுகுலம் உயர்ந்ததாகவும், ஆநந்தமுடையதாகவும் ஆனதும், இஷ்டத்தைச் செய்ய ஸகரன் கடலை வெட்டியதும், உன்னுடைய முன்னவனை பகீரதனுடைய நற்செயலுக்கு த்வஜம்போல் விளங்கும் கங்கையும் ஆகிய இவையெல்லாம் மூவுலகிற்கும் குருவான அந்த வஸிஷ்டருடைய பெருமையேயாகும்] என்று அநர்க்கராகவத்திலே [1-20] முராரி கவியும் சொன்னானன்றே.

விச்வாமித்திரரான நீரும் இக்ஷ்வாகுகுலத்தில் பிறந்தவராகையாலே வஸிஷ்டர் உமக்கும் நன்மையையே தேடுவாரன்றே என்ன (வஸிஷ்டரும் அறிவார்) அந்த குருசிஷ்ய வரம்பு மாறி நான் இந்த வஸிஷ்டருடைய பிள்ளை முதலானாரைக் கொல்லுவது, இவருடைய பசுவைப் பறிப்பது, இவருடன் யுத்தம் செய்வது, இவராலே தோல்வியடைவது, ஆக இப்படி எங்களுகளுள் விரோதம் உண்டானபடியால் இவர் எனக்காகப் பொய் சொல்லமாட்டார். அப்படிப்பட்ட இவரையும் கேட்டுக்கொள். 'அபி' [உம்] என்னும் சொல் 'நான மட்டுமல்ல; இவருமறிவார்' என்று கூட்டுவதற்காகவென்றும் கொள்ளலாம். அன்றிகே, 'அபி' [உம்] என்னும் சொல் விரோதத்தைக் காட்டுவதாகவும் கொள்ளலாம். என்னுடைய விரோதியான இவரும் அறிவர் என்றபடி. மற்ற ரிஷிகளைக்காட்டிலும் இவ்வஸிஷ்டருக்கு ஏற்றமென்ன வெனில்: (மஹாதேஜஸ்வியான வஸிஷ்டர்) ஸரஸ்வதீப்ரியனை ப்ரஹ்மாவுக்குப் பிள்ளையுமாய், தன்னுடைய யோகதனி—3

ஸரித்தஜ்ஞாநனுமாகையால் வந்த மதிப்பையுடையவன். (மஹாதேஜா:) லோகநாதனான புருஷோத்தமனகப்படத் தன் காலிலே குனியும்படியான ஏற்றமுடையவன். (மஹாதேஜா.) “कौशिको यशसां निधिः” (கௌஸிகோ யஸஸாம நிதி:) என்று நாட்டில் புகழுக்கு எல்லையான நானகப்பட “वसिष्ठो मामेव वदतु” (வஸிஷ்டேயா மாமேவம வதது) என்றும், “सत्यं चकार ब्रह्मिषेवमस्त्विति चाब्रवीत्” (ஸத்யம் சகார ப்ரஹ்மர்ஷிரேவமஸ்த் விதி சாப்ரவீத்) எனறும் அவன் வாயாலே ப்ரஹ்மர்ஷி பட்டமும் பரியட்டமும் பெறவேண்டும்படி பெருமதிப்பனானவன். இப்படி உமக்கேறப் பெரியராகில் “तेषां तेजोविशेषेण प्रत्यवायो न विद्यते” (தேஷாம தேஜோவிஷேஷேண ப்ரத்யவாயோ ந வித்ய யதே) என்று உமக்குப் பொய் சொன்னாலும் பொறுககும் படியாயிருந்ததீயென்ன.— (மஹாதேஜா:) “सत्यधर्मपरायणः” (ஸத்யதர்மபராயண:) என்றும், “सत्यं वद। धर्मं चर।” (ஸத்யம் வத; தர்மம்சர;) என்றும் தானும் ஸத்யத்தை ஹிதமாக அநுஷ்டித்துப் பிறரையுமகப்பட அநுஷ்டிப்பித்து இப்படி

மஹிமையாலே பெற்ற அறிவையுடையவருமாகையாலே வந்த பெருமையை உடையவர். (மஹாதேஜஸ்வி) லோகநாதனான புருஷோத்தமனும் கூடத் தன் காலிலே வணங்கும்படியான ஏற்றமுடையவர். (மஹாதேஜஸ்வி) “கீர்த்திக்குறைவிடமான கௌசிகர்” [?] என்று உலகத்தில் ஒப்பற்ற புகழையுடைய நானும் கூட “(ப்ரஹ்மபுத்ரரான) வஸிஷ்டர்என்னை ப்ரஹ்மரிஷியென்று சொல்லட்டும்” [ரா-பா 65-23] என்றும், “ப்ரஹ்மரிஷியான வஸிஷ்டர் (அவ்வார்த்தையை) ஸத்யமாக்கினார். இப்படியே (இவர் ப்ரஹ்மரிஷியாக) ஆகட்டும் என்று சொன்னார்” [ரா-பா 65-25] என்றும் அவர் வாயாலே ப்ரஹ்மரிஷிப்பட்டமும் பெறவேண்டும்படியான பெருமையையுடையவர். இப்படி உம்மைவிடப் பெரியவராகில் “அவர்களுடைய தேஜஸ்ஸின் பெருமையினால் (பாபம் செய்தாலும்) அவர்களுக்கு தோஷமில்லை” [ஆபஸ்தம்புதர் 2-13-8] என்கிறபடியே உமக்காகப் பொய் சொன்னாலும் தோஷமில்லாமல் இருக்கிறதே என்ன,—(மஹாதேஜஸ்வி) “ஸத்யதர்மங்கனையே மேலான ப்ராப்யமாகக் கொண்டவர்” [ரா-அ 2-29] என்றும் “ஸத்யத்தைச்சொல்; தருமவழிப்படி நட” [தை-சீக்ஷா-11] என்றும் தானும் ஸத்யத்தைக் கடைப்பிடித்துப்

மஹாதேஜஸ்வியாய்ப் பெருந்தவத்தனயிருக்கிறவன் தேஜோஹானி பிறக்கும்படி அஸத்யம் சொல்லுமோ? (மஹாதேஜா:) “**धिग्वलं क्षत्रियवलं ब्रह्मतेज वलं बलं**” (தி₄க்₃பு₃லம் ஸ்₃த்₃ரிய பு₃லம் ப்₃ரஹ்மதேஜோபு₃லம் பு₃லம்) என்னும்படி நிரவதி₄க ப்₃ரஹ்மதேஜஸ்வியாயிருக்கிறவன்.

அப்படிப் பெரியராயிருந்தாலும் “**यद्ब्राह्मणश्चाब्राह्मणश्च प्रश्न-
मेयातां ब्राह्मणायधि ब्रयात्**” (யத்₃ ப்₃ராஹ்மணச்சாப்₃ராஹ்மணச்ச ப்₃ர்சநமேயாதாம் ப்₃ரஹ்மணயாதி₄ ப்₃ருயாத்) என்றும், “**ब्राह्म-
णार्थे गवांश्च वा सद्यः प्राणान् परित्यजेत्**” (ப்₃ராஹ்மணர்த்தே₂ க₃வார்த்தே₂ வா ஸத்ய: ப்₃ராணாந் பரித்யஜேத்) என்றும், நானும் நீயுமானால் தன்னை அழியமாறியும் ப்₃ரஹ்மர்ஷியான உனக்காக வார்த்தை சொல்லுமத்தனை போக்கி ஸ்₃த்₃ரியானான எனக்காகச் சொல்லுமோவென்ன; (யேசேமே தபஸி ஸ்திதா:) படைவீட்டார் தம் பலம் மதித்து முகத்துக்குத் தக்க வார்த்தை சொல்லுகிற எங்களைவிட்டுச் சருகிலை தின்னிக

பிறரையும் அதை அநுஷ்டிக்கச் செய்து, இப்படி மஹாதேஜஸ்வியாய்ப் பெருந்தவத்தராயிருப்பவர் தேஜோஹானி பிறக்கும்படி அஸத்யம் சொல்லுவரோ? (மஹாதேஜஸ்வி) “**क्षेत्रीयपलममं ஒரு பலமாகுமா? ப்₃ரஹ்மதேஜோபலமே பலமாகும்**” [ரா-பா 56-23] என்று நானே சொல்லும்படி எல்லையற்ற ப்₃ரஹ்மதேஜஸ்வை உடையவராயிருப்பவர்.

அப்படிப் பெரியவராயிருந்தாலும் “ப்₃ராஹ்மணன் ஒருவனுக்கும் ப்₃ராஹ்மணன்ல்லாதான் ஒருவனுக்கும் விவாதம் நேர்ந்ததாகில் (இருவா பக்கமும் நியாயம் ஸமமாக இருக்கும்போது) ப்₃ராஹ்மணனுக்கு ஸாதகமாகவே தீர்ப்பளிக்கவேண்டும்” [?] என்றும், “ப்₃ராஹ்மணனுக்காகவாவது பசுவுக்காகவாவது ப்₃ராணனையும் உடனேவிடலாம்” [மநு 11-79] என்றும் சொல்லுகிறபடியே நம்மிருவருக்கும் விவாதம் நேர்ந்தால் வஸிஷ்டர் தன்ஸ்வரூபத்தை அழித்தும் ப்₃ரஹ்மரிஷியான உமக்கு ஸாதகமாக வார்த்தை சொல்லுவாரேயொழிய ஸ்₃த்₃ரியானான எனக்கு ஸாதகமாகச் சொல்லுவாரோ? என்ன,— (தவத்தில் நிலைநிற்கும் இவர்களும் அறிவார்கள்) ராஜாக்கள் தரும் பொருளைப் பெரிதாக நினைத்து முகத்துக்குத் தக்கவார்த்தை சொல்லும் வஸிஷ்டாதிகளை விட்டுச் சருகிலை தின்று ஜீவிக்கும் தபஸ்வி

ளான இவர்களைக் கேட்கமாட்டாயோ என்றுமாம். (இமே தபஸி ஸ்திதா:) “ऊनषोडशवर्षः” (ஊநஷோடசுவர்ஷ:) என்று அவர் பருவம் நிரம்பாமையையிட்டு அவர் யோக்யதைக்கு நீ தட்டுளுப்படவேண்டா. “तस्य धीराः परिजानन्ति योनिं” (தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம்) என்று அவனுடைய ஜந்மரஹஸ்ய ஜ்ஞாநமுடைய இவர்களைக் கேளாய் என்றுமாம்.

(இமே) புலஸ்த்யன், அகஸ்த்யன், பராஶரன், பாராசர்யன் என்றூப்போலே ப்ரஸித்தராய், ஆசார்யபதம் நிர்வஹித்துத் திரிகிறவர்களன்றியிலே இன்னாரென்று பேருங் கூடச் சொல்லில்லாதபடி ஒதுங்குலகளாய், பூணிதியற்றிருக்கிறவர்கள். நானேயல்ல, ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவானுமல்ல, இவர்களும் அறிவார்கள்; (இமே) நான் இவர்களுக்குச் சிலவைலக்ஷண்யம் ஆபாதிக்கவிருந்து கேட்கவேணுமோ? நரைதலையும், முசியும் மோவாயும், ஒட்டின கதுப்பும், திரங்கினதோலும், உலர்ந்த வடிவும். எண்ணுகிற விரலும், ஜபிக்கிறவாயும், வடிகிற கண்ணீரும், ஆரூத பகவத நுஸந்தாநமும்,

ஊளான இவர்களைக் கேட்கமாட்டாயோ என்கிறார். (தபஸ்ஸில் நிலைநின்ற இவர்கள்) “பதினாறு வயதும் நிரம்பாத ராமன்” [ரா-பா 20-2] என்று ராமன் பருவம் நிரம்பாதவனென்று அவன் யோக்யதையை சங்கிக்கவேண்டா. “புத்திமான்களிற் சிறந்தவர்களே அவனுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிகிறார்கள்” [புருஷ ஸூக்தம்] என்கிற அவனுடைய அவதாரரஹஸ்ய ஜ்ஞானமாகிற தபஸ்ஸிலே நிலைநிற்கும் இவர்களைக்கேளாய் என்றுமாம்.

(இவர்கள்) புலஸ்த்யன், அகஸ்த்யன், பராசரன், பராசரபுத்ர னானவ்யாஸன் என்றூப்போலே ப்ரஸித்தராய், ஆசார்யபதம் நிர்வஹித்துத்திரிகிறவர்களான அவர்களைக் கேட்கவேண்டாம். அவர்களாகில் ப்ரஸித்திக்கும் பெயருக்கும் ஆசைப்பட்டுப் பக்ஷபாதமாகப் பேசக்கூடும். இன்னாரென்று பேருமில்லாதவர்களாய் ஒதுங்கித்திரியும் இவர்களைக் கேளாய். (இவர்கள்) நான் இவர்களுக்குச் சில பெருமைகளைச் சொல்லித்தான் இவர்களுடைய ப்ரபாவமறியலாமோ? நரைதலையும், வதங்கின மோவாயும், ஒட்டின கண்ணமும், திரைநததோலும், உலர்ந்த வடிவும், எண்ணுகிற விரலும், ஜபிக்கிறவாயும்,

மயிரெறிந்த உடம்புமாயிருக்கிற இருப்பிலே தெரியாதோ? “आह्लादशीतनेत्राभ्युः पुलकीकृतगात्रवान्। सदा परगुणाविद्यो दृष्टव्यस्सर्व-
देहिभिः” (ஆஹ்லாத்₃ஸீ₃தநேத்ராம்₃பு₃: புலகீக்ருத க்₃ரத்ரவாந்
ஸத்₃ா பரகு₃ணாவிஷ்டோ த்₃ரஷ்டவ்யஸ் ஸர்வதே₃ஹிபி₃.)
என்னும்படியிருக்கிறவர்களன்றோ. (இமே) இவர்களிப்படி
'இதம்' ஸப்தத்தாலே சொல்லிவிரலிட்டுக் காட்டுமத்தனை
யொழிய வேறு பாசரமிடும்படி வாங்மநஸ்ஸுக்களுக்கு
விஷயமோ?(இமே) “சிறியனென்றென்னிளஞ்சிங்கத்தை இக
ழேல்கண்டாய் சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச்
சென்றுகேள்” என்று தூரஸ்தனாயிருப்பானொருவன் பக்க
லிலே கேட்கவேண்டாதபடி இங்கே ஸந்ரி ஹி த ரா க ப்
பெற்றோமிதே. (இமே) மஹாபலியைப்போலே ஆஸுரப்ரக்
ருதியாகையன்றிக்கே பரமஸத்வரிஷ்டரான ரிஷிகளாகப்
பெற்றோமிதே. (இமே) என்னைப்போலே, ஸ்ரீவலிஷ்டபக
வாணைப்போலே ஒருவராகையன்றிக்கே “भूयसां स्याद्बलीयस्त्वं”

வடிகிற கண்ணீரும், மாருத பகவத்தியானமும், மயிர்க்கூச்செறியும்
உடம்புமாய் இவர்களிருக்கும் இருப்பிலே தெரியாதோ இவர்களு
டைய பெருமை? “பகவதநுபவத்தாலுண்டான ஆநந்தத்தாலே
ஏற்படும் குளிர்ந்த கண்ணீரையுடையவனும், மயிர்க்கூச்செறியும்
தேஹத்தையுடையவனும், எப்போதும் பரமாத்மாவின் குணங்களை
தியானிப்பவனும் எல்லா ஜனங்களாலும் காணத்தக்கவன் ஞானி”
[விஷ்ணுதத்துவம்] என்னும்படியிருக்கிறவர்களன்றோ இவர்கள்.
(இவர்கள்) ‘இவர்கள்’ என்று விரலிட்டுக் காட்டுமளவன்றி, வேறு
வார்த்தை சொல்லி வாக்காலும், மனஸ்ஸாலும் அளவிடமுடியுமோ
இவர்கள் பெருமையை? (இவர்கள்) “சிறியனென்றென்னிளஞ்
சிங்கத்தையிகழேல் கண்டாய் சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலி
யிடைச் சென்றுகேள்” [பெரியாழ்-திரு 1-4-8] என்கிறபடியே வெகு
தூரத்திலே பாதாளத்திலுள்ள மாவலியினிடத்திலே போய்க்கேட்க
வேண்டிய வாமனன்பெருமை போன்றதோ இவனுடைய பெருமை?
இவன் பெருமையை அறிந்த இவர்கள் அருகிலேயே உள்ளனரே
என்கிறார். (இவர்கள்) அதிலும் மஹாபலியைப்போலே அஸுர
னாயிராமல், பரமஸாத்விக்கர்களான ரிஷிகளாகப் பெற்றோமன்றோ
என்கிறார். (இவர்கள்) என்னையும் வலிஷ்டரையும்போலே ஒருவ
ரிருவராயிராமல் பலராயிருக்கையால் “அதிக எண்ணிக்கை அதிக

(பூயஸாம் ஸ்யாத் பூயஸ்த்வம்) என்று இவர்கள் பலரானதுவும் உனக்கு விச்வாஸ ஹேதுவீறே.

இவர்கள் பலரானால் ப்ரயோஜனமென்? பொய் சொல்லாதபடியான தூர்மிகராகவேணுமேயென்னில்: (தபஸிஸ்திதா:) “तपो दानं तपस्सत्यं तपो धर्मः प्रतिष्ठितः” (தபோ தூநம் தபஸ் ஸத்யம் தபோ தூர்ம: ப்ரதிஷ்டித:) என்கிறபடியே ஸர்வகாலமும் தப: பர ராகையாலே பரமதூர்மிகரென்கிறது. (தபஸிஸ்திதா:) பகவதீயமாய், நித்யமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ஹிதம்தேடி அல்பாஸ்திரமான ஸூரந்தை ஒருகதுபபோருமவர்கள். (தபஸிஸ்திதா:) “हृतमिष्टञ्च तप्तञ्च धर्मश्चायं कुलस्य ते। गृहात्प्रतिनिवर्तन्ते पूर्णकामा यदर्थिनः” (ஹுதமிஷ்டஞ்ச தப்தஞ்ச தூர்மச்சாயம் குலஸ்ய தே | க்ருஹாத் ப்ரதிநிவர்த்தந்தே பூர்ணகாமா யதூர்த்திந: ||) என்று அதிதிகளாயும், அப்யாக்ரகராயுமுள்ளவர்களை உகப்பிக்கையே பரமதர்மமென்றிருக்குமவர்கள். (தபஸிஸ்திதா:) தப:ஸுப்தவாச்யமான அர்ததந்ரயத்தி

பலத்தையுடையது” என்னும் நியாயத்தாலும் உனக்கு நம்பிக்கையுண்டாகலாமே.

இவர்கள் பலராயிருந்து பலனென்ன? பொய் சொல்லாதபடியான தூர்மிகர்களாகவேணுமேயென்னில்: (தபஸ்ஸிலே நிலைநிற்பவர்கள்) “தானம் தபஸ்ஸாகும்; ஸத்யமும் தபஸ்ஸாகும்; நிலைநிற்கும் (வரண்ச்ரம) தர்மமும் தபஸ்ஸாகும்” [?] என்கிறபடியே எல்லாக் காலத்திலும் ஸத்யம் முதலான தபஸ்ஸுக்களிலே ஈடுபட்டு நிற்கும் பரமதூர்மிகர்களன்றோ இவர்கள் என்கிறார். (தபஸ்ஸிலே நிலைநிற்பவர்கள்) பகவானுடைய உடைமையாய் நித்யமான ஆத்மவஸ்து நன்மை செய்வதற்காக, நிஹீனமும் நிலையற்றதுமான தேஹத்தை ஒடுக்கும்படியான தவத்திலே நிலைநிற்பவர்கள், (தபஸ்ஸிலே நிலைநிற்குமவர்கள்) “உன்னுடைய வீட்டிலிருந்து யாசகர்கள் விருப்பம் நிறைவேறப்பெற்றவர்களாய் விடைபெற்றோர்களாகில், உன்னால் ஹோமங்கள் செய்யப்பட்டதாகிறது; யாகங்கள் அனுஷ்டிக்கப்பட்டதாகிறது; தவங்கள் செய்யப்பட்டதாகிறது; உன் குலத்திற்கு தர்மமாகவும் ஆகிறது.” [அநர்க்கராகவம் 1-17] என்கிறபடியே விருந்தாளிகளாக விட்டை அடைந்தவர்களை த்ருப்திசெய்விப்பதாகிற பெருந்தவத்திலே நிலைநிற்பவர்கள். (தவத்திலே நிலைநிற்பவர்கள்)

லும் நிலையுடையவர்கள். அதாவது “தப ஸந்தாபே” என்கிற தாதுவிலேயாய், “यज्ञेन दानेन तपसा” (யஜ்ஞேந தானேந தபஸா) என்றும் “कर्मयोगस्तपस्तीर्थदानयज्ञादिसेवनम्” (கர்மயோகஸ்தபஸ் தீர்த்தகர்மநயஜ்ஞாதிஸேவநம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞானபக்திகளுக்கு அங்கமான கர்மயோகத்திலே நிஷ்டரானவர்கள். அன்றியிலே, “தப ஆலோசநே” என்கிற தாதுவிலேயாய், “आत्मानं तत्त्वतो ज्ञात्वा” (ஆத்மநாம் தத்வதோ ஜ்ஞாதவா) என்றும், “आत्मयाथात्म्यज्ञानपूर्वकं” (ஆத்மயாத்மயஜ்ஞானபூர்வகம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஜ்ஞானரூபமான ஜ்ஞானயோகத்திலே நிஷ்டரானவர்கள் என்றாகவுமாம். அன்றியிலே “தப ஐச்வர்யே” என்கிற தாதுவிலேயாய் “प्रशासितारं सर्वैषां” (ப்ரஸாஸிதாரம் ஸர்வேஷாம்) என்றும், “ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते” (யே சேமே஽ரண்யே ச்ரத்த்யதா தப இத்யுபாஸதே) என்றும், “परमं यो महत्तपः” (பரமம யோ மஹத்தப:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வப்ரஸாஸிதாவாய், தபச்சுப்தவாச்யனான பரமாத்ம விஷயத்திலே

தபச்சப்தத்தாலே சொல்லப்படும் மூன்று பொருள்களிலும் நிலைநிற்பவர்கள். அதாவது:-1. “தப-ஸந்தாபே” என்கிற தாது. “யஜ்ஞத்தாலும், தானத்தாலும், அழிவற்ற தவத்தாலும் (ப்ராஹ்மணர்கள் பரமாத்மாவை அறியவிரும்புகிறார்கள்)” [ப்ரு 6-4-22] “கர்மயோகமாவது தவத்தை அநுஷ்டிக்கையும், தீர்த்தமாடுதலும், தானயஜ்ஞாதிகளைச் செய்தலுமாகும்” [கீதார்த்த ஸங்க்ரஹம்-23] என்று சொல்லுகிறபடியே ஜ்ஞானபக்தியோகங்களுக்கு அங்கமான கர்மயோகத்திலே நிலைநின்றவர்கள். 2. “தப ஆலோசநே” என்கிற தாது. “ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து” [] என்றும், “ஆத்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு” [] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆத்மஜ்ஞானரூபமான ஜ்ஞானயோகத்திலே நிலைநிற்பவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம். 3. “தப ஐச்வர்யே” என்கிறதாது. “எல்லாரையும் நியமிக்கும் ஈச்வரனயிருப்பவனை” [மநு 12-122] என்றும், “எவர்கள் காடுகளில் ச்ரத்தையுடன் தபச்சப்தத்தால் சொல்லப்படும் பரமாத்மாவை உபாஸிக்கிறார்களோ” [சாந் 5-10-1] என்றும், “எவன் மேலானதவமாகவுமாகிருனோ” [ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்] என்றும் சொல்லுகிறபடி ஸர்

ஜ்ஞாநபக்தியோகநிஷ்டர் எஃருகவுமாம். அன்றியிலே (தபஸி ஸ்திதா:) என்றுவாசிகதபஸ்ஸான ஸ்வாத்யாயத்திலே உளரென்றுகவுமாம். அன்றியிலே (தபஸி ஸ்திதா:) என்று பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளை உடையரென்றுகவுமாம். அன்றியிலே (தபஸி ஸ்திதா:) என்று ‘**तस्मान्न्यासमेयां तपसाम-तिरिक्तमाहुः**’ (தஸ்மாந் ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:) என்றும், ‘**तेषां तु तपसां न्यासमतिरिक्तं तपः श्रुतं**’ (தேஷாம் து தபஸாம் ந்யாஸமதிரிக்தம் தப: ச்ருதம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வாதீஸாயி தபஸ்ஸான ப்ரபத்தியிலே நிஷ்டரானவர்கள் என்றுமாம்.

இச்லோகந்தன்னால் ‘**ஊநஷோட்யுஸ்வர்ஷ:**’ என்கிறச்லோகத்துக்கு உத்தரம் சொல்லுகிறது. ‘**நபஸ்யாமி**’ என்றுமேலெழுந்த கண்ணிலே நீ காண்கிறது காட்சியன்றுகாண், யோகபரிசுத்தமான உட்கண்ணிலே நான் காண்கிறது காட்சி

வேச்வரனும், அதனாலேயே தபச்சபத்தாலே சொல்லப்படுமவனான பரமாத்மாவினிடத்தில் ஜ்ஞாந பக்தியோகங்களிலே நிலைநிற்பவர்கள் என்றும் கொள்ளலாம். (தபஸ்ஸிலே நிலைநிற்பவர்கள்) ‘‘தத்ஸ்தி தபஸ் தத்ஸ்தி தப:’’ [தை-சீக்ஷா 9] [வேதாத்யயனமே தவமாகும்] என்கிறபடியே வாசிகதபஸ்ஸான வேதாத்யயனத்திலே ஊன்றியவர்கள் என்றுமாம். (தபஸ்ஸிலே நிலைநிற்பவர்கள்) பரமாத்மாவை இடைவிடாமல் தியானிப்பதாகிற பரபக்தி, பரனை ஸாக்ஷாத்கரிப்பதாகிற பரஜ்ஞானம், அவனைக் கணநேரமும் விட்டுப்பிரிய மாட்டாத நிலையாகிற பரமபக்தி என்னும் மூன்று விதமான தவத்தை உடையவர்கள் என்றுமாம். (தபஸ்ஸிலே நிலைநிற்பவர்கள்) ‘‘ஆகையால் சரணுகதியை இந்தத் தபஸ்ஸுக்களுள் சிறந்ததாகச் சொல்லுகிறார்கள்’’ [தை-நா-50] ‘‘அந்தத் தவங்களுள் சரணுகதி சிறந்த தவம் என்று சொல்லப்படுகிறது’’ [அஹிர் 37-36] என்று எல்லாவற்றையும் விட மேலான தவமான ப்ரபத்தியிலே நிலைநிற்பவர்களா என்றுமாம்.

இந்தச்லோகமானது ‘**ஊநஷோட்யுஸ்வர்ஷ:**’ [ரா-பா 20-2] என்னும் தசரதவாக்யமானச்லோகத்திற்கு பதில்போல் அமைந்திருக்கிறது. ‘**நபஸ்யாமி**’ [ராமனுக்கு யுத்தயோக்யதையைக்] காணவில்லை] என்று ஊனக்கண்ணிலே நீ காண்பது காட்சியன்றுகாண்; யோகபரிசுத்தமான ஞானக்கண்ணிலே நான் காண்கிறதே காட்சி என்

யென்கிறது “அஹம் வேத்மி” என்கையாலே. “ஊநஷோட₃ சுவர்ஷ:” என்று பருவத்தையிட்டு எளியனென்றிருக்க வேண்டாகாண், விரோதிநிரஸநக்ஷமரம்படி பெரியர் காண் என்கிறது “மஹாத்மாநம்” என்கிறத்தாலே. “மே ராம:” என்று நீ உன்னுடைய மமகாரத்தில ஓதுக்கவொண்ணாது காண், “ஸோகாமிராமோய” (லோகாபிராமோயம்) என்று ஸர்வ லோகசரண்யராய்க்காணிருப்படுவென்றது வெறும் “ராமம்” என்கிறத்தாலே. “ராஜீவலோசந:” என்று பொழுது புகுவதற்கு முன்னே உறங்குவர், நிராசரரோடு பொருகைக்கு ஆளல்லவென்று நினைத்திருக்கவேண்டா, “ஸுக்ஸுஸ:பரந்தப:” (ஸுக்ஸுஸுப்த:பரந்தப:) என்று அவ்வுறக்கம்தான் எதிரிகளை அழிக்கும்படி நித்யபராக்ரமர்காண் என்கிறது “ஸத்யபராக்ரமம்” என்கிறத்தாலே. “அஸ்ய-ராக்ஷஸை:” என்று இவரோ

கிறார் “அஹம் வேத்மி” [நான் அறிகிறேன்] என்னும் பதத்தாலே. “ஊநஷோட₃சுவர்ஷ:” [பதினாறுவயதும் நிரம்பாத ராமன்] என்று பருவத்தைக்கண்டு பலமற்றவனென்றெண்ணாதே; விரோதினை நிரஸிக்கவல்ல பெரியோனன்றோ இவன் என்கிறார் “மஹாத்மாநம்” [பெரியோனை] என்னும் பதத்தாலே. “மே ராம:” [என்னுடைய ராமன்] என்று நீ இவனை உன்னுடையவனாகவே எண்ணலாகாது காண்; “உலகிற்கெல்லாம் இனியவனிவன்” [ரா-அ 2-44] என்கிறபடியே ஸர்வலோக சரண்யனன்றோ இவன் என்கிறார் வெறும் “ராமம்” என்னும் பதத்தாலே. “ராஜீவலோசந:” [தாமரை போன்ற கண்ணையுடையவன்] என்கிறபடியே இருட்டுவதற்கு முன்பே உறங்கும் சிறுவனென்பது இவனுடைய சிவந்தகண்டனிலே தோற்றியிருக்கிறது; ஆகையால் இவன் இரவில் ஸஞ்சரிக்கும் அஸுரருடன் சண்டை செய்ய மாட்டாதவன் என்று நினைக்கவேண்டாகாண். “ஸுகமாகத் தூங்குமவராய் (அந்நிலையாலேயே) எதிரிகளைத் தபிக்கச் செய்பவரான பெருமான்” [ரா-ஸு 38-25] என்று அவ்வுறக்கத்தாலே எதிரிகளை அழிக்கும் படியான நித்யபராக்ரமரன்றோ இவர் என்கிறார் “ஸத்ய பராக்ரமம்” என்னும் பதத்தாலே. “அஸ்ய-ராக்ஷஸை:” [ஒருவனை இவனுக்குப் பலரான ராக்ஷஸர்களுடன் (யுத்தயோக்யதையைக் காணவில்லை)]

தனி—4

ஒருவர், அவர்கள் பலர், இவர் மநுஷ்யர். அவர்கள் ராக்ஷஸர், என்று நினைத்திருக்கவேண்டா; “உட்குடையசுரநயிரெல்லா முண்டவொருவன்” என்றும் “திண்கொளசுரரைகதேய வளர்கின்றான்” என்றும் ஒரு கோடிபேருக்கு ஒருவனே அமைந்துகாணிருப்பதென்கிறது இவற்றில் ஏகவசந்தாலும், தூர்மிநிர்த்தேயுத்தாலும். “பச்யாமி” என்கிற ஏகவசநறித்தனான நீயொருவனுமேயிறே இவர் அயோக்யதையைச் சொல்லுகைக்குள்ளது. அவருடைய யோக்யதையைச் சொல்லுகைக்குக் கிடக்கிறபேர் ஒரு வெள்ளம் காண் என்கிறது, “வளிஷ்டோபியேசேமே தபளிஸ்திதா:” என்கிறத்தால். ஆக, இப்படி இந்த ச்லோகத்துக்கு உத்தரமாயிருக்கிறது இந்த ச்லோகம்.

பாலகாண்டம் 20-வது ஸர்க்கம் 2-வது ச்லோகம்

ऊनपोडश्वर्षो मे रामो राजीवलोचनः।

न युद्धयोग्यतामस्य पश्यामि सह राक्षसैः॥

ஊநஷோடசுவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவலோசந:।

ந யுத்தயோக்யதாமஸ்ய பச்யாமி ஸஹ ராக்ஷஸை:॥

என்று இவர் ஒருவரென்றும் அவர்கள் பலரென்றும், இவர் மநுஷ்யரென்றும், அவர்கள் ராக்ஷஸரென்றும் நினைத்திருக்கவேண்டா; “உட்குடையசுரர் உயிரெல்லாமுண்டவொருவன்” [திருவாய் 7-2-3] “திண்கொளசுரரைத்தேய வளர்கின்றான்” [பெரியாழ் திரு 1-2-16] என்று ஒரு கோடிபேருக்கு ஒருவனே போரும்படியன்றேவிருப்பது என்கிறார் இந்த ச்லோகத்திலுள்ள “மஹாத்மாநம்” முதலான ஏகவசனத்தாலும் (ஒருமையாலும்) “ராமம்” என்னும் தூர்மிநிர்த்தேசத்தாலும். “பச்யாமி” [நான் (யுத்தயோக்யதையைக்) காண்கிறேன் (அல்லென்)] என்கிறபடியே நீயொருவனே இவருடைய அயோக்யதையைச் சொல்ல இருக்கிறாய். அவருடைய யோக்யதையைச் சொல்லக்கிடக்கிறவர்கள் ஒரு வெள்ளமுண்டு என்கிறார் “வளிஷ்டோபியே சேமே தபளிஸ்திதா:” [வளிஷ்டரும், இங்கு தவத்திலே நிலைநிற்கும் மற்றும் ளாரும் அறிவர்]என்னுமத்தாலே. ஆக இப்படி “ஊநஷோடசுவர்ஷ:” என்னும் ச்லோகத்துக்கு “அஹம் வேத்மி” என்னும் இந்த ச்லோகம் பதிலாயிருக்கிறது.

பதவுரை:—ராஜீவலோசந; - செந்தாமரை பேபாந்ற கண்களையுடையவனாய், மே—என்னுடையவனான, ராம:—ராமன், ஊநஷோடஸுவர்ஷ:—பதினாறு பிராயமும் நிரம்பப் பெறுதவன்; அஸ்ய—இவனுக்கு, ராக்ஷஸஸ் ஸஹ—ராக்ஷஸர்களோடு கூட, யுத்த்யோக்யதாம — சண்டைசெய்யத் தகுதியை, ந பச்யாமி—(நான்) காணவில்லை.

அவதாரிகை:—விச்வாமித்ரபகவானுவன் “यज्ञविष्कं हृष्यां” (யஜ்ஞவிக்ஷகரம் ஹர்ஷ்யாம்) என்கிற பெருமானுடைய ஸங்கல்பத்தை அடியொற்றினவனாகையாலே, தன்னுடைய யஜ்ஞவிக்ஷத்தையும் அவரைக்கொண்டு போக்குவோமென்று பார்த்து, பெருமானைப் போரவிடவேணுமென்று சக்ரவர்த்தியை இரக்க, அவனும் பெருமாள் பக்கல் வாத்ஸல்யத்தாலே “மதியெல்லாமுள் கலங்கி மயங்குமால்” என்று ப்ரேமாந்த்யனாய்க் கலங்கி, “அஹம் வேத்யமி மஹாத்மாநம்” என்று ரிஷி ஈடேற்றிச் சொன்ன பாசரம் நெஞ்சில் படாதே, பருவத்தில் இளமையைப் பார்த்து, விடாமைக்கு மன்றாடுகிறான் இந்த ச்லோகத்தாலே.

வ்யா:—(ஊநஷோடஸுவர்ஷ:) இன்னமும் பதினாறுபிராயம் நிரம்பிற்றில்லை. “क्षीरकण्ठशरामभद्रः” (க்ஷீரகண்ட்ச்சராமபத்ரா:)

அவதாரிகை:— விச்வாமித்ரமஹர்ஷியானவர் “யாகத்திற்கு இடையூறு செய்பவனைக் கொல்லுவேன்” [பார-உத் 74-27] என்கிற பகவத் ஸங்கல்பத்தை அறிந்தவராகையாலே, தம்முடைய யஜ்ஞ விக்ஷத்தையும் அவரைக்கொண்டு போக்குவோமென்று நினைத்து, ஸ்ரீராமபிரானைத் தன்னுடன் போகவிடவேணுமென்று தசரதனை யாசிக்க, அந்த தசரதனும், பிள்ளையிடம் வாத்ஸல்யத்தாலே “மதியெல்லாமுள் கலங்கி மயங்குமால்” [திருவாய் 1-4-5] என்றும் போலே அன்பினாலே அறியாமல் கலங்கி, “அஹம் வேத்யமி மஹாத் மாநம்” என்று விச்வாமித்ரர் ராமனுடைய பெருமையைக் காட்டிச் சொன்ன பாசரம் நெஞ்சில் பதியப்பெறாமல், பருவத்தில் சிறியவனாயிருப்பதைப் பார்த்து ரிஷியுடன் பிள்ளையை விடாமைக்கு மன்றாடு கிறான் இந்த ச்லோகத்தாலே.

வ்யா:—(பதினாறு பிராயமும் நிரம்பாதவன்) இன்னமும் பதினாறு வயது நிரம்பவில்லை. “கழுத்திலே பால் தங்கிநிற்கும் ராமபத்திரன்”

என்கிறபடியே பால் மாறாத பருவத்திலேயே ஒரு பூசலும் பொருமோ என்கிறான். (ஊநஷோடஸுவர்ஷ.) “बाल आषाढ-शाङ्खात्पौर्णमास्येति कीर्त्यते” (பூல ஆஷோடஸூத், வர்ஷாத் பௌக்யண்டூச்சேதி கீர்தயதே) என்கிற மந்வா திவசனப்படியே பதினாறு பிராயத்துக்குக் கீழ் பாலமாய், அப்ராப்தவ்யவஹார னாகையாலே ஒருவன் முதுகண் படவேணும். “चतुरङ्गसमा-युक्तं मया च सहितं नय” (சதுரங்கஸமாயுக்தம் மயா ச ஸஹிதம் நய) என்று என்னை யும் சதுரங்கபலத்தையும் கூட்டிக் கொண்டு போமத்தனைபோக்கி இவரைத் தனியே கொண்டு போனால் ப்ரயோஜனமுண்டோ? (ஊநஷோடஸுவர்ஷ:) “बालो ह्यकृतविद्यश्च न च वेत्ति बलाबलं। न चास्त्रबलसंपन्नो न च युद्धविशारदः” (பூலோ ஹ்யக்ருதவித்யச்ச ந ச வேத்தி பூலாபூலம் | ந சாஸ்த்ரபூலஸம்பந்நோ ந ச யுத்ஸ்த்விஸாரத:) என்று பருவ மிதுவாயிருந்தது; இன்னமும் தநூர்வேதம் அதிகரித்திலர்; படையில் மிகுதி குறை அறியார்; இவர் தாமானபடியாகத் தன்னடையே கார்யகரமாம்படியான அஸ்த்ரங்களிலும் உபதேஸுமில்லை; பூசலாடியும் படைபொருந்தியும் பழக்க

[அநர்க்கராகவம்-1] என்கிறபடியே பால் மணம் மாறாத பருவத்திலே ஒரு சண்டை செய்யமுடியுமோ என்கிறார். (பதினாறு வருஷமும் நிரம்பாதவன்) “பதினாறுவது வயதுவரையில் பாலனென்றும் பௌகண்டனென்றும் சொல்லப்படுகிறான்” என்கிற மந்வாதி வசனத்தின்படியே பதினாறு பிராயத்துக்குக் கீழ் பாலமாய், லௌகிக வ்யவஹாரங்களிலே கலந்துகொள்ளத் தகுதியற்றவனாகையாலே பெரியவன் ஒருவனுடைய கண்காணிப்பின் கீழே வளரவேணும். “சதுரங்க ஸேனையுடனும் என்னுடனும் கூடியிருக்கப்பெற்ற ராமனை வேண்டுமாகில் அழைத்துச் செல்” [ரா-பா 20-10] என்று என்னை யும் ரதகஜதுரகபதாகளாகிற நான்கு அங்கங்கள் கொண்ட ஸேனையையும் கூட்டிக்கொண்டு போவதொழிய, இவனைத் தனியே கொண்டு போனால் பலனுண்டோ? (பதினாறு பிராயமும் நிரம்பாத வன்) “வயதில் சிறியவன்; இன்னமும் தநூர்வியை கற்கவில்லை; ஸேனையின் பலபலங்களை அறியமாட்டான்; இவனைப்படியிருந்தாலும் தானாகவே காரியம் செய்யக்கூடிய அஸ்த்ரங்களிலும் உப தேசம் பெறவில்லை; சண்டை செய்தும், ஸேனையில் நின்றுக் கூட

யில்லை; இவரையாம் பூசலுக்குக் கொடுபாகத் தேடுகிறது? இதென்ன சேராச்சேர்த்திதான்! (ஊநஷோடஸவர்ஷ:) பதினாறு பிராயம் நிரம்புகைக்குச் சிறுநாளாயிற்று வேண்டுவது. இன்னாளித்தனையும் கழிய வந்தானாகில் கண்ணழிக்கவொண்ணாது. அவரையும் அருக்தரென்னவுமொண்ணாது. கொண்டு போவானிறே. இவ்வளவிலே வந்து பிழைத்தோமிறே.

(ஊநஷோடஸவர்ஷ:) ஊநஸுப்தம் அந்த ஸங்க்யையிலே சிறிது குறையாயிற்று காட்டுவது. ஆகையால் பதினைந்தரையாதல், பதினைந்தேழுக்காலாதலாய் பதினாறும் பிராயம். இதொரு பதினாறும் “**समा द्वादश तत्राहं राधवस्य निवेशने**” (ஸமாத்யவாத்யஸு தத்ராஹம் ராக்யவஸ்ய நிவேஸுநே) என்று விவாஹம் பண்ணினபின்பு பன்னிரண்டுமாய் இருபத்தெட்டாம் பிராயமாய்த் தோற்றானின்றது காட்டுக்குப் போகிறபோது. “**भर्ता मम महातेजा वयसा पञ्चविंशकः**” (புர்த்தாமம மஹாதேஜோ வயஸா பஞ்சவிம்ஸக:) “**अष्टादश हि वर्षाणि मम जन्मनि गण्यते**

அறியாதவன்” [ரா-பா 20-7] என்கிற இவனையோ சண்டை செய்யக் கொண்டுபோகப் பார்ப்பது? இதென்ன சேராச்சேர்த்தி! (பதினாறு பிராயம் நிரம்பாதவன்) பதினாறு வயது நிரம்புவதற்குச் சில நாட்களேயுள்ளன. அந்நாட்கள் கழிந்து வந்தாராகில் மறுக்க முடியாது. ராமனையும் சண்டை செய்ய சக்தியற்றவனென்ன முடியாது. ரிஷியும் அழைத்துப் போகவே செய்வர்; நல்ல வேளையாக இப்போது வந்ததால் பிழைத்தோம் என்று நெஞ்சினுள் தேறுதலடைகிறான்.

இவ்விடத்தில் பதினாறு பிராயம் நிரம்பப்பெருதவனாகச் சொல்லப்பட்ட ராமனுடைய உண்மை வயதென என்பதைப்பற்றி ஒரு விசாரம் செய்யப்படுகிறது. இங்கு ‘ஊந’ சப்தம் சிறிது குறைவாயிருப்பதைக் காட்டுமாகையால் ராமனுக்கு இப்போது பதினைந்தரை அல்லது பதினைந்தே முக்கால் வயதாவதாக நினைக்கலாம். “ராமனுடைய வீட்டில் நான் பன்னிரண்டு வருஷம் வளித்தேன்” [ரா-ஸு 33-17] என்கிற பிராட்டி வாக்கியத்திலிருந்து ஸ்ரீராமனுக்குக் காட்டுக்குப் புறப்படும்போது பதினாறும் பன்னிரண்டும் இருபத்தெட்டு வயதானதாகத் தோன்றுகிறது. “மஹாதேஜஸ்வியான என

(அஷ்டாத்யஸு ஹி வர்ஷாணி மம ஜந்மநி க்யண்யதே) என்று பிராட்டி பாசுரமாயிருந்தது. “**द्रा सम च वर्षाणि तव जातस्य पुत्रक। आसितानि प्रकान्त्या मया दुःखपरिश्यम्।**” (தூ¹ ஸப்தச வர்ஷாணி தவ ஜாதஸ்ய புத்ரக | ஆஸிதாநி ப்ரகாங்ஷந்த்யாமயா தூ³:க்க்யுபரிஷ்யம் ||) என்று நீ பிறந்தவன்று துடங்கிப் பதினேழாண்டு நீ முடிசூடினநாள்வரை க்லேசம தீர்ப்பார்த்திருக்கிறது என்று ஸ்ரீகோஸலையார் பாசுரமாயிருந்தது. இருபத்தெட்டுக்கும், இருபத்தைந்துக்கும், பதினேழுகும் சேர்த்தியென்னென்னில்: பதினேழுக்குச் சிலர் இங்ஙனே பரிஹரித்தார்கள்:—“**एकादशेषु राजन्ध**” (ஏகாத்ஷேஷு ராஜந்யம்) என்று பதினென்றிலே உபநயநமாகையாலே, ராஜாக்களுக்குத் தவிஜத்வமாய், அதுவுமொரு ஜந்மமாகையாலே, கீழ்ப்பத்தைக் கழித்துப் பதினேழென்று நிர்வஹிப்பார்கள். இது புத்ரப்ரவாஸ ஜநித தூ³:க்கத்தாலே நிர்விண்ணையான ஸத்ரீவார்த்தையாகையாலே, படுபாடாகப் பிறந்தவன்று துடங்கியென்று ப்ரதமஜந்மமேயாமத்தனை போக்கி. ஸோகதலை¹⁰

கணவர் இருபத்தைந்து வயதானவர்; எனக்கு பதினெட்டு பிராயம் ஆயிருந்தது” [ரா-ஆ 47-10] என்று பிராட்டி ராவண ஸந்யாஸியிடம் சொல்லும்போது ராமன் காட்டுக்குப் புறப்படும்போது இருபத்தைந்து வயதானவர் என்று உரைத்திருக்கிறான். “பிள்ளாய்! நீ பிறந்தபின்பு பத்தும் ஏழுமான வருடங்கள் என்னுடைய துக்கத்திற்கு விடிவு காலத்தை நோக்கிக்கொண்டிருந்தேன்” [ரா-ஆ 20-45] என்று காட்டுக்குப் புறப்பட்டபோது ஸ்ரீகௌஸலையாரின் பாசுரம உள்ளது. இருபத்தெட்டும், இருபத்தைந்தும் பதினேழும் பொருநதும்படியென்னென்னில்; சிலா பதினேழைப் பின்வருமாறு பொருநத விட்டார்கள். “**राजकुमारानुक्त्वा पतिव्रतावतु वयसि उपायान्मं செய்யவேண்டியது**’ [ஆபல் 1-1 1-19] என்று பதினென்றிலே ராஜாக்களுக்கு உபநயனமாகையாலே, அது இரண்டாவது பிறப்பாய், கீழே சென்ற பத்து வருஷங்களைக் கழித்துக் கௌஸலைய ராமனுக்குப் பதினேழு வயதாகச் சொல்லுகிறார் என்றார்கள். புத்திரன் வளத்திற்குப் போகிறானே என்னும் துக்கத்தாலே வருந்தியிருக்கும் பெண்பிள்ளையொருத்தி “நீ பிறந்ததினம்தொடங்கி நான் பட்டபாடு” என்று சொல்லும் வார்த்தையாகையால் முதற்

யிலே ஒரு பெண்டாட்டி அவஹிதையாய், தர்மஸாஸ்த்ரமநுஸந்தி ிது. பத்துக் கழித்து ந்விதீயஜந்மத்தை விவக்ஷிக்கை அநுசிதமாகையாலும், இதாராரும் பன்னிரண்டும் பதினெட்டம், பதினெழுக்கு விஞ்சியிருக்கையாலும் சேராது. பதினாரும் பன்னிரண்டும் இருபத்தெட்டாய், பதினென்று துடங்கி ஆறும் பன்னிரண்டும் கீழ் பத்தும் ஆக இருபத்தெட்டுக்கு இரண்டும் சேர்ந்ததாகில், இருபத்தைந்தைக் கண்ணழித்தாலோவென்னில்: ஊந்ஸுப்தம் ஸாமாந்யமாய், விஸூஷவசனகதாலே பதினாறுக்கு அபவாதமுண்டாகையாலே அந்யதாளித்தியுண்டாகையாலும், ஸந்யாளிப்ரதிபத்தியாலே கௌரவ்யகூக நினைத்து அவஹிதையான பிராட்டி வாக்யமாகையால் "பஞ்சவிமஸக:" என்கிற ச்ருதிக்கு தெளர்ப்பல்யமில்லாமையாலும், "தஸு ஸப்த ச" என்கிற வாக்யந்தன்னேடு விரோதிக்கையாலும், இருபத்தெட்டைத்ருடமாக்கி இருபத்தைந்தைக் கண்ணழிக்கவொண்ணாது.

பிறப்பேயாகுமேயொழிய, வருந்தும் சமயத்திலே ஒரு பெண்பிள்ளை தர்மசாஸ்திரத்தை அநுஸந்தித்துக் கீழேசென்ற பத்து வருஷத்தைக் கழித்து இரண்டாவது பிறப்பைக்குறிக்கொண்டு சொல்லுகை உசிதமன்றுகையாலும், பதினாரும் பன்னிரண்டுமான இருபத்தெட்டு பதினேழும் பத்துமான இருபத்தேழைக்காட்டிலும் அதிகமாயிருக்கையாலும் இதுபொருந்தாது. பதினென்றாவது வயதின் கடைசிப் பகுதியில் உபநயனம் செய்யப்பட்டதாகக் கொண்டு இருபத்தெட்டு வயதாகிறபடியால் பொருந்தவிடலாம், இருபத்தைந்து என்று பிராட்டி சொன்னதை இருபத்தைந்து வயதுள்ளவர்போன்ற யுவா என்னும் அர்த்தத்திலே கொண்டு அதைத் தள்ளிவிடலாமே எனில்: முடியாது. 'ஊந்' சப்தம் இவ்வளவுதான் குறைவு என்பதைக் காட்டமாட்டாத ஸாமாந்யசப்தம். ஆகையால் பிராட்டி இருபத்தைந்து என்று சொன்ன விசேஷசப்தத்திற்கு அநுகுணமாகவே அதற்குப் பொருள் கொள்ளவேண்டும். மேலும், ஸந்யாளியை நோக்கி வார்த்தை சொல்லுகிறோம் என்னும் நினைவால் பிராட்டி மிகவும் ஜாக்கிரதையுடன் சொன்ன வார்த்தையாகையால் 'இருபத்தைந்து' என்று பிராட்டி சொன்னதுக்கு தெளர்ப்பல்யம் இல்லாமையாலும், பதினேழு என்று கோசலை சொன்னதோடு விரோதிக்கையாலும் இருபத்தெட்டை நிச்சிதமாக்கி இருபத்தைந்தைத் தள்ளமுடியாது.

பின்பு எங்ஙனையாகக்கடவதென்னில்: இருபத்தைந்தைப் ப்ராமாணிகமாய், ஊநஷோடஸுத்தையும் 'தஸு ஸுப்தசு' வையும் இதுக்கேர்க்க யோஜிக்கக் கடவோம். எங்ஙனையென்னில்: ஊநஸுப்தம் ஷோடஸுஸங்க்யாவைகல்யததைக் காட்டுமத்தனைபோக்கி. விசலஸங்க்யை இன்னதென்று விசேஷிக்க மாட்டாத ஸாமாந்யஸுப்தமாகையாலே, விஸுஷாகாங்கையுண்டாக, ராவணனுக்கு ஹிதம் சொல்லுகிற மாரீசன் பெருமாள் பலஞ்சொல்லுகிற ப்ரகரணத்திலே "விச்வாமித்ராத்வரபங்கம்பண்ணினவன்று, தகரக்ஷணூர்த்து மாக தஸுரதன் பக்கலிலே ராமலக்ஷ்மணனை வேண்டிச்செல்ல, பிள்ளைகள் பருவம் நிரம்பாமை சொல்லுகிற சக்ரவர்த்தி "वालोद्वाद्शवर्षोऽयमकृतास्त्रशराधवः" (பூலோ துவாதுவஸுவர்ஷோப மக்ருதாஸ்த்ரஸ்ச ராகுவ:) என்று சொன்னான்; அப்பருவத்திலே என் தம்பியைக் கொன்று என்னையும் கடலிலே அழுத்தினான்" என்று சொல்லுகையாலே, ஊனமான வர்ஷம் நாலாய், பன்னிரண்டு பிராயமாய். அப்போது விவாஹமாய்.

பிறகு என்னதான் செய்வது எனில்: இருபத்தைந்தை உண்மையென்றுகொண்டு 'ஊநஷோடசு' என்று தசரதன் சொன்னதையும், 'பத்தம் ஏழும்' என்று கோசலை சொன்னதையும் இதுக்குத் தகுந்தபடி பொருள் கொளவோம். எப்படியெனில்: 'ஊந' சப்தம் பதினறைக் காட்டிலும் குறைவு என்பதைக் காட்டுமேயொழிய. எவ்வளவு குறைவென்பதைக் காட்டாமாட்டாத ஸாமாந்யஸுப்தமாகையாலே, எவ்வளவு குறைவு என்னும் விசேஷாபேகை ஏற்படுகிறது. அவ்வளவிலே, ராவணனுக்கு நன்மை சொல்லுகிற விடத்திலே, மாரீசன் விச்வாமித்ரயாகபங்கம் பண்ணினவன்று, அதிலிருந்து யாகத்தை ரக்ஷிப்பதற்காக ராகூலக்ஷ்மணர்களை விச்வாமித்ரர் வேண்டி, பிள்ளைகள் பருவம் நிரம்பாமையைச் சொல்லும் தசரதன் "இப்பிள்ளை ராகவன் பன்னிரண்டு வயதானவனாய், அஸ்த்ரங்கள் பயிலாதவனான பாலன்" [ரா-ஆ 38-6] என்று சொன்னதாகவும், அப்பருவத்திலே தன் தம்பி ஸுபாஹுவைக கொன்று தன்னையும் கா-விலே அழுத்தியதாகவும் மாரீசன் சொல்லுகையாலே ஊனமான வருடம் நாலாய் அப்போது பன்னிரண்டு பிராயமாய், அப்போதே விவாஹமாய், பிராட்டி 'பன்னிரண்டு வருடம் கழித்தேன்' என்று சொன்னதை

“ஸமா த்₃வாத்₃ஸு” என்று பன்னிரண்டு நடந்து, ஆக இரு பத்தினலாய், இப்போது இருபத்தைந்தாகிறது. “த₃ஸு ஸப்தச” வும் ‘த₃ஸு’ என்று பத்தும் ‘ஸப்த’ என்றேறழும் ‘ச’ என்று இன்னமொரு ஏழாய், ஈரேழு பதினலாய், பத்தும் பதினலும் இருபத்தினலும் கழிந்து இருபத்தைந்தாகிறது தென்று ஸப்தார்த்தமாயிருந்தது. ஆகையாலே வ்யாஹதம் போலே தோற்றின மூன்று ப்ரதேசமும், இவ்வோ ப்ரமாண யுத்திகளாலே அவ்யாஹதமாய்ச் சேரக்கிடக்கிறது. ஆனால் நெடுமேடு நெடும் பள்ளமுமாக “ஊந்ஷோடஸுவர்ஷ:” என்று ஷோடஸுவர்ஷ ப்ரஸங்கமென்? “பூாலோ த்₃வாத்₃ஸுவர்ஷோ- டயம்” என்றும், “பூாலோ ஹ்யக்ருதவித்₃யச்ச” என்றும், “काक- पक्षधरं बालं” (காகபக்ஷத₃ரம் பூாலம்) என்றும் பலவிடங்களில் சொன்னானெயென்னில்: “ந யுத்₃த₃யோக்யதாமஸ்ய பச்யாமி” என்று பூசலுக்கு யோக்யரன்றென்கைக்காக “பூால ஆஷோட₃ ஸாத்₃ வர்ஷாத் பௌக்யண்டச்சேதி கீர்த்யதே” என்கிற மநு வசநத்தை ரிஷி ஸ்மரித்து, பதினாரும் பிராயம் நிரம்பின

யொட்டிக காடுபோம்போது இருபத்துநாலு கழிந்து இருபத்தைந்தாவது வயது நடந்து கொண்டிருந்திருக்கிறது. “தச ஸப்த ச” என்று கோசலை சொன்னதும் ‘தச’ என்று பத்தும் ‘ஸப்த’ என்று ஏழும் ‘ச’ என்று மற்றொரு ஏழாய், இருபத்து நாலுமுடிந்து இருபத்தைந்தாவது வயது நடக்கிறதென்று சொற்பொருளாகிறது. ஆகையாலே ஒன்றுக்கொன்று விருத்தம்போலே தோற்றின இவை மூன்றும் இந்தப்ரமாணயுத்திகளாலே விரோதமில்லாமல் பொருந்தி யிருக்கின்றன. ஆனால் ஒரேஒரு ஸந்தேஹம்: “பன்னிரண்டு வய தான பாலன்” [ரா-ஆ 38-6] என்றும், “அஸ்த்ரவித்யை பயிலாத பாலன்” [ரா-பா 20-10] என்றும், “காகபக்ஷத்தை (ஜில்பாக்குடு மியை) தரிக்கும் பாலன்” [ரா-பா 19-9] என்றும் பலவிடங்களிலும், பாலனென்றும், பன்னிரண்டு வயதென்றும் சொல்லியிருக்க இங்கு மட்டும் ‘ஊந்ஷோடச’ என்று பதினாறுவது பிராயத்தைச் சொல்லுவா னென்னென்னில்; “ராமனுக்கு யுத்தயோக்யதையைக் காணவில்லை” என்று சொன்னதை நிரூபிப்பதற்காக, “பதினாறுவது வயது வரையில் பாலனென்றும், பௌக்யண்டனென்றும் சொல்லப்படுகிறான்” தனி—5

லாயிற்றுப் ப்ராப்தவ்யவஹாரமாம். இன்னானுக்கிங்ஸ் இன் என்று ப்ரமாணம் பண்ணினபடியே அறிவதும். இன்னானுக் கீழின்னான் என்று அறிவதும். தனித்தொரு ஊருக்குப் போகவும், தனித்துப்பூசல் பொரவுமாவது. பதினாறும் நிரம்பாதொழிந்தால் இன்னாரை முதுகண்ணாக உடைய இன்னாரென்றும் இன்னார் மகன் இன்னாரென்றும் முதுகண் படப் பேசவேணும். ஆனபின்பு, ‘‘சதுரங்குஸமாயுத்தம் மயா ச’’ என்று என்னை முதுகண்ணாகக் கூடக்கொண்டுபோ என்னைக்காக, ஸ்வதந்த்ரவ்யாபார க்ஷமமான காலம் நிறைந்ததில்லை என்கிறான். ஆகையாலே உசிதம்.

(ஊநஷோடஸவர்ஷ:) இக்குறட்டிலே தெறித்தால் அக்குறட்டிலே பால்தெறிக்கும் பருவம் என்கிறான். இதுதன்னை ‘‘कृतं तक्षीरकण्ठेन’’ (க்ருதம் தத் க்ஷீரகண்டேந) என்று பாலராமாயணத்திலும் சொல்லிற்றே. ‘‘क्षीरकण्ठश्च रामभद्र:’’

என்கிற மநுவசனத்தை நினைத்து, பதினாறும் பிராயம் நிரம்பினால் தான லௌகிகவ்யவஹாரங்களுக்குத் தகுந்தவனாய், இன்னானுக்கு இன்னான் எழுதிக்கொடுத்தது என்று உறுதி கூறினதை அறிவதும், இன்னான் கீழ் இன்னான் என்று ஸம்பந்தத்தை அறிவதும், தனித்து ஒருருக்குப் போவதும், தனித்துச் சண்டையெய்யவும் முடியும்; பதினாறு பிராயம் நிரம்பாதபோது இன்னாரைக் கண்காணிப்பவனாக (கார்டியாக) உடைய இன்னாரென்றும், இன்னார் மகன் இன்னாரென்றும் கண்காணிப்பவனாயிட்டுப் பேசவேணும்; ஆகையால் ‘‘சதுரங்க ஸேனையுடனும் என்னுடனும் கூடிய ராமனைக் கூட்டிப்போ’’ [ரா-பா 20-10] என்று எனையும் கண்காணிப்பவனாகக் கூட்டிப்போ என்கைக்காக, தானே காரியம் செய்யத்தக்க பதினாறாவது வயது நிறைந்ததில்லை என்கிறான். ஆகையால் ‘‘ஊநஷோடஸவர்ஷ:’’ என்று பதினாறைச் சொன்னது உசிதம்.

(பதினாறு பிராயம் நிரம்பாதவன்) ஒருகுறட்டிலே (மூச்சிலே) தாய் பாலிப்பீச்சினால் மறுகுறட்டிலே (மூச்சிலே) மூக்காலும் வாயாலும் பால்பெருகும்படியான பருவம் என்கிறான். இத்தால் பால் மணம் மாறும் பருவம் என்கிறான். இவ்வந்தம் ‘‘பாலிக் கழுத்திலே உடைய ராமனாலே அக்ஷாரியம் செய்யப்பட்டது’’ என்று பாலராமா

(க்ஷீரகண்ட₂ச்ச ராமபுத்₃ர:) என்றானிறே முராரிகாரனும். ஆண்களுக்கு யௌவநாரம்பஸுசகமான சம்ஸ்ருரேகைகள் இன்னமும் குறித்ததில்லை. மயிர் முடித்திலர்.

“काकपक्षधरं वीरं” (காகபக்ஷத₄ரம் வீரம்) என்று நீதான் சொன்னாப்போலே, அலைந்த குடுமியும் சுற்றின பூவுமாயிருக்கிற இவரையோ பூசலுக்குக் கொடுபோகத்தேடுகிறது? என்றவிடத்திலும் “तेजसां हि न वयस्समीक्ष्यते” (தேஜஸாம ஹி ந வயஸ்ஸமீக்ஷ்யதே) என்றும், ‘சிறியனென்றென்னிளஞ்சிங்கத்தை இகழேல் கண்டாய்’ என்றும் சொல்லுகிற படியே பருவத்தைக்கொண்டு அவர் அஸுத்தரென்றெண்ணவேண்டாகாண். சிறு நெருப்பு சுடாதோ? “शक्तो ह्येष मया गुप्तो दिव्येन स्वेन तेजसा” (ஸுத்தோ ஹ்யேஷ மயா குப்தோ திவ்யேந ஸ்வேந தேஜஸா) அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்டாலே

யணத்திலும், “பாலைக் கழுத்திலேயுடைய ராமபத்திரன்” [அநர்க்கராகவம்-1] என்று முராரியாலும் சொல்லப்பட்டது. (குறட்டு என்றால் கன்னம் என்று பொருள் கொண்டு, ஒருகன்னத்தில் தெறித்தால், மறுகன்னத்தில் பால்பெருகும்படியான பருவம் என்று பொருள் கொள்வாருமுண்டு) (பதினாறு பிராயமும் நிரம்பாதவன்) ஆண்களுக்கு யௌவனத் தொடக்கத்தைக் காட்டும மீசைக் குறிகள் இன்னம்தோன்றவில்லை. மயிர்முடிக்கவும் தெரியாது என்கிறான். “மொய்ப்பூங் குழல் குறிய கலையோ அரையில்லை நாவோகுழறும்... இவள் பரமோ” [திருவிருத்தம்-60] என்றாப்போலே.

“காகபக்ஷத்தைத்தரித்த வீரனை” [ரா-பா 19-9] என்று நீரே சொன்னபடி அலைந்தகுடுமியும், சுற்றின பூவுமாயிருக்கிற இவனையோ சணடைக்குக் கொண்டுசெல்லப் பார்க்கிறது என்று தசரதன சொன்னபோதும், “தேஜஸ்விகள் விஷயத்தில் பருவத்தில் இளமை கவனிக்கப்படுவதில்லை” [ரகுவம்சம் 11-1] என்றும், “சிறியனென்றென்னிளஞ்சிங்கத்தை இகழேல் கண்டாய்” [பெரியாழ்-திரு 1-4-8] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, சிறு வயதைக் கண்டு ராமன் சக்தியற்றவனென்று எண்ணவேண்டாகாண்! சிறுநெருப்பு சுடாதோ? “என்னால் (மங்களாசாஸனம் செய்து) ரக்ஷிக்கப்பட்டானாகில், ராமன் தன்னுடைய திவ்யதேஜஸ்ஸினாலே ராக்ஷஸர்களைக்கொல்ல வல்லவனாயிருப்பன்” [ரா-பா 19-9] என்று அவதாரத்தில் மெய்ப்பாட்

ஸ்வாபாவிசுமான தேஜஸ்ஸைத் தாழவிட்டாரேயாகிலும், அத்தஸ்யஸீலே நான் ஸஸ்நேஹமாக மங்களாஸாஸநம் பண்ணிக்காட்டிக்கொடுக்கில். தேஜ:ப்ரபாவத்தாலே தாமஸ: நிரஸனத்தில் ஸக்தராய்க்காண் இருப்பது என்ன; (மே ராம.) கையும்கோடாலியுமாய் மூவேழிருபத்தொருபடிகால் ஷுத்ரியஸீரச்சேதம் பண்ணித் திரிந்த முரட்டுப்பரசராமனாக நினைத்தானிறே. (மே ராம:) என்னுடைய மமகாரவிஷய மிருக்கும்படி. (மே ராம:) பெரிய பசியோடே உண்ணப் புக்வனைக் கையைப் பிடிப்பாரைப்போலே “दुःखेनोत्पादित-
 शयं” (து:க் கேநோத்பாதி, தச்சாயம்) என்றும் “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” என்றும் சொல்லுகிறபடியே அறுபதினாயிரமாண்டு கூடி ஒரு பிள்ளை பெற்று ஸுதமுக் கமலாவலோகநம் பண்ணிவருகிற என்பக்கல் நின்று இவரைப் பிரித்துக்கொண்டுபோகை தர்மமோ? (மே ராம:) “अनुपहतां वृत्तिं चरेत्” (அநுபஹதாம் வ்ருத்திம் சரேத்) என்றன்றோ ரிஷிகளுக்குச் சொல்லுகிறது. ஆனபின்பு என் மமகாரத்தாலே தூஷிதமான வஸ்து உனக்

டாலே இயற்கையான தேஜஸ்ஸை அடக்கியிருந்தபோதிலும், நான் அன்புடன் மங்களாஸானம் செய்து உணர்த்தினால், தன் தேஜஸ்ஸாலே தாமஸரான ராக்ஷஸர்களை அழிப்பதில் வல்லவராகவே யிருப்பர் என்று விசுவாமிதரர் சொல்ல, - (என்னுடைய ராமன்) கையிலே கோடாலியையுடையவராய், மூவேழுகால் ஷுத்ரியர்களைக் கொன்று திரிந்த முறட்டுப் பரசராமனாக நினைத்தீரோ? (என்னுடைய ராமன்) ‘என்னுடையது’ என்று எனனால் அபிமானிக்கப்படுபவன் இவன் ஒருவனேயன்றே. (என்னுடைய ராமன்) பெரும் பசியோடே சாப்பிடப் புகுந்தவனைக் கையைப் பிடித்துத் தடுப்பாரைப்போலே “இந்த ராமன் மிகவருந்திப் பெற்றவன்” [ரா-பா 20-11] என்றும் “நெடுங்காலமும் கண்ணன் நீண்மலர்ப்பாதம் பரவிப்பெற்ற” [திருவிருத்தம்-37] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அறுபதினாயிர மாண்டு கழிந்து ஒருபிள்ளையைப்பெற்று மைந்தன் முகத்தாமரையைக் சண்டுகளிக்கும் என்னிடமிருந்து இவனைப் பிரித்துப்போவது தருமமோ? (என்னுடைய ராமன்) “தோஷமற்ற பொருளைக்கொண்டுவயிறுவளர்க்கவேண்டியது” [?] என்றன்றோ ரிஷிகளுக்கு தர்ம

காமோ? (ராம:) குடக்கண்ட கருமுகைமாலையைப் பிசக்கி வெய்யிலிலே வைப்பாரைப்போலே “एतदेवासृजं दृष्ट्वा तृप्यन्ति” (ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்ப்யந்தி.) என்றும், “नन्दासि पश्यन्नपि दर्शनेन” (நந்த்யாமி பச்யந்நபி தர்சநேந) என்றும் கண்ணுககினிதாகக் கண்டுகொண்டிருக்குமத்தனைபோக்கி, இவ்வஸ்துவைப் பூசலுக்கிலக்காககுவாருண்டோ?

குறையில்லைகாண்! “रञ्जनीयस्य विक्रमै” (ரஞ்ஜநீயஸ்ய விக்ரமெ:) என்றும், “राममन्त्रिष्णुकर्माणं” (ராமமக்லிஷ்டகர்மாணம்) என்றும் அவர் பூசல் செய்யும்போது தான் மயிரில் வைத்த பூவாடாதபடியாகவும், முகத்தில் குருவேர் பரம்பாதபடியாகவும், எதிரிகள் கைவாங்கும்படியாகவும் வடிவழகு தன்னாலே ஓரடியெறிந்து காண் அவர் பொருவது என்ன, - (ராஜீவலோசந:) வெய்யில் காணலே வெடித்து, முகிழ்விரிந்து அவர்ந்ருகிடக்கிற கண்களைக்கொண்டு, வெய்யிலிலே நிற்கவும்

சாஸ்த்ரங்களிலே சொல்லுகிறது. ஆகையால், என்னுடைய மம காரத்தாலே தோஷமடைந்த வஸ்துவை நீ உபயோகிக்கலாமோ? (ராமன்) ரமிக்கச் செய்பவன். குடுவதற்காக ஏற்பட்ட மாலையைக் கசக்கி வெய்யிலிலே வைப்பாரைப்போலே “பரமாத்மாவாகிற இந்த அமுதினைக் கண்டுகளிக்கிறார்கள்” [சாந்3-10] என்றும், “அகக்கண்ணுல் காண்பதனாலேயே ஆநந்திக்கிறேன்; புறக்கண்ணுல் கண்டால் வாலிபனாகவே ஆகிவிடுகிறேன்” [ரா-அ13-104] என்றும் கண்ணுக்கு இனிதாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கத்தக்க இவனை சண்டைக்கு இலக்காக்கலாமோ?

இவன் ரமிக்கச்செய்யும் ராமனாயிருப்பதால் குறையில்லை. “தம் பராக்ரமததாலே எதிரிகளால் ரமிப்பிக்கத்தக்க ராமன்” [ரா-யு106-6] என்றும், “வருத்தமில்லாமல் பெருஞ்செயல்களைச் செய்யும் ராமனை” [ரா-ஸு30-41] என்றும் ராமன் சண்டைசெய்யும்போது தலையில் வைத்த பூவாடாதபடியாகவும், முகத்தில் சிறு வியர்வைத்துளிகளும் பரவாதபடியாகவும், எதிரிகள் யுத்தத்தைக் கைவிடும்படியாகவும் வடிவழகைக்கொண்டே எதிரிகளை அடி கொடுத்தன்றே அவர் சண்டை செய்வது என்று ரிஷி சொல்ல, - (தாமரைக் கண்ணன்) இளவெய்யிலைக்கண்டவுடன் வெடித்து, இதழ் விரிந்து மலர்ந்து போகும் தாமரைபோன்ற கண்களையுடைய இவன்

பொரவும் வல்லரோ என்கிறான். (ராஜீவலோசந:) என்று நீதானே சொன்னாயே. வெய்யில் காணத் தாமரை விகளிக்கு மாப்போலே படைகண்டால் பெருமாளும் உல்லரிதராய்க் காணுமிருப்பது என்றான் ரிஷி; (ராஜீவலோசந:) “राजीव रक्षय्य स्यात्” (ராஜீவம் ரக்தபத்ரம் ஸ்யாத்) என்று செந்தாமரை தான் கன்றிச் சிவக்குங்காண் என்கிறான் ராஜா. அச் சிவப்போ? “रामो रक्तान्तलोचनः” (ராமோ ரக்தாந்தலோசந:) என்றும், “किञ्चिद्भङ्गलीला नियमितजलधि” (கிஞ்சித் ப்ருபங்கு லீலாநியமிதஜலதீம்) என்றும் கடல் திடர்படக் கடைக்கண் சிவந்து, எதிரிகள் முடியும்படியான சிவப்புகாண் என்கிறான் ரிஷி. அதற்கு ராஜா (ஊரஷோடஸுவர்ஷோ மே ராமோ ராஜீவ லோசந:) என்று அவையெல்லாம் பருவம் நிரம்பினாலாயிற்று; இப்போது போராது என்றான்; போராதாகில், வெய்யி லாறினவாதே இராப்பூசலாக்குகிறோம் என்றான் ரிஷி. (ராஜீவலோசந:) பொழுதுபுகப்பெறுதுகாண்; செம்புளிக்கும். இவர் பிள்ளைத்தனத்தாலே உறங்கவும் அவர்கள் நிஸாசர

கடும் வெய்யிலிலே நிற்கவும் சண்டை செய்யவும் வல்லனோ? என்கிறான் தசரதன். “(தாமரைக் கண்ணன்) என்று நீயே சொன்னாய்; வெய்யிலைக் கண்டவுடன் தாமரை மலருவதைப்போலே படைகண்டால் இவரும் மலர்ந்திடுவரன்றோ” என்றார் ரிஷி. (செந்தாமரைக் கண்ணன்) “ராஜீவம் செந்தாமரையாகும்” [?] என்று வெய்யில் பட்டால் கன்றிச் சிவக்கும் கண்ணன்றோ இவனுடையது என்றான் அரசன். கன்றிச் சிவக்கும் சிவப்போ இது? “கடைக்கண்கள் சிவந்த ராமன்” [ரா-யு 21-13] என்றும் “சிறிது புருவநெறிப்பினாலே கடலை நியமித்தவனை” [ஹநுமந்நாடகம்-11] என்றும் ஸமுத்ரமும் வற்றித்திடராகப் போகும்படியும், எதிரிகள் அழியும்படியுமான சிவப்புக்காண் அது என்றார் ரிஷி. அதற்கு அரசன் (பதினாறு வயதும் நிரம்பப் பெறுதவளாய், தாமரைக்கண்ணானுள் என்னுடைய ராமன்) என்கிறான். பராக்கரமத்தாலே கண்கள் சிவப்பது வயதான பின்பே. இப்போது சிவந்திருப்பது அதனாலன்று என்கிறான். “வெய்யிலிலே கண்சிவக்குமாகில் இரவிலே சண்டைசெய்யச் சொல்லுகிறேன்” என்றார் ரிஷி. (தாமரைக்கண்ணன்) இருட்டு வதற்கு முன்பே முடிக்கொள்ளும் தாமரை போன்றதன்றோ இவன்

ராகையாலே தன்னில் மாயை மேலிடவும் தேடினாயிறே. “கிங்கிணி வாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே செங்கண் சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ” என்று நித்ராகஷாய ருஷிதமாலை இக்கண்களுக்குத் தந்தாமை இலக்காகத் தேடு மத்தனைபோககி. கண்ணுடைய இவரைப் பூசலுக்கு இலக காக்குவாருண்டோ? (ராஜீவலோசந:) நீரைப் பிரிந்த தாமரை உலருமாப்போலே என்னருகுவிட்டுப் புறப்பட்டால் அவர் முகம் செவ்வியழியும்படியாய்க்காண் இருப்பது.

“जितस्ते पुण्डरीकाक्ष” (ஜிதந்தே புண்டூரீகாக்ஷ) என்றும், “தாமரைக் கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ” என்றும் சொல்லு சிறுபடியே எதிரிகளைத் தோற்பிக்கைக்கும் பரிகரம் அங்கே உண்டாயிருந்ததீ என்ன.-(ந யுத்தயோக்யதாமஸ்ய பச்சாயமி) அக்கண்ணழகில் அநுகூலவர்க்கம் ஆழங்கால் படுமத்தனை போக்கி, ஆஸுரவர்க்கமுமீடுபடுமோ? ஆஸுரப்ரக்ருதியான சூர்பணகை “पुण्डरीकविशाखासौ” (புண்டூரீகவிஸாலாக்ஷை)

கண். இவன் சிறுபிள்ளைத்தனத்தாலே உறங்கவும், அவர்கள் ராத்ரியில (வலிகொண்டு) திரியும் மாயாவிளையாடையாலே இவனை வென்றிடுவார்கள். “கிங்கிணிவாய்ச்செய்த தாமரைப் பூப்போலே செங்கண் சிறுச்சிறிதே எம்மேல் விழியாவோ” [திருப்பாவை-22] என்று தூக்கமாகிற சாயத்தாலே சிவப்பேறியிருக்கும் இவன் கண் களுக்குத் தங்களை இலக்காக்குவதொழிய, இக்கண்ணுடைய இவனைச் சண்டைக்கு இலக்காக்கலாமோ? (தாமரைக்கண்ணன்) நீரைப்பிரிந்த தாமரை உலருவதுபோல், என்னை விட்டுப் பிரிந்தால் அவன் முகத்தாமரை அழகிழந்து விடுமேயென்கை.

“தாமரைக்கண்ணனே! உன்னால் ஜயிக்கப்பட்டது” [ஜிதந்தே1-1] என்றும், “தாமரைக் கண்கள்கொண்டீர்தியாலோ” [திருவாய்10-3-1] என்றும் சொல்லுகிறபடியே தாமரைக்கண்கள் எதிரிகளைத் தோற் பிக்க உபகரணமாகவும் உதவுகின்றதன்றே என்ன, (இவனுக்கு யுத்தயோக்யதையைக் காணவில்லை) அக்கண்ணழகில் அநுகூலர்கள் ஈடுபடுவார்களேயொழிய ஆஸுரப்ரக்ருதிகள் ஈடுபடுவாரோ? “தாமரைபோன்று பரந்தகண்களையுடைய ராமலக்ஷணர்கள்” [ரா-ஆ 19-14] என்ற சூர்ப்பணகையைப்போலே ஆஸுரப்ரக்ருதி

என்று ஈடுபட்டிலனோ? அது தவிரக் கூடவேறே பரிசுரம் கொண்டு உதவத் தட்டென்னென்னில்: (அஸ்ய யுத்தயோக்ய தாம் ந பச்யாமி) ஆசர்யந்தானுண்டாய்ப் பரிசுரம் தேட வேண்டாவோ? (அஸ்ய) பருவகதில் இளமை இது; வடிவில் ஸௌகுமார்யமிது; இப்படியிருக்கிற இவ நகரும் பூசலுக்கும் என்ன சேர்த்திகண்டாய்? (அஸ்ய) ஸந்ரிஹித தே'ஸ வர்த்த மாநகாலஸம்பந்தியையிதே இதம்ஸுப்தம் காட்டுகிறது. அவர் தேஸாந்தரத்திலேயிருக்க நானிங்கே பொய்யே கண்ணழிக் கிறேன் என்று நினைத்திராதே; உள்ளே ஸந்ரிஹிதர்; அழைத்துக் காணமாட்டாயோ? (அஸ்ய யுத்தயோக்யதாம் ந பச்யாமி) “**स्वपुत्रं मूढ्युपाश्रय**” (ஸ்வபுத்ரம் மூர்த்யந்யபாக்யராய) என்கிறபடியே மடியிலே வைத்து உச்சிமோந்து உகக்கு மத்தனைபோக்கி. பூசலுக்கு யோக்யரோ? (ந யுத்தயோக்ய தாம் பச்யாமி) “**बालः क्रीडनकाय(निव?)**” (பால: கரீடூநகாய(நிவ?)) என்றும், “**बालः क्रीडनकैरिव**” (பூல. கரீடூநகைரீவ) என்றும்

களம் ஈடுபடலாமே. அத்துடன் வேறு ஆயுதம் முதலானவற்றைக் கொண்டு போகக் கூடாதோ என்னில்: (இவனுக்கு யுத்தயோக்யதை யைக் காணவில்லை) ஆயுதம் தாங்கும் ஆசர்யமிருந்தாலல்லவோ ஆயுதம் தாங்குவது. குழந்தையாகிற இவனும் ஆயுதம் தாங்கும் வீரனாவனோ? (இவனுக்கு) இவனுடைய இளம் பருவம் வடிவில் மென்மை ஆகிய இவைகளுக்கும் சண்டைக்கும் என்ன சேர்த்தி யுண்டு? (இவனுக்கு) அருகிலுள்ள தேசத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் உள்ள வஸ்துவையன்றே ‘இவன்’ என்னும் சப்தம் காட்டுவது. ராமன்தேசாந்தரத்திலேயிருக்க இங்குள்ளதாக நான் பொய்சொல்லு கிறேனென்று நினைக்கவேண்டா; உள்ளே அருகிலேயே உள்ளான்; அழைத்துக் காணலாமே என்கிறான். (இவனுக்கு யுத்தயோக்யதை யைக் காணவில்லை) “தன் புத்திரனை உச்சிமோந்து” [ரா-பா 22-3] என்று மடியிலே வைத்து உச்சிமோந்து பார்க்கத்தக்க பிள்ளையைச் சண்டைக்கு அனுப்பலாமோ? (யுத்தயோக்யதை யைக் காணவில்லை) “பாலன் வினாயாட்டுக் கருவிகளைப்போலே” [பாகவத 3-2-30] என்றும் “வினாயாட்டுக் கருவிசளைக்கொண்டு பாலன் வினாயாடு வது போல் (பகவான் பூதங்களைக் கொண்டு வினாயாடுகிறான்)” [பார-ஸபா 40-78] என்றும் வினாயாட்டுக் கருவிகளைக் கொண்டு

லீலாபரிசுரம் கொண்டு வினையாடப் பருவமத்தனைபோக்கி, பூசலுக்குப் பருவமோ? (ந பச்யாமி) “**अभिनिवेशवरीकृतचेतसां बहुविदामपि संभवति भ्रमः**” (அபி₄நிவேஸவஸீ₄க்ருதசேதஸாம் ப₃ஹு வித்யாமபி ஸமப₄வதி ப்₄ரம:) என்று ஸ்வகார்யபரனாகையாலே உனக்குத் தோற்றாது. என் கண்ணாலே பார்க்கமாட்டாயோ?

“யுத்தயோக்யதாம் ந பச்யாமி” என்று யுத்த யோக்யதையே பிடித்து இல்லையென்று அஸத்யம் சொல்லாநின்றாய். “**रामो व्रजति सङ्ग्रामं ग्रामार्थे नगरस्य वा । गत्वा सौमित्रिसहितो नाविजित्य निवर्तते**” (ராமோ வ்ரஜதி ஸங்க்₃ராமம் க்₃ராமார்த்தே₃ நக₃ரஸ்ய வா | க₃த்வா ஸௌமித்ரிஸஹிதோ நாவிஜித்ய நிவர்த ததே) என்றும், “**सङ्ग्रामात्पुनरागम्य**” (ஸங்க்₃ராமாத் புநராக₃ம்ய) என்றும் அவர் பொராத பூசலுண்டோ? என்ன.—(ஸஹ ராக்ஷஸை:) விஸேஷநிஷேத₄ம் பண்ணினேனத்தனைபோக்கி ஸாமாந்யநிஷேதம் பண்ணினேனோ? (ராக்ஷஸை:) “**कूटयुद्धा हि राक्षसाः**” (கூடயுத்த₄ ஹி ராக்ஷஸா:) என்கிறபடியே அவர்கள் களவு பூசலல்லது பொரார் காண். இவர்

வினையாடும் வயதேயொழிய சண்டைசெய்யும் 'வயதோ? (நான் காண்கிறேனல்லேன்) “சிறந்த ஞானிகளாயிருந்தாலும், அதிகமான அபிமானத்தின் வசப்பட்ட நெஞ்சையுடையவர்களுக்கு மயக்கமுண்டாகிறது” [ஆளவந்தார் அருளிய ஆகமப்ராமாண்யம தொடக்கம்-3] என்று உம்காரியத்திலே அபிமானமுடையவராகையாலே உமக்குத்தோற்றாது. என் நெஞ்சினால் நோக்கிக் காணீர்.

(யுத்தயோக்யதையைக் காணவில்லை) என்று பொய் சொல்லுகிறாய். “ஒரு கிராமத்தின் பொருட்டாவது நகரத்தின் பொருட்டாவது சண்டைக்குச் சென்றானாகில் லக்ஷமணனுடன் கூடிய ராமன் ஜயிக்காமல் திரும்பமாட்டான்” [ரா-அ 2-36] “சண்டையிலிருந்து மறுபடி திரும்பியவுடன்” [ரா-அ 2-37] என்று அவன் செய்யாத சண்டையுண்டோ? என்ன,—(ராக்ஷஸர்களுடன்) ராக்ஷஸர்களோடு சண்டை செய்யமாட்டான் என்று விசேஷத்தை மறுத்தேனேயொழிய அவன் சண்டைக்கே செல்லவில்லையென்று ஸாமாந்யமாகச் சொல்லவில்லையே; (ராக்ஷஸர்களுடன்) “ராக்ஷஸர்கள் கபட தனி—6

தர்மப்பூசலல்லது பொரவறியார். ஆகையாலே கடைப்படாது
என்றேறித்தனை. (அஸ்ய ராக்ஷஸை:) இவர் மநுஷ்யர்;
அவர்கள் ராக்ஷஸர்கள். இவர் ஒருவர்; அவர்கள் அநேகர்
கள். ஆகையாலும் யோக்யதையில்லை.

* பாலகாண்டம் 6-வது ஸர்க்கம் 8-வது சலோகம்

द्रष्टुं शक्यमयोध्यायां नाविद्वान् च नास्तिकः ।

सर्वे नराश्च नार्यश्च धर्मशीलाः सुसंयताः ॥

தூரஷ்டும் ஸக்யமயோத்யாயாம் நாவித்வாந் ந ச நாஸ்திக:।
ஸர்வே நராச்ச நார்யச்ச தூர்மஸீலாஸ் ஸுஸம்யதா:॥

பதவுரை:-அயோத்யாயாம்-அயோத்தியில், அவித்வாந்-
பண்டிதனல்லாதவன், ந தூரஷ்டும் ஸக்யம்—காணத்தக்கவ
னல்லன்; நாஸ்திக: ச-நாஸ்திகனும், ந—காணத்தக்கவ
னல்லன்; ஸர்வே நராச்ச-எல்லாப் புருஷர்களும், நார்யச்ச-
ஸ்தீரீகளும், தூர்மஸீலா:-தர்மஸ்வபாவர்கள்; ஸுஸம்யதா:-
(மனத்தை) அடக்கியவர்கள்.

வ்யா:-அறுபதினாயிரமாண்டு வன்னியமறுத்து நன்மை
களையுமுண்டாக்கிப்போந்த சக்ரவர்த்திக்கும் இரண்டு
பொருள் உண்டாக்கப்போச்சுதில்லை. ஓர் அவித்வானையாதல்,

யுத்தம் செய்பவர்கள்' [?] என்கிறபடியே அவர்கள் கபடயுத்த
மல்லது செய்யமாட்டார்கள்: இவன் தர்மயுத்தமல்லது வேறு அறி
யான்; அதனால் இவன் தகாதவனென்றேறித்தனை. (இவனுக்கு—
ராக்ஷஸர்களுடன்) இவன் மனிதன்; அவர்கள் அரக்கர்கள். இவன்
ஒருவன்; அவர்கள் பலர். இதனாலும் தகுதியில்லை.

வ்யா:-(அயோத்தியில் அவித்வானும் நாஸ்திகனும் காணப்
படுவதில்லை) அறுபதினாயிரமாண்டு எதிரிகளை அழித்து, நன்மை
களையும் உண்டாக்கிப்போந்த தசரதசக்ரவர்த்திக்கும் இரண்டு
பொருள்களை உண்டாக்க முடியவில்லை. அவையாவன:- அவித்

* இதுவும், மற்றும் சிலச்லோக வ்யாக்யானங்களும் கடைசியில்
காண்கின்றன. ஸௌகர்யத்திற்காக, அந்தந்தக் காண்டத்திலேயே
அச்சிடுகிறோம்.

வைதிகமான அர்த்தங்களை இல்லையென்பாடு ஒரு நாஸ்திகனை யாதல் உண்டாக்கப்போச்சுதில்லை. அப்படைவீட்டிலுள்ளார் ராஜபுத்ரர்கள் ஆரேணுமொருவர் முடிசூடவமையாதோ என்றிருககுமவர்களாலர். பெருமானே முடிசூடாவிடில் “इहैव निघ्नं यामो महाप्रस्थानमेव वा । रामेण रहितानाञ्च किमर्थं जीवितं हि नः ॥” (இஹைவ நித்யநம் யாமோ மஹாப்ரஸ்த்யானமேவ வா | ராமேண ரஹிதானாஞ்ச கிமர்த்தம் ஜீவிதம் ஹிந:) என்று பெருமாள் அபிஷேகம்பண்ணாத படைவீட்டிலிருப்பதில்லை; விழுந்தவிடமே சுடுகாடாகப் போகவமையும் என்றிருப்பர் புருஷர்கள். ஸ்தீர்களும் “राममेवानुगच्छेवमश्रुतिं वापि गच्छत” (ராமமேவானுகுச்ச்சுத்ருதிம்வாபிகுச்ச்சுத்த) என்று பெருமாள் வழிமாறிப் போனாரென்று திறக்கவழைத்த பர்த்தாக்கள் முகம் பிளக்கத் தள்ளிக் கதவடைத்துக் கொள்ளுவர்கள். (தர்மஸீலா:) ராமாநுவ்ருத்தியே பரமதர்மமென்றிருக்குமவர்களிறே. ஸ்வப்ரயோஜநத்திலே நெஞ்சு செல்லாதவர்களாயிற்று.

வானும், வேதார்த்தங்களை இல்லையென்னும் நாஸ்திகனும். (எல்லாப் புருஷர்களும் ஸ்தீர்களும் தர்மஸ்வபாவர்கள்) அந்த நகரத்தில் உள்ளார் அரசினங்குமரர்களில் மூத்தவனே அல்லது இளையவனே யாராவது முடிசூட்டுமே என்றிருக்கமாட்டாத தார்மிகர்கள், (எல்லாப் புருஷர்களும் தார்மிகர்கள்) ராமன் முடிசூடாவிடில் “இங்கேயே மரணமடைவோம்; மஹாப்ரஸ்தானமாவது புறப்படுவோம்; ராமனைப் பிரிந்த நமக்கு வாழ்வு எதற்கு” [ரா-அ 47-7] என்று உடனே இருந்தவிடத்திலேயே மரணமடைவோமென்னும் தர்மவான்கள். (ஸ்தீகளும் தர்மஸீலைகள்) “ராமனையே பின்தொடர்ந்து செல்லுங்கள்: இல்லையாகில் (உங்களுடைய) பெயரும் (எங்கள் காதில்) விழாதபடி எங்கேயாவது தொலையுங்கள்” [ரா-அ 48-27] என்கிறபடியே, “ராமன் எங்களை ஏமாற்றிவிட்டு வேறு வழியாலே போனான்” என்று சொல்லிக்கொண்டு வாசற்கதவைத் தட்டிய கணவர்களுடைய முகம் பிளக்கத் தள்ளிக் கதவைச் சாத்திக் கொள்ளும்படியான தர்மஸீலைகள் அயோத்தியிலுள்ள ஸ்தீகள். (தர்மஸீலர்கள்) ராமகைங்கர்யமே மேலான தர்மமென்றிருக்குமவர்களிறே. (நெஞ்சை நன்கு அடக்கியவர்கள்) ராமப்ரயோஜனத்தை யொழிய, தங்களுக்கான பலனிலே நெஞ்சை செலுத்தாதவர்கள்.

பாலகாண்டம் 23-வது ஸர்க்கம் 2-வது ச்லோகம்

कौसल्या सुप्रजा राम पूर्वा सन्ध्या प्रवर्तते ।

उत्तिष्ठ नरशार्दूल कर्तव्यं दैवमाह्निकम् ॥

கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராம பூர்வா ஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே ।
உத்திஷ்ட₂ நரஸார்த்தூ₃ல கர்த்தவ்யம் தை₃வமாஹ்நிகம் ॥

பதவுரை:—நரஸார்த்தூ₃ல—ஆண்புலியே! கௌஸலயா ஸுப்ரஜா ராம—கௌஸல்யாதேவிக்கு நல்லபிள்ளையான ராமனே! பூர்வா ஸந்த்யா—முதல் ஸந்த்யாகாலம். ப்ரவர்த்ததே—நடக்கிறது; தை₃வம் ஆஹ்நிகம்—எம்பெருமானுடைய விதிக்கப்பட்ட நியந்தைமித்திக கர்மங்கள், கர்த்தவ்யம்—அநுஷ்டிக்கப்படவேண்டும்.

வ்யாக்யானம்:—சக்ரவர்த்தியினுடையவும், ஸ்ரீகௌஸலை யாருடையவும் தப்பலமாயிருக்க, “கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம” என்று ரிஷி சொன்னதற்கு ஹேது “**माता पुत्रस्य भूयांसि कर्माण्यारभते**” (மாதா புத்ரஸ்ய பூயாம்ஸி கர்மாண் யாரபுதே) என்று கர்மமானது புத்ரன் விஷயமாக மாதா வுக்கே அதிகமென்று சொல்லுகையாலும், “**मातृदेवो भव**” (மாத்ருதேவோ புவ) என்கிற ச்ருதியானது, மாதாவை ப்ரதானமாகச் சொல்லுகையாலும், “**कैकेय्याः प्रियकारणात्**” (கைகேய்யா: ப்ரியகாரணத்) என்று மாத்ருஸபத்ரியான

வ்யா.-(கௌஸல்யையின் நல்ல பிள்ளையாகிய ராமனே!) தசரத சக்ரவர்த்தி ஸ்ரீகௌஸல்யாதேவி ஆகிய இருவரும் தவம் செய்து பெற்ற பிள்ளையாயிருக்க, “கௌஸல்யையின் நல்ல பிள்ளையான ராமனே!” என்று ரிஷி சொன்னதற்குக் காரணமென்னென்னில: “தாய் பிள்ளை விஷயமாகத் (தந்தையைவிட) அதிகமான செயல்களைச் செய்கிறான்” [?] என்று ஸ்ம்ருதிகளில் சொல்லுகையாலும், “தாயை தெய்வமாகக்கொள்; தந்தையை தெய்வமாகக் கொள்” [தை-சீக்ஷா 11-2] எனனும் வேதவாக்கியம் தந்தைக்கு முன் தாயை எடுப்பதன் மூலம் தாயை முக்கியமாகச் சொல்லுகையாலும், ‘கைகேயிக்குப் பிரியமானது எனனும் காரணத்தினால் ராமன் வனம்

மாதாவுக்கு ப்ரியமாக துஷ்கரக்ருத்யத்தைப் பண்ணுகையால், இவருக்கு மாத்ருவ்ருத்தி அதிகமென்னும் நினைவினாலும், அறுபதியிரமாண்டு மலடுநின்று அருமையாகப் பெற்றபிள்ளையைச் சக்ரவர்த்தி 'விச்வாமித்ரா த்யுவரத்ராணம் பண்ண அனுப்புவேனோ?' என்று ஸம்ஸயிக்க, மாத்ருத்வப்ரயுக்த வம்பந்தகதையிட்டு நிஷேஷிக்கையன்றிக்கே தம்முடைய பிள்ளை அனுப்பினார் என்ற உபகாரத்தாலும், 'கௌஸல்யையினுடைய நல்ல குமாரனே!' என்கிறார். (ஸுப்ரஜா) மாத்ருபித்ரு வாக்யபரிபாலனம் பண்ணுகையும், அவர்களுக்கு ப்ரியஹிதங்களைப் பண்ணுகையும் லத்புத்ரலக்ஷணமென்று லோகத்தார் அறியும்படி, "मद्रिधा वा पितुः पुत्राः" (மத்ருவிதா வா பிது: புத்ரா:) என்று தம்முடைய பிள்ளைத்தனத்தைத் தாமே கொண்டாடும்படியான பிள்ளைத்தனத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்டுகையாலும், "कौसल्या शुरुमे तेन" (கௌஸல்யா ஸுஸுபே, தேந) என்றும், "தாயைக் குடல்விளக்கம் செய்த தாமோதரனே" என்றும், "இவனைப்

சென்றான்" [ரா-பா 1-21] என்று தாய்க்குச் சக்களத்தியான மாற்றந்தாய்க்குப் பிரியமாகச் செய்யவரிய செயலைச் செய்கையால் ராமனுக்கு மாத்ருகைங்கர்யம் அதிகம் என்னும் நினைவினாலும், "அறுபதியிரம் வருஷம் பிள்ளையற்றிருந்து, பிறகு அருமையாகப் பெற்றெடுத்த பிள்ளையை விச்வாமித்ர யாகஸம்ரக்ஷணத்திற்காக அனுப்புவேனோ" என்று தசரதன் ஸந்தேஹித்தபோதிலும், தாயாயிருக்கையாலுண்டான ஸம்பந்தத்தைக்கொண்டு ராமனை வணம் போகாதேயென்று தடுக்காமல் தம் பிள்ளை அனுப்பினார் என்கிற நன்றியறிவாலும் "கௌஸல்யையுடைய நல்ல குமாரனே!" என்கிறார். (நல்ல பிள்ளை) தாய்தந்தையரின் வாக்யத்தின்படி நடப்பதும், அவர்களுக்கு இனியதும், நல்லதுமான செயல்களைச் செய்வதும் நல்லபிள்ளையின் லக்ஷணம் என்று உலகிலுள்ளார் அறியும்படியும், "தந்தைக்கு நல்ல பிள்ளையாயிருப்பவர் என்னைப்போல் ஒருவருமில்லை" [ரா-யு 18-16] என்று தம்முடைய நல்லபிள்ளைத்தனத்தைத் தாமே கொண்டாடும்படியுமான லத்புத்ரலக்ஷணத்தை அனுஷ்டித்துக் காட்டுகையாலும், "கௌஸல்யையானவள் அந்தப் பிள்ளையால் மிகவும் சோபையுடன் விளங்கினார்" [ரா-பா 18-11] என்றும், "தாயைக் குடல்விளக்கம்

பெற்ற வயிறுடையாள்” என்றும் முடியப் புகழும்படியான பிள்ளைத்தனத்தாலே பெற்ற தாயாரை விளங்கப் பண்ணுகையாலும் ‘நல்ல குமாரனே!’ என்கிறார்.

(ராம) ரூபெளதார்ய குணசேஷ்டிதங்களாலும் மனத்துக்கினியராய், ஸர்வபராணிகளையும் வசீகரிக்கிற வடிவழகை உடையவனே! என்கிறார். “देवो नामसहस्रवान्” (தேவோ நாமஸஹஸ்ரவாந்) என்று ஆயிரம் திருநாமத்துக்கு ஸத்ருஸமாய், சதூர்வித்யுருஷர்களுக்கும் ஐயமாய், ஸர்வாபீஷ்டப்ரத்யுமான திருநாமத்தைச் சொல்லுகிறார். (கௌஸல்யாஸுப்ரஜா ராம) என்று அநுபாஸ்யமான பரசுராமாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறார். (நரஸூர்த்தூல) தன்னுடைய வேள்விகாக்கவல்ல ஆண்புலி என்கிறார்.

செய்த தாமோதரனை” [திருப்பாவை-5] என்றும், “என்ன நோன்பு நோற்றாள் கொலோ இவனைப்பெற்ற வயிறுடையாள்” [பெரியாழ் திரு 2-2-6] என்றும் கடைசிவரையில் புகழும்படியான நல்லபிள்ளைத் தன்மையாலே பெற்ற தாயாரை விளங்கப்பண்ணுகையாலும், ‘நல்ல குமாரனே!’ என்கிறார்.

(ராமனே) வடிவு, வண்மை, குணங்கள், செயல்கள் ஆகிய இவைகளெல்லாவற்றாலும் மனத்துக்கு இனியவராய் எல்லாஜந்துக்களையும் வசீகரிக்கிற வடிவழகை உடையவனே என்கிறார். “பேராயிரம் கொண்ட தேவன்” [பார-பீஷ்டம்] என்ற ஆயிரம் திருநாமத்துக்கு ஒப்பானதாய், செல்வத்தையிழந்தவன் (ஆர்த்தன்), செல்வத்தைப்பெற விரும்புவன் (அர்த்தார்த்தி), ஆத்மாவை அடைய நினைப்பவன் (ஜிஜ்ஞாஸு), பகவத்பக்தன் (ஞானி) என்று கீதாதிகளில் சொல்லப்பட்ட நாலுவகைப்பட்ட மனிதர்களுக்கும் ஐபிக்கத் தகுந்ததாய், தர்மார்த்தகாம மோஷங்களாகிற நாலு புருஷார்த்தங்களையும் தருவதான திருநாமத்தைச் சொல்லுகிறார். (கௌஸல்யையின நல்ல பிள்ளையான ராமனே) என்று, உபாஸிக்கத்தகாதவரான பரசுராமாதிகளைக் காட்டிலும் வேறு படுத்துகிறார். (ஆண்புலியே) தன்னுடைய யாகம் காக்கவல்ல ஆண்புலி என்கிறார்.

(பூர்வாஸந்த்யா) அவன் ப்ரதமகடாஷுத்துக்கு யோக்யமாய், அவனாலே தன் விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளவும் யோக்யமாய், ஜ்ஞானேனத்ஸுபேதாத்ஸுமகாமானகாலத்தைச்சொல்லுகிரூர். இவர் ஆசாரப்ரதானரானவர். ஸாமான்யமான ஸகல தர்மங்களையும் அநுஷ்டித்தருளுவர். ப்ராதஸ் ஸந்த்யையை உபாஸியாமல் கண்வளர்ந்தருளலாமோ என்று கருத்து. (ப்ரவர்த்ததே) மிகவும் வர்த்தியாநின்றது. இங்கு வர்த்தமானமாகச் சொல்லுகிறது, இந்த நல்விடிவே நித்யமாகவேணும் என்கிரூர். (கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்) எம்பெருமானாலே விதிக்கப்பட்ட நித்யநைமித்திகமாயிருக்கிற ஆஹ்ரிமான ஸகலதர்மங்களையும் அநுஷ்டித்தருளவேணுமாகையாலே (உத்திஷ்ட) என்று திருப்பள்ளியுணர்த்தினான்ரிஷி. “கௌஸல்யா ஸுப்ரஜா ராமபூர்வாஸந்த்யா ப்ரவர்த்ததே! உத்திஷ்ட நரஸூரர்த்தால கர்த்தவ்யம் தைவமாஹ்நிகம்!”

பாலகாண்டம் 17-வது ஸர்க்கம் 26-வது ச்லோகம்

इयं सीता मम सुता सहधर्मचरी तव ।

प्रतीच्छ चैनां भद्रं ते पाणिं गृहीष्व पाणिना ॥

(காலை ஸந்த்யை) அவன் முதல் நோக்குக்குத் தகுந்ததாய், அவனாலே தன் விரோதியைப் போக்கிக்கொள்ளவும் தகுந்ததாய், அறிவை உணர்ந்துவதான காலத்தைச் சொல்லுகிரூர். ராமபிரான் ஆசாரத்தை முக்கியமாகக்கொண்டவராகையாலும், ஸகல ஸாமான்யதர்மங்களையும் அநுஷ்டிப்பதற்காகவே அவதரித்தவராகையாலும், “காலை ஸந்த்யையை உபாஸியாமல் தூங்கலாமோ?” என்னும் கருத்துத் தோன்றச் சொல்லுகிரூர் ரிஷி. (மிகவும் கடந்து வருகிறது) ‘கடந்து வருகிறது’ என்று நிகழ்காலமாகச் சொல்லுகிறதால், ‘இந்த நல் விடிவே என்றும் நடக்கவேணும்’ என்னும் கருத்து தோன்றுகிறது. (தேவனுடைய பகற்கடன்கள் செய்யப்படவேண்டும்) வாஸுதேவனாலே விதிக்கப்பட்டவையாய், தினந்தோறும் செய்யவேண்டிய நித்யகர்மரூபமாகவும், சிற்சில நிமித்தங்களிலே செய்யவேண்டிய நைமித்திகர்மரூபமாகவுமுள்ள எல்லாப் பகற்கடன்களையும் அநுஷ்டித்தருளவேணுமாகையாலே ‘எழுந்திரும்’ என்று திருப்பள்ளியெழுச்சி பாடுகிரூர் ரிஷி.

இயம் ஸீதா மம ஸுதா ஸஹதர்மசீ தவ |

ப்ரதீச்சு சைநாம புகுரம தே பாணிம க்ருஹ்ணீ ஷ்வ பாணிநா ||

பதவுரை:—மம—என்னுடைய, ஸுதா—பெண்ணை, இயம் ஸீதா—இந்த சீதையானவள், தவ—உமக்கும், ஸஹதர்மசீ—தர்மங்களைக் கூட இருந்து செய்யக்கூடியவள். ஏநாம—இவளை, ப்ரதீச்சு—அங்கீகரிப்பீராக; தே புகுரம (அஸ்து)—உமக்கு மங்களமுண்டாகட்டும்; பாணிநா—(உம்முடைய) கையினால், பாணிம்—(இவளுடைய) கையை, க்ருஹ்ணீ ஷ்வ—பிடித்துக் கொள்ளும்.

அவ:—பெருமாள் வில்லை முறித்துப் பாரதந்தர்யத்தோடே விநீதராய் நிபுருதராய் நிற்க, ஸ்ரீஐநகசக்கரவர்த்தி சிந்தார்ணவத்திலின்றும் கரையேறின ஹர்ஷாக்ரமயந்தாலும், மிதுநசீசேர்த்தி கண்டல்லது நிற்கவொண்ணாமையாலும், சேர்க்கை தனக்குப் பரமோத்தேச்யமாகையாலும், க்ருகக்ருந்யம் முன்கைச் செய்யவேண்டுகையாலும், பெருமாள் திருக்கையிலே பிராட்டியைக் கொடுத்தது க்ருகக்ருந்யமாகின்றன. இவன் புருஷகாரத்துக்கும் புருஷகாரமாகின்றானே.

அவதாரிகை:—ராமபிரான் சிவதனுஸ்ஸை முறித்து, பித்ருபாரதந்தர்யம் தோற்ற அடக்கவொடுக்கத்துடன் நிற்க, ஐநகசக்கரவர்த்தி யானவன் “பதிலம்யோக்ய ஸுஸ்யம் வயோ த்ருஷ்ட்வா து மே பிதா சிந்தார்ணவக்யுத: பாரம் நாஸஸாத்யாப்லவோ யதூ” [ரா-அ 118-34] [கணவனுடன் சேர்க்கவேண்டிய பருவம் என்னை அடைந்திருப்பதைக்கண்டு, கவலைக்கடலுள் கிடந்த என் தந்தை, (கடலில் தத்தளிகும்) ஓடம்போலே கரைகாணவில்லை.] என்கிறபடியே கவலைக் கடலிலிருந்து கரையேறினதாலுண்டான மிகுந்த உஃப்பினாலும், பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தி கண்டல்லது நிற்கமாட்டாமையாலும், அச்சேர்த்தியே தனக்கு மேலான ப்ரயோஜநமாயையாலும், சேர்ப்பிப்பார் தங்கள் காரியத்தை முதலில் செய்யவேண்டுமாகையாலும், அதிலும் ஸ்வாமியான பெருமானுடைய விருப்பத்தை முன்னிட்டுச் செய்வது தன் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்ததாகையாலும், பெருமாள் கையிலே பிராட்டியைக் கொடுப்பதன்மூலம் தன் காரியத்தை முடிக்கிறான். சேதனரைப் பெருமானிடம் சேர்ப்பிக்கும் புருஷகாரபூதையான பிராட்டியையும் பெருமானிடம் சேர்ப்பிப்பதன் மூலம் அவளுக்குப் புருஷகாரமாகிறவனன்றோ இவன்.

வ்யாக்யானம்:-(இயம் ஸீதா) “चन्द्रकान्ताननं राममतीवप्रिय-
दर्शनम्। रूपौदार्यगुणैः पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणम्॥” (சந்த்ரகாந்தாநநம்
ராமமதீவப்ரியத்யர்ஸநம் ரூபௌத்யார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டி
சித்தாபஹாரிணம்) என்னும்படியான வடிவு படைத்த நம்
பக்கலில் எல்லாரும் வந்து விழுகிறார்களென்று உம்மைப்
பார்த்து இறுமாந்திராதே இவளையும் பாரீர் என்கிறான்.
“तुल्यशीलवयवृत्ता” (துல்யஸீலவயோவ்ருத்தாம்) என்று வேறு
விஷயமில்லாமையாலே உமக்குத் தருகிறேனத்தனைகாணும்.
இவளுக்கு ஏற்றமேதென்று திருவுள்ளமாகக்கொண்டு
பிறப்பிலேற்றம் சொல்லுகிறான்,-(ஸீதா) ஆபிரஜாத்யத்தையு
யும். கர்ப்பவாஸம் பண்ணாத ஏற்றத்தையும் காட்டுகிறான்.
(ஸீதா) பொற்கொடியோலே. பொன் முளைப்பது பூமியிலே
யிறே. இவள்தான் ஹிரண்யவரீணையிறே.

வ்யா:-(இந்த ஸீதை) “சந்திரனைப்போன்று அழகிய முகத்தை
யுடையவனும், (அச்சந்திரனிலும்) மிகவும் இனியதாகக் காட்சியளிப்ப
வனும், வடிவழகு வண்மை குணங்கள் ஆகியவற்றால் ஆண்களின
கண்களையும் நெஞ்சையும் கவரும்வனான ராமனை (தசரதன் கண்
டான்)” [ரா-அ 3-29] என்னும்படியான வடிவு படைத்த நம்மேல்
எல்லாரும் வந்து விழுகிறார்கள் என்று உம்மைப்பார்க்கு கர்வம்
கொண்டிராதே இவளையும் பாரீர் என்கிறான். “(ராமனுக்கு) தகுந்த
குணம், வயஸ், நடத்தை ஆகியவற்றையுடைய ஸீதையை”
[ரா-ஸு 16-5] என்று இவளுக்குத் தகுந்தவர் வேறொருவரும்
இல்லாமையாலே உமக்குத்தருகிறேனத்தனைகாணும். ‘என்னைக்
காட்டிலும் இவளுக்கு ஏற்றமேது’ என்று ராமன் நினைப்பதாகக்
கருதிப் பிறப்பில் ஏற்றத்தைச் சொல்லுகிறான்,-(ஸீதா) நற்குடியில்
வந்ததையும், கர்ப்பவாஸம் பண்ணாத பெருமையையும் காட்டுகிறான்.
“ஸீதா லாங்குலபத்ஸுகீதி:” [கலப்பை உழுத வழி ஸீதையெனப்படும்]
என்று அமரகோச வைஜயந்த்யாதிகளில் சொல்லியபடியே ‘ஸீதா’
என்னும் சப்தம் கலப்பையழுத வழியைச்சொல்லும். அவ்வழியிலே
தோன்றியவளாகையால் ‘ஸீதை’ என்று பெயரிடப்பட்டாளா
பிராட்டி. ஆகையால் இச்சொல் இவளுடைய அயோநிஜத்வத்தைக்
காட்டுகிறது. (ஸீதா) பூமியிலே பிறந்தவள்; பூமியிலே தோன்றிய
பொற்கொடி போன்றவள். பொன்முளைப்பதும் பூமியிலேயன்றே.
தனி-7

அழகோ நமக்குத் தேட்டம்? ஆபிரஜாத்யம் வேண்டாவோ என்று கருத்தாகப் பிறப்பில் ஏற்றம் சொல்லுகிறான்.-(மமஸுதா) “मिथिलयां प्रदीप्तायां न मे किञ्चिद् प्रदह्यते” (மிதி₃லாயம் ப்ரதீ₃ப்தாயாம ந மே கிஞ்சித் ப்ரத₃ஹ்யதே) என்றவன் அபிமானிக்கப் பிறந்தவன். “வள்ளி மருங்குல் என்றன் மடமான்” என்று தாயார் வைலக்ஷண்யம் சொல்லுமாப்போலே. பிறவாமையிலும் ஏற்றமுண்டு, பிறப்பிலும் ஏற்றமுண்டு. “ஒருமகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள்போல வளர்த்தேன்” என்கிறான்.

“जनकानां कुले कीर्तिमाहरिष्यति मे सुता” (ஐரகாநாம் குலே கீர்த்திமாஹரிஷ்யதி மே ஸுதா) என்றவாரே. பெருமாள் “இப்படி வைலக்ஷண்யத்தில் குறையில்லையானாலும், அதுவன்றே நமக்கு தேட்டம்; நாம் அதிகரித்த கார்யத்துக்கு ஸஹகாரியாகவேணுமே” என்ன,-(ஸஹதர்மசரீ தவ) அதி

இவளும் ‘ஹிரண்யவாண’ [ஸ்ரீஸூக்தம்-1] [பொன்போனற நிறத்தையுடையவள்] என்று சொல்லப்பட்டவளன்றே,

‘அழகோ நாம் தேடுவது? நற்குடிப்பிறப்பு வேண்டாவோ?’ என்று பெருமாள் நினைப்பதாக எண்ணிச் சொல்லுகிறான்,-(என்பெண்) “பற்றி எரியும் மிதிலையில் என்னுடையதொன்றும் எரியவில்லை” [?] என்று சொல்லுமபடி அபிமானமற்றிருக்கும் எனக்குப் பிறந்தவன். அபிமானமற்றவனான நானும் ‘என்னுடைய பெண்’ என்று அபிமானம் வைக்கும்படியான ஏற்றத்தையுடையவன். “வள்ளிமருங்குலென்றன் மடமான்” [பெரியதிரு 3-7-1] என்று தாயார் பெண்ணின் பெருமையைச் சொல்லுமாபோலே சொல்லுகிறான். பிறவாமையிலும் ஏற்றமுண்டு; பிறப்பிலும் ஏற்றமுண்டு. இரண்டு ஏற்றமும் இவளுக்குண்டு. “ஒரு மகள் தன்னையுடையேன் உலகம் நிறைந்த புகழால் திருமகள் போல வளர்த்தேன்” [பெரியாழ்திரு 3-8-4] என்கிறான்.

“ஐரகவமிசத்தாருடைய குலத்தில் என் பெண் கீர்த்தியை விளக்கச் செய்யப்போகிறாள்” [ரா-பா 67-22] என்றப்போலே ஐனகன் “என் பெண்” என்று சொன்னவுடன், ராமன் “இப்படி ஏற்றத்தில் குறைவில்லையானாலும், நாம் தேடுவது அதுவன்று; நாம் ஆரம்பித்த காரியத்திற்குத் துணையாகவேண்டுமே” என்ன,-(உனக்குக்

லும் அநுஷ்டானத்திலும் முற்பாடை என்கிறான். “ந த்யஜேய்” (ந த்யஜேயம்) “एतद्वत्तं मम” (ஏதத்வ்ரதம் மம) என்றிறே தேவர் வ்ரதம். அதிலும் “भवेयं शरणं हि वः” (புவேயம் ஸரணம் ஹி வ:) “अलमेषा” (அலமேஷா) “न कश्चिन्नापराध्यति” (ந கச்சிந் நாபுராத்யதி) “क्षान्तिस्तवाकस्मिकी” (க்ஷாந்திஸ்தவாகஸ்மிகீ) என்று உம்மிலும் முற்பாடை என்கிறான்.

கூட விருந்து காரியம் செய்பவன்) அதிலும் உமக்கு முன்னால் அனுஷ்டித்துக்காட்டுமவன் “மிதரபுராவேந ஸம்ப்ராபத.௦ ந த்யஜேயம் கதஜ்ஞ்சு” [ரா-யு 18-3] [நண்பனுடைய வேஷத்துடன் வந்தடைந்தவனையும் நான் ஒருபோதும் விடமாட்டேன்] “அபுபம் ஸர்வபூதேபுயோ துத்யாம் யேதத்வ்ரதம் மம்” [ரா-யு 18-34] [(என்னை சரணமடைந்தவனுக்கு) எல்லா பூதங்களிடமிருந்தும் நான் அபயமளிக்கிறேன். இது என விரதம்.] என்றலலவோ தேவரீருடைய விரதம். இப்படி தேவரீர் அருளிச்செய்த அர்த்தத்தை “ராக்ஷஸிகளான உங்களுக்கு நான் அடைக்கலமாகிறேன்” [ரா-ஸு 27-53] “அலமேஷா பரித்ராதும ராக்ஷஸீர் மஹதோ ப்யாத்” [ரா-ஸு 27-46] [ராக்ஷஸிகளை (ராமனிடமிருந்துண்டான) பெரும் பயத்திலிருந்து உப்பாற்ற இப்பிராட்டியே தகுந்தவன்] “பாபாநாம் வா சுபுநாம் வா வத்யூஹாணம் ப்லவங்க்யம் கார்யம் கருணமார்யேண ந கச்சிந் நாபுராத்யதி” [ரா-யு 116-44] [வானர! பாபிகளாயினும், நல்லோராயினும், கொல்லத்தக்கவராயினும், பெரியோனால் அவர்கள் விஷயத்தில் கருணை காட்டப்பட வேண்டும். குற்றம் செய்யாதவன் ஒருவனுமில்லையே]

“மாதர் மைதிலி ராக்ஷஸீஸ் த்வயி ததைவாத்யூராத்யாஸ்த்வயா ரக்ஷநத்யா பவநாத்மஜால் லகுதரா ராமஸய கோஷ்ட்யூ க்ருதா காகம் தம் ச விபீஷணம் சரணமியுத்திஷ்டமொள ரக்ஷத: ஸா நல் ஸாந்தரமஹாகுஸஸ ஸுச்யது க்ஷாந்திஸ் தவாகஸ்மிகீ”

[தாயே மைதிலி! அபராதம் செய்த கை உலராமலிருந்த அப்போதே ராக்ஷஸிகளை வாயுபுத்திரனான மாருதியிடமிருந்து ரக்ஷித்த உன்னால் காகத்தையும் விபீஷணனையும் ‘சரணம்’ எனனும் வார்த்தையைச் சொன்ன பின்பு ரக்ஷித்த ராமனுடைய கோஷ்டியானது சிறிதாக்கப் பட்டது. அப்படிப்பட்ட உன்னுடைய நிரீஹேதுகக்ருபை மிகவதிகமான மஹாபாபங்களைச் செய்த எங்களை இன்புறச்செய்யட்டும்] [ஸ்ரீகுண ரத்நகோசம்-50] என்கிறபடியே தேவரீர்க்கும் முன்னால் அனுஷ்டித்துக் காட்டவல்ல ஸஹதர்மசரியிவன் என்கிறான்.

இவர் ஸ்ரீநந்தகோபர் திருமகளைப்போலன்றே. “நாம் இதுக்குக் கடவோமோ? ஐயரும் ஆச்சியரும், வளிஷ்டாதி களுமன்றே” என்ன, (ப்ரதீச்ச) என்கிறான். “நின் தாள் நயந்திருந்த இவனையுன் மனத்தால் என் நினைந்திருந்தாய்” என்கிறான். புருஷார்த்தமாகவேணுமே. துல்யசீலவயோ வ்ருத்தையானாலும் ப்ரயோஜனமில்லையே. (ப்ரதீச்ச) என்று “வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்” என்று இராதே கொள்ளீர். இவள் ‘இறையுமதலகில்லேன்’ என்று இருக்குமா போலே நீரும் “न जीवेयं क्षणमपि” (ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி) என்று இருக்கவேணும்காணும்” என்கிறான். (ஏ நாம) வரும் திருவைக் காலாலே தள்ளாதேகொள்ளீர்.

பெருமாள் ஐயராகையோபாதி இசைந்து நின்றார். இவனுக்கு அவ்வளவு போராதே. நாடுநகரமறிய நல்ல பெருப்

“கண்ணுலங் கோடித்துக் கன்னிதன்னைக் கைப்பிடிப்பான், திண்ணர்ந்திருந்த சிசுபாலன் தேசழிந்து, அண்ணாந்திருக்கவே ஆங்கவனைக் கைப்பிடித்த பெண்ணான்” [நாச்-திரு 11-9] என்று சொல்லப்பட்ட நந்தகோபன் குமரனைப் போன்றவனன்றே ஸ்ரீராம பிரான். ஆகையால் ஐநகன் இவ்வளவு சொல்லியும், “இதை நான் ஸ்வதந்த்ரனாகச் செய்யவல்லேனோ? என் தாய்தந்தையரும், வளிஷ்டாதி புரோஹிதர்களும்ன்றேசெய்து வைக்கவேண்டும்” என்ன,— (அங்கீகரியும்) என்கிறான். “நின் தாள் நயந்திருந்த இவனை உன் மனத்தால் என் நினைந்திருந்தாய்” [பெரியதிரு 2-7-1] என்கிறான். ஒரு புருஷனால் அர்த்திக்கப்பட்டாலன்றே பெண்பயன் பெறுவது. ஒத்தகுணம், வயது நடத்தை ஆகியவற்றை உடையவளாயிருப்பதால் மட்டும் பயனில்லையே. (அங்கீகரிப்பீராக) “வந்தால் கைவிட மாட்டேன்; போனால் தேடமாட்டேன்” என்று இருக்கலாகாது. இவள் “இறையும் அகலகில்லேன்” [திருவாய் 6-10-10] என்று இருப்பதுபோல், நீரும் “ஸீதையை விட்டு ஒரு கணமும் ஜீவியேன்” [ரா-ஸு 66-10] என்று இருக்கவேணும்காணும் என்கிறான். (இவனை) தானேவருகிற ஸ்ரீதேவியைக் காலாலே தள்ளாதே கொள்ளவேணும்.

ஸ்ரீராமபிரான் தன் தந்தை இசைந்திருந்ததைப்போலே தானும் இசைந்து நின்றான். இவனுக்கு அவ்வளவுமட்டும் போராதன்றே. ஆகையாலே “பெருப்பெருத்த கண்ணுலங்கள் செய்து” [பெரியாய்

பெருக்த கண்ணூலம் செய்து தக்கவா கைப்பற்ற ஆசைப் படுகிறான். (பாணிம க்ருஹ்ணீஷ்வ) வெள்ளி வளைக் கை பற்றச்சொல்லுகிறான். பாதுகாவல் வைக்கவும் பரிசற வாழ வும் தேடுகிறான். (க்ருஹ்ணீஷ்வ) யார் ப்ரயோஜனத்துக்கு யார் காத்திருக்கிறார்? (ஏநாம் பாணிம க்ருஹ்ணீஷ்வ) இவ் வேப்பங்குடி நீரையிறே நான் உம்மைக் குடிக்கச் சொல்லுகிறது. பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்க வேண்டுமே! பால் மொழியாளிறே இவள்தான். ‘மதுரா’ (மதுரா) (பத்ரம் தே) சேர்த்திதான் கண்டவாறே மங்களாஸானம் பண்ணுகிறான். இவ்விஷயத்துக்குட் பெண் பெற்றுக் கொடுத்தா ரெல்லாருக்கும் திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமேபோலே காணும். ‘நன்று நன்று நறையூரர்க்கே’.

திரு 3-7-10] “நாடு நகருமறிய நல்லதோர் கண்ணூலம் செய்து தக்கவாகைப்பற்றுங்கொலோ” [பெரியாழ் திரு 3-8-6] என்று ஆசைப்படுகிறான். (கையைப் பிடிப்பீர்) “வெள்ளிவளைக் கை” [பெரியதிரு 3-7-1] எனப்படும் கையைப் பற்றச் சொல்லுகிறான். “ஆழியான் என்றன் மகளைப் பண்டப் பழிப்புக்கள சொல்லிப் பரிசற ஆண்டுகொலோ, கொண்டு குடிவாழ்க்கை வாழ்ந்து கோவல் பட்டங் கவித்துப் பண்டை மனாட்டிமார் முன்னே பாதுகாவல் வைக்கும்கொலோ” [பெரியாழ்-திரு 3-8-7] என்று ஆசைப்படுகிறான். (பிடிப்பீர்) ப்ரயோஜனத்தை அடையக் காத்திருக்கும் நீரே முயல வேண்டுமேயொழிய நான் உணர்த்தவும் வேண்டுமோ? (இவளைக் கையைப் பிடிப்பீர்) இவ்வேப்பங்குடி நீரையன்றே நான் உம்மைக் குடிக்கச்சொல்லுவது. பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கவேண்டியிருப்பதே! “பால்மொழியான்” [பெரியாழ் திரு 3-10-5] ஆயிறே இவள். “மதுரா மதுராலாபி” [ரா-ஸு 66-15] [இனியவள்; இனிய பேச்சையுடையவள்] என்று சொல்லப்பட்டவளன்றே. (உனக்கு மங்கள முண்டாகட்டும்) பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியைக் கண்டவுடன் மங்களாஸானம் பண்ணுகிறான். பரமபுருஷனுக்குப் பெண்பெற்றுக் கொடுத்தாரெல்லாரும் பெரியாழ்வாரைப்போலே திருப்பல்லாண்டு பாடவேண்டுமே போலே காணும். “நன்று நன்று நறையூரர்க்கே” [பெரியதிரு 8-2-2] என்று திருமங்கையாழ்வாரும் பெண்பெற்றுக் கொடுத்த தாயான தசையிலே பல்லாண்டு பாடினாரன்றே.

இப்போது செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; (பாணிமக்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா) கையாலே கையைப்பிடியீர். ப்ரணயாபராதத்திலே தலையாலே காலை நெருக்குகிறீர். இப்போது கையாலே கையைப்பிடியீர் என்கிறான். அச்சுமாரோபண ஸமயத்திலே கையாலே காலைப்பிடிக்கிறீர். இப்போது கையாலே கையைப்பிடியீர் என்கிறான். கைத்தலம் பற்றினவனந்தரம் கைப்பற்றித் தீவலம் செய்யும் போதிறே திருக்கையால் தாள்பற்றி அம்மிமிதிப்பது. "பாணிநா பாணிம்" என்னுதொழிந்தது செம்மையுடைய திருக்கைக்கு மேலே என்கைவைத்து என்னும்படி போக்யதை கை விஞ்சியிருக்கையாலே. உபயவிபூதியும் ஒரு மூலையிலே அடங்கும்படி பெருத்த பாஹுச்சாயையுடைய தயரதன் பெற்ற மரதகமணித்தடமும் "மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய்" என்கிறபடியே ச்ரமஹரமாக அவகாஹிக்கும்

இப்போது செய்யவேண்டியது என்னென்ன (கையைக் கையாலே பிடியீர்) ப்ரணயகலஹத்தின்போது தலையாலே காலை நெருக்குவீர். இப்போது கையாலே கையைப் பிடியீர் என்கிறான். அம்மிமிதிக்கும்போது கையாலே காலைப்பிடிப்பீர். இப்போது கையாலே கையைப் பிடியீர். "மதுருதன் வந்தென்னைக் கைத்தலம் பற்றக்கனாக் கண்டேன்" [நாச்-திரு 6-6] "என் கைப்பற்றித் தீவலம் செய்யக் கனாக் கண்டேன்" [நாச்-திரு 6-7] "செம்மையுடைய திருக்கையால் தாள்பற்றி அம்மிமிதிக்கக் கனாக் கண்டேன்" [நாச்-திரு 6-8] என்று ஆண்டாளும் கைத்தலம் பற்றின பின்பனரே தீவலம் செய்து அம்மிமிதிப்பதாக அருளிச்செய்தாள். "கையால் கையைப் பிடியீர்" என்றால், "கையைக் கையாலே பிடியீர்" என்றது, "செம்மையுடைய திருக்கை" [நாச்-திரு 6-8] என்ற பகவானுடைய கையைக் காட்டிலும் "கைமேல என்கை" [நாச்-திரு 6-9] என்கிற பிராட்டியின கை இனிமையில் கை விஞ்சியிருக்கையாலே. "பாஹுச்சாயாமவஷ்ட பூதேயாயஸய லோகோ மஹாத்மந:" [ரா-ஸு 34-31] [எந்த மஹாத்மாவான ராமபிரானுடைய தோள் நிழலைப்பற்றி நிற்பதாய் உபயவிபூதியும் விளங்குகின்றதோ] என்ற பெருமையைப் பெற்ற 'தயரதன் பெற்ற மரதக மணித்தடம்' [திருவாய் 10-1-8] ஆகிய ராமபிரானும் 'வில் விறுத்து மெல்லியல் தோள் தோய்ந்தாய்' [திருநெடு-15] என்கிற படியே தடாகம் கடலிலே தோய்ந்தாப்போலே சிரமம் தீர அனைக்கும்

படி நீர்மையும் போக்யதையும் விஞ்சியிறையிருப்பது. “शबुद्धन्तारं परिषस्वजे” (ஸத்ருஹந்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்று கரஸாராக்ணியால் உண்டான வெம்மையும் தணிந்து பகவத் ஸ்வாதந்தர்யரூபமான வெம்மையும் தணிந்து இப்படி சேதநேச்வரர் இருவருக்கும் ஒதுங்க நிழலாயிறே வேய் போலுமெழில் தோளியுடைய தோளழகு விஞ்சியிருப்பது. (பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா) திருக்கையால் கைத்தலம் பற்றக் கனாக் கண்டிருக்குமே இவளும்.

பாலகாண்ட தனிச்லோகம் முற்றிற்று.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அயோத்யா காண்டம் 1-வது ஸர்க்கம் 1-வது ச்லோகம்

गच्छता मातुलकुलं भरतेन तदाऽनघः ।

शबुद्धो नित्यशबुद्धो नीतः प्रीतिपुरस्कृतः ॥

கச்சதா மாதுலகுலம் பூரதேந ததா஽நகஃ ।

ஸத்ருக்ஷுநோ நித்யஸத்ருக்ஷுநோ நீத: ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத: ॥

பதவுரை:—அநகஃ:—தோஷமற்றவரும், நித்யஸத்ருக்ஷுந:— எப்போதும் எதிரிகளான இந்திரியங்களையும் ஐயித்திருப் பவரும், ஸத்ருக்ஷுந:—எதிரிகளை மண்ணுண்ணப் பண்ணவல்லவ ராகையாலே சத்ருக்கன் என்று பெயரிடப்பட்டவருமான

படி நீர்மையும், இனிமையும் பிராட்டிக்கு அதிகமாகவன்றே இருப் பது. “எதிரிகளைக் கொன்ற பெருமானைப் பிராட்டி நன்றாகத் தழுவினான்” [ரா-ஆ 30-39] என்கிறபடியே கரனுடைய-த்ருடமான- அம்புத்தியினால் உண்டான வெம்மை தணிய ஈச்வரனும், பகவா னுடைய ஸ்வாதந்தர்ய ரூபமான வெம்மை தணியச் சேதனனும், ஆக இப்படிச் சேதநேச்வரர் இருவரும் ஒதுங்கநிழலாம்படியன்றே “வேய்போலும் எழில் தோளி” |வேய்-மூங்கில| [பெருமாஸ்திர 9-4] ஆகிய பிராட்டியின் தோளழகு விஞ்சியிருப்பது. (கையைக் கையாலே பிடியிர்) இவளும் ஆண்டானைப்போலே திருக்கையால் கைத்தலம் பற்றக் கனாக் கண்டிருப்பாளன்றே.

பால காண்ட தனிச்லோக விவரணம் முற்றிற்று.

அவர். பரீதிபுரஸ்க்ருத.—அன்பினாலே முன் உந்தப்பட்டவராய், தத்யா—(பரதன் சென்ற) அப்போதே, மாதுலகுலம்—மாமாவின் வீட்டிற்கு, கச்சுதா—போகாநிற்கிற. பூரீதந—பரதனால், நீத:—அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்.

வ்யா:—(கச்சதா) என்கிற வர்த்தமார நிர்த்தேசத்தாலே போகிறவிடத்தில் தனக்கொரு ப்ரயோஜனம் உண்டாதல், இங்கே மாதா பிதாக்களைக் கேள்விகொள்ளாதல் பூர்வஜரான பெருமானைக் கேள்விகொள்ளாதல் இவ்வளவு மின்றிக்கே அவனையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாதபடியாலே போனான் என்கை.

(மாதுலகுலம்) யுதாஜித் அழைத்தது அவனையாகையாலே போக்கில் உத்தேச்யதையும் அவனுக்கு; இவனும் அவனுத்தேச்யமாய்ப் போனான் என்கை. (பரதேந) சக்ரவர்த்தியும் துஞ்சி, பெருமானும் ராஜ்யத்தைப் பொகட்டுப் போய். இனையபெருமாள் தொடர்ந்து அடிமைசெய்யவேணுமென்று போய், சத்ருக்நாழ்வானும் 'நின்னையல்லதறியேன்'

அவ:—பாகவதபாரதந்திரியத்தையே அனுஷ்டித்துக் காட்ட அவதரித்த சத்ருக்நாழ்வான் நிலை இச்சலோகத்தில் வெளியிடப்படுகிறது.

வ்யா:—(போகாநிற்கிற) என்கிற நிகழ்காலத்தாலே, பரதன் போகிறதைக்கண்டு சத்ருக்களும் உடனே கூடச்சென்றான் என்று தோற்றுகிறது. ஆகையால், தனக்கொரு பலனுக்காக இவன் போகவில்லையென்பதும், தாய்தந்தையர் அண்ணான ராமன் முதலானரிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ளாமல், பரதனைவிட்டு உயிர்வாழ மாட்டாமையாலே போனான் என்பதும் தோற்றுகிறது.

(மாமன் வீட்டிற்கு) பரதனுடைய தாய்மாமனான யுதாஜித் அழைத்தது பரதனையாகையாலேபோவது அவனுக்கே உத்தேச்யம். இந்த சத்ருக்களேவெனில் பரதனையே உத்தேச்யமாகக் கொண்டு பின்தொடர்ந்தான் என்றபடி. (பரதனால்) தசரத சக்ரவர்த்தியும் இறந்து, ராமனும் ராஜ்யத்தை விட்டுப்போய், லக்ஷ்மணன் பின்தொடர்ந்து அடிமைசெய்யவேணுமென்று போய், சத்ருக்நாழ்வானும்

என்றிருக்கும் தசையிலும் ராஜ்யத்தை பூரி(भरि)க்கக்கடவன் என்றாயிற்று ஸ்ரீ வஸிஷ்டபகவான் திருநாமம் சாத்திற்று. “भरत इति राज्यस्य भरणत्” (புரத இதி ராஜ்யஸ்ய பூரணத்) என்றானிறே ஸ்ரீஸ்தாநீகன். (ததா) இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய் நக்ஷத்ரபேதமுண்டானால் பிரித்து முஹூர்த்தமிட்டுப் போக ப்ராப்தமாயிருக்க, அவன் போனதுவே முஹூர்த்தமாகப்போனான் என்கை. “கச்சதா” என்கிறதிலே அர்த்தஸித்தமன்றே. “ததா” என்றதென்னென்னில்: அங்கு மமதா நிவ்ருத்தியைச்சொல்லிற்று; இங்கு அதுக்கு ஆச்ரயமான அஹங்கார நிவ்ருத்தியைச் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே புரருக்தி தோஷமில்லை. சேஷத்வ விரோதியிறே இரண்டும்.

பரதனையல்லது வேறென்றை அறியேன் என்றிருக்கும் சமயத்திலும் ராஜ்யத்தை பூரிக்க (தாங்க) வேண்டியவன் என்றல்லவோ ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் பரதனென்று திருநாமம் சாத்தியருளினான். “ராஜ்யத்தைத் தாங்குவதால் பரதன் என்று பெயர்” என்றானன்றே ஸ்ரீஸ்தாநீகன். (அப்போது) இருவரும் ராஜபுத்ரர்களாய், வேறு வேறு நக்ஷத்திரங்களில் பிறந்தவர்களாயிருக்கையாலே வேறு வேறு முஹூர்த்தங்களில் போகவேண்டியதே தகுதியாயிருக்க, பரதன் போன முஹூர்த்தத்திலேயே தானும் போனான், அவனைப் பிரிந்து ஒரு முஹூர்த்தமும் ஜீவிக்கவல்லனல்லனாகையாலே. “போகாநிற்கிற பரதனுடன் போனான்” என்று சொன்னாலே போதாதோ? “போகாநிற்கிற பரதனுடன் அப்போதே போனான்” என்று சொல்ல வேண்டுமோ? எனில்: “போகாநிற்கிற” என்றவிடத்திலே ‘தனக் கொரு ப்ரயோஜனம் இல்லாமையாலே பரதன் போகிறபோதே போனான்’ என்று சொல்லுவதன்மூலம் சத்ருகனனுக்கு மமகாரம் (என்னுடையது என்னும் நினைவு) இல்லாமையைச் சொல்லிற்று. ‘அப்போதே’ என்னுமிடத்தில் வேறொரு நக்ஷத்திரத்திலே பிறந்தவனும் வேறொரு முஹூர்த்தத்திலே போகவேண்டியவனான தான் ஒருவன் உளன் என்னும் நினைவில்லையென்று உணர்த்துவதன் மூலம் சத்ருகனனுக்கு அஹங்காரமில்லாமையை (தான் என்னும் நினைவில்லாமையை) சொல்லுகிறது. ஆக, இப்படி மமகாரம், அதுக்கு உறைவிடமான அஹங்காரம் ஆகிய இரண்டும் இல்லாமையை இரண்டு பதங்களும் சொல்லுகையாலே கூறியது தனி—8

(அநக:) அக்ய(ஐ)மில்லாதது இவனுக்கேயே. அக்யமாவது உதேதேச்யவிரோதியே. இவ்விடத்தில் அக்யமாவது ராம பக்தி. இததைப் பாபமென்னப்போமோவென்னில்: பாபந் தில் புண்யம் நன்றாயிருக்க, மோக்ஷவிரோதியாகையாலே புண்யமும், “अथ इव रोमाणि विधूय पापं” (அச்வ இவ ரோமாணி விதூய பாபம்) என்று பாபமென்பதவாச்யமாயிற்றே. ஆகையால் பரதாநுவ்ருத்தியாகிற உத்தேயத்துக்கு விரோதியாகில் ராமஸௌந்தர்யத்தில் கால் தாமுமதுவும் பாபமாமித்தனையே. “रामे प्रमादं मा कार्षीः” (ராமே ப்ரமாதம் மாகார்ஷீ:) என்று ராமாநுவ்ருத்திக்கு இடைச்சுவராகச் சொல்லிற்றே ராமஸௌந்தர்யத்தை. பரதாநுவ்ருத்திக்கு இடைச்சுவரென்னுமிடம் சொல்லவேண்டாவிடே.

கூறல் எனனும் தோஷமில்லை. இரண்டும் சேஷத்வத்திற்கு விரோதியாகையாலே இரண்டுமில்லாமையைச் சொல்லவேண்டுமன்றே. (பாபமற்றவன்) அயோத்தியில் பாபமில்லாதவன் இவன் ஒருவனே யாவான். தான் விரும்பியதுக்கு விரோதியாயிருப்பது பாபமாகிறது. இவ்விடத்தில் இவன ஒருவனுக்கே இல்லாததாகச் சொல்லப்படுகிற பாபம் ராமபக்தியேயாகும். “ஸர்வே ராமநுவ்ரதா:” என்கிறபடியே அயோத்தியிலுள்ள மற்றெல்லாருக்கும் ராமபக்தியாகிற இப்பாபம் உண்டன்றே. மிகச்சிறந்ததான ராமபக்தியைப் பாபமென்னலாமோ எனில்: தான் விரும்பிய பரதையங்கர்யத்துக்கு இது விரோதியாகையாலே சத்ருகனனுக்கு இது பாபமாகிறது. பாபத்தைக்காட்டிலும் புண்யம் மிக மேலானதாயிருந்தும், பாபத்தைப் போலே மோக்ஷவிரோதியாயிருக்கையால், “குதிரை மயிர்களை விடுவதுபோல் பாபங்களை விட்டு முக்தியடைகிறான்” [சாந் 8-13-1] என்று வேதத்திலே புண்யபாபங்களிரண்டும் பாபசத்தத்தாலே சொல்லப்பட்டனவன்றே. ஆகையாலே பரதனைப் பின்தொடர்வதாகிற பலனுக்கு இடையூறாயிருக்கும் ராமஸௌந்தர்யத்தில் ஈடுபாடும் பாபமென்று சொல்லத்தக்கதேயன்றே. “रामे प्रमादं मा कार्षीः पुत्रं प्राप्तिं कृच्छति” [பிள்ளாய்! (நடையழகனான) ராமன் நடந்தருளும்போது (அவ்வழகிலே மயங்கி) (அவனைப் பாதுகாப்பதில்) தவறுசெய்துவிடாதே] என்று ஸுமித்ராதேவியானவள் ராமகைங்கரியத்திற்கே ராமனுடைய அழகைத் தடையாகச் சொன்

(ஸத்ருக்ந:) பிள்ளைகளுடைய ஸந்ரிவேஸங்களைப் பார்த்துத் திருநாமஞ்சாத்துகிற ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான். பெருமாள் கண்டாரை அழகாலே துவக்கவல்லராகத் தோற்றுக்கையாலே “ராமன்” என்றும், இளையபெருமாளுக்குக் கைங்கர்யமே நிரூபகமாகத் தோற்றுக்கையாலே “லக்ஷ்மணன்” என்றும் திருநாமம் சாத்தினுப்போலே, இவனுடைய ஸந்ரிவேஸத்தைக் காணவே ஸத்ருக்கள் மண்ணுண்ணும்படியிருக்கையாலே “ஸத்ருக்நன்” என்று திருநாமம் சாத்தினான். (நித்யஸத்ருக்ந:) பாஹ்யஸத்ருக்களையென்றிக்கே ஆந்தரஸத்ருக்களான இந்த்ரியங்களை ஜயித்திருக்குமென்கை. அவ்விந்த்ரியஜயத்தின் எல்லை எவ்வளவென்னில்: “**पुंसां विष्टिचिदा-हारिणं**” (பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்) என்கிற ராமஸௌந்தர்யத்திலும் துவக்குண்ணுதொழிகை. அதாகிறது: பெருமானைப் பற்றும்போதும் தன்னுகப்பாலேயாதல், அவருடைய வைலக்ஷணயத்தாலேயாதலன்றிக்கே, தனக்கு உத்தேச்யனான இவனுக்கந்த விஷயம் என்று பற்றுகை.

னானே. பரத கைங்கரியத்திற்கு அது தடையென்னும் விஷயத்தைச் சொல்லவும் வேண்டாமன்றே.

(சத்ருக்நன்) பிள்ளைகளுடைய உருவ அமைப்புக்களைக்கண்டு திருநாமம் சாத்தியருளிய ஸ்ரீவஸிஷ்டபகவான் ஸ்ரீராமபிரான் கண்டவர்களை அழகாலே ரமிக்கச்செய்பவனாயிருந்ததால் அவருக்கு ‘ராமன்’ என்னும் பெயரையும், இளையபெருமாள் கைங்காயத்தையே ஸ்வரூபநிரூபகமான அடையாளமாகக் (லக்ஷ்ம-அடையாளம்) கொண்டிருந்தவராகக் காட்சியளித்தபடியாலே அவருக்கு ‘லக்ஷ்மணன்’ என்னும் நாமத்தையும் வைத்தாற்போலே, இவரும், கண்டவுடன் எதிரிகள் மண்ணுண்ணும்படியாயிருக்கையாலே ‘சத்ருக்நன்’ என்னும் திருநாமத்தை இட்டருளினான். (நித்யஸத்ருக்நனை ஜயித்திருப்பவன்) வெளி எதிரிகளைமட்டுமன்றிக்கே உள்ளிருக்கும் எதிரிகளான இந்த்ரியங்களையும் ஜயித்திருப்பவன். அந்த இந்த்ரியஜயத்தின் எல்லை எவ்வளவு எனில்: “ஆண்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையும் கவருமவனான ராமனை” [ரா-அ 5-29] என்கிற ராமஸௌந்தர்யத்திலும் ஈடுபடாமலிருக்கை. அதாவது, - ராமனைப் பற்றும்போதும்

(நீத:)ராஜாக்கள் போம்போது உடைவாள் மற்றொன்று கொண்டுபோமோபாதி அவன் கொடுபோகப் போனான். த்ரவ்யத்துக்கு த்ரவ்யாந்தரங்களோட்டை ஸம்யேரகம் உபயநிஷ்டமாயிருக்குமிதே. அதுபோலன்றிக்கே ஜாதி குணங்களோபாதி போனான். (ப்ரீதிபுரஸ்க்ருத:) ஜ்யேஷ்டா நுவ்ருத்தி கர்த்தவ்யம் என்று போனானல்லன். “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று போன இனைய பெருமானைப்போலே போனவிடத்திலே ஸர்வஸேஷ்வ்ருத்தி யும் பண்ணலாம் என்று பாரித்துக்கொண்டு ப்ரீதி ப்ரே ரிக்கப்போனான். படைவீட்டிலிருந்தால் பலருண்டாகை

தன் ப்ரீதியாலேயாவது, அவருடைய மேன்மையாலேயாவது பற்று மல, தானவிருமபிய பரதன் விரும்பும் வஸ்து என்று பற்றுக்கை.

(அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்) அரசர்கள் செல்லும்போது உடை வாள் முதலானவற்றை எடுத்துப்போவதுபோல் பரதன் கொண்டுபோகப் பினதொடர்ந்தான். ஒரு த்ரவ்யமும், மற்றொரு த்ரவ்யமும் ஸம்பந்தப்பட்டிருந்தபோதிலும், அந்த ஸம்பந்தம் இரண்டிலும் நிற்குமாகையாலே ஒன்று சென்றால் மற்றொன்றும் கூடச்செல்லும் என்னும் நிர்ப்பந்தமிலலை. ஆனால் ‘கடம்’ (குடம்) போன்ற ஒரு த்ரவ்யத்திற்கும், கடதவம் முதலான அதினுடைய ஜாதிக்கும், கருமை முதலான அதினுடைய குணங்களுக்கும் உள்ள ஸம்பந்தம் கடமாகிற அந்த த்ரவ்யத்திலேயே நிற்குமாகையால், அந்த த்ரவ்யம் செல்லும்போது இந்த ஜாதி குணங்களும் கூடச் செல்லும். இங்கு பரதன், சதருக்கன் ஆகிய இருவரும் இரண்டு த்ரவ்யங்களையானாலும், சத்ருகனான பரதனாகிற த்ரவ்யத்திலேயுள்ள ஜாதிகுணங்கள்போலே கூட அழைத்துச் செல்லப்பட்டான் என்கிறது. (அன்பினிலே முன் தள்ளப்பட்டவன்) “மூத்தவனுக்கு அடிமைசெய்வது நம்கடமை” என்று போகவில்லை அவன். “நான் (நீர் விழித்துக்கொண்டிருக்கும் போதும், தூங்கும்போதும்) எல்லா அடிமையையும் செய்வேன்” [ரா-அ 31-27] என்று ராமனைப் பின்தொடர்ந்த லக்ஷ்மணனைப்போலே போனவிடத்திலே எல்லாக்கைங்கரியமும் செய்யலாம் என்று மனோரதித்துக்கொண்டு ப்ரீதி பிடரி பிடித்துத்தள்ளச்சென்றான். அரண்மனையில் இருந்தால் பரதனுக்குப் பணிசெய்யப் பலருண்டாகையாலே பரதனைக்கரியத்தில்

யாலே விழுக்காட்டோபாதியிறே னித்திப்பது. “நீத:” என்கையாலே ஸேஷத்வத்தில் அசித் கல்பனாயிருக்கக்கடவன். “ப்ரீதிபுரஸக்ருத:” என்கையாலே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியிலே சைதந்யப்ரயுக்தமான தர்மங்கள் உண்டாயிருக்கை. “படியாய்க் கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே” என்றிறே அபியுக்தர் வார்த்தை. “அநக:” “நித்யஸத்ருக்ந:” என்று பாவநத்வத்தாலும் போக்யதையாலும் அவனையே பற்றினான் என்னவுமாம். “அநக: நித்யஸத்ருக்ந:” என்ற துக்கு ப்ரயோஜநமென்னென்னில்: “ஸ்ரீஸத்ருக்நாழ்வான்

ஒரு பகுதியேயன்றே இவனுக்குக் கிடைக்கும். வெளிச் சென்றால் எல்லாவுடையையும் ஒருவனே செய்யலாமே. “அழைத்துச் செல்லப்பட்டான்” என்கையால் ஸ்வாமியானவனுக்கு உடைமையாயிருக்கும் போது ஒரு அறிவற்ற உடைமைப்பொருளைப்போலே இருக்க வேண்டுமென்று தோற்றுக்கிறது. “அன்பால் முன்தள்ளப்பட்டவன்” என்றதால் ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த கைங்கர்யம் செய்யும்போது அறிவினால் ஏற்படும் அன்பு, ஆநந்தம் முதலானவை உண்டாயிருக்குமென்று தோற்றுக்கிறது. “படியாய்க்கிடந்துன் பவளவாய் காண்பேனே” [பெரு-திரு 4-9] என்ற குலசேகராழ்வாரும் “படியாய்க்கிடந்து” என்று சேஷபூதனாயிருப்பவன் அடிமைத்தனத்திலே அசித்ஸமனாயிருக்கவேணும் என்னும் அர்த்தத்தையும், “பவளவாய் காண்பேனே” என்று கைங்கரியம் செய்யும்போது அறிவினாண்டாகும் காண்கை முதலான தர்மங்கள் உண்டு என்னும் அர்த்தத்தையும் உணர்த்தினாரன்றே. “அநக:” [ராமபக்தியாகிற பாபமற்றவன்] என்றதுக்கும், “நித்யஸத்ருக்ந:” [நித்யஸத்ருக்களாகிற இந்திரியங்களையும்(ராமஸௌந்தர்யத்திலே ஈடுபடாமலிருக்கும்படி) அடக்கவல்லவன்] என்றதுக்கும் பொருளில் வித்தியாசமில்லையே, ஆகையால் ‘புநருக்தி’ [கூறியது கூறல்] என்னும் தோஷம் வருமே எனில்: ‘நித்யஸத்ருக்ந:’ என்றவிடத்திலே இந்திரியங்களை ஜயித்திருப்பவன் என்பதே பொருள். அந்த இந்திரியஜயத்தின் எல்லா ராமஸௌந்தர்யத்திலும் ஈடுபடாமலிருக்கை என்று சொன்னதால் புநருகதி வாராது. அன்றிக்கே, வேறுவிதமாகவும் புநருக்திதோஷத்தைப் பரிஹரிக்கலாம். “அநக:” [பாபம் நீங்கப்பெற்றவன்] என்று ராமபக்தியாகிற பாபமும் இல்லாதபடி செய்யவல்லவனாகையாலே பரதனே பாவநத்வத்தில் [பரிசுத்தப்படுத்தும் தன்மையில்] ராமனை

பெருமானுக்கு நல்லனானபடி, அவனையல்லதறியாத ஸ்ரீபர
தாழ்வானையல்லது வேறென்றறியாதபடியானால்” என்று
எம்பெருமானார் அருளிச்செய்தார். இதவே ப்ரயோஜன
மானால் சொன்ன மிகையெல்லாம் பொறுக்குமிதே.

அயோத்யாகாண்டம 2-வது ஸர்க்கம 22-வது சீலோகம்

इच्छामो हि महाबाहुं रघुवीरं महाबलम् ।
गजेन महतायान्तं रामं छत्रावृताननम् ॥

இச்சாமோ ஹி மஹாபூஹும் ரகுவீரம் மஹாபுலம் ।
கஜேந மஹதாயாந்தம் ராமம் சூத்ராவ்ருதாநநம் ॥

பதவுரை:—மஹாபூஹும்—நீண்ட திருக்கைகளை உடைய
ராய், ரகுவீரம்—ரகுசுவச்ரேஷ்டராய். மஹாபுலம்—பெரும் பல
க்கையுடையரான, ராமம்—ராமனை, மஹதா கஜேந—பெரிய
யானையின்மேல், (ஆ)யாந்தம்—எழுந்தருளுமவராயும், சூத்ராவ்
ருதாநநம்—குடையால்(வெயில் படாதபடி) மறைக்கப்பட்ட
முகத்தை உடையவராயும் (காண) இச்சாமோ ஹி—ஆசைப்
படுகிறேமன்றே.

விடச்சிறந்தவன் என்னும் நினைவாலே பரதனைப்பற்றினான் என
கிறது. “நித்யசத்ருக்ந:” என்று இனிமையிலே ராமனைக் காட்டிலும்
பரதனைமிக்கிருக்கையாலே இந்திரியங்களை ராமஸௌந்தர்யத்தில்
செல்லவிடாமல் பரதனைப் பற்றினான் என்கிறது. ஆக, இப்படி
இரண்டு பதத்தாலும் இரண்டு அர்த்தங்கள் சொல்லப்படுகிற
தாகையாலே புனருத்தியில்லை என்றும் கொள்ளலாம். “ராமபகதி
யாகிற பாபமற்றவன்” என்றும், “நித்யசத்ருக்களான இந்திரியங்
களை (ராமஸௌந்தர்யத்திலும் ஈடுபடாதபடி) ஜயிக்கவல்லவன்”
என்றும் இருப்பதற்கு ப்ரயோஜனமென்னென்னில்: இதற்கு ப்ர
யோஜனம் ராமனுடைய உகப்பே என்பதை “ஸ்ரீசத்ருக்நாழ்வான்
ராமனையல்லதறியாத ஸ்ரீபரதாழ்வானையல்லது வேறென்றை அறி
யாமலிருப்பதன் மூலம் ராமனுடைய உகப்புக்குப் பாத்திரனான்”
என்று உடையவர் அருளிச்செய்தார். ராமனுடைய முகமலர்த்தியே
இதுக்கும் ப்ரயோஜனமானபின்பு மேலே (ராமனைக்காட்டிலும்)
பரதனுக்குச் சொன்ன ஏற்றங்களாலே ஒரு குறையுமில்லையன்றே.

அவ:—சக்ரவர்த்தி, தான் பரிணதவயஸ்கனாகையாலும், எதிரிகளேநோக்கி எடுத்துவிடுகைக்கு அஸுத்தனாகையாலும், தானிருக்கிறபோதே பெருமானைத் திருமுடிசூட்டி ராஜ்யத்தோடே பொருந்தும்படி பண்ணவேணுமென்னும் நினைவுடையனாகையாலும், “गलितवयसा मिक्ष्वाकृणामिद् हि कुलव्रतम्” (கள்ளிதவயஸாமிக்ஷ்வாகூணாமித்யம் ஹி குலவ்ரதம்) என்று சொல்லுகிறபடியே, இந்தக் குலத்தில் பிறந்தார்க்குப் பிள்ளைகள் பருவம் நிரம்பினால் அவர்களை முடிசூட்டித் தாங்கள் உபநாந்தராய்ப் போருவதொரு முறைமையுண்டாகையாலும், பெருமானைத் திருமுடிசூட்டி ராஜ்யதுரந்தர ராகப் பண்ணவேணுமென்று கருதி, அது செய்யுமிடத்தில் “पाण्डुरस्यातपत्रस्य ज्ञायायां जरितं मया” (பாண்டூரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்யாயாயாம் ஜரிதம் மயா) என்று நாம் “பயணத்தின்மேலே பயணமாய்த் திரிகையாலே, நாமும் ரக்ஷித்தோமாய், நாட்டாரும் ரக்ஷிதரானார்கள்; ரக்ஷணத்தில் அல்பம் குறையுண்டாமாகில், இப்போது ஒரு பாலன் கையிலே காட்டிக் கொடுத்து எங்களை உபேக்ஷித்தான்; இவன் என்ன ராஜ்யம் பண்ணிற்று என்று நாட்டார் குறைசொல்லுவார்கள்;

அவதாரிகை:—தசரதன், தான் வயது முதிர்ந்தவனாகையாலும், எதிரிகளாககுறித்துப் படையெடுக்க சக்தியற்றவனாகையாலும், தான் இருக்கும்போதே ராமனை முடிசூட்டி ராஜ்யத்தில் பொருந்தவைக்க வேணுமென்றெண்ணுகையாலும், “वयसु मुतिर्नत इक्ष्वाकु वमिसत्तवर्ककु वनम् செல்வதுவே குலாசாரம்” [ரகுவம்சம் 3-70] என்கிற குலாசாரம் உண்டாகையாலும், ராமனை முடிசூட்டி ராஜ்ய பாரத்தை ஏற்கச்செய்யவேண்டுமென்றெண்ணி, அது செய்யும் போது “वेणुकुदयिन् निम्विलेयै नान्किमुततनमदैन्ते” [ரா-அ 2-7] என்கிறபடியே நாம் குடைபிடித்துக்கொண்டு படையெடுப்பதிலேயே ஆயுளைக் கழித்தோமாகையாலே ஜனங்களை இதுவரையில் காப்பாற்றினோமென்று பெயரெடுத்தோம்; இனி ராமனும் போது காவலில் சிறிது குறையுண்டானாலும், ‘ஒரு பிள்ளை கையிலே நம்மைக் காட்டிக்கொடுத்துவிட்டுச் சென்றான் தசரதன்; இவன் அரசாண்ட அழகை என்னென்பது’ என்று ஜனங்கள் குறை சொல்லுவராகையாலே அவர்களையும் இசைவித்து முடிசூட்டுவோ

அவர்களையும் இசைவித்துக்கொள்ளுவோம்” என்று பார்த்து பெளரஜாநபதங்களைத் திரட்டி “गतक्लेशो भविष्यामि पुत्रं.स्मन् सन्निवेश्य वै” (கூதக்கலேஸோ புவிஷ்யாமி புத்ரேஸ்மிந் ஸநநி வேச்ய வை) என்றும், “सोऽहं विथममिच्छामि पुत्रं कृत्वा प्रजाहिने” (ஸோஹம் விதமமிச்சாமி புத்ரம் க்ருத்வா ப்ரஜாஹிநே) என்றும் நெடுங்காலமுண்டு நாம் உங்களை ரக்ஷித்துப்போருகிறது; நம்மை இப்போது வார்த்தகம் வந்து கைகொண்டது; இனி உங்களுடைய ரக்ஷணம் நம்மால் துஸாயசமாயிருந்தது; ஆனபின்பு “आत्मा वै पुत्रनामाऽसि” (ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி) என்கிறபடியே, என்னோடே நிர்விரோஷரான என் பிள்ளையை உங்களுடைய ரக்ஷணத்திலே நியோகித்து இளைப்பாறுவதாகப் பாரியாநின்றோம். “भवन्तो मेऽनु-मन्यन्तां” (புவந்தோ மேநுமந்யந்தாம்) என்று இதற்கு நீங்களும் இசையவேணும் என்று சொல்ல, அவர்களும் இது கேட்ட ப்ரியததாலே. “विमानं कम्पयन्निव” (விமானம் கம்பயந்நிவ) என்று மாளிகை கோப்புக்குலையும்படி பெரிய வம்பர்மத்தைப் பண்ணி ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு “अनेक-वर्षसाहस्रा वृद्धस्त्वमसि पार्थिव। स रामं युवराजानमभिविष्वस्व पार्थिवम्॥”

மென்று எண்ணி நகரத்தாரையும் நாட்டாரையும் கூட்டி, “ராஜ்ய பாரத்தைப் பிள்ளையிடம் வைத்து இடர்தீருகிறேன்” [ரா-அ 2-14] என்றும், “பிள்ளையை ப்ரஜாரக்ஷணத்திற்கு வைத்துவிட்டு நான்களைப்பாற விரும்புகிறேன்” [ரா-அ 2-10] என்றும் நாம் உங்களை நெடுநாள ரக்ஷித்திருந்தோம்; இப்போது நம்மைக் கிழத்தனம் கைக்கொண்டது; இனி உங்களை ரக்ஷிக்க சக்தியில்லை; ஆகையால் “பிள்ளையென்னும் பெயரால் விளங்கும் நானேயாகிராய்” [மந்த்ரப்ரச்நம் 2-11-33] என்று வேதத்தில் சொல்லியபடியே என்னிலும் வேறு படாத என் பிள்ளையை முடிசூட்டி உங்களை ரக்ஷிக்கும்படி நியமித்து இளைப்பாற எண்ணியிருக்கிறோம்; “நீங்களும் எனக்கு அனுமதி கொடுக்கவேண்டும்” [ரா-அ 2-15] என்று சொல்ல, ஜனங்களும் இதைக் கேட்ட உகப்பாலே “அரண்மனை விமானத்தை அசைப்பதுபோல் ஓவியுண்டானது” [ரா-அ 2-18] என்று அரண்மனையும் இடியும்படி பெரிய பரபரப்போடே ஆநந்தத்துக்குப் போககு விட்டு முழங்கி, “அரசனே! நீ பல்லாயிரவருடமாண்டு கிழவாகி

(அநேகவர்ஷஸாஹஸ்ரோ வ்ருத்₃த₄ஸ்த்வமஸி பார்த்தி₂வ | ஸ ராமம் யுவராஜாநமபி₄ஷிஞ்சஸ்வ பார்த்தி₂வம் ||) என்று வ்ருத் தனுமாய் நன்றாக எங்களை ரக்ஷிப்பதும் செய்தாய். இனி பெருமானைத் திருவபிஷேகம்பண்ணு என்று இசைந்து, அவன் கேட்ட வார்த்தைக்கு உத்தரம் சொன்னார்களாகையன்றிக்கே, தங்கள் நினைவுகளையும் வெளியிட்டுப் பெருமானுடைய ராஜ்யபரண யோக்யதையையும் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்கள்.

வ்யாக்யானம்:—(இச்சாம:) இட்ட மாலையும் கவித்த அபிஷேகமுமாய் எங்கள் கண்முகப்பே தோற்றவேணுமென்று போர்ச்சரத்தை பண்ணுகிறோம். (இச்சாம:) எங்களுக்குள் ளது இச்சையிறே; முடிவைக்கும்போது நீயே வேணுமிறே. இச்சைக்கு எங்களாசையிறே, “श्रयांसि बहुविधानि” (ச்ரேயாம்ஸி பஹுவிக்₄நாநி) என்று இப்போது எங்களுக்குக் கிட்டப்புகு கிறதோ? (இச்சாம:) கிடைப்பது, கிடையாதொழிவது: நல்லது கண்டால் ஆசைப்படக்கடவதிறே. (இச்சாம:) நிரபாயமாக எங்களை ரக்ஷித்த உனக்குக் குறையாகிறதோ என்று விட்டாய்; இளவரசனான ராமனை அரசனுக்கு” [ரா-அ 2-21] என்று இசைந்து, அவன் கேட்டதுக்கு பதில்சொன்னதாக நினையாமல், தங்கள் எண்ணத்தையும் வெளியிட்டு, அரசாளத்தகுதி ராமனுக் குள்ளபடியையும் சொல்லி முடிக்கிறார்கள்.

வ்யா:—(விரும்புகிறோம்) மாலே சூடிக் கிரீடம் தரித்து எங்கள் உண்முன்னே தோன்றவேணுமென்று மிகவும் ஆசைப்படுகிறோம். (விரும்புகிறோம்) நாங்கள் விரும்பத்தான் முடியும். முடிசூட்டுவதற்கு உன்னால்தான் முடியும். நாங்கள் விரும்புவதற்குக் காரணம் எங்களாசையேயாரும். “ச்ரேயாம்ஸிபஹுவிக்₄நாநி புவந்தி மஹதாமபி” [பெரியோர்களுக்கும் நற்காரியங்கள் பல இடையூறுகளை உடையன வாகின்றன] என்று சொல்லப்பட்டிருக்கும்போது, இப்போது எங்க ளுடைய விருப்பம் நிறைவேறுமோ? (விரும்புகிறோம்) கிடைக்கட்டும், கிடைக்காமலிருக்கட்டும்; நல்ல விஷயத்தைக்கண்டால் ஆசைப் படுவது மனுஷ்யஸ்வபாவமன்றே. (விரும்புகிறோம்) ஒரு குறையில் தனி—9

வாயிட்டுச் சொல்லிற்றிலோம். ஆனாலிப்போதுதான் சொல்லலாமோவென்னில்: “**भावं विज्ञाय सर्वशः**” (பாவம் விஜ்ஞாயஸர்வஸு:) என்று அவனுடைய நினைவறிந்து சொல்லுகிறவர்களாகையாலே இப்போது “இச்சாம்:” என்னத்தட்டில்லை. இந்த ஆசை சிலர்க்குண்டாய்ச் சிலர்க்கில்லையாயிருக்குமோ என்னில்: (இச்சாம்:) நாங்கள் இருந்ததேகுடியாக இது தலைக்கட்டவற்றே என்று உம்மையிரக்கிறோம்.

உங்கள் நெஞ்சில் கிடந்தது நாமறியும்படியென் என்ன.- (ஹி) பிறர் சொல்லவேண்டியிருந்ததோ? இது எல்லார்க்கும் ஒக்குமென்னுமிடம் “**जनघोषो महानभूत्**” (ஜனகோஷோ மஹாந பூத்) என்றும் “**विमानं कम्पयन्निव**” (விமானம் கம்பயந்நிவ) என்றும் நாட்டார் பண்ணின ஆரவாரத்தாலே கோப்புக்குலைந்த உன் மாளிகையிலேயும் விமானங்களிலேயும் கண்டுகொள்ளுமித்தனையன்றே. (ஹி) “**अकामयत मेदिनी**” (அகாமயத மேதிநீ) என்று நீயும் நிரவாஹகனாயிருக்க, பூமிதானே ஸ்வயம்வரித்து

லாமல் எங்களை ரக்ஷித்த உனக்குக் குறைசொன்னதாகுமென்று இதுவரையில் வாய்விட்டுச் சொல்லாமலிருந்தோம். ஆனால், இப்போது சொல்லலாமோவெனில்: “தசரதனுடைய நினைவை எல்லாப் படியாலுமறிந்து பிரஜைகள் சொன்னார்கள்” [ரா-அ 2-19] என்று அரசனுடைய நினைவறிந்து சொல்லுகிறார்களாகையாலே இப்போது ‘விரும்புகிறோம்’ என்னககுறையில்லை. இந்த ஆசை சிலர்க்கு உண்டாய்ச் சிலர்க்கு இல்லையாயிருக்குமோ என்னில்: (விரும்புகிறோம்) உன்நாட்டில் குடியிருப்போராகிய நாங்களெல்லாரும் ‘இவ்விருப்பம் நிறைவேறுமோ’ என்று உன்னை யாசிக்கிறோம்.

உங்கள் நெஞ்சிலேயிருக்கும் விருப்பத்தை நான் எப்படி அறிவது? என்ன,-(அன்றே) பிறரொருவர் இதை எடுத்துச்சொல்ல வேண்டுமோ? எல்லாருக்கும் இவ்விருப்பம் உண்டென்பது “ஜனங்களின் ஒவியானது பெரிதாக உண்டாயிற்று” [?] என்றும், “விமானத்தை அசைப்பதுபோல் ஒவியுண்டாயிற்று” [ரா-அ 2-18] என்றும் பிரஜைகள் பண்ணின பேரொலியிலே கட்டுக்குலைந்த உன் மாளிகைகளிலும் விமானங்களிலேயும் கண்டுகொள்ளலாமன்றே. (அன்றே) “பூமியானவள் ராமனைக் காதலித்தாள்” [ரா-அ 2-48]

மாலையிட்டபோதே அறிந்திலையோ? (அகாமயத) நீ கரக்ரஹணம் பண்ணிப்போரச்செய்தேயும், முறை மசக் கி மாலையிட்டதில்லையோ? காமுகருக்கு முறைதெரியாதினே. (லோகபாலோபமம் நாதமகாமயத மேதிநீ) லோகபாலோபம:- “विष्णुना सहस्राः” (விஷ்ணுநா ஸத்ஸந்ஸா:) என்று ஸர்வேசுவரனைப் போலே இருக்கையாலே மேல் விழுந்து ச்ரக்தைபண்ணினான். அதற்கடியென்னென்னில்: (மேதிநீ) மேதிநியாகையாலே. எங்ஙனையென்றால்: மதுகைடபர்களுடைய வஸா விஸ்ரகந்தத்தாலே உபஹதையாயிருக்கிற தன்னை. “सर्वगन्धः” (ஸர்வகந்த:) என்கிற அவனுடைய ஸௌகந்த்யத்தாலே வாஸிதையாக்குகைக்காக. வாஸிதமாக்கவேணுமத்தைப் புறம்பேயும் சொன்னார்கள். “मधुक्तेभदानवन्दमेदःप्लवविखा विषद्वैव मेदिनीयम्। अधिवास्य यदि” (மதுகைடபுதநாவேந்த்ர மேத: ப்லவவிஸ்ரா விஷமைவ மேதிநீயம அதிவாஸ்யயதி)

என்று நீ அரசாணுகொண்டிருந்த போதிலும், பூமிதானே ஸ்வயமவரம் செய்து ராமனுக்கு மாலையிட்டபோதே அறிந்திலையோ? (காதலித்தாள்) நீ கையைப்பிடித்துக்கொண்டிருக்கும்போதே, முறை மயக்கி ராமனுக்கு மாலையிட்டாளல்லவோ? காமவசப்பட்டவர்களுக்கு முறைதெரியாதன்றே. (லோகபாலனுக்கு ஒப்பான நாதனை மேதிநியானவள் காமுற்றாள்) (லோகபாலனுக்கு ஒப்பானவன்) “वीर्यத்திலே விஷ்ணுவுக்கு ஒப்பானவன்” [ரா-பா 1-18] என்று ஸகல லோகபாலனான விஷ்ணுவைப்போலேயிருக்கையாலே மேல் விழுந்து காமுற்றாள். அதற்குக் காரணமென்னென்னில்: (மேதிநி) மேதிநியாகையாலே. எங்ஙனையென்றால்: மதுகைடபர்களுடைய மாமஸாதிகளாகிற மேதஸ்ஸாலே தூர்க்கந்தமுடைய மேதிநியான தன்னை “எல்லா கந்தங்களையுமுடையவன்” [சாந் 3-14-2] என்கிற அவனுடைய நற்கந்தத்தாலே நறுமணமூட்டிக் கொள்வதற்காக விரும்பினான். மேதிநியானவள் மணமூட்டத்தக்கவள் என்பதை “மதுகைடபுதநாவேந்த்ரமேத: ப்லவ விஸ்ரா விஷமைவ மேதிநீயம் அதிவாஸ்யயதி ஸ்வகையசோபிச் சிரமேநாமுபயுஞ்ஜதே நரேந்த்ரா” [அநர்க்கராகவம் 1-14] [மதுகைடபர்களுக்கிற அஸூரச்ரேஷ்டர்களின் மாம்ஸவெள்ளத்தினால் தூர்க்கந்தங்கொண்டவளாயும், (கந்த விஷயத்தில்) விஷமையாகவுமிருக்கிறாள் இந்த பூமி. தங்களுடைய கீர்த்திகளாகிற நறுமணத்தினால் மணமூட்டி, அரசர்கள் இவளை

என்று. இஸ்ஸௌகந்த்யமாத்ரத்துக்காகக் கர்ப்பூரசந்தநாதி களைப்போலே உபகரணமாய் சேஷகோடியிலேயோ அவதரித்தது என்னில்: (நாதம்) ஏதாத்ருசுகந்தமே பிடித்து இல்லாதபடி ரக்ஷிப்பானாய். அஸ்ஸௌகந்த்யஸ்ஸௌகந்த்யங்கள் தனக்கே அனுபவிக்கவேண்டும்படி நிருபாதிசேஷியுமாய்.

மெய்படவே உங்களெல்லார்க்கும் இச்சை உண்டாகில் முடிசூட்டுகிறோம். அவர்தாம் நாட்டை அடக்கி ஆளவல்ல ஸாமர்த்தியம் உடையவரோ என்னில்.- (மஹாபாஹும்) அவர் தோட்பரப்புக்கு நடக்கிற கழஞ்சுமண்ணும் ஒரு சரக்கோ? (மஹாபாஹும்) “शकस्त्रैलोक्यमप्येष भोक्तुं किञ्च महीसिमां” (ஸக்த ஸ்தரைலோக்யமப்யேஷ் பேர்த்தும் கிந்நு மஹீமிமாம்) என்று கோஸலராஜ்யமன்றிக்கே லங்காராஜ்யமும் கைக்கொள்ளும் படியான தோனையுடையவர். (மஹாபாஹும்) “आयताश्च” (ஆயதாச்ச) என்றும், “आज्ञानुवाङ्” (ஆஜாநுபாஹும்) என்றும்

அனுபவிப்பார்களாகில், அப்போதுதான் நெடுங்காலம் அனுப விப்பார்கள்] என்று முராரிகவியும் சொன்னான்ருே. இவளை மண மூட்டுவதற்காக, கர்ப்பூரம், சந்தநம் முதலியவற்றைப்போல் உப கரணமாய் சேஷகோடியிலேயோ அவதரித்தது? என்னில்,- (நாதனை) இம்மாதிரியான தூர்க்கந்தமில்லாதபடி ரக்ஷிப்பவனாய், தூர்க்கந்தமும், நறுமணமும் தனக்கே அனுபவிக்கவேண்டும்படி இயற்கையாகவே ஸவாமியாயிருப்பவனை; மேதினியானவள் காத லித்தாள் என்று கூட்டிக்கொள்வது.

உண்மையிலேயே உங்களெல்லாருக்கும் விருப்பமுண்டாகில் முடிசூட்டுகிறோம், ராமன் தான் நாட்டை அடக்கி ஆளவல்ல ஸாமர்த்தியம் உடையவரோ? என்ன,-(பெரிய கையை உடையவரை) அவருடைய தோள்பரப்பைக் காணும்போது நாம் நடக்கிற இவ் வல்பமான மண் ஒரு பொருளாகுமோ? (பெரிய கையை உடைய வரை) “முவுலகையும் ஆளவல்லவர் இவர். இந்த பூமியை ஆள வல்லவரென்று சொல்லவும் வேண்டுமோ” [ரா-அ 2-45] என்கிற படியே கோஸலராஜ்யத்தோடு லங்காராஜ்யத்தையும் கைக்கொள்ளும் படியான தோனையுடையவர். (பெரிய கையை உடையவர்) “நீண்ட கைகள்” [ரா-கி 3-14] “முழுந்தாள்வரையில் நீண்ட கைகளையுடைய ராமனை சூர்ப்பணகை கண்டாள்” [ரா-அ 17-7] என்கிற அவருடைய

அவருடைய ஸாமுத்திரிகலக்ஷணம் கண்டால் சிலரைக் கேட்க வேணுமோ? (மஹாபாஹும்) “பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதும் சோராமே ஆள்கின்ற” என்று உபயவிபூதியையும் வஹிக்கிற தோளிறே. (மஹாபாஹும்) அத்தோள்தான் வேணுமோ? “வாஹுஸ்யாமவரஃ” (பாஹுஸ்ச்யாமவஷ்டப்து:) என்று அவருடைய தோள் நிழல்தானே அமையாதோ எங்களை ரக்ஷிக்கைக்கு?

“ரரஃமேண வலேந சைவ” (ரரக்ஷ தர்மேண பூலேந சைவ) என்றும், “மரீத: பரிர்ஷிதா:” (தர்மத: பரிர்ஷிதா:) என்றும் சிலரைச் சிலர் ரக்ஷிக்குமிடத்தில் தர்மபலங்கள் இரண்டும் வேணுமிதே. இவர் பலமுண்டென்று தோள்வலியாலே ரக்ஷிக்குமித்தனையோ? தார்மிகராய் ரக்ஷிக்கும் ஆகாரம் இல்லையோ? என்னில்: (ரகுவீரம்) “தீநானு த்நேநராகவ:” (தீநாந்த்நாநேநராகவ:) என்று அவ்வாகாரம் பிறந்து படைத்ததன்றோ? இப்போதாகத் தேடவேணுமோ? (ரகுவீரம்) “ஆநுஸ்யீ பரீ மரீஸ்வசு எவ

ஸாமுத்திரிக லக்ஷணத்தைக் கண்டால் போராதோ? அவர் பலத்தைப் பற்றிச் சிலரைக்கேட்கவேணுமோ? (பெரிய கையை உடையவர்) “பொங்கோதஞ்சூழ்ந்த புவனியும் விண்ணுலகும் அங்காதுஞ்சோராமே ஆள்கின்ற” [நாசு-திரு 11-3] என்று அகல்விசம்பும் நிலனுமாகிற இரண்டு விபூதிகளையும் தாங்குகிற தோளன்றோ (பெரிய கையை உடையவர்) அத்தோள்தான் வேணுமோ? “பாஹுஸ்ச்யாமவஷ்டப்துதோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:” [ரா-ஸு 34-31] [எந்த மஹாத்மாவினுடைய தோள் நிழலைப்பற்றி உலகெல்லாம் விளங்குகிறதோ] என்று அவருடைய தோள் நிழலே போராதோ எங்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு?

“தர்மத்தினாலும் பலத்தினாலும் ரக்ஷித்தான்” [ரா-கி 1-128] “தர்மத்தினாலே ரக்ஷிக்கப்பட்டார்கள் [ரா-யு 1-12] என்று சிலரைச் சிலர் ரக்ஷிக்கவேண்டுமாகில் தர்மமும் பலமும் வேண்டுமே; இவர் பலமிருக்கிறதென்று தோள்வலியால்மட்டுமோ ரக்ஷிப்பது, தர்மவழியிலே ரக்ஷிக்கும் தன்மையிலையோ? என்னில்: (ரகுவீரனை) “ராகவன் தீனர்களைத் தானத்தாலே வெல்லுகிறான்” [ரா-அ 12-29] என்று தர்மத்தாலே ரக்ஷிக்கும் தன்மை ரகுலத்திலே பிறந்து படைத்ததன்றோ. இப்போது போய்த் தேடவேணுமா? (ரகுவீரனை) “இரக்க

मया श्रुतः” (ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தூர்மஸ் த்வத்த ஏவ மயா ச்ருத:) என்று பிறருக்குங் கூட உபதேசிக்கும்படியாயன்றோ அதிருப்பது. (ரகுவீரம்) தாமிகத்வந்தன்னில் ரகுக்களைக் காட்டில் இவர்க்குள்ள தன்னேற்றம். அதெங்ஙனையென் னில்: ரகுதான் ராக்ஷஸன் க்ஷுதார்த்தனயம் ம்ருதனானால் இத்தால் வரும் பாபம் உனக்குண்டாகாதோ’ என்ன. மேல் ஒரு ப்ரதிக்கிரியை பண்ணமாட்டாதேயிருந்தானிறே. இவர் “अप्यहं जीवितं जहां त्वां वा सीते सलक्ष्मणं” (அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் த்வாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணம்) என்று ப்ராணன் ஒருதலையாகவும், “प्राणभ्योऽपि गरीयसी” (ப்ராணேப்யோ஽பி க்ரீயஸீ) என்ற பிராட்டியொரு தலையாகவும் அழியமாறு ரக்ஷிக்குமவரிதே.

இப்படி இவர் ரக்ஷிக்குமிடத்தில், “वश्यतां वश्यतां” (வத்ய தாம் பத்யதாம்) என்று விலக்குவாருண்டானால் அவர்கள் வழியேபோய் இளநெஞ்சாய் மீளுவரோவென்னில்: (மஹா பலம்) “न तु प्रतिज्ञां संश्रुत्य ब्राह्मणेभ्यं विशेषतः” (ந து ப்ரதிஜ்ஞாம்

மான மேலான தாமம் உம்மிடமிருந்தே எனனால் கேட்டப்பட்டது” [ரா-ஸு 38-41] என்று பிறருக்கும் உபதேசிக்கும்படியன்றோ அத் தன்மையிருப்பது. (ரகுவீரனை) தார்மிகர்களான ரகுசுவரரசர்களில் இவர் சிறந்தவர். எப்படியெனில்: ரகுவானவன், ராக்ஷஸன் பசி யினாலே வருந்தி இறந்தால், அதனாலுண்டாகும் பாபம் உன்னுடைய தன்றே? எனன, மேல் ஒரு செயலற்று நினருள். இவரோவெனில், “நான் (ப்ராஹ்மணர்களுக்குச் செய்த ப்ரதிஜ்ஞையைக் காப்பாற்று வதற்காக) உயிரையும் விடுவேன். லக்ஷ்மணனுடன் கூடிய உன்னை யும் விடுவேன்” [ரா-ஆ 10-19] என்று ப்ராணன் ஒரு பங்காகவும் “ப்ராணனைக் காட்டிலும் மேலானவன்” [ரா-ஆ 10-22] எனப்பட்ட பிராட்டி ஒரு பங்காகவும் அழித்து ஆச்சரிதர்களை ரக்ஷிப்பவரன்றோ.

இப்படி இவர் ரக்ஷிக்கும்போது, நண்பர்களிலே சிலர் “கொல்லப் பட்டும்; கட்டப்பட்டும்” [ரா-ஆ 21-12] என்று விலக்கினார்களா கில், அவர்கள் சொற்கேட்டு மனோபலம்ற்றவராய் ரக்ஷணத்தைக் கைவிடுவரோ என்னில்: (பெரும்பலமுள்ளவரை) “ப்ரதிஜ்ஞையைச் செய்துவிட்டு—அதிலும் ப்ராஹ்மணர்களுக்குச் செய்துவிட்டு—

ஸம்ச்ருத்ய ப்ராஹ்மணேப்யோ விஸேஷத:) என்றும், “एतद्-
 त्तं मम” (ஏதத்₃ வ்ரதம் மம) எனறும், “न त्यजेयं कथञ्चन” (நத்ய
 ஜேயம் கதஞ்சந) என்றும் அவர்கள் தங்களைக் கைவிட்டும்
 ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும்படியான வ்யவஸாயமுடையவர். பலம்
 என்றதிவ்விடத்தில் மநோபலத்தை; “नायमात्मा बलहीन
 लभ्यः” (நாயமாத்மா ப்லஹீநீந லப்ய:) என்கிறபடியே.
 துடங்கின கார்யத்தில் அசஞ்சலராயிருக்கும் இருப்புக்கு
 “धैर्येण हिमवानिव” (தையேண ஹிமவாநிவ) என்னக்கடவகிறே.

உங்களுக்கேற ராஜ்யபரணத்துக்கு ஸக்தராகில் நீங்கள்
 சொன்னபடியே செய்கிறோம். இப்போது நானிருந்த
 விடத்திலேயிருக்க நாட்டுக்கு வேண்டுவதெல்லாமாராய்ந்து
 நடத்தாநின்றாராகில் அமையாதோ? என்ன; உன் ப்ரயோ
 ஜனம் தலைக்கட்டிற்றே; அவ்வளவிலே விடலாமோ? எங்க
 ளுடைய ப்ரயோஜனமும் பெறவேண்டாவோ? என்கிறார்கள்

அதைக்கைவிடமாட்டேன்” [ரா-ஆ 10-19] என்றும் “சரணமடைந்த
 வர்களை ரக்ஷிப்பது என் விரதம்” [ரா-யு 18-34] என்றும், “சரண
 மடைந்தவனை ஒருபோதும் விடமாட்டேன்” [ரா-யு 18-3] என்றும்
 அப்படி விலக்குவாரைக் கைவிட்டாவது அடியடைந்தவரை ரக்ஷிக்
 கும்படியான உறுதியுடையவர். இவ்விடத்தில் பலமென்கிறது மநோ
 பலத்தையாகும்; ‘மஹாபாஹும்’ என்றவிடத்திலே தேஹபலம்
 சொல்லப்பட்டுவிட்டதாகையாலும், மநோபலம் இவ்விடத்தில் அவ
 சியம் சொல்லவேண்டியதொன்றாகையாலும், “இந்தப் பரமாத்மா
 வானவன் மநோபலமற்றவனால் அடையத்தகாதவன்” [முண்ட3-2-4]
 என்று மநோபலத்தை பலசப்தத்தால் குறிப்பதுண்டாகையாலும்.
 தொடங்கின காரியத்தில் அசையாமலிருக்கும் இருப்புக்கு “தைர்
 யத்தில் ஹிமவானைப்போன்றவர்” [ரா-பா 1-17] என்று சொல்லப்
 படுகிறவரன்றோ இவர்.

உங்கள் நினைவிலே ராஜ்யபாரத்தைத் தாங்கவல்லராகில்
 நீங்கள் சொன்னபடியே செய்கிறோம். இப்போது நானிருக்கும்
 ஸிம்ஹாலனத்திலே இருந்து, நாட்டுக்கு வேண்டியதெல்லாம்
 ஆராய்ந்து அரசுசெய்தால் போராதோ? என்ன, “ராஜ்யத்தைக
 கைவிட்டு இளைப்பாறுவதாகிற பலனை நீ அடைந்தால் போருமா?

மேல். ஆகில், நீங்கள் சொல்லுகிறதென்னென்ன, - (கஜேந மஹதா யாந்தம்) நீ இசைந்தமையும் முடிசூட்டினமையும் தோற்ற, சத்ருஞ்ஜயன் கழுத்திலே இட்டமாலையும் கவித்த முடியுமாய், எங்கள் கண்முகப்பே தோற்றவேணும். அது செய்யுமிடத்தில் தேரையலங்கரித்து அதிலே வர அமை யாதோ? என்ன, - (கஜேந) அங்ஙனெண்ணுது. “**मत्तमातङ्ग गामिनिं**” (மத்தமாதங்க்யூக்யாமிநம்) என்ற அவருடைய நடைக்குச் சேர்ந்த வாஹநமாகவேணும். அது செய்யுமிடத்தில் ஏதேனு மொரு யானையாகவொண்ணுதோ? என்ன, - (கஜேநமஹதா) ஸர்வசக்திணேபதமாய், பட்டத்துக்குரிய யானையாக வேணும். (மஹதா) ஸர்வசக்தியை வஹிக்கவற்றுகவேணு மிறே. உங்களுக்கு இப்படி அபீஷ்டமாகில், முடியையும் வைத்து கஜாதிருடரம்படி பண்ணிவிடுகிறோம் என்ன; (யாந்தம்) அவ்வளவும் போராது. யானைக்கழுத்திலே ஏறி நெடுந்தெருவே நடக்கவேணும். அதுவே வேண்டும்போது

கண்குளிரக் காண்கையாகிற பலனை நாங்கள் பெறவேண்டாவோ?” என்கிறார்கள் மேலே. நீங்கள் சொல்லுவதுதான் என்ன? என்று கேட்க, - (பெரிய யானையின்மேல் எழுந்தருளுகிறவரை) நீ அங்கீ கரித்ததும், முடி சூட்டினதும் தோன்றும்படியாக, சத்ருஞ்ஜயனாகிற பட்டத்துயானையின் கழுத்திலே, மாலையிட்டு முடிசூடி எங்கள் கண்முன்னே எழுந்தருளவேணும். “மாலையிட்டு முடிசூடி வரும் போது அலங்கரித்ததேரிலே வந்தாலாகாதோ?” எனில்: (யானையின்மேல்) தேரில் ஏறிவந்தால் போதாது; “மதங்கொண்ட யானை போன்ற நடையையுடையவனை” [ரா-அ 3-28] என்கிறபடியே அவருடைய நடடைக்குப் பொருத்தமான நடையையுடைய யானைவாஹன மாகவேணும். அது செய்யும்போது ஏதேனும் ஒரு யானையாகக் கூடாதோ? என்ன, - (பெரிய யானையின்மேல்) எல்லா லக்ஷணங் களும் கூடியதாய், பட்டத்துக்குரிய யானையாகவேணும். (பெரிய) ஸர்வசக்தியை தரிக்கவல்லதாகவேணுமன்றே. உங்கள் விருப்பம் இப்படியாகில், முடியைச் சூட்டி யானையின்மேல் ஏற்றிவைக்கும்படி பண்ணிவிடுகிறோம் என்ன, - (எழுந்தருளுமவரை) அதுமட்டும் போராது. யானைக் கழுத்திலே ஏறி நெடுந்தெருவிலே எழுந்தருள வேணும். ‘அதுவே விருப்பமாகில், இங்கு எல்லாரும் வந்தால் முடி

அடைய இங்கே திரண்டுகோளாகில், முடிசூட்டி யானைக் கழுத்திலே ஏற்றினவளவே அமையாதோ? என்ன. 'புதிய துண்பார் தனியுண்பார்களோ' என்கிறார்கள்.—(யாந்தம்) “नन्दुस्सप्रजाः प्रजाः” (நந்தூஸ் ஸப்ரஜா: ப்ரஜா:) என்று இந்த மஹோத்ஸவத்தை எங்கள் மித்ரா திகளோடே அங்கேயெழுந்தருளக் காணவேணும். (யாந்தம்) (ஆயாந்தம்) முகமும் முறுவலும் கஸ்தூரி திருநாமமும் கருணாகடாக்ஷத்தோடே எழுந்தருள ஸேவிக்கவேணும். இப்படி ஸேவிக்கிறதுதான் யாரையென்னில்,— (ராமம்) “ரமயதீதி ராம:” என்ற வ்யுத்தியாலே ஸமஸ்தஜனங்களையும் கல்யாணகுணங்களாலே ரஞ்ஜிப்பிக்கிறவரை. (ராமம்) “रमु-कीडायं” (ரமு-கீட்யாயம்) என்கிற தூதவர்த்தத்தின்படியே, எல்லாரோடுங்கூட விஹரிக்குமவராகையாலே என்றுமாம்.

வெறும் யானைக்கழுத்திலே எழுந்தருளுகிறமாத்ரம் அமையுமோ? என்ன.—(சத்ராவ்ருதாநநம்) “पाण्डुरस्यापणस्य

சூட்டி யானைக் கழுத்திலே ஏற்றி எழுந்தருளம்படி செய்கிறோம். என்ன.—(எழுந்தருளமவரை) நல்விருந்து உண்பார் தனியாக உண்பார்களோ? “குழந்தைகளுடன் கூடிய பிரஜைகள் அனைவரும் ஆநந்தித்தார்கள்” [ரகுவம் 4-3] என்று இந்த மஹோத்ஸவத்தை எங்கள் பிள்ளைகள் நண்பர்கள் முதலானோருடன் கூட அங்கே எழுந்தருளக் காணவேணும். (போகின்றவரை-வருகின்றவரை) முகமும் முறுவலும் கஸ்தூரி திருநாமமும் கருணாகடாக்ஷமும் கொண்டு வரும்போது ஸேவிக்கவேணும்: முன்ஸேவையும் பின்ஸேவையும் ஸேவிக்கவேணும். இப்படி ஸேவிப்பதுதான் யாரையென்னில்; (ராமனை) “ரமிக்கச்செய்கிறானாகையால் ராமனாகிறான்” என்னும் வ்யுத்தியின்படியே எல்லாஜனங்களையும் தந்திருக்குணங்களாலே ரமிக்கச்செய்பவரை. (ராமனை) “ரமு என்னும் தாது வினையாட்டு என்னும் பொருளையுடையது” என்கிற தாதுப்பொருளின்படியே, எல்லாரோடும் கூட வினையாடுமவராகையாலே ராமன் என்று பெயர்பெற்றவரை என்றும் கொள்ளலாம்.

வெறும் யானைக் கழுத்திலே எழுந்தருளினால்மட்டும் போதுமோ என்ன,—(குடையால் மறைக்கப்பட்ட முகத்தையுடையவனை) வெயில் தனி—10

ज्ञायां जरितं मया” (பாண்டூரஸ்யாதபத்ரஸ்ய ச்யாயாயாம் ஜரிதம் மயா) என்று தசரதசக்ரவர்த்தி முதலான ராஜாக்களாலே இச்சிக்கப்படுமதாயிருக்கிற திருமுகமண்டலத்தை ஸேவிக்க வேண்டுமென்றுமாம்.

அயோத்யாகாண்டம் 2-வது ஸர்க்கம் 33-வது ச்லோகம்

प्रियवादी च भूतानां सत्यवादी च राघवः।

बहुश्रुतानां वृद्धानां ब्राह्मणानामुपासिता।

ப்ரியவாதீ ச பூதாநாம் ஸத்யவாதீ ச ராகவ:।

பஹுச்ச்ருதாநாம வ்ருத்தாநாம் ப்ராஹ்மணநாமுபாஸிதா||

பதவுரை:—ராகவ:—ரகுசுவதிவகரான ஸ்ரீராமபிரான், பூதாநாம்—ஸத்தையை உடைய எல்லாப் பிராணிகளுக்கும், ப்ரியவாதீ—இனியதையே உரைப்பவர்; ஸத்யவாதீ ச—ஹிதமானதையே சொல்லுவர், பஹுச்ச்ருதாநாம—பலரிடம்பலகால் கேட்டறிந்த, வ்ருத்தாநாம்—பெரியோர்களான, ப்ராஹ்மணநாம்—ப்ராஹ்மணர்களுக்கு, உபாஸிதா—ஸேவை செய்பவர்.

அவதாரிகை:—ஒருவன் ஒருவனுக்குக் கூறுசெய்யப்புக்கால் ப்ரஜைகள் பக்கலிலும் குளிர விழியாநின்றனாயிற்று. அவ்வாஸனையும் புறம்பு “குடிமகன் ஏனோ நீ பண்ண வேண்டியிருக்கிறதோ” என்னும்” என்னும் பயத்தாலே.

படாமல் வெண்கொற்றக் குடைநிழலிலே எழுந்தருளக் காண வேணும். “வெண்குடையின் நிழலிலேயே நான் கிழத்தனமடைந்தேன்” [ரா-அ 2-7] என்று தசரதசக்ரவர்த்தி முதலான அரசர்களால் விருமப்படுவதாயிருக்கிற வெண்குடையாலே வெயில் படாமல் மறைக்கப்பட்டிருக்கிற திருமுகமண்டலத்தைக் காணவேணும் என்றுமாம்.

அவதாரிகை:—(ப்ரியவாதீ) ஒருவன் சிலரை ஆட்சி செய்யப் புகுந்தால் குடிகளைக் குளிரநோக்குவதைக் காண்கிறோம். “குடிகள் ‘நீ மட்டும் ஏனோ எங்களை அரசுபுரியவேண்டும்?’ என்று கேட்பார்கள்” என்னும் பயத்தாலேயே மற்றுள்ள அரசர்கள் அப்படிக்குளிரநோக்கும் வாலஸனையை (வழக்கத்தை) உடையராகிருர்கள். அவ்

அவ்வளவேயன்றிக்கே, பூமிப்பரப்புக்காகக்கடவரான பெருமாள் ப்ரஜைகள் விஷயத்திலே பவிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

வ்யாக்யானம்:—(ப்ரியவாதீ) கர்ம (घर्म) காலத்திலே ஒடுக்கமாகப் பிளந்த நிலத்திலே ஒரு பாட்டம் மழை விழுந்தாப்போலேயாயிற்று ஒருவனைக் குறித்து வார்த்தையருளிச் செய்வதாயிருக்கும்படி. இப்படிச் செய்வதுதான் திவ்யாந்த: புரத்துக்காதல். திருத்தாய்மார்க்காதல் வளிஷ்டாதிசனாக் காதலோவென்னில், (பூதாநாம்) ஸத்தாயோகி ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் இப்படியே இருப்பர். இருந்ததே குடியாக எல்லார்க்கும் ஒக்க ஒரு வார்த்தை சொல்லிவிடுமத்தனையோ வென்றால்: (ஸத்யவாதீ ச) அதுதான் பூதஹிதமுமாய், அக்ருஷ்டார்த்த ஸாதகமுமாயிருக்கும். கீழ்ச்சொன்ன இரண்டாலும் ப்ரியஹிதங்களைச் சொன்னபடியிறே. இவைதான்

வளவேயன்றிக்கே உலகம் முழுவதையும் ஆளும் ராமபிரான் குடிகள் விஷயத்திலே நடந்துகொள்ளும்படியை இந்த ச்லோகத்தாலே சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(இனிதுரைப்பவர்) கோடைகாலத்திலே காய்ந்து ஒடுங்கிப் பிளந்த நிலத்திலே ஒருபாட்டம் மழை விழுந்ததுபோலே யிருக்கும் ராமன் ஒருவனைக் குறித்து வார்த்தை சொல்லும்போது. அந்த:புரத்திலேயுள்ள ஸீதை முதலானோர்க்காவது தாய்மார்களான கௌஸல்யை முதலியவர்களுக்காவது, ஆசாரியர்களான வளிஷ்டர் முதலியவர்களுக்காவதுதானே இப்படி 'இனிதுரைப்பது? என்னில்: (பூதங்களுக்கு) "பூஸத்தாயாம்" என்ற தாது. ஸத்தை (இருப்பு) உடைய எல்லாப் பிராணிகளிடத்திலும் இனியதூடிவே பேசவர். ஸத்தையுடைய பிராணிகளுக்கெல்லாருக்கும், ஒரே மாதிரியாக இனியவார்த்தை பேசி விட்டுவிடுவாரோ எனில்: (ஸத்யவாதீ) "ஸத்யம் பூதஹிதம் ப்ரோக்தம்" [பூதங்களுக்கு ஹிதமாயிருப்பது ஸத்யமாகும்] என்கிற லக்ஷணத்தின்படியே, அவர் சொல்லும் வார்த்தைகள் இவ்வுலகத்திலும் பிராணிகளுக்கு, நன்மைபயப்பதாய் மறுமையின்பத்தையும் தரவல்லதாயிருக்கும். ஆக, "ப்ரியவாதீ ஸத்யவாதீ" என்னும் இரண்டு பதங்களாலும், "ஸத்யம் ப்ருயாத், ப்ரியம் ப்ருயாந் ப்ருயாத் ஸத்யம்ப்ரியம் ப்ரியம் சநாந்ருதம் ப்ருயாதேஷ்ஷ தர்மஸ் ஸநாதந:" [ஹிதத்தைச் சொல்லக்கடவன்; இனியதைச் சொல்லக்கடவன்;

புறம்பே ஒரு வ்யக்தியிலும் சேராது; இவையிரண்டும் தன்பக்கல் சேர்ந்துகொண்டிருக்கிறது. அகடிதகடநாஸாமர்தயத்தை உடையவனான ஈச்வரனோவென்னில்: (ராகவ:) குடிப்பிறப்பாலேயாயிற்று.

இப்படியிருக்கும்போது, இப்படிப்பட்ட குணங்களையும் குடிப்பிறப்பையும் அனுஸந்தித்து, 'இவை நமக்குண்டாவதே' என்று மதித்திருப்பரோ என்னில்: 'நம்மைக் கண்டதுப்ரஜைகளுடைய ரக்ஷணர்த்தமாக; ஆனபின்பு இன்னமும் நமக்கு இதுக்கீடான அளவு போராது' என்று உள்ளவளவும் பார்த்து த்ருப்தராகாதே. இன்னமும் இதுக்கீடான நன்மைகள் உண்டாகவேணுமென்று அறிவுடையார் வாசலிலே போய்க் கால்கட்டியிருப்பர். (பஹுச்ருதாநாம்)நாலிரண்டும் கற்றவளவிலே பர்யவளிக்கையன்றிக்கே, ஒரொன்று தன்னைப் பலகாலும் கேட்டிருப்பாராயிற்று. பஹுப்ய:

ஹிதமாயினும் இனிதலலாததைச் சொல்லக்கூடாது. இனியதாயினும் அஹிதத்தைச் சொல்லலாகாது. இதுவே பழமையான தர்மம்] [மநு 4-138] என்று மநுவினால் உபதேசிக்கப்பட்ட ப்ரியஹிதங்கள் சொல்லப்பட்டன. இப்படி ப்ரியஹிதங்களிரண்டையும் சொல்லுவது வேறு ஒரு வ்யக்தியிலும் கண்டதில்லை. ராமனிதம காண்கிரேம. அப்படிப்பட்ட இவன் ஆகாதவற்றையும் ஆக்கிவைக்கும் ஈச்வரனோ என்னில்: (ராகவன்) ஈச்வரத்வம் கிடககட்டும்; ரகுலத்திற் பிறப்பாலேயே இவனுக்கு இத்தன்மைகள் உண்டாயினவென்கை.

இப்படி குணவானாயிருக்கையில், 'இந்த குணங்களும், இவற்றுக்கு ஹேதுவான நற்குடிப்பிறப்பும் நமக்குண்டாவதே' என்று கர்வங்கொண்டிருப்பரோ? என்னில்: அன்று; "நாமிருப்பது குடிகளைக் காப்பதற்காக; ஆகையால் ப்ரஜாரக்ஷணத்திற்கு நம்மிடமுள்ள நன்மைகள் போராது" என்று தன்னிடமுள்ளதெல்லாம்கண்டும் த்ருப்தியடையாமல், ப்ரஜாரக்ஷணத்திற்கு வேண்டிய குணங்கள் மேலும் உண்டாகவேணுமென்று அறிவுடையார் வாசலிலே போய் அவர்களைக் கால்கட்டிநிற்பர் என்கிறது மேலே: (பஹுச்ருதர்களை) நாலிரண்டு அர்த்தங்கள் கற்றவுடன் நில்லாமல், ஒவ்வொரு அர்த்தத்தையும் பலதடவையும் கேட்டிருப்பார்கள். பஹுச்ருதர்கள்-(1) பலரிடமிருந்து கேட்டவர்கள். (2) பலதடவை

ச்ருதம்-பஹுதாச்ருதம். “ஜ்னவூதா மயா ராஜந் பஹுவ பர்யுபாஸிதா:” (ஜ்னாநவ்ருத்யதாமயா ராஜந் பஹுவ பர்யுபாஸிதா:) என்றூப் போலே. “சர்வதஸஸாரமாட்யாத்” (ஸர்வதஸஸாரமாத்த்யாத்) என்று பலர் பக்கலிலும் ஸாரக்ரஹணம் பண்ணினதாயிற்று. (வ்ருத்தாநாம) த்ரிவித்ய்வ்ருத்த்யாநாம். “ஸீலவ்ருத்தேதீர் வயோவ்ருத்தேதீர் ஜ்னாநவ்ருத்தேதீ:” (ஸீலவ்ருத்தேதீர் வயோவ்ருத்தேதீர் ஜ்னாநவ்ருத்தேதீ:) என்று சீலத்தாலும், வயஸ்ஸாலும், ஜ்னாநத்தாலும் அதிகராயிருப்பார்கள். அதுதான் அர்த்தஸாஸ்த்ரம் கற்றூப்போலேயோ வென்னில்: (ப்ராஹ்மணாநாம்) க்ஷத்ரியர் ப்ராஹ்மணரைப்பற்றி, அவ்வழியாலே தத்வங்கனையே அபேக்ஷிதமாகப்பெறக்கடவதாயிதே இருப்பது. “ப்ராஹ்மணாநாம்” என்று அவர்கள் பலருமாய்த் தாம் இருந்தவிடத்தே வந்து கேட்கும்படியான யோக்யதையுண்டானால், அவர்களைத் தாமழைத்து விட்டோ தர்மஸம்ஸ்யம் அறுத்துக்கொள்வது என்றால்:

கேட்டவர்கள். “அரசனே என்னால் அறிவில் முதிர்ந்த கிழவர்கள் பலர் நன்றாக உபாஸிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்” [பார-ஸபா 33-12] என்றூப்போலே. “பஹுப்யஸ்ச மஹத்யப்யஸ்ச சாஸத்ரேப்யோ மதிமாந் ௩. ஸாவதஸஸாரமாத்த்யாத் புஷ்பேப்ய இவ ஷட்பத்ய:” [புத்திமானான மனிதன் பலவும் பெரியவையுமான சாஸ்திரங்களிலிருந்தும், (அந்த சாஸ்திரங்களை அறிந்த) ஞானிகள் அனைவரிடமிருந்தும் புஷ்பங்களிலிருந்து வண்டு (தேனை) கிரஹிப்பதுபோல் ஸாரமானதை கிரஹிக்கக்கடவன்! [பார-சாந்தி 176-66] என்று பலரிடமும் ஸாரத்தை கிரஹித்தவர்கள் என்கை. (வ்ருத்தர்களை) மூன்று வகையான கிழவர்கள். “நல்லொழுக்கம், வயஸ், அறிவு என்னும் மூன்றிலும் வ்ருத்தர்களாயிருக்கும் மூவகைக் கிழவர்களுடன்” [ரா-அ 1-12] என்கிறபடியே ஒழுக்கத்தாலும், வயஸ்ஸாலும், அறிவாலும், அதிகராயிருப்பார்கள். இவர்களுடன் கூடுவதும் அர்த்தசாஸ்த்ரம் [ராஜநீதிசாஸ்த்ரம்] போலே ஒன்றைகற்பதற்கோ என்னில்,-(ப்ராஹ்மணர்களை) அரசர்கள் ப்ராஹ்மணர்களைப்பற்றுவது சித், அசித், ஈச்வரன் எனனும் தத்துவங்களைப்பற்றிய உண்மையைக்கேட்டு அறிவதற்காகவேயன்றே. “ப்ராஹ்மணர்களை” என்று அவர்கள பலராகையாலும் தான் ஒவ்வொருவரிடமும் போவது கடினமாகையாலும், அவர்களைத் தானிருக்குமிடம் வரவழைத்துக் கேட்கும்படியான அரச பதவியிலிருக்கையாலும், அவர்களைத் தாம் அழைத்தோ

(உபாஸிதா) அவர்கள் இருந்தவிடத்தே தாமே சென்று அவர்கள் சொல்லும்படிக்கு அவர்கள் காலும் தம்முடைய தலையுமாயாயிற்றுத் தாம் அனுவர்த்திப்பது.

அயோத்யாகாண்டம் 17-வது ஸர்க்கம் 14-வது ச்லோகம்

यश्च रामं न पश्येत्तु यश्च रामो न पश्यति ।

निन्दितस्स वसेल्लोके स्वात्माप्येनं विगर्हते ॥

யச்ச ராமம் ந பச்யேத் து யஞ்ச ராமோ ந பச்யதி ।

நிந்திதஸ்ஸ வஸேல்லோகே ஸ்வாத்மாப்யேநம் விசுர்ஹதே ॥

பதவுரை:—யச்ச—எவனொருவனும், ராமம்—ராமனை, ந பச்யேத்—காணாதிருப்பேனா, து—மேலும், யம்—எவனை, ராமச்ச—ஸ்ரீராமனும், ந பச்யதி—காணாதிருக்கிறாரோ, ஸ:—அவன், லோகே—உலகினில், நிந்தித:—நிந்திக்கப்பட்டவனாய், வஸேத்—வாழ்வான்; ஸ்வாத்மா அபி—தன்னுடைய ஆத்மாவும், ஏநம்—இவனை, விசுர்ஹதே—நிந்திக்கிறது.

வயாக்யானம்:—(யச்ச ராமம் ந பச்யேத் து) (ராமம்) என்கிறது கண்ணுக்கு வகுத்த விஷயத்தை. (ய:) காணாதிருக்கிறான் யாவனொருவன். (ச) எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகவு

தர்மஸந்தேஹங்களைப் போக்கிக்கொள்வது என்றால், -(உபாஸிப்பவர்) அவர்கள் இருந்தவிடத்தில் தாமே சென்று, அவர்கள் உபதேசிக்கும்படியாக அவர்கள் காலிலே தம்தலையை வைத்து வணங்கி அவர்களை அனுவர்த்திப்பவர் ராமபிரான்.

அவ:—(யச்ச ராமம்) ஸ்ரீராமபிரான் வநவாஸச்செய்தியை அறிவதற்கு முன் தசரதக்குழத்தை நோக்கிச்சென்று கொண்டிருக்கையில் குடிகள் அவரைக்கண்டு ஈடுபட்டபடியைச் சொல்லும் பாசுரங்களில் இதுவொன்று. “ப்ரஜாபதிஸ் த்வம்வேத்யப்ரஜாபதிம் த்வோவேத்ய” [பரம்பொருள் ஒருவனையறிகிறான். பரமனை ஒருவனறிகிறான்] என்னும் இரண்டு வகையிலும் சேராதவன் அதிநிஹீனன் என்கிறது.

வ்யா:—(எவனொருவனும் ராமனைக்காண்பதில்லையோ) ‘‘ராமனை’’ [ரமிக்கச்செய்பவனை] என்றது காண்பதற்காகவே ஏற்பட்ட விஷயத்தை என்றபடி. (எவன்) எவனொருவன் காணாதிருக்கிறானே. (எவனும்) ப்ராதாந்யப்பொருளிலே சகாரமாய் எத்தனை உயர்ந்த

மாம். (து) இது தப்பினாலும். தப்பாதது தப்பினால். வருமது இவ்வளவு அன்று என்கைக்காக விசேஷிக்கிறது. (யம் ச ராமோ ந பச்சயதி) எத்தனையேனும் சிறியாரும் இவர் கண் பார்வைக்கு இலக்காகாதாரில்லை. (யம்) எத்தனையேனும் சிறியவனென்கிறது. எத்தனையேனும் சிறியாரினே இவர் கண்ணில் பார்வைக்கு இலக்காவார். “யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவரிய எம்பெருமான் யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவெளிய எம்பெருமான்”. ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஜ்ஞானத்துக்கும் அவிஷயமாயிருக்கும். ஓரிடைச்சிக்கும் வேடனுக்கும் கைபுகுந்திருக்கும். எத்தனையேனும் உயர்ந்தவனாகிலும் பெருமானுடைய ஒருவேளை புறப்பாடு காணானால் அவன் பெரியவனல்லன். எத்தனையேனும் சிறியானவன் பக்கவிலும் தப்பாது அவருடைய பார்வை. தப்புகிறான்

வறையிருந்தாலும் என்கை. (மேலும்) ராமனைக் காண்பதாகிற இது தப்பினாலும்; பால்புடிக்கக் கால்புடிக்க வேண்டாமாயானால் தப்பாததான இது தப்பினாலும். மேலே சொல்லப்போவது இதைக் காட்டிலும் க்ராமானது என்று உணர்த்துவதற்காக ‘து’ [மேலும்] என்று விசேஷிக்கிறது. (எவனை ராமனும் காண்பதில்லையோ) எவ்வளவு சிறியவையிருப்பவனையும் காணும் ராமனும் எவனைக் காணவில்லையோ. (எவனை) மிகமிகத்தாழ்ந்தவன் என்கிறது. மிகத்தாழ்ந்தவர்களும் இவனுடைய திருக்கண் நோக்குக்கு இலக்காகும்போது, அதற்கும் இலக்காகாதவன் மிகமிகத்தாழ்ந்தவனாகவே இருக்கவேண்டுமன்றே. “யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவரிய எம்பெருமான் யாருமோர் நிலைமையன் என அறிவெளிய எம்பெருமான்” [திருவாய் 1-3-4] என்றல்லவோ ஆழ்வார் அருளிச் செய்தார். “யாருமோர்...அரிய எம்பெருமான்” என்றதாலே மிகவுயர்ந்த பிரமன் முதலியவர்களுடைய அறிவுக்கும் எட்டாதவன் என்றதாகிறது. “யாருமோர்...எளிய எம்பெருமான்” என்றதாலே மிகத்தாழ்ந்த இடைச்சிக்கும் வேடனுக்கும் கையாளாயிருப்பவன் என்றதாகிறது. இங்கும் “எவன் ராமனைக் காண்பதில்லையோ” என்றதால் மிகவுயர்ந்தவனாயினும் ராமனுடைய ஒருவேளை புறப்பாடு காணானால் அவன் பெரியவனல்லன் என்கிறது; “எவனை ராமனும் காண்பதில்லையோ...” என்றதால் “மிகத்தாழ்ந்தவனையும் விடாத ராமனுடைய பார்வைக்கும் இலக்காகாதவன் முயற்கொம்பு

யாவனெருவன். அவன் அவஸ்துக்களோடும் எண்ணப் பட்டான். எண்ணப்படாமையிலே எண்ணப்படும். எவ்வாரும் நிந்தித்துச் 'சீசீ' என்னப்படும். இவனை நிந்திப்பார் வளிஷ்டாதிகள் தொடக்கமானார் நாலவரிருவரோடுவென்னில்: (நிந்திதஸ் ஸ வஸேஸல்லோகே) (லோகே நிந்தித:) இவனை நிந்திக்கைக்கு உரியரல்லாதார் இல்லை. விஷயப்ரவணான வன் இப்போது பழியாய், மேல் நரகமாயிருக்கச்செய்தே தான் நல்லது செய்கிறோமென்று இருக்குமிதே. அப்படித் தான் நல்லது செய்கிறோமென்று இருக்குமோடுவென்னில்: (ஸ்வாத்மாப்யேநம் விகர்ஹதே) தானும் தன்னை நிந்தித்துக் கொள்ளும். திருக்கைத்தலம் இழந்தவன் "இற்றைப் புறப்பாடு காணப்பெறாத நாம் கருப்பூரமும் எலுமிச்சங் காயும் பெற்றோமாகில் முடிந்து பிழைக்கலாயிற்று" என்று இருக்குமிதே.

அயோத்யாகாண்டம் 23-வது ஸர்க்கம் 29-வது சலோகம்

राज्यञ्च तव रक्षेयमहं वेलेव सागरम् ।
प्रतिजानामि ते वीर माभूवं वीरलोकभाक् ॥

[சசவிஷாணம்] முதலிய அபதார்த்தங்களோடும் எண்ணப்பட மாட்டான். எண்ணப்படக்கூடாத பொருள்களின் குழுவினையே எண்ணப்படுவான், எல்லாராலும் 'சீசீ' என்று இகழப்படுவான்" என்கிறது. இவனை இகழுமவர்கள் வளிஷ்டர் முதலானார் சிலர் தானே என்னில்: (உலகில் நிந்திக்கப்பட்டவனாய் வாழ்வான்) இவனை நிந்திக்கத் தகாதவர்கள் உலகிலில்லை, விஷயங்களிலே மண்டி யிருப்பவன், இவ்வுலகில் பழிச்சொல்லுக்கும் இலக்காய், மேலே நரகானுபவமும் ஸித்தமாயிருந்தபோதிலும், 'நாம் நமக்கு இனி யதைச் செய்கிறோம்' என்று இருப்பானே; அப்படியே இவனு மிருப்பனெவென்னில்: (தன் ஆத்மாவும் இவனை நிந்திக்கும்) தானும் தன்னை நிந்தித்துக் கொள்ளும்படியான நிலை இவனுடையது. திருக்கைத்தலஸேவையை இழந்தவன் "இன்று ஸேவிக்கப்பெறாத நம் கண்ணை கருப்பூரத்தையும் எலுமிச்சங்காயையும் கொண்டு முடித்தோமாகில் பிழைக்கலாம்" என்று நிந்தித்துக்கொள்வனன்றே.

ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயமஹம் வேலேவ ஸாக்ரம் |
ப்ரதிஜாநாமி தே வீர மாபூவம் வீரலோகபூக் ||

பதவுரை:—அஹம்—நான், தவ—உம்முடைய, ராஜ்யம் ச—
ராஜ்யத்தையும், ஸாக்ரம்—கடலை, வேலா இவ—கரைபோலே,
ரக்ஷேயம்—காப்பாற்றுவேன், வீர—குரனே! தே—உமக்
கெதிரில், ப்ரதிஜாநாமி—ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன்; (இல்லா
விடில்) மா பூவம்—(உம் நாட்டிலும்)வாழக்கடவேனல்வேன்;
வீரலோகபூக்—வீரரான தசரதர் அடையப்போகும் உலகை
அடையக்கடவேன்

வ்யாக்யானம்:—(ராஜ்யஞ்ச தவ ரக்ஷேயம்) “रक्षयिष्ये वल्लेन”
(ரரக்ஷ தர்மேண பூலேந) என்கிறபடியே உம்முடைய ரக்ஷணம்
பண்ணுகையன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்
கடவேன். எனக்குத் தாதூர்த்யம் ஸ்வரூபமானாலும் உம்
மால் எனனை மீறவொண்ணாது காணும். (அஹம் வேலேவ
ஸாகரம்) கடலுக்குக் கரை ஸேஷமாயிருக்கச்செய்தேயும்
கரையை அதிக்ரமிக்கமாட்டாதிதே கடல்; அப்படியே ‘நீர்
பெரியீர்’ என்னு உம்மால் எனனை விஞ்சவொண்ணாது
காணும். (ப்ரதிஜாநாமி) நான் இப்படி ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணு
கிறேன். (தே வீர) ஒரு கோழை முன்னேயோ நான்

அவதாரிகை:—வநவாஸத்தைக் கேட்டுக் கோபமுற்ற இளைய
பெருமாள் பாசரம்.

வ்யாச:—(உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கக்கடவேன்) “लक्ष्म
मणान् .रामाणि तर्मात्तिश्रुलुम् பலத்திசுலும் ரக்ஷித்தான்”
[ரா-கி 1-128] என்கிறபடியே உம்மைக் காப்பாற்றுவதோடன்றியில
உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிப்பேன். உமக்கேயாயிருக்கையே
என் ஸ்வரூபத்திற்குத் தகுந்ததானாலும் உம்மால் எனனை மீற முடி
யாதுகாணும். (கரை சமுத்திரத்தைப்போல் நான் ரக்ஷிப்பேன்) கடலுக்
காகவே கரை ஏற்பட்டிருந்தபோதிலும் கடல் கரையைத் தாண்டா
தன்றே. அப்படியே நீரும் மிகப்பெரியரானாலும் நான் சொல்லு
வதைத் தட்டமுடியாது. (ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறேன்) நானிப்படிப்
ப்ரதிஜ்ஞை செய்கிறேன்காணும். (வீரே உம்மிடம் ப்ரதிஜ்ஞை
தனி—11

ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணிற்று. ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணினால் அத்தைத் தலைக்கட்டித்தரவல்ல ஆண்பிள்ளைத்தனமுடைய உம்முடைய முன்னேயன்றே. (மா பூவம்) இப்படிச் செய்திலேனாகில் உம்முடைய ஸந்ரிதியில் வர்த்திக்கப் பெறாதொழிகையன்றிக்கே உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வர்த்திக்கப் பெறாதவனாகிறேன். (வீரலோகபாக்) உம்மை முடிசூட்டி அநுபவிக்கப் பாரித்து அதுபெறாதேபோன சக்ரவர்த்தி புக்க லோகம் புகுகிறேன்.

அயோத்யாகாண்டம் 30-வது ஸர்க்கம் 3-வது ச்லோகம்

किं त्वामन्यत वैदेहः पिता मे मिथिलाधिपः।

राम जामातरं प्राप्य स्त्रियं पुरुषविग्रहम्॥

கிம் த்வாமந்யத வைதேஹ: பிதா மே மித்ரிலாதிப:।

ராம ஜாமாதரம் ப்ராப்ய ஸ்த்ரியம் புருஷவிக்ரஹம்॥

பதவுரை—ராம—(வெளியழகாலே) ரமிக்கச்செய்பவரே! மித்ரிலாதிப:—மித்ரிலைக்கு அரசராய், வைதேஹ:—விதேஹ குலத்திற் பிறந்த, மே பிதா—என்னுடைய தகப்பனாரான ஜநகர், புருஷவிக்ரஹம்—ஆணுடம்பையுடைய, ஸ்த்ரியம்—பெண்ணை, த்வா—உம்மை, ஜாமாதரம்—மாப்பிள்ளையாக, ப்ராப்ய—அடைந்து, கிம் அமந்யத—என்ன நினைத்திருப்பார்?

பண்ணுகிறேன்) ஒரு கோழையின் முன்போ நான் ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணுகிறது. செய்த ப்ரதிஜ்ஞையை நிறைவேற்றவல்ல ஆண்பிள்ளையான உம் முன்பன்றே நான் ப்ரதிஜ்ஞை செய்வது. (சொன்னபடி செய்திலேனாகில் வாழக்கடவேனலலேன்) உம்மையும் உம்முடைய ராஜ்யத்தையும் ரக்ஷிக்கவில்லையாகில் உமக்கு முன்னே இருக்காமல் போவதோடன்றியில் உம்முடைய ராஜ்யத்திலும் வாழக்கடவேனல்வேன். (வீரலோகத்தை அடைகிறேன்) உம்மை முடிசூட்டி அநுபவிக்க மநோரதித்து அது பெருமையாலே தசரத சக்ரவர்த்தி அடையப்போகும் உலகத்தை அடைகிறேன். [‘சக்ரவர்த்தி புக்க லோகம்’ என்றது ஸ்வர்க்கம் புகப்போகிறார் என்னும் நிச்சயத்தாலே. “ந தேஹலோகாக்ரமணம்” என்னும் லக்ஷமணன் வீரலோகத்தை ஒரு பெருளாகக் கருதமாட்டானாகையால் இப்பொருளே சிறந்தது.]

அவ:—பித்ருவசநபரிபாலநார்த்தமாக, “वनवासो महोदयः” (வநவாஸோ மஹோத்யு:) என்று ஸௌமுக்யத்தோடே, வநவாஸ ஸுமுகரென்று நாட்டார் அபரதிருநாமம் சாற்றும் படி வநவாஸ ஸுமுகராய், அப்போது உலகுடைய நாச்சி யாரான ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுடைய ஸுகுமாரமான திருமேனியில் மென்மையைத் திருவுள்ளம்பற்றிப் பிராட்டியை “திருவயோத்யையிலே நாம் மீண்டுவருமளவும் ச்வச்ரு ச்வசராதி பரிபாலநம் பண்ணிக்கொண்டு இரும்” என்று பெருமாள் வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வார்த்தை வ்ரணக்ஷாரம போலே பிராட்டிக்கு அஸஹ்யமாய், ப்ரணயாபிமாநங்கள் வ்யுத்த்ரமமாகையாலே, பெருமானைக்குறித்து கேஷுபோக்தி பண்ணுகிறாள் இச்சிலோகத்தாலே.

வ்யாக்யானம்:—(கிம்) என்கிற இது குத்ஸாபரமான அவ்யயம். அப்போது (கிம் வக்ஷயதி) என்று குத்ஸாபரமாகச் சொல்லுவரென்றபடி. அன்றிக்கே(கிம்) என்று ப்ரச்நமானபோது, ‘என் சொல்லுவர்’ என்று பொருள். (அமந்யத)

அவ:—(கிம் த்வா) தந்தையின் வார்த்தையைக் காப்பாற்றுவதற்காக “வநவாஸமே பெருஞ்சிறப்பாகும்” [ரா-அ 22-29] என்று இனியமுகத்தோடே, ‘வநவாஸத்திலுமினியர்’ என்று ஜனங்கள் மற்றொரு திருநாமமிடும்படி வநவாஸத்திலினியராய், அப்போது உலகுடைய நாச்சியாரான ஸ்ரீஜநகராஜன் திருமகளுடைய இளந்திருமேனியில் மென்மையை நினைத்துப் பிராட்டியிடம் “திருவயோத்யைக்கு நான் மீண்டுவரும் வரையில் மா மி ய ர ர் க ள் மாமனார் முதலானாரை ரக்ஷித்துக்கொண்டிரு” என்று பெருமாள் வேண்டிக்கொள்ள, அவ்வார்த்தை புண்ணில் புளிப்பெய்தாற்போலே பிராட்டிக்குப் பொறுக்கவெண்ணாததாய், ப்ரணயகோபத்தில் அபிமானங்கள் முறைகெட்டிருக்குமாகையாலே, பெருமானைக்குறித்துக் கடுஞ்சொற்களைப்பேசுகிறாள் இங்கு.

வ்யா:—(கிம்) என்பதைத் தாழ்ச்சியைக் காட்டும் அவ்யயச் சொல்லாகக்கொண்டால் (கிம்வக்ஷயதி) என்றதற்கு “தாழ்வாகச் சொல்லுவர்” என்று பொருள். (எனன) என்று கேள்விச்சொல்லானபோது “என்ன சொல்லுவர்” என்று பொருள். “கிம் த்வா

என்று பாடமானபோது 'குத்ஸாவிஷயமாக நினைத்திருப்பர்' என்றும், 'என் நினைத்திருப்பர்' என்றும் இரண்டு அர்த்தம். (த்வா) உளுத்த வில்லைமுறிதது. லோகத்தை ஊமத்தங்காய் தீற்றின உம்மை. (த்வா) வஸிஷ்டாநுவர்த்தநம் பண்ணிப் போருகையாலே என்னோபாதி ஸுகக்ஷம் தர்மஜ்ஞரில்லை யென்று பொய்யே இறுமாந்திருக்கிற உம்மை. (த்வா) எழிலிலே கோழையான உம்மை. (கிம் த்வாமந்யத) (கிம் வக்ஷ்யதி) ராஜாவன்றென்னவொண்ணாதே. ராஜதர்மம் அறியீரென்னவொண்ணாதே. குருகுலவாஸம் பண்ணியறியீர் என்னவொண்ணாதே. குலக்ரமாயாதமான ஆசாரம் அறியீர் என்னவொண்ணாதே. குலஸ்தீரீகளுக்கு பர்த்ருஸஹவாஸம் ஆவச்யகமென்னுமிடம் அறியீர் என்னவொண்ணாதே. குலஸ்தீரீயை உபேகஷியாமைக்கு ப்ரதமபரிகரமான ஏகதார வ்ரதத்வம் உமக்கில்லையென்னவொண்ணாதே. கிம் பஹுநா;

வக்ஷ்யதி" என்று பாடமல்லாமல் "கிம்த்வாமந்யத" என்று பாடமானபோது "தாழ்வாக நினைத்திருப்பர்" என்றும் "என்ன நினைத்திருப்பர்" என்றும் இரண்டு பொருள். (உம்மை) "ததா து ஜ்ஞம பிதம் சைவம் தநூர் பீமபராக்ரமம் [பயங்கரமான பராக்ரமத்தையுடைய அந்த சிவதநூல் (விஷ்ணுவின் ஹுங்காரததாலே) முறிந்தது.] [ரா-பா 75-20] என்கிறபடியே முறித்து உளுத்த வில்லை முறித்து உலகினரை ஊமத்தங்காய் தீற்றினாப்போலே பித்தராகச் செய்த உம்மை. (உம்மை) வஸிஷ்ட சிஷ்யனாகையாலே 'என்னைப்போலே தர்மநுணுக்கங்களை அறிந்தாரில்லை' என்று கர்வங்கொண்டிருக்கிற உம்மை. (உம்மை) என வெளியழகைமட்டும் கண்டு, மனவுறுதியை அறியாமல் 'வனம்செல்ல வல்லனோ' என்று பயந்து கோழையான உம்மை. (என்ன நினைப்பர்) (என்ன சொல்லுவர்) நீர் அரசரன்று என்னலாகாதே; அரசதருமம் அறியாதவர் என்னமுடியாதே. குரு குலவாஸம் பண்ணாதவர் எனவொண்ணாதே. வமிசமுறைப்படி வந்த ஒழுக்கத்தை அறியாதவர் என்னமுடியாதே. நற்குடிப்பிறந்த பெண்டுகளுக்கு சணவனுடன் கூடிவாழ்வது அவசியமானதென்பதை அறியாதவர் என்ன முடியாதே. நற்குடிப்பெண்ணைத் தள்ளிவிடாமலிருக்கக்ககு முக்கியமாக வேண்டிய ஏகதாரவ்ரதத்வம் உமக்கு இல்லை என்னலாகாதே. பல சொல்லியென்? நீர் என்னை விட்டுச்

தேவர் அநுஷ்டாநம் கண்டால், உம்மைக் கனக்கத்தப்பித்
மென்று இருகசுமித்தனையிறே.

(கிம் த்வாமந்யத வைதேஹு:) உம்மை ஐயர் என்ன நினைத்
திருப்பர்? திருமாமனார் தசரதசக்ரவர்த்தி கையிலாதல், திரு
மாமியார் ஸ்ரீகௌஸலையார் கையிலாதலன்றே என்னைக்
காட்டிக்கொடுத்தது. (இயம ஸீதா) என்று உம்முடைய
கையிலன்றே காட்டிக்கொடுத்தது ஸ்தீர்வத்தில் கொற்றை
யற்ற பெண்களுக்கு பர்த்ருவிரஹத்தில் ஸத்தாநாஸம்
பிறக்குமென்று சொல்லிக்கொடுத்தாரே; (இயம) இவள் அக்
யந்தாபிமானினி என்று சொல்லிக்கொடுத்தாரே. “आर्ता
मुदिते हृष्टा प्राणिते मलिना कृशा। मुने भ्रियेत वा पत्यौ सा स्त्री ह्येया
पतिव्रता॥” (ஆர்த்தார்த்தே முதிதே ஹ்ருஷ்டா ப்ரோஷிதே மலிநா
க்ருஸா | ம்ருதே ம்ரியேத யா நாரீ ஸா ஸ்தீர் ஜ்ஞேயா பதிவ்ரதா!)

இத்யாதி ச்லோகங்களாலே மர்வாதிஸ்மர்த்தாக்கள் பாதி
வ்ரத்யத்துக்கு வாயோலையிட்ட பெண்டாட்டியன்றுகிடர்
இவள் என்று சொன்னாரே. அந்த லக்ஷணங்கள் சொல்ல

செல்வதைக் கண்டால் நீர் பெருந்தவறு செய்ததாகவே நினைத்
திருப்பர் என் தந்தை.

(விதேஹராஜா உம்மை என்ன நினைத்திருப்பர்) என் தந்தை
உம்மை என்ன நினைத்திருப்பா? மாமனாரான தசரதசக்ரவர்த்தி
கையிலாவது, மாமியாரான ஸ்ரீகௌஸலையார் கையிலாவது எனனைக்
காட்டிக் கொடுக்கவில்லையே. “இந்த ஸீதை ..” [ரா-பா 17-26]
என்று உம்முடைய கையிலன்றே என்னைக் காட்டிக்கொடுத்தது.
(இவள்) என்னும் பெண்பால் சொல்லாலே பெண்மையில் குற்ற
மற்ற பெண்கள் கணவனைப்பிரிந்தால் வாழமாட்டார்கள் என்று
சொல்லிக்கொடுத்தாரே. (இவள்) இவள் மிகுந்த அபிமானமுள்ளவள்;
ஒரு சொல் பொறுக்கமாட்டாள் என்று சொன்னாரே. (இவள்)
“(கணவன்) வருந்தினபோது வருந்துவாள்; இன்புற்றபோது இன்
புறுவாள்; பிரிந்தபோது அழகிழந்தும மெலிந்துமிருப்பாள்; இறந்தால்
இறப்பாள்; இப்படிப்பட்ட பெண்பிள்ளையே பதிவ்ரதையென்று
அறியத்தக்கவா” [ப்ருஹஸ்பதிஸ்மருதி-கெய்க்வாட் பதிப்பு 25-13]
என்று மநுமுதலிய ஸ்மருதிகர்த்தாக்கள் சொன்ன பதிவ்ரதா
லக்ஷணத்தையும் விஞ்சியிருப்பவள் என்று சொன்னாரே. கண

லாவது, பர்த்தாவுக்கும் தங்களுக்கும் பிரிந்து உடலும் உயிரும் உள்ளார்க்கன்றோ. இவளுக்கு உடலும் உயிரும் தேவரீர் என்று அறுதியிட்டுக் கொடுத்தாரே. (இயம்) நிழலோடே மற்றொருவாரில்லை சிடரென்றாரே. (இயம்) இவள் தலையாலே ஏதேனும் குறைவினைந்ததுண்டாகிலும் தேவரீர் ரதுகிடர் என்றாரே. (ஸீதா) பெண்களுக்குத் தாய்க்கூறுமிக் கிருக்குமாகையாலே வேறு மணங்கிடர்; எடுத்து விரியோகங் கொள்ளாமத்தனைகிடர் என்று சொன்னாரே. (ஸீதா) பிறக்கிறபோது கீற்று தப்பாமல பிறந்தாள் என்றாரே. (மமஸூதா) இவளைப்பாராதே என்னைப் பார்க்கவேணுமென்றாரே. (ஸஹதர்மசரீ) தேவர் உத்யோகத்துக்குக் கூட எழுந்தருளியிருக்கும் இவள் என்றாரே. (தவ) ஸஹதர்மசரியா மிடத்திலும் சேஷத்வம் கைவிடாள் என்றாரே. (ப்ரதீச்ச) அத்தலைக்கு அர்ஹமாம்படி திருவுள்ளம் பற்றவேணும்

வனிலும் வேறுபட்ட உடலும் உயிருமுள்ள அப்பதிவிரதைகளைப் போலன்றிக்கே இவளுக்கு உடலும் உயிரும் நீரே என்று உறுதி கூறிக் கொடுத்தாரே. (இவள்) நிழலோடே மல்யுத்தம் செய்வாருண்டோ? உம்முடைய நிழல்போன்றவளான இவள் சொல் தட்டலாகாதுகிடர் என்றாரே. (இவள்) இவளாலே குறையுண்டானாலும் உம்முடையதன்றோ. நிழலிலுள்ள தோஷம் நிழலையுடையவனுடைய தோஷத்தாலன்றோ என்றாரே. (ஸீதை-பூமியிற் பிறந்தவள்) “மீர்தர மங்கூநா:” என்கிறபடியே பெண்களுக்குத் தாயின் ரத்தமும் குணங்களும் அதிகமாகையாலே கந்தவதியாய், கூமாதேவியான பூமியின் பெண்ணான இவள் விலகூணமான மணமுடையவளாயும், பொறுமை மிக்கவளாயும் இருப்பாள். இந்த நறுமணத்தை எடுத்துக் காரியங்கொள்ளுவதே நீர் செய்யவேண்டியது என்று சொன்னாரே. (ஸீதை-கலப்பை கீறின கோட்டிலே பிறந்தவள்) பிறக்கிறபோதே கீறினகோடு தாண்டாமல் பிறந்தவள்; நீர்கீறின கோட்டைத் தாண்ட மாட்டாள் என்றாரே. (என் பெண்) இவள குறையைக் காணாமல் ஒரு சொல் பொருத என்னைப் பார்க்கவேணும் என்றாரே. (கூடவிருந்து தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவள்) ஆச்ரிதரகூணமான உம்முடைய தர்மத்துக்குக் கூட இருந்து உதவுமவள் என்றாரே. (உமக்கு) அந்த தசையிலும் உபாயத்வத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு தானே ஆச்ரிதரகூணம் செய்யாமல், உமக்குப் பரதந்த்ரையாய்ப் புருஷகாரபூதையாயிருந்து காரியம் செய்பவள் என்றாரே. (அங்கீகரியும்) தேவரீர்க்குத்

என்றாரே. (ச) அர்ஹதாஜ்ஞாநமாத்ரமன் றிக்கே விஷய வைலக்ஷண்யா நுரூபமாக பேராகும் கொடுத்தருளவேணும் என்றாரே. (ஏநாம்) இப்படி நோற்றுப்பிறந்தவனே. (புத்ரம் தே) நோற்றுப் பிறந்தாள் என்கிறேனத்தனைபோக்கி பேறு தேவரீரதுகாணும் என்றாரே. போக்யம் மிக்கதனையும் போக்தாவுக்குப் பேரூமிததனையிறே. (பாணிம க்ருஹ்ணீஷ்வ) 'கை நீட்ட அறியாள்காணும், நீரே பிடியீர்' என்றாரே. கையைப் பிடிப்பது கையாலேயாயிருக்க, லோகமெல்லாம் ஒதுங்கினாலும் நிழல்விஞ்சிப போஷ்யம் சிறுக்கும்படியான வீர்ப்பாட்டையுடைத்தான தேவரீர் திருத்தோளிலே கண் வைத்துத் தகுதியாகத் தொழில் செய்யவல்ல கையாலே பிடியீர் என்று விசேஷித்தாரே. (பாணிநா) என்று கையை விசேஷித்துக் கவிபாடுகிறது. இங்ஙனெத்த தஸையிலே எடுத்துக்கொண்டு போம் என்றாரே. இவ்வாகாரங்கள்

தகுந்தவளென்று திருவுள்ளம்பற்றவேணும் என்றாரே. (ச-உம்) சகாரம அநுத்த லமுச்சயமாய், தகுந்தவளென்று திருவுள்ளம் பற்றுவதோடன்றியில், இவளுடைய பெருமைக்குத் தகுந்தபடியான நிரந்தர போகத்தையும் கொடுத்தருளவேணும்' என்றாரே. (இவனே) "நெடுங்காலமும் கணணன் நீ னை ம ல ர் ப் பாதம் பரவிப்பெற்ற தொடுங்காலொசியுமிடையினமான்" [திருவிருத்தம்-37] என்றும் போலே நோற்றுப் பிறந்தவனே. (உமக்கு மங்கலமாக) நோற்றுப் பெற்றவன் நானுயினும், பலன் உம்முடையதல்லவோ என்றாரே. போக்யம் சிறந்ததானால் போக்தாவுக்கன்றே பலன் சிறக்கும். (கையைப் பிடியும்) கைநீட்டவும் அறியாள்; நீரே பிடியீர் என்றாரே. (கையாலே பிடியீர்) 'கையைப் பிடியீர்' என்றலே போதுமாயிருக்க, 'கையாலே பிடியீர்' என்று சொல்லுவதனமூலம், "புரஹுச்ச்யாமவஷ்டப்ரதேயா யஸய லோகோ மஹாத்மந்." [ரா-ஸு 54-31] [எந்த மஹாத் மாவினுடைய தோள் நிழலைப்பற்றி உலகெல்லாம் விளங்குகிறதோ] என்கிறபடியே உலகெல்லாம் ஒதுங்கினாலும் தோள் நிழல் அதிகமாகவும் நிழலில் ஒதுங்குவார் சிறிதாகவுமிருக்கும்படியானதாய், பராக்கர மத்தையுடையதான உம்முடைய திருத்தோனைக் கணிசித்து 'நன்றாகக் காரியம் செய்யவல்ல கையாலே பிடியீர்' என்று விசேஷித்தாரே. (கையாலே) என்று சொல்லுவது கையின் பெருமையைக் காட்டுவதற்காக. இப்படி இவள் அத்யந்தபரதந்தரையாயிருக்கும் தசை

ஒன்றும் தேவரீர் திருவுள்ளம் பற்றிலீரே. உம்முடைய ப்ரதிபத்தி அர்யதாவிரே இருங்கது. (இயம்) என்று என்னுடைய ஸௌந்தர்யம் சொல்லுகிறார் என்று இருந்தீர். (ஸீதா) என்று என்னுடைய மாதருகுலஸூத்தி சொல்லுகிறார் என்றிருந்தீர். (மம ஸுதா) என்று என்னுடைய பித்ருகுலஸூத்தி சொல்லுகிறார் என்றிருந்தீர். (ஸஹதர்மசரீ) என்று என்னுடைய ஸௌஸீலயம் சொல்லுகிறார் என்றிருந்தீர். (தவ) என்று உம்மைக் கொண்டாடுகிறார் என்றிருந்தீர். (ப்ரதீச்ச) என்று 'வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்' என்றிராதே கொள்ளீர் என்கிறார் என்றிருந்தீர். சகாரத்தாலே கண்ணுக்குத்தைத்தேதோ என்று கேட்டார் என்றிருந்தீர். (ஏநாம்) என்று என் தகப்பனாகையாலே ஸௌந்தர்யாதிகள் கண்ணிலேபட்டு வாத்ஸல்யத்தாலே சொல்லுகிறார் என்றிருந்தீர். (பத்ரம் தே) என்பக்கல் ப்ரேமத்தில் ஸதகுணமான ப்ரேமம் உம்முடைய பக்கலிலே வினைந்து

யிலே எடுத்துக்கொண்டுபோம் எனரூரே. பிரிவு பொறுக்காமை, சொல்பொறுக்காமை, அத்யந்த பாரதந்தர்யம், தர்மாநுஷ்டாந ஸஹகாரித்வம், நிரந்தரபோகார்ஹத்வம், போக்யதை முதலான இத்தன்மைகள் ஒன்றையும் நீர் அறிந்தீர்; என் தந்தையின் வார்த்தையை நீர் விபரீதமாகப் பொருள் கொண்டீர். (இவள்) என்று என்னுடைய அழகு சொல்லுகிறார் என்றிருந்தீர். (ஸீதை-பூமியிற்பிறந்தவள்) என்று என்னுடைய தாய்க்குலசுத்தியைச் சொல்லுகிறார் என்று நினைத்தீர். (என் பெண்) என்று தந்தைக்குலசுத்திசொல்லுவதாக நினைத்தீர். (கூடவிருந்து தர்மங்களை அநுஷ்டிப்பவள்) என்று என்னுடைய ஸௌஸீல்யகுணம் சொல்லுகிறார் என்று எண்ணினீர். (உமக்கு) என்று உம்மைக் கொண்டாடுவதாக நினைத்தீர். (அங்கீகரியும்) என்று 'வந்தால் விடமாட்டேன்; போனால் தேடமாட்டேன்' என்றிராமல் கைக்கொள்ளீர் என்கிறாரென்று எண்ணினீர். சகாரத்தாலே இவளுடைய அழகு கண்ணில்பட்டதோ என்று கேட்பதாக நினைத்தீர். [சகாரம் அநுத்தஸுஸ்சயமாய் 'அழகையும் பாரும' என்று பொருள்.] (இவளை) என்று என் தந்தையாகையாலே என் அழகு முதலானவை கண்ணில் பட்டு, தோஷங்களையும் குணமாக நினைக்கும் வாத்ஸல்யத்தாலே சொல்லுகிறார் என்று எண்ணினீர். (உமக்கு மங்களமாகு) எனனிடமுள்ளது

த்ருஷ்டிதோஷம் வருகிறதென்றஞ்சி உமக்குக் காப்பிட்டார் என்றிருந்தீர். (பாணிம் க்ருஹ்ணீஷ்வ பாணிநா) என்று க்ரியாகலாபத்துக்குச் சடங்கம் சொல்லுகிறார் என்றிருந்தீர். அப்படி ஸர்வஜ்ஞரான ஐயர் சொன்ன வார்த்தையை நேராகத் திருவுள்ளம் பற்றாதே. இன்றென்னை வைத்துப்போனீரென்றால், (கிம் த்வாமந்யத) உம்மை ஐயர் என்ன நினைத்திருப்பர்?

(வைதேஹ:) “कर्मैव हि संसिद्धिमास्थिता जनकादयः” (கர்மணைவ ஹி ஸம்ஸித்தி₃தி₄மாஸ்தி₂தா ஜனகாத்ய:) என்று க்ரியாகலாபாதிகளைக் கைவிடாதே மோக்ஷஸித்திக்கு யத்னிக்குமவராகையாலே ஒருமுஹூர்த்தமும் பத்ரீவியுத்தராயிருந்து பழக்கமில்லாதவர். (வைதேஹ:) என்னுமவர்; பழுதறவென்னுமவர். (வைதேஹ:) ஜம்ப்ரப்ருதி ஸோகங்கண்டறியாதவர். என்னைப் பெறுகையாலே எல்லாம் காண

போல் நூறு மடங்கு அன்பு உம்மிடமுண்டாகிக் கண்ணெச்சில் படப்போகிறதே என்று உமக்குப் பல்லாண்டுபாடினார் என்றிருந்தீர். (கையைக் கையாலே பிடயீர்) என்று விவாஹகர்மத்தில் அங்கமான சடங்கொன்றைச் சொல்லுகிறார் என்றெண்ணினீர். எல்லாமறிந்த வரான என் தந்தை அப்படிச்சொன்ன வார்த்தையின் பொருளை சரியாக அறியாமல், இன்று என்னை விட்டுக் காடுபோனீர் என்று என் தந்தையறிந்தால், (என்ன நினைப்பர்) அவர் உம்மை என்ன நினைப்பர்?

(வைதேஹர்) “ஜநகர் முதலானோர் கர்மத்தினாலேயே ஸித்தியடைந்தனர்” [கீதை 3-20] என்று கருமங்களைக் கைவிடாமல் மோக்ஷமடைய முயற்சிசெய்வவராகையாலே ஒரு முஹூர்த்தமும் மனைவியைப்பிரிந்தறியாதவர். அவர் நீர் என்னைப் பிரிவதைப் பொறுப்பாரோ என்கை. (வைதேஹர்-விகததேஹாபிமானர்) என்று சொல்லப்படுமவர். தேஹம் முதலான பழுதுகள் அற்றுப்போகவேணும் என்பவர். நீர் பழுதான இக்காரியம் செய்வதைப் பொறுப்பாரோ அவர் என்கை. (வைதேஹர்-விகததேஹர்) தேஹ கார்யமான துன்பங்களைப் பிறப்பிவிருந்து அறியாதவராகையாலே வைதேஹர் (தேஹமற்றவர்) என்று பெயர்பெற்றவர். “பதி ஸம்யோக₃ ஸுலப₄ம் வயோதனி—12

வேண்டாநின்றதிதே. (பிதா மே) பிள்ளைகள் ஸமர்த்தர்களானால் கல்நெஞ்சராய்க் காட்டுக்கு விடவல்லாருமுண்டு. நானேதேனும் அஸமர்த்தையாகிலும் அவருக்கு வயிறு பிடியேயிதே உள்ளது. தனியிருக்கவும் பொறுக்கவும் வல்ல பிள்ளையைப் பெருதே வகுத்தவன் நிழல்பெறில் பிழைத்து, இழக்கில் ஸத்தாநாஸும் பிறக்கும்படியான என்னைப் பெற்றுக் கெட்டாரே. (மிதிலாதிப:) ஐயர் திருவுள்ளத்திலே நோவ, அத்தேசமெல்லாம் நோமே. (மிதிலாதிப:) ஒரு தேஸுத்தைத் தோள்நிழல்கீழ் இட்டுக்கொண்டிருக்கிறவர்க்கு ஒரு வன் ஒருத்தியைத் தோள்நிழற்கீழ் ஒதுக்கமாட்டிற்றிலென்றால் புண்ணாயிருக்குமே.

(ராம) ஐயோ! வடிவில் பசைபோலே இருந்ததாகில் உன் அகவாயும்! (ராம) அகவாய்கண்டு ஸுத்ருக்கூநென்று

தருஷ்ட்வா து மே பிதா, சிந்தார்ணவக்யுத: பாரம் நாஸஸாத்யாப்லவோ யதூ” [ரா-அ 118-34] [கணவனுடன் சேர்க்கவேண்டிய பருவம் என்னை அடைந்திருப்பதைக் கண்டு, கவலைக் கடலுள் கிடந்த என் தந்தை, (கடலில் தத்தளிக்கும்) ஓடம்போலே கரைகாணவில்லை.] என்று என்னைப் பெற்றபின்பே கவலையை அறிந்தார். அவரை மேலும் பெருங் கவலைக்கடலிலே அமிழ்த்திவிடாதீர். (என் தந்தை) ஸமர்த்தர்களான பிள்ளைகளைப்பெற்ற உம் தந்தைபோல்வார் கல் நெஞ்சராய்ப் பிள்ளைகளைக் காட்டுக்கும் விரட்டுவர்கள். என்னிடம் ஸாமர்த்தியமின்மையைச் சிறிது கண்டாலும் துன்பப்படுபவ ராயிற்றே என் தந்தை. மனைவியைப் பிரிந்து தனியிருக்கவும் அதைப் பொறுக்கவும்வல்ல உமமைப்போன்ற பிள்ளையைப் பெருமல், கைப் பிடித்தவன் நிழலிலே தங்கினால் உயிர்தரித்து, அந்நிழலையிழந்தால் அழிவுபெறும்படியான என்னைப் பெற்றுக்கெட்டாரே. (மிதிலாதிபர்) மிதிலைக்கரசரான அவர் துன்புற்றால் மிதிலாஜனங்களனைவரும் துன்புறுவரே! (மிதிலாதிபர்) ஒருதேசம் முழுவதையும் தன் தோள்பலத்தாலே காப்பாற்றுகிற அவருடைய நெஞ்சு நீர் என்னைத் தோள்வலியாலே காப்பாற்றமுடியாதவரானீர் என்றால் என்ன பாடுபடும்?

(ராம!-ரமிக்கச்செய்வவரே) ஐயோ! உம் வெளியழகு போலே உள்ளழகும் இருந்தால் எவ்வளவு நன்றாயிருக்கும்! (ராம) உம் கடினமான நெஞ்சைக்கண்டு சத்ருக்கன் என்று பேரிடவில்லையே!

பேரிட்டதன்றே. அது கடைக்குட்டியான தம்பியார்க்காயிற்றே. “ராம इत्यभिरामेण वपुषा तय चोदितः। नामधेयं गुरुश्चक्रे जगत्प्रथममङ्गलम्।” (ராம இத்தயபி₄ராமேண வபுஷா தஸ்ய சோதி₃த₁। நாமதே₄யம் கு₃ருச்சக்₂ரே ஜக₃த் ப்ரத₃மமங்க₃ளம) என்று உம்முடைய அழகுமாத்தரத்துக்கன்றே வளிஷ்டன் பேரிட்டது. அஜ்ஜகத்தோடும் எனக்கு உறவற்றதிறே (ராம) “सहस्रनामतस्तुल्यं” (ஸஹஸ்ரநாமதஸ் துலயம்) என்று ஆயிரம் பேருடைய ஸக்திக்கு ஸமாநமாய், தனித்தனியே எழுந்திராநின்றதாயிற்று.

நாம் இங்ஙனையாகவேணுமோ? (ஜாமாதரம்) உங்கள் ஐயருக்கு மூத்தபிள்ளையானுப்போலே எங்கனையருக்கும் மணவாளப்பிள்ளையானீரே. (ஜாமாதரம்) “जामाता दशमो ऋहः” (ஜாமாதா த₃ஸமோ க்₃ரஹ:) என்று பெண்பிள்ளை பெற்றுக் கொடுத்தார்க்கு க்ரஹம் பத்தாயிறே இருப்பது. (ப்ராப்ய)

அப்பெயர் கடைசித்தம்பிக்காயிற்றே. “அழகிய அவனுடைய வடிவால் தூண்டப்பட்டவராய் உலகிற்கு முதல் மங்களமான ‘ராமன்’ [ரமிக்கச் செய்பவன்] என்னும் பெயரை குருவான வளிஷ்டர் இட்டருளிணர்” [ரகுவம்சம் 10-67] என்று உம்முடைய வெளியழகை மட்டும் கண்டன்றே ஸ்ரீவளிஷ்டபகவான் பெயரிட்டது. ‘உலகிற்கு முதல் மங்களமான ராமநாமத்தை’ என்றதில் சொல்லப்பட்ட உலகிலும் நான் சேராதவளாய்விட்டேனே. “இவற்றின் புறத்தாளென்றெண்ணே” [திருவிருத்தம் 33]. (ராம) “ஸஹஸ்ரநாமதஸ் துல்யம் ராமநாம வராதநே!” [அழகியவளான பார்வதியே! ராமநாமமானது ஆயிரம் நாமங்களுக்கும் ஸமானமானது] [பார-ஸஹஸ்ரநாமாத்யாயம்] என்று ஆயிரம் பெயர்களுடைய சக்தியையும் தானே கொண்டு என்னை நலிவதற்குத் தனியே எழுந்திருந்த பெயர் இருந்தபடியென்!

‘நான் இப்படி நலிவதற்குக் காரணமென்ன?’ என்று ராமன் கேட்பதாக நினைத்துச் சொல்லுகிறார், –(மாப்பிள்ளையை) உம் தந்தைக்குப் பிள்ளையானுப்போலே என் தந்தைக்கு மாப்பிள்ளையானீரே! அது போராதோ? (மாப்பிள்ளையை) “மாப்பிள்ளை பத்தாவது கிரஹமாவான்” என்கிறபடியே பெண் பெற்றுக்கொடுத்தவர்களை ஆட்டிவைப்பதற்கு நவக்ரஹங்களுக்குமேலே, அவை

தாமே உகந்து செய்ததாகையாலே ஒருவர் முசும்பார்த்து வெறுக்க விரகில்லையே. (ஸ்த்ரியம் புருஷ விக்ரஹம்) உம் முடைய முடியும் உடையும் பேதித்த பெண்டாட்டியானீரே. (புருஷவிக்ரஹம்) அதுதனக்கு நிலையுண்டாமாகில் காட்டிலும் துணையாமிரே. (புருஷவிக்ரஹம்) புறம்பூச்சான ஆண் தோலிறே படைவடித்தது. (புருஷவிக்ரஹம்) உடம்பு எரி குத்தாதே நாட்புவயலுக்கு மிரள் காட்டினாப்போலே பேர் சுமந்திரித்தனையிரே. (புருஷவிக்ரஹம்) அகவாய் ஸ்த்ரியும் புற வாய்புருஷனுமான ஸ்த்ரியீ புருஷக்கலப்பை த்ருதீய ப்ரக்ருதி யென் டார்கள் நாட்டார். த்ருதீயப்ரக்ருதியை நாடு சொல்லும் பேரை நான் சொல்ல அஞ்சினேன். நாடுதானும் சொல்லா திரே! ஆண்பிள்ளைச் சொற்றாழ்வி என்னுமித்தனையிரே.

வெல்லாவற்றின் சக்தியையும்கொண்ட மாப்பிள்ளையும் சேர்ந்து க்ரஹங்கள் பத்தாயனரே இருப்பது! (அடைந்து) தாமே தேடி அடைந்ததாகையாலே ஒருவரிடம் போய்ப் பேச வழியில்லையே. (ஆணுடம்பையுடைய ஸ்த்ரியான உம்மை) ஆண்களுக்குள்ள மயிர் முடியும் உடையும் கொண்டவராயிருந்தும் குணங்களில் பெண்ணானீரே! (ஆணுடம்பையுடைய) நிலையான பெண்ணாகவாவது இருந்தால், பெண்களை ஒருவரும் ஹிம்ஸிக்கமாட்டார்களாகையால், காட்டிலும் துணையாகக்கூடும். ஆணுடையுடுத்திய பெண்ணாகையால் நீர் காட்டிலும் துணையாகமாட்டீர். (ஆணுடம்பையுடைய) வெளிப்பூச்சான ஆண்தோலல்லவோ ஆயுதம் பிடித்திருக்கிறது. (ஆணுடம்பையுடைய) உடம்பிலே செம்புள்ளி கரும்புள்ளிகள் குத்தாமல் வயலுக்கு மிரள் கட்டினாப்போலே ஆணென்று பேர் சுமந்து கொண்டிருக்கிறீர். [பட்சிகள் தானியங்களை எடுத்துச் செல்லாமலிருப்பதற்காக, அவைகளை மிரளச்செய்வதும், செம்புள்ளி கரும்புள்ளிகள் குத்தப்பெற்றதுமான மனிதவுருவமொன்று வயல்களிலே நாட்டப்பட்டிருக்கும். அதற்கு 'மிரள்' என்று பெயர்.] (ஆணுடம்பையுடைய) உள்ளே பெண்ணும் வெளியிலே ஆணுமான ஆண்பெண்கலப்பை "மூன்றாவது வஸ்து" என்பார்கள் ஜனங்கள். அந்த மூன்றாவது வஸ்துவுக்கு உலகம் சொல்லும் [அலி, பேடி என்னும்] பெயரை நான் சொல்லப் பயப்படுகிறேன்! உலகமும் பெயரையிட்டுச் சொல்லுவதில்லையே! "ஆண்பிள்ளைச் சொற்றாழ்வி" என்றல்லவோ அந்த த்ருதீயப்ரக்ருதியைச் சொல்லுவது.

அயோத்யாகாண்டம் 31-வது ஸர்க்கம் 2-வது ச்லோகம்

स भ्रातृश्वरगौ गाढं निपीड्य रघुनन्दनः।

सीतामुवाचातियशा राघवश्च महाव्रतम्॥

ஸ ப்ராதுச்சரணௌ சூட்ய நிபீட்ய ரகுநந்தந: |

ஸீதாமுவாசாதியஸா ராகுவஞ்ச மஹாவ்ரதம் ||

பதவுரை:-ரகுநந்தந:-ரகுலத்தை ஆநந்திப்பிப்பவராய். அதியஸா:-மிகுந்த கீர்த்தியை உடையவரான, ஸ:-அந்த லக்ஷ்மணன், ப்ராது:-தமயனருடைய, சரணௌ-திருவடிகளை, சூட்யம்-நன்றாக, நிபீட்ய-பிடித்துக்கொண்டு, ஸீதாம-சீதா பிராட்டியையும், மஹாவ்ரதம்-பெரிய விரதத்தையுடைய, ராகுவம் ச-ஸ்ரீராமனையும் (பார்த்து), உவாச-சொன்னார்.

அவ:- சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வநவாஸோந்முகனான தசையிலே, திருவயோத்யையிலுள்ளார்க்கு ரக்ஷகராகவும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் துணையாகவும் நில்லென்று இனைய பெருமானை அருளிச்செய்ய, காட்டிலும் கூடப்போய் அடிமை செய்கையிலுண்டான ருசியாலே, அருளிச்செய்த வார்த்தை அஸஹ்யமாய், கூடப்போகவேணுமென்று பிராட்டி முன்னி லாகப் பெருமாள் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகுகிறார்.

வ்யா:- (ஸ:) அவதரித்தவிடத்திலும் அடிமைசெய்ய வேணுமென்று பரமபதத்திலின்று துடர்ந்துபோந்து,

அவதாரிகை:-(ஸ ப்ராது:) ஸ்ரீராமபிரான் காடுசெல்லப் புறப் பட்ட தசையிலே, “திருவயோத்தியிலுள்ளாரைக் காப்பாற்றுவதற் காகவும், ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்குத் துணையாகவும் நில்” என்று லக்ஷ மணனை நோக்கிச்சொல்ல, காட்டிலும் கூடச்சென்று கைங்கரியம் செய்ய வேண்டுமென்னும் ஆசையாலே ராமன் அருளிய வார்த்தையைப் பொறுக்காமல் ‘நானும் கூடக் காட்டுக்குப் போக வேணும்’ என்று பிராட்டியைப் புருஷகாரமாகப்பற்றிப் பெருமாள் திருவடிகளிலே சரணம் புகுகிறார் இனையபெருமாள்.

வ்யாக்யரணம்:-(அவா) பகவான் அவதாரம் செய்தபோதும் அடிமைசெய்ய நினைத்து பரமபதத்திலிருந்து கூடவந்து அவதரித்த

கூடத் திருவவதரித்தபின்பு “वाल्मीकिः सुसिन्धुः” (பூல்யாத் ப்ரபுருதி ஸுஸ்நிக்குத்) என்கிறபடியே எல்லா அவஸ்தைகளிலும் பிரியாதேபோந்து “जलान्मस्याविवोद्घृणौ” (ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்ஸுத்ருதௌ) என்று அவ்வயத்தில் தரித்து. வ்யதிரேகத்தில் முடியும்படியான இளையபெருமாள். (ப்ராது:) இவருடைய அநுவருத்தியைக்கொண்டு அவ்வழியிலே அவரை பூரித்துக்கொண்டு போந்தவர். (ப்ராது:) ப்ராதாவினுடைய. நாராயணனுடைய என்றபடி. “माता पिता भ्राता निवासशरणं सुहृदतिनारायणः” (மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் சரணம் ஸுஹ்ருத்ஸு க்ஸுதிந் நாராயண:) என்னக்கடவதிறே. பூர்வவாக்யத்தில் ப்ரதமபதம் ஷஷ்ட்யந்கம் என்னுமிடம் தோற்ற ‘நாராயணஸ்ய’ என்றிறே இருப்பது. (சரணௌ) ‘நாராயணஸ்ய சரணௌ’ என்றபடி. (சரணௌ) என்ற த்விவசநத்துக்கு ப்ரயோஜநம் ‘சரக்சுதிபுக்ஷணயே.’ என்கிற

பின்பு, “लक्ष्मणन् इलमयिनिरुन्ते रामनिदम् मिकवम् अन् पुள்ளवन” [ரா-பா 18-27] என்கிறபடியே எல்லா நிலைகளிலும் பிரியாமலிருந்து “ந ச லீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபிராக்ஷ, முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்ஸுத்ருதௌ [ரா-அ53-31] [ராகவரே! உம்மைப் பிரிந்த ஸீதையும் பிழைக்கமாட்டாள்; (உம்மைப்பிரிந்த) நானும் இல்லையாய்விடுவேன். பிழைத்தோமானால், ஜலத்திலிருந்து எடுக்கப்பட்ட மீன்களைப்போல் சிறிதுகாலமே பிழைத்திருப்போம்.] என்று கூடியிருந்தபோது உயிர்தரித்து, பிரிந்தபோது முடிந்துபோகும்படியான இளையபெருமாள். (ப்ராதாவினுடைய) இவருடைய கைங்கரியத்தை ஏற்றுக்கொண்டு அவ்வழியாலே இவரை ரக்ஷித்தவரான பெருமாளுடைய. “ப்ரூணத் ப்ராதா”. (ப்ராதாவினுடைய) நாராயணனுடைய என்றபடி. “மாதாவும், பிதாவும், ப்ராதாவும், தங்குமிடமும், உபாயமும், நண்பனும், உபேயமும் நாராயணனே” [ஸுபாலோபனிஷத்] என்று சொல்லப்பட்டதன்றே. த்வயத்தில் பூர்வவாக்யத்தில் “ஸ்ரீமந் நாராயண” என்ற முதல்பதம் ஆருவது வேற்றுமையைக் கொண்டது என்பது தெரியும்படியாக இங்கு “ப்ராது:-நாராயணஸ்ய” என்று ஆருவது வேற்றுமையாயிருக்கிறது. (இருதிருவடிகளை) “நாராயணனுடைய இருதிருவடிகளை” என்று த்வயத்தில் சொன்னால் போலே இருக்கிறது. “சரணம்” என்று ஒருமையாகச் சொன்னாலே

தாதுவீலே ப்ராப்யமுமாய், ப்ராபகமுமாயிருக்கும் என் கைக்காக. (சரணௌ) கையைப்பிடித்து அபேக்ஷித்தால் மறுக்கலாம்; மறுக்கவொண்ணாகபடி திருவடிகளைப்பிடித்து. அடிமைசெய்ய இழியும் துறையிறே ஆச்ரயிக்கும் துறை. (காடம் ரிபீட்ய) வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கமாட்டாத தம்முடைய அபிரிவேஸமெல்லாம் தோற்றும்படி பிடித்து. (காடம்) காட மென்கிறது, இவை யதார்த்தமென்கிறது. ஸ்வீகாரத்தைச் சொன்னபடி. (ரகுநந்தா:) ஜ்யேஷ்டாநுவ்ருத்தியை உகந்து போரும் ரகுசுலத்தாரெல்லாரையும் தம்முடைய அநுவ்ருத்தி யாலே உகப்பித்தவர்.

(ஸீதாமுவாச) பிராட்டியையும் பார்த்துவார்த்தை சொன்னார். திருவடிகளைப்பிடித்துச் செவியிலே வார்த்தை

ஜாத்யேகவசனமாய் இரு திருவடிகளையும் காட்டக்கூடியதாயிருக்க, இருமை [த்விவசனம்] யாகப் பிரயோகித்தது “சரக்யதிபுக்ஷணயோ:” [‘சர’ என்னும் தாது கமநஸாதநத்தையும், [போக்யமாக] உண் பதையும் சொல்லும்.] என்ற தாதுவிலிருந்து உண்டான சரண சப்தத்துக்கு ப்ராப்யத்வம் ப்ராபகத்வம் என்னும் இரண்டு தன்மை கள் உண்டென்று காட்டுவதற்காக. “சரணௌ சரணம் பரபத்யே” என்கையாலே கதிப்பொருளான மோக்ஷஸாதநத்வமும், “விஷ்ணோ: பதே பரமே மத்வ உத்ஸ:” [விஷ்ணுவின் மேலான திருவடியில் தேன் ஓங்குகிறது.] என்கையாலே பக்ஷணர்த்தமானமோக்ஷப்ராப்யத்வமும் இத்திருவடிகளுக்குச் சொல்லப்பட்டனவன்றே. (திருவடிகள்) கையைப்பிடித்துக் கெஞ்சினாலும் மறுக்கலாமாகையாலே மறுக்க முடியாதபடி திருவடிகளைப் பிடித்துச் சொன்னார். கைங்கரியம் செய்ய முற்படுமிடமான திருவடிகளே ஆச்ரயிக்குமிடமாகவுமுள்ளதன்றே. (நன்றாகப் பிடித்து) பிரிந்தால் உயிர்தரிக்கமாட்டாத தம்முடைய ஆசையெல்லாம் தோற்றும்படி பிடித்து. (நன்றாக) என்று சொல்லு வதிலிருந்து இவர் சொல்லுமவை மந:பூர்வமாகச் சொல்லும் உண்மை வார்த்தைகள் என்று தெளிவாகிறது. “சரணம் ப்ரபத்யே” என்ற உபாய ஸ்வீகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. (ரகுக்களை உகப்பிப் பவர்) தமயனுக்குக் கைங்கரியம் செய்வதை விரும்பும் ரகுசுலத்தா ரெல்லாரையும் தான் தமயனுக்குச் செய்யும் சிறந்த கைங்கரியத் தாலே ஆநந்திப்பிக்குமவர்.

சொல்லுவாரைப்போலே. திருமுகத்தாலேயேறே ஆசர்ய
 ணேந்முகரான சேதநருடைய வார்த்தை கேட்டருளுவது.
 (அதியஸா:) மிக்க யஸஸை உடையவர். தானும்
 ராஜகுமாராயிருக்க, இழிதொழிலென்று பாராதே “अङ्
 सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று ஒருவன்
 ஜ்யேஷ்டாநுவர்த்தனம் பண்ணினபடியே! என்று லோக
 மடங்க ஆச்சர்யப்படுமபடியான வார்த்தைப்பாடுடையவர்.
 (ராகவஞ்ச மஹாவ்ரதம்) மஹாவ்ரதரான பெருமானைப்பார்த்
 தும் வார்த்தை சொன்னார். (ராகவஞ்ச) ஸரணுகத விஷயத்
 தில்புருஷகாரம்வேண்டாதபடியான பிறப்பையுடையவரை.
 (மஹாவ்ரதம்) குடிப்பிறப்புதான் மிகுதியென்னும்படி “अभ्य

(சீதைமீடம் சொன்னார்) திருவடிகளைப் பிடித்துக் காதிலே
 வார்த்தை சொல்லுவாரைப்போலே பிராட்டியைப்பார்த்து வார்த்தை
 சொன்னார். “ச்ருணேதி ச்ராவயதீ தி ஸ்ரீ:” [தான் (ஆசரிதர்
 வார்த்தையைக்) கேட்டு எம்பெருமானையும் (அவற்றைக்) கேட்பிக்
 கிருளாகையால் ‘ஸ்ரீ’ எனப்படுகிறார்] என்கிறபடியே தான் கேட்
 பதும், எம்பெருமானைக் கேட்பிப்பதும் செய்கையாலே எம்பெரு
 மானுக்குக் காதுபோன்றவளன்றே பிராட்டி. திருமுகத்தாலேயன்றே
 ஆசர்யணேந்முகரான சேதநருடைய வார்த்தையை பகவான் கேட்
 டருளுவது. [இது சாடீக்தி. இரண்டு பொருள்கள்:-(1) தன் திரு
 முகத்தாலேயன்றே ஆசர்யிக்க விரும்பும் சேதநருடைய வார்த்தை
 கேட்பது. (2) ஆசர்யிக்க முகம்பார்க்கும் சேதநருடைய வார்த்தை
 களைத் திருவாகிற (பிராட்டியாகிற) முகத்தாலேயன்றே (அல்லது
 பிராட்டியின் மூலமாயன்றே) கேட்டருளுவது.] (மிகவும் கீர்த்தியுள்ள
 வர்) தானும் ராஜகுமாராயிருந்தபோதிலும், அடிமை செய்வது இழி
 தொழில் என்று நினையாமல் “நான் எல்லா அடிமையும் செய்வேன்”
 [ரா-அ 51-25] என்று இவன் தமயனுக்கு அடிமை செய்தபடியென்!
 என்று உலகமெல்லாம் ஆச்சரியப்படுமபடியான கீர்த்தியை
 உடையவர். (மஹாவ்ரதரான ராகவரையும்) பார்த்து வார்த்தை
 சொன்னார் என்று கூட்டிக்கொள்வது. (ராகவரையும்) சரணுகதனை
 ரக்ஷிக்கும் விஷயத்தில் புருஷகாரமும்—(சிபாரிசு செய்வோரும்)—
 வேண்டாதபடியான குடிப்பிறப்பை உடையவர். ரகுராக்ஷஸஸம்
 வாதத்தில் ப்ரஸித்தமன்றே இவர்களுடைய சரணுகதரக்ஷகத்வம்
 என்று பாவம். (பெரிய விரதமுடையவரை) நற்குடிப்பிறப்பும் வேண்

सर्वभूतेभ्यो ददाम्येतद्वत्तं मम” (அப்யம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்தாம் யேதத் த் வரதம் மம) என்று ஸர்வலோகபூஜ்யமான ஸங்கல்பத்தை உடையவரன்றோ தேவர். ‘ஸர்வ பூதங்களும்’ என்றால் உம்மால் வரும் பயம் பரிஹரிக்கவேண்டாவோ என்று கருத்து. அதியஸா: ரகுநந்தந: ஸ: ப்ராதுச்சரணௌ காடம் நீபீட்ய ஸீதாமுவாச |

அயோத்யாகாண்டம் 31-வது ஸர்க்கம் 25-வது ச்லோகம்

भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते ।

अहं सर्वं करिष्यामि जाग्रतः स्वपतश्च ते ॥

புவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸானுஷு ரம்ஸ்யதே அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதச்ச தே||

பதவுரை:—ஸ்ரீராமனே! புவாம்ஸ்து — தேவரீரே ரா, வைதேஹ்யா ஸஹ—சீதாபிராட்டியோடுகூட, கிரிஸானுஷு—மலைத்தாழ்வரைகளில், ரம்ஸ்யதே—விளையாடுவீர்; அஹம்—அடியேன், ஜாக்ரத: ஸ்வபத:—விழித்துக்கொண்டும் தூங்கிக் கொண்டுமிருக்கிற உமக்கு, ஸர்வம்—எல்லா அடிமைகளையும், கரிஷ்யாமி—செய்வேன்.

அவ:— “ஸ ப்ராது:” என்கிற ச்லோகத்தாலே ஸரணம் புக்கால், அந்த ஸரணாகதிக்குப் பலம் கைங்கர்யம் என்று ஸப்ரகாரமாகப் பலத்தைச்சொல்லுகிறது இச்லோகத்தாலே.

டாதபடி “எல்லா பூதங்களிடமிருந்தும் (சரணாகதனுக்கு) அபய மளிக்கிறேன். இது என் விரதம்” [ரா-யு 18-33] என்கிற மஹனீயமான — எல்லாவுலகும் கொண்டாடும்—விரதத்தையுடையவரன்றோ தேவரீர். “எல்லா பூதங்களிடமிருந்தும் அபயமளிக்கிறேன்” என்றால் உம்மிடமிருந்து ஏற்படும் கைங்கரியம் கொள்ளாமையாகிற பயத்தைத் தவிர்க்கவேண்டாமோ என்று கருத்து.

அவ:—(பவாம்ஸ்து) “ஸ ப்ராது:” என்ற முன் ச்லோகத்திலே சரணம்புருந்தபடியைச்சொல்லி, அந்த சரணாகதிக்குப் பலம் கைங்கரியம் என்று ஸ்வபாவங்களுடன் கூடிய பலத்தைச் சொல்லுகிறது தனி—13

திருவயோத்யையில் வர்த்திக்கிற காலத்தில் அடிமை பூண்ட என்னோபாதி அங்குள்ளாருமடிமைசெய்ய, நானும் விழுக் காட்டிலே அடிமைசெய்யப்போந்த என்னை, வநவாஸத்துக்குக் கூடப்போவேனாக இசைந்த உபகாரஸ்ம்ருதியாலே காட்டிலும் ஸர்வாவஸ்தையிலும் ஸர்வஸூஷ வ்ருத்திகளும் பண்ணக்கடவன்; என்னைக்கொண்டு எழுந்தருளீர் என்கிறார் என்றுமாம்.

வ்யா:— (பவாம்ஸ்து) அடிமைசெய்யப்பெறாதொழிந்த என்னைப்போலன்றியிலே பூர்ணானாகையாலே, உமக்கு அடிமை கொள்ளாவிடினும் செல்லும்; ஆகிலும் விஸூஷமுண்டிறே. ஆனாலும் என்னுடைய ஸ்வரூபஸித்த்யுயர்த்தமாக அடிமை கொண்டருளவேணும். (ஸஹ வைதேஹ்யா) அடிமை செய்யுமிடத்தில் ம்ருகவதார்த்தமாகப் போகுமிடத்திலே ஸஹகரிக்குமதொழிய, பிராட்டியும் தேவரும் கூட எழுந்தருளியிருக்கும் இருப்பிலே அடிமை செய்யக்கடவேன்.

இந்த சீலோகத்தாலே. “தேவாநாம் பூரயோத்யா” என்கிற பரமபத்திலும், திருவயோத்தியிலும் வாழும்போது “யதோசிதம் சேஷ இதிநீதே ஜநை:” [ஸ்தோ-ர-40] என்று சேஷன் எனலும் ஸ்வரூபநிருபகமான நாமத்தையுடைய என்னைப்போலே அங்குள்ளார் பலரும் அடிமைசெய்ய, நானும் ஒரு சிறிது அடிமை செய்துபோந்த என்னை வநவாஸத்துக்குக் கூடவரும்படி அங்கீகரித்த நன்றியறிவாலே காட்டிலும் எல்லா நிலையிலும் எல்லா அடிமைகளும் செய்கிறேன்; என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு போகவேணும் என்கிறார் இந்த சீலோகத்தாலே என்றும் கொள்ளலாம்.

வ்யா:—(தேவரீரோவெனில்) அடிமை செய்யப்பெருவிடில் நான் உயிர்தரியேன்; நீரோவெனில் நிறைவாளராகையாலே கைங்கரியம் கொள்ளாவிடினும் உயிர்வாழக் கூடியவர். ஆனாலும், என்னுடைய அடிமையைக் கொண்டால் உமக்கும் அதிசயம்—(பெருமை)—உண்டு. எப்படியானாலும் என்னுடைய சேஷத்வஸ்வரூபம் நிலைநிற்பதற்காகக் கைங்கரியம் கொண்டருளவேணும். (வைதேஹியுடன் கூட) அடிமைசெய்யும்போது வேட்டையாடப்போகும்போது கூடவந்தடிமை செய்வதோடன்றியில், பிராட்டியும் தேவரீரும் கூட எழுந்தருளியிருக்கும்போது அடிமை செய்யவேண்டும்.

(கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே) அவளோடே கூட அடிமை செய்யுமிடத்திலும் பர்ணசாலையிலே எழுந்தருளியிருக்க அடிமை செய்யுமளவன்றிக்கே ஜலக்ரீடை பண்ணி மலைத தாழ்வரைகளிலே ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிகொண்டாடி ரளிக்குமளவிலும் அடிமைசெய்யக்கடவேன். (அஹம்) தாஸ்ய ரஸங்களில் யானொருவனாய் அடிமைசெய்யவேணும். அவ்வவஸ்தைகளில் அதுவே ஸ்வரூபமாக உடையனான நான். (ஸர்வம் கரிஷ்யாமி)ம்ருகயார்த்தமாகப் போமிடத்தில் கையும வில்லுமாயடிமைசெய்தும், காயும் கிழங்கும் கல்லுமிடத்தில் க்ருத்ரபிடகாத்ரனாய் அடிமைசெய்தும், “इदं मेध्यमिदं स्वादु” (இதம் மேத்யமிதம் ஸ்வாது) என்னுமிடத்தில் மாம்ஸ பசநம் பண்ணியும், பர்ணசாலாநிர்மாணத்தில் “क्रियतामिति मां वद” (கரியதாமிதி மாம் வத) என்று எல்லா அடிமைசெய்தும்

(மலைத் தாழ்வரைகளிலே விளையாடுவீர்) பெருமானும் பிராட்டியும் கூடியிருக்கும் இருவருமான சேர்த்தியிலே அடிமை செய்யும் போதும், பர்ணசாலையில் எழுந்தருளியிருக்கும்போது அடிமை செய்வதோடன்றியில் மலைத்தாழ்வரைகளிலே நதிஜலங்களில் விளையாடி “த்வாமாஹஸீதா ப்ஷுவாக்யஜாதம்” [ரா-ஆ 63-12] [லக்ஷ்மண! உன்னைநோக்கி ஸீதை பல (வெற்றி) வாக்கியங்களைச் சொன்னாள்] என்றப்போலே ஒருவர்க்கொருவர் வெற்றிகொண்டாடி ரளிக்கும் போதும் கைங்கரியம் செய்யக்கடவேன். (நான்) அடிமைச்சுவைகளை நான் ஒருவனே அநுபவிக்கும்படி அடிமைசெய்யவேணும். எல்லா நிலைகளிலும் சேஷத்வத்தையே ஸ்வரூபநிருபகதர்மமாக உடைய நான். (எல்லா அடிமையும் செய்வேன்) வேட்டையாடப் போகுமிடத்தில் கையும் வில்லுங்கொண்டு அடிமைசெய்தும், காயும் கிழங்கும் வெட்டுமிடத்தில் மண்வெட்டியும் கூடையும் சுமந்து அடிமை செய்தும், “இதம் மேத்யமிதம் ஸ்வாது; நிஷ்டப்தமிதம் க்ருநிநா ஏவ மாஸ்தே ஸ த்ரீமாத்தமா ஸீதயா ஸஹ ராக்யவ:” [ரா-அ 96-2] [‘இந்த மாமிசம் பரிசுத்தமானது; இது இனியது; இது அக்னியினாலே பக்குவம் செய்யப்பட்டது’ என்று இப்படிச் சொல்லிக்கொண்டு பிராட்டியுடன் கூடப்பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்.] என்றிருக்கும் தசையில் மாமிசத்தைப் பக்குவம்செய்தும், பர்ணசாலையைக் கட்டும் போது, “ஸ்வயம் து ருசிரே தேசே க்ரியதாமிதி மாம் வத” [தேவரீரே அழகியதோரிடத்தில் (பர்ணசாலை) கட்டப்பட்டும் என்று என்னை

மலைத்தாழ்வரைகளிலே ஜலக்ரீடை பண்ணுமிடத்தில் வல் கலை பிழிந்து உலர்த்தியும், ராக்ஷஸர் வேட்டையாடுமிடத்தில் காவலாயிருந்தும் ஸர்வஸேஷவ்ருத்திகளும் பண்ணக்கடவேன். (ஜாக்ரதஸ் ஸ்வபதச்ச தே) தேவரும் பிராட்டியும் கண்வளர்ந்தருளும்போது, காட்டில் துஷ்டஸத்வங்களும் துஷ்டப்ரக்ருதியான ராக்ஷஸஜாதியும் கிட்டாதபடி கையும் வில்லுமாய் நோக்கியும், உணர்ந்தருளினபோது எல்லா வடிமைசெய்தும் போரக்கடவேன் என்றபடி.

அயோத்யாகாண்டம் 40-வது ஸர்க்கம் 8-வது ச்லோகம்

ராம் दशरथं विद्धि मां विद्धि जनकात्मजाम् ।
अयोध्यामटवीं विद्धि गच्छ तात यथासुखम् ॥

ராமம் தஸ்ரதம் வித்ஸ்தி₄ மாம் வித்ஸ்தி₄ ஜனகாத்மஜாம் ।
அயோத்யாமடவீம் வித்ஸ்தி₄ கஸ்சஸ₂ தாத யத்யாஸுகம் ॥

பதவுரை:—தாத-குழந்தாய்! ராமம்-ஸ்ரீராமனை, தஸ்ரதம்-தசரதசக்ரவர்த்தியாக வித்ஸ்தி₄-நினைத்திரு; ஜனகாத்மஜாம்-சீதாபிராட்டியை, மாம்-நானாக, வித்ஸ்தி₄-நினைத்திரு; அடவீம்-காட்டை, அயோத்யாம்-அயோத்யாபட்டணமாக, வித்ஸ்தி₄-அறிவாயாக; யத்யாஸுகம்-ஸுகமாக, கஸ்சஸ₂-செல்வாயாக.

ஆஜ்ஞாபிக்கவேணும்] [ரா-ஆ 15-7] என்று எல்லாக் கைங்கரியங்களும் செய்தும், மலைத்தாழ்வரைகளிலே ஜலக்ரீடை பண்ணும் போது மரவுரியைப் பிழிந்து உலர்த்தியும், ராக்ஷஸர்களுடன் யுத்தம் செய்யும்போது பிராட்டிக்குக் காவலாயிருந்தும், ஆக இப்படி எல்லாக் கைங்கர்யங்களும் செய்யக்கடவேன். (நீர் விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போதும் தூங்கும்போதும்) தேவீரும் பிராட்டியும் தூங்கும்போது, காட்டில் துஷ்டப்ராணிகளும் துஷ்டஸ்வபாவர்களான ராக்ஷஸர்களும் அணுகாதபடி கையிலே விற்கொண்டு ரக்ஷிப்பேன். விழித்திருக்கும்போது எல்லாவடிமைகளையும் செய்யக்கடவேன்.

அவதாரிகை:—ஸ்ரீஸுமித்ரையார், பெருமாள் பக்கலுண்டான வாத்ஸல்யத்தாலும், இளையபெருமாள்பக்கல் ஹிதபரதையாலும், “அஹ் த்வாஸுமஸ்யாமி வநமந்ரு தநுந்தார:” (அஹம் த்வாஸுமஸ்யாமி வநமந்ரு தநுந்தார:) என்றும், “அநுஹாதஸ்ய பவதா பூர்வமேவ யதோஸ்யஹம் | கிமிதநாநீம் புநரித்யம் க்ரியதே மே நிவாரணம் ||) என்றும் மன்றாடிக் கூடப்போக ஓருப்பட்ட இளையபெருமானை அதுஸங்கைபண்ணி, இங்கு படைவீட்டிலுண்டான பந்துபோகங்களைக் குவாலாக நினைத்துக் கால்தாழாதே. எல்லா உறவுமுறையும் பெருமானும் பிராட்டியுமாக நினைத்துக் கூடப்போம் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம்:—(ராமம் தசரதம் வித்தி) “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்” என்று ஒளபாதிசு பந்துக்களான எங்களைக் குவாலாக நினைத்திராதே, “தேவதேவோ ஹரி: பிதா” (தேவதேவோ ஹரி: பிதா) என்றும், “ஒளியுளார் தாமேயன்றே தந்தையந்தாயுமாவார்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருபாதிசு பிதா

அவதாரிகை:—(ராமம் தசரதம்) ஸ்ரீஸுமித்ராதேவியார் ஸ்ரீராமனிடத்திலுள்ள வாத்ஸல்யத்தாலும் லக்ஷ்மணனுக்கு நல்ல உபதேசம் செய்யவேண்டுமென்னும் நினைவினாலும், “நான் வில்லேந்தியவனாய், உமக்கு முன்னால் காட்டிற்குக் கூடச்செல்வேன்” [ரா-அ 31-3] என்றும் “முன்பே கூடவர உம்மால் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்; அப்படியிருக்கும்போது மறுபடியும் என்னை ஏன் தடுக்கிறீர்?” [ரா-அ 31-7] என்றும் கெஞ்சிக் காட்டிற்குக் கூடச்செல்ல முற்பட்ட லக்ஷ்மணனையும் ஸந்தேஹித்து, ‘இங்கு அரண்மனையிலுள்ள உறவினர்களையும் இன்பங்களையும் பெரிதாக நினைத்துத் தங்கிவிடாமல், எல்லா உறவினரும் ராமனும் ஸ்தையுமே என்று நினைத்துக் கூடப்போவீர்’ என்கிறார்.

வ்யா:— 1. (ராமனை தசரதனாக அறிவீர்) “பெற்றார் பெற்றொழிந்தார்” [பெரியதிரு 8-9-7] என்கிறபடியே கர்மஸம்பந்தத்தால் உறவினரான எங்களைப் பெரிதாக நினையாமல் “தேவதேவனான ஹரியே தந்தையாவான்” [வி-பு 1-9-126] என்றும் “ஒளியுளார்தாமேயன்றே தந்தையும் தாயுமாவார்” [திருமலை-37] என்றும் சொல்லு

வான பெருமானைத் தஞ்சமாக நினைத்துப்போம். (மாம் வித்தி ஐநகாத்தமஜாம்) அப்படி ஒளபாதிசுமாதாவான என்னை யு ம குவாலாக நினைத்திராதே. “**त्वं माता सर्वलोकानाम्**” (தவம் மாதா ஸர்வலோகாநாம) என்றும், “**अखिलजगन्मातरं**” (அகிலஜகந் மாதரம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டியையே தஞ்சமாக நினைத்துப்போம். (அயோதயாமடவீம் வித்தி) “**यत्र नास्ति हरिस्तत्र वस्तव्यं न कृतात्मना। वस्तव्यं तत्र तत्रैव यत्रास्ते मधुसूदनः॥**” (யத்ர நாஸ்தி ஹரிஸ்தத்ர வஸ்தவ்யம் ந க்ருதாத்மநா! வஸ்தவ்யம் தத்ர தத்ரவ யத்ராஸ்தே மது, ஸுதந்:) என்று சொல்லுகிறபடியே பெருமாள் ஸந்ரிதியிலலாத படை வீட்டை விரும்பாதே. அவருகந்த காட்டைத் தஞ்சமாக நினைத்துப்போம்.

அன்றியிலே (ராமமித்யாதி) லோகமர்யாதையாலே உங்களையரைப் பிரிந்திராக நினைத்திராதே. “**ज्येष्ठो भ्राता पितृसमः**” (ஜயேஷ்டோ ப்ராதா பித்ருஸம:) என்கிற மர்யாதையாலே உங்கள் தமயனாரை ஐயரென்று நினைத்துப்போம். (மாம்

கிறபடியே இயற்கையிலேயே தந்தையான ராமனைத் தஞ்சமாகிய தந்தையாக நினைத்துப்போம். (ஜானகியை நானாக அறியும்) அப்படியே கர்மஸம்பந்தத்தால் தாயாகிய என்னையும் பெரிதாக நினைத்திராமல், “**पिराட்டியே! நீயே எல்லாவுலகுக்கும் தாய்**” [வி-பு1-9-126] என்றும், “**எல்லாவுலகுக்கும் தாயாகிய பிராட்டியை சரணமடைகிறேன்**” [சரணுகதிகத்யம்-1] என்றும் சொல்லுகிறபடியே பிராட்டியையே தஞ்சமாகிய தாயாக நினைத்துப்போம். (காட்டை அயோத்தியாக நினைப்பீர்) “**ஞானியாயிருப்பவன் ஹரியில்லாதவிடத்தில் வலிக்கக்கூடாது. எங்கு மதுஸூதனன் இருக்கிறானோ அங்கேயே வாழவேண்டும்**” [,] என்று சொல்லுகிறபடியே ராமன வாழாத அரண்மனையை விரும்பாமல், அவர் விரும்பிய காட்டையே இருப்பிடமாக நினைத்துப்போம்.

2. (ராமனை தசரதனாக நினைப்பீர்) என்று தொடங்கி உலகமரியாதையையிட்டுப் பேசுவதாகவும் கொள்ளலாம். உம் தகப்பனான தசரதனைப் பிரிந்ததாக நினையாமல், “**மூத்த ஸஹோதரன் தந்தைக்கு ஸமானமானவன்**” [?] என்கிற முறையாலே, தமயனான ராமனைத் தந்தையான தசரதனாகவே நினைத்துப்போம். (ஜானகியை

வித்தீத்யாதி) அந்த மர்யாதையாலே மதினியாரை என்னோடாதி தாயாராக நினைத்துப்போம். (அயோத்யாமித்யாதி) காடென்று நினைத்திராதே பெருமாள் விரும்பிற்றுகையாலே, அதைபும் அயோத்யையோபாதி ஸ்மரித்துப்போம்.

அன்றியிலே. (ராமமித்யாதி) கஷாயபாநம்போலே ஸாஸ்த்ரவச்யராய் வர்த்திக்கையன்றிக்கே. பாலே மருந்தா மாப்போலே, ரமயதாம்வரரான பெருமாளாகையாலே, அதற்கடியான குணவத்தையில் வந்தால் “गुणैर्दशरथोपमः” (குணைர் தசரதோபம:) என்று உங்கள் ஐயரோடொப்பரென்று நினைத்திருக்கும். (மாம்வித்தீத்யாதி) நான் உங்களையருக்கு அநுகுணையாயிருக்குமாப்போலே இவளும் “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை” என்றும் “तुल्यशीलवयोवृत्तां” (துல்யஸீல வயோ வ்ருத்தாம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாளுக்கு அநுகுணையான ஆகாரத்தாலே உம்மையுக்கப்பிக்கும் என்று நினைத்திருக்கும். (அயோத்யாமித்யாதி) “रामाभिष्टवसंयुक्ताः”

நானாக நினைப்பீர்) அந்த முறையாலேயே மதினியான பிராட்டியை என்னைப்போலே தாயென்று நினைத்துப்போம். (காட்டை அயோத்தியாக நினைப்பீர்) காடென்று நினையாமல், ராமன் விரும்பியதாகையாலே அதை அயோத்தியைப்போலே நினைப்பீர்.

3. (ராமனை-ரமிக்கச்செய்பவனை-தசரதனும் நினையும்) கஷாயம் குடிப்பதைப்போலே சாஸ்த்ரம் சொல்லிற்றென்று ஜ்யேஷ்ட கைங்கரியம் செய்யாமல், இனியதான பாலே வியாதிக்கு மருந்தாவது போல் ரமிக்கச்செய்வோரில் சிறந்தவரான ராமனாகையாலே, அதற்கும் காரணமான குணச்சிறப்பில் “குணங்களில் தசரதனை ஓத்தவன் ராமன்” [ரா-அ 1-9] என்று உம் தந்தையோடொத்தவர் என்று நினைத்துப்போவீர். (ஜானகியை நானாக நினைப்பீர்) நான் உம் தந்தைக்குத் தகுந்தவளாயிருப்பதுபோல் இவளும் “உனக்கேற்கும் கோலமலர்ப்பாவை” [திருவாய் 10-10-6] என்றும் “ஓத்த குணம், வயது, ஒழுக்கம் ஆகியவைகளையுடைய ஸீதையை” [ரா-ஸு 16-5] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ராமனுக்குத் தகுந்தவளாயிருக்கும் தன்மையாலே உம்மைத் தாயாகிய என்னைப்போல் உகப்பிப்பள் என்று நினைத்துப்போம். (காட்டை அயோத்தியாக நினைப்பீர்)

(ராமாபிஷ்டவஸம்யுக்தா:) என்று படைவீடு அநுகூலமாயிருக்குமாப்போலே, “मङ्गलानि प्रयुञ्जानाः” (மங்கலானாபிரயுஞ்ஜானா:) என்று அக்காடுதானும் அநுகூலமாயிருக்குமென்று நினைத்திரும் என்றாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (ராமமித்யாதி) உங்களைப் பிரிந்த ஐயர் இனி உளராகமாட்டார். இனிமேல் எல்லா உறவுமுறையும் பெருமாள் என்று நினைத்திரும். (மாம் வித்தீத்யாதி) “असत्समा विधवा” (அஸத்ஸமா விதவா) என்கிற மர்யாதையாலே நானுமென்றெருத்தி உண்டாக நினைத்திருக்கவேண்டா. அந்தவுறவும் பிராட்டியென்று நினைத்திரும். (அயோத்தியாமித்யாதி) இனி படைவீடென்றும் ஒன்றுண்டாக நினைத்திருக்கவேண்டா “புல்லென்றெழுந்தனகொல்” என்று படைவீடும் இன்றே காடெழுந்ததென்று நினைத்திரும்.

அன்றியிலே, (ராமமித்யாதி) உங்கள் தமயனாரை உங்கனையரோபாதி ஸ்த்ரீபரதந்த்ரரென்று நினைத்திரும். அதா

“அயோத்தியில் பாலர்களும் ராமனைப்பற்றிய துதிச்சொற்கள் நிறைந்த கதைகளையே ஒருவர்க்கொருவர் சொன்னார்கள்” [ரா-அ 6-16] என்று அயோத்தியிலுள்ளார் அநுகூலராயிருப்பது போல், “முனிவர்கள் மங்களாசாலனம் செய்துகொண்டு ராமனை வரவேற்றார்கள்” [ரா-ஆ 1-12] என்று அக்காட்டிலுள்ளாரும் அநுகூலராயிருப்பர் என்று நினைப்பீர்.

4. (ராமனை தசரதனாக அறிவீர்) உங்கள மூவரையும் பிரிந்த தசரதர் இனி உயிர்வாழமாட்டார். இனிமேல் தந்தை முதலிய எல்லாவுறவும் ராமனையென்றறிவீர். (ஜானகியை நானாக நினையும்) “விதவை இல்லாத பொருளை ஒத்தவன்” என்கிற நிலையை அடையப்போகும் ‘நான்’ என்று ஒருத்தியும் இருப்பதாக நினைக்கவேண்டா; இனிப் பிராட்டியையே தாயாக நினையும். (அயோத்தியைக் காடாக அறிவீர்) இனிமேல் அயோத்தியென்று ஒன்று இருக்கப்போவதாக நினைக்கவேண்டா. “புல்லென்றெழுந்தன கொல்” [பெரியதிருவ 98] என்றப்போலே அயோத்தி ராமன் அகலப்போகும் இன்றே காடாகி விடும் என்று எண்ணியிருப்பீர்.

5. (ராமனை தசரதனென்று நினைப்பீர்) உம் தமயனாரை உம தம்பபுரான தசரதரைப்போலே பெண்டாட்டிவார்த்தை கேட்பவர்

வது-கைகேயி வார்த்தையைக்கேட்டு அவர் உங்களைக் காடேறப் போகவிடுமாப்போலே. பிராட்டி வார்த்தையைக் கேட்டு மாயம்ருகத்தின் பின்னே போகத்துடங்குவர் கிடர். (மாயித்யாதி) நான் உம்மையிப்போது போகவிடுகிறுப் போலே, அவளும் அப்போது தயங்கின உம்மையுங்கூட நிர்ப்பந்தித்துப் போகவிடக்கூடுங்கிடர். (அயோத்தியாமித்யாதி) இப்படைவீட்டில் நிற்கப்பெறாதே காடேறப் போகிறுப் போலே, அக்காடுதன்னிலும் நிற்கப்பெறாதே கடற்கரையிலே போகக்கூடுங்கிடர் என்று அவதானம் பண்ணிக்கொள்ளும் என்கிறுளாகவுமாம்.

அங்ஙனன் றியிலே, (ராமமித்யாதி) வெறும் வடிவழகே யென்றிராதே, ராக்ஷஸ்ரோடே வினையொத்த காலத்தில் உங்களையரைப்போலே தனிவீரம் செய்யவல்ல ஆண்பிள்ளை கிடர் என்று நினைத்திரும். (மாயித்யாதி) அப்பூசல் நிமித்தமாக பயப்படுகையன் றியிலே, தேவாலுரஸங்க்ராமத்தில் உங்

என்று அறியும். கைகேயிவார்த்தைக்கேட்டு உம் தந்தை உம்மைக் காட்டிற்குத் துரத்தினுப்போலே, ராமனும் சீதைவார்த்தையைக் கேட்டு ஒரு மாயமான் பின்னே ஓடத்துடங்குவர். அப்போது நீரே ரக்ஷிக்கவேணும் என்று கருத்து. (ஜானகியை நானாக நினையும்) நான் உம்மை இப்போது நிர்ப்பந்தித்துக் காட்டுக்குப்போகவிடுவது போல், பிராட்டியும் 'இது ராக்ஷஸமாயை' என்று தயங்கிய உம்மை நிர்ப்பந்தித்துப் போகவிடக்கூடும். அப்போது ஏமாறக்கூடாது. (காட்டை அயோத்தியாக நினையும்) இவ்வயோத்தியில் நிற்கப்பெற மல் காட்டுக்குச் செல்வதுபோல், அக்காட்டிலும் நிற்கப்பெறாமல் கடற்கரைக்குச் செல்லக்கூடும். அப்போதும் நீரே நோக்கவேணும்.

6. (ராமனை தசரதனாக நினைப்பீர்) வெறும் வடிவழகையுடையவர் என்றிராமல், ராக்ஷஸ்ரோடே யுத்தம் செய்யவேண்டியந்த காலத்தில் உம் தந்தையைப்போலே ஓப்பற்ற விரியத்தையுடைய ஆண்பிள்ளை யென்று நினைத்திரும். ஆகையால் அரக்கர்மலிந்த காடுசெல்லலாமோ என்று நினைக்கவேண்டாவென்று கருத்து. (ஜானகியை நானாக நினைப்பீர்) அப்படி அவர் அரக்கரோடு போர்புரியும்போது பயப் தனி-14

களையருடைய வீரப்பாடு கண்டால்நாங்களுக்க்குமாபோலே, அவ்வாண்பிள்ளைத்தனங்கண்டால் “शत्रुहन्तारं परिष्वजे” (ஸத்ரு ஹந்தாரம் பரிஷ்ஷவஜே) என்று மதித்துப் பாரிதோஷம் கொடுப்பாளொரு வீரபத்ரியென்று நினைத்திரும். (அயோத்யா மித்யாதி) அப்போது இவளைப் பேணுகைக்கு மதிளும் சிறையுமாயிருப்பதொரு படைவீடில்லையென்று நினைத்திராதே, காட்டோடு நாட்டோடு வாசியில்லை; ‘புலிநின்றதூறு’ என்னுமாப்போலே நிற்கிறவன்பக்கல் மதிப்பாலே அக்காடு தானே ஒருவராலும் மேலிடவொண்ணாதென்று நினைத்திரும் என்றாகவுமாம்.

அங்கனன்றியிலே, (ராமமித்யாதி) உங்களையர் உங்கள் விச்சலேஷத்தில் பாடாற்றமாட்டாதாப்போலேகிடர் உங்கள் தமயனாரும் “न जीवेयं क्षणमपि विना तामसितेक्षणं” (ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணம்) என்றும், “अचैवाहं गमिष्यामि

படாமலிருப்பதோடன்றியில், தேவாகரயுத்தத்தில் உம் தந்தையுடைய வீரியங்கண்டு நாங்கள் உகப்பதுபோல், ராமனுடைய வீர்யங்கண்டு “சத்துருக்களைக் கொன்ற பெருமானை நன்றாகத் தழுவினான்” [ரா-ஆ 30-39] என்று கௌரவித்துப் பரிசு கொடுக்கும் வீரபத்ரியென்று நினைத்திரும். ஆகையாலே கோழையான பெண் செல்லுமிடத்திற்கு நாம் செல்லுவதோ என்று நினைத்து இங்கு தங்கவேண்டா. என்று கருத்து. (காட்டை-அயோத்தியாக நினைத்திரும்). அப்படி யுத்தம்செய்ய நேரும்போது, பிராட்டியை ரக்ஷிப்பதற்கு மதிளும் சிறையுமாயிருப்பதொரு அயோத்தியில்லையே என்று நினையாமல், ‘காடாயினும் நாடாயினும் வித்தியாசமில்லை; புலிகிடந்தகுகை என்னுமாபோலே, அதிலே வாழும் ராமன் பெருமையாலே அக்காடுதானே ஒருவராலும் யுத்தம்செய்து வெல்லவரிதான அயோத்தியாகும்’ என்று நினைப்பிராக. ஆகையாலே, வாழ்மிடத்தைக்குறித்து பயப்பட்டு இங்கு தங்கிவிடவேண்டா என்று கருத்து.

7. (ராமனை தசரதனை அறியும்) உம் தந்தை உங்களைப்பிரிந்து பொறுக்கமாட்டாததுபோல், உம் தமயனான ராமனும் “கறுத்த கண்களையுடைய சீதையைவிட்டுக் கணநேரமும் வாழமாட்டேன்” [ரா-ஸு66-10] “லக்ஷ்மணனை அடியொற்றி நான் இன்றே மேல்

लक्ष्मणेन गतां गतिं” (அத்யயைவாஹம் க்யமிஷ்யாமி லக்ஷ்மணேந க்யுதாம் க்யுதிம்) என்றும் உங்கள் விச்வேஷுத்தில் பாடாற்றமாட்டாதபடியும். (மாமிதயாதி) நான் இப்போது உங்களைப் போகவிட்டு “எற்றுக்கென்பிள்ளையைப் போக்கினைன் எல்லே பாவமே” என்று அநுதபிக்கப்போகிறுப் போலே கிடர் இவளும் உங்களைப்பிரிந்தால் க்வேசிக்கும் படியும். (அயோதயாமித்யாதி) “अपभ्रमन्नुष्या च दीननागुरङ्गमा। आर्तिस्वरपरिग्लाना” (அபப்ரஹ்மநுஷ்யா ச தீநநாக்யுரங்க்யுமா। ஆர்த்தஸ்வரபரிக்யுலாநா) என்று இத்திருவயோத்யை இப்போது படப்போகிறுப்போலேகிடர், உங்களோடு பிரிவுண்டானால்: “परिशुष्कपलाशानि” (பரிஸுஷ்கபலாஸாநி) என்றும், “अपि वृक्षाः परिम्लनाः” (அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லநா:) என்றும் அக்காடுதானும் படும்படியென்றாகவுமாம்.

அங்ஙனன் றியிலே, (ராமமித்யாதி): ‘பெருமாள் என்றும் இப்படி அபஹ்ருதராஜ்யராய்த் திரியுமித்தனையோ’ என்று நினைத்திராதே, உங்களையரோபாதி முடியுஞ்சுடிப் பத்து திக்கிலும் ஆணையும் செங்கோலும் நடத்துவரென்று நினைத்

வீடு செல்வேன்” [ரா-உ-107.3] என்று உங்களைப் பிரிந்து பொறுக்க மாட்டார்; ஆகையால் கூடப்போம். (ஸ்தையை நானாக அறிவீர்) நான் இப்போது உங்களைப் போகவிட்டு “எற்றுக்கென்பிள்ளையைப் போக்கினெல்லே பாவமே” [பெரியாழ்-திரு3-2-2] என்றுவருந்தப்போவதுபோல் இவளும் உங்களைப்பிரிந்தால் வருந்துவள். ஆகையால் கூடப்போம். (காட்டை அயோத்தியாக நினையும்) “அறிவிழந்த மனிதர்களையுடையதாய், வருந்தும் யானை குதிரைகளையுடையதாய், அழகுரலாலே வாட்டமுற்றதாய்க் காண்கிறது அயோத்தி” [ரா-அ 59-15] என்று உங்களைப் பிரிந்து இப்போது அயோத்தி படப்போகும் பாட்டை “வனங்கள் உலர்ந்த இலையுடையனவாயின” “மரங்களும் வாடின” [ரா-அ 59-4&5] என்று உங்களைப் பிரிந்தால் காடும் படும்.

18. (ராமனை தசரதனை அறிவீர்) ஸ்ரீராமன் என்றும் இப்படி அரசிழந்து திரியவேண்டியதுதானே என்று நினைத்திராமல், உம் தந்தையைப் போல் முடியும் சூடிப் பத்துதிசையிலும் அரசாட்சியும் நீதியும் செலுத்தும்படியான காலம் வருமென்று அறிவீர். (பிராட்

திரும். (மாமித்யாதி) பிராட்டியும் அப்படி உடன்கேடாகத் திரிகையன்றியிலே. நான் மஹிஷிபதத்திலே அபிஷேகம் பண்ணியிருந்தாப்போலே. க்ருதாபிஷேகையாய் மஹிஷி பதத்திலேயிருந்து நிர்வஹிக்குமென்று நினைத்திரும். (அயோத்யாமித்யாதி) இப்படித் திருவபிஷேகம் பண்ணின அநந்தரமே, “अमी जनस्थानमपोढविघ्न लब्ध्वा समारब्धनवोटजानि । अघ्यासते वीरभृतो यथास्वं चिरोऽज्ञितान्याधममण्डलानि” (அம் ஜநஸ்தானமபோட, விக்கநம் லப்த்வா ஸமாரப்தநவோடஜானி | அத்யாஸதே சீரப்தருதோ யத்யாஸ்வம் சிரோஜ்ஜிதாந்யாசர்ம மண்டலானி) என்று இக்காடுதானும் படைவீடோபாதி நிறை குடியென்று நினைத்திரும்.

அன்றியிலே. (ராமம தசரதம் வித்தி) “पदातिं वजित्छत्रं” (பதாதிம் வர்ஜிதச்சத்ரம்) என்றும். “தேரொழிந்து மாவொழிந்து வனமேமேவி” என்றும். “கலையும் கரியும் பரிமாவும் திரியும் கானம் கடந்து” என்றும் அநுஸந்தித்த வர்கள் வயிறுபிடிக்கும்படி என்றும் இக்கால்நடையோ

டியை நானாக அறிவீர்) பிராட்டியும் அப்படியே அரசிழந்து கூடத்திரியாமல், நான் பட்டமஹிஷியாய் அபிஷேகம் பண்ணப் பெற்று வாழ்வதுபோல் வாழ்வென்று நினையும். (காட்டை அயோத்தியாக நினையும்) இப்படி அபிஷேகம் பண்ணப்பெற்ற வுடன், “மரவுரியடுத்த இந்த ரிஷிகள் வெகுகாலத்திற்கு முன் விட்டுச் சென்றதும், புதிதான பர்ணசாலைகள் கட்டப்பெற்றதுமான பழைய ஆர்மஸ்தானங்களை அடைந்து, இடையூறு நீங்கப்பெற்ற ஜநஸ்தானத்திலே முன்போலே வாழ்கிறார்கள்” [ரகுவம்சம் 13-22] என்று காடும் அயோத்திபோலேயாகும் என்று நினைத்திரும்.

9. (ராமனை தசரதனாக அறிவீர்) “காலால் நடப்பவனாய், குடையற்றவனான ராமனை” [ரா-அ33-5] என்றும் “தேரொழிந்து மாவொழிந்து வனமேமேவி” [பெரு-திரு 9-2] என்றும் “கலையும் கரியும் பரிமாவும் திரியும் கானம் கடந்துபோய், சிலையும் கணையும் துணையாகச் சென்றான்” [பெரியதிரு 1-5-1] என்றும் இச் செயலை அநுஸந்தித்தவர்கள் வயிறுகலங்கும்படி என்றும் இப்படி ராமன் கால்நடையாகவே செல்லவேண்டி வருமோவென்று நினையாமல்,

என்றிராதே, பத்து திக்கிலும் புஷ்பகம் துடக்கமான தேர் களிலே ஏறித் திரிவரென்று நினைத்திரும். (மாம் வித்திஜந காத்தமஜாம்) “துன்னு வெயில் வறுத்த வெம்பரல்மேற் பஞ்சடியால் மன்னனி ராமன்பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடைய அணங்கு நடந்திலளே” என்று பிராட்டியும் துஸ்ஸஞ்சாரமான காட்டிலே என்றுமிப்படி நடந்து திரியு மித்தனையோ என்று நினைத்திராதே, நான் உங்கனையருகே தேர்த்தட்டிலேயிருக்குமாப்போலே, புஷ்பகா திகளிலே பிராட்டியும் கூட வருவரென்று நினைத்திரும். (அயோத்யா மித்யாதி) ‘இக்காட்டிலேயோ உருவற்றிருந்து விடப்புகு கிறதா?’ என்றிராதே, ‘இதிலே இப்போது நித்யஸஞ்சாரம் பண்ணப் புகுகிறாப்போலேகிடர் மீண்டு புகுந்து இப்படை வீட்டிலேயும் நித்ய ஸஞ்சாரம்பண்ணப் புகுகிறது’ என்று நினைத்திரும்.

ஆக இப்படிப் போகிறவிடத்தில் அஸ்வாஸ்த்யத்தை அநுஸந்தித்துப் பிற்காலித்த இனையபெருமாளோடு ஏற்றி வார்த்தை சொல்லிற்றுகவிறே ஆபாதத்தில் தோற்றுகிறது.

பத்துதிக்குகளிலும் புஷ்பகம் முதலான ரதங்களிலே ஏறித்திரியும் காலமும் வருமென்று நினைத்திரும். (ஜானகியை நாகுக அறிவீர்) “துன்னுவெயில் வறுத்தவெம்பரல் மேல் பஞ்சடியால் மன்னனி ராமன்பின் வைதேவியென்றுரைக்கும் அன்னநடையவணங்கு நடந்திலளே’ [பெரியதிருமடல் 50, 51, 52] என்று பிராட்டியும் நடக்கவரி தான காட்டிலே என்றும் இப்படி நடந்து திரிய வேண்டியதுதானே என்று நினைத்திராமல், நான் உம் தந்தையருகே தேர்த்தட்டிலே யிருந்து ப்ரயாணம் செய்ததுபோல், புஷ்பகம் முதலான தேர்களிலே பிராட்டியும் கூட வருவாளென்று நினைத்திரும். (அயோத்தியைக் காடாக நினையும்) காட்டிலேயே வாழ்ந்து ராமபிரான் உரு வழிந்து விடப்போகிறாரோ என்று நினையாமால். இக்காட்டிலே இப்போது இடைவிடாமல் திரிவதுபோல், மறுபடியும் வந்து அயோத்தியிலும் இடைவிடாமல் ஸஞ்சரிப்பர் என்று நினைத்திரும்.

ஆக இம்மாதிரியாக, காட்டிலுள்ள கஷ்டங்களை நினைத்துத் தயங்கிய லக்ஷ்மணனைப் போகவேண்டுமென்று உரையேற்றி இந்த

இது “**प्रागेव तु महाभागस्सौमित्रिमित्रनन्दनः। पूर्वजस्यानुयायाथै द्रुम-
चिरैरैलङ्कृतः॥**” (ப்ராகேவ து மஹாபாக்யஸ் ஸௌமித்ரிந் நந்ந: | பூர்வஜஸ்யானுயாயாத்யை ட்ரும-
நந்த்யூ: | பூர்வஜஸ்யாநுயாதரார்த்தே த்ருமசீரேரலங்க்ருத: ||)
‘**बाष्पपर्याकुलमुखः शोकं चोदुमशक्नुवन्**’ (பாஷ்ப்பர்யாகுலமு_१: ஸோகம்
வோடு_२மஸ்க்ருவந்) என்றும், “**कुरुष्व मामनुचरं वैधर्म्यं नेह विद्यते**”
(குருஷ்வ மாமநுசரம் வைத்யர்மயம் நேஹ விதயதே) என்றும்
வ்யதிரேகத்தில் ஸத்தையே பிடித்து இல்லையாம்படியாய்.
போகைக்கு முற்கேகாலிநிகிற இனையபெருமாள்
நிலைக்குச்சேராது.

இது சேரும்போது இங்ஙனே பொருளாகவேணும்:
(ராமமித்யாதி) “**अहं तावन्महाराजे पितृत्वं नोपलक्ष्ये**” (அஹம் தாவந்
மஹாராஜே பித்ருத்வம் நோபலக்ஷயே) என்று உங்கள் ஐய
ரளவில் நீர் நெகிழ்ந்து நிகிறதொன்றுண்டு. அத்தைவிட்டுப்
பெருமானைப் பெற்றார் என்னுமாகாரத்தாலேயாகிலும்,
அவரோபாதி இவருமொருத்தர் உண்டென்று நினைத்திருக்க

வார்த்தை சொன்னதாக மேலெழுந்தவாரியாகப் பார்க்கும்போது
பொருள் தோன்றுகிறது. ஆனால் இவ்வர்த்தங்கள், “மித்திரர்களை
உகப்பிக்கும் லக்ஷமணன் தமயனாருடன் காடுசெல்வதற்காக,
அவருக்கு முன்னாலேயே மரவுரியாலே தன்னை அலங்கரித்துக்கொண்
டான்” [ரா-ஸு 33-28] “கண்ணீர் நிறைந்த முகத்தையுடையவனாய்
சோகத்தைத் தரிக்கமுடியாதவனான லக்ஷமணன்” [ரா-அ 31-1]
“என்னைக் கைங்கர்யபரனாகக் கொள்ளும்; இதில் தவறென்றுமில்லை”
என்று பிரிந்தால் வாழ்வில்லையாம்படியானவனாய், கூடச்செல்வதற்கு
முற்பட்டுநிற்கிற லக்ஷமணனுடைய நிலைக்குப் பொருந்தமாட்டா.
ஸுமித்திரை மேலே சொன்ன பொருள்களை மனத்தில் கொண்டி
ருக்கக் கூடுமாயினும், லக்ஷமணன் இத்த ஸ்லோகத்திற்கு இப்படிப்
பொருள் கொண்டிருக்கமாட்டான்.

அவனுடை நிலைக்குப் பொருந்தியதான பொருள் பின்வருமாறு:-
10. (தசரதனை ராமனாக அறிவீர்) “நான் தசரதசுக்கரவர்த்தியை
தந்தையாகக் காண்கிறேனல்லேன்” [ரா-அ 53-31] என்று உம்
தந்தையாகிற தசரதரை நீர் தாழ்வாக நினைத்திருப்பதுண்டு. அப்
படியிராமல் ஸ்ரீராமனைப் பெற்றவர் என்பதை நினைத்தாவது,
ராமனைப்போலே கௌரவிக்கத்தகுந்த இவரும் ஒருவருண்டு என்று

வேணும். (மாமித்தயாதி) என்னையும் அவர் கைப்பிடித்தார் என்கிற ஆகாரத்தாலே நெகிழ்ந்திராதே, பெருமானோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே பிராட்டியை ப்ரதிபத்திபண்ணியிருக்கிற மாத்நிரம் அவரோட்டைக் குடற்றுவக்காலே நானு மொருத்தியுண்டென்று நினைத்திரும். (அயோத்தியாமித்தயாதி) “वनं नगरमेवास्तु येन गच्छति राघवः” (வனம் நகரமேவாஸ்து யேந கச்சத்தி ராகவ:) என்று பெருமாள் விரும்பின காட்டையே படைவீடாக நினைத்து இவ்வூரை நெகிழ்ந்திருக்கிறதொன்றுண்டு. அத்தைவிட்டு அவர் தங்கனையர் சொல் மாறாமைக் காகக் காட்டை விரும்பினுப்போலே, தம்பிசொல் மாறாமைக் காக இப்படைவீட்டையும் விரும்புவார். ஆகையாலே இத்தையும் அத்தோபாதி உத்தேச்யமென்று நினைத்திருக்க வேணும். இப்படி இனையபெருமாள் நினைவு இதுவேயானாலும், ராமவாத்ஸல்யத்தாலே கலங்கிச் சொல்லுகிறாளாகையாலே முன்பு சொன்னவையும் அர்த்தமாகக் குறையிலலை.

(கச்ச) ஆகையால் அங்குள்ள குறைகளை நினைத்து நெஞ்சாரல் பட்டிராதே அவ்வோவிடங்களுக்குத்தக்கபடியே

நினைத்திரும். (எனனைப் பிராட்டியாக நினையும்) ‘ராமனைக் காட்டுக்கு விரட்டிய தசரதர் மனைவிதானேயிவள்’ என்றிராமல், ராமபத்னியான சீலையைப்போலேயாவது ராமமாதாவான நானும் கௌரவிக்கத் தகுந்தவளென்றிரும். (அயோத்தியைக் காடாக நினையும்) “ராகவன் செல்லும் வனமே நகரமாகட்டும்; நாமும் நீங்கினபிறகு அயோத்தி நகரமும் காடாகட்டும்” [ரா-அ33-22] என்ற நகரஜனங்களைப்போலே நீரும் ராமன் விரும்பிய காட்டையே விரும்பி இவ்வூரைக் குறைவாக நினைத்திருப்பதுண்டு. அந்நினைவைவிட்டு, ராமன் தந்தை சொல்கேட்டுக் காட்டை விரும்பினுப்போலே, தம்பியான பரதன் சொல்கேட்டு அயோத்தியை விரும்பும் காலமும்வரும். ஆகையாலே இவ்வயோத்தியையும் காட்டைப்போலே உத்தேச்யமாக நினைத்திருக்கவேணும் என்றபடி. இப்பொருளே இனையபெருமாள் உகந்ததானாலும், ஸுமித்திரை ராமனிடத்தில் வாத்ஸல்யத்தாலே கலங்கிச் சொல்லுகிறாளாகையாலே அவள் நினைவாலே முன் சொன்னவையும் பொருளாகத்தட்டிலலை.

பேணிக்கொண்டு போகப்பாரும். (கச்ச தாத யதாஸுகம்) “येन येन घाता गच्छति तेन तेन सह गच्छति” (யேந யேந தாதா கச்ச்சுதி தேந தேந ஸஹ கச்ச்சுதி) என்றும், “कामरूप्यनु-सञ्चरन्” (காமரூப்யநுஸஞ்சரந்) என்றும், “छाया वा सत्त्वमनु-गच्छेत्” (சூயா வா ஸத்வமநுகுச்சேத) என்றும் ‘நிழலுமடி தாறுமானேம்’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே துடர்ந்து குற்றேவல் செய்யப்பாரும். (கச்ச) “एतत्सामगायत्रास्ते” (ஏதத் ஸாம கூாயந் ஆஸ்தே) என்றும். “அந்தமில் பேரின்பத்தடி யரோடிருந்தமை” என்றும் இருந்தவிடத்தே இருநது கைங் கர்யம் பண்ணவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லை. பின்சென்ற வில்லியென்று பேர்படைக்கப்பாரீர். (நாத) ‘பகவத் விஷ யத்திலே போராடி ஓரடி புகுரநின்றவர்களை கௌரவித்து வார்த்தை சொல்லக்கடவது’ என்கிற மர்யாதையாலே ஐய

(கூடப்போம்) ஆகையால் ஆங்காங்கு உள்ள குறைகளை நினைத்து மனங்கலங்காமல், அந்தந்த இடங்களுக்குத் தக்கபடி ராமனுக்குக் கைங்கரியம் செய்துகொண்டு போவீராக. (அப்பனே! ஸுகமாகக் கூடப்போவீர்) “எப்படி யெப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லுகிறானே, அப்படியப்படியே முத்தஜீவனும் கூடப்போகிறான்,” [பரமஸம்ஹிதை] என்றும், “இஷடப்பட்ட உருவங்கையுடைய வனாய்ப் பரமாத்மாவைப் பின்தொடர்ந்துகொண்டு” [தை-ப்ரு 10-5] என்றும் “தது யதா தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம் சூயா வா ஸத்வமநுகுச்சேத ததூப்ரகாரம்” [எப்படி இளங்கன்றை யுடைய பசு கன்றையும், கன்று தாய்ப்பசுவையும் நிழல் பிராணியையும் பின்தொடர்கிறதோ அப்படிப் பரமாத்மாவைப் பின்தொடர்கிறான்] [பரமஸம்ஹிதை] என்றும் “நிழலும் அடிதாறும் ஆனேம்” [அடிதாறு—பாதரகை] [பெரியதிருவ 31] என்றும் சொல்லுகிறபடியே கைங்கரியம் செய்யப்பாரும். (கூடப்போவீர் “இந்த ஸாமத்தை கானம் செய்துகொண்டு இருக்கிறான் முத்தன்” [தை-ப்ரு 10-5] என்றும் “அத்தமில் பேரின்பத்தடியரோடு இருந்தமை” [திருவாய் 10-9-11] என்றும் இருந்தவிடத்திலேயிருநது கைங்கரியம் செய்யவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்தமில்லை. பின்சென்ற வில்லியென்று பேர்படைக்கப்பாரீர். (அப்பனே!) பகவத்விஷயத்திலே நிர்ப்பந்தித்துச் சிறிது அடிமை செய்யவல்லவர்களையும் கௌரவமாக வார்த்தை சொல்லவேண்டும் என்றும் வரம்பையொட்டி

ரென்று சொல்லுகிறாள். அன்றியிலே (தாத) 'உம்மைப்பெற்ற நானும் கைகேயி படைத்த பேர் படையாதபடி பண்ணப் பாரீர்' என்று உபசரித்து வார்த்தை சொன்னாளாகவுமாம்.

(யதாஸுகம்) "பத்மாஸம்புவம்ஸுகம்" என்றும், நன்மைகளும் வந்தது வரக்கண்டு போகப்பாரும். இவர் ஸுகத்துக்கு வைகல்யமாவது, "भवांस्तु सह वैदेह्या गिरिसानुषु रंस्यते। अहं सर्वं करिष्यामि" (பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிஶீஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே! அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) என்று அச்சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்யப் பாரித்தவருக்கு அது கிடையாதே, அம்மிதுநம் அக்கரையும் இக்கரையுமாய்ப் பிரிந்து ஏகதேஹகைங்கர்யமாகையிறே. அங்ஙனன்றியிலே (யதாஸுகம்) என்றது "ராமஸ்ய யதா ஸுகம் புவதி ததா க்ஷ்ச்ச" என்றும், "भावहेन कृतहेन धर्महेन च लक्ष्मण। त्वया पुत्रेण धर्मात्मा न संवृत्तः पिता मम॥" (புவஹ்ஜேந க்ருதஹ்ஜேந தர்மஹ்ஜேந சலக்ஷ்மண! தவயா புத்ரேண தர்மாத்மா ந ஸம்வ்ருத்த: பிதா மம॥) என்று

'ஐயனே' என்கிறாள். அன்றிக்கே, (அப்பனே) 'கைகேயிபெற்ற பேரை நானும் படைக்காத படி பண்ணப்பா!' என்று உபசாரமாகச் சொல்வதாகவும் கொள்ளலாம்.

(முடிந்தவரையில் ஸுகமாக) 'யதாஸுகம்'—முடிந்தவரையில் ஸுகமாக என்றபடி. 'அப்படியானால் இவருடைய ஸுகத்திற்குக் குறைவும் உண்டோ?' என்னில்: உண்டு, அதாவது: "ராமபிரானே! தேவரீர் பிராட்டியுடன் கூட மலைத்தாழ்வரைகளில் விளையாடுவீர் அப்போது நான் எல்லா அடிமைகளையும் செய்வேன்" [ரா-அ31-25] என்று பெருமானும் பிராட்டியுமான சேர்த்தியிலே அடிமைசெய்ய ஆசைப்பட்ட இவ்விளையபெருமானுக்கு அது கிடைக்கப்பெறாமல், பெருமானும் பிராட்டியும் கடலுக்கு இக்கரையிலும் அக்கரையிலும் எழுந்தருளியிருந்து, பெருமானுக்கு மட்டும் கைங்கரியம் செய்ய நேரிடுவதுதான் இவருடைய ஸுகத்துக்குக் குறையாகும். அன்றிக்கே, (ஸுகமாகச்செல்வீர்) என்றது, 'ராமனுக்கு ஸுகமுண்டாகும்படி செல்வீர்' என்றாகவுமாம், "லக்ஷ்மணு! என் நினைவை அறியுமவனும், (தசரதர்) செய்யும்படிகளை அறிந்த தனி—15

அவர் உம்மை உடையவராகையாலே, யாதொருபடியினாலே நெஞ்சிற் குறையற்று உகப்பேயாயிருப்பார். அப்படியே பேணிக்கொண்டு போகப்பாரும் என்றாகவுமாம். அங்ஙனன்றியிலே உமக்குப் படைவீட்டிலும் ஸுகதேஹதுவாயிருப்பது, “देव्यं वाऽपि लोकानां कामये न त्वया विना” (ஐச்வர்யம் வாயி லோகாநாம் காமயே ந த்வயா விநா) என்று பெருமானோட்டை அவிச்சீலேஷமிதே. அது எங்கும் உண்டாகையாலே உம்முடைய ஸுகத்துக்கு வைகல்யமில்லைகாணும் என்றாகவுமாம். இப்படி ஸ்ரீஸுமித்ரையார் பெருமாள்பக்கல் உண்டான வாத்தல்யத்தாலே இனையபெருமானை பஹுமுகமாகத் தாம் சிக்ஷித்து வார்த்தை சொன்னாராயிற்று.

அயோத்யாகாண்டம் 41-வது ஸர்க்கம் 20-வது சீலோகம்

ये तु रामस्य सुहृदस्सर्वे ते मूढचेतसः ।

शोकभारेण चाक्रान्ताश्शयनं न जहस्तदा ॥

யே து ராமஸ்ய ஸுஹ்ருதஸ் ஸர்வே தே மூட்சேதஸஃ |
ஸோகபாரேண சாக்ராந்தாச் ஸயநம் ந ஜஹுஸ் ததா ॥

வனாய், சேஷத்வமாகிற பரமதர்மத்தையறிந்தவனான உன்னைப் புத்திராகவுடைய தர்மாத்மாவான தசரதர் எனக்குச் சாகவிலலை” [ரா-ஆ16-29] என்று, உம்முடையஸ்வாமியான ராமன் நீர் எப்படி நடந்தால் மனமுகந்திப்பரோ அப்படி அடிமைசெய்துபோம் என்கிறார். அன்றிக்கே, (ஸுகமாகப்போவீர்) என்றது, ‘அயோத்தியில் எப்படி ஸுகமாயிருந்தீரோ, அப்படியே காட்டிலும் ஸுகமாகப்போவீர்’ என்றாகவுமாம். “உம்மைப் பிரிந்த நான் பரம்பதம் செல்வதையும், கைவல்யத்தையும், இவ்வுலகிலுள்ள ஐச்வர்யங்களையும் விரும்பேன்” [ரா-அ31-5] என்னும் உமக்கு அயோத்தியிலும் ராமனைப் பிரியாமலிருக்கையென்றே ஸுகத்தைத்தரும். அது இங்குபோலே காட்டிலும் உண்டாகையாலே உம்முடைய ஸுகத்திற்கு ஒரு குறையுமில்லை. ஆகையாலே செல்வீர் என்கிறார். இம்மாதிரியாக ஸ்ரீஸுமித்ராதேவியார் ஸ்ரீராமபிராணித்திலுள்ள பேரன்பாலே லக்ஷ்மணனுக்கும் பலபடியாக உபதேசித்து வார்த்தை சொன்னாராயிற்று.

பதவுரை:—ராமஸ்ய—ராமபிரானுக்கு, ஸுஹ்ருத:—தோழர்கள், யே து-எவர்களோ. ஸர்வே தே—அவர்கள் அனைவரும். ஸோகபூரேண—துன்பப்படுவீனில், ஆக்ராந்தா—அழுக்கப்பட்டவர்களும், மூட்சேதஸ:ச-அறிவற்ற மனதையுடையவர்களுமாய், ஸயநம்-படுக்கையை, தத்யா-அப்போது, ந ஜஹு:—விட்டார்களில்லை.

வ்யாக்யானம்:—(யேது) சக்ரவர்த்தி போக்கை அநுமதி பண்ணினான். ஸ்ரீகௌஸலையார் மங்களாஸாஸநம் பண்ணி விட்டாள். அவ்வளவன்றிக்கே பத்தொன்பதாம் பாஷையாயிற்று தோழன்மாற்படி. (ராமஸ்ய ஸுஹ்ருத:) தாய்தகப்பனுக்கு மறைத்தவையும் வெளியிடும்படி உட்புக்கவர்களிறே தோழன்மாராகிரார். தங்களைப் பேணுதே அவனுக்கே நன்மையை எண்ணிப்போந்தவர்கள் படுகுலைப்பட்டார்கள் என்கிறது. (ஸர்வே தே) ஒரு விபூதியாக ஸாம்யாபத்தி பெற்றிருக்குமாபோலே. (மூட்சேதஸ:) ஸுஹ்ருத்துக்களாகில் எழுந்திருந்து காலைக்கட்டி மீளாதொழிவானென்னென்னில்:

அவதாரிகை:—(யே து ராமஸ்ய) ராமன் வனம் செல்வதையறிந்த தோழன்மார் நிலையை விவரிக்கும் பாசரமிது.

வ்யா:—(எவர்களோவெனில்) மற்றும்ள்ளாரைக்காட்டிலும் இவர்களுடைய ஏற்றம் சொல்லுகிறது. தந்தையான தசரதசக்ரவர்த்தி ராமன் வனம் செல்வதை அனுமதித்துக்கிடந்தான். தாயான ஸ்ரீகௌஸல்யாதேவி பல்லாண்டுபாடிப் போகவிட்டாள். அவ்வளவன்றிக்கே உலகிற்காணாத ஒரு விலக்ஷணமான பாஷையாலே தோழன்மார் தங்கள் நிலையை வெளியிட்டார்கள். (ராமனுடைய நண்பர்கள்) தாய் தந்தையருக்கு மறைத்தவற்றையும் வெளியிடும்படி அந்தரங்கராயிருப்பவர்களன்றே நண்பராவார். தங்களை நோக்காமல் அவனுக்கே நன்மையை நினைத்துப்போந்த இவர்கள வெட்டுண்ட வாழைக்குலை போலே சாய்ந்தார்கள் என்கிறது. (எல்லாரும்) நியவிபூதியான பரமபதத்திலுள்ளாரெல்லாரும் பரமஸாமயத்தைப் பெற்றிருப்பதுபோல் இவர்களுமாயினர். (மழுங்கின மனத்தையுடையராயினர்) ராமனுக்கு நண்பர்களாகில் எழுந்திருந்து ராமனுடைய கையைக் காலைப் பிடித்துக்கொண்டு வனம்

அறிவுகலந்தால் செய்யுமத்தை நெஞ்சில் வெளிச்செறிப்பில் லாதபோதும் செய்யப்போகாதிதே. அறிவுகெடுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்: (ஸோகபாரேண சாக்ரந்தா:) மலை அமுக்கினுற்போலே ஸோகம் அமுக்காநிறகச்செய்வதென்? (ஸ்யநம் ந ஜஹுஸ் ததா) படுக்கையைவிட்டு எழுந்திருந்தார் களாகில் மீட்டுக்கொண்டு புகுந்த வாசியன்றே. தாந்தாமே படுக்கையிறகிடந்து போந்தவர்களன்றே.

அயோத்யாகாண்டம் 42-வது ஸர்க்கம் 34-வது ச்லோகம்

रामं मेऽनुगता दृष्टिरद्यापि न निवर्तते ।

न त्वा पश्यामि कौसल्ये साधु मा पाणिना स्पृश ॥

ராமம் மேநுகுதா த்ருஷ்டிரத்யாயாபி ந நிவர்த்ததே ।

ந த்வா பச்யாமி கௌசல்யே ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருஸ ॥

பதவுரை:—மே—என்னுடைய, த்ருஷ்டி:—கண், ராமம்— ஸ்ரீராமனை, அநுகுதா—பின்சென்றது; அத்ய அபி—இப்போதும், ந நிவர்த்ததே—திரும்பவில்லை; கௌஸல்யே—கௌசல்யா தேவியே!, த்வா—உன்னை. ந பச்யாமி—காண்கிறேனல்லவன், மா—என்னை. பாணிநா—(உன்) கையால், ஸாது—நன்றாக, ஸ்ப்ருஸ—தொடு.

அவதாரிகை:—“முடியானே”யில் கரணங்கள்போலே சக்ரவர்த்தியினுடைய கரணங்களும் பெருமாள்பக்கல் தனித் தனியே அந்யார்ஹஸௌமானபடியைச் சொல்லுகிறது.

செல்லாமல் தடுத்துக் கூட்டிக்கொண்டு வராதிருப்பானென் னில்: அறிவுள்ளவராயிருந்தால் அப்படிச் செய்திருப்பார்கள். அறிவே மழுங்கிவிட்டதாகையால் செய்யமுடியாதே. அறிவு மழுங்கக் காரணமென்னென்னில்;(துன்பப்பளுவினால் அமுக்கப்பட்டனர்) மலை அமுக்கினுற்போலே துன்பம் அமுக்கும்போது என்செய்வது? (அப் போது படுக்கையை விடவில்லை) படுக்கையைவிட்டு எழுந்தாகளா கில் ராமனை அழைத்துவருவது நிச்சயம். ஆனால் அதற்கு வழியில்லையே. இரவு வந்ததென்று தாமாகப் படுக்கையில் படுத்த வராகில், விடிந்தவுடன் எழுந்திருக்கலாம. வநவாஸச்செய்திகேட்ட வுடன் விழுந்தவர்களாகையால் எழுந்திருக்க வழியேயில்லை.

வ்பா.—(ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே) ‘கடல்கொண்ட வஸ்து மீளப்புகுகிறதோ?’ என்கிறான். ‘समुद्र इव गार्गीय’ (ஸமுத்ர இவ கார்மாயீர்யே) என்றும், ‘गुणानामाकरो महान्’ (குணநாமாகரோ மஹாந்) என்றும் அவர் தமமைக் கடலாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி:) ‘रामो रमयतां वरः’ (ராமோ ரமயதாம் வர:) என்கிற படியே சேதநாசேதந விபாகமறத் து வக்குகிற அவர் மினுக்கைக் கொடுபோக்கியது குற்றமோ? (ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி.) சக்ஷுரிந்த்ரியந்தான் ரூபவான்களை க்ரஹிக்கும தொழிய, ரூபவான்கள் சக்ஷுஸ்ஸை க்ரஹித்துக்கொண்டு

அவதாரிகை:—‘முடியானே’ [திருவாய் 3-8] எனனும் திருவாய் மொழியில் “நெடியானே என்று கிடக்கும் என் நெஞ்சமே” “உன்னைக்காணவிரும்பும் என் கண்களே” என்று ஆழ்வாருடைய இந்திரியங்கள் ஒவ்வொன்றும் சேதநஸமாதியையடைந்து எம்பெருமானிடம் ஈடுபட்டதுபோல், தசரதசக்ரவர்த்தியின் இந்திரியங்களும் ராமபிரானிடம் தனித்தனியே ஈடுபட்டபடியைச் சொல்லுகிறது இந்த சுலோகம்.

வ்யா:—(என் கண் ராமனைப் பின்தொடர்ந்தது; இன்றளவும் திரும்பவில்லை) கடல்கொண்ட பொருள் மீண்டு வரப்போகிறதோ என்கிறான். “காம்பீர்யகுணத்தில் கடலைப்போன்றவன் ராமன்” [ராபா 1-17] என்றும், “எல்லாக் கல்யாணகுணங்களுக்கும் அமுதக் கடலாயிருப்பவன் பகவான்” [ஸ்தோ-ர 18] என்றும், “பெரிய மலையானது தாதுக்களுக்கெல்லாம் இருப்பிடமாயிருப்பதுபோல் நற்குணங்களுக்கெல்லாம் பெரியதோர் ரத்நாகரமாய்—(கடலாய்)—இருப்பவன் ராமன்” [ரா-கி 16-21] என்றும் ராமபிரானைக் கடலாகச் சொல்லுவதுண்டன்றே. (ராமனை என கண் பின்தொடர்ந்தது) ரமிக்ச்செய்பவர்களுள் சிறந்தவன் ராமன்” [ரா-அ 61-1] என்கிற படியே அறிவுள்ள சேதநரையும் அறிவற்ற அசேதநங்களையும் ஈடுபடுத்துகிற ராமன் தேஜோ விகாரமாகையாலே ஒளிமினுக்கத்தைப் பெற்றிருக்கும் நயனேந்திரியத்தைக் கொண்டுபோனதில் தவறென்ன? (ராமனை என் கண் பின்தொடர்ந்தது) கண்ணுகிற இந்திரியம் ரூபமுள்ள பொருளை க்ரஹிக்கும்—(அறியும்)—என்று ப்ரஸித்தியுள்ளது; இங்கு நேர்மாறாக ரூபவானுள்—ரூபமுள்ள—புகழ்ப்படும அழகுள்ள—ராமன் கண்ணை க்ரஹித்துக்கொண்டு—கூட எடுத்த

போம்படியாவதே! ரூபரூபி ரூபைபகார்த்த ஸமவேதக்ரஹியாயிறே சக்ஷுஸ் இருப்பது (அநுகதா) பதார்த்த தர்ஸனத்துக்கே கண்ட கரணம் பாதக்ருத்யமான கமநகதை அநுஷ்டிப்பதே! (ராமம மேநுகதா த்ருஷ்டி:) “**येन येन घाता गच्छति**” (யேந யேந தாதா க்ச்ச்சுதி) என்றும், “**कामरूप्यनु-सञ्चरन्**” (காமரூப்ய நுஸஞ்சரந்) என்றும் அவ்வஸ்துவைப பின செல்லுகை ஒரு சேதநக்ருத்யமாயிருக்க, அசேதநமான இந்த்ரியம் அநுஷ்டிப்பதே! (ராமம் மேநுகதா) அதுதான் செய்யுமிடத்தில, ஒரு தேஸுவிஸேஷத்திலே போனால் ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் பக்கல் பண்ணும் அநுதாவரத்தை “இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வார்” என்கிறபடியே இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே ராமவிஷயத்திலே பண்ணப்பெறுவதே! (த்ருஷ்டி ராமமநுகதா) “**चक्षुर्वानामुत मर्यानां**” (சக்ஷுர்வேவநாநா முத மர்த்யாநாம்) என்றும் “கண்ணவானென்றும் மண்

துக்கொண்டு-போம் படியானது என்ன ஆச்சர்யம்! ரூபத்தையும், ரூபத்தையுடையதான குடம் முதலான பொருள்ஊழும், ஒரே பொருளான குடம் முதலானவற்றில் ரூபத்துடன் பிரிக்கமுடியாதபடி சேர்ந்திருக்கும் குடமாயிருக்கும் தன்மை (घटत्वं) முதலானவற்றையும் க்ரஹிப்பதாக-அறிவதாக-இருப்பதன்றே கண் என்னும் இந்த்ரியம். (பின்தொடர்ந்தது) பொருள்களைக் காண்பதற்கே ஏற்பட்ட இந்த்ரியம் கால் செய்யும் கமந காரியத்தை- பின்தொடர்வதாகிற செயலைச்-செய்வது எனனஆச்சர்யம்! (ராமனை என் கண் பின்தொடர்ந்தது) “எப்படியெப்படி பரமபுருஷன் செல்கின்றனோ அப்படியெப்படியெல்லாம் முக்தாத்மாவும் பின்செல்கிறான்” [மூலஸம் ஹிதை] என்றும் “வேண்டிய ரூபங்களைக்கொண்டு முக்தாத்மா பரமாத்மாவைப் பின்தொடர்கிறான்” [தை-ப்ரு10-5] என்றும் பரமபுருஷனைப் பின்தொடருமவன் அறிவுள்ளவனான ஜீவனென்று சொல்லியிருக்க அறிவற்ற இந்த்ரியம் அச்செயலைச் செய்வதே! (ராமனைப் பின்தொடர்ந்தது) அப்படிச் செய்யும்போதும், பரமபதமாகிறதொரு தேசத்திலே சென்று ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் விஷயத்தில் முக்தர்கள் செய்யும் அச்செயலை “இங்கே காண இப்பிறப்பே மகிழ்வார்” [திருவாய் 8-4-11] என்கிறபடியே இவ்விருள் தருமாஞாலத்திலே ராமன் விஷயத்திலே செய்யப்பெற்றது என்ன ஆச்சர்யம்! (கண் ராமனைப் பின்தொடர்ந்தது) “தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்

னோர் விண்ணோர்க்கு” என்றும் ஐகத்ப்ரதாநமான * கண் முன்னே போகத்துடங்கினவாரே, நீக்கிநின்ற கண்ணும் அதின் பின்னே போகத்துடங்கிற்று.

(தருஷ்டி:) “த்ருஸில் ப்ரேக்ஷணே” என்கிற தாத்வர்த்தத்தின்படியே,ஸாராஸாரவிவேகம்பண்ணி விஸேஷக்ரஹணஸக்தமாகையிறே அதற்கு அடி என்கிறான். (தருஷ்டி:) நமக்ககப்பட நனமை தீமைகளை அறிவிக்குமது தனக்கு அறியாதிராதிரே. (மே த்ருஷ்டி:) எனக்கு ஸேஷமாய் வைத்தன்றே தன் கார்யம் செய்கிறது. ஸேஷமாவார்க்குப் பரகதாதுஸயாதாநம் பண்ணவேண்டாவோ? (மே த்ருஷ்டி:) அழகியதாக நெடுங்காலம் பழகிப்போந்தோம்! (மே த்ருஷ்டி ராமமநுகதா) சிரபரிசிதனான நானிருக்க. அங்கே இதொரு கண்ணின் நாட்டமிருந்தபடியென்! (மே த்ருஷ்டி:) இதுதான் ஸ்வதந்த்ரமாயிறுகிலும் இப்படிச் செய்யலாமிறே. (மே த்ருஷ்டி:)

கும் ஓரே கண்ணையிருப்பவன்” [யஜு 4-6-8] “கண்ணாவான் என்றும் மண்ணோர் விண்ணோர்க்கு” [திருவாய் 1-8-3] என்று உலகிற்கோர் கண்ணையிருப்பவன் முன்னே போகத்துடங்கினவுடன், அவனை நீக்கி நின்ற என் கண்ணும் அவன் பின்னே போக ஆரம்பித்தது.

(திருஷ்டி-கண்) “த்ருசில் தாது நன்றாகக் காண்பது என்னும் பொருள் உள்ளது” [தாதுபாடம்] என்கிற தாதுப்பொருளின்படியே நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்தறிந்து சிறப்பை அறியவல்லதாய் என் ‘த்ருஷ்டி’ (கண்) இருக்கையாலன்றே இச்செயலைச் செய்தது என்கிறான். (கண்) நமக்குங்கூட நன்மைதீமைகளைக் காட்டும இதுதான் அறியாமலிருக்குமோ? (என் கண்) எனக்குசேஷமாயிருந்தும் தன் காரியம் செய்கிறதே! சேஷப்பொருளாயிருப்பது சேஷிகுச் சிறப்பை உண்டுபண்ணவேண்டாவோ? (என் கண்) நான் என் கண்ணுடன் நெடுங்காலம் பழகினது அழகாயிருக்கிறது! (என் கண் ராமனைப் பின்தொடர்ந்தது) நெடுங்காலம் பழகிய நானிருக்கும்போது, சில காலம் பழகிய ராமனிடத்தில் இக்கண்ணின் நாட்டம்-(பார்வை; விருப்பம்)-விழுந்திருப்பது என்ன ஆச்சரியம்! (என் கண்) இது எனக்கு வசப்பட்டிராமல் ஸ்வதந்த்ரமாயிருந்ததாகிலும்

* (பா) கரணம்; பொருள்-இந்திரியம்.

கைகேயிமந்தரைகளுடைய கண்ணாகில் இப்படிச் செய்யா திறே. “**नन्दामि पश्यन्नपि दर्शनेन**” (நந்தாமி பச்யந்நபி த்ஷர்ஸநேந) என்று இதற்கு வழிகாட்டிக்கொடுத்தேன நானேகிடர்! (மே தருஷ்டி:) கண்டதிலே காலதாமுட்படி சபலனான என்னுடைய த்ருஷ்டியாகையிறே இப்படி செய்கிறது. (மே தருஷ்டி:) அவ்விஷயத்திலே ப்ரவணமானபடியாலே அதுதான் விட்டுப் போகச்செய்தேயும் இவன் அத்தோடே தனக்கு ஸம்பந்தத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறான். “**பெற்ற தாயரை வி(இ)ட்டகன்று**” என்று பெண்பிள்ளைதான் விட்டுப்போகச்செய்தே யிறே. திருத்தாயார் “**எந்தன் மடமான்**” என்று ஸம்பந்தம் சொல்லுகிறது. (மே த்ருஷ்டி: ராமமநுகதா) என்னுடைய இந்திரியமானால் என் நெஞ்சைப் பின்செல்லுமித்தனைபோக்கி, ராமனைப் பின்செல்லுவதே!

அதற்குறுவதென? தனக்கு விஷயமாகிறவளவும் பின் செல்லுகிறது; அந்தரம் மீளாதோவென்னில்: (அத்யாபி ந

இப்படிச் செய்யலாம்; அதற்கும் இடமில்லையே. (என் கண்) கைகேயி, கூனி ஆகிய இவர்களின் கண்ணயிருந்தால் இப்படிச் செய்யாதன்றே. பாவியேன் அவர்களுடைய கண்களைப் பெற்றிலேன்! “**நெஞ்சால் (ராமனை) காண்பதனாலும் ஆநந்திக்கிறேன்; கண்ணால் கண்டால் வாலிபனாகவே ஆகிவிடுகிறேன்**” [ரா-அ 12-104] என்று இக்கண்ணுக்கும் வழிகாட்டிக்கொடுத்தவன நானன்றே. (என் கண்) அழகுள்ளதிலெல்லாம் ஈடுபடும்படியான சாபல்யத்தையுடைய என கண்ணாகையாலேயன்றே இப்படிச் செய்கிறது. (என் கண்) ராமனிடத்திலே ஈடுபட்டு அது விட்டுப்போன போதிலும், தசரதன் அத்துடன் தனக்கு ஸம்பந்தத்தை எடுத்துக்காட்டுகிறான், பகவத்ப்ராவணயமாகிற பெருமையை அது பெற்றிருக்கையாலே. “**பெற்ற தாயரை வி(இ)ட்டகன்று**” [பெரியதிரு 3-7-1] என்று தன் பெண் தன்னைவிட்டுச் சென்றதைச் சொல்லும் போதும், “**வள்ளிமருங்குல் எந்தன் மடமான்**” [பெரியதிரு 3-7-1] என்று அவருக்கும் தனக்குமுள்ள ஸம்பந்தத்தைச் சொன்னானன்றே தாயார். (என் கண் ராமனைப் பின்தொடர்ந்தது) என்னுடைய இந்திரியம் என் நெஞ்சைப் பின்தொடரவேண்டியிருக்க ராமனைத் தொடர்வது எனன ஆச்சரியம்!

நிவர்த்ததே) “अतिक्रान्तेऽपि राघवे” (அதிக்ராந்தேபி ராகவே) என்று ஸ்வவிஷயத்தைக் கைகழிந்த இப்போதும் மீளக் காண்கிறிலோம். (த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே) ‘இங்கே வரில் இன்னமும் கைகேயி முகத்தில் விழிக்கவேண்டில் செய்வதென்?’ என்கிறபயத்தாலே இன்னமும் வருகிறதில்லை. (மே த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே) ஒருவனுக்கு ஒரு க்வேசம் பிறந்தால் பரிகரபூதரானவர்களடைய வந்து உதவக்கடவதாயிறேயிருப்பது ஆயிருக்க, நான் ராமவிரஹத்தாலே க்வேஸீதனான இவ்வளவிலும் வந்து உதவுகிறதில்லை. (மே த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே) நெடுங்காலம் பண்ணின வாஸனையெல்லாம் கிடக்க. “नोपजनं सरिज्ञं शरीरं” (நோபஜநம் ஸ்மரந்ரித்யம் ஸரீரம்) என்கிறபடியே நம்மை நேராக மறந்து வாராதொழிவதே! (த்ருஷ்டிரத்யாபி ந நிவர்த்ததே) போன பெருமானை மீட்கமாட்டாதாகிலும் தான் மீளத்தட்டென்ன?

“அதற்கென் செய்வது? முடிந்த வரையில் பின்தொடர்ந்து விட்டுப்பிறகு தான் மீண்டுவராதோ?” என்னில்; (இன்றளவும் திரும்புகிறதில்லை) “ராமன் கணவட்டத்தைவிட்டுச் சென்றபிறகும் அவனைக் காண்பவனால் கண்ணை மீட்கமுடியவில்லை” [ரா-அ 17-14] என்று ராமன் தன் தேசத்தை விட்டுச்சென்ற இப்போதும் மீண்டு வரக்காண்கிலேன். (கண் இன்றும் திரும்புகிறதில்லை) ‘இங்கே வந்தால் கைகேயிமுகத்தில் விழிக்கவேண்டிவந்தால் எனன செய்வது’ என்கிற பயத்தால் இன்னமும் வருகிறதில்லை. (எண் கண் இன்றும் திரும்புகிறதில்லை) ஒருவனுக்கு ஒரு துன்பம் நேர்ந்தால் அவனைச் சேர்ந்தவர்களெல்லாம் வந்து உதவுவதன்றே தகுந்தது. அப்படி யிருக்கும்போது நான் ராமனைப் பிரிந்து துன்புறும் இச்சமயத்திலும் வந்து உதவவில்லையே என கண்! (என கண் இன்றும் திரும்பவில்லை) நெடுநாள் பழகிப்போந்தபோதிலும் முக்தாத்தமாவானவன் “ஐனங்களுக்கு அருகிவிருக்கும் தன்னுடைய பழைய சரீரத்தை நினையாமலிருந்துகொண்டு” [சாந் 8-12-3] என்கிறபடியே தன் பழைய சரீரத்தைச்சிறிதும் நினையாமலிருப்பதுபோல் இக்கண்ணும் என்னை நன்றாக மறந்து வராமலிருப்பது என்ன ஆச்சரியம்! (கண் இன்றும் திரும்பவில்லை) காடுசென்ற ராமனைத்தான் திருப்பமுடியவில்லையென்றால். தான் திரும்பிவர தனி—16

(ராமமறுகதா த்ருஷ்டிர் ந நிவர்த்ததே) ஏ தே தனு மாக அவ் வஸ்துவைப் பின்சென்றார்க்கு “न च पुनरावर्त्ते” (ந ச புநரா வர்த்ததே) என்கிறபடியே மீட்சியில்லையாயிருந்ததிதே!

“மீட்சியில்லையாவதென்? அது உம் மை விட்டுப் போயிற்றே மீளுகைக்கு?” என்ன.—(ந த்வா பச்யாமி) கெடு வாய்! தோற்றுகிற கோளமன் றுகாண் சக்ஷுரிந்த்ரியமாவது! அதீந்த்ரியமாகையாலே கார்யகல்ப்யம். ஆனபின்பு, புரோவர்த்த த்ருணியான உன்னைக் காணாமையாலே போயிற்று என்கிறான். (ந த்வா பச்யாமி) உன்னைக் காணாதபோது கண்டதோற்றாதே யும், உன்னைக் கண்டபோது கண்விழித்தும் போரக்கடவனான நான் நீ முன்னே நிற்கச்செய்தே காணாதொழிகிறேன். ‘த்வா’ என்று என்னை வந்நிறிஹிதையாகச் சொல்லாநிற்கச்செய்தே. என்ன தடை? (ராமனைப் பின்தொடர்ந்த கண் திரும்புகிறதில்லை) சேதனமாயினும் அசேதனமாயினும் அவனைப் பின் தொடர்ந்தால் “முக்தபுருஷன் மறுபடியும் இவ்வுலகிற்குத் திரும்பிவருவதில்லை” [சாந் 8-15-1] என்கிறபடியே மீட்சியில்லாமலிருக்கிறது போலும்!

“கண் திரும்பவில்லையென்கிறீரே; நான் என் கண்ணெதிரே உம்முடைய கண் இருப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறேனே; உம்மை விட்டுப்போகாமலே இருக்கும்போது அது திரும்பி வருவது எப்படி” எனறு கௌஸல்யை கேட்க.—(உன்னைக் காண்கிறேனல்லேன்) அறிவுகெட்ட பேதையே! உன் கண்ணெதிரே தோற்றும் இவ்வுருண்டையைக் கண்ணென்று பிரமிக்காதே; கண்ணென்பது இந்திரியங்களால் அறியப்பட முடியாததாய் இவ்வுருண்டையினுள் இருப்பதொன்று; உருண்டையான இவ்வஸ்து குருடர்களுக்கு இருந்தபோதிலும், அவர்களுக்குப் பார்வையில்லை; மற்றவர்களுக்குப் பார்வை இருக்கிறது. பார்வையாகிற காரியத்தின் ஸதபாவ அஸதபாவங்களிலிருந்து, உருண்டையாய்த் தோற்றும் இப்பொருளைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாய், இந்திரியங்களுக்குப் புலப்படாததானதொன்றே கண் எனும் இந்திரியம் என்று கற்பிக்கிறார்கள் அறிவாளிகள். இப்போது உன்னை நான் காணாமையாலே என் கண் ராமனைப் பின்தொடர்ந்து போயிற்றென்பது ஸித்தமன்றே என்கிறான். (உன்னைக் காண்கிறேனல்லேன்) நீ முன்னே நிற்காதபோது உன்னைக் காணாமலும், முன் நிற்கும்போது கண்டும் போருகிற நான் நீ முன்னே நிற்கும்போதும் உன்னைக்

‘ந த்வா பச்யாமி’ என்கிறபடி யென் என்னில்: (ந த்வா பச்யாமி) அபிதுச்ருணோமி. “வசஸா ஜ்ஞாத:—ஸ்வரேணோக்த:” என்று வார்த்தை சொல்லுகையாலே ஸந்நிஹிதையென்று அநுமித்தேனத்தனை; சக்ஷுரிந்த்ரியம் குடிபோகையாலே ப்ரத்யக்ஷிக்கப்பெற்றிலேன் என்கிறான். (ந த்வா பச்யாமி) அவர் முகத்திலே விழிக்கப்பெறாதொழிந்தால் அவரைப் பெற்ற உன் முகத்திலே யாகிலும் விழிக்கலாமென்றிருந்தேன். அதுவும் கிடையாதொழிவதே! (ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி: ந த்வா பச்யாமி) ப்ரதாநபரிகரமான கண்தானே அவர் பின்னே போகையாலே அஸந்நிஹிதமாயிற்று: ஸந்நிஹிதையான உன்னையோ காணப்பெறுகிறிலேன்; நானென்ன செய்வேன் என்கிறான். (ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி: ந த்வா பச்யாமி) “அண்டர்கோன் அணியரங்கனென் அமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” என்னுமாப்போலே அவ்

காணவில்லை. ‘உன்னை’ என்று அருகிலிருப்பதாகச் சொல்லிக் கொண்டே ‘உன்னைக் காணவில்லை’ என்று சொல்வது எப்படியெனில், -(உன்னைக் காணவில்லை) ஆனால் கேட்கிறேன். “வார்த்தையாலே (இன்னொன்று) அறியப்பட்டான்; ஸ்வரத்தினாலே (இன்னொன்று) சொல்லப்பட்டான்” என்று உலகவழக்குள்ள தாகையாலே நீ வார்த்தை சொல்லுகையாலே நீ அருகிலிருப்பதாக அனுமானம் செய்தேன்; கண்போய்விட்டதாகையாலே காணப்பெற்றிலேன். (உன்னைக் காண்கிறேனல்லேன்) ராமன் முகத்திலே விழிக்கப்பெருவிடினும் அவனைப் பெற்ற உன் முகத்திலேயாவது விழிக்கலாமென்று நினைத்தேன். பாவியேனுக்கு அதுவும் கிடைக்கவில்லையே. (ராமனை என் கண் பின்தொடர்ந்தது; உன்னைக் காண்கிறேனல்லேன்) “ஸர்வேந்த்ரியானாம் நயநம் ப்ரத்யாகம்” [எல்லா இந்திரியங்களும் கண் முக்கியமானது] என்கிறபடியே முக்கிய இந்திரியமான கண்ணோவெனில் அவன் பின்போகையால் அருகிலில்லை. அருகிலிருக்கும் முக்கிய மஹிஷியான உனையோ காணப்பெறவில்லை. முக்கியத்தையெல்லாம் இழந்த நான் என்ன செய்வேன் என்கிறான். (ராமனை என் கண் பின்தொடர்ந்தது; உன்னைக் காண்கிறேனல்லேன்) “அண்டர்கோன் அணியரங்கன் என் அமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன்றினைக் காணாவே” [அமலன்-10]

விஷயத்தில் ஆழங்காற்பட்டது இனி வேறொன்றைக் காண வற்றோ என்கிறான்.

இப்படி சகஷுரிந்திரியம் தனக்கு உதவாமையாலே வாக்கிரந்திரியத்தைக்கொண்டாகிலும் ஆச்வளிப்போம் என்று பார்த்து அவள் பேரைச் சொல்லி ஆறுகிறான்.-(கௌஸல்யே) “एप मे जीवितस्यान्तो रामो यद्यभिषिच्यते” (ஏஷ மே ஜீவிதஸ்யாந்தோ ராமோ யத்யபிஷிச்சயதே) என்று தென்றல் பகையாய் பெரு மாளுடைய அந்வயத்தில் முடியத்தேடுகிற கைகேயியும் ஒருத்தி! “किं पुनः प्रोषिते तात ध्रुवं मरणमेव मे” (கிம் புந: ப்ரோஷிதே தாத த்ருவம் மரணமேவ மே) என்று அவர் வ்யதிரேகத்தில் முடியத்தேடுகிற நீயுமொருத்தி! (கௌஸல்யே) “कौसल्या लोक-भर्तारं सुषुवे यं मनस्विनी” (கௌஸல்யா லோகபூர்த்தாரம் ஸுஷுவே யம் மநஸ்விநீ) என்று நீ நாடுவாழ மநாரதித்துப் பிள்ளை பெற்றபடியும், அதெல்லாங்கிடக்க, நாடோடு என் னோடு வாசியறக் கெடும்படியாவதே! (கௌஸல்யே த்வா ந பச்

என்னுமாப்போலே, பகவத்விஷயத்தில் ஈடுபட்ட பொருள் இனி வேறொரு வஸ்துவைக் காணுமோ என்கிறான்.

இப்படிக்கண்ணகிற இந்திரியம் தனக்கு உதவாமையாலே வாக்கிரந்திரியத்தைக் கொண்டாவது தேறுவோம் என்று நினைத்து அவள் பேரைச்சொல்லி ஆறுதலடைகிறான் அடுத்தபடியாக,-(கௌஸல்யே) “रामान् अपि शेषकम् செய்யपेற்றுகுகில் நான் உயிர் வாழமாட்டேன்” [ரா-அ 9-59] என்று, அனைவர்க்கும் தென்றல் காற்றுபோலே ஆநந்தத்தையளிக்கும் ராமனுக்கும் பகையாயிருப்பவளாய், அவனுடன் கூடியிருந்தால் மரணமடைய விரும்புகிற கைகேயி தாழ்மையிலே ஒப்பற்றவள், “அப்பா நீ அருகிலிருக்கும் போதும் என்சக்களத்திகளாலே நான் இப்படி அவமதிக் கப்பட்டேன். நீ வனம் சென்றால் கேட்கவேண்டுமோ? நிச்சயமாக எனக்கு மரணமே உண்டாகும்” [ரா-அ (19-14)] என்று அவனைப் பிரிந்தால் மரணமடைய விரும்புகிற நீ மேன்மையிலே ஒப்பற்றவள். (கௌஸல்யே) “லோகநாயகரான எவரைக் கௌஸல்யை பெற்றெடுத்தாளோ” [ரா-ஸு 48-56] என்று நீ உலகமெல்லாம் வாழப் பிள்ளைபெற்றதெல்லாம் வீணாகி, உலகத்தாரும், பெற்ற தந்தையாகிய நானும் கெட்டுப்போகும்படி ஆகிவிட்டது! (கௌஸல்யே!

யாமி) அநர்த்தகரையான கைகேயியை இத்தனைபோதுகண்ட கண்கள் ஆச்வாஸகரையான உன்னைக் காணுதொழிவதே!

இவன் இப்படி தன் தளர்த்தி தோற்றக் 'கௌஸல்யே' என்று அழைத்தவாறே "தொங்கின இவனையும் இழக்க வாகாதே புகுகிரேம்" என்று துணுக்கோடே கிட்ட வந்து 'செய்யவேண்டுவதென்' என்று கேட்க,-(ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருஸ) 'என்னுடைய க்லேசமெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய ஈரக்கையாலே தடவி ஆச்வளிப்பியாய்' என்கிறான். (பாணிநா ஸ்ப்ருஸ) புரோவர்த்தினியான உன்னைக் காணமையாலே சக்ஷூரிந்திரியம் குடிபாயிற்று என்றறிந்தோம். உன்னுடைய வாக்ச்ரவணம் பண்ணினபடியாலே ச்ரவணேந்திரியம் கிடந்ததென்றறிந்தோம். 'கௌஸல்யே' என்று நாமக்ரஹணம் பண்ணினபடியாலே வாக்சிந்திரியம் கிடந்ததென்றறிந்தோம். கந்தக்ரஹணம் பண்ணாமையாலே அவரை உச்சிமோந்த க்ரானேந்திரியம் போயிற்றென்றறிந்தோம்.

உன்னைக் காணுகிறேனல்லேன்) அநர்த்தத்தை விளைத்த கைகேயியை இவ்வளவு நேரம் கண்ட கண்கள் ஆறுதல் விளைக்கும் உன்னைக் காணமுடியாமல் போனது எனன தெளர்ப்பாக்கியம்!

தசரதசக்ரவர்த்தி இப்படித் தன் தளர்த்தி வெளிப்படும்படியாக "கௌஸல்யே" என்று அழைத்தவுடன் "நமக்குத் தக்கி நிற்கும் பர்த்தாவான இவரையும் இழக்கப்போகிரேமோ" என்று பயந்து அருகில் வந்து 'நான் செய்யவேண்டியதென்ன' என்று கேட்க,—(நன்றாக எனனைக் கையால் தொடு) 'என்னுடைய துன்பமெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய ஈரக்கையாலே தடவி ஆறுதலளிப்பாயாக' என்கிறான். (கையால் தொடு) 'எதிரே நிற்கும் உன்னைக் காணமையாலே ஞானேந்திரியமான கண் ராமனுடன் போய்விட்டதென்று அறிந்தேன். உன் வார்த்தையைக் கேட்கையாலே ஞானேந்திரியமான காது போகாமல் கிடந்தது என்று அறிந்தேன். 'கௌஸல்யே' என்று உன் பெயரைச் சொல்லுகையாலே 'வாக்' என்னும் கர்மேந்திரியம் போகாமல் கிடந்தது என்று அறிந்தேன். வாசனையை அறியமாட்டாமையாலே, ராமனை உச்சிமோந்த மூக்கென்னும் ஞானேந்திரியம் அவனுடன் போயிற்றென்று அறிந்

ஸ்பர்ஸூந்திரியம் செய்தபடி *என்னென்று அறியலாம்படி என்னை அணைத்துக் காணாய். கள்ளர் புகுந்துபோன அகத திலே கிடந்ததும். கிடவாததும் ஆராய்வாரைப்போலே. வந்துபோனவர்தாம் §வஞ்சக்கள்வனிறே. “என்னைம்புல னும் எழிலும் கொண்டு இங்கே நெருனல் எழுந்தருளிப் போன புனிதர்” என்றாரிறே.

(ஸாது ஸ்ப்ருஸ) ‘இத்கணைபோதும் கைகேயியோடே ஓருமிடறாய். அவனைக் காடேறப்போகவிட்டு. இப்போதாக நின்று ஆரோதமடியாநின்றான்’ என்று நினைத்திராதே. ‘அவித்யாஸ்பர்ஸூத்தாலே இக்கலக்கம் இவனுக்கு வந்தேறி; இப்பாவி என்செய்வான்’ என்று †நெஞ்சிரக்கத்தோடே தொடவேணும். (பாணிநா ஸ்ப்ருஸ) அன்று அக்நிஸாக்ஷிக மாக மங்களமுஹூர்ததத்திலே ஸகௌதுகமாகப் பிடித்த

தேன். ஸ்பர்சத்தை அறியும் ஞானேந்திரியமான த்வகிந்திரியம் போயிற்றே இருக்கிறதோ என்று அதை அறியலாம்படி என்னை அணைத்துப் பார்ப்பாயாக என்கிறான். திருடர்கள் புகுந்து கொள்ளையடித்துப்போன வீட்டிலே கள்வர் எடுத்துப்போகாமல் கிடந்ததையும் எடுத்துப் போனதையும் ஆராய்வாரைப்போலே ஆராய்கிறான். தசரதனிடம் பிள்ளையாய்ப் பிறத்து வந்து அவனிந்திரியங்களைக் கொண்டுபோனவன “வஞ்சகங்கள்வன்” [திருவாய் 10-7-1] என்று சொல்லப்படுபவனன்றே. “என்னைம்புலனும் எழிலும் கொண்டு இங்கே நெருனல் எழுந்தருளிப், பொன்னங்கலைகள் மெலிவெய்தப் போன புனிதர்” [பெரியதிருமொழி 7-5-9] என்றாரன்றே திருமங்கைமன்னனும்.

(நன்றாகத் தொடு) ‘இவ்வளவு நாளும் கைகேயியோடு ஒத்திருந்து ராமனைக் காடுசெல்லும்படி செய்துவிட்டு, இப்போது வெளி வேஷக் கூத்தடிக்கிறான்’ என்று நினைத்திராமல், ‘கர்மஸ்பர்சத்தாலே இக்கலக்கம் இவனிடம் வந்து குடிபுகுந்தது. என்ன செய்வான் அப்பாவிமான இவன்’ என்று நெஞ்சிலே இரககத்தோடு தொடவேணும். (கையால் தொடு) நம் விவாஹத்தின்போது அக்நியை ஸாக்ஷியாகக் கொண்டு, மங்களமான வேளையிலே, கௌதுகத்துடன்

* (பா) என்னென்னிலை: அஃது அறியலாம்படி.

§ (பா) வஞ்சக்கள்வராகையாலே. † (பா) நெஞ்சிறக்கத்தோடே.

அக்கையாலே அந்நினைவோடே தொடவேணும். (பாணிநா ஸ்ப்ருஸ) ஸர்வாங்கங்களாலும் என்னையனைத்து வெள்ளக் கேடாகாமே ஸாந்மீக்கும்படி ஏகாவயவத்தாலே ஸ்பர்ஸீக்க வேணும். (ஸாது மா பாணிநா ஸ்ப்ருஸ) பெருமானை எடுப்பது ஒப்பிப்பதாய் அவருடைய அங்கஸ்பர்ஸுத்தாலே பரிமளித மாண அக்கையாலே தொடவேணும். (மா ஸ்ப்ருஸ) ராம ஸ்பர்ஸும பெறில் உஜ்ஜீவித்தும், பெறாதபோது முடியும் படியுமாயிருக்கிற என்னை அவரைப்பெற்ற உன்னுடைய அக்கையாலே அனைக்கவேணும். பகவத்ஸ்பர்ஸும் நேர்கொடுநேர் கிடையாதொழிந்தால், அவருடைய ஸம்பந்தி ஸம்பந்தி களுடைய ஸ்பர்ஸும்கொண்டு உஜ்ஜீவிக்கக்கடவதாயிதே இருப்பது. “तां स्पृष्ट्वा मामपि स्पृष्ट्वा” (தாம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா மாமபி ஸ்ப்ருஸ) என்று அவர்தாமும் இத்தலையைப்பெறாதபோது இப்பாடுபட்டாரிதே. (பாணிநா ஸ்ப்ருஸ) .. அணியிகு தாமரைக்

(1. மங்கள ஸூத்ரத்துடன், 2. ஆசையுடன்) பிடித்த அக்கையாலே அதே நினைவுடன் என்னைத் தொடவேணும். (கையாலே தொடு) எல்லா அங்கங்களாலும் என்னை அனைத்துத் தாங்கமுடியாதபடி வெள்ளக்கேடாகச் (அத்வ்ருஷ்டியாகச்) செய்யாமல, தாங்கலாம்படி ஒரு அவயவத்தாலே தொடவேணும். (நன்றாக என்னைக் கையால் தொடு) ஸ்ரீராமனை எடுப்பதாலும், அலங்கரிப்பதாலும் அவனுடைய அவயவஸ்பர்ஸத்தாலே மணமூட்டப்பட்ட அக்கையாலே தொடு. (என்னைத் தொடு) ராமனைத் தொடப்பெற்றால் வாழ்ந்து போம்படியும், தொடப்பெறாவிடில் அழிந்துபோம்படியுமிருக்கிற என்னை அவரைப் பெற்ற உன்னுடைய அக்கையாலே அனைக்கவேணும். பகவத ஸ்பர்ஸம் நேருக்குநேர் கிடக்காமற்போனாலும், பகவானுடைய ஸம்பந்தம் பெற்றவைகளுடன் ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பவர்களுடைய ஸ்பர்ஸம் கொண்டு வாழ்ந்துபோம்படியாகவல்லவோ இருப்பது. “वाष्णि वात यतः काந்தा तாம் ஸ்ப்ருஷ்ட்வா மாமபி ஸ்ப்ருஸ | த்வயி மே க்ஷாந்ரஸம்ஸ்பர்ஸ: சந்த்ரே த்ருஷ்டி ஸமாகும: ||” [ரா-யு 5-6] [காற்றே! என் பிரியையிருக்குமிடத்திலிருந்து நீ விசுவாயாக. அவனைத் தொட்டுவிட்டு என்னையும் தொடுவாயாக. உன்னிடத்தில் எனக்கு அவருடைய திருமேனி ஸ்பர்ஸம் ஏற்படுகிறது. சந்திரனிடத்தில் அவருடைய கண்ணுடன் சேர்த்தி ஏற்படுகிறது.] என்று அந்த பகவானும் ஆச்ரிதையைப் பெறாதபோது இப்பாடு பட்டா

கையையந்தோ அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்” என்று அவ்விஷயத்திலே சொல்லக்கடவ பாசுரத்தை, அது கிடையாமையாலே ததிய விஷயத்திலே சொல்லுகிறானிறே.

(அண்டர்கோன்) இதர விஷயங்களில் போகாதபடி கால்தாழ்ப் பண்ணுகிற விஷயத்தில் வைலக்ஷணயமிருக்கிற படி. (அண்டர்கோன்) “यत्र पूर्वं साध्याः सन्ति देवाः” (யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:) என்றும், “விண்ணோர் பரவும் தலைமகன்” என்றும், “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிருபாதிகநிர்வாஹகணை மேன்மையை உடையவன். (அண்டர்கோன்) தனித்தனியே முடியுடைவானவராய் நிரபேக்ஷமான பெருந்திரளுக்கு நியாமகனாமவன். (அண்டர்கோன்) “மனிசர்க்குத் தேவர்போலத்

ரன்றே. (கையால் தொடு) “அணிமிகு தாமரைக் கையை அநதோ! அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய்” [திருவாய் 10-5-5] என்று பகவான் விஷயத்திலே சொல்லவேண்டிய பாசுரத்தை, பகவத் ஸ்பர்சம் கிடைக்காமையாலே அவன் ஸம்பந்தம் பெற்ற கௌஸல்யை விஷயத்தில் சொல்லுகிறானன்றே.

(அண்டர்கோன்) மற்ற விஷயங்களை அண்டாதபடி ஈடுபடுத்துகிறதான இவ்விஷயத்தின் பெருமையிருக்கிறபடி. அதாவது, -நித்யஸூரிபதியும் ஈடுபடுத்தி எழுதிக்கொண்டிருக்கை. (அண்டர்கோன்) “யாதொரு பரமபதத்திலே பழைமையானவர்களான ஸாத்யதேவர்கள் எனப்படும் நித்யஸூரிகள் எழுந்தருளியிருக்கிறார்களோ” [புருஷஸூக்தம்] என்றும் “விண்ணோர் பரவும் தலைமகன்” [திருவாய் 2-6-3] என்றும், “அயர்வறும் அமரர்கள் அதிபதி” [திருவாய் 1-1-1] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஸாரத்தின் நாற்றமும் அண்டப் பெருதவர் அளாகையால் அண்டர்களெனப்படும் நித்யஸூரிகளுக்கு இயற்கையாகவே தலைவனாயிருக்கும் பெருமையை உடையவன். (அண்டர்கோன்) அண்டர்-அரசராய், இவர்கள் ஒவ்வொருவரும் “முடியுடைவானவர்” [திருவாய் 10-9-8] என்று சொல்லப்படுபவர் அளாகையாலே முடிமன்னராய் வேறொருவரையும் எதிர்பாராதவர்களான நித்யஸூரிகளின் பெருங்கூட்டத்தை நியமிக்கும் சக்ர

தேவர்க்கும் தேவாவோ” என்றும். “**परः पराणि**” (பர: பராணம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே மநுஷ்யாதிகளில் அந்த யந்த விவக்ஷணரான நித்யஸூரிகளுக்கு மேலானவன்.

இப்படி நெட்டேணியிட்டு ஏறவேண்டும்படி மிசை கொம்பாய் எட்டாநிலத்தே இருக்குமோவென்னில்: (அணியரங்கள்) அக்குறைதீரத் தன்னைக்கொண்டு வந்து ஸுலபனாக்கினவன். (அணியரங்கள்) “அரங்கத்தரவணைப் பள்ளியான்” என்னுமாப்போலே போக்குவரத்தற ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக வந்து சாய்ந்தவன். “**शुभे पुरस्ताच्छलायां यावन्मे न प्रसीदति**” (ஸேஷ்யே புரஸ்தாச்சூலாயாம் யாவந்மே ந ப்ரஸீத்யதி) என்று அவர்பக்கல் நாம் பண்ணுமத்தைத் தாமிங்கே வந்து வளைப்புக்கிடக்கிறவன். பயிர் த்த லையிலே குட்டில்

வர்த்தியாயிருப்பவன். (அண்டர்கோன்) “மனிசர்க்குத் தேவர் போலத் தேவர்க்கும் தேவாவோ” [திருவாய் 8-1-5] என்றும் “(மநுஷ்யர்களைக் காட்டிலும்) மேலானவர்களான நித்யஸூரிகளைக் காட்டிலும் மேலானவன்” [வி பு 1-2-10] என்றும் சொல்லுகிறபடியே தேவர் மநுஷ்யர் முதலானாரிலும் மிகவும் மேம்பட்டவர்களான நித்யஸூரிகளுக்கும் மேலானவன்.

நீண்டதோர் ஏணி வைத்து ஏறவேண்டும்படி இப்படி -எட்டாக் கொம்பாய் எட்டாநிலமாகிற பரமபதத்திலே இருப்பனே இவன் என்னில்: (அணியரங்கள்) எட்டாமலிருக்கையாகிற அககுறையில்லாதபடி தன்னை இங்கு கொண்டு வந்து ஸுலபனாக்கினவன். அதாவது, —அணித்தாயிருக்கும் (அருகிலேயிருக்கும்) அரங்கத்திலே எழுந்தருளியிருப்பவன். (அணியரங்கள்) “அரங்கத்தரவணைப்பள்ளியான்” [பெரியாழ்திரு 4-10-1] என்னுமாப்போலே போவதும் வருவதும்ல்லாதபடி எழுந்திருக்கவொண்ணாத படுக்கையிலே நிலையாகச் சாய்ந்தவன். “என்னிடத்தில் திருவுள்ளமிரங்காதவரையில் பர்ணசாலையின் முன்படுத்து ப்ராயோபவேசம் ‘செய்வேன்’ [ரா-அ 111-14] என்று பகவானை அடைவதற்கு நாம் செய்யும் காரியத்தைத் தாமிங்கே வந்து செய்துகொண்டு “வளைத்து வைத்தேன் இனிப்போகலொட்டேன்” என்றாப்போலே வளைத்துக் கணி—17

கட்டிக் கிடப்பாரைப்போலே, ஜீவஸம்ரக்ஷணர்த்தமாக வந்து படுகாடு கிடக்கிறவன். (அணியரங்கள்) 'அண்டர்கோன்' என்கிறவிடத்தில், அவர்களுக்கும் அணுகவொண்ணாதபடி பெரிய மதிப்போடே, "தூஹ பச" என்று நியாமகனாய், அது நிருபகமாம்படியிருந்தான். இவ்விடத்தில் தேசிகரில் தானும் ஒருவனாய்க் கலந்து பரிமாறி, "புனலரங்கமூர்" என்று அடையாளம் சொல்லிப்போயிற்று. (அணியரங்கள்) அப்ராக்கருதமான தேசத்தை விட்டுப்பற்றவேண்டும் படி ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான கோயிலை உகந்தவன். அண்டர்கோன் அமரும் சோலையிறே. (அணியரங்கள்) நாள் தோறும் ஸோஷவஸ்துவைப் பெறுகையாலே நித்யோத்ஸவமாய், "सिकराजपथां कृत्वां प्रकीर्णकमलोत्पलां" (ஸிக்தராஜபத்யாம்

கொண்டு கிடப்பவன். பயிருள்ள இடத்தில் குடிசை கட்டி வாழ்ந்து பயிரை ரக்ஷிப்பவர்களைப்போலே ஜீவப்பயிர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக வந்து பழம்புனத்திலே படுத்துக்கிடக்கும் பத்தியுழவனாயிருப்பவன். (அணியரங்கள்) 'அண்டர்கோன்' என்கிற பரமபதத்திலே, அண்டவொண்ணாதவர்களான அவர்களுக்கும் அணுகவொண்ணாதபடி பெரிய மதிப்போடு 'எரி, சுடு' என்று நியமிப்பவனாய், அதுவே நிருபகமென்று சொல்லும்படி இருந்தான். இவ்விடத்தில் வழிகாட்டும் தேசிகர்களான ஆழ்வார்களோடு தானும் ஒருவனாய்க் கலந்து பரிமாறி "புனலரங்கம் ஊரென்று போயிறே" [திருநெடு-25] என்கிறபடியே அடையாளம் சொல்லித் தன்னுருக்கு வழிகாட்டிப் போனானன்றே. (அணியரங்கள்) அணி- ஆபரணம்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான அரங்கத்தில் வாழ்பவன். அப்ராக்கருதமான பரமபதத்தையும் விட்டு ஸர்வேச்வரன் இத்தைப்பற்றவேண்டும்படியன்றே இது இவ்வுலகிற்கு ஆபரணமாயிருக்கிறது. "அண்டர்கோன் அமரும் சோலை அணி திருவரங்கம்" [திருமலை-14] என்று தொண்டரடிப்பொடியாழ்வாரும் அண்டர்கோனாயிருக்கும் இருப்பிலும் பொருந்தாமல் இங்கு வந்து அமரும்படி (பொருந்தும்படி) இது ஸம்ஸாரத்திற்கு ஆபரணமாயிருக்கும்படியை அருளிச் செய்தாரன்றே. (அணியரங்கள்) அலங்கரிக்கப்பட்ட அரங்கத்தில வாழ்பவன். நாள்தோறும் தனக்குப் பிராட்டியைப் போலும், ஸ்ரீகௌஸ்துபம் போலும் இனியரான சேதனர்களைப் பெறுகையால் நித்யகல்யாணமாயும், நித்யோத்ஸவமாயுமிருக்கிறதாகையாலே

க்ருத்ஸநாம் ப்ரகீர்ண கமலோத்பலாம்) என்றும், “**पताकाध्वज-
मालिनी**” (பதாகாத்த்வஜமாலினீம்) என்றும், “**திட்கொடிமதிள்
சூழ் திருவரங்கத்தாய்**” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ரித்யா
வங்க்ருதமான கோயிலிலே வாழ்கிறவன். (அணியரங்கன்)
“**देशीय सर्वकामयुक्**” (தேசீரோடயம் ஸர்வகாமயுக்த்) என்கிற
படியே பரமப்ராப்யமான அவனையகப்பட இங்கே
யழைத்துத் தன்பக்கல் ஏகராத்ரவாஸத்தாலே இஸ்ஸம்
ஸாரிகளுடையப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி, சேர்த்து ரக்ஷிக்
கக்கடவோம் என்று அதிலே ஒருப்பட்டிருக்கிற கோயிலிலே
இருக்கிறவன். (அணியரங்கன்) “**रङ्ग स्यान्नतस्थानं**” (ரங்கும்
ஸ்யாந் நர்த்தந ஸ்தாநம்) என்று சொல்லுகிறபடியே
அவர் மநோரதலாபத்தாலே உகந்து வர்த்திக்கிற தேசம்.
ரித்யவிபூதியிலேயிருக்கும்போது அங்கு குறைவாளரில்லாத
படியினாலே, தான் குறைவாளாயிற்று இருப்பது.

“(ராமனுடைய பட்டாபிஷேகத்திற்காக) ராஜபாட்டை முழுவதும் நீர்
தெளிக்கப்பெற்றதும், தாமரை, உற்பலம் ஆகியமலர்கள் நிறைந்
திருக்கப்பெற்றதுமான அயோத்தியை (மந்தரை பார்த்தாள்)”
[ரா-அ 7-2] என்றும், “பதாகைகளும், கொடிகளும், மாலைகளும்
நிறைந்திருக்கப்பெற்ற (அந்நகரத்தைப் பார்த்தாள்)” [ரா-அ 7-6]
என்றும் “திட்கொடி மதிள்சூழ் திருவரங்கத்தாய்” [திருவாய் 7-2-3]
என்றும் சொல்லுகிறபடியே எப்போதும் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கும்
திருவரங்கத்திலே வாழ்கிறவன். (அணியரங்கன்) அணி-ஸம்ஸாரி
களுக்கு உத்தேச்யமானதாயிருப்பது. “இந்த தேசம் எல்லா விருப
பங்களையும் அளிப்பது” [காருடம்-11] என்கிறபடியே பரமப்ராப்ய
மான அவனையமுட்பட இங்கே அழைத்து, தன்னிடம் ஒரு ராத்திரி
வஸித்தாலும் இந்த ஸம்ஸாரிகளுடைய விரோதிகளையும் போக்கி,
எல்லாச்சேதனரையும் சேர்த்து ரக்ஷிப்போம் என்று அதில் தீக்ஷித்
திருக்கிற திருவரங்கத்திலே இருக்கிறவன். (அணியரங்கன்) “**रङ्ग
कूम स्यान्न तन्तस्थानं**” [ஸ்ரீரங்கமாஹாத்மயம்] [ஸ்ரீதேவியின்
நர்த்தனஸ்தானமே ஸ்ரீரங்கமெனப்படுகிறது] என்று சொல்லுகிற
படியே அந்த பகவான், பிராட்டியை அநுபவிக்ஷயாகிற மநோரதம்
நிறைவேறுமிடமாயாலே ஆநந்தத்துடன் வாழ்கிறதேசம். பரம
பதத்திலிருக்கும்போது, அங்கு தன்னைவிடக் குறைந்தார் இல்லாமை
யாலே, குறைந்தார்க்கு அளிக்கையாகிற நிறைவைப் பெறுத குறை

இங்கே வந்தபின்பாயிற்று ரக்ஷயவர்க்கம் பெற்றுப் பரிபூர்ணராய்த் திருவரங்கச் செல்வராயிற்று. நமக்குப் பரமபதம் உத்தேச்யமாமாப்போலேயாயிற்று. அவருக்குக் கோயில் உத்தேச்யமாயிருக்கும்படி.

ஸுலபனான இத்தால் உமக்குப் பேறென்னென்னில்: (என்னமுதனை) எனக்கு தூரகனான என்னமுதனை. தேவர்கள் அம்ருதத்தில் வ்யாவ்ருத்தி. அதாவது, -தான் உப்புநீராய், அசேதனமாய், உடம்பு நோவக்கடையவேண்டி ஸரீரத்தைப் பூண்கட்டக்கடவதாய், இத்தனை பட்டாலும் மாளும்படியாயிருக்கும். இது ஸர்வரஸமுமாய், பரமசேதநமுமாய், அயத்நஸித்தமுமாய், ஆத்மாவைப் பூண்கட்டக் கடவதாய், ரீத்யமுமாயிருப்பது. (*அமுதனை) “असौ वा आदित्यो देवमधु” (அஸௌ வா ஆதித்யோ தேவமது) என்றும். “आत्मा वै पुरुषस्य मधु” (ஆத்மா வை புருஷஸ்ய மது) என்றும். “रसो वै सः”

வாளனாய் இருப்பான் எம்பிரான். இங்கே வந்தபிறகு தான் ரக்ஷிக்கத்தகுந்த குறைவாளர்களைக் கூட்டம் கூட்டமாகப் பெற்றுப் பரிபூர்ணனாய்த் திருவரங்கச் செல்வனான. நமக்குப் பரமபதம் உத்தேச்யமாவது போல், அவனுக்குக் கோவில் உத்தேச்யமாயிற்று. அணி—உத்தேச்யமான ஆபரணம். இங்கு பரமபுருஷனுக்கு உத்தேச்யமாயிருப்பதென்று பொருள்,

ஸுலபனான இதனால் உமக்கு என்ன பலன்? எனில், —(என் அமுதனை) என்னை தரிக்கச்செய்யும் அமுதமாயிருப்பவனை. ‘என் அமுதன்’ என்று தேவர்களுடைய அம்ருதத்திற்காட்டிலும் ஏற்றம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது, -அவர்களுடைய அமுதம் உப்புச் சாராய், அறிவற்றதாய், உடம்பு வருந்திக் கடையவேண்டியதாய், அதற்காக, இவனுக்கு விரோதியான தேஹத்தை வலியுறச்செய்வதாய், இத்தனை பாடுபட்டாலும் மாளும்படியாயிருக்கும். இந்த அமுதமோவெனில் ஸர்வரஸமென்று மறைமுடிகளிலே புரழப்படுவதாய், மேலான சேதனமாய், முயற்சியெய்யாமல் ஸித்திக்கக்கூடியதாய், ஆத்மாவுக்கு பலத்தைத் தருவதாய், நித்யமுமாயிருக்கும். (அமுதனை) “ஆதித்யனுக்கு அந்தர்யாமியாயிருக்கும் இப்பரமாத்மாதேவர்களுக்கும் அமுதாயிருப்பவன்” [சாந் 3-1-1] என்றும், “பர

* ‘அமுதினை’ என்றும் பாடமுண்டு.

(ரஸோ வை ஸ:) “सर्वरसः” (ஸர்வரஸ:) என்றும், “विष्णोः पदे परमे मध्व उत्सः” (விஷ்ணோ: பதே: பரமே மத்வ உத்ஸ:) என்றும், “தூயவமுதை” என்றும், “ஆராவமுதே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருகாலும் தேக்கிடாத அமுதமாயிற்று. (அண்டர்கோன் அணியரங்கள் என்னமுதனை) உபயவிபூதி ஒரு தட்டும் நான் ஒரு தட்டுமாயன்றே விஷயீகரித்தது.

“அண்டர்கோன்” என்கையாலே நித்யவிபூதியோகம் சொல்லிற்று. “அணியரங்கள்” என்கையாலே லீலாவிபூதியோகம் சொல்லிற்று. அவ்வோபாதிதன்ணையும் ஒரு விபூதியாக நினைத்து ‘என்னமுதனை’ என்கிறார். “திருமால் வைகுந்தமே திருப்பாற்கடலே எந்தலையே” என்னுமாப் போலே. ‘அண்டர்கோன்’ என்கையாலே ஸ்வாமித்வம் சொல்லிற்று. ‘அணியரங்கள்’ என்கையாலே ஸௌலப்பயம் சொல்லிற்று. ‘என்னமுதனை’ என்கையாலே ஸௌசீல்ய

மாத்மாவே ஜீவனுக்கு அமுதாயிருப்பவன்” [] என்றும், “அந்தப் பரமாத்மா ரஸமாயிருப்பவனன்றே” [தை-ஆ 3-7-1] “எல்லா ரஸமாயிருப்பவன்” [சாந்3-14-2] என்றும் “விஷ்ணுவின் மேலான திருவடியில் மது ஒழுகாநின்றது” [யஜு 2-4-6] என்றும் “தூய அமுதை” [திருவாய்1-7-3] “ஆராவமுதே” [திருவாய்5-8-1] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஒருபோதும் தெவிட்டாத அமுதமாயிருப்பவன் இவன். (அண்டர்கோன் அணியரங்கள் என்னமுதனை) பரமபதமும் இவ்வுலகமுமாகிற இரண்டு விபூதிகளும் ஒரு தட்டும், நான் ஒரு தட்டுமாய் நினைத்தன்றே என்னை ஆட்கொண்டது.

“அண்டர்கோன்” என்று நித்யவிபூதியுடன் கூடியிருப்பவன் என்னுமர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. “அணியரங்கள்” என்று லீலா விபூதியாகிற இவ்வுலகுடன் கூடியவன் என்னுமர்த்தம் சொல்லப்பட்டது. இவ்விரண்டு விபூதிகளைப்போலே தம்மையும் ஒரு விபூதியாக நினைத்து “என் அமுதனை” என்கிறார். “திருமாலிருஞ்சோலை மலையே திருப்பாற்கடலே எந்தலையே திருமால் வைகுந்தமே” [திருவாய் 10-8-8] என்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்தாப்போலே. “அண்டர்கோன்” என்கையாலே ஸர்வஸ்வாமித்வம் சொல்லப்பட்டது. “அணியரங்கள்” என்கையாலே ஸௌலப்பயமுணம் சொல்லப்பட்டது. “என் அமுதனை” என்கையாலே மிகத்தாழ்ந்த தன்னுடன் ஒரு

வாத்ஸல்யம் சொல்லிற்று. 'அண்டர்கோன் அணியரங்கள்' என்கையாலே, "अखिलजगत्स्वामिन्" (அகிலஜகதஸ்வாமிந்) என்கிறார். 'என்னமுதனை' என்கையாலே "असस्वामिन्" (அஸ்மதஸ்வாமிந்) என்கிறார். (என்னமுதனை) "तमेव विदित्वा अतिमृत्युमेति" (தமேவ(ம) விதித்வா அதிமருதயுமேதி) என்று அவனைப்பெற்று இவர் அம்ருதனாப்போலேயாயிற்று, இவரைப்பெற்று அவர் அம்ருதரானபடி.

இப்படி நிரதிசயபோக்யரான இவரைப்பெற்றுச் செய்த தென்னென்னில்: (கண்டகண்கள்) என்றும் பாழ்போகாத படி அனுபவிக்கப் பெற்றனவாயிற்று. (கண்டகண்கள்) "காணவாராய்" என்றும், "कदा नु साक्षात्करवाणि चक्षुसा" (கதா நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா) என்றும் காண ஆசைப் பட்டுப் போகையன்றிக்கே, யதாமநோரதம் காணப்பெற்றனவாயிற்று. (அமுதினைக் கண்ட கண்கள்) ரஸநேந்திரிய

நீராகக் கலக்கையாநிற லௌசீல்யமும், தன் தாழ்வுகளையும் அமுதமாகக் கொள்வதாகிற வாத்ஸல்யமும் சொல்லப்பட்டது. "அண்டர்கோனணியரங்கள்" என்கையாலே "எல்லா உலகுக்கும் நாயகனே" [சரணாகதிகத்யம்] என்கிறார். "என்னமுதனை" என்கையாலே "என்னுடைய நாயகனே" [சரணாகதிகத்யம்] என்கிறார். (என்னமுதனை) என்னாலே அம்ருதனாவனை, "அவனையே (இப்படி) அறிநதானுகில் அம்ருதனாயிருக்கும் (இறக்காத) தன்மையை அடைகிறுன்" [சீவே 3-8] என்று ஸர்வேச்வரனைப் பெற்றுச் சேதனன் அம்ருதனானது போல், இவ்வாழ்வாரைப் பெற்றபின்பே பகவான் அம்ருதனாக (சாவாதவனாக) ஆனான என்கை. இவரைப் பெருதிருந்தால் ஸத்தையிழந்திருப்பான் என்றபடி.

மிகவும் இனியரான இவ்வரங்னைப் பெற்று இவர்கண்கள் என் செய்தனவென்னில்: (கண்ட கண்கள்) "காணுதார கண என்றும் கண்ணல்ல" [பெரியதிரு 11-7-1] என்கிறபடியே என்றும் வினா உப்போகாதபடி அனுபவிக்கப்பெற்றன. (கண்ட கண்கள்) "காணவாராய்" [திருவாய் 8-5-2] என்றும், "என்று நான் கண்ணால் காணப்பெறுவேன்?" [ஸ்தோ-ர] என்றும் காண ஆசைப்படுவதுடன் நில்லாமல், நினைத்தபடியே காணப்பெற்றன. (அமுதினைக்

விஷயமான அம்ருதத்தைச் சக்ஷுஸ்ஸு விஷயீகரிப்பதே! (அமுதனைக் கண்ட கண்கள்) “वह्नियिते ते नयने नराणां विष्णोर्नि लिङ्गानि निरीक्षते ये” (புர்ஹாயிதே தே நயநே ந ராணம் விஷ்ணோர் ந விங்க்யாநி நிரீக்ஷதோயே) என்கிறபடியே பீலிக் கண்களான கண்களன்றிக்கே பெற்ற கண்கள். “न मांसचक्षु-रभिवीक्षते तं” (ந மாம்ஸசக்ஷுரபிவீக்ஷதே தம்) என்றும், “न चक्षुषा पश्यति कञ्चनैनं” (ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம்) என்றும். “கட்கிலீ” என்றும் ப்ரமாணங்கள் நிஷேதிக்கச்செய்தேயும். முற்பட இன்று காணப்பெற்ற கண்கள். (அமுதனைக் கண்ட கண்கள்) நாட்டாரைப்போலே மாளும்படியாகப் பானம் பண்ணி அனுபவிக்கையன்றிக்கே, “नाश्नन्ति न पिबन्ति एतदेवामृतं दृष्ट्वा नृष्यन्ति” (நாச்நந்தி ந பிபுந்தி ஏததேவாம்ருதம் த்ருஷ்ட்வா த்ருப்யந்தி) என்கிறபடியே, * முதலிற் சிதையாதபடி காட்சி யாலே பருகிக்களித்தனவாயிற்று இவை. (கண்கள்) அந் யோந்ய ஸத்ருசம் என்னுமாப்போலே ஒன்றுக்கொன்று ஒப்பாயித்தனை போக்கி வேறு உபமானமில்லாதவை.

கண்ட கண்கள்) நாவால் சுவைக்கப்படும் அமுதைக் கண்கள் கண்டது என்ன ஆச்சரியம்!(அமுதனைக் கண்ட கண்கள்) “விஷ்ணு வினுடைய சிந்நங்களை எவர்களுடைய கண்கள் காண்கிறதில்லையோ அவர்களுடைய அக்கண்கள் மயில்பீலிக்கண்களைப்போன்றவையே” [பூரீபாகவதம் 2-3-22] என்கிறபடியே பீலிக்கண்ணாயிராமல் அநுப விக்கப்பெற்ற கண்களாயிருப்பவை. “ஊனக்கண் அப்பரமனைக் காணுது” [ருக்வேதம்] என்றும், “எவனும் இவனைக் கண்ணால் காண்கிறதில்லை” [தை.நா 1-10] என்றும், “கட்கிலீ” [திருவாய் 7-2-3] என்றும் இவனைக காணமுடியாதென்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லியிருந்தும் ப்ரத்யக்ஷமாக இன்று காணப்பெற்ற கண்கள். (அமுதனைக் கண்ட கண்கள்) நாட்டிலுள்ளார் மதுவை மிகுதியில் லாமல் குடித்துத் தீர்த்து அநுபவிப்பதுபோலே செய்யாமல் “பர மாத்மாவாயிருக்கிற இந்த மதுவை உண்பதுமில்லை; குடிப்பது மில்லை; அமுதமான இவனைக் கண்டுகளிக்கிறார்கள்” [சாந் 3-6] என்கிறபடியே முதலிலிருந்த இருப்புக்குச் சிறிதும் குறையாதபடி காட்சியாலே பருகிக்களித்தன இக்கண்கள். (கண்கள்) ஒன்றுக்கு மற்ருன்றே உபமானம் என்பதுபோலே, ஒன்றுக்கொன்று ஒப்

(மற்றொன் றினைக் காணவே) பாதிவ்ரத்யதர்மத்திலே தீக்ஷித்தாயிற்று இருப்பது. மற்றொன்றை எடுத்துக் கழிக்கைக்குப் பாத்தம் போராதே இருக்கிறபடி. (காணவே) “पश्यन्ति सूरयः” (பச்யந்தி ஸூரய:) என்றும், “सदा पश्यन्ति” (ஸத்யா பச்யந்தி) என்றும் த்ரிபாத்விபூதியாக இமைகொட்டு வதும் செய்யாதே அநுபவிக்கிற வடிவழகு இதொன்றுமே அநுபவிக்கப்படுக்கால் வேறொன்றில் பகுரலாயோ இருப்பது? (அணியரங்கனைக் கண்டகண்கள் மற்றொன் றினைக் காணவே) “शास्त्राद्देवि जनार्दनं” (ஸாஸ்த்ராத்த்ஜேநார்த்நம்) என்றும், “शास्त्रद्वयेन वर्त्मना” (ஸாஸ்த்ரத்த்ஜேநவந்தேந வர்த்மநா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஓலைப்புறத்திலே கண்டுபோகையன்றிக்கே, இக்கண்ணிலே இங்கு காணப்பெற்றது வேறொன்று காணவற்றோ?

(என்னமுதனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன் றினைக் காணவே) கண்டபோதே முகததை மாறவைக்கவேண்டும்

பாகுமேயொழிய வேறு உபமாநமில்லாதவை. [இது கண்கள் என்ற த்விவசந தாத்பர்யம்]

(மற்றொன் றினைக் காணவே) மறந்தும் புறந்தொழாமையாகிற பாதிவ்ரத்யதர்மத்தில் நிலைநின்றபடி. ‘இன்னது’ என்று விசேஷித்து எடுக்காமல, ‘மற்றொன்று’ என்று அநாதரம் தோற்ற எடுக்கையாலே மற்ற விஷயங்கள் எடுத்துக்கழிப்பதற்கும் யோக்யதையற்றவையென்றபடி. (காணவே) “नित्यसुखीकण कान्किरुर्कण” [ருகவேதம்] என்றும், “எப்போதும் காண்கிருர்கள்” [ருக்வேதம்] என்றும் இவ்வுலகிலும் மும்மடங்கு பெரிதான அவ்விபூதியும் இமை கொட்டாமல் அநுபவிக்கும் வடிவழகை இக்கண்மட்டும் அநுபவிக்கப்படுகந்தால் வேறொன்றில் புக முடியுமோ? (அணியரங்கனைக் கண்ட கண்கள் மற்றொன் றினைக் காணவே) “जनार्कततना नां सारतिरத்தिले அறிகிறேன்” [பார-உத் 68-5] என்றும் “சாஸ்திரத்தில் சொன்ன வழியில் காணத்தக்கவன்” [விஷ்வக்ஸேநஸம் ஹிதை] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஓலையின்மேல் காணும் காட்சியன்றிக்கே, இக்கண்ணிலே இங்கே காணப்பெற்ற இக்கண்கள் வேறொன்றைப் பார்க்கமுடியுமோ?

படி செந்தியாய் எரிந்திருக்கையன்றிக்கே. கண்கள் குளிர்ந்திருக்கும்படி நிரதூயபோக்யமான அத்தை விட்டுப் புறம்பு கால்வாங்கப்போயோ இருப்பது? (கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே) காணாதபடி அடியிலே விலக்கினோமாகில் மீட்கலாமத்தனைபோக்கிக் கண்டபின்பு மீட்கலாமோ? (அண்டர்கோன் அணியரங்கனென் அமுதனைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே) உபயவிபூதிவிசிஷ்டனும், ஸர்வாத்மகணை இவனைக் கண்டால் “आत्मनि खल्वरे दृष्टे इदं सर्वं दृष्टं भवति” (ஆத்மநி க்ஷல்வரே த்ருஷ்டே இதம் ஸர்வம் த்ருஷ்டம் பவதி) “नान्यत्पश्यति नान्यच्छृणोति” (நாந்யத்பச்யதி நாந்யச்ச்ருணோதி) என்னுமாப்போலே. ஸர்வமும் ததூாத்மகமாய்த் தோற்றுமத்தனையொழிய, தத்வ்யதிரிக்தமாக ஒன்றும் தோற்றது என்றாகவுமாம். (மற்றொன்றினைக் காணவே) என்று அவனையே உருவக்காணும் என்னும்படியாயிற்று.

(என் அமுதனைக் கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே) கண்டவுடன் முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்ளவேண்டும்படி “ஒன்று செந்தி” [திருநெடு-2] என்கிறபடியே செந்தியைப்போன்று எரிந்திராமல், கண்கள் குளிர்ந்திருக்கும்படி மிகவும் இனியதான அதை விட்டு வேறு பொருள்களில் செல்லும்படியோ இருக்கிறது. (கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே) காணாதபடி முதலிலேயே விலக்கி வைத்திருந்தேனாகில் மீட்டிருக்கலாமையொழிய, அதைக் காணவிட்டபிறகு இப்போது மீட்கமுடியுமோ? (அண்டர்கோன் அணியரங்கனென் அமுதனைக்கண்டகண்கள் மற்றொன்றினைக் காணவே) இரண்டு விபூதிகளுடனும் கூடியிருப்பவனும், எல்லாவற்றையும் ஆத்மாவாக உடையவனான இவனைக்கண்டால், “பரமாத்மாவைக் கண்டால் இவற்றையெல்லாம் கண்டதாகிறது” [ப்ருஹ 6-5-6] “எதைக்கண்டால் வேறென்றையும் காண்பதில்லையோ, எதைக்கேட்டால் வேறென்றையும் கேட்பதில்லையோ அதுவே மிகப்பெரியதான ப்ரஹ்மம்” [சாந் 1-2-1] என்னுமாப்போலே, எல்லாப்பொருளும் அவனாகத் தோற்றுமையொழிய, அவனைப் பிரிந்து ஒன்றும் தோற்றது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (மற்றொன்றினைக் காணவே) என்று எப்போதும் அவனையே காணும் என்னும்படியா

அதாவது உகந்தருளின திருமேனியில் ஸாக்ஷாத்காரம் “तस्मिन् दृष्टे परावरे” (தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே) என்றும், “आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः” (ஆத்மா வா அரே த்ருஷ்டவ்ய:) என்றும் சொல்லுகிற உபாயதசையில் ஸாக்ஷாத்காரத்திற் கொண்டு போய் மூட்ட, அது “ஸத்யா பச்யந்தி” என்கிற பலதசையில் ஸாக்ஷாத்காரத்தோடே மூட்ட, அது யாவதாத்மபாவியாகையாலே உருவ இப்படி நடக்குமென்று கருத்து. அதையேறே “ராமம் மேநுகதா த்ருஷ்டி: ந த்வா பச்யாமி” என்று ரிஷி சொல்லுகிறது.

அயோத்யா காண்டம் 53-வது ஸர்க்கம் 31-வது ச்லோகம்

न च सीता त्वया हीना न चाहमपि राघव ।

मुहूर्तमपि जीवाचो जलान्मत्स्याविवोद्धृतौ ॥

ந ச ஸீதா த்வயா ஹீநா ந சாஹமபி ராகுவ ।

முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாந் மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருடுதௌ ॥

பதவுரை:—ராகுவ — ரகுசுவத்துதித்தவரே! த்வயா— உம்மோடு, ஹீநா—கூடியிருக்கப்பெறாத, ஸீதா-ஸீதாதேவி, ந—பிழைக்கமாட்டாள்; அஹம் அபி — (உம்மைப் பிரிந்த)

யிற்று. அதாவது எம்பெருமான் திருவரங்கம் திருப்பதியிலே உகந்தருளின திருமேனியைக் கண்டால், அக்காட்சியானது “மேலான வருக்கும் மேலான அப்பரவஸ்து பக்தியாலே காணப்பட்டதாகில் ஹ்ருதயத்திலுள்ள அஜ்ஞானாதிகளான முடிச்சுகள் அறுந்துவிடும்” [முண்ட 2-2-9] “இந்தப் பரமாத்மாவானது நேரே காண்பதுபோலே தியானிக்கத்தக்கது” [ப்ருஹ 6-5-6] என்று உபாயதசையிலுள்ள பக்திருபமான காட்சியோடேயாவது, அல்லது “மயர்வற மதிநல மருளினன்” என்கிறபடியே ஸாத்யபக்தியாகிற ப்ரபத்திதசையிலுள்ள காட்சியோடாவதுமூட்ட, அக்காட்சியானது “எப்போதும் காண்கிறார்கள்” [ருக்வேதம்] என்கிற பலதசையில் காட்சியில் கொண்டுபோய்விட, அது எப்போதும் உள்ளதாகையாலே, எப்போதும் இக்காட்சியேயாயிருக்கும் என்று கருத்து. இதைத்தான “ராமனை என் கண் பின்தொடர்ந்தது; உனைக் காணவில்லை” என்று வால்மீகிமஹர்ஷி அருளிச்செய்கிறார்.

நானும், ந ச—பிழைக்கமாட்டேன், அபி ஜீவாவ:-ஒருகால் பிழைத்தோமாகில், ஜலாத்—ஜலத்திலிருந்து, உத்த்₄ருதௌ—எடுக்கப்பட்ட, மத்ஸ்யௌ இவ-மீன்கள்போலே, முஹூர்த்தம்—சிறிது நேரமே (உயிர்வாழ்வோம்).

வ்யா:—தேவரையொழிந்தவன்று பிராட்டியும் உள்ளா கார். அடியேனும் உளானேன். தேவரையொழிந்தவன்று முதலிலே ஜீவிக்குமதுதானில்லை. (அபி ஜீவாவ:) யதி ஜீவாவ: (முஹூர்த்தம்) ஒரு க்ஷணகாலம். (ஜலாத் மத்ஸ்யாவிவ) ஜலத்தைப்பிரிந்த மத்ஸ்யம் ஜீவிப்பது அந்நீர் நசையறு மளவுமீறே. அப்படியே நில்லென்று சொன்ன வார்த்தை உம்முடைய திருவுள்ளத்திலும் உண்டென்று அறியுமளவுங் காண் நாங்கள் ஜீவிப்பது.

அயோத்யாகாண்டம் 59-வது ஸர்க்கம் 4-வது சுலோகம்

विषये ते महाराज रामव्यसनकश्चिन्ता ।

अपि वृक्षाः परिम्लानास्सपुष्पाङ्कुरकोरकाः ॥

விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸனகர்சிதா: |

அபி வ்ருக்ஷா: பரிமலாநாஸ் ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: ||

அவதாரிகை:-லக்ஷ்மணன், தன்னைக் காட்டிற்கு அழைத்துச் செல்லவேண்டியதற்கு முக்கிய காரணத்தை ராம பிராணிடம் விண்ணப்பித்துக்கொள்ளும் பாசுரமிது.

வ்யா:-(உம்மைப் பிரிந்த பிராட்டியும் இல்லை; நானும் இல்லை) உம்மைப் பிரிந்தவன்று பிராட்டியும் ஸத்தையை-இருப்பை இழப்பாள்; நானும் ஸத்தையிழப்பேன். உம்மைப் பிரிந்து உயிர்வாழ்வதென்பதே முதலில்லை. (ஜீவித்தோமானால்) அப்படியே ஒருகால் உயிர்வாழ்ந்தால். (ஜலத்தைப் பிரிந்த மீன் போல்)ஜலத்தைப்பிரிந்த மீன் உயிர்வாழ்வது அந்த நீரில் பசைபோகும்வரையிலேயன்றே. அதுபோல் 'காட்டுக்குவராதே; நில்' என்று சொன்ன வார்த்தை உம் முடைய நெஞ்சிலேயுமுள்ளது; கருணையால் நனைந்த உம் ஈரநெஞ்சம் நீர்ப்பசையற்று வரண்டுவிட்டது என்று அறியும்வரையிலுள்ள சிறிதுநேரம்தான் நானும் பிராட்டியும் ஜீவிப்போம்.

பதவுரை:—மஹாராஜ-மஹாராஜரே! தே—உம்முடைய, விஷயே — தேசத்தில், ராமவ்யஸந கர்ஸீதா: — ராமனுக்கு நேர்ந்த துன்பத்தாலே வருந்துகின்றவையான, ஸபுஷ்பாங்குர கோரகா:—பூவேடும், முனையோடும், மொட்டோடும் கூடிய, வ்ருக்ஷா: அபி—மரங்களும், பரிமலாநா:—மிகவும் வாடின.

அவதாரிகை:—கங்காபரிஸரத்திலே பெருமானைவிட்டுத் தேருங்கொண்டு மீண்ட ஸுமந்த்ரன் சக்ரவர்த்தியைக் கிட்டிப் பெருமாளுடைய விச்சேலஷத்தில் பிறந்தவிசேஷங்கள் பலவும்சொல்லி, 'உன் எல்லைக்குள்ளுண்டான ஸ்தாவரங்களாகப்பட்டபாடு இதுகாண்' என்கிறான்.

வ்யா:—(விஷயே தே) நாட்டாருடைய ராஜ்யத்துக்கும் உன்னுடைய ராஜ்யத்துக்கும் உள்ள வாசிகேளாய். (விஷயே தே) தக்ஷிணகோஸலமும், உத்தரகோஸலமுமாய், உன்னுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒதுங்கி எல்லைத்தோரணத்துக்குட்பட்ட நாட்டங்க. (விஷயே தே) “इक्ष्वाकूणासियं भूमिः सरैलवनकानना” (இக்ஷ்வாகூணாயிம் பூமிஸ்ஸஸைலவநகாநநா) என்று வினாநிலத்தோடும், மலைநிலத்தோடும், மரநிலத்தோடும் வாசியற 'எனது' என்று அபிமானித்திருக்கும்படி உன் அபிமானவிஷயமான இப்பரப்பில். (விஷயே) 'நாடு

அவதாரிகை:—கங்கைக்கரையிலே ராமனைவிட்டு, ராமன் சென்ற தேரையும் கொண்டு மீண்டுவந்து ஸுமந்த்ரன் தசரதனை அணுகி, ராமனைப் பிரிந்தபின் நடந்த செய்திகள் பலவும் சொல்லி, “உன் தேசத்துக்குள்ளிருக்கும் மரங்களும் பட்டபாடு இதுவன்றே” என்கிறான் இந்த சுலோகத்தில்,

வ்யா:—(உன் நாட்டில்) மற்றுள்ளாருடைய நாட்டுக்கும் உன் நாட்டுக்குமுள்ள வித்தியாசத்தைக் கேட்பாயாக. (உன் நாட்டில்) தென்கோசலமும், வடகோசலமும் அடங்கிய உன் நாடு முழுவதும். (உன்நாட்டில்) “மலைகள், நீர்நிலைகள், காடுகள் ஆகிய இவற்றுடன் கூடிய இந்நாடு இக்ஷ்வாகுகளுடையது” [ரா-கி 18-6] என்கிறபடியே நீர்நிலமாகிற வினாநிலங்கள், மலைநிலங்கள், மரநிலங்களாகிற காடுகள் ஆகிய எல்லாம் என்னுடையது என்று அபிமானித்திருக்

நகரமும்” என்கிறபடியே விசேஷஜ்ஞராயும் அவிஸேஷஜ்ஞராயும், கர்ஷகராயும் பூல போக்தாக்களாயுமாயுள்ள நாடு இருந்ததே குடியாக.

யாருடைய நாடென்னில்: (தே) “प्रजानां विनयाधानात् रक्षणाद्भ्रूणादपि। स पिता” (ப்ரஜாநாம் விநயாத்நாநாத் ரக்ஷணாத் ப்ரணாத்ஸுபி। ஸு பிதா) என்றும், “स पिता यस्तु पोषकः” (ஸு பிதாயஸ்து போஷக:) என்றும், சொல்லுகிறபடியே பெற்ற பிதாப்ரஜைகளை ரக்ஷிக்குமாப்போலே உன் வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய. (தே) ஸ்தாவரங்களகப்பட க்ருதஜ்ஞராய். பக்ஷபாதம் பண்ணும்படி புண்யவானாயிருக்கிற உன்னுடைய. (தே) “हरिवाहास्तु बाह्लिकाः” (ஹரிபூஹாயஸ்து பூஹ்லிகா) என்று பகவத்விமுகமான பாபதேசமன்றியிலே பகவதபிமுகமாம்படியான இத்தேசத்தையுடைய உன்னுடைய.

கும்படி உன் அபிமானத்துக்கு உட்பட்ட இந்நாட்டில். (நாட்டில்)நாடு முழுவதும். “நாடுநகரமும்” [திருப்பல்லாண்டு-4] என்கிறபடியே அறிந்தவர்களான நகரத்தார், அறியாதாரான நாட்டார், உடம்பு நோவ உழுவவர்கள், அவர்கள் உண்டாக்கும் தானியங்களை உண்டு வாழ்பவர்கள் என்னும் பிரிவுகளையுடைய நாடு முழுவதும்.

யாருடைய நாடு என்னில். (உன்னுடைய) “குடிகளை தண்டிக்கையாலும், ரக்ஷிக்கையாலும், போஷிக்கையாலும் அந்த அரசன் குடிகளுக்குத் தந்தையாயிருந்தான். நிஜத்தந்தையர் பிறப்புக்கு மட்டும் காரணமாயிருந்தனர். [ரகுவம்சம் 1-24] என்றும், “எவனெருவன் போஷிக்கிறானே அவன் தந்தையாவான்” [] என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெற்ற தந்தை குழந்தைகளை ரக்ஷிப்பது போலே, உன் வயிற்றில் வைப்பதுபோலே ஸுரக்ஷிதர்களாக வைத்துக் குடிகளை ரக்ஷிக்கிற உன்னுடைய. (உன்னுடைய) மரங்கள் கூட நன்றியறிவுள்ளவையாய், அன்புசெலுத்தும்படியான புண்ணியத்தையுடைய உன்னுடைய. (உன்னுடைய) “பகவானுக்குப் புறம் பானவர்கள் பாஹ்லிகதேசத்தவாகள்” [] என்று பகவானை வெறுக்கும் பாபதேசமன்றியிலே, பகவானிடம் ஈடுபடும் இத்தேசத்துக்கு அரசனான உன்னுடைய.

என்னுடைய விஷயமாங்காட்டில் இப்படியாகைக்கு அடியென்னென்னில்: (மஹாராஜ) “**राजा वा राजमात्रो वा**” (ராஜா வா ராஜமாத்த்ரோ வா) என்று க்ஷுத்ரவன்னியமாதல், ஸாமந்தராதல். க்ஷத்ரியஜந்மமாய் வைத்துப் பெட்டைக்குடியாதலாகையன்றியிலே, “**तस्येयं पृथिवीसर्वा**” (தஸ்யேயம் ப்ருதிஹீஸர்வா) என்றும் “**एकातपत्रं जगतः प्रभुत्वं**” (ஏகாதபத்ரம் ஜகத: ப்ரபுத்வம்) என்றும், “**वार्याफलकपर्यन्तामभुङ्क्ते महतीं महीं**” (வார்யா பூலகபர்யந்தாமபுங்க்த மஹதீம் மஹீம்) என்றும் ஒரு முள்குத்து நிலம் ஆளுமாப்போலே இப்பரப்படங்க ஈரக்கையாலே தடவியடக்கியானுகிற உன் மதிப்பான பெருமையாலே என்கிறது. (மஹாராஜ) “**रञ्जनाद्राजा**” (ரஞ்ஜநாத், ராஜா) என்றும், “**अनुरक्तः प्रजाभिश्च प्रजाश्चाप्यनुरञ्जते**” (அநுரக்த: ப்ரஜாபிச்ச ப்ரஜாச்சாப்யநு ரஞ்ஜதே) என்றும் நாடு இருந்ததே குடியாக உமக்கு நற்படும்படி நீர்தான் நல்லீராய், இப்படி உபயாநுராகுமுண்டாம்படி நடத்துகிறவரல்லீரோ? ஆகையாலேயென்கிறது.

என்னுடைய தேசமென்பதாலேயே இப்படியாவதற்குக் காரணமென்னென்னில்: (மஹாராஜனே) “**अரசन्वतु अलसतु पेयराण वृक्कु अरसन्वयिर्नुपपवन्वतु**” [ரா-யு 63-10; ரா-உ 31-3] என்கிற படியே தாழ்ந்த அரசனாகவாவது, சிற்றரசனாகவாவது, அரசர் குடியிலே பிறந்தும் பெண்பிள்ளையாகவாவதில்லாமல், “**अवन्नुक्कुस्सेल्वम् निहैरन्त इन्त भूमि मुद्रुवतुम् वसपपदिर्ருககட்டும்**” [தை-ஆ] என்றும், “**உலகை ஒரு குடை நிழலின்கீழ் ஆளும் ஆட்சி**” [ரகுவம்சம் 2-40] என்றும், “**உடலாகிற அகழியாலே சூழப்பட்ட மஹாப்ருதிவியை ஆட்சி செலுத்தினான்**” [ரா-பா 70-3] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ஒரு முள்குத்து நிலத்தை ஆளவதுபோலே இந்த பூமி முழுவதும் ஈரக்கையாலே தடவி அடக்கி ஆளுகிற மஹாராஜனான உன் மதிக்கத்தக்க பெருமையாலேயே இப்படி நடக்கிறது என்கிறது. (மஹாராஜனே) “**குடிகளை ரஞ்சிப்பிப்பவன் ராஜாவாவான்**” என்னும் வ்யுத்தபத்தியாலும், “**குடிகளால் அன்பு பாரட்டப்படுகிறான்; குடிகளை உகப்பிக்கிறான்**” [ரா-அ 1-14] என்று சொல்லுகையாலும் நாட்டிலுள்ளார் அனைவரும் உமக்கு நல்லாராகும் படி நீர் அவர்களுக்கு நல்லீராய், இப்படி இருவர் பக்கவிலும் அன்புண்டாம்படி அரசாட்சி செலுத்தும் மஹாராஜராயிற்றே நீர். அதனாலேயே உம் தேசத்தில் இது நடக்கிறது என்கை.

அது என் பக்கல் க்ருதஜ்ஞுதையாலேயாய். பெருமாள் பக்கல் ஓராகாரமில்லையோ? என்னில்: (ராம வ்யஸநகர்ஸீதா:) “**गुणाभिरामं रामञ्च**” (குணாபிராமம் ராமஞ்ச) என்றும், “வல் வினையேனை ஈர்கின்ற குணங்கனையுடையாய்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெருமாளுடைய குணங்களில் (அகப்) பாட்டாலே என்கிறது. (ராம வ்யஸநகர்ஸீதா:) “எல்லா ரோடும் வரையாதே பொருந்தும்படியான பெருமாளுக்கு இப்ரவாஸம் வருவதே! என்று க்லேஸீத்தார்கள். (ராம வ்யஸநகர்ஸீதா:). எல்லோரையும் வாழ்விக்கிறபெருமாளுக்கு இதொரு வ்யஸநம் வருவதே!” என்று க்லேஸீத்தால் க்ருசங்களாயின.

இப்படி க்லேஸீத்தவர்கள் தான் யாரென்னில்: (அபிவ்ருக்ஷா:) அறிவுடைய சேதனரல்ல; அறிவில்லாத மரங்களாகப்பட. (அபிவ்ருக்ஷா:) வ்ருக்ஷா அபி-வ்ருக்ஷங்களும் என்கிற உங்காரத்தாலே தேவ தீர்யம் மநுஷ்யர்களுையல்ல;

ஆனால் இவர்கள் இப்பாடுபட்டது என்னிடம் நன்றியறிவாலே தானே? ராமனிடம் சில நன்மைகள் கண்டதனால்லவோ? என்னில்: (ராமனுடைய துன்பத்தால் துன்புற்றன) “ப்ரசஸ்ய து ப்ரசஸ தவ்யாம் ஸீதாம் தாம் ஹரிபுங்க்ஷவ: குணாபிராமம் ராமஞ்ச புநச்சிந்தாபரோ புவத் [அந்த ஹனுமான் புசுழத்தகுந்தவளான சீதா பிராட்டியையும். குணங்களில் அழகியவனான ராமனையும் புகழ்ந்து மறுபடியும் ஆலோசிக்கலுற்றான்.] [ரா.ஸு 16-1] என்றும், “வல்வினையேனை ஈர்கின்ற குணங்கனையுடையாய்” [திருவாய் 8-1-8] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ராமபிரானுடைய குணங்களில் அகப்பட்ட படியாலே இப்பாடுபட்டன என்கிறது. (ராமனுடைய துன்பத்தால் துன்புற்றன) எல்லாரோடும் உயர்வு தாழ்வுகளாகிய வரம்பு பாராமல் நன்றாகப்பொருந்தி அவர்களை ரமிக்கச்செய்யும் ராமனுக்கு இவ்வனவாஸம் வருவதே என்று துன்புற்றன. (ராமனுடைய துன்பத்தால் மெலிந்தன) எல்லாரையும் ரமிக்கச்செய்து வாழ்விக்கிற ராமனுக்கு இது ஒரு துன்பம் வருவதே! என்னும் துக்கத்தால் மெலிந்தன.

இப்படித் துன்புற்றதுதான் யாரெனில்: (மரங்களும்) அறிவு விரிந்துள்ள மற்ற ஜீவர்களல்ல; அறிவு சுருங்கிய மரங்களுங்கூடத்

ஸ்தாவரமகப்பட க்லேஸித்தன என்கிறது. அவர்கள் தான் க்லேஸித்தபடியுண்டோவென்னில்: “**चुक्रुर्वनदेवताः**” (சுக்ருகாவநதேவதா:) என்று வந்தேவதைகள் கூப்பிட்டன. “**अत्यजन् कबलात् नागाः**” (அத்யஜந் கபலாந் நாகா:) என்றும் “**मृग्यश्च दर्भाङ्कुरनिर्वपेशाः**” (மருக்யச்ச தர்ஃபாங்குர நிர்வ்யபேக்ஷா:) என்றும் யானைகளும், ம்ருகங்களும் கவ்வின புல்லு கடைவாய்சோர நின்றனவென்று சொல்லிற்றிடுற. “**इहैव निधन् यामो महाप्रस्थानमेव वा । रामेण रहितानां तु किमर्थं जीवितं हि नः॥**” (இறைவ நிதநம் யாமோ மஹாப்ரஸ்தானமேவ வா | ராமேண ரஹிதானாம் து கிமர்த்தம் ஜீவிதம் ஹி ந: ||) என்று மனுஷ்யர்கள் க்லேசித்தார்கள். அவ்வளவேயல்ல; மரங்களும் க்லேசித்தன என்கிறது. கோடைதட்டி உலருதல், பாரிலே தட்டி உலருதல் செய்த மரங்களன்றியிலே தளிரும் முறியுமான பசுமரங்களகப்பட உலர்ந்தன; நீரில்லாமல் உலர்ந்

துன்புற்றன. (மரங்களும்) மரங்களும் என்கிற உம்மையாலே, தேவர்கள், திர்யக்குகள் (ஊர்வன), மனுஷ்யர்கள் என்னும் மற்ற உயர்ந்த யோநியிற் பிறந்தவர்கள்மட்டுமல்ல; தாழ்ந்த யோநிகளான தாவரங்களும் துன்புற்றன என்கிறது. உயர்யோனிகளான தேவதிர்யங் மநுஷ்யர்கள் ராமவ்யஸநத்தாலே துன்புற்றதுண்டோ என்னில்: “வனதேவதைகள் கூக்குரலிட்டன” [] என்று வனதேவதைகள் கூப்பிட்டன; “யானைகள் உணவொழிந்தன” [ரா-அ 41-10] என்றும், “பெண்மாண்களும் தர்ப்பைகள் முகைகள் ஆகிய உணவுகளை விரும்பவில்லை” [ரகு 3-25] என்றும் யானைகள் முதலான திர்யக்குகள் ராமவ்யஸநம் செவிப்படுவதற்குமுன் கவ்வின புற்கள், செவிப்பட்டவுடன் கடைவாயிலிருந்து நழுவும்படியாக நின்றன என்று சொல்லப்பட்டதன்றே. “இங்கேயே நாங்கள் சாகிறோம்; மீளாத யாத்திரையையாவது மேற்கொள்கிறோம்; ராமனைப் பிரிந்த எங்களுக்கு வாழ்வு எதற்கு?” [ரா-அ 47-7] என்று மனிதர்களும் துன்புற்றார்கள். அசைவனவான இவர்கள்மட்டுமல்ல; அசையாப் பொருள்களான மரங்களும் துன்புற்றன என்கிறது. கோடைகால உஷ்ணம் மேலே பட்டு உலர்ந்த மரங்களும், பூமியில் பாறையிலே வேர்பட்டு உலர்ந்த மரங்களுமொழிய, தளிரும் இலையுமாக நின்ற பச்சை மரங்களுங்கூட உலர்ந்தன. நீரில்லாமல் உலர்ந்

தனவோ என்னில்: (வ்ருக்ஷா அபி பரிம்லாநா:) “வ்ருஷ ஸேசநே” இறே. ஆகையாலே, எரித்தங்களாய்ப் பாத்தியிலே நிரம்ப நீர் நிற்கச் செய்தே உலர்ந்தன.

(பரிம்லாநா:) தறிகையிட்டு வெட்டுண்ட மரங்கள் அடியற்றால் வாடுமாப்போலே வாடின. (பரிம்லாநா:) இப்போது இவ்விச்சிலேஷு க்லேஸுத்தாலே செருக்கு வாடிற்றத்தனை போக்கி, “एति जीवन्तमानन्दो नरं वर्षशतादयि” (ஏதி ஜீவந்த மாநந்தோ நரம் வர்ஷஸு தாத்யபி) என்று உயிர் கிடந்தால் என்று கூடியும் நன்மைவரும் என்கிற ப்ரஸித்தியாலே, பெருமாள் பதினாலாண்டு கழிந்தால் வருவரென்னும் நசையாலே கருகிறறினவிலை. (பரிம்லாநா:) ஸாகைகளில் அக்ரப்ரதேச மாய், இளசாங்கொழுந்துகள் வாடுகையன்றிலே,- (பரிதோ ம்லாநா:)- மரங்களில் அடிப்பணையோடு, தலைப்பணையோடு, கொம்புகளில் அடியோடு தலையோடு, முத்தலையோடு இள சிலையோடு வாசியற எங்கும் உலர்ந்தன.

தனவோ? என்னில்: (விருக்ஷங்களும் நன் கு வாடின) “வ்ருஷ ஸேசநே” [வ்ருஷ என்னும் தாது நீர் தெளித்தல் என்னும் பொரு ளுள்ளது] என்னும் தாதுவிலிருந்து தோன்றியதன்றே வ்ருக்ஷசப்தம். ஆகையாலே, நீர் தெளக்கப்பெற்று, பாத்தி முழுவதும் நீர் நிற்கும் போதே உலர்ந்தன.

(நனருக வாடின) உளியாலே வெட்டப்பட்ட மரங்கள் அடி மரம் வெட்டுண்டால் வாடுவதுபோல வாடின. (நன் கு வாடின) வாடினவேயொழியப் பட்டுப்போகவில்லை. இப்பிரிவுத் துன்பத் தாலே இப்போது செழிப்பு வாடிற்றேயொழிய, “பல்லாண்டுகள கழிந்தாகிலும், (துன்புற்ற) மனிதனை இன்பம் வந்தடைந்தே தீரும்” [ரா.ஸு 34-6; ரா-யு 129-2] என்கிறபடியே, உயிரோடிருந்தால் என்றைக்காவது நன்மைவரும் என்னும் ப்ரஸித்தியாலே, ராமன் பதினாலாண்டு கழிந்தாவது வருவான் என்னும் ஆசையாலே கருகிப் போகவில்லை. (சுற்றிலும் வாடின) “பரிதோ ம்லாநா:-பரிம்லாநா” என்று வ்யுத்தபத்தியாய், கோடையில் கிளைநுனிகளிலுள்ள இளங் கொழுந்துகள் வாடுவது போலல்லாமல், அடிமரத்தோடு மேல் தனி—19

வெறும் இலைகளையோ வாடிற்றின வென்னில்: (ஸுபுஷ்பாங்குர கோரகா:) பூக்களோடு, குருத்துக்களோடு, அரும்புகளோடு வாசியற எல்லாம் சோர்ந்தன. (ஸுபுஷ்பாங்குர கோரகா:) புஷ்பமாகிறது மலர்ந்த பூ, அங்குரமாகிறது முகிழ். கோரகமாகிறது கருமொட்டு, இவையடைய உலர்ந்தன. (ஸுபுஷ்பாங்குர கோரகா வ்ருக்ஷா அபி ராமவ்யஸநகர்சிதா: பரிம்லாநா:) ஸுபுத்ர பெளத்ரரான மனிதர் உடம்பு மெலிந்து முகம் வாடினாப்போலே, மரங்களும் பூக்களோடு செருந்து களோடு, ஸாகைகளோடு ஸாகிகளோடு வாசியற, கொழு வியவாய்ப் பருத்துச் செய்வீசமான மரங்களடைய நோகி உலருவதும் செய்தன. (விஷயே வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:) உன் எல்லைக்குள் ப்ரமதூவநோத்யாநாராம ரூபமாய், இறைத்து வளர்த்த, படைவீடு சூழ்ந்த மரங்களோடு, பறட்டைகளாய் காட்டிலே தானே முளைத்து வளர்ந்த எல்லை நிலத்தில் மரங்களோடு வாசியற எங்கும் உலர்ந்தன என்றாகவுமாம்.

மரத்தோடு, அடிக்கொம்போடு நுனிக்கொம்போடு, முற்றின இலையோடு, இளவிலையோடு வித்தியாசமில்லாதபடி எங்கும் வாடின.

இலைகள் மட்டுமோ வாடினது என்னில்: (பூக்களோடும், முகிழ்களோடும், மொட்டுகளோடும்,) பூவும், குருததும், அரும்புமாகிற எல்லாம் வாடின. புஷ்பம்-மலர்ந்த பூ; அங்குரம்-முகிழ்; கோரசம்-கெட்டியான மொட்டு. இவையெல்லாம் உலர்ந்தன. (பூவும், குருததும் அரும்பும் கூடிய மரங்களும் ராமனுடைய துனபத்தால் துனபுற்று நன்கு உலர்ந்தன) புத்ரபெளத்ரர்களோடு கூடிய மனிதர் உடம்பு மெலிந்து முகம் வாடினாப்போலே, மரங்களும், பூக்களோடு தளிர்களோடு, கிளைகளோடு அடிமரங்களோடு கூட செழிப்புள்ளவையாய்ப் பெருத்து, "செய்கொள் செந்நெல்" [திருவாய் 6-1-1] என்றாய்ப் போலே செய் முழுவதும் பரவிநிற்கும் எல்லா மரங்களும்-துனபுற்று உலர்ந்தன. (தேசத்தில எங்கும் மரங்கள் வாடின) உன்தேசத்துக்குள் பெண்கள் வினையாடும் வனங்கள், நந்தவனங்கள், தோட்டங்கள ஆகிய பலவிதமாயிருப்பவையாய், மனிதர் இறைத்துவளர்த்தவையான நகரத்திலுள்ள மரங்களோடு, செழிப்பற்றவையாய், காட்டில் தானே முளைத்து வளர்ந்த வெளிப்புறத்தில் மரங்களோடு வித்தியாசமில்லாமல் எங்கும் உலர்ந்தன என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.

அயோத்யாகாண்டம் 86-வது ஸர்க்கம் 1-வது சுலோகம்

आचक्षेऽथ सद्भावं लक्ष्मणस्य महात्मनः।

भरतायाप्रमेयाय गुहो गहनगोचरः॥

ஆசசசேஷத₂ ஸத்₃ப₄வம் லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந:।

ப₄ரதாயாப்ரமேயாய கு₃ஹோ க₃ஹநகோசர:॥

பதவுரை:-அத்₃-அதற்குப்பின், க₃ஹநகோசர:-காட்டில் வளிக்கிற. கு₃ஹ:-குஹன், மஹாத்மந:-மஹாபுருஷனான, லக்ஷ்மணஸ்ய-லக்ஷ்மணனுடைய, ஸத்₃ப₄வம்-நன்னடத்தை, அப்ரமேயாய-அளவிடவொண்ணாதவரான, ப₄ரதாய-பரதனுக்கு, ஆசசசேஷ-சொன்னார்.

அவதாரிகை:- (ஆசசேஷத ஸத்பாவமித்யாதி) ஸ்ரீபரதாழ்வான் வாராநின்றனென்று ஸ்ரீகுஹப்பெருமாள் கேட்ட வனந்தரம் இனையபெருமாள் செய்ததையெல்லாம் சொல்லத் தொடங்கினார். “வந்தபோது செய்யும்படி சொல்லுகிற தென்? ஓடம் நின்றதே; கோல் இருந்ததே; தானும், தன்பிரகரமும் அக்கரைப்பும்படி காண்கிறேன்” என்று ஆக்ரஹசித்தனாயிருந்தான். அனந்தரம் ஸுமந்த்ரனுள்ளிட்டார் வந்து, “இனையபெருமாள் ஸ்வபாவம்போலேகாண்பரதாழ்வானுடைய ஸ்வபாவமிருப்பது; அவனை நீ காணவேணுங்காண்” என்ன, இவனும் போய்க் கண்டவனந்தரம்

அவதாரிகை:-ஸ்ரீபரதாழ்வான் வருகிறான் என்று கேட்டவுடன், லக்ஷ்மணன் சொன்ன வார்த்தைகளையெல்லாம் ஸ்ரீகுஹனும் சொல்லத்துடங்கினான். “பரதன் (ராமனை எதிர்க்க) வரும்போது அடக்கிறேன், முடிக்கிறேன்” என்று வாய் வார்த்தைசொல்லிப் பயனென்ன? ஓடம் என் வசத்திலுள்ளது; ஓடம் தள்ளும் கோலும் என் கையிலுள்ளது; பரதனும் அவனுடைய சேனையும் கங்கையைந்தாண்டுவதைப் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்!” என்று உறுதி கொண்ட நெஞ்சினனாயிருந்தான். அதற்குப்பின், ஸுமந்திரன் முதலானார் வந்து, “லக்ஷ்மணனுடைய தன்மை போன்றதே பரதனுடைய தன்மையும். அவனை நீ காணவேணும்” என்று சொல்ல,

“இவனுடைய ஸ்வபாவமிருந்தபடியென்!” என்று ஆச்சர்யப் பட்டு, இவனுக்கு நம்மால் கொடுக்கலாமுபஹாரமென்? என்று பார்த்து. இவனுக்கு ஸத்ருசமான உபஹாரம் இனைய பெருமாள் ஸ்வபாவங்களாமித்தனை என்று, அவற்றைச் சொல்லுத்தொடங்கினான்.

வ்யா:— (ஆசசகேஹத ஸத்பாவம்) ஸத்பாவமாகிறது ஸத்துக்களுடைய ஆசாரம். “सञ्छन्दः साधुवाचकः” (ஸச்ச₂ப்₃ துஸ் ஸாதுவாசக:) “साधवः क्षीणदोषास्तु” (ஸாத₄வ: க்ஷீண தோஷாஸ்து) என்கிறபடியே ஸத்துக்களாவார் க்ஷீணதோஷ ரிதே. பூவம் ஆசாரம். ஒருவன் அர்த்த₂வான், அபி₄ஜாதன், வித்வான் என்று அறிவது அவர்கள நுஷ்டாநங்கொண்டிதே. அப்படியேயிதே இவனுடைய அநுஷ்டாநமும். பெருமாள் கண்வளர்ந்தருளுகைக்குப் பூக்களறுப்பது, படுக்கை படுப் பது, தாமரையிலையைப் பறித்துத் தண்ணீரை முகந்து

இவனும் போய்க்கண்டபிறகு, ‘இவனுடைய தன்மையிருந்தபடியென்!’ என்று ஆச்சரியப்பட்டு, ‘இவனுக்கு நாம் கொடுக்கக்கூடிய காணிக்கையென்ன?’ என்று ஆராய்ந்து, ‘இவனுக்குத் தகுந்த காணிக்கை லக்ஷ்மணனுடைய குணங்களைச் சொல்லுவதே’ என்று நிச்சயித்து அவற்றைச் சொல்லுத்தொடங்கினான்.

வ்யா.—(ஸத்பாவத்தை சொன்னான்) ஸத்பாவமாவது ஸத்துக்களுடைய ஆசாரம்; நன்னடத்தை. “‘ஸத்’ என்னும் சப்தம் ஸாதுக்களைச் சொல்லும்” [வி-பு 3-11-3] “தோஷம் நீங்கப்பெற்றவர்கள் ஸாதுக்களாவர்” [வி-பு 3-11-3] என்கிறபடியே தோஷமற்றவர்கள் ‘ஸத்’ எனப்படுகிறார்கள். ‘பூவம்’ என்னும் சப்தம் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுவதொடன்றியில், அந்த ஸ்வபாவத்துக்கு ஜ்ஞாபகஹேதுவான ஆசாரத்தையும் சொல்லும். பொருளுடையவன், நற்குடிப்பிறந்தவன், அறிவாளி என்று ஒருவனுடைய ஸ்வபாவங்களை—(தன்மைகளை)— அறிவது அவனுடைய ஆசாரங்களைக் கொண்டன்றே. அப்படியே இவருடைய ஆசாரமும் இவர் நல்லவர்களின் ஸ்வபாவத்தை யுடையவரென்று காட்டிக்கொடுக்கின்றது. பெருமாள் சயனித்துக் கொள்ளப் பூப்பறிப்பது, படுக்கை விரிப்பது, தாமரையிலையைப் பறித்துத் தண்ணீரை முகந்து திருவடி விளக்குவது,

திருவடி விளக்குவது, பின்னையும் தண்ணீரை முகந்து அமுது செய்யப்பண்ணுவது, சேஷித்ததைப் பிராட்டியை அமுது செய்யப்பண்ணுவது, கண் வளர்ந்தருளப் பண்ணிக்கையும் வில்லுமாய்க்கொண்டு, நம்மையுங்கூட அசிர்த்து நோக்குவதாய்க் காணும் அவருடைய ஆசாரமிருந்தபடி என்று வருத்தாந்தத்தைச் சொல்லத்துடங்கினார். (லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மந.) கடலைக் கையாலே இறைக்கத் தொடங்கினார். (லக்ஷ்மணஸ்ய மஹாத்மநஸ்ஸத்பாவம் அப்ரமேயாய பரதாய ஆசசசேஷ) கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லத்துடங்கினார். (பரதாயாப்ரமேயாயாசசசேஷ) ஸேஷ பூதனானால் “நான் பணிசெய்யக் கடவேன்” என்று சொல்லியோ

பிறகும் தண்ணீர் முகந்து அமுதுசெய்விப்பது, மிகுந்ததைப் பிராட்டியை அமுதுசெய்விப்பது, பெருமானையும் பிராட்டியையும் கண் வளரச்செய்து, கையிலே வில்லையேந்தி எனனையும் எமர்னையும் கூட ஸந்தேஹித்துக் கண்கொட்டாமல் விழித்திருந்து ரக்ஷிப்பது ஆகவிப்படியன்றே அவர் ஆசாரமிருந்தபடி என்று இனையபெருமானுடைய நடத்தையைச் சொல்லத் தொடங்கினான். (மஹாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடைய நன்னடத்தையை) கடலைக் கையாலே இறைப்பது போலேயிருந்தது மஹாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடைய நன்னடத்தையை குஹன் பேசியது. (மஹாத்மாவான லக்ஷ்மணனுடைய நன்னடத்தையை அளத்தற்கரியவனான பரதனுக்குச் சொன்னான்) லக்ஷ்மணன் மஹாத்மா; பரதனோ அளவிடவொண்ணாதவன். கடல் போன்றவனான லக்ஷ்மணனும், “அப்ரமேயோ மஹோத்தித:” என்கிறபடி அளத்தற்கரிய பெருங்கடல் போலேயிருக்கும் பரதனுக்கு ஒப்பிடும்போது, அப்பெருங்கடலின் ஓரத்திலேயுள்ளதொரு உப்பங்கழி போன்றவனாகிறான். ஆக, லக்ஷ்மணனுடைய நடத்தையை பரதனுக்குச் சொன்னது (உப்பங்) கழியின் பெருமையைக் கடலுக்குச் சொல்லுவது போலேயிருந்தது. (அளவிடவொண்ணாத பரதனுக்குச் சொல்லத்தொடங்கினான்) லக்ஷ்மணனைக் கழியாகவும், பரதனை அளவிடவொண்ணாத கடலாகவும் சொல்லவேண்டும்படி இருவர்க்கும் அவ்வளவு வாசியுண்டோ? எனில்: உண்டு; லக்ஷ்மணனுடைய சேஷத்தவத்தைக்காட்டிலும், பரதனுடைய பாரதந்தரியம் பரிபூர்ணமானதாகைகையாலே இருவர்க்கும் நெடுவாசியுண்டு. சேஷபூதனாயிருப்பவன் சேஷியுக்கந்த கைங்கர்யம்

பணிசெய்வது; அது கிடக்க, “अहं सर्वं करिष्यामि” (அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி) -சொல்லிற்றெல்லாம் செய்யக்கடவேன் - என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ‘ராஜ்யத்திலே இரீர்’ என்ன. மாட்டேன் என்று பின்போகை ரோஷ்வந்தவந்தயமோ? நெருப்பிலே புகச்சொன்னாராகில் அதைச் செய்தல் அதில் நன்றும்படியான ராஜ்யத்தில் இருக்கச்சொன்னாராகில் அதைச் செய்தல், பின்போகச் சொன்னாராகில் அதைச் செய்தல் இப்படி சொல்லிற்றுச் செய்கையன்றே சேஷத்வ க்ருத்யம்.

அயோத்யாகாண்டம் 99-வது ஸர்க்கம் 12-வது ச்லோகம்

सुभगश्चित्कूटोऽसौ गिरिराजोपमो गिरिः ।

यसिन् वसति काकुत्थः कुबेर इव नन्दने ॥

ஸுபுகுச் சித்ரகூடோஸௌ கிரிராஜோபமோ கிரி: |

யஸ்மிந் வஸதி காசுத்ஸ்த: குபேர இவ நந்தநே ॥

பதவுரை:—நந்தநே—நந்தனமென்கிற இந்திரனுடைய உத்யானவனத்தில். குபேர இவ-குபேரன் வாழ்வதுபோலே, யஸ்மிந்—எந்தப் பர்வதத்தில். காசுத்ஸ்த:—கசுத்ஸ்த வம் சத்துதித்த ஸ்ரீராமன், வஸதி—வாழ்கின்றாரோ, சித்ரகூட:—சித்ரகூடமென்னும், அஸௌ கிரி:—இந்த மலை, கிரிராஜோபம:—

செய்யவேண்டுமேயொழிய “நான் அடிமை செய்யக்கடவேன்” என்று நிர்ப்பந்தித்துச் சொல்லியோ அடிமைசெய்வது? அப்படியிருக்க, “நான் எல்லா அடிமையும் செய்யக்கடவேன்” [ரா-அ 31-25] என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, “ராஜ்யத்திலேயே இரு” என்று ராமன் சொல்லியும் மாட்டேனென்று பின்பெல்லுக்கை சேஷபூதன் செய்யத் தகுந்ததோ? நெருப்பில் விழச்சொன்னால் விழுவது, அதில் சிறந்த தான ராஜ்யத்தில் இருக்கச்சொன்னால் அப்படியேயிருப்பது, கூட வரச்சொன்னால் வருவது ஆக இப்படி சேஷி சொன்னதைச் செய்கையன்றே சேஷனுக்குத் தக்கது. இத்தன்மை லக்ஷ்மணனுக்கில்லை யாகையாலும், பரதனுக்கிருந்தமையாலும் இருவரையும் முறையே கழியாகவும் கடலாகவும் சொல்லுகிறாயில்லை. ‘அப்ரமேய:’ (அளத்தற்கரியவன்) என்று ரிஷி பரதனுக்கு விசேஷணமிட்டதுக்கும் கருத்து இதுவே.

திருமாவீருஞ்சீசாலைமையை உபமானமாகக் கொண்டதாய், ஸுபக:—பெருமை பெற்றதாயுள்ளது.

அவ:—“इक्ष्वाकूणामियं भूमिः सशैलवनकानना” (இக்ஷ்வாகூணமியம் பூமி: ஸஸைலவநகாநநா) என்று நாடு நகரமும் காடும் மலையுமான இக்ஷ்வாகுக்களுடைய ராஜ்யத்துக்குள் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கையால் வீறுபெற்றது திருச்சித்ரகூடம் என்கிறது.

வ்யா:—(ஸுபக:) அல்லாத இடங்களைப்பற்றி வீறுடைத்தாயிருக்கை. வீறுடைமையாவது—எல்லாரும் விரும்பும்படியாயிருக்கையிறே. அப்படிக்குப் பெருமாள் எழுந்தருளியிருக்கையாலே, படைவீடு இருந்ததே குடியாக வந்து படுகாடுகிடந்ததிறே.

எழுந்தருளியிருக்கையாலுண்டான வைலக்ஷண்யமொன்றுமேயோ உள்ளதென்ன.—(சித்ரகூட:) தேஸுவபாவந்தன்னால் விலக்ஷணமென்கிறது. (சித்ரகூட:) “रमणीयो ह्ययं देशः” (ரமணியோ ஹ்யயம் தேஸு:) என்று, திருவயோத்

அவதாரிகை:—“மலைநிலம், நீர்நிலம், மரநிலம் என்னும் நிலங்களோடு கூடிய இவ்வுலகம் இக்ஷ்வாகுருலதவர்க்கு உடைமையாயுள்ளது” [ரா-கி 18-6] என்று நாடும் நகரமும் காடும் மலையுமின்றைந்த இக்ஷ்வாகுகளுடைய ராஜ்யத்துக்குள், ராமபிரான் எழுந்தருளியிருக்கையாலே சித்ரகூடபர்வதம் பெருமைபெற்றது என்கிறது.

வ்யா:—(பெரும் பாக்கியம் பெற்றது) மற்றவிடங்களைக் காட்டிலும் பெருமை பெற்றதாயிருக்கை. பெருமை பெறுகையாவது,—எல்லாரும் விரும்பும்படியாயிருக்கையென்றே. அப்படியே ஸர்வேச்வரான ராமபிரான் இங்கு எழுந்தருளியிருக்கையாலே, அயோத்தி முழுவதும் இங்குவந்து ராமபிரானை அழைத்துப் போகவேண்டுமென்று படுகாடு கிடந்ததன்றே.

எழுந்தருளியிருந்ததாலுண்டான பெருமை மாத்திரமோ உள்ளது? என்ன, (சித்திரகூடம்) தேசத்தின் தன்மையாலும் பெருமை பெற்றது என்கிறது. (சித்திரகூடம்)“இந்த தேசம் அழகியதன்றே”

யையில் நின்றும் லங்கையேற எழுந்தருளுகிற பெரிய பெருமாள், ஸ்ரீரங்கக்ஷேத்ரத்தினுடைய போக்யதையாலே அங்கே பதிகொண்டாப்போலே. திருவயோத்தியையில் நின்றும் லங்கையேற எழுந்தருளுவதாக. “**जगाम चाश्रमांस्तेषां पर्यायेण तपस्विनां**” (ஐக்யாமசாஸ்ரமாம்ஸ்தேஷாம் பர்யாயேண தபஸ்விநாம்) என்று வளையவளைய ஆச்ரமங்கள் தோறும் தட்டித்திரிகிற பெருமானும், இவ்விடத்திலே பிராட்டியும் தாமும் இனிதமரும்படியிறே இந்த தேசத்தினுடைய போக்யதை. (சித்ரகூட:) நானாவிதமான தாதுக்களாலும் நானா விதமான ரத்நங்களாலும் நானாவிதமானகொடிமுடிகளாலும் திருவுள்ளம்பிணிப்புண்ணும்படி ஆச்சர்யமாயிருக்கை.

‘இப்படி விசித்ரமான வர்ணகூடஸூலைகளை உடைத்தாயன்றோ திருவயோத்தியயுமிருப்பது. அதையோ சொல்லுகிறது?’ என்ன, -(அடௌள கிரி:)- “கல்லங்களை கட

[] என்கிறபடியே, திருவயோத்தியிலிருந்து லங்கைக்கு எழுந்தருளும் அரங்கநகரப்பன, அரங்கநகருடைய இனிமையாலே ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையாக அங்கே கோயில் கொண்டாப்போலே, திருவயோத்தியிலிருந்து லங்கையெழுந்தருளும்போது “தவச்செல்வம் நிறைந்த அந்த ரிஷிகளுடைய ஆச்ரமங்களுக்கு மாறிமாறிச் சென்றான் ராமபிரான்” [ரா-ஆ 11-24] என்கிறபடியே சுற்றிச்சுற்றி ஆச்ரமங்கள்தோறும் புதுந்து திரிகின்ற ராமபிரானும், இவ்விடத்திலே “திருமகளோடு இனிதமர்ந்த செல்வன்” [பெருமாஸ்திரு 10-8] என்று திருவயோத்தியிற்போலே பிராட்டியோடுகூட இனிமையுடன் அமரும்படியன்றோ இந்த தேசத்தின இனிமையிருப்பது. (சித்திரகூடம்) ‘கூடம்’ என்னும் சொல் வடமொழியில் மலையிலுள்ள தாதுக்களையும், ரத்தினங்களையும், சிகரங்களையும் குறிக்குமாயாலே ‘சித்ரகூடம்’ என்னும் இப்பர்வதம் பலவிதமான தாதுக்களாலும், ரத்தினங்களாலும், சிகரங்களாலும் நெஞ்சையிருக்கும்படி விசித்திரமாயுள்ளது என்கை.

இப்படி விசித்திரமான நிறமுடைய பெரிய சாலைகளை உடைய தாகவன்றோ திருவயோத்தியுமிருப்பது. அதையோ சொல்லுகிறது? என்னில்: (இந்த மலை) “கலலும் களைகடலும் வைகுந்த வாளுடும் புல்

லும் வைகுந்தவானுடும் புல்லென்றெழுந்தனகொல்' என்று கைவிட்டுப்போந்தவை போலேயேயா "உகந்தினிதுறை கோயில" என்கிறபடியே அவன் உகந்து வர்த்திக்கிற இம்மலை?

என்போலவென்னில்: (கிரிராஜோபம:) பெருமானும் பிராட்டியும் சேரவெழுந்தருளியிருக்கையாலே, "திருமா விருஞ்சோலைமலை" என்று, அழகரும் நாச்சியாரும் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமலையோடு ஒப்புச்சொல்லாயிருந்தது.

இப்படிக்கு இம்மலைக்கு ஏற்றமென்னென்ன, -(யஸ்மிந் வஸதி காசுதஸ்த:) பிறந்து படைத்துப் பொகட்டுப்போன மதுரைபோலுமன்றியிலேயாதொரு மலையிலே "நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" என்கிறபடியே விடாதே எழுந்தருளியிருக்கிறார். இப்படியிருக்கிறவர் தாம் யாரென்னில்: (காசுதஸ்த:) இக்குலமாக உத்யுரிக்கும்படியான பெருமையை

லென்றெழுந்தனகொல்" [பெரிய திருவ-68] என்று ஆழ்வார் நெஞ்சைப்பெற்றவுடன் கைவிட்டுப் போந்த திருமலை, திருப்பாற்கடல், ஸ்ரீவைகுண்டம் போன்றதோ "உகந்தினிதுறைகோயில" [பெரிய திரு 3-9-7] என்கிறபடியே அவன் உகந்து வாழ்கிற இம்மலை.

எதுபோலவென்னில்: (மலையரசனை யொத்தது) பெருமானும் பிராட்டியும் சேர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கையாலே, அழகரும் நாச்சியாருமாகிற திருவும் மாலும் சேர்ந்திருக்கும் சோலையென்று பொருந்தியபெயர்பெற்ற திருமலையோடு ஒப்புச் சொல்லாமபடியிருந்தது.

இப்படி இம்மலைக்குப் பெருமையுண்டாகக் காரணமென்னென்னில்: (யாதொரு பர்வதத்தில் காசுத்தன் வஸிக்கிருணே) ஆள்வதற்கு இட்டுப்பிறந்து வைத்தும் விட்டுப்போன திருவயோத்யை போலுமன்றியிலே, பிறந்தவுடன் விட்டுப்போன மதுரைபோலுமன்றியிலே, யாதொருமலையிலே "திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" [திருவாய் 10-8-4] என்கிற திருமாலிருஞ்சோலைமலையிற் போலே ராமபிரான் விடாமல் எழுந்தருளியிருக்கிருணே. இப்படியிருக்கிறவர் தாம் யாரென்னில்: (காசுத்தன்) கசுத்தன் வமிசமே தனி—20

யுடைய பெருமாளென்கிறது. (காகுத்ஸ்த: யஸ்மிந் வஸதி) ககுத்ஸ்தகுலத்திலே பிறந்து, திருவயோத்யையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாள் யாதொரு மலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிறார். (காகுத்ஸ்த: யஸ்மிந் வஸதி) இம்மலையின்மேலே எழுந்தருளியிருக்கிறபோதே, இக்குலத்துக்குக் கூடஸ்தனாயிருப்பானொரு ராஜாவானவன், இந்த்ரன் ருஷபமாயிருக்க அதின் கழுத்திலே நின்றாப்போலே இருந்தது. (காகுத்ஸ்தோ யஸ்மிந் வஸதி) “பரன் சென்று சேர் திருவேங்கடம்” என்கிறபடியே, ஸர்வா திகவஸ்து இனிதமர்ந்தருளுகிற இடமிடே.

இப்படி இம்மலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற இது வநவாஸ மர்யாதையாலேயாய். க்லேஸூாத்மகமாயிருக்குமோ வென்னில்: (குபேர இவ நந்தநே) தநபதியான வைச்ரவணன் தன் செருக்காலே ஸ்வர்க்கலோகத்திலே இந்த்ரோத்யானமான நந்தநவனத்திலே இருந்தாப்போலேயிருந்தது. குபேரனுடைய தோப்பு சைத்ரரதமன்றோ? நந்தநவனத்

உயர்வடையும்படியான பெருமையை உடைய ஸ்ரீராமபிரான் என்கிறது. (காகுத்தன் யாதொன்றில் வஸிக்கிருனே) ககுத்ஸ்தவம்சத்திலுதித்து திருவயோத்தியைப் பிறப்பிடமாகக்கொண்ட ராமன் யாதொருமலையில் எழுந்தருளியுள்ளானே. (காகுத்தன் யாதொன்றில் வஸிக்கிருனே) இம்மலையின்மேல் காகுத்தன் எழுந்தருளியிருப்பதைப்பார்த்தால், இவ்வமிசத்து முனனோர்களில் ஒரு அரசனாகிற ககுத்தன் இந்திரன் காணையாயிருக்க, அவன்மேலே ஏறியிருந்தது போலுள்ளது. (காகுத்தன் எதில வஸிக்கிருனே) “பரன்சென்று சேர் திருவேங்கடம்” [திருவாய் 3-3-8] என்கிறபடியே பரவஸ்து இனிமையுடன் அமரும் தேசமன்றோ.

இப்படி இம்மலையிலே எழுந்தருளியிருக்குமிது வநவாஸம் செய்யவேண்டுமென்னும் நிர்ப்பந்தத்தாலேயாய், துன்பமளிப்பதாயிருக்குமோ என்னில்:(குபேரன் நந்தநவனத்தில் வஸிப்பதுபோலே) தனத்துக்கு அதிபதியான குபேரன், தன் செல்வச் செருக்காலே ஸ்வர்க்கலோகத்தில் இந்திரனின் தோட்டமான நந்தநவனத்திலிருந்ததுபோலேயிருந்தது. குபேரனுடைய தோப்பு சைத்ரரதமாயிற்றே; நந்தநவனத்திலேயிருந்ததாகச் சொல்லுவானென்

தைச் சொல்லுவானென்னென்னில்: அயோத்யா பரிஸரமான
தோப்புகளை விட்டுச் சித்ரகூட பரிஸரமான * தேனமரும்
பொழிற்சாரலிலே எழுந்தருளியிருந்தபோது, வைஸ்ரவணன்
ஸ்வாஸாதாரணமான சைத்ரரதத்தைவிட்டு, இந்நீரோத்
யானமான நந்தநவனத்திலே இருந்தாப்போலேயிருந்தது.

இத்தால், பஞ்சாஸுத்கோடி விஸ்தீர்ணயான பூமிப்
பரப்புக்குள், அவன் உகந்தருளின திவ்யதேசமே உத்தேச்ய
மென்கிறது.

தனிச்சீலாக வ்யாக்யானத்தில் அயோத்யாகாண்டம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆரண்பகாண்டம் 16-வது ஸர்க்கம், 29-வது சீலோகம்

भावज्ञेन कृतज्ञेन धर्मज्ञेन च लक्ष्मण ।

त्वया पुत्रेण धर्मात्मा न संवृत्तः पिता मम ॥

பாவஜ்ஞேந க்ருதஜ்ஞேந தூர்மஜ்ஞேந ச லக்ஷ்மண !

தவயா புத்ரேண தூர்மாதமா ந ஸம்வ்ருத்த: பிதா மம ॥

பதவுரை:—லக்ஷ்மண! — லக்ஷ்மணனே!, பாவஜ்ஞேந—
நினைவை அறிந்தவனாய். க்ருதஜ்ஞேந—(தந்தை ராமனுக்குச்)
செய்தவற்றை அறிந்தவனாய், தூர்மஜ்ஞேந—சேஷத்வ
தர்மத்தையறிந்தவனாய், புத்ரேண—(தந்தையை) நரகத்தி
லிருந்து ரக்ஷிக்கும் புத்திரனை, த்வயா—உன்னாலே,
தூர்மாத்மா—மஹாதார்பிகரான, பிதா—தந்தையார், மம—
எனக்கு, ந ஸம்வ்ருத்த—இறந்துபோகவில்லை.

னென்னில்: தனக்கு என்றும் அனுபவிக்க ஏற்பட்ட அயோத்தி
நகரத்தோப்புடிகளை விட்டு, சித்திரகூடத்தைச் சுற்றியுள்ள தேனமரும்
பொழிற்சாரலிலே எழுந்தருளியிருந்த இது, குபேரன் தனக்கேயான
சைத்ரரதத்தை விட்டு இந்திரன் தோட்டமான நந்தநவனத்திலே
யிருந்தாப்போலேயிருந்தது என்கை. இத்தால் ஐமபதுகோடி விஸ்
தீர்ணத்தையுடைய பூமிப்பரப்புக்குள் எம்பெருமான் உகந்தருளின
திவ்யதேசமே சேதநர்க்கு உத்தேச்யம் என்கிறது.

தனிச்சீலாக தர்ப்பணத்தில் அயோத்யாகாண்டம் முற்றிற்று.

அவதாரிகை:—**क्रियतां** (க்ரியதாம்) என்று சொல்லுகிற வரிதே இனையபெருமாள். இப்படிச்செய்யவல்ல நீர் நம்மைக் கேட்டதென்? என்கிறார். பர்ணசாலையைச் சமைத்தவனந் தரம் சொல்லுகிற வார்த்தையிதே.

வ்யா:— (பாவஜ்ஜேரு) அல்லாதவை சொன்னாலும், தாமும் பிராட்டியுமாய் ஏகாந்தமாயிருக்குமிடங்கள் சமைக்கும்படி இனைய பெருமாளுக்குப்பெருமாள் அருளிச்செய்ய யாரிதே; நெஞ்சாலே நினைக்கும்த்தனையிதே; இந்நினைவறிந்து செய்தார். (க்ருதஜ்ஜேரு) அதுவேயன்றிக்கே, செய்து போரும்படியறிந்து செய்தார். அறுபதினாயிரமாண்டு ஜீவித்த சக்ரவர்த்தி நெடுநாள் மலடுநின்று பிள்ளைபெற்றவனாகையாலே 'இவரென் நினைத்திருக்கிறாரோ', என்று நினைவை ஆராய்ந்தும், 'இவர்க்கு எத்தாலே என்னகுறை

அவதாரிகை:—**लक्ष्मणन्** பர்ணசாலையை அமைத்தபிறகு ராமபிரான சொல்லும் வார்த்தையிது. பர்ணசாலை கட்டப்பட்டிருக்கும் அழகைப்பார்த்த ராமபிரான் "இப்படி என் கருத்தறிந்தும், முன் செய்ததறிந்தும், தருமறிந்தும் செய்யவல்ல நீ 'ஸ்வயம து ருசிரே தேய்சே க்ரியதாமிதி மாம் வத்யு' [ரா-ஆ 15-7] [தேவாரீரே, அழகிய இடத்தில் 'இப்படியிப்படிக்கட்டவேண்டும்' என்று என்னைக்கட்டினாய்டுவீர்] என்று கேட்டபடியென்!" என்று கொண்டாடுகிறார்.

வ்யா:—(கருத்தறிபவராலே) " 'இப்படியிப்படிக்கட்டவேண்டும்' என்று கட்டினாயிடவேண்டும்" என்று லக்ஷ்மணன் கேட்டுக் கொண்டதற்கிணங்க, ராமபிரானும் கட்டவேண்டிய முறைகள் சிலவற்றைச் சொல்லியிருந்தபோதிலும், தாமும் பிராட்டியும் தனியாயிருக்குமிடம் முதலியன செய்யவேண்டியதைப்பற்றிச் சொல்லியிருக்கமாட்டாரே; நெஞ்சால, நினைந்துமட்டுமிருப்பரே; அந்நினைவறிந்து அவற்றையும் சமைத்து வைத்திருந்தார். (செய்ததறிந்தவராலே) அத்துடனன்றியில, முன் செய்யும்படிகளை அறிந்து செய்தார். அறுபதினாயிரம் வருஷம் வாழ்ந்த சக்ரவர்த்தி நெடுநாள் பிள்ளைபெறாமலிருந்து பிள்ளைபெற்றவராகையாலே, 'நம் செல்வப் பிள்ளை என் நினைந்திருக்கிறாரோ' என்று நினைவை ஆராய்ந்தும், 'இவனுக்கு எதனால் என்ன குறைவருமோ' என்று சூழ்நிலைகளைப்

வருகிறதோ?’ என்று பொருந்துமிடங்கள் பார்த்தும், அவன் செய்துபோருமடைவு அறிவராயிற்று. (தர்மஜ்ஞேந) நினைவறிந்தாலும், செய்துபோரும் அடைவு அறிந்தாலும், தானும் ராஜபுத்ரனானபின்பு ‘எனக்கும் ஓரிருப்பிடம் வேண்டாவே?’ என்றிருக்குமவனுக்கு இது செய்யவொண்ணாதீறே; அங்ஙனம் றிக்கே. அத்தலையில் தாதூர்த்யமே நமக்கு ஸ்வரூபமான பின்பு. பின்னை அத்தலைக்குறுப்பாகச் செய்து போருமதே நமக்கு வகுத்தது என்று அத்தலைக்காகச் செய்யுமத்தையே தமக்குக் கர்த்தவ்யமென்றிருப்பர். (த்வயேத்யாதி) தாமுள்ளவன்று தாமுளராய், தாம் போனவனறைககும் உம்மைவைத்துப்போனாரே என்கிறார். (புத்ரேண) ‘புத்’ என்று ஒருநரகவிசேஷமாய், அதில் புகாதபடி நோக்குமென்றாயிற்று புத்ரனென்று பேராகிறது. ஐயருக்கு, நம்முடைய அபிமதினித்தியின்றிக்கேயொழிகை தனக்கு மேற்பட நிரயமில்லையிறே. அவர்க்கு அது வாராதபடி நோக்குகிறீர்

பார்த்தும் தசரதசக்ரவர்த்தி செய்து போந்தவகைகளெல்லாவற்றையும் அறிபவனாயிற்று லக்ஷ்மணன். (தருமமறிந்தவராலே) ராமபிரானுடைய நினைவறிந்து செய்தாலும், தந்தை செய்த முறையறிந்தாலும் தானும் ராஜபுத்ரனாகையாலே ‘எனக்கும் ஓரிருப்பிடம் வேண்டும்’ என்று நினைத்தானாகில், தன்னிருப்பிடத்தைக் கட்டுவதில் ஈடுபட முடியுமெயொழிய, ராமபிரானுக்கும் பிராட்டிகுமான இடங்கள் சமைப்பதில் சிரத்தையிருக்காது. அப்படியில்லாமல், ‘பரவாநஸமி’ என்று ராமபிரானுக்கு சேஷபூதனயிருக்கையே நமக்கு ஸ்வரூபமாயிருக்கும்போது, அவருக்கு உபயோகப்படுவதைச் செய்வதே நமக்கு ஸ்வரூபம் என்று அவருக்காகச் செய்வதே சரியானது என்றிருப்பர். (புத்திரனான உன்னாலே தார்மிகரான தந்தை எனக்கு இறக்கவில்லை) தாமிருக்கும்போது, எனக்கு வேண்டியவைகளைத் தாமே செய்து, தாம் சென்ற பிறகும் அவைகளைச் செய்ய உன்னை வைத்துப் போனாரே எந்தை; என்னிடத்திலே அவருக்கு என்ன அன்பு! என்கிறார். (புத்திரனாலே) ‘புத்’ என்னும் ஒரு நரகத்தில் புகாதபடி காப்பாற்றுவனாகையாலே புத்திரன் என்னுமபெயர் பிள்ளைக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. நம் தந்தையான தசரதருக்கு நான் விரும்பியது பெருமைக்கு மேற்பட்ட நரகாநுபவமில்லை; அவருக்கு அவ்வது

நீரிதே. (தர்மாத்மா) சக்ரவர்த்தி ப்ரஸ்துதனானவாதே. நம் ஐயரையொப்பார் உண்டோ? அவருமொருவரே! தாமிருந்த நாள் நாம் வேண்டுவன எனக்குச் செய்து, தாம் போனவனறு நமக்கு வேண்டுவன செய்கைக்கு உம்மைப்பெற்றுத் தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்துப்போவதே! (மம) இருவருக்கும் டிதா வானமை ஒத்திருக்கச்செய்தே, 'மம' என்கிறாயிற்று; அவர் நமக்குச் செய்யுமதை நீ ரு ந்து செய்கையாலே நாம் அவரை இழந்திலோம்; நீர் இழந்திராகிவித்தனையிதே.

ஆரண்யகாண்டம் 19-வது ஸர்க்கம், 14-வது ச்லோகம்

तरुणौ रूपसंपन्नौ सुकुमारौ महाबलौ ।

पुण्डरीकविशालाक्षौ चिरकृष्णाजिनांबरौ ॥

தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபுலௌ ।
புண்டூரீகவிசாலாக்ஷௌ சீரக்ருஷ்ணஜினாம்பூரௌ ॥

பதவுரை:—தருணௌ—வாஸிபர்களாய், ரூப ஸம்பந்நௌ—
அழகு நிறைந்தவர்களாய், ஸுகுமாரௌ—மிகவும் மிருதுவான
தன்மையை உடையவர்களாய், மஹாபுலௌ— பெரிய
பலத்தையுடையவர்களாய், புண்டூரீகவிசாலாக்ஷௌ—தாமரை
போல் பரந்த கண்களையுடையவர்களாய், சீரக்ருஷ்ணஜி
நாம்பூரௌ—மரவுரியையும். மான்தோலையும் உடுப்பாக
உடையவர்களாய் (ராமலக்ஷ்மணர்கள் இருக்கிறார்கள்)

பவமில்லாதபடி பார்த்துக்கொள்பவன் நீயேயாகையாலே நீயே
அவருக்குப் புத்திரனாவாய். (தர்மாத்மா) சக்ரவர்த்தியைப் பற்றிய
பேச்சு எழுந்தவுடன், 'நம் தந்தையை ஒத்தவர் உண்டோ?
அவரே ஒப்பற்ற தந்தையாவார். தாமிருக்கும்போது நான விருமபு
வதையெல்லாம் எனக்குச்செய்து, தாம் போனபின்பு நமக்கு
வேண்டியவைகளைச் செய்வதற்கு உம்மைப் பெற்றுவைத்து
எனக்குத் தாகமெடுத்தபோதுதவும் தண்ணீர்ப்பந்தல போலே வைத்
துப்போனாரே! (தந்தை எனக்கு இறக்கவில்லை) இருவருக்கும் தந்தை
யாயிருந்தபோதிலும் 'எனக்கு' என்கிறார். அவர் எனக்குச் செய்
பவற்றை நீயிருந்து ரெய்கையாலே நான் அவரை இழக்கவில்லை;
நீ தான் தந்தையை இழந்துவிட்டாய் என்கிறார்.

அவதாரிகை:—“स हि देवैरिणस्य रावणस्य वधादिभिः। अर्थितो मानुषे लोके जज्ञे विष्णुः सनातनः॥” (ஸ ஹி தேஃவைருநீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதயூர்த்தீஃபி:। அர்த்தீதோ மாநுஷே லோகே ஜஜ்ஞே விஷ்ணு: ஸநாதந:॥) என்கிறபடியே, தமகண்டுகுண்டுகூக்திகளான தேவர்கள் ராக்ஷஸர்களுடைய ரஜஸ்சைப் போக்கும்படி ரஜோதூஸரமான வடிவுகளும், ராக்ஷஸஸ்தீர்கள் மாங்கல்யங்கள் வாங்கும்படி கழுத்திலே கட்டின *கப்படங்களும், ராவணபுந்தீக்ருதைகளான தங்கள் ஸ்தீர்களுடைய விரித்ததலை, “विमुक्तकेश्यो दुःखार्ताः” (விமுத்தகேச்யோ து:க்கயூர்த்தா:) என்று ராக்ஷஸிகள் தலையிலேயாம்படி தாங்கள் விரித்ததலைமயிரும், “हा पुत्रेति च वादिन्यो हा नाथेति च सर्वशः” (ஹா புத்ரேதி ச வாதிந்யோ ஹா நாதேதி ச ஸர்வஸ:) என்கிறபடியே அவர்கள் முகங்களிலே விலாபாக்ஷரங்களாம்படி தங்கள் முகங்களிலே ஸ்புரிச்சிறுரணுக்ஷரங்களும், “उद्धृत्य च भुजौ ऋचित्” (உத்தூருத்ய ச புஜௌகாசித்)

அவதாரிகை:—“(வரங்களால்)கொழுத்தவனான ராவணனைக் கொல்லவிரும்பிய தேவர்களால் யாசிக்கப்பட்டு மனிதகுலத்தில் பிறந்த பழையோனான விஷ்ணுவன்றே அவ்விராமன்” [ரா-அ 1-7] என்கிறபடியே பத்துத்தலையோனலே மழுங்கிய பலத்தையுடைய தேவர்கள் ராக்ஷஸர்களுடைய ரஜோகுணத்தை (எம்பெருமான் அவதரித்துப்) போக்கும்படியாக தங்களுடைய புழுதிபடிந்த உடம்பையும், ராக்ஷஸஸ்தீர்களுடைய மாங்கல்யங்களை (ஸர்வேச்வரன்) அகற்றுமபடியாகத் தங்கள் கழுத்திலே கட்டிய *கப்படங்களையும் ராவணனால் சிறையிலிடப்பட்ட தங்களுடைய ஸ்தீர்களுடைய விரித்த தலை, “மயிரை விரித்துக் கொண்டவர்களாய்க் கன்றிழந்த பசுக்களைப் போல ராவணனை இழந்த ராக்ஷஸிகள் துக்கத்தால் வருந்தினர்” [ரா-யு 115-2] என்கிறபடியே ராக்ஷஸிகள் தலையிலே ஆகும்படி தங்களுடைய விரித்ததலைமயிரையும் “மகனே! என்றும், நாதனே! என்றும் எங்கும் கதறிக்கொண்டிருந்தனர் அரக்கிகள்” [ரா-யு 113-4] என்கிறபடியே அவர்கள் வாயிலே அழுகைகுரலாகும்படி தங்கள் வாயில் அபயக்குரலையும், “ஓரக்கி கையைக் கூப்பிக்கொண்டு பூமியில் விழுந்து புரளுகிறான்” [ரா-யு 113-9] என்கிறபடியே

* கப்படம்—தோற்றவர்கள் கழுத்திலணியும் சக்கரம்

என்கிறபடியே அவர்கள் கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படி தாங்கள் கொடுத்த அஞ்ஜலி புடங்களும், “**स्वायम्भूरी मुखं वाग्धस्तुषरैरिव पङ्कजं**” (ஸ்நாபயந்தீ முகம் பூர்ஷ்பைஸ் துஷர ரைரிவ பங்கஜம்) என்கிறபடியே அவர்கள் கண்களிலே கண்ணீர் பாயும்படி தாங்கள் கண்ணும் கண்ணீருமாய், “**श्रीयावृक्षसिवाध्वगा**” (சூயாவ்ருக்ஷமிவாத்வக்யா:) என்றும், “**चकोरा इव शीतांशु चातका इव तोयदम् । अधना इव दातारं देवा जग्मुर्जानदंनम् ॥**” (சகோரா இவசீதாம்ஸும் சாதகா இவ தோய தம் | அதநா இவ தாதாரம் தேவா ஜக்யமுர் ஜநார்த்தநம் ||) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அசுவச்சரந்தரானவர்கள் சாயாவ்ருக்ஷத்தைச் சென்று சேருமாப்போலேயும், சகோரங்களானவை ஸரச்சந்தரனை அணுகுமாப்போலேயும், சாதகங்களானவை வர்ஷுகவலாஹுகங்களைச் சென்று கிட்டுமாப்போலேயும், தரித்ரரானவர்கள் தாதாவைச்சென்று கிட்டு

ராக்ஷஸிகள் கையெடுத்துக் கூப்பிடும்படி தங்கள் அஞ்ஜலிபுடங்களையும், “பனியாலே தாமரையை நனைப்பதுபோல் ராவணனுடைய முகத்தைக் கண்ணீரால் நனைத்தாள் ஒருத்தி” [ரா.யு 113-10] என்கிறபடியே அவர்கள் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பொழியும்படியாகத் தங்களுடைய கண்ணீரையும் காட்டிக்கொண்டு,

“தஸ்மிந்நவஸரே தேவா: பௌலஸ்த்யோபப்லுதா ஹரிம |
அபி,ஜக்யமுர் நித்யாக்யார்த்தா: சூயாவ்ருக்ஷமிவாத்வக்யா: ||”
[ரகுவம்சம் 10-5]

[புலஸ்தியருடைய வயிசத்துதித்த ராவணனால் துன்புற்ற தேவர்கள், அந்த ஸமயத்திலே கோடையால் வருந்திய வழிப்போக்கர்கள் நிழல்தரும மரத்தை அடைவதுபோல் ஜநார்த்தனை அடைந்தனர்.] என்றும், “சகோர பக்ஷிகள் (பசிதீரச்) சரத்தகால சந்திரனையடைவது போலும், சாதகங்கள் (தாசும்தீர) மேகத்தை அணுகுவது போலும், ஏழைகள் உள்ளலை அடைவதுபோலும் தேவர்கள் ஜநார்த்தனை அடைந்தனர்” [] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, களைப்படைந்த வழிப்போக்கர் நிழல்தருமமரத்தைச் சென்று சேருவது போலேயும், சகோரபக்ஷிகள் சரத்தகாலசந்திரனை அணுகுவதுபோலேயும், சாதக பக்ஷிகள் மழைபொழிமேகங்களைக் கிட்டுவது போலேயும், ஏழைகள்

மாப்போலேயும் ஸ்ரீய:பதியைச் சென்று கிட்டி, “**तमवचनसुराः सर्वे समभिप्रेय सन्नताः**” (குமப்ருவந் ஸுரா: ஸர்வே ஸம் பிஷ்டேய ஸந்நதா:) என்று ஸ்தவப்ரியனுளைவனை ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவார்களாகத்தொடங்கி “**सदैकरूपरुपाय**” (ஸதேகரூப ரூபாய) என்று அவிக்கருதரான தேவர் ‘நாட்டிற் பிறந்து படாதன பட்டு மனிசர்க்கா’ என்கிறபடியே அழிவுக்கிட்டு, த்ரிபாத்விபூதியிலே இருக்கக்கடவ தேவர் சதுஷ்பாத்தாய் ஹிரண்யாஷுஷ்பணம் பண்ணிற்றும், கேவலம் திர்யக்த்வத் தாலே போராதென்று *நரங்கலந்த சிங்கமாய் ஹிரண்ய நிரலநம் பண்ணிற்றும், “**महतो महीयान्**” (மஹதோ மஹீயாந்) என்கிற வடிவைக் குறளுருவாக்கி ‘அல்லிமலர்மகள் போக மயக்குகளை’ மறந்து ப்ரஹ்மசாரியாய், “**दद्यान्न प्रतिगृह्णीयात्**” (த்யத்யாந்ந ப்ரதிக்ருஹ்ணீயாத்) என்றும், “**गोसहस्रप्रदातारं**”

கொடையாளியைச் சென்றடைவது போலேயும் ஸ்ரீமந்நாராயண னைச் சென்றடைந்து, “எல்லாதேவர்களும் பரமபுருஷனை மிக வணங்கித் துதித்துப் பின்வருமாறு சொன்னார்கள்” [ரா-பா 15-17] என்று “ஸ்தவப்ரிய” [துதியை விரும்புவன்] என்று விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் கீர்த்திக்கப்படும் பரமபுருஷனைத் துதிக்கத் தொடங்கி, “எப்போதும் ஒருபடிப்பட்ட உருவத்தையுடைய விஷ்ணு வுக்கு வணக்கம்” [வி-பு 1-2-1] என்கிறபடியே விகாரமற்றவரான தேவரீர், “நாட்டிற்பிறந்து படாதனபட்டு மனிசர்க்கா” [திருவாய் 7-5-2] என்கிறபடியே விகாரத்திற்கேயான பிறப்புகளை எடுக்க முற்பட்டு, த்ரிபாத் விபூதியிலே ‘த்ரிபாதூர்த்யவ:’ [பு-ஸு] என்கிற படியே மூன்று பாதங்களோடு-(உருவங்களோடு)-இருக்கும் தேவரீர் நான்கு பாதங்களை-கால்களை-உடையவராய் விகாரமடைந்து இரணியாஷுனை அழித்ததும், மிருகமாகமட்டும் அவதரித்தது போராதென்று சிங்கமும் மனிதனும் கலந்த நரசிங்கவுருவாகி இரணியனை அழித்த தும், “பெரிதிலும் பெரிதாயிருப்பவன் பரமாத்மா” [தை-நா 10-1] என்கிற வடிவைக்குறுக்கி வாமனனாக்கி, ‘அல்லிமலர்மகள் போகமயக்குகளை’ [திருவாய் 3-10-8] மறந்து ப்ரஹ்மசாரியாய்,

“**तृतीयान्नं प्रतिगृह्णीयात् न पुरुषात् किञ्चित्प्रीयम् ।
अपि ज्ञेयित्वाहेतौर्वा रामः सत्यपारकर्मः ॥**”

[ரா-ஸு 33-26]

(கேராலஹஸ்ரப்ரத்யாதாரம்) என்றும். “அலம்புரிந்த நெடுந் தடக்கை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்மா த்யநேக பத்யப்ரத்யாரான தேவர் மஹாபலி பக்கலிலே பத்யத்ரயத்தை அர்த்தித்ததும், “**ब्राह्मणोऽन्य सुखमासीद्वाह राजन्यः कृतः**” (புராஹ மணேஸ்ய முக்யமாஸீத ப்ராஹு ராஜந்ய: க்ருத.) என்று ப்ரஹ்மக்ஷத்ரங்களுக்கு உதபாதகரான தேவர் “**पिच्यंशमुप- वीतलक्षणं मातृकञ्च धनुरुजितं दधत्**” (பித்ர்யமம்சமுபவீதலக்ஷணம மாத்ருகஞ்ச தநுருர்ஜிதம் ததத) என்கிறபடியே ஜமகக் கிரேணுகைகள் பக்கலிலே ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியராய் வந்து தோன்றி இருபத்தொருபடிகால் துஷ்டக்ஷத்ரியரைப் பர சுவக்குப் ப்ராதரசநமாக்கிற்றும் “**भक्तानां**” (புத்தாநாம) என்றும், “**वद सकलमेतत्संश्रितार्थं चरथ**” (வரத்யஸகலமேதத் ஸமச்சரிதார்த்தம் சகர்த்த) என்றும் அடியாங்களுக்காக வன்றே எனறு ஸ்தோத்ரம்பண்ணி. “**चापमानय**” (சாபமானய)

[ஸ்த்யபராசுரமரான பெருமான் (பிறர்க்குக்) கொடுப்பரேயொழிப, தன் உயிரைக் காப்பாற்றவும் (பிறரிடமிருநது) யாசுகம் வாங்கமாட்டார; கடுகு சொலைப் பேசவும் மாட்டார்.] என்றும், “ஆயிரக்கணக்கான பசுக்களைக் கொடுத்த கையை” [ரா-யு 21-8] என்றும், “அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கை அமரர்வேந்தன் அருசிறப்புள் தனிப்பாகன்” [திருநெடு-6] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரஹ்ம பதவி முதலிய பலபதங்களை —பதவிகளை— அளிக்கும் தேவரீர் மஹாபலியிடம மூன்று பதங்களை—அடிகளை—யாசித்ததும், “பரமபுருஷனுடைய முகத்திலிருந்து ப்ராஹ்மணன் உண்டானான்; கையிலிருந்து க்ஷத் திரியன் உண்டானான்” [பு-ஸு] என்று ப்ராஹ்மணக்ஷத்திரியர்களை உண்டுபண்ணின தேவரீர் “யஜ்ஞோபவீதமாகிற தந்தையின் அம சத்தையும், உறுதியான விலலாகிற தாயின் அமசத்தையும் தரித்த பரசுராமன்” [ரகு 11-64] என்கிறபடியே ஜமதக் கிரேணுகைகளிடத் திலே ப்ராஹ்மணராகவும், க்ஷத்திரியராகவும் வந்து தோன்றி இருபத் தொருதடவை துஷ்டவரசர்னைப் பரசுவுக்குக் காலையாகாரமாகின தும், “உன்னுடைய ஸ்வரூப ரூபாதிகள் பக்தர்களுக்காகவே” [ஜிதநதே] என்றும், “வரதனே! உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபாதிகள் ளெல்லாவற்றையும் அடியார்க்காகவே ஆக்கிவைத்தாய்” [வர-ஸ்த-68] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அடியோங்களுக்காக வன்றே என்று துதித்து, “லக்ஷண! விலலையெடு” [ரா-யு 21-22]

என்று கையிலே ஆயுதமெடுக்கும்படி தங்களுடைய வஜ்ர பரசு தண்ட டாசாத்யாயுதங்களைப் பொகட்டும், அவன் “सागरं शःपयिष्यामि” (ஸாக்யாம் ஶோஷயிஷ்யாமி) என்னும்படி கண்ணீரைக்காட்டியும், “सुश्रित्वा शरणं गतः” (ஸுக்யூர்வம் ஶரணம் க்யூ.) என்றும், “समुद्रं राघवो राजा शरणं गन्तुमर्हति” (ஸமுத்ரம் ராக்யுவோ ராஜா சரணம் க்யூந்தும்ர்ஹதி) என்றும் அவன் சரணம்புகும்படி தாங்கள் ஶரணம்புகுதும், “अञ्जलिं प्राङ्मुखः कृत्वा” (அஞ்ஜலிம் ப்ராங்முக்யூ: க்ருத்வா) என்று அவன் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி தாங்கள் அஞ்ஜலிபண்ணியும், “प्रसीदन्तु भवन्तो मे” (ப்ரஸீத்யூந்து ப்யுவந்தோ மே) என்று அவன் ஸ்தோத்ரம் பண்ணும்படி தாங்கள் ஸ்தோத்ரம்பண்ணியும், “सर्वे सन्नताः” (ஸர்வே ஸந்தநதா:) என்று தமயனான இந்தானும் முற்பட்டனும்படி திருவடிகளிலே நம்ரராய், “न नमोयं” (ந நமேயம்) என்றிருக்கிறவர்களைத் தலையழித்துத் தரவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பரமகாருணிகனான ஸர்வேச்வரனும் நித்யானபாயினியான பிராட்டியும், “पितरं

என்று அவன் கையிலே ஆயுதமெடுக்கும்படி தங்களுடைய வஜ்ரம், பரசு, தண்டம், பாசம் முதலிய ஆயுதங்களைப் போட்டும், அவன் “கடலை வறறச்செய்கிறேன்” [ரா யு 21-22] என்று சொல்லும்படி தங்கள் கண்ணீரைக்காட்டியும், “ஸுக்யூர்வனை சரணமடைந்தார் ராகவர்” [ரா-கி 4-19] என்றும் “ராஜாவான ராகவர் ஸமுத்ரத்தை சரணமடையவேண்டும்” [ரா-யு 19-50] என்றும் அவன் சரணம்புகும்படி தாங்கள் பகவானைச் சரணம்புகுந்தும், “கிழக்கு முகமாக அஞ்சலிசெய்து கடலை நோக்கிப் படுத்தான் ராமபிரான்” [ரா-யு 21-1] என்று அவன் அஞ்ஜலிபண்ணும்படி தாங்கள் அஞ்ஜலிபண்ணியும் “முனிவர்களே! நீங்கள் உகந்தருள வேண்டும்” [ரா-ஆ 10-9] என்று அவன் பிறரைத்துதிக்கும்படி தங்கள் அவனைத்துதித்தும், “எல்லா தேவர்களும் மிகவணங்கிச் சொன்னார்கள்” [ரா-பா 15-17] என்று வாமனாவதாரத்திலே தமயனான இந்திரனை முன்னிட்டுக் கொண்டு திருவடிகளிலே வணங்கி, “இரண்டாய் பிளக்கப் பட்டாலும் படுவேளேயொழிய வணங்கமாட்டேன்” [ரா-யு 36-11] என்றிருக்கின்றவர்களைத் தலையறுத்துத் தரவேண்டுமென்று விண்ணப்பஞ்செய்ய, பெருங்கருணையை உடையவனான ஸர்வேச்வரனும்,

रोचयामास तदा दशरथं नृपं” (பிதரம் ரோசயாமாஸ தத்யா த₃ஸ ரத்யம் ந்ரூபம்) என்றும், “जनकस्य कुले जाता” (ஐநகஸ்ய குலே ஜாதா) என்றும் சொல்லுகிறபடியே, தாம் தாஸுரதியாயும் அவள் ஐநககுல ஸுந்தரியாயும் திருவவதரித்து, இருவரு மீரண்டிடத்திலுமாக வளர்ந்தருளுகிற காலத்திலே,- இம் மீதுநம் இப்படி அகலவிருக்கப்பெறாது; இப்படி அகலவிருந்த போது ரக்ஷகராகாமையன்றிக்கே, “जगत्सद्वैलं परिवर्तयामि” (ஐக₃த் ஸசைலம் பரிவர்த்தயாமி) என்றும், “किन्तु सागरमेखलां महीं दहति” (கிந்து ஸாக₃ரமேக₃லாம மஹீம் த₃ஹதி) என்றும் இவர்கள் தங்களாலே ஐ க த் து க் கு அழிவுவருமென்றும்,

அவனையென்றும் விட்டுப்பிரியாத பிராட்டியும், “பரமபுருஷன் அப் போது தசரதசக்ரவர்த்தியைத் தன் தந்தையாக விரும்பினான்.” [ரா-பா 15-21] என்றும், “ஜனகருடைய குலத்தில் பிறந்தவன்” [ரா-பா 1-27] என்றும் சொல்லுகிறபடியே தான் தசரதபுத்திரனாகவும், அவள் ஜனககுலத்தழகியாகவும் திருவவதரித்து, இருவரும் அயோத்தியும், மிதிலையுமாகிற இரண்டிடத்திலும் வளர்ந்திருக்கிற காலத்திலே, - இம்மீதுநம் இப்படி அகலவிருக்கக்கூடாது. இப்படி அகலவிருந்தால் ரக்ஷகராகாமையன்றிக்கே,

‘‘புரேவ மே சாருத₃தீமநிந்தி₃தாம்

தி₃ஸந்தி ஸீதாம யதி₃ நாத்ய மைதி₃ஸீம் |

ஸதே₃வக₃ந்த₃ர்வமநுஷ்ய பந்நக₃ம்

ஐக₃த் ஸஸைலம் பரிவர்த்தயாம்யஹம் ||’’

[ரா-ஆ 64-78]

[அழகிய பற்களையுடையவளும், தோஷமற்றவளும், மிதிலா ராஜ குமாரியுமான என்னுடைய ஸீதையை எனக்கு அளிக்கவில்லையாகில், தேவர்களும், கந்தருவர்களும், மனிதர்களும், நாகர்களும், மலைகளும் நிறைந்த இவ்வுலகை நான தலைகீழாக்கி விடுவேன்.] என்றும்,

‘‘குஸஸீ யதி₃ காசுத்ஸ்த₂: கிம் நு ஸாக₃ரமேக₃லாம |

மஹீம் த₃ஹதி காசுத்ஸ்த₂: க்ருத்₃த₃ஸ் தீவ்ரேண சக்ஷுஷா ||’’

[ரா-ஸு 36-13]

[காசுத்தர் க்ஷேமமாயிருந்தாராகில், கோபம்கொண்ட அவர் தம் கொதிக்கும் கண்களாலே கடல்கூழ்ந்த உலகையே கொளுத்தி யிருப்பாரே.] என்றும் இவர்களால் உலகிற்கு அழிவுவருமென்றும்,

சேர்ந்தபோது “**आवाभ्यां कर्माणि कर्तव्यानि प्रजाश्चोत्पादयितव्याः**” (ஆவாப்யாம் கர்மாணி கர்த்தவ்யாநி ப்ரஜாச்சோத்பாத்யபித வ்யா) என்றும், “**उपेतं सीतया भूयश्चित्तया शशिनं यथा**” (உபேதம் ஸீதயா பூயச்சித்ரயா ஸஸீநம் யத்யா) என்றும் ஐகத்துக்கு மங்களாவஹமாயிருக்கையாலும், இம்மிதுநத்தைச் சேர்க்க வேணும்—என்கிற அபிஷந்தியாலும், “**विनाशाय च दुष्कृतां**” (விநாஸாய ச துஷ்க்ருநாம்) என்றும், “**संभवामि**” (ஸம்பவாமி) என்றும் “**यज्ञविघ्नकरं हन्यां**” (யஜ்ஞவிக்ரகரம் ஹந்யாம்) என்றும் அவருடைய அவதார ரஹஸ்ய ஸங்கல்பத்தை அடி யொற்றினவனாகையாலும், விச்வாமித்ரபகவானானவன் தஸ ரதரத்நாகரத்தைக் கிட்டி ராமரத்நத்தை அபேக்ஷிக்க, அவ னும் வாத்ஸல்யத்தாலே ‘மதியெல்லாமுள்கலங்கிப்’ பெரு மாளை உள்ளபடி அறியாதே—“**ऊनषोडशवर्षां मे**” (ஊநஷோடஸ வாஷோ மே) என்று இன்னம் பதினாறுபிராயம் நிரம்பிற் றில்லை; “**बाल आषोडशाद्वर्षात्पौगण्डञ्चैति कीर्त्यते**” (பூல ஆஷோடஸ

சேர்ந்தபோது “நம்மிருவராலும் காரியங்கள் செய்யப்படவேண்டும்; குழந்தைகளும் உற்பத்தி செய்விக்கப்படவேண்டும்” [] என்றும் “சித்திரா நக்ஷத்திரத்தோடு கூடிய சந்திரனைப்போலே சீதா பிராட்டியோடு கூடிய ராமபிரானை” [ரா-அ 16-8] என்றும் உலகிற்கு மங்களமுண்டாகையாலும், இம்மிதுநத்தைச் சேர்க்க வேணும்—என்கிற நினைவாலும் “நல்லோர்களைக் காப்பதற்காகவும், தீயவர்களைத் துடைப்பதற்காகவும், அறத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காக வும் யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன்” [கீதை 4-8] என்றும், “பிறப்பற்ற வறியினும், என் ஸங்கல்பத்தால் பிறக்கிறேன்” [கீதை 4-6] என்றும், “யஜ்ஞத்திற்கு இடையூறு செய்பவனையும் பாண்டவர்களின் எதிரியா யிருப்பவனையும் கொல்வேன்” [பாரதம்] என்றும் சொன்ன எம் பெருமானுடைய அவதார ரஹஸ்ய ஸங்கல்பத்தைப் பின்பற்றின வராகையாலும், விச்வாமித்ர மஹரிஷி தசரதனாகிற ரத்நாகரத்தை -(ரத்தினங்கள் நிறைந்த கடலை)- அணுகி, ராமனாகிற ரத்தினத்தைக் கேட்க, அவனும் வாத்ஸல்யத்தாலே ‘மதியெல்லாமுள்கலங்கி’ [திருவாய 1-4-5] ராமனுடைய பெருமையை அறியாமல், “என குமாரனுக்குப் பதினாறுவயது இன்னம் நிரம்பவில்லை” [ரா-பா 20-2] என்று, “பதினாறு வயதுவரையில் பாலனென்றும், பெளண்ட

ஸாத்துவரஷாத் பெளக்யண்டச்சேதி கீர்த்யதே) என்கிறபடியே அப்ராப்த வ்யவஹாரராகையாலே தனித்து ஒரு கார்யக துக்கு ஆளல்வர்; “चतुरङ्गवन्द्यं मया च सहितं नय” (சதுரங்க பூலீர் யுக்தம் மயா ச ஸஹிதம் நய) என்கிறபடியே முது கண்ணாக என்னையும் கூட்டிக்கொண்டுபோ - எனன. விச்வா மித்ரனும், -இவர் பருவத்தின் சிறுமைகண்டோர் நீ வார்த்தை சொல்லுகிறதா? “சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்றுகேள்” என்று ஸாக்ஷிபுரவிததுப போய்க்கேட்க முறித்தாயாகில், “वसिष्ठोऽपि मन्त्रेण ये च मे नपसि स्थिताः” (வஸிஷ்டோபி மஹாதேஜா யே சேமே தபஸி ஸ்திதா:) என்று அறியும்வர்களாய். ஸந்திஹிதருமாய்ப் பலருமான இவர்களைக் கேட்கமாட்டாயோ? - என்று ஈடேற்றி இசைவிக்க இவனு மிசைந்து, “ददौ कुशिकपुत्राय” (ததௌ குசிகபுத்ராய) என்று இவனுக்கு இஷ்டவிரியோகார்ஹமாகப் பிள்ளைகளிருவரை

னென்றும் சொல்லப்படுகிறான்” [] என்கிறபடியே வ்யவஹாரத்துக்கு யோக்யதையற்றவராகையாலே தனியாக ஒரு காரியம் செய்ய சக்தியற்றவனென்றும், “சதுரங்கஸேதையோடு கூட, எனனுடன் கூடிய ராமனை அழைத்துச்செல்” [ரா-பா 20-10] என்கிறபடியே, ஊப்பாளனாக என்னையும் அழைத்துச்செல்லென்றும் சொல்ல, விச்வாமித்ரமஹரிஷியும் - ராமனுடைய பருவத்தில் சிறுமை கண்டோ நீ பேசுவது? “சிறுமையின் வார்த்தையை மாவலியிடைச் சென்றுகேள்” | பெரியாழ்திரு 1-4-8] என்று ஸாக்ஷி வேண்டுமென்று போய்க்கேட்க நினைத்தாயாகில், “மஹாதேஜஸ்வியான வஸிஷ்டரும தவததில் நிலைநின்ற இம்முனிவர்களும் (ராமனுடைய பெருமையை) அறிவர்” [ரா-பா 19-15] என்று அறிவாளிகளாய், அருகிலிருப் பவர்களாய்ப் பலருமான இவர்களைக் கேட்கமாட்டாயோவென்று பலசொல்லி இசையச்செய்ய, இவனுமிசைந்து

“ஸ புத்ரம் மூர்த்யந்யுபாக்ராய ராஜா த்ரதத்: ப்ரியம் |
ததௌ குசிகபுத்ராய ஸுப்ரீதேநாந்தராத்மநா ||”

[ரா-பா 22-3]

[அந்த தசரதம் பாராஜன் தனக்கினியனான புத்திரனை உச்சிமோந்து, மனங்குளிர்ந்து விச்வாமித்திரனுக்குக் கொடுத்தான்.] என்கிறபடியே விச்வாமித்திரனுக்கு இஷ்டப்படி நடத்திக்கொள்ளும்படியாகப்

பும் கொடுக்க, அவனும் ராமலக்ஷ்மணர்களைக்கொண்டு போய்க் காமஜ்ஞானங்களாலே அவ்வகையையே நிரஸிக்குமாட்டு போலே. அவர்களை இடுவித்துக் தாடகையை நிரஸிப்பித்து, அந்தரம் அவித்யாஸஞ்சிகமாய், புண்யபாபரூபமான உபய விதகர்மங்களையும்போல தாடகாஐநீதர்களான ஸுபாஹு மாரீசர்களையும்பித்து. அதுதன்னில் “उत्तरपूर्वाघोरश्लेषविनाशौ” (உதராபூர்வாக்யோரசலேஷ விநாஸௌ) என்னுமாப்போலே ஒருத்தனைக் கொண்டு ஒருத்தனை அகலவடித்து, விச்வாமித்ரா, த்ராவரத்ராணம்பண்ணி, “अयसिच्छिद्वतारानात्” (அயசிச் சேத ஹுதாஸநாத்) என்றும், “जातवेश ममावह लक्ष्मी” (ஜாத வேதேசா மமாவஹ லக்ஷ்மீம்) என்றும் லக்ஷ்மியைப் பெறும் போது அக்ரிபுரஸ்ஸரமாகப் பெறவேண்டுகையாலே, “विश्वामित्रेण सहितो यज्ञ द्रष्टु समागतः” (விச்வாமித்ரேண ஸஹிதோ யஜ்ஞம் த்ரஷ்டும் ஸமாக்யத:) என்று ஜநகனுடைய யஜ்ஞஸமயத்திலே சென்று அக்ரித்ரயங்களையுபாஸித்து, “வில்லிறுத்து

பிள்ளைகள் இடுவரையும் கொடுக்க, அவரும் ராமலக்ஷ்மணர்களை அழைத்துப்போய், காமஜ்ஞானங்களாலே அஜ்ஞானத்தைப்போக்குவதுபோலே அவர்களைக்கொண்டு தாடகையை அழிக்கச்செய்து, அஜ்ஞானத்தை அழித்தபின் அஜ்ஞானத்தாலுண்டான புண்யபாபரூபமான இரண்டுவிதமான கர்மங்களையும்ழிப்பதுபோலே தாடகையிடமிருந்து தோன்றிய ஸுபாஹுமாரீசர்களையும்ழித்து, அதுதன்னிலும் “ப்ரஹ்மவித்யையை அடைந்தபின் பின்செய்த பாபங்கள் ஒட்டாமலும், முன்செய்த பாபங்கள் அழிந்தும் போகின்றன” [பர-ஸூ 4-1-13] என்பதுபோலே ஸுபாஹுவைக் கொண்டு, மாரீசனை அகற்றி விச்வாமித்ரயாகரக்ஷணம் செய்து, “ஸ்ரீதேவியை-(செலவத்தை)- அக்னியிடமிருந்து விரும்பவேண்டும்” [ப்ரஹ்மாண்டபு] என்றும், “*அக்னியே! எனக்கு லக்ஷ்மியை அளிப்பாயாக” [ஸ்ரீஸூக்தம்-1] என்றும் லக்ஷ்மீதேவியைப் பெறும்போது அக்னியை முன்னிட்டுப் பெறவேண்டுகையாலே, “விச்வாமித்திர மஹர்ஷியுடன் கூட யஜ்ஞத்தைக் காணவந்தான் ராமபிரான” [ரா-அ 118-44] என்று ஜனகமகாராஜனுடைய யாகசமயத்திலே சென்று கார்ஹபத்ய ஆஹவனீய தக்ஷிணங்களான மூன்று அக்நி

*அக்னியே!-அக்னிக்குஅந்தர்யாமியானபரமபுருஷனே என்றுபாவம்.

மெல்லியல் தோள்தோய்ந்தாய்” என்று சொல்லுகிறபடியே ரௌக்ஷ்மன வில்லையழைப்பித்து தேவதாந்தரஸ்பர்ஸுத் தாலே வந்த அதினுடைய தோஷம் போம்படி திருக்கையிலே வாங்கி குணரோபணம்பண்ணி, பூங்கூர்ஸுக் கையான பிராட்டியையும் கைப்பிடித்து மீண்டுவருகிறவளவிலே, ‘ராமத்வமீரரசு பட்டதோ?’ என்று அதிகுபிதனாய் வந்த பரசுராமனைக்கண்டு புத்ரவத்ஸலனான சக்ரவர்த்தி சகிதனாய், “अभयं सर्वभूतेभ्यो ददासि” (அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ தத்யாமி) என்னக்கடவ பெருமாள் தமக்கு அதிஸங்கைபண்ணி, “बालानां मम पुत्राणामभयं दातुमर्हसि” (பூலானாம் மம புத்ராணமபயம் த்யாது மர்ஹஸி) என்று-பேர்வாசிக்குப் பிணங்கிவந்தவனாகையாலே பெருமாள் திருநாமம் சொல்ல அஞ்சி ஸாதாரணமாக என் பிள்ளைகளுக்கு அபயப்ரத்யானம் பண்ணவேணும் என்று

களையும் உபாணித்து, “வில்லிறுத்து மெல்லியல் தோள்தோய்ந்தாய்” [திருநெடு-13] என்று சொல்லுகிறபடியே ருத்ரனுடைய வில்லை வரவழைத்து, தாமஸதேவதையாகிய ருத்ரனுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே அதற்கேற்பட்ட தோஷம் போம்படி திருக்கையிலே வாங்கி குணத்தை -(நாளை)- ஏற்றி, தநூர்ப்பங்கத்தை சுல்கமாகவுடைய பிராட்டியையும் கைப்பிடித்து மீண்டுவருகிறபோது

“अभ्यर्त्ता जस्यति राम इत्ययम् ऽप्युक्त्य उச்சरित एव मामक्यात्
 वरिन्द्यामा वृद्धि मे स षम्भ्रति वयस्रुतव्रुततिरुत्योर्
 मुक्तेव्ययि||”

[ரகுவமசம் 11-73]

[ஓருகாலத்தில் ராமனென்னும் இப்பெயர் உச்சரிக்கப்பட்டவுடன் என்னையே குறித்து வந்தது. நீ கிளம்பின இப்போது இருவரைக் குறிப்பதானபடியாலே அப்பெயர் எனக்கு வெட்கத்தை விளைக்கின்றது.] என்கிறபடியே ராமத்வம் ஈரரசுபட்டதோ என்று மிகக் கோபங்கொண்டு வந்த பரசுராமனைக்கண்டு தசரதசக்ரவர்த்தி நடுங்கி, “எல்லா பூதங்களிடமிருந்தும் அபயமளிக்கின்றேன” [ரா-யு 18-34] என்று சொல்லத்தகுந்த ராமனுக்கு என்வருகிறதோ என்று பயந்து, “குழந்தைகளான என் பிள்ளைகளுக்கு அபயமளிக்க வேண்டும்” [ரா-பா 75-6] என்று ராமன் என்னும் பெயரைக் கேட்டுக் கோபித்து வந்தவனாகையாலே ராமனுடைய திருநாமத்தைச்

இரக்க. இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ரவர்க்யம்போலே கிளர்ந்தெரிகிற இவனைக்கண்டு தணியவிடுவோமென்று பார்த்து. வஸிஷ்ட்டாதிரிஷிகளும் “**तं दृष्ट्वा भीमसङ्काशं स्वल्प-मिव पावकं। ऋषयो राम रामेति वचो मधुरमब्रुवन्**” (தம் த்ருஷ்ட்வா பீமஸங்காஸம் ஜ்வலந்தமிவ பாவகம் | ருஷயோ ராம ராமேதி வசோ மதுரமப்ருவந் ||) என்கிறபடியே உன்னையொழிய ராமாந்தரமுண்டோ என்று பெருமானுடைய ராமத்வத்தையும் அவன் தலையிலே இரட்டிக்கமாட்டெறிந்து, நெருப்பிலே நீரைச்சொரிவாரைப்போலே குளிர வார்த்தை சொன்ன விடத்திலும். அவன் ஜாமதக்ரியாகையாலே ஆருமையாலே, பெருமானும் இவன் கையிலே இந்தக் காஷ்ட்டமிருக்கையாலேயே இவன் எரிகிறது என்று பார்த்து. மேலெழுந்த ஊதரதேஜஸ்ஸோடே அத்தை வாங்கி, ஸஹஜமான *ப்ராஹ்

சொல்ல பயப்பட்டுப் பொதுவாக ‘என் பிள்ளைகளுக்கு அபயமளிக்க வேண்டும்’ என்று யாசிக்க, இவ்வார்த்தையைக் கேட்டு ப்ரவர்க்ய யாகத்தில் அக்னிபோலே கொழுந்துவிட்டு எரிகிற இப்பரசராமனைக் கண்டு தணியச்செய்வோமென்று நினைத்து வஸிஷ்ட்டர் முதலான ரிஷிகளும், “எரிகின்ற நெருப்பைப்போன்றவனும், பயங்கரமான வனுமான அப்பரசராமனைப் பார்த்து, ரிஷிகளா ‘ராம ராம’ என்னும் இனிய வார்த்தையைச் சொன்னார்கள்” [ராம-பா 74-21 & 24] என்கிறபடியே ‘ராம ராம’ என்று இரண்டுதடவை சொல்லுவதனமூலம் தசரதராமனுடைய ராமத்வத்தையும் பரசராமன் தலையிலே ஏறிட்டு ‘உன்னைத்தவிர வேறு ராமனுண்டோ’ என்று சொல்லி நெருப்பிலே நீரையிட்டு அனைக்க நினைப்பாரைப்போலே குளிர்ந்த வார்த்தைகள் சொன்னபோதும், அவன் ஜாமதக்னி -(1. ஜமதக்னிபுத்ரன் 2. ஆருத நெருப்பு)- ஆகையாலே தணியாதிருக்கையாலே, ராமபிரானும், ‘இவன் கையிலே இக்கட்டை -(1. விற்றகுச்சி; 2. விறகு)- இருப்பதினாலேயன்றே இவன் எரிகிறான்’ என்று நினைத்து, மேலெழுந்த -(1 உயரக்கிளம்பின; 2. வந்தேறியான)- கூத்தரியத்வமாகிற அக்நியோடுகூட அக்கட்டையை எடுத்து, கூடப்பிறந்த * ப்ராஹ்மண்யமே

* தேவதைகளுள் அக்னிக்கு ப்ராஹ்மண்யமுண்டென்பது குறிக் கொள்ளத்தக்கது.

தனி—22

மண்யமே சேஷிக்கும்படி பண்ணி, “अक्षयं मधुहन्तारं जानामि
त्वां सुरोत्तमं। धनुषोऽस्य परामर्शात् खस्ति तेऽस्तु परन्तप॥” (அக்ஷயம்
மதுஹந்தாரம் ஜானாமி த்வாம் ஸுரோத்தமம்। த்நுஷோஸ்ய
பராமர்ஸாத் ஸ்வஸ்தி தேஃஸ்து பரந்தப||) என்று அவனும் தன்
ஸ்வாபூவிகமானப்ராஹ்மணயத்துக்கீடாக வவஸ்திசொல்ல,
தன்னுடைய வைஷ்ணவமான வில்லை வாங்குகையாலே
பெருமாளுடைய வைபவம் ஸர்வலோகஸித்தமாம்படி மழு
வேந்திப்போக, பெருமானும், “ब्राह्मणोसीति पूज्यो मे” (ப்ராஹ்
மணோஸீதி பூஜ்யோ மே) என்று இவன் ஸ்வஸ்தி சொல்லுகை
யால் ப்ராஹ்மணன் என்று அறுதியிட்டு அறகும் தாளியும்
பறித்து இவன் காவிலே பொகட்டுக் கும்பிட்டு, மாரில்
நூலே கடகாகவிட்டு ரக்ஷித்து, மீண்டு திருவயோத்யையிலே
புக்கு, இச்சரக்குப் பெறுகைக்குப்பட்ட வருத்தமறியுமவ
ராகையாலே இவள் சீர்மையை அறிந்து, “रामस्तु सीतया साधं
विजहार बहून् ऋतून्” (ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார

மீதமாம்படி செய்து, “எதிரிகளைத் தவிக்கச்செய்பவனே! விஷ்ணு
ஷ்ணுடைய இவ்வில்லை வகைத்ததால் உன்னை அழிவற்றவனும், மது
வென்னும் அஸுரனை அழித்தவனும், அமரர் தலைவனுமான விஷ்ணு
வென்றே அறிகிறேன். உனக்கு மங்களமுண்டாகுக” [ரா-பா 76-17]
என்று அவனும் தனக்கு இயற்கையான ப்ராஹ்மணயத்துக்குப்
பொருந்தும்படி மங்களாசாஸனம் செய்ய, தன்னுடைய விஷ்ணு
தநுஸ்ஸை வாங்கி வகைக்கையாலே ராமனுடைய பெருமை எல்லா
வுலகமறியும்படி மழுவேந்தி -(1. தன் ஆயுதமான மழுவை ஏந்தி.
2. ஆணையிட்டு)- போக, ராமனும், “ப்ராஹ்மணராயிருக்கையால்
நீர் என்னால் பூஜிக்கத்தக்கவராகிறீர்” [ரா-பா 76-6] என்று பரசு
ராமன் மங்களாசாஸனம் செய்கையாலே ப்ராஹ்மணன் என்று
நிச்சயித்து அறுகமபுல்லாகிற தர்ப்பத்தையும், தாளியென்னும்
கொடியையும் பறித்து அவன் அடியிலே ஸமர்ப்பித்து வணங்கி,
மார்விலணிந்திருக்கும் பூணூலே காரணமாகப்போகவிட்டு ரக்ஷித்து,
மறுபடியும் திருவயோத்யையில் புருந்து, ஸ்ரீதேவியாகிய இவளைப்
பெறுவதற்குப்பட்ட வருத்தமறியுமவராகையாலே, இவளுடைய
பெருமையறிந்து, “रामपिरान् सीतापिराद्विद्योऽपि कुलपलकालम्
रमिத்தार” [ரா-பா 77-26] என்கிறபடியே பரமபுருஷனின் அவதார

புஹூஉந் (ருதூந்) என்கிறபடியே பெருமானும் பிராட்டியும் இனிதமர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கக்கண்ட ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள், “**लोकपालोपमं नाथमकामयत मेदिनी**” (லோகபாலோபமம நாதமகாமயத மேதிநீ) என்று தானும் நாச்சியாரோபாதி அம்சபூகிநியாகையாலும், “**यदा तु भर्गवो रामस्तासीद्धरणी विव्यं**” (யதூ து பூர்க்கூவோ ராமஸ் ததூஸீத் தூரணீ த்வியம்) என்று தனக்கு வகுத்த பாசராமாவதாரத்தினுடைய தேஜஸ்ஸும் இங்கே ஸங்க்ரமிக்கையாலும் தன் கூற்றுக்கொக்கப் பெருமானை ஸ்வயம்வரமாக வரிக்க, ராஜாவும்- “இது காந்தர்வமான விவாஹமாகவொண்ணாது, ஸமந்த்ரகமாகக்கரக்ரஹணம் பண்ணிவைக்கவேணும்” என்று பார்த்து, பெளரஜாநபத மந்த்ரிபுரோஹிதாதிக்களைத் திரட்டி மந்த்ரித்து, “**मन्त्र-यित्वा ततश्चक्रे निश्चयज्ञः सुनिश्चयं। श्व एव पुष्यो भविता श्वोमिषिञ्चामि मे सुतम्॥ रामं राजीवताम्राक्षं यौवराज्य इनि प्रभुः॥**” (மந்த்ரயித்வா ததச்சக்ரே நிச்சயஜ்ஞ: ஸுநிச்சயம் | ச்வ ஏவ புஷ்யோ

மான ராமபிரானும் ஸ்ரீதேவியின் அவதாரமான சீதா பிராட்டியும் இனிதமர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கக்கண்ட ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியானவள் “லோகேச்வரனான விஷ்ணுவையே ஒத்தவனான ராமபிரானை பூமிப்பிராட்டியானவள் காமுற்றாள்” [ரா-அ 1-34; 2-48] என்கிறபடியே-தானும் பெரியபிராட்டியாரைப்போலே பரமபுருஷனை அநுபவீப்பதில் அம்சம்பெற்றவளாகையாலும், “பரமபுருஷன் பரசராமனாக அவதரித்தபோது இப்பிராட்டியானவள் பூமிப்பிராட்டியானாள்” [வி-பு 1-9-143] என்று தனக்கு ஏற்பட்ட பரசராமாவதாரத்தினுடைய வைஷ்ணவ தேஜஸ்ஸும் பரசராமபங்கத்திற்குப் பிறகு ராமனிடத்தில் கலந்துவிட்டதாகையாலும் தன் பாகத்திற்குப் பொருந்த ராமனை ஸ்வயம்வரமாக வரிக்க, தசரதஹாராஜாவும், “இது ஒருவருமறியாமல் மந்த்ரமில்லாமல் செய்யும் காந்தர்வவிவாஹமாகக்கூடாது; அனைவருமறியும்படியாக மந்த்ரத்தோடு கூடப்பாணிக்ரஹணம் செய்விக்கும் ப்ராஹ்மவிவாஹமாகவேணும்” என்று எண்ணி, நகரத்தார், நாட்டார், அமைச்சர், ஆசாரியர்கள் எனனும் அனைவரையும் கூட்டி ஆலோசனைசெய்து “நிச்சயப்ரகாரத்தை அறிந்தவனான தசரதசக்ரவர்த்தி மந்திராலோசனை செய்த பிறகு, “நானாக்கே புஷ்ய நக்ஷத்திரமுள்ளது; தாமரைபோல் சிவந்த கண்ணை உடையவனும் என மூத்த பிள்ளையுமான ராமனை நானையே

புவிதா சீவோடபிஷிஞ்சாமி மே ஸுதம்|| ராமம் ராஜீவதாம்
 ராக்ஷம் யௌவராஜ்ய இதி ப்ரபு₄) என்கிறபடி *ஸம்பந்ந
 நக்ஷத்ரமான பூசத்திலே பெருமானை அபிஷேகம்பண்ணக்
 கடவதென்று நிச்சயித்தது, அதுககு வேண்டும் ஸமவிதூநங்
 களைப்பண்ண, “सोऽं विभ्रमसिञ्छामि” (ஸோஹம் விச்ரமமிச்
 ச்யாமி) என்றும், “यौवराज्येन संयोकुमैञ्छन्” (யௌவராஜ்யேந
 ஸமயோக்துமைச்ச்யத்) என்றும் நாட்டாரோடு ராஜாவோடு
 பண்ணின ஆசைப்பாடுகள் தாங்கள் பண்ணினதாகையாலே
 அஸத்யஸங்கல்பமாய் “आवासं त्वह्मसिञ्छामि प्रदिष्टमिह कानने”
 (ஆவாஸம் த்வஹமிச்ச்யாமி ப்ரதிஷ்டமிஹ காநநே) என்றும்,
 “तपस्विनां रणे शत्रुन् हन्तुमिञ्छामि राक्षसान्” (தபஸ்விநாம் ரணே
 ஸத்ருந் ஹந்துமிச்ச்யாமி ராக்ஷஸாந்) என்றும் ஸத்யஸங்கல்ப
 ரானவர் தம்முடைய ஸங்கல்பமே ஸங்கல்பமாம்படி கைகேயி
 மந்தராத்யந்தர்யாமியாய் நின்று கலக்கி, காட்டிலே எழுந்
 தருளி தண்டகாரண்யவாஸிகளான பரமரிஷிகளைக் காணும்

யுவராஜாவாக அபிஷேகம் செயவிப்பேன்” - என்னும் அழகிய நிச்ச
 யத்தைச்செய்தான்” [ரா-அ4-3] என்கிறபடியே *ஸம்பந்நமான (ஸர்வ
 குணங்களும் கூடிய) நக்ஷத்ரமான பூசநக்ஷத்திரத்தில் ராமனை அபி
 ஷேகம் செய்விக்கவேண்டும் என்று நிச்சயித்து, அதற்கு வேண்டிய
 காரியங்களைச் செய்ய, “நான் அரசபதவியிலிருந்து விலக விரும்பு
 கிறேன்” [ரா-அ 2-10] என்றும், “தசரதன் ராமனை யுவராஜா
 வாக்க விரும்பினான்” [ராபா 1-21] என்றும் ஜனங்களும் அரசனும்
 செய்த மனோரதங்கள், கர்மவசப்பட்டவர்களான அவர்கள் செய்த
 தாகையாலே “எண்ணினவாருக இக்கருமங்கள் [திருவாய் 10-6-3]
 என்கிறபடியே முடிவுறுதண்ணங்களாய், “(முனிவரே!) இக்காட்டில
 உம்மால் காட்டப்பட்டதோர் இடத்தில் நான் வாழ விரும்புகிறேன்”
 [ரா-ஆ 5-34; 7-14] என்றும், “தபஸ்விகளுடைய சத்துருக்களான
 ராக்ஷஸர்ஷைச் சண்டையில கொல்ல விரும்புகிறேன்” [ரா-ஆ 6-25]
 என்றும் வீணுகாத ஸங்கல்பத்தைச் செய்துவைத்த பரமபுருஷன்
 தம்முடைய ஸங்கல்பமே ஸங்கல்பமாம்படி கைகேயி மந்தரை
 முதலானருக்கு அந்தர்யாமியாய் நின்று கலக்கி, காட்டுக்கு எழுந்

* புனர்பூசத்திலவதரித்த பெருமானுக்குப் பூசம் ஸம்பத்தாரை
 யாகையாலே ஸம்பந்ந நக்ஷத்ரமென்றார்.

போது, “**रिक्तहस्तेन नोपेयात्**” (ரித்தஹஸ்தேந நோபேயாத்) என்கிறபடியே வெறுங்கைக்கொண்டு காணலாகாதென்று பார்த்து விராதவதபுரஸ்ஸரமாகச் சென்று காண, அவர்களும் மஹாராஜரைப்போலே பெருமாளுடைய வீர்யத்திலே அதிஸங்கைபண்ணிப் பரீக்ஷித்துத் தெளியவேண்டாதபடி விராதவதத்திலே த்ருஷ்டோதூஹரணராகையாலே வீரீதராய் வந்து, “**परिपालय नो राम वध्यमानान् निशाचरैः**” (பரிபாலய நோ ராம வத்யமானாந் நிஸாசரை:) என்று எங்களை ரக்ஷிக்க வேணுமென்று ஸரணம்புக, “**भवतामर्थसिद्धयर्थमागतोऽहं यदृच्छ्या**” (புவதாமாத்த்யஸித்த்யயர்த்தத்யமாக்யதோ஽ஹம் யத்யுச்ச்யா) என்று ஓம் கொடுத்து, “**जगाम चाश्रमांस्नेपां पर्यायेण तपस्विनिं**” (ஜக்யாமசாசர்மாம்ஸ்தேஷாம் பர்யாயேண தபஸ்விநாம) என்கிறபடியே ஸரபுங்கு ஸுதீக்ஷணாக்யஸ்த்ய தத்யுப்ராத்ருப்ர முகூரான ரிஷிகள் ஆசர்மத்திலே பர்யாயேண எழுந்தருளியிருக்கிற பெருமாள் அகஸ்த்யோபதேசத்தாலே கோதாவரீ தீரமான பஞ்சவடபரிஸரததிலே பர்ணசாலையும் சமைத்து.

தருளி, தண்டகாரண்யத்தில் வலிக்கும் பரமரிஷிகளைக் காணும் போது, “ராஜாவையும், தேவதையையும், பெரியோரையும் காணச் செல்லும்போது வெறுங்கையோடு போகக்கூடாது” [ப்ரஹ்மாண்ட உத்தர 43-67] என்கிறபடியே வெறுங்கையோடு காணலாகாது என்று எண்ணி விராதவதமாகிற பரிசை முன்னிட்டக்கொண்டு முனிவர்களைச் சென்று காண, அவர்களும் ஸுகரீவனைப்போலே ராமனுடைய வீர்யத்தில் ஸந்தேஹித்துப் பிறகு பரீக்ஷித்துத் தெளிய வேண்டாதபடி விராதவதத்திலே ராமனுடைய வலிமைகண்டவ ராகையாலே அடக்கத்துடன் வந்து, “ராம! அரக்கர்களாலே அழிக் கப்படும் எங்களைக் காத்தருளவேண்டும்” [ரா-ஆ 6-19] என்று சொல்லிச் சரணம்புக, “உங்களுடைய காரியம் கைகூடுவதற்காக நான் யாத்ருச்சிகமாக இங்கு வந்துசேர்ந்திருக்கிறேன்” [ரா-ஆ 7-24] என்று அங்கீகரித்து “முனிவர்களின் ஆசர்மங்களுக்கு மறுபடியும் மறுபடியும் சென்றான ராமபிரான்” [ரா-ஆ 11-24] என்கிறபடியே சரபங்கர், ஸுதீக்ஷணா. அகஸ்த்யர், அவர் தம்பி முதலான ரிஷிகளுடைய ஆசர்மத்திலே மாறிமாறி எழுந்தருளியிருக்கிற ராமபிரான் அகஸ்தியருடைய உபதேசப்படி கோதாவரிக்கரையிலே பஞ்சவடிக்

“स रामः पर्णशालायामासीनः सह सीतया। विरराज महाबाहुश्चित्रया चन्द्रमा इव॥” (ஸ ராம: பர்ணசாலாயாமாஸீநஸ் ஸஹ ஸீதயா | விரராஜ மஹாபாஹுச்சித்ரயா சந்த்ரமா இவ || லக்ஷ்மணேந ஸஹ ப்ராதரா) என்று நாச்சியாரோடும் இனையபெருமா னோடும் கூட இனிதமர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கிறவளவிலே “तं देशं राक्षसी काचिदाजगाम यदृच्छया। सा तु शूर्पणखा नाम’ (தம தேசம் ரா க்ஷ ஸீ காசிதாஜகாம யத்ருச்ச்யா | ஸா து ஸூர்ப்பணக்யா நாம) என்று சூர்ப்பணகையாயிருக்கிற ராக்ஷஸியானவள் யாத்ருச்சிகஸுக்ருதமடியாக வந்து கிட்டி, ப்ராப்தவிஷயமாயிருக்கச்செய்தேயும் கூடகனான ஓராசார்ய னடியாக விசேஷஜ்ஞானம் பிறவாமையாலே, புருஷகாரம் முன்னாகப் பற்றாத அளவன்றிக்கே அவ்விஷயத்திலே அஸஹ யாபசாரத்தைப்பண்ணி “न क्षमामि” (ந க்ஷமாமி)க்கு இலக்காக, “इत्युक्तो लक्ष्मणस्तस्याः क्रद्धो रामस्य पश्यतः। उद्धृत्य स्वङ्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः” (இதயுத்தோ லக்ஷ்மணஸ்தஸ்யா: க்ருத்யதோ ராமஸ்ய பச்யத: | உத்த்ருத்ய க்ஷ்மணஸ்யம் சிச்சேத்ய கர்ண

கருகிலே பர்ணசாலையையும் ஏற்படுத்திக்கொண்டு “தடந்தோள ரான அவ்விராமபிரான் சீதாபிராட்டியோடும் தம்பி லக்ஷ்மண னோடும் பர்ணசாலையில் எழுந்தருளியிருந்துகொண்டு சித்திரா நக்ஷத்திரத்தோடுகூடிய சந்திரன்போலே மிகவிளங்கினார்” [ரா.ஆ 17-4] என்று பிராட்டியோடும் லக்ஷ்மணனோடும் கூட இனிதமர்ந்து எழுந்தருளியிருக்கிறபோது, “அவ்விடத்துக்கு யாத்ருச்சிகமாக ஒரு ராக்ஷஸி வந்தாள்; அவள் பெயர் சூர்ப்பணகை” [ரா.ஆ 17-5] என்று முறம்போன்ற நகத்தையுடையவளான சூர்ப்பணகையென னும் ராக்ஷஸியானவள் யாத்ருச்சிகமாக ஏற்பட்டதோர் புண்ணியம் காரணமாக ராமனை வந்து அணுகி, வகுத்த விஷயத்தை அடைந்திருந்தபோதிலும் சேர்ப்பிப்பவனை ஓராசாரியன் மூலமாக நல்லறிவு பிறவாமையாலே, புருஷகாரபூதையான பிராட்டியை முன்னிட்டுப் பற்றாததோடன்றியில், பிராட்டிவிஷயத்தில் பொறுக்கவொன்றாத அபசாரத்தைப்பண்ணி, “நூறு பதம்கோடிகாலமானாலும் பாகவதாப சாரத்தை நான் பொறுக்கமாட்டேன்” [வராஹபுராணம்] என்னும் பகவத்வசனத்துக்கு இலக்காக “ராமனால் இப்படி உரைக்கப்பட்ட மஹாபலவான லக்ஷ்மணன், ராமன பார்த்துக்கொண்டிருக்கும்

நாஸம் மஹாபுல: ||) என்றும். “கூரார்ந்தவாளால் கொடி மூக்கும் காதிரண்டுமீராவிடுத்து” என்றும், “காதோடு கொடி மூக்கன்றுடனறுத்தகைத்தலத்தா” என்றும் சொல்லுகிற படியே துக்ஷிணபாஹுவான இனையபெருமாளாலே தாம் கை தொடராய் வைரூப்யத்தை விளைப்பிக்க, “விரூபணச் சாத்மனி ஶோணி- தோக்ஷிதா ஶஸம்ஸ ஸர்வம் புகிநீ க்யரஸ்ய ஸா ||) என்று வார்ந்த மூக்கும் வடிகிற உதிரமுமாய்த் தன் ப்ராதாவான கரனுக்கு அறிவிக்க. அவனும் குபிதனாய். “வ்யக்மாஹி கெந த்வமேவம்ருபா விருபிதா) என்று உன்னையிப்படிச்செய்தவர்கள் யார், அவர்களைத் தெரியச்சொல் என்று கேட்க. அவர்களை இன்னு ரென்று அடையாளம் தெரியச்சொல்லுகிறான் “தருணௌ” என்று தொடங்கி.

“புநௌ த்ரரஸ்யஸ்தாஶ் ஶாதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ” (புத்ரௌ துசரத் துஸ்யாஸ்தாம் ப்ராதரௌ ராமலக்ஷ்மணௌ) என்று, இன்னார் மகனென்றும், இன்ன பேரையுடையவென்றும் சொல்ல

போதே கத்தியை உருவி அவளுடைய காதையும் மூக்கையும் அறுத்தான்” [ரா-ஆ 18-21] என்றும், “கூரார்ந்த வாளால் கொடிமூக்கும் காதிரண்டும் ஈராவிடுத்து” [சிறியதிருமடல்-59] என்றும், காதோடு கொடிமூக்கன்றுடனறுத்த கைத்தலத்தா” [பெரியதிரு 7-4-3] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, “ராமனுடைய வலதுகையாமிருப்பவன லக்ஷ்மணன்” [ரா-ஆ 34-13] என்று சொல்லப்பட்ட லக்ஷ்மணனாகிற தன்வலதுகையைக்கொண்டு தானே அங்கபங்கத்தை விளைப்பிக்க, “ரத்தத்தால நனைந்தவளாய், கரனுடைய ஸஹோதரியான அவள் தன்னுடைய அங்கபங்கம் முதலிய அனைத்தையும் கரனிடம் சொன்னாள்” [ரா-ஆ 18-26] என்கிறபடியே அறுந்த மூக்கும் ஒழுகும் இரத்தமும் உடையவளாகித் தன் சகோதரனை கரனுக்குச் சொல்ல, அவனும் கோபங்கொண்டு, “எவனாலே நீ இப்படி அங்கபங்கம் செய்யப்பட்டாயென்பதைத் தெளிவாஶ்ச சொல்லு” [ரா-ஆ 19-2] என்று கேட்க, தன்னை அங்கபங்கம் செய்தவர்களை அடையாள மறியும்படியாகச் சொல்லுகிறான் “வாஸிபர்கள்” [ரா-ஆ 19-14] என்று தொடங்கும் இந்த ச்லோகத்தாலே.

ப்ராப்தமாயிருக்க, “தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ” என்று பருவத்தையிட்டுச் சொல்லுவது. வடிவழகையிட்டுச் சொல்லுவதாவதென்னென்னில்: இவளுக்கு வைரூப்யம் பிறந்த தித்தனைபோக்கி வைராக்யம் பிறந்ததில்லையே. ஆகையாலே. “காமமோஹிதா” (காமமோஹிதா) என்கிற தன் அபிஷேகம் வடிவிட்டு பராதாக்கள் முன்னென்று பாராதே. தன்னுடைய ஹ்ருத்யூதத்தைச் சொல்லுகிறாள். அநுகூல ராகிலுமாம். ப்ரதிகூலராகிலுமாம் இவ்விஷயத்தில் அகப்பட்டவர்களுக்குப் பணியிறையிது. “யானி ராமஸ்ய சிஹ்நானி” (யானி ராமஸ்ய சிஹ்நானி) என்று-அடையாளம் தெரியச் சொல்-என்று பிராட்டி திருவடியைக் கேட்க. “விஸ்த்யரஸ்திவரஸ்வய” (தீரீஸ் ஸ்தீரீஸ் தீரீப்ரலமபூச்ச) என்று சொல்லுவதற்கு முன்னே. “ராம: கமலபவாஃ சவீசஸ்வமனோஹ:” (ராம: கமலபத்ராஃ ஸர்வஸத்வமனோஹ:.) என்று சொன்னோனிறே. இவை

“தசரதனின் பிள்ளைகளான ராமலக்ஷ்மணர்கள் என்னும் ஸஹோதரர்கள் இருந்தனர்” [ரா-ஆ 19-15] என்று இனனார் பிள்ளைகளென்றும் இன்ன பேரையுடையவர்களென்றும் சொல்லவேண்டியிருக்க, “உருவுடையார் இளையார்கள்” என்று பருவத்தையிட்டும், வடிவழகையிட்டும் அடையாளம் சொல்லுவதற்குக் காரணமென்னவெனில்: இவளுக்கு அங்கபங்கம் பிறந்ததேயொழிய ஆசாபங்கம் பிறக்கவில்லையன்றே; அதனாலே “காமத்தால் மயங்கிய சூர்ப்பணகை” [ரா.ஆ 17-9] என்கிற தன் ஆசை வடிவிலே தோற்றத்தமயன்மாரான கரதுஷ்ணதியா முன்னே பேசுகிறோம் என்று ஆலோசியாமல், தன்னெஞ்சிலுள்ளதைச் சொல்லுகிறாள். விருப்புடையாரானும் வெறுப்புடையாரானும் இந்த பகவத்விஷயத்திலே அகப்பட்டவர்களுக்கு இதுவன்றே கார்யம், “ராமபிரானுடைய அடையாளங்களை விளங்கச்சொல்” [ரா-ஸு 35-3] என்று சீதாபிராட்டி ஹனுமானக்கேட்க, “மூன்றவயவங்களை திருடமாகவுடையவர்; மூன்று அவயவங்கள் நீண்டு தொங்கப்பெற்றவர்” [ரா-ஸு 35-27] என்று அடையாளம் சொல்லுவதற்குமுன் “ராமபிரான செந்தாமரையிதழ்போன்ற கண்களையுடையவர்; எல்லாப் பிராணிகளின் நெஞ்சையும் ஈடுபடுத்துபவர்” [ரா-ஸு 35-8] என்று சொன்னோன்றே ஹனுமான். ஒருவரைப்பற்றி வர்ணிக்கும்போது

தனக்கு ப்ரயோஜகரூபநாமங்கள் சொல்லவென்றுமுண்டிதே. அதிலே, “रूपाणि विचित्य धीरः नामानि कृत्वा” (ரூபாணி விசிதய தீர: நாமாநி க்ருத்வா) என்கிற க்ரமத்திலே ப்ரதமபாவ்யான ரூபத்தை முற்படச்சொல்லுகிறாளாகவுமாம். அன்றியிலே, “सुप्तप्रसक्तपितानां भावज्ञानं दृष्टं” (ஸுப்த ப்ரமத்த குபிதாநாம பூவஜ்ஞாநம் த்ருஷ்டம்) என்று குபிதையாகையாலே ஹ்ருத்ஸ்கூதார்த்தத்தை அவசமாக வெளியிடுகிறாளாகவுமாம்.

இதிலே, “राममिन्दीवरश्यामं कन्दपसदशप्रभं वभूवेन्द्रोपमं दृष्ट्वा राक्षसी काममोहिता॥” (ராமமிந்தீவரச்யாமம கந்தூர்ப்பஸத்ஸுரு ஸ்ப்ரபம் | ப்ரூபூவேந்த்ரோபமம் த்ருஷ்ட்வா ராக்ஷஸீ காம மோஹிதா ||) என்கிறபடியே தான் அவரைக்கண்டு காழகையாவதற்கு அடியாயிருப்பதொரு ஆகர்ஷகமான ஆகாரமும். தன்பரிபூவத்தா லுண்டானகோபாதிஸயத்தாலே “तयोस्तस्याश्च

வர்ணனவாத்தைகளுக்கு ஹேதுக்களான வர்ணிக்கப்படுபவர்களின் ரூபத்தையும் நாமத்தையும் சொல்லுவது என்னும் நியதியுண்டல்லவோ. அந்த ரூபநாமங்களுக்குள், “ஸர்வஜ்ஞான பரம புருஷன் எல்லா ரூபங்களையும் செய்து, பின்பு நாமங்களையிட்டு அவற்றை உச்சரித்துக்கொண்டிருக்கிறான்” [புருஷஸூக்தம்] என்கிறகிரமத்திலே முதலிலிருக்கும் ரூபத்தை முதலில் சொல்லி, அடுத்த படியான நாமத்தை “ராமலக்ஷ்மணோ” என்று பிறகு சொல்லுவதாகவும் கொள்ளலாம். “உள்ளிருக்கும் எண்ணத்தைத் தூங்கும் போதும். பைத்தியம் பிடித்தபோதும், கோபங்கொண்டபோதும் காணலாம்” என்னும் உலகவழக்கின்படியே, கோபங்கொண்டவளாகையாலே நெஞ்சிலுள்ள நினைவைத் தன்னையும்றியாமல வெளியிடுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

இந்த ச்லோகத்திலே “காயம்பூவண்ணலும் மன்மதனை ஓத்த காந்தியையுடையவனும், இந்திரனை நிகர்த்தவனான ராமபிரானைக்கண்ட ராக்ஷஸி காமத்தால் மயங்கினாள்” [ரா-ஆ 17-9] என்கிறபடியே சூர்ப்பணகையான தான் ராமனைக்கண்டு மயங்குவதற்குக் காரணமான ஈடுபாடு சொல்லும் பொருளொன்றும், தன்னை அவமானப்படுத்தியதாலுண்டான கோபாவேசத்தாலே, “அந்த தனி—22

हधिरं पिबेयमहं” (தயோஸ் தஸ்யாச்ச ருதி₄ரம் பிபேயமஹம்) என்றும் சொல்லுகிறவளாகையாலே “कोयमेवं महावीर्यः” (கோயமேவம் மஹாவீர்ய:) என்று இவர்களை அளவிடமாட்டாதே அருகிருக்கிற ப்₄ராதாவான கரனுக்கு, “फलमूलाशिनौ दान्तौ तापसौ धर्मचारिणौ” (புலமூலாஸீநௌ த்₃ாந்தௌ தாபஸௌ தர்மசாரிணௌ) என்று அவர்கள் எளிமை சொல்லுகிறதோர் ஆகாரமும், “रामस्य च महत् कर्म महांस्त्रासोऽभवन्मम” (ராமஸ்ய ச மஹத் கர்ம மஹாம்ஸ்த்ராவோஸ்ப₄வந்மம) என்று இவர்களுக்கு அஞ்சினவளாகையாலும், அவன் நெஞ்சிலே எரிச்சல் பிறக்கக்காக்கவும், “बुद्ध्याहमनुपश्यामि न त्वं रामस्य संप्रति। स्याथुं प्रतिमुखे शक्तः सचापस्य महारणे॥” (பு₃த்த₄யாஹ மநுபச்யாமி ந த்வம ராமஸ்ய ஸமப்ரதி | ஸ்த₃ாதும் பரதிமுகே₂ ஸக்தஸ் ஸசாபஸ்ய மஹாரணே ||) என்று கையும் வில்லுமாய் அவ்வாண்டிள்ளை புறப்பட்டால் நீயா அவர்முன்னே நிற்கிறாய் என்று அவர்களுடைய ஆண்மை சொல்லுவதொரு ஆகாரமும், ஆக ஆகாரத்ரயமும் விவக்ஷிதம்.

ராமலக்ஷ்மணஸீதைகளுடைய ரத்தத்தை யுத்தத்தில் நான் குடிக்க விரும்புகிறேன்” [ரா-ஆ 19-20] என்றும் கடுஞ்சொல்லையும் சொல்லுகிறவளாகையாலே “பெருவீரனான எவன் உன்னை-இப்படி அங்கபங்கம் செய்தான்?” [ரா-ஆ 19-6] என்று ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய வீரகுணமொன்றையும் அளவிடமுடியாமல் அருகிலிருக்கிற ஸஹோதரனான கரனுக்கு, “ராமலக்ஷ்மணர்கள் கனிகளையும் வேர்க்களையும் உண்பவர்கள்; இந்திரியங்களை அடக்கினவர்கள்; தபஸ்விகள்; தர்மாநுஷ்டானசீலர்கள்” [ரா-ஆ 19-15] என்று அவர்களுடைய எளிமை சொல்லுகிறதொரு பொருளும், “ராமனுடைய பெருங்காரியத்தைக்கண்டு எனக்குப் பெருமபயமேற்பட்டது” [ரா-ஆ 21-10] என்று இவர்களுக்கு பயப்படுமவளாகையாலும், கரன் நெஞ்சிலே எரிச்சல் உண்டாவதற்காகவும் “வில்லேந்தி வனத்தில்வாரும் ராமனுக்கு முன்னால், இப்போது நீயும்நின்று சண்டைசெய்ய வல்லையல்லை என்று நான் எண்ணுகிறேன்” [ரா-ஆ 21-16] என்று அவர்களுடைய ஆண்மை சொல்லுவதொரு பொருளும், ஆகமூன்று பொருள்களும் இங்கு வால்மீகிபகவான் திருவுள்ளமுதந்தவையாகும்.

வ்யா:—அதில் முற்பட ஆகர்ஷகாகாரத்தில் யோஜனையிருக்கிறபடி. (தருணௌ ரூபஸம்பந்தௌ ஸுசுமாரௌ மஹாபலௌ | புண்டரீக விஸாலாக்ஷௌ சீரச்ருஷ்ணஸ்திரநாம்பரௌ ||) அவர்களுடைய பருவமிருக்கிறபடியும், வடிவழகிருக்கிறபடியும், செயலிருக்கிறபடியும், மிடுக்கிருக்கிறபடியும்; கண்ணழகிருக்கிறபடியும், ஒப்பனையழகிருக்கிறபடியும் அவர்களிருவருக்கும் உண்டித்தனைபோக்கி, வேறொருவர்க்கும் இல்லைகாண் என்கிறாள். “என்னையிது வினைத்த ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள் மன்னன்” என்று என்னை யகப்பட இப்படியாக்கிற்று அந்த குணஸ்முதாயமன்றே. (தருணௌ) “युवाकुमारः” (யுவாகுமார:) என்றும், “यः पूव्याय वैधसे नवीयसे सुमञ्जानये विष्णवे ददाशति यवीयसे” (ய: பூர்வ்யாய வேத்யஸே நவீயஸே ஸுமஜ்ஜானயே விஷ்ணவே த்யத்யாஸ்தி யவீயஸே) என்றும், “அரும்பினையலரை” என்றும் வேதாந்த ஸித்தமான அர்த்தத்தை இவளொரு ராக்ஷஸி கையாட்சி யாகச் சொல்லுகிறாளிறே. இதுதான் ராக்ஷஸிகளுக்குப்

அதில் முதலில், ஈடுபடுத்தும் தன்மையைச் சொல்லும் பொருள் பின்வருமாறு:—(வாஸிபர்; உருவுடையார்; மென்மைமிக்கோர்; பெருவலியர்; தாமரைத்தடங்கண்ணார்; மரவரி மான்தோலுடுத்தோர்) அவர்களுடைய பருவமுள்ளபடியும், வடிவழகுள்ளபடியும், செயலிருக்கும்படியும், பலமுள்ளபடியும், கண்ணழகுள்ளபடியும், அலங்காரத்தின் அழகிருக்கிறபடியும் ராமலக்ஷ்மணர்களாகிற இருவர்க்கும் உண்டேயொழிய வேறு ஒருவருக்கும் இல்லைகாண் என்கிறாள். “என்னை இது வினைத்த ஈரிரண்டு மால்வரைத்தோள் மன்னன்” [பெரியதிருமடல்] என்று கொடுந்தன்மையுடைய என்னையுக்கூட இப்படி ஆக்கினது அந்த குணக்கூட்டமன்றே என்கிறாள்; (வாஸிபர்) “யௌவனவயதைப் பூர்ணமாக உடையவன்; சிறிது குமாரகவுமிகுபவன்” [ருக் 2-8-25] என்றும் “முன்னேனும், முதல்வனும், புதியவனும், இனையவனும் லக்ஷ்மீநாதனுமான விஷ்ணுவுக்கு எவன்தன்னை அளிக்கிறானே” [யஜுஆ 2-4-3-29] என்றும், “அரும்பினை அலரை” [பெரியதிரு 7-10-1] என்றும் மறைமுடிகளில் முடிவுகட்டப்பட்ட பொருளை, ராக்ஷஸியான இவளொருத்தி கைகண்டவளாகச் சொல்லுகிறாள்ன்றே. இப்படிச்

பணியாயிருந்ததிடே. “व्यक्तमेव महायोगी परमात्मा सनातनः । तमसः परमो धाता शङ्खचक्रादाधरः॥” (வ்யகதமேஷ மஹாயோகீ, பரமாதமா ஸநாதந. | தமஸ: பரமோ தாதா சங்க்சக்ரக்யூதாதார: ||) என்றாளிடே மண்டோதரியும். (தருணௌ) முக்தரானவர் களோடு ப₃த₃க₄ரானவர்களோடு தசரதவாமதேவாதிகளோடு வாசியற “கரியானொரு காளை” என்றும், ‘காளைபகுதக் களுக்கண்டேன்” எனறும் ப்ரணயினிகளை அகப்படுத்திக் கொள்ளுவது பருவத்தையிட்டிடே. அப்பருவத்திலே யாயிற்று இவனும் முற்பட ஈடுபட்டது. (தருணௌ) இவள் ப₃த₃க₄ ப₄ாவையாயிற்றுப் பெருமாள்பக்கவிலேயாகில், வைரூப்யம் விளைந்தது இளையபெருமாள் பக்கவிலேயாகில், இரண்டு பக்ஷத்திலும் ஒருத்தரே அமைந்திருக்க, த்விவச நாந்தமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில்: “अग्निव्यसहस्रौ वीरौ” (அந்யோந்யஸத்யூருௌ வீரௌ) என்று அழகுக்கும் ஆண்டிள்ளைத்தனத்துக்கும் ஒருவர்க்கொருவர் குறையாமை

சொல்லுவது ராக்ஷஸிகளுக்குத் தொழிலாயிருந்ததனறே. “இந்த ராமன் பெருந்தவத்தையுடையவராகவும், பழமையானவராகவும், மூலப்ரக்ருதியைக்காட்டிலும் மேற்பட்டவராகவும், ஸர்வாதாரராவும், சங்க்சக்ரகதைகளை தரிப்பவராகவுமுள்ள பரமாத்மாவேயென்பது தெளிவு” [ரா-யு 114-14] என்று மண்டோதரியாகிற ராக்ஷஸியும் சொன்னானறே. (தருணௌ) “கரியானொரு காளை” [பெரியதிரு 3-7-1] என்றும், “கோவிந்தனைன்பானோர் காளைபகுதக் களுக்கண்டேன்” [நாச்-திரு 6-2] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, முக்தரோடு பத்தரோடு, தசரதர் வாமதேவர் முதலானொரு வாசியின்றிக்கே ஆசையுடையாரை என்றும் எம்பெருமான் ஈடுபடுத்திக்கொள்வது பருவத்தைக் காட்டியன்றே, அப்பருவத்திலேயாயிற்று இவனும் முதலில் ஈடுபட்டது. (வாலிபர்கள்) இவள் ஈடுபட்டது ராமனிடத்திலேயாகையாலே ஈடுபாடு சொல்லும் முதற்பொருளில் ராமனைச் சொன்னால் போதுமானது; இவளை அங்கபங்கம் செய்தவன் லக்ஷமணையாகையால் எளிமைசொல்லும் இரண்டாம்பொருளில் லக்ஷமணனைச் சொன்னால் போதுமானது; ஆக, இரண்டு பக்ஷத்திலும் ஒருவருக்கே அந்வயமாகையாலே ஒருமையே போதுமாயிருக்க, த்விவசனத்திலே—இருமையிலே—சொல்லுவானென்னென்னில்: “ராமலக்ஷமணர்கள் ஒருவருக்கொருவர் ஒப்பானவர்கள்” [ரா-கி

யாலும். “கூததாரோ஽ஶ்மி பவதி ஹயேய் தயிதா மம” (கருததாரோஸ்மி புவதி பூர்யேயம் தயிதா மம) என்றும், “ஶ்மானகூததாரஶ் லக்ஷ்மணா நாம விரீவாந்। அபூர்வபூர்யாபூர்யாதீ ச தருண. ப்ரியதூர்ஶ்ந: || ஏநம் பஶ்ஜ விஸாலாக்ஷி பூர்த்தாரம்) என்றும்-நான் கருத விவாஹனுமாய். ஸ்க்கதபூர்யனுமாகையாலே உனக்கு யோக்யனல்லன். இவன் அகருதவிவாஹனுமாய். விவாஹம் பண்ணவேணுமென்கிற ஆசையையுடையனுமாயிருக்கிறான். ஆனபின்பு இவனை பர்த்தாவாக வரி-என்று பெருமாள் திருவுள்ளமாக, அவ்வழியாலே இனையபெருமாள் பக்கவிலே இவள் பூதூதூபூராவையாக, “கத்ய் தாஸ்ய மெ தாஸி ஹயா பவீதுமஹ்ஸி। அஶ்ய த்வ் விஸாலாக்ஷி ஹயா பவ யவீயஸி” (கத்யம் தூஸஸய மே தூஸீ பூர்யா புவீது மர்ஹஸி। ஆர்யஸ்ய த்வம் விஸாலாக்ஷி பூர்யா புவ யவீயஸீ ||) என்று-அவரடிமையான எனக்கு ஸ்க்ரியானால், நீயும் அடிமையாவாயித்தனை. அது *வணங்

3-12] என்று அழகுக்கும் ஆண்பிள்ளைத்தனத்துக்கும் ஒருவருக் கொருவர் குறையாதவர்களாகையாலும், “நான் கலியாணமானவன், இவள் என மனத்துக்கினிய மனைவியாவாள்” [ரா-ஆ 18-2] என்றும், “தடங்கண்ணியே! அழகியவனும், மனைவியற்றவனும், வீரனும், (உன்போன்ற) அபூர்வமான மனைவியை விரும்புவனும், வாலிபனும், இனியவனுமாயிருப்பவன் லக்ஷ்மணன்; அவனைக் கணவனாக வரி” [ரா-ஆ 18.3] என்றும்— “நான் கலியாணமானவனாய் இனியமனைவியை உடையவனாகையாலே உனக்குத்தகுந்தவனல்லன்; இவன் கல்யாணமாகாதவனாய், கல்யாணம் செய்து கொள்ளவேண்டுமென்னும் ஆசையை உடையவனுமாயிருக்கிறான். ஆகையால் இவனைக் கணவனாகவரிப்பாயாக— என்று ராமபிரான் உரைக்க, அதனாலே இவள் லக்ஷ்மணனிடம் ஈடுபட்டாள். “ராமனுக்கும் சீதாபிராட்டிக்கும் அடிமையான எனக்கு மனைவியாகி நீயும் அடிமையாகவாவிரும்புகிறாய்? தடங்கண்ணியே! தமயனாகு இனையமனைவியாக ஆவாய்” [ரா-ஆ 18-10] என்று— “ராமபிரானுக்கு அடிமையான எனக்கு மனைவியானால் நீயும் அடிமையாவாய்; அது ‘ந நமேயம் து கஸயசித்’ [ஒருவருக்கும் வணங்கேள்] என்னும்

கவிவரக்கரான உங்களுக்குச் சேராது. நாச்சியாராக வாழலாம்படி அவர் தமக்கு இனையநங்கையாராகப்பாராய்-என்று இனையபெருமாள் சொல்ல, பெருமாள் பக்கலிலே துவக்குண்டும், ஆக இருவர் பக்கலிலும் துவக்குண்டு இப்படி பத்தபாவையாகையாலும், வைரூப்யகரணத்திலும் “**விரூபயிது-மஹீசி**” (விரூபயிதுமர்ஹி) என்று ப்ரயோஜககர்த்தாவாயும், “**उद्धृत्य खड्गं चिच्छेद कर्णनासं महाबलः**” (உத்தூத்ய கர்ணநாஸம மஹாபல:) என்று இனையபெருமாள் க்ரியாகர்த்தாவாயும் ஆகவிப்படியிருக்கையாலே, “**ताभ्यामु-भाभ्यां संभूय प्रमदामधिकृत्य तां। इमामवस्थां नीताहं**” (தாப்யாமுப்யாப்யாம ஸமபூய ப்ரதமத்யாமதிக்க்ருத்ய தாம்। இமாமவஸ்த்யாம நீதாஹம்) என்று இருவரையும் கூட்டாகச் சொல்லுகிறுளாகையாலும் இங்கு இருவரையும் ஒக்கச்சொல்லுகிறார். (தருணௌ) “**இருவராய் வந்தாரென் முன்னேநின்றார்**” என்னுமாப்போலே. ஒருவரிருவராய் வந்தன்றே எனனை ஈடழித்தது. (தருணௌ) தம்பிதமயனாலுல் பருவத்திலேயும்

* வணங்கலில் அரக்கரான உங்களுடையதன்மைக்குப் பொருந்தாது. ராணியாக வாழலாம்படி ராமபிரானுக்கே இனையாளாக முயற்சிசெய்” என்று லக்ஷ்மணன் சொல்லுகையாலே ராமனிடத்திலும் ஈடுபட்டார். ஆகஇப்படி இருவரிடமும் ஈடுபடுகையாலே இருவரையும் சொன்னது முதற்பொருளிலும் தோஷமில்லை. அங்கபங்கம் செய்த போதும், “**लक्ष्मणो इवमै अங்கपङ्कमं செய்வாயாஃ**” [ரா-ஆ 18-20] என்று ராமபிரான் கார்யம் செய்விப்பவனாகவும், “**மஹாபலவானு லக்ஷ்மணன் கத்தியை உருவி அவளுடைய காதையும் மூக்கையும் அறுத்தான்**” [ரா-ஆ 18-21] என்று லக்ஷ்மணன் கார்யம் செய்பவனாகவும் ஆகவிப்படி இருக்கையாலே, “**அந்தப்பெண்ணிற்காக அவ்விருவராலும் நான் இந்தநிலையை அடைவிக்கப்பட்டேன்**” [ரா-ஆ 19-18] என்று இருவரையும் கூடச் சொல்லுகிறவளாகையாலே இங்கும் இருவரையும் சேர்த்துச்சொல்லுகிறுளாகையாலே தோஷமில்லை. (வாஸிபர்கள்) “**இருவராய் வந்தார்** என்முன்னே நின்றார் [திருநெடு-21] என்னுமாப்போலே ஒருவரே இரண்டுக் கொண்டு வந்தது போல் வந்தன்றே எனனை ஈடழித்தது. (வாஸிபர்கள்) தம்பியும் தமயனுமானுல் பருவத்திலேயும் சிறிது

சிறிது வேறுபாடு காணலாயினே. அப்படியன்றியிலே ஒரு படியாய்க்காண் இருக்கிறது. புனர்பூசம் பூசமாய், பின்னாலும் முன்னாளுமானால் அத்தனை வாசி தெரியாதினே.

இப்படிப் பருவத்தைப்பிட்டு மயக்குமித்தனையாய், வடிவத்தனைப்பார்த்தால், போலியாயிருக்குமோவென்னில்: (ரூபஸம்பந்நௌ) ரூபத்தைப்பார்த்தால், அழகுவேண்டியிருப்பார்க்கு அவர்கள் பக்கவீலே இரந்துகொண்டுபோக வேண்டுமபடியாய்க்காண் கூடுபூரித்துக் கிடந்தபடி. (ரூபஸம்பந்நௌ) “காமனூர் தாதை” என்று, அந்தக்காமனகப்பட “अज्ञादज्ञासंभवसि” (அங்கூராதூங்கூர்தஸம்புவஸி) என்று இவர்திருமேனியில் ஏகதேசத்திலே உத்தபந்நகையாலன்றே அவ்வழகுதான் உண்டாயிற்று. (ரூபஸம்பந்நௌ) “उत्पन्नं द्रव्यं क्षणं निगुणं तिष्ठति” (உத்தபந்நம் தூரவ்யம் க்ஷணம் நிர்க்குணம் திஷ்டதி) என்கிறபடியே முற்பட ஆச்ரயமுண்டாய்

வேறுபாட்டைக்காணலாமே; அதுவுமில்லாமல் இருவரும் ஒருவயதின் ராகவேயிருந்தனர். ராமலக்ஷ்மணபரதசத்ருக்னர்கள் புனர்பூசம், பூசம், ஆயிலயம் என்னும் அடுத்தடுத்த நகூத்திரத்திலும், அடுத்தடுத்த நாள் களிலும் அவதரித்தவர்களாகையாலே வயதிலே அதிகமான வேறுபாடு தெரியாதன்றே.

இப்படி வாலிப வயதையிட்டு மயங்குவதைத்தவிர அழகைப்பார்த்தால் அஸாரமாயிருப்பவர்களோ? என்னில்: (உருவுடையார்) உருவைப்பார்த்தால், அழகு வேண்டியிருப்பவர்களுக்கு அவர்களிடம் யாசித்துக்கொண்டுபோக வேண்டுமபடியன்றே அவர்களிடம் அழகு நிறைந்து வழிகிறது. (உருவுடையார்) “காமனூர் தாதை” [பெரியதிரு 1-1-3] என்று அந்த மந்மதனும் “பிள்ளாய்! என்னுடைய அவயவத்தின் ஒருபாகத்திலிருந்து நீ பிறக்கிறாய்” [மந்நதர்ப்ரச்னம் 2-11-33] என்கிறபடியே *மந்மதமந்மதனான இவருடைய திருமேனியில் ஒரு பகுதியிலிருந்து தோன்றுகையாலன்றே அவனுக்கு அவ்வழகும் உண்டாயிற்று. (உருவுடையார்) “திரவியம் உண்டாகும்போது ஒரு கணநேரம் குணமற்றதாக நிற்கிறது” என்கிற தார்க்கிகர்களின் கொள்கைப்படி முதலில் திருமேனியுண்டாகிப் பிறகு அதிலே ரூபம் முதலிய குணங்களுண்டாகையன்

அதிலே குணங்களுண்டாகையன்றிக்கே “रूपदाक्षिण्यसंपन्नः प्रसूतः” (ரூபதக்ஷணியஸம்பந்ந: ப்ரஸூத:) என்கிறபடியே ரூபததக்ஷாச்ரயங்கள் ஸஹோத்பந்நங்களாய்க்காண் அவர்கள் பக்கல் இருக்கிறது. (ரூபஸம்பந்நௌ) “வடிவுடைவானோர் தலைவனே” என்றும். “அச்சோவொருவர் அழகியவர்” என்றும். “என்முலையாள ஒருநாள் உன் அகலத்தால் ஆளாய்” என்றும், “காரரார் திருமேனிகண்டதுவே காரணமாப் பேராப் பிதற்றுத் திரிதருவன்” என்றும், “रामेति रामेति सर्व्वं बुद्ध्या विचिन्त्य वाचा ब्रुवती” (ராமேதி ராமேதி ஸதைவ பூத்ய்யா விசிந்த்யா வாசா ப்ருவதீ) என்றும் பெண் பிறந்தாரைப் பிச்சேற்றி வாய்வெருவப்பண்ணும் வடிவுகாண் அவரது. அவர் தம்பியாரன்றோ மற்றையவர். இவர்கள் இருவருடைய வும் வடிவழகிலேகாண் நான் உழலுகிறது.

இவ்வழகேயாய். அணைத்துப்பார்த்தால் உறைத்திருக்குமோவென்னில: (ஸுகுமாரௌ)முறட்டு ராக்ஷஸரான

றிக்கே, “ராமபிரான் ரூபதக்ஷணியங்களோடு கூடவே பிறந்தவர்” [ரா-ஸு 35-8] என்று ரூபமும் திருமேனியும் கூடப்பிறந்தவையாயன்றே அவர்களிடமுள்ளது. (உருவுடையார்) “வடிவுடைவானோர் தலைவனே” [திருவாய் 7-2-10] “அச்சோ ஒருவர் அழகியவர்” [பெரியதிரு 9-2] ‘என் முலையாள ஒருநாள் உன்னகலத்தால் ஆளாயே’ [பெரியதிரு 3-6-9] “காரரார் திருமேனிகண்டதுவே காரணமாப் பேராப்பிதற்றுத் திரிதருவன்” [சிறியதிருமடல்] “அப்பிராட்டியானவன் ராமனையே எப்போதும் புத்தியாலே தியானித்துக கொண்டு வாயாலேயும் அவரையே வெருவிக்கொண்டிருந்தாள்” [ரா-ஸு 32-11] என்று பெண்பிறந்தவர்களைக காதல்பித்தேறும்படி செய்து வாய்வெரும்படி பண்ணும் வடிவனறே அவருடையது. அவருடைய தம்பியன்றே மற்றவர். இவர்கள் இருவருடையவும் வடிவழகிலேயன்றே நான உழல்கின்றேன் என்கிறார்.

“உருவுடையார்” என்று சொல்லப்பட்ட இந்த அழகுமாத்திரமேயாய், அணைத்துப்பார்த்தால் கலலும் முளளும்போலே கடினமாயும், அஸஹ்யமாயுமிருக்குமோ என்னில:—(மென்மை மிக்கோர்) முறட்டு ராக்ஷஸர்களான உங்சனைப்போலே காடினமுடையார்

உங்களைப்போலேயன்று காண்! அவர்கள் மார்த்தவமிருக்கிறபடி-பூவிலே அணைந்தாற்போலேயே காண் இருப்பது. த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லுமவர்களும் “அதசிபுஷ்பஸங்காஸம” (அதஸிபுஷ்பஸங்காஸம) என்றும் “ராமசிந்திவரஶ்யாம” (ராமமிந்தீவரச்யாமம்) என்றும், “பூவைப்பூவண்ண” என்றும், “காயாம்பூவண்ண” என்றும் புஷ்பத்தையிட்டிதே சொல்லிற்று. (ஸுகுமாரௌ) “வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்று பூவில் பரிமளத்தையும், மண்ணில் பரிமளத்தையும் உபாத்நமாதகவுடைய பிராட்டிமாருமகப்பட அணைக்கையன்றிக்கே அடுத்தடுத்துப் பார்க்கவும் (போராத) பொருதபடியாய்க்காண் அவர்கள் மார்த்தவமிருக்கும்படி. (ஸுகுமாரௌ) “நடந்த கால்கள் நொந்தவோ” என்றும். “அடியாரல்லல் தவிர்த்த அசைவோ அன்றேல் இப்படிதான் நீண்டு தாவிய அசைவோ” என்றும், “தாளால் உலகமளந்த

அன்றுகாண்! அவர்களுடைய மென்மையிருக்கிறபடியைப்பார்த்தால் பூவிலே அணைந்தாற்போலேயன்றே இருப்பது. பரமபுருஷனுடைய திருமேனிக்கு த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லும்போதும், “காயாம்பூவை ஒத்தவனும், பிதகவாடையுடையானுமான அச்சதனை” [பாரதம்-சாந்தி 46-118] என்று பிஷ்மரும், “காயாம்பூவைப்போலே கருநிற முள்ள ராமனை” [ரா-ஆ 17-9] என்று வால்மீகியும், “பூவைப்பூவண்ண” [திருப்பாவை-23] என்று ஆண்டாளும், “காயாம்பூவண்ண” என்று ஆழ்வார்களும் புஷ்பத்தையிட்டன்றே சொன்னார்கள். “வடிவிணையில்லா மலர்மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” [திருவாய் 9-2-10] என்று தாமரைப்பூவிலே மணத்தாலேயே ஆனதோ இத்திருமேனி என்னலாம்படியிருக்கும் திருமகளும், கந்தவதியான பிருதிவியின் ஸுகந்தத்தாலேயே ஆனதோ இத்திருமேனி என்னலாம்படியிருக்கும் நிலமசனமுட்பட அணைப்பதும் செய்யாமல் மாறிமாறித் திருக்கண்களாலே பார்த்தாலும் உன்றிப்போம்படியாய்க்காண் அவர்களுடைய மென்மையிருப்பது. (மென்மையிக்கோர்) “நடந்தகால்கள் நொந்தவோ” [திருச்சந்த-61] என்றும், “அடியாரல்லல் தவிர்த்த அசைவோ அன்றேல் இப்படி தான் நீண்டு தாவிய அசைவோ பணியாயே” தனி—24

அசைவேகொல்” என்றும் ஸ்வாபுரலிகமான வ்யாபாரமகப் படத் திருமேனிக்குப் பொருடென்று அநுகூலர் வயிறு பிடிக்கும்படியாய்க்காண் அவர்கள் மார்ந்துவமிருக்கும்படி. (ஸுகுமாரெள) திவ்யனான காமன் ஒருவனிறே; இவர்கள் § பெளமராயிருப்பார் இரண்டு காமராய்க்காண் தோற்றுகிறது.

(ரூபஸம்பந்தெள ஸுகுமாரெள) அவன் அங்குயிறே இருப்பது. “कन्दर्प इव मूर्तिमान्” (கந்தர்ப்ப இவ மூர்த்திமான்) என்கிறபடியே ரூபவான்களாய்க்காண் இந்தக்காமர்களிருப்பது. “राममन्मथश्रेण ताडिता दुस्सहेन हृदये निशाचरी” (ராமமந்மத்ய ஸரேண தாடிதா துஸ்ஸஹேந ஹ்ருத்யே நிஸாசரீ) என்று காமனாகவே பரிக்க்ரஹித்துச் சொன்னிறே.

[திருவாய் 8-3-6] என்றும், “தாளாலுலகமளந்த அசைவேகொல் வாளா கிடந்தருளும் வாய்திறவான்” [நான்-திருவ-35] என்றும் ரக்ஷகனுக்கு இயற்கையானதான ரக்ஷணச்செயலையுங்கூடத் திருமேனிகருத் தகாது என்று அனபுடையார் பயப்படும்படியன்றே அவர்கள் மென்மையிருக்கிறது. (பூமியில் மாரர்கள் காவே யிருப்பார் இருவர்) ‘கு’என்னும் பதம் பூமியைக் குறிக்கும். “மதுநோ மந்மதோ மார:” என்கிற அமரகோசத்தின்படியே மாரசப்தம் மன் மதனைக் குறிக்கும். ‘குமாரெள’ எனறு-தேவலோகத்திலிருக்கும் மாரன் ஒருவனன்றே; இவர்கள் பூமியிலிருக்கும் மாரர்கள் இருவராயன்றே தோற்றுகின்றனர்-என்றதாகிறது. ‘ஸு’ என்னும் எழுத்து “ஸுதுஷ்ட:” [மிகவும் துஷ்டன்] முதலான இடங்களிற்போலே இவ்வர்த்தத்தை த்ருடபரிகிறது.

(உருவுடையார்; பூமியில் மாரர்கள்) அந்த மாரன் சிவனால் தறிக்கப்பட்டபின்பு அங்கமற்றவனாயன்றே இருப்பது; “உருவோடு கூடிய மன்மதன்போன்றவன் ராமன்” [ரா-ஸு 34-30] என்கிற படியே உருவுடையாராயன்றே இந்த மாரர்களிருக்கிறது. “ராமனாகிற மந்மதனுடைய பொறுக்கவொண்ணாத அம்பினால் மார்பிலே அடிக்கப்பட்ட ராக்ஷஸியான தாடகை, தூர்க்கந்தம் வீசும் இரத்தமாகிற சந்தனத்தால் பூசப்பட்டவளாய் யமனுடைய வீட்டை

§ (பா) இளமையைப் பாரீர்;

இப்படி எழிலும் அழகுமாய் தூரத்திலே அகப்படுத்து மளவேயாய், சிட்டி அநுபவிக்கப்பார்த்தால் உ(ஆ)டல கொடுக்கமாட்டாத தூர்ப்பலராயோ இருப்பது? என்னில்;- (மஹாபலௌ) வையாத்யத்தில் வந்தால் “தோற்றேம் மட நெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு” என்றும், “வரையெடுத்த பெருமானுக்கு இழந்தேன் என் வரிவளை” என்றும் பெண்பிறந்தார் தோற்று எழுதிக்கொடுக்கும்படியாய்க் காண் இருப்பது. (மஹாபலௌ) “**रामस्तु सीतया सार्धं विजहार बहून् ऋतून्**” (ராமஸ்து ஸீதயா ஸார்த்தம் விஜஹார பஹூந் ருதூந்) என்றும், “மைந்தனை மலரான் மணவாளனை” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ச்ருங்காரத்தில் வந்தால் அநேக

அடைந்தாள்*” [ரகுவம்சம 11-20] என்று ராமனைக் காமஞ்சுவே ருபணம்செய்து சொன்னானரே காளிதாஸன்.

இப்படி யௌவனத்தால் வந்த காந்தியும் வடிவழகுமேயாய், தூரத்தில் நின்று பார்ப்பவர்களைமட்டும் ஈடுபடுத்துவதாய், அணுகி அணைத்து அநுபவிக்க நினைத்தால் உடம்புகொடுக்க -('ஆடல் கொடுக்க' என்று பாடமானபோது ஸம்சலேஷிகக என்று பொருள்)- முடியாத பலஹீனராகவோ இருப்பது என்னில்: (வலிமிக்கோர்) தீரோத்யாதநாயகனும் நாயகியோடு பரிமாறும்படியைப் பார்த்தால் “தோற்றேம் மடநெஞ்சம் எம்பெருமான் நாரணற்கு” [திருவாய் 2-1-7] என்றும், “வரையெடுத்த பெருமானுக்கிழந்தேன் என் வரிவளை” [பெரியதிரு 8-3-1] என்றும் பெண்கள் தோற்றுத் தம்மை எழுதிக்கொடுக்கும் படியாயன்றே இருப்பது. (வலிமிக்கோர்) “சீதாபிராட்டியோடுகூட ராமபிரான் பல வருஷங்கள் இன்புற்றார்” [ரா-பா 77-26] என்றும், “மைந்தனை மலரான் மணவாளனை” [மைந்தனை—வலிமிக்கவளை] [திருவாய் 1-10-4] என்றும் சொல்லுகிற படியே சிருங்காரரஸம் அநுபவிக்கும்போது, பலவருஷங்கள் இடை

* “அழகிய மந்தனுடைய பொறுக்கவொண்ணாத அம்பினால் நெஞ்சிலே அடிக்கப்பட்டவளாய், இரவில் தான் விரும்பியவளைத் தேடி அலையும் அபிஸாரிகை, நறுமணம் விசம் குங்குமத்தாலும் சந்தனத்தாலும் பூசப்பட்டவளாய், தன் ஆருயிர்க்காதலன் விட்டை அடைந்தாள்” என்னும் மற்றொரு பொருளும் த்வனிப்பது உணரத்தக்கது.

ருதுக்களை ஒருபடிப்பட நடத்தாநின்றாலும், எதிர்த்தலை அப்ரதானமாம்படிக்காண் அவர்கள் ப்ராப்யுல்யமிருக்கும்படி. அன்றிக்கே. (மஹாபலௌ) “காதல் கடல்புரைய வினை வித்த காரமர்மேனி நம் கண்ணை” என்கிறபடி பருவத்தையும் வடிவழகையும் * செவ்வியையுமீட்டுப் பிறரைப் படு குலைப்படுததிக் துடிக்கும்படி பண்ணி. பின்னை அவர்கள் நினைவில் ஓரடியும் புகுராதபடியாய்க்காண் அவர்கள் அத்ய வஸாயப்ராப்யுல்யமிருக்கும்படி என்னவுமாம்.

ஆக இப்படி ஸமுதாயசோபையிலும் அவயவசோபை மட்டமாயிருக்குமோவென்னில்: (புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ) அது கண்ணழகைத் தப்பினாலன்றே வேறொரு அவயவத்தில் இழியவொட்டுவது. (புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ) அவையெல்லாம் கிட்டினால் அழிக்குமவை. இனி இது அங்ஙனன்றிக்கே. “தூதுசெய் கண்கள் கொண்டொன்று பேசி” என்றும்,

விடாமல் அநுபவித்தாலும், நாயகியானவர் அப்ரதானையாம்படி -[‘ஸீதயா ஸார்த்தம்’ என்றதையும் “ஸஹயுக்கேபரத்யானே” என்ற பாணிநிலைத்திரத்தையும் நினைப்பது]- தாம் ப்ரதானராகவன்றே இருப்பது. (வலிமீக்கோர்) “காதல் கடல்புரைய வினைவித்த காரமர் மேனி நங்கண்ணை தோழி கடியனே” [திருவாய் 5-3-4] என்கிற படியே யெளவனப் பருவத்தையும், வடிவழகையும், மென்மையையும் காட்டிப்பிறரை வெட்டுண்ட வாழைககுலைபோலே விழுந்து துடிக்கும்படி பண்ணி, அதற்குப்பின் அவர்களுடைய நினைவுக்கும் எட்டாதவராம்படியான பெரிய மனோபலத்தைக்கொண்டவர்கள் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். இங்கு பலம்-மனோபலம்

“உருவுடையார்” என்று சொன்ன ஸமுதாயசோபையிலும் அவயவசோபை குறைவாயிருக்குமோவென்னில்: (தாமரைத்தடங்கண்ணார்) ‘அவயவங்களின் சோபையை அநுபவிக்கலாம்’ என்று பாரித்துக் கண்ணகிற ஓர் அவயவத்தில் இழிந்தால், அதைவிட்டு வேறிடத்தில் கணவைக்க முடிந்தாலன்றே வேறொரு அவயவத்தில் இழியமுடிவது. கண்ணகிற ஓர்வயவத்தின் அழகிருக்கும்படி இது. (தாமரைத் தடங்கண்ணார்) யெளவனம், வடிவழகு, மென்மை, பலம் என்றும் அவையெல்லாம் அணுகினால் அழிக்கக்கூடியவை; இக்

* (பா) செவ்வையையும்; சிவப்பையும்.

“தாமரைக்கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ” என்றும் தூ(ரத்) திலே தோற்றினபோதே அழிக்கும்படியாய்க்காண் கண்களிருப்பது. (புண்டரீகவிஸாலாக்ஷௌ) “**पुण्डरीकं सितांभोजं**” (புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்) இறே. “**संरक्तनयना घोराः**” (ஸம் ரக்தநயநா கோரா:) என்று உங்களைப்போலே எரிவிழியாயிருக்கையன்றிக்கே ஸுப்ரஸந்ரதவ்வளமான அக்கண்களிருந்தபடி காண். (புண்டரீகவிஸாலாக்ஷௌ) ரக்ஷேணாயோகியான கருவிழியும் செவ்விழியும் கண்பரப்பும், தமோகுணேத்ரேகத்தாலே நித்ராகஷாயி தமாதல், ரஜோகுணேத்ரேகத்தாலே கோபஸம்ரக்தமாதலன்றிக்கே, ஸத்வப்ரசர ராகையாலே அவர்களுடைய த்ருஷ்டிப்ரஸாதமுயிருந்தபடி காண். (புண்டரீகவிஸாலாக்ஷௌ) அவர்தாம் “**आत्मानं मानुषं मन्ये**” (ஆத்மாநம் மாநுஷம் மந்யே) என்று தம்மை மறந்தா ராகிலும் “**यथा कथासं पुण्डरीकमेवमङ्गिणी**” (யத்யா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி) என்கிறபடி அகவாயிற்கிடந்த பரத்

கண்ணழகோவெனில் அப்படியல்லாமல் “தூதுசெய்கண்கள் கொண்டு ஒன்றுபேசி” [திருவாய் 9-9-9] என்றும், “தாமரைக்கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ” [திருவாய் 10-3-1] என்றும் தூரத்திலே தோற்றினபோதே அழிக்கும்படியன்றே கண்களிருப்பது. (தாமரைத் தடங்கண்ணர்) “**वेण्णतामரை पुण्डरीकमेनपपुडुमं**” [அமர 1-10-41] என்று சொல்லப்படுகிறதன்றே; “(கோபத்தால்) சிவந்த கண்களையுடையவர்களும் பயங்கரர்களான ராக்ஷஸர்கள்” [ரா-ஆ 20-12] என்று உங்களைப்போலே நெருப்புக் கண்ணுயிருக்கையன்றிக்கே, மிகத்தெளிந்து வெளுத்திருக்கும் அக்கண்களிருந்தபடியைப் பார். (தாமரைத் தடங்கண்ணர்) ரக்ஷணத்திற்கு உபயோகப்படும் குளிர்ந்த கருவிழியும், அன்பினால் வந்த செவ்விழியும் கண்ணுடைய பரப்பும், தமோகுணத்தின் மிகுதியாலே தூக்கத்தால் சிவத்தல், ரஜோகுணத்தின் மிகுதியாலே கோபத்தால் சிவத்தலன்றிக்கே ஸத்வம் மிகுந்தவர்களாகையாலே அவர்களுடைய கண்களில் தெளிவுமிருந்தபடி காண்! (தாமரைத் தடங்கண்ணர்) அவர்தாம் “**என்னை மனிதனாகவே நினைக்கின்றேன்**” [ரா-யு 120-11] என்று தம்முடைய பரதவத்தை மறந்தாராகிலும், “அப்பரம புருஷனுக்கு ஸூர்யனால் மலர்ந்த தாமரைபோன்ற இருகண்கள் உள்” [சாந் 1-7] என்கிறபடியே உள்ளேகிடந்த பரதவத்தைக்

வத்தைக் கோட்சொல்லித் தாராநின்றதாய்த்துக் கண்கள் தான். (புண்டரீக விஸாலாக்ஷள) பாற்கடல்போலே அக் கண்களுக்குள்ள அகலம் ஒருவரால் கரைகாணவொண்ணாத படியாய்க்காண் கண்களிருப்பது. (புண்டரீக விஸாலாக்ஷள) கண்ணிலுண்டான தெளிவுக்குப் புண்டரீகத்தை ஒரு போலி சொன்னோமித்தனைபோக்கி. அகலத்தைப்பார்த்தால் கடலிற் புக்கார் கரைகாணமாட்டாதே மயங்குமாபோலே “புடை பரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப்பெரியவாய கண்கள்” என்னுமித்தனைபோக்கி வேறொரு பாசுரமிட வொண்ணாதுகாண். (புண்டரீக விஸாலாக்ஷள) “உயிர்க் கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்” என்றும், “தடங்கொள் தாமரைக் கண்விழித்து—இடங்கொள் மூவுலகும் தொழ இருந்தருளாய்” என்றும் சொல்லுகிற படியே ப₃உ₃க₄முத்தரித்யாத்மகமாய், த்ரிவித்யுகோடியான உபயவிபூதியும் ஏகோத்யோகத்திலே கடாக்கிக்குவற்றாய்க் காண் கண்களிருப்பது.

(மஹாபலெள புண்டரீகவிஸாலாக்ஷள) பலத்தைக் காட்டி அவர்களைத் தோற்பித்து, அவர்களை “जितसे पुण्डरीकाक्ष”

கண்களே வெளிக்காட்டித்தருகின்றன. (தாமரைத் தடங் கண்ணர்) பாற்கடலின் பரப்பைப்போலே கண்ணின் பரப்பையும் ஒருவரால் கரைகாணவொண்ணாதபடியகாண் கண்களிருப்பது. (தாமரைத் தடங் கண்ணர்) கண்களின் தெளிவுக்கு வெண்தாமரையை ஒருபமான மாகச் சொன்னோமெயொழிய, பரப்பைப்பார்த்தால், கடலிலே இறங்கினவாடர் கரைகாணமுடியாமல் மயங்குவதுபோலே, “ரிய வாகிபுடைபரந்து மிளிர்ந்து செவ்வரியோடி நீண்டவப் பெரியவாய கண்கள்” [அமலனாதி-8] என்னும்தொழிய வேறொரு பாசுரமிட வொண்ணாது காண். (தாமரைத் தடங்கண்ணர்) “உயிர்க்கெல்லாம தாயாய் அளிக்கின்ற தண் தாமரைக்கண்ணு” [பெரியதிரு 7-1-9] என்றும், “தடங்கொள் தாமரைக்கண்விழித்து—இடங்கொள் மூவுல கும்தொழ இருந்தருளாய்” [திருவாய் 9-2-3] என்றும் சொல்லுகிற படியே ப₃உ₃த₃ர், முகதர், நித்யர் என்று மூவகைப்பட்ட உபய விபூதியையும் ஒரு பார்வையிலே கடாக்கிக்குவல்லதாயன்றே பரந்த கண்களிருப்பது.

(ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ) என்றும், “தாமரைக் கண்ணனை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” என்றும் எழுதிக்கொள்வது கண்ணழகையிட்டிதே. (மஹாபலௌ புண்டரீக விஸாலாக்ஷௌ) அவர்களளவிலே ஈடுபட்டவர்கள் நேராகக் கைவாங்கமாட்டாதே, “अवलोकनदानेन भूयो मां पालय” (அவலோகநதூநேந பூயோ மாம் பாலய) என்றும், “पुण्डरीकाक्ष रक्ष मां” (புண்டரீகாக்ஷ ரக்ஷ மாம்) என்றும் “தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” என்றும் திரியநசைபண்ணிக் கால்கட்டும்படி பண்ணுவது இக்கண்களில் தண்ணளிகாண்! (புண்டரீக விஸாலாக்ஷௌ) “ஸுகுமாரௌ” என்கிற பதத்தாலே காமர்களை நு சொல்லிற்றிதே. ஆனால் புஷ்பபாணராக வேணுமே; அப்படிக்குக் கண்டதென்னென்னில்: “கடைக்க ணென்னும் சிஹக்கோலால் நெஞ்சுருவவேவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து நைவேனை” என்னும்படி என்னை நிலைகுலைத்த புஷ்பபாணங்களிருக்கிறபடி காண்!

(வலிமிக்கோர் தாமரைத்தடங்கண்ணார்) தம் பலத்தைக்காட்டி அவர்களைத் தோல்வியுறச்செய்து, “தாமரைக்கண்ணை! நீ (என்னை) ஜயித்தாய்” [ஜிதந்தே 1-1] என்றும், “தாமரைக்கண்ணை விண்ணோர் பரவும் தலைமகனை” [திருவாய் 2-7-3] என்றும் அவர்களை அடிமையாக்கிகொள்ளுவது கண்ணழகைக் காட்டியன்றே. (வலிமிக்கோர்; தாமரைத்தடங்கண்ணார்) அவர்களுடைய பலத்திலே ஈடுபட்டவர்கள், பலத்தைக்கண்டு பயந்து உடனே பின் வாங்காமால், “அச்சுதனை! மறுபடியும் சடாக்ஷிப்பதன்மூலம் என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக” [வி-பு 1-20-16] என்றும், “புண்டரீகாக்ஷனை! என்னைக் காப்பாற்று” [பாரதம்-ஸபா-96] என்றும், “தாமரைக்கண்களால் நோக்காய்” [திருவாய் 9-2-1] என்றும் மறுபடியும் அன்புசெய்து பகவானுடைய திருவடிகளையே கட்டித்திரியும் படி பண்ணுவது இக்கண்களில் வழியும் இரக்கமன்றே. (தாமரைத்தடங்கண்ணார்) “ஸுகுமாரௌ” [பூமியில்மாரர்கள்] என்னும் பதத்தாலே இவர்களை மந்மதர்கள் என்று சொல்லிற்றன்றே. மன்மதரானால் புஷ்பபாண முடையராயிருக்கவேணுமே; இங்கு அது கண்டதுண்டோவென்னில்; “கடைக்கண் என்னும் சிஹக்கோலால் நெஞ்சுருவவேவுண்டு நிலையும் தளர்ந்து நைவேனை” [நாச்-திரு 13-3]

அவயவஸோபாமாத்ரக்தாலேயோ அகப்படுத்தவது? என்னில்:— (சீரகருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) ஒப்பனையழகாலும அழிப்பர்கள் காண் அவர்கள் என்கிறார். (சீரகருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) “செவ்வரத்தவுடையாடை அதன்மேல ஓர் சிவளிகைக்கச்சு” என்கிறபடியே உள்ளுடுப்பது மரவுரி, மேற்சாத்துவது கலைத்தோலுமாயாயிற்று இருப்பது. (சீரகருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) தாருண்யாகியான குணஸமு தாயத்தைப் பொதிந்ததொரு கிழிச்சீரையிருந்தபடிகாண். (தருணௌ ஈபஸம்பந்ரௌ ஸுகுமாரௌ மஹாபலௌ புண்டரீகவிஸாலாக்ஷௌ சீரகருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) “**किमिव हि मधुराणां मण्डनं नाकृतीनां**” (கிமிவ ஹி மதுராணாம மண்டநம நாக்ருதீநாம்) என்கிறபடியே வறைமுறுகலான ரிஷிகளும்கப்பட விக்குதராம்படியிருக்கக்கடவ அம்மரவுரியும்தோலும் அவர்கள் வடிவிலே சேர்ந்தபடியாலே அழகுபெற்றிருந்தபடிகாண்! (சீரகருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) ஏதேனுமாக அங்கே

என்னும்படி, என்னை நிலைகுலைத்த அரவிந்த மலர்க்கணைகள் இக்கண்களே காண்!

அவயவஸோபையால்மட்டுமோ ஈடுபடுத்துவது என்னில்: (மரவுரி மான்தோல் உடுத்தோர்) அலங்காரத்தின் அழகாலும் அழிப்பர்கள் என்கிறார். (மரவுரிமான்தோலுடுத்தோர்) “செவ்வரத்தவுடையாடை அதன்மேலோர் சிவளிகைக்கச்சு” [பெரியதிரு 8-1-7] என்கிறபடியே உள்ளே உடுப்பது மரவுரியாய், மேலே சாத்துவது மான்தோலுமாயன்றே இருப்பது. (மரவுரிமான்தோலுடுத்தோர்) யௌவனம், வடிவழகு, மௌமை, பலம், கண்ணாழகு என்னும் குணக்கூட்டங்களாகிற ரத்தினங்களை முடிந்திருக்கும் துண்டியிருந்தபடிகாண்! (வாஸிபர்...மரவுரிமான்தோலுடுத்தோர்) “அழகிய உடம்புகளுக்கு எதுதான் அலங்காரமாகாது?” [சாகுநதலம 1-19] என்கிறபடியே வறுத்தவஸ்துக்கள்போலே கடினஹ்ருதயரான ரிஷிகளுமுட்பட ஈடுபடும்படியிருக்கும் அம்மரவுரியும் மான்தோலும், இயற்கையிலேயே அழகர்களான அவர்கள் திருமேனியில் சோந்தபடியாலே அழகுபெற்றிருந்தபடியைப்பார். (மரவுரி மான்தோலுடுத்தோர்) ஏதாயிருந்தாலும் பரமபுருஷனுடைய திருமேனியில் சாத்தினால் காண்பார் நெஞ்சையிழுப்பதாவேயிருக்குமன்றே. “புனசிரிப்

சாத்த அமையுமிறே ஆகர்ஷகமாகைக்கு. “**तासामाविरभूञ्छैरिः
स्यमानसुखांबुजः। पीतावरधरः स्रग्वी साज्ञान्मन्थमन्मथः**” (தாஸாமா
விரபூச்ச்செ₂ளரி: ஸ்மயமாநமுக்யாம்பு₄ஜ: பீதாமபுரத₄ர: ஸ்ரக்₃வீ
ஸாக்ஷாந்மந்மத₃ மந்மத₃:||) என்கிறபடியே. “பீதகவாடை
யுடைதாழ் விருந்தாவனத்தே கண்டோமே” என்றும்,
“செய்யவுடையும் திருமுகமும் செங்கனிவாயும் குழலும்
கண்டு” என்றும் பெண்பிறந்தார் வாய்புவர்த்தும்படியாய்க்
காண் உடையழகிருப்பது. (சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ)
“உடுத்துக்களைந்த நின பீதகவாடையுடுத்துக் கலத்ததுண்டு”
என்று ஸ்வரூபஜ்ஞர் ஆசைப்படுவதும், “பெருமானரையி
யில் பீதகவண்ணவாடைகொண்டென்னை வாட்டம்தணிய
வீசீரே” என்று பேராக்யபரர் ஆசைப்படுவதும் பரி
வட்டத்தைபாயிற்று.

(சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) “**रूपसंहननं लक्ष्मीं सौकुमार्यं
सुवेषतां। ददृशुर्विस्मिताकाराः**” (ரூபஸம்ஹநநம் லக்ஷ்மீம் ஸௌகுமார்

புடன் கூடிய திருமுகத்தாமரையை உடையவனும், பீதகவாடை
யுடையானும், வநமாலையால் அலங்கரிக்கப்பெற்றவனும், ஸாக்ஷாத்
மந்மதனுக்கும் மந்மதனாயுள்ள கிருஷ்ணன் அந்த கோபிகளுக்
கிடையில தோன்றினான்” [பாகவதம் 10-32-2] என்கிறபடியே
“பீதகவாடையுடைதாழ் விருந்தாவனத்தே கண்டோமே” [நாச்-
திரு 14-5] என்றும், “செய்யவுடையும் திருமுகமும் செங்கனிவாயும்
குழலும் கண்டு” [பெரு-திரு 6-7] என்றும் பெண்கள் வாய் வெருவும்
படியாயன்றே உடையழகிருப்பது. (மரவுரி மானதோலுடுத்தோர்)
“உடுத்துக்களைந்த நின் பீதகவாடையுடுத்து” [திருப்பல்லாண்டு-9]
என்று பெரியாழ்வாரைப்போலே ஸ்வரூபஜ்ஞானமுடையார் ஆசைப்
படுவதும், “பெருமானரையில் பீதகவண்ணவாடை கொண்
டென்னை வாட்டம்தணிய வீசீரே” [நாச்-திரு 13-1] என்று ஆண்
டானைப்போன்ற போகத்தை விரும்பும் நாயகிகள் ஆசைப்படுவதும்
திருவரையில் சாத்தின வஸ்திரத்தையேயாகும்.

(மரவுரிமான்தோலுடுத்தோர்) “ராமனுடைய உருவ அமைப்பை
யும், வீரபூரீயையும், மென்மையையும், அலங்காரத்தையும் ரிஷிகள்
தனி—25

யம் ஸுவேஷதாம் | துத்ருஸூர் விஸ்மிதா காரா:) என்று ஸ்வரூப த்யானபரரான ரிஷிகளாகப்பட இவ்விக்கரஹகுணத்திலே உடைகுலைப்படாநின்றார்கள். “कन्या कामयते रूपं” (கந்யா காமயதே ரூபம்) என்றும் “பெற்றக்கால் அவனாகம் பெண்பிறந்தோம் உய்யோமோ” என்றும் உடம்பை உகக்கக்கடவ ஸ்தரீகள் ஆழங்காற்படச் சொல்லவேணுமோ?

எளிமை சொல்லுகிற யோஜனையில்;-(தருணை) அவர்கள் பக்கவிலே சரக்குண்டாக நினைத்திருக்கவேண்டா காண்! “न युद्धयोग्यतामस्य पश्यामि” (ந யுத்தயோக்யதாமஸ்ய பச்யாமி) என்கிறபடியே பூசலுக்கு ஆளாகாதார் சில பால ராய்க்காணிநுப்பது. நானேயோ இது சொன்னேன்? “बालो ह्यकृतविद्यश्च न च वेत्ति बलाबलं। न चाख्यवलसंपन्नो न च युद्धविशारदः॥” (பாலோ ஹ்யக்ருதவித்யச்ச ந ச வேத்தி பாலாப்யலம் | ந

ஆச்சரியத்துடன் பார்த்தனர்” [ரா-ஆ 1-13] என்று ஸ்வரூப த்யானத்திலேயே ஊன்றிநிற்கும் ரிஷிகளுங்கூட இவனுடைய திருமேனியின் குணங்களிலே தானேயுடையும் பழக்குலைபோலே தெஞ்சுடையா நின்றார்கள். “கன்னிகையானவள் (மணவாளனுடைய) ரூபத்தை விரும்புகிறாள்” என்றும் “பெற்றக்கால அவனாகவும் பெண்பிறந்தோம் உய்யோமோ” [பெரியதிரு 8-1-8] என்றும் அவனுடைய உடம்பைவிரும்பும் (சூர்ப்பணகையைப்போன்ற) பெண்கள் ஈடுபடச் சொல்லவேணுமோ?

ராமலக்ஷ்மணர்களின் எளிமை சொல்லும்பொருள் பின்வருமாறு:-(இரையவர்கள்) “वन्दुं गणवकोत्थं स्यात् वयस्तुस्तरुणैर्युवा” என்று வைஜயந்தியர் சொன்னபடியே தருணசப்தம் வானிபனைக்குறிப்பதோடன்றியில் பாலனையும் குறிக்குமாகையாலே, “அவர்களிடம் பலம், வீரம் முதலிய சரக்கு இருப்பதாக நீ நினைக்க வேண்டா காண்; ‘இவனுக்கு யுத்தம் செய்யத்தகுதியையே நான் காணவில்லை’ [ரா-பா 20-2] என்று தசரதன் சொன்னபடியே “சண்டைசெய்ய முடியாதபாலராகவன்றே இருக்கின்றனர்” என்கை. நான மட்டுமோ இதைச்சொல்லுகிறேன்; “(ராமன்) பாலன்; சஸ்தர் வித்தையறியான்; தன்னுடையவும் எதிரியினுடையவும் பலாபலங்களையும் அறியான்; அஸ்தர்பலத்தோடு கூடியவனல்லன்; சண்டை

சாஸ்த்ரபுலஸம்பந்ரோ ந ச யுத்₃த₄விஸாரத₃:||) என்று பெற்ற தகப்பனகப்பட நெஞ்சாறல் பட்டிலனே? (தருணைள) “यौवने विषयैषिणां” (யௌவநே விஷயைஷினாம்) என்கிறபடியே அந்ய பரராய்த் திரிகிறவர்களுக்கும் ஒரு பூசலுண்டோ பொருவது

பாலரான இவ்வளவுமன்றுகாண்; (ரூபஸம்பந்ரௌ) “कन्या कामयते रूपं” (கந்யா காமயதே ரூபம்) என்றும், “रूपेण वनिताजनं” (ரூபேண வநிதாஜநம்) என்றும் ஸ்த்ரீகள் அகப் படுகைக்கு மேனியினுக்கித் திரியுமத்தனைபோக்கிப் புருஷர்கள் அகப்படும்படியான ஆண்மையுடையவர்களல்லகாண்! (ரூபஸம்பந்ரௌ) மூங்கிற்பொந்துபோலே தோவில் பச்சையித்தனைபோக்கி, அகவாயிலுள்ளீடில்லகாண்!

அதுக்கடியென்? என்னில்: (ஸுகுமாரௌ) ஸ்ரீமத் புத்ரர்களாகையாலே செல்வப்பிள்ளைகளாய்க்காணிருப்பது.

யில் தேர்ந்தவனுமல்லன்” [ரா-பா 20-7] என்றுபெற்ற தகப்பனும் வருந்தவில்லையோ என்று பாவம்-(வாலிபர்கள்) ‘வாலிபர்கள்’ என்றே பொருள் கொண்டாலும், “வாலிபவயதிலே சப்தாதி விஷயங்களை அனுபவிப்பவர்கள் ரகுலத்தார்” [ரகுவம்சம் 1-8] என்கிற படியே “விஷயப்ரவணராய்த் திரிகிறவர்களுக்கு சண்டைசெய்ய சக்தியுண்டோ” என்று பாவம்.

பாலரானது மட்டுமன்று; (உருவுடையார்) “கன்னிப்பெண் மணவாளனின் அழகைவிரும்புகிறாள்; பெண்ணின் தாய் பணத்தை விரும்புகிறாள்; தந்தை கல்வியை விரும்புகிறார்; பந்துக்கள் குலத்தை விரும்புகிறார்கள்; மற்றும்ள்ளார் நல்ல போஜனத்தை விரும்புகின்றனர்” [ஸுபாஷிதம்] என்றும் “பெண்களை அழகாலே வசப்படுத்த வேண்டும்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே பெண்களை வசீகரிக்க மேனியினுக்கித்திரிபவர்களேயொழிய, புருஷர்களை ஈடுபடுத்தும் ஆண்மையுடையவர்களன்று காண்! (உருவுடையார்) மூங்கில் பொந்துபோலே, பசுகு பசுகென்றுள்ள தோலையுடையவர்களேயொழிய உள்ளே பலமில்லையே.

இதுக்குக் காரணமென்ன? எனில்,— (செல்வப்பிள்ளைகள்) ‘ஸுகுமாரௌ’ என்று செல்வமாகிற நன்மையையுடைய பிள்ளைகள்

(ஸுகுமாரௌ) “परश्वधहतस्याद्य मन्दप्राणस्य भूतले” (பர்ஷத, ஹதஸ்யாத்ய மந்த்ய்ப்ராணஸ்ய பூதலே) என்கிறபடியே கடைக்கண் சிவந்து நீ பார்க்கும் பார்வையிலே மாயும்படியிருக்கிறவர்களோ உன்னுடைய அத்யக்ரமான ஆயுதங்களைக் பொறுக்கப்புகிறார்கள்?

வடிவைப்பார்த்தால் திறவியரல்லராகிலும், கார்யத்தில் வந்தால் திறவியராயிரார்களாவென்னில: (மஹாடலௌ) பலஹீநானவளவேயன்றுகாண்! க்ரமாக்யதமான ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கச்செய்தேயும், அகப்பட ஆளமாட்டாதே ஒதுங்கிப் பெண்டாட்டிக்கு அஞ்சிப் பொகட்டுப்போரும்படி அயநதாபுலராய்க்காண் இருப்பது. அன்றியிலே, (மஹாடலௌ) பலவான்கள்தான் ஆனாலும் இவர்களிருவருமித்தனை

என்றபடி. சக்கரவத்தித்திருககுமாரராகையாலே செல்லப்பிள்ளைகளாகவனறே இருப்பது எனகை. (மென்மைமிக்கோர்) “இயற்கையிலேயே மெல்லிய ப்ராணையுடையவனும், என்பரசவாலே கொல்லப்பட்டவனுமான ராமனுடைய குடான ரத்தத்தை இன்று நீ குடிப்பாய்” [ரா-ஆ 22-5] என்கிறபடியே கடைக்கண்சிவந்து நீ பார்க்கும் பார்வையிலே அழியும்படி இருப்பவர்களோ உன்னுடைய மிகக்கொடிய ஆயுதங்களைத் தாங்கப்போகிறார்கள்? “மரியதே இதிமார: குத்ஸிதச்சாலௌ மாரச்ச குமார: ஸுதராம் குமார: ஸுகுமார:” என்னும் வ்யுத்பத்தியாலே ‘மிக எளிதில் அழிபவர்கள்’ என்னும் பொருள்கிடைக்கிறது.

ருபத்தைப்பார்த்தால பலசாலிகளாகத் தோன்றாவிடினும், காரியத்தில் பலசாலிகளாயிருப்பதுண்டே; அப்படியிலையோ எனனில்;- (மிகவும் வலியற்றோர்) மஹா அபலௌ-மஹாபலௌ. பலமற்றவர்கள் என்பது மட்டுமன்று; முறைப்படி வந்த ராஜ்யத்தைத் தந்தை கொடுத்தபோதும், ராஜ்யம் முழுவதையும் ஆளமாட்டாமல ஒதுங்கி, கைகேயியான ஒருபெண்ணுக்கு பயப்பட்டு விட்டுப் போகும்படி மிகவும் பலமற்றவராயனறே இருப்பது. அன்றிக்கே (வலிமிக்கோர் இருவர்) எனறே கொண்டு “பலம்மிக்கவரானாலும் இருவரேயுள்ளனர்; இவர்களுக்கு வேறுதுணையுண்டோ” என்று மாம. “மஹதீ அபுலா யயோஸ தெள மஹாபுலௌ” [மிகவும் பலமற்ற

போக்கி, இவர்களுக்கு பலமாய் வரப்புகுகிறார்களாண்டோ? “इष्टा तत्र मया नारी तयोर्मध्ये सुमन्यमा” (த்யுஷ்டா தத்ர மயா நாரீ தயோர் மத்யே ஸுமந்யமா) என்கிறபடியே காற்கட்டாம்படி குழைச்சரக்காயிருப்பாளொரு பெண்டாட்டியையும் முதுகிலேகொண்டு திரிகிறவர்களோ பூசலாடப்புகுகிறார்கள்?

பூசலாடமாட்டார்களென்று அறிந்தபடியென்னென்னலில்.- (புண்டரீகவிஸாலாக்ஷள) விளைவதறியாமையாலே, ‘இவளுக்கு வைசுப்பம் விளைத்தோம்; மேல் என்னாகப்புகுகிறதோ’ என்று அவர்கள் வெளுக்க வெளுக்க விழிக்கிற விழியிலேகண்டேன்காண். “गुडरीकं सितांभोजं” (புண்டரீகம் ஸிதாம்போஜம்) இதே. (புண்டரீகவிஸாலாக்ஷள) நீரில் தாமரையை வறளிலே இழுப்பாரைப்போலே தன்னிலமான நாட்டுக்கு அவர்கள் ஆளித்தனை போக்கி, (டு)வற்று நிலமான காட்டுக்கு அவர்கள் ஆளல்லர் என்னுமிடம் அவர்கள் கண்கள் தானே சொல்லித்தருகிறனகாண்!

பெண்பிள்ளையான ஸீதையை உடையவர்கள் மஹாபலர்கள் என்று கொண்டு “ ‘அவர்களுக்கு நடுவில் அழகிய இடையை உடைய வளான ஓர் பெண்பிள்ளை என்னால் காணப்பட்டாள்’ [ரா-ஆ20-17] என்கிறபடியே கால்கட்டாகும்படி அபலையான பெண்பிள்ளையொருத்தியையும் சுமந்துதிரிபவர்களோ சண்டை செய்யப் போகிறார்கள்’ என்றபடி.

சண்டை செய்யமுடியாதவர்கள் என்று அறிந்தது எப்படி எனில்: (தாமரைத்தடங்கண்ணா) மேலே என்ன வரப்போகிறதோ என்று அறியாமையாலே, ‘இவளை அங்கபங்கம் செய்துவிட்டோமே என்ன நடக்குமோ?’ என்று பயத்தாலே கண்கள் வேளுத்து விழிக்கிற விழியிலிருந்தே சண்டை செய்யமுடியாதவர்களொன்று அறிந்தேன்காண்! “வெண்தாமரை புண்டரீகமெனப்படும்” என்று அமரகோசத்தில் சொல்லப்பட்டதன்றே. (தாமரைத் தடங்கண்ணர்) நீரிலுள்ள தாமரையை வரண்டநிலத்திலே இழுத்துவைத்திருப்பாரைப்போலே இருந்தது அவர்கள் கண்களையும் அவர்களையும் பார்த்தால். தங்கள் வாழ்விடமான நாட்டில் வாழத்தகுந்தவர்களோ யொழிய, வேற்றுநிலமான காட்டில் வாழத்தகாதவர்கள் என்னும் விஷயத்தை அவர்கள் கண்களே கோள் சொல்லித்தருகின்றனகாண்!

'அவர்தாங்கள் அஸுத்தரானால் ஐச்வர்யக்தாலே படையாண்டு போரத்தட்டுடன்' என்றிருக்கவேண்டா; (சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) உடுக்கைக்கு ஒரு புடவையகப்படலன்றியிலே காட்டில் மரத்தோலையும் மான்தோலையும் உடுத்தித்திரிகிறவர்களோ காசநேர்ந்து படையாளப் புகுகிறார்கள்? (சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) உடுக்கிற புடவையிரண்டும் ஏகஜாதியமாகப்பெற்றதோ? உள்ளூடையொன்றும், மேலுடையொன்றுமாயன்றே இருக்கிறது. (சீரக்ருஷ்ணஜிநாம்பரௌ) ஸ்தாவரமொன்று கொடுக்க, ஜங்கமமொன்று கொடுக்க, இப்படி பலர்பக்கலாக இரந்தன்றே இதுதானும் உடுக்கிறது.

பௌருஷோப்பாத்யன யோஜனையில்;—(தருணௌ)
 “ऊनषोडशवर्षः” (ஊநஷோடசுவர்ஷ:) என்னும்படியான பிள்ளைப்பருவமுமன்றியிலே, “अनेकवर्षसाहस्रो वृद्धस्त्वमसि पाथिव” (அநேகவர்ஷஸாஹஸ்ரோ வ்ருத்ஸ்தஸ்த்வமஸி பார்த்திவ) என்னும்படி முதிர்ந்த பருவமுமன்றியிலே, பூசலென்றால்

அவர்களுக்கு சக்தியில்லாவிடில், செல்வத்தைக்கொண்டு படையிரட்டிச் சண்டை செய்யக்கூடாதோ என்று நினைக்கவேண்டா;— (மரவுரிமான் தோலுடுத்தோர்) உடுப்பதற்கு ஒரு வஸ்திரமும் அகப்படாமல் காட்டிலுள்ள மரத்தோலையும் மான்தோலையும் உடுத்துத்திரியுமவர்களோ பணம் கிடைத்துப் படையெடுக்கப்போகிறார்கள்? (மரவுரிமான் தோலுடுத்தோர்) உடுக்கும் வஸ்திரம் இரண்டும் ஒரே ஜாதியாகக்கூடக் கிடைக்கவில்லைபோலும்! உள்ளேஉடை ஒருஜாதியாகவும், மேலுடை ஒருஜாதியாகவுமிருக்கும்படியன்றே அவர்களுடைய ஏழ்மை. (மரவுரி மான் தோலுடுத்தோர்) மரம் மனமிரங்கி ஒன்று கொடுக்க, மான் நெஞ்சிரங்கி ஒன்றுதர, இப்படிப் பலரிடம் யாசித்தன்றே இதையமுட்ப்பது.

ராமலக்ஷ்மணர்களின் ஆண்மையைச் சொல்லும் பொருள் பின் வருமாறு:— (வாலிபர்) “பதினாறு பிராயமும் நிரம்பப்பெருதவன் ராமன்” [ரா-பா 20-2] என்னும்படியான பிள்ளைப்பருவமுமன்றியிலே, “அரசனே! பல்லாயிரம் வருடங்களாண்ட கிழவனாயிருக்கிறாய் நீ” [ரா-அ 2-21] என்னும்படியான முதிர்ந்த பருவமுமல்

‘காட்டு காட்டு’ என்று வரும்படியான நல்ல பருவங்காண்! (தருணைள) “यौवने विप्रैविणां” (யௌவநே விஷயைஷிணம்) என்றும், “राज्यकामविषया विभेदिरे” (ராஜ்யகாமவிஷயா விபேடி தீரே) என்றும், “भवद्विषयवासिनः” (புவத்துவிஷயவாஸின:) என்று விஷயஸுப்தம் ராஜ்யவாசியாகையாலே, இன்னம் ராஜ்யம் கொள்ளவேண்டுமென்று மேலே விஜிகீஷுக்களாம் பருவங்காண். (தருணைள) இப்பருவமுடையார் ஒருவர் அமைந்திருக்க இருவர் கூடினால் இயலாததுண்டோ?

இப்பருவமும் யோக்யதையுமாய் வடிவுபார்த்தால் இவர்கள் என்ன பூசல்பொருவது என்னும் படி ஆபுராஸமாயிருக்குமோ? என்னில்: (ருபஸம்பந்நௌ) “सिंहोरस्कं महाबाहुं” (ஸிம்ஹோரஸ்கம் மஹாபூஹும்) என்கிறபடியே வேறொரு ஆயுதம் வேண்டாதபடி அவர்கள் தோளையும், மார்பையும்

லாமல் சண்டையென்றால் “காட்டு, காட்டு” என்று ஆசைப்படும் படியான நல்லபருவமன்றே. (வாஸிபர்) “யௌவனத்தில் ராஜ்யத்தில் விருப்பமுள்ளவர்கள் ரகுசுலத்தார்” [ரகுவம்சம் 1-8] என்றும் “ராஜ்யத்தின்மேலுள்ள விருப்பத்தால் வேறுபட்டனர்” [] என்றும், மேலும் ராஜ்யத்தை ஜெயிக்கவேணும் என்னும் ஆசைமேன்மேலும் பெருகிவரும் பருவங்காண். “உம்முடைய விஷயத்திலே-ராஜ்யத்திலே-வஸிக்கும் நாங்கள் உம்மால் ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்கள்” [ரா-ஆ 1-20] என்பது போன்றவிடங்களில் விஷயசப்தம் ராஜ்யமென்னும் பொருளையும் உடையதாகையாலே ‘விஷயைஷிணம்’ என்ற பதத்துக்குமேலே காட்டியபடி பொருள் கொள்ளப்பட்டது. (வாஸிபர் இருவர்) இப்பருவமுடையவர்கள் ஒருவரே ஊரையழிக்கப் போதுமாயிருக்க, இருவர் கூடினால் ஆகாததுண்டோ?

இப்பருவமும் இத்தாலுண்டான ஆண்மையுமேயுள்ளதாய், உருவத்தைப் பார்த்தால் ‘இவர்களா சண்டையெய்யப்போகிறார்கள்?’ என்று சொல்லும்படி நலிந்தும்மெலிந்துமிருக்குமோ என்னில்: (உருவுடையார்) “சிங்கத்தினுடையதுபோன்ற மார்பையும் பெரிய கைகளையும் உடைய இராமபிரானைக்கண்டு காமத்தால் மயங்கினுள் சூர்ப்பணகை” [ரா-ஆ 17-7] என்கிறபடியே வேறொரு ஆயுதம் வேண்டாதபடி அவர்கள் தோளையும் மார்பையும் கண்டபோதே

கண்டபோதே எதிரிகள் கால்வாங்கும்படியாய்க்காண் இருப்பது. (ரூபஸம்பந்ரௌ) ரூபமென்று மதிப்பாய் இப்பருவங் கொண்டு அநுமிக்கையன்றிக்கே. “गत्वा सौमिसहितो नाविजित्य निवर्तते” (கூதவா ஸௌமிதரிஸஹிதோ நாவிஜித்ய நிவர்த்ததே) என்றும், “यशस्यैकभाजनं” (யஸஸசசைக பூஜநம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே அயோத்யாடரிஸரம் துடங்கி ஸுபாஹுமாரீசாதீவதம் பண்ணினத்தாலே டெருமதிப்பராயிருக்கிறவர்களலலவோ எனருகவுமாம்.

இப்படி விரோதிவதம் பண்ணுமிடத்தில வருத்தத்தோடே க்லேசித்தேதா பண்ணுவது? என்னில்: (ஸுகுமாரௌ) அவர்கள் ஆண்மைததததில் வந்தால் ஒருவகைக்குச் சிறிது சொல்லலாமித்தனைபோக்கி, வடிவழகைப்பார்த்தால் பஹுமுகமாய், பொல்லாதாயிருக்கையன்றிக்கே அதயந்தம் அபிர்ரூபமாய்க்காண் இருப்பது. (ஸுகுமாரௌ)

எதிரிகள் பினனிட்டு ஓடும்படியன்றே இருப்பது. (உருவுடையார்) ரூபமென்று பூலாட்யரூபபூலமான மதிப்பைச் சொல்லுகிறதாய் “தநுணௌ-வாலிபர்” என்னும் இப்பருவத்தைப்பார்த்து ‘நலல ரூபமுடையாராய்த்தானிருப்பார்’ என்று அனுமானம் செய்யவேண்டாதபடி அநபிபூவநீயத்வமாகிற-பிறரால வெலலவொண்ணுமையாகிற-பூலபர்யந்தமான ரூபத்தோடு நன்கு கூடியிருப்பவர்கள்- (ஸம்பந்நர்கள்)- என்றும் கொள்ளலாம். “இலக்குவனோடு சண்டைக்குச் செல்லும் ராமபிரான் ஜயிக்காமல் திரும்பமாட்டான் [ரா-அ 2-37] என்றும், “வீரபூநீயால் வந்த புகழுக்கு ஒரேயிருப்பிடமாயிருப்பவன் ராமன்” [ரா-கி 15-19] என்றும் சொல்லுகிறபடியே அயோத்தியின் சுற்றுப்புறங்களில் அடிவைத்ததிலிருந்து ஸுபாஹுமாரீசாதிகளை தண்டித்தாலே பூலாட்யரூபபலமான பெரிய மதிப்பையுடையவர்களலலவோ என்றுபாவம்.

இப்படி ஸுபாஹுமுதலிய விரோதிகளை தண்டிக்கும்போது மிகவருந்தி தேஹுச்ரமத்தோடேயோ தண்டிப்பது? என்னில் (ஸுகுமாரர்கள்) ‘ஸுதராம குமாரௌ-ஸுகுமாரௌ’ விரோதிவதம் பண்ணும் போதும் கிலேசம் சிறிதுமில்லாமல், வடிவழகில் சிறிதும் குறையாமல் மிகவழகியவர்களாகவேயிருப்பவர்கள். அவர்களுடைய ஆண்மைத்தனத்தை வர்ணிக்கப்புகுந்தால் சிறிதே சொல்லலாம்; அது பொல்லாததாயிருக்கும். வடிவழகோவெனில் பஹுமுகமாயிருக்

அவர்களுமாய்ச் சீறிப்புறப்பட்டார்களாகில் முன்னே வந்த நாவீரண்டுபேரைக் கொன்றுவிடுமளவேயோ? “सदेवगन्धर्व-मनुष्यपन्नं जगत्सशैलं परिवर्तयामि” (ஸதேவக௃ந்தூர்வமநுஷ்யபந்ர கும் ஐகூத் ஸஸைலம் பரிவர்த்தயாமி) என்றும், “सागरमेखलं महीं दहति कोपेन” (ஸாக்ரமேகூலாம் மஹீம் தஃஹதி கோபேந) என்றும் பூமியை இருந்ததேகுடியாக நசிப்பியார்களோ?

இப்படி நசிப்பிப்பது எது கைம்முதலாக? என்னில்;- (மஹாபலௌ) தோள்வலியே கைம்முதலாய்க்காண் இருப் பது. (மஹாபலௌ) மஹச்சப்தத்தாலே கேவலம் பாஹு பலமேயன்று, மநோபலமுடையவர்கள்; கேவலம் மநோ பலமேயன்று. பாஹுபலமுடையவர்கள் என்று இரண்டை

கும்; மிகவும் அழகிதாயிருக்கும். [இது ‘ஸுதராம்’ (மிகவும்) என்னும் பொருளுள்ள ‘ஸு’ என்னும் பதத்தின் பொருள்.] (ஸுகுமாரர்கள்) ‘கு’சப்தம்பூமியைச்சொல்லும்; “ம்ரு-ஹிம்ஸாயாம்” என்னும் தாது மரணபாயந்தமான ஹிம்ஸையைச்சொல்லும். ஆக, ‘குமாரௌ’ என்று பூமியிலுள்ளாரை மரணமடைவிப்பவர்களேனற படி. “ஸுகுமாரௌ” என்று பூமியிலுள்ளார் அனைவரையும் ஒருவர் பாக்கியிலலாமல் மரணமடைவிப்பவர்கள் என்று பொருளாகிறது. “தேவர்களோடும் கந்தருவர்களோடும் மனிதர்களோடும் பாம்புக ளோடும் பர்வதங்களோடும் கூடிய உலகம் முழுவதையும் நான தலைகீழாக்கிவிடுவேன்” [ரா-ஆ 64-78] என்று ராமபிரானும் “ராம பிரான் கேஷமமாயிருந்தாராகில், ஊழிகால நெருப்பைப்போலே கிளம்பிக்கடல் சூழ்ந்த பூமியைக்கோபத்தாலே எரிககவில்லையே” [ரா-ஸு 36-15] என்று பிராட்டியும் அருளிச்செய்தது இவ்விஷயத் தில் ப்ரமாணம்.

இப்படி பூமிமுழுவதையும் அழிப்பது எதைக்கொண்டு என்னில் (வலிமிக்கோர்) தோள்வலியைக்கொண்டன்றே இது செய்வது என்கை. (வலிமிக்கோர்) மிகுந்த பலமுடையார் என்கையாலே சிலரைப்போலே தோள்பலம் மாத்திரமுண்டாய், மநோபலமில்லாமலும், மற்றும் சிலரைப்போலே மநோபலம் மாத்திரமுண்டாய் தோள் வலியில்லாமலும் இராமல் இரண்டுமுடையவர்கள் என்று தனி—26

யும் நினைத்துச் சொல்லுகிறார். (மஹாபலேள) உன்னுடைய சதுரங்கபலமும் அஸ்தக்லபமாம்படிகாண் அவர்கள் பலத்தின் மிகுதியிருக்கும்படி. (மஹாபலேள) நெடும்தேபாது யுத்தம்பண்ணினாலும் ச்ரமம் தட்டாதபடி பூலாதிபுலகை ளென்கிற வித்யைகள் உடையராய்க்காண் இருப்பது.

இப்படிக்கு ச்ராந்தி தட்டாதென்று அறிந்தபடியென் னென்னில்: (புண்டரீக விஸாலாக்ஷை) தே(டு)வற்றுநிலமான இக்காட்டிலே திரியச்செய்தேயும் தன்னிலத்திலே நின்ற தாமரையைப்போலே அக்கண்ணில் செவ்விறானே சொல்லா நின்றதுகாண்! (புண்டரீக விஸாலாக்ஷை) எதிரிகளென்றால் அவர்கள்பக்கவிலே ஒரு கௌரவத்தைப்பண்ணிச் சிறுத்தல் பெருத்தல் செய்கையன்றிக்கே அவிக்ருதமாய்க்காண் கண்க ளிருப்பது. (புண்டரீக விஸாலாக்ஷை) ‘‘श्रीतिविस्फारितेक्षणं’’ (பரீதிவிஸ்பூரிதேக்ஷணம்) என்று எதிரிகளைக்கண்டால்

நினைத்துச்சொல்லுகிறார். (வலிமிக்கோர்) ரத்யுஜுதுரக்யுபத்யாதி களடங்கிய உன்னுடைய சதுரங்கபலமும்-[பலம-ஸேனை]- இல்லாத பொருள் என்று சொல்லத்தகுந்ததாயன்றே அவர்களுடைய பலத் தின் மிகுதியிருப்பது. (மஹாபலர்கள்) நெடுநேரம் சண்டைசெய் தாலும் களைப்படையாதபடி பலை, அதிபலை என்னும் வித்தைகளை விச்வாமித்திரிடமிருந்து பெற்றவர்களாயன்றே உள்ளனர் என்று மாம். ‘‘மஹதீ பூலா யயோஸ்தௌ-மஹாபுலேள’’ என்று பலையென்னும் பெரிய வித்தையையுடையவர்கள் மஹாபலராகின்றனர். இங்கு பலையைச்சொன்னது அதிபலைக்கு உபலக்ஷணம்.

இப்படிக்களைப்படையாதவர்கள் என்று எப்படி அறிந்தா யென்னில்:- (தாமரைத்தடங்கண்ணர்) வேற்றுநிலமான இக்காட்டிலே திரியும்போதும், தன்னிலமாகிற நீரில் நின்ற தாமரைபோன்ற அக்கண்ணன் அழகே களைப்பில்லையென்று காட்டித்தருகிறதுகாண்! (தாமரைத்தடங்கண்ணர்) எதிரிகளைக்கண்டால் அவர்களை மேலாக மதித்து பயத்தாலே சிறுப்பதும், ஆச்சரியத்தாலே பெருப்பதும் செய்யாமல் என்றும் ஒரே பரப்பையுடையதாகவன்றே கண்களிருப்பது. (தாமரைத்தடங்கண்ணர்) ‘‘எதிரிகளைக்கண்ட ஆநந்தத்தாலே பெரிதான கண்களையுடைய ராமபிரானை’’ [ரா.] என்று

உருவுகையன்றிக்கே. மேனாணிப்பாலே ஒருகாலிக்கொருகால் விஸ்ந்ருகங்களாய்க்காண் கண்களிருப்பது.

எதிரிகளென்றால் இப்படி முகம் மலருகைக்கு அடியென்ன? பூசலுக்கென்றுகட்டியுடுத்துஸந்நத்யூராணானேரே அப்படியே இருக்கலாவது; அநவஸரத்தில் வந்து தோற்றினாருண்டாகில் செய்யுமதென்னென்னில்: (சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம் பரௌ) “सन्नद्धौ विचरिष्यतः” (ஸந்நத்யூதௌ விசரிஷ்யத:) என்கிறபடியே உள்ளுடையும் இறுக்கி உடம்புக்கீடுமீட்டுஸந்நத்யூராய்க்காண் அவர்களிருப்பது. (சீரக்ருஷ்ணாஜிநாம் பரௌ) காட்டிலே ஸர்வவித்யஸத்வங்களையும் வேட்டையாடித் திரிகிறவர்களாகையாலே உடைத்தோலும் மரச்சட்டையுமாய்க்காண் அவர்களிருப்பது.

ஆகவிப்படி, “सत्येन लोकान् जयति दीनान् दानेन राघवः। गुरुन् शुश्रूषया वीरो घनुषा युधि शात्रवान्” (ஸத்யேந லோகாந் ஜயதி

எதிரிகளைக் கண்டால் வாட்டமடைகையன்றிக்கே, கர்வத்தாலே மேலும்மேலும் பெரிதாகிவருமவையானேரே அவர்களிடையகண்களிருப்பது.

எதிரிகளைக்கண்ட மாத்திரத்தில், தாமரைத்தடங்கண்ணராய் முகம் மலருவதற்குக் காரணமென்ன? சண்டைக்கென்றேற்பட்ட உடையுடுத்து யுத்தஸந்நத்தராணானேரே இப்படி முகம் மலரலாம். தகாதகாலத்தில் எதிரிகள் வந்து தோன்றினால் என்செய்வது? முகம் மலரமுடியுமோ? என்னில்: (மரவுரி மான்தோலுடுத்தோர்) “யுத்தஸந்நத்தராய் (உடையுடுத்துத்) திரிவார்கள்” [ரா] என்கிறபடியே உள்ளுடையான மரவுரியையும் இறுக்கப்பட்டி, மேலுடம்புக்கு இடுவதான மான்தோலையும் உடுத்து யுத்தஸந்நத்தராய்ளே அவர்களிருப்பது. (மரவுரி மான்தோலுடுத்தோர்) காட்டிலே ஸ்தாவரங்களோடு ஜங்கமங்களோடு வாசியற எல்லாவிதமான பிராணிகளையும் வேட்டையாடித் திரிகிறவர்களாகையாலே அவர்களுடைய உடை மான்தோலாலும் சட்டை மரப்பட்டையாலும் ஆனதாகவன்றே இருப்பது.

ஆக, “ராமபிரான் உலகங்களை உண்மையுரைப்பதாலே வீசப்படுத்துகிறான்; எளியோரை தானத்தாலே தோற்பித்துக்கொள்ள

தீநாந் த்நாநேந ராக்ஷவஃ | குருந் ஸுச்ருஷ்யா வீரோ த்நுஷா யுதி ஸாத்ரவாந் || என்கிறபடியே அபலைகளை அழகாலே அழித்தும், அரிகளை பலத்தாலே அழித்தும், அகத்திகளை அருளாலே அளித்தும் தக்கார்க்குத் தக்க கருவிகளை உடைய ராய்க்காண் அவர்களிருப்பது. ஆனபின்பு “வல்லாளன் தோளும் வாளரக்கன் முடியும் தங்கை பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித்தான்” என்கிறபடியே நான் மூக்கறுப்புண்டாப் போலே நீயும் முடியறுப்புண்டு போயித்தனைபோக்கி, அவர்களோடுபுக்கால் பூலியாது காண் என்று பரிபூவித்துச் சொல்லுகிறான்.

ஆரண்யகாண்டம 30-வது ஸர்க்கம் 39-வது ச்லோகம்

तं दृष्ट्वा श्वहन्तारं महर्षीणां सुखावहम् ।

बभूव हृष्टा वैदेही भर्तारं परिष्वजे ॥

தம் த்ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகூவஹம் | பூபூவ ஹ்ருஷ்டா வைதேஹீ பூர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ||

பதவுரை:—ஸத்ருஹந்தாரம்—எதிரிகளை அழித்தவரும், மஹர்ஷீணாம் ஸுகூவஹம்—மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகமளிப்ப

கிருன்; பெரியோர்களைக் கைங்கரியத்தாலே ஈடுபடுத்துகிறான்; யுத் தத்தில் எதிரிகளை வில்லாலே வெற்றிகொள்கிறான்.” [ரா-அ 12-29] என்கிறபடியே, “தருணௌ ரூபஸம்பந்நௌ ஸுகுமாரௌ” என்னும் அழகாலே அபலைகளான பெண்களை வெற்றிகொண்டும், எதிரிகளை “மஹாபலௌ” என்கிற பலத்தாலே ஜயித்தும், கதியற்ற வர்களை “புண்டரீகவிசாலாக்ஷௌ” என்கிற கண்ணிலிருந்து பொழியும் அருளாலே ரக்ஷித்தும் இம்மாதிரியாக அவரவர்களை வெற்றிகொள்ளத்தகுந்த அழகு, பலம், அருள் முதலிய உபகரணங்களை உடையவர்களாயன்றே அவர்களிருப்பது; ஆகையால் “வல்லாளன் தோளும் வாளரக்கன் முடியும் தங்கை பொல்லாத மூக்கும் போக்குவித்தான்” [பெரியாழ்-திரு 4-2-2] என்கிறபடியே நான் மூக்கறுப்புண்டாப்போலே நீயும் தலையறுப்புண்டு போவாயே யொழிய, அவர்களோடு சண்டை செய்யப்புகுந்தால் பவிக்காது காண்! என்று கரனை அவமதித்துச்சொல்லுகிறான்.

வருமான, தம்—அவ்விராமபிரானை, த்ருஷ்ட்வா—பார்த்து, வைதேஹீ — ஸீதாபிராட்டி, பூபூவ—ஸத்தைப்பெற்றாள்; ஹ்ருஷ்டா (ச)—பிரீதியடைந்தாள்.புர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே (ச)—கணவனான அவரை நன்கு தழுவினாள்.

அவதாரிகை:—“चतुर्दशसहस्राणि” (சதுர்த்¹⁴ஸஹஸ்ராணி) இதிப்ரக்ரியையாலே ராக்ஷஸவேட்டையாடின பெருமானுடைய யுத்தூயாஸ பரிஸ்விந்நமான திருமேனியில் ராக்ஷஸ ஸூரவ்ராத வ்ரணூரோபண திவ்யௌஷத்³மான க்ராடூ⁴லிங்க்⁵னத்தைப்பண்ணி, பிராட்டி ஸத்தை பெற்றாள் என்கிறது.

வ்யா:—(தம்) “स्त्रियं पुरुषविग्रहं” (ஸ்திரியம் புருஷவிக்ரஹம்) என்று விண்ணப்பம்செய்யவேண்டும்படி, “ராக்ஷஸபூயிஷ்டமான தேசத்தில் உன்னைக் கொண்டுபோக அஞ்சவேன்” என்றவரை. (தம்) “स्त्रियं पुरुषविग्रहं” (ஸ்திரியம் புருஷவிக்ரஹம்) என்று பிராட்டி வாயாலே அந்நுமதமாக ஆண்ட அன்று துடங்கித் திருவுள்ளத்திலே கறுவியிருந்து, பதினாலாயிரம்

அவ.— “சதுர்த்த¹⁴ஸஹஸ்ராணி ரக்ஷஸாம் பீ³மகர்மணம் ஹதாந்யேகேந ராமேண மாநுஷேண பத்யாதிநா ’ [ரா-ஆ 26-35] [பயங்கரச்செயலையுடைய பதினாலாயிரம் ராக்ஷஸர்களும், தரையிலே நிற்கும் மனிதனை ராமன் ஒருவனாலேயே கொல்லப்பட்டனர்.] என்கிற படியே ராக்ஷஸவேட்டையாடி நின்ற ராமபிரானுடைய, யுத்தத்தால் களைப்படைந்து வேர்த்திருக்கும் திருமேனியில், ராக்ஷஸர்களுடைய அமபுக்கூட்டங்களாலேற்பட்ட புண்களுக்கு அநுமருநதாயிருக்கும் தன் க்ராடூ⁴(गाढ)மான ஆஸிங்கநத்தைச்—இறுக அணைத்தலைச்—செய்து பிராட்டி ஸத்தைப்பெற்றாள் என்கிறது.

வ்யா:—(அவரை) “ஆணுருக்கொண்ட பெண்ணாகிற உம்மை மாப்பிள்ளையாகப்பெற்ற தந்தையார் என்ன நினைப்பார்?” [ரா-அ 30-3] என்று பிராட்டி விண்ணப்பம் செய்யவேண்டும்படி, “அரக்கர்கள் நிறைந்த தேசத்தில் உன்னை அழைத்துப்போக அஞ்சுகிறேன்” என்றவரை. (அவரை) “ஆணுருக்கொண்ட பெண்ணை” என்று பிராட்டி திருவுள்ளத்தில் நினையாவிடினும் வாயாலே சொன்ன அன்றுமுதல் தம்நெஞ்சிலே அதை வைத்திருந்து, பதினாலாயிரம்

ராஷ்டிரமரையும் முடியும் உடலுமாகத் தழித்தது. உதிரவெள்ளத்திலே மிதக்கவிட்டுப் பிராட்டியைக் கையைப்பிடித்துக் கொண்டு காட்டினவரை. (தம்) “आदित्य इव तेजसी” (ஆதித்ய இவ தேஜஸ்வீ) இய்யாதிப்படியே, வீரப்பாட்டுக்குச் சிறு விரல் முடக்குமபடி அவதீர்ணரானவரை. (தம்) படுககை, தலையிலே விடுபூவீழுந்து திருமேனி சிவக்கும் ஸௌகுமார் யாதுயத்தை உடையவரை. (தம்) உகப்பாலே அடுகதுப பார்க்கில் நாயநமான தேஜஸ்ஸுக்கும் அஸ்தானமான திருமேனியுடையவரை. (தம்) ரிஷிகளுக்கும் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையைக் கடலோசையாகாதபடி தலைக்கட்டுகையாலே பூர்ண(மநாரத)ரானவரை. (தம்) ரக்ஷசுகிதமான பொன்னரிமாலையாலே ஸத்ருரவ்ராதவ்ரணங்கிதமான திவ்யமங்களவீக்ரஹத்தை உடையவராயுள்ளவரை.

ராஷ்டிரமரையும் தலைவேறு உடல்வேறுக வெட்டி ரத்தவெள்ளத்திலே மிதக்கவிட்டுப் பிராட்டியைக் கையைப்பிடித்து அழைத்துச் சென்று, ‘ஆணுடையுடுத்த பெண்ணின் செயலிருந்தபடி கண்டாயே?’ என்று சொல்லாமற் சொல்லிக்காட்டியவரை. (அவரை) “ஸௌர்யணைப்போலே தேஜஸ்ஸையுடையவர் ராமபிரான்” [ரா-ஸு 34-28] என்னும் சுலோகத்திற் சொன்னபடியே வீரர்களில் அக்ரகண்யராக—முதலில் எண்ணத்தகுந்தவராக— அவதரித்தவரை. (அவரை) பள்ளியறையில் சயனித்துக்கொண்டிருக்கும்போது, மேலே கட்டியிருக்கும் பூக்கள் உதிர்ந்து திருமேனி கன்றிச்சிவக்கும் படியான மென்மைமிகுதியையுடையவரை. (அவரை) பிரீதியாலே அருகில்வந்து உற்றுப்பார்த்தால், (அக்னியினால் போஷிக்கப்படும்) கண்ணகிற இந்திரியத்திலிருந்து புறப்படும் ஓவியையும் பொறுக்க மாட்டாமல் கன்றிச்சிவக்கும் திருமேனியை உடையவரை. (அவரை) “உற்றுருநவின்ரோடு கூடிய ராவணனை அழிகிறேன்” என்று ரிஷிகளுக்குப் பண்ணிய ப்ரதிஜ்ஞையைப் பொருளற்ற கடலோசையாலேயாகாதபடி நிறைவேற்றுகையாலே (மநாரதம்) நிறைவு பெற்றவரை. (அவரை) சிவந்த ரத்தினத்தாலான பொன்மாலையால் அலங்கரிப்பதுபோலே, எதிரிகளின் அம்புக்கூட்டங்களாலுண்டான புண்களாலே அடையாளமிடப்பட்ட திவ்யமங்களத் திருமேனியை உடையவராயிருப்பவரை.

(த்ருஷ்ட்வா) கருமுகைமாலையைப் பன்னீரிலே தோய்த் தெடுப்பாரைப்போலே, யுத்₃கூ₄யாஸ பரிஸ்விந்நமான திருமேனியைத் தன் பார்வையான பன்னீராலே வழிய வார்த்து. (த்ருஷ்ட்வா) ஆதபாபி₄பூ₄தருடைய ஸீ₄ததடாகப்ரவேஸம் போலே. ராக்ஷஸாஸநிகராபி₄பூ₄தமான திருமேனியைத் தன் பார்வையாகிற பூர்ணதடாகத்திலே தோய்த்தெடுத்து.

(த்ருஷ்ட்வா) ப்ரதிபக்ஷநிரஸநத்தாலே வந்த புகருடைமை. “समोहं सर्वभूतेषु” (ஸமோஹம் ஸர்வபூ₄தேஷு) என்கிற பெருமானுக்கு ஸத்ருக்களுண்டோவென்னில்: “ज्ञानी स्वामैव” (ஜ்ஞானீ த்வாத்மைவ) “मम प्राणा हि” (மம ப்ராணா ஹி) இத்யாதிகளாலே ஆஸிதவிரோதிகள் தனக்கு விரோதிகளாமித்தனையிதே.

(பார்த்து) மென்மைமிக்க கருமுகை மாலையைப் பன்னீரிலே தோய்த்தெடுப்பாரைப்போலே, சண்டைசெய்த களைப்பால் வேர்த்து நிற்கும் திருமேனியைத் தன்பார்வையாகிற பன்னீராலே குளிப்பாட்டி. (பார்த்து) ஸூர்யனூல் களைப்படைந்தவர்கள் குளிர்ந்த குளத்திலே குடைந்தாடுவதுபோலே, ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்டர்களாலே— (அசநிகர:— இந்ந்₃ர:, ராக்ஷஸாசநிகர:—ராக்ஷஸேந்ந்₃ர:, ராக்ஷஸ ச்ரேஷ்ட₂ இந்ந்₃ர:—(தங்களுடைய வஜ்ராயுதம் போன்ற) அம்புகளாலே அடிக்கப்பட்ட திருமேனியைத் தன்னோக்காகிற நிறை குளத்திலே நீராட்டியெடுத்து.

(எதிரிகளை அழித்தவரை) எதிரிகளை அழித்ததாலுண்டான ஒளியுடைமையைச் சொல்லுகிறது. “நான் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் (என்னை அடையும் விஷயத்தில்) ஒருபடியாயிருப்பவன்” [கீதை9-29] என்கிற ஸர்வேச்வரனுன ராமனுக்கு எதிரியுண்டோ? என்னில்: “ஞானியோவெனில் எனக்கே தூரகன் என்பது என்நினைவு” [கீதை 7-18] “த்₃விஷத₃ந்நம் ந ப்₄க்தவ்யம் த்₃விஷநதம் நைவ ப்₄ஜயேத் பாண்ட₃வாந் த்₃விஷஸே ராஜந்! மம ப்ராணா ஹி பாண்ட₃வா:” [பார-உத்74-27] [த்வேஷிப்பவனின் அன்னம் புஜிக்கத்தக்₃ தன்று; த்வேஷிப்பவனை புஜிப்பிக்கவும் கூடாது; அரசனே! நீ பாண்டவர் களை த்வேஷிக்கிறாய். பாண்டவர்கள்? எனக்கு ப்ராணானன்றோ.] என்பது முதலான ப்ரமாணங்களாலே அடியார்க்கு எதிரிகள் தனக்கு எதிரிகளாயன்றோ எம்பிரானுக்கிருப்பது.

(மஹர்ஷீணம் ஸுகூவஹம்)யுத்தூப்ராரம்பும் துடங்கி, 'ஐம் பூவிஷ்யதி' என்று வயிறுபிடித்து து:க்கிராயிருந்த மஹர்ஷிகளுடைய பயம்தீரஸ்த்ருக்களடங்கக்கொண்டு. அவர்களுக்கு ஸுகூவஹராயிருப்பவரை. (மஹர்ஷீணம் ஸுகூவஹம்) தம்முடைய போஷ்ய குடும்பத்துக்கு ஸுகத்தைப் பண்ணித் * தம்முடைய ஸத்தைக்கு ஆபாதகரானவரை.

(பபூவ) மாலையும் மணமுட்போலே அத்யந்தம் ஸுகு மாரரான விக்ரஹத்தையும் ஸ்வபாவத்தையுமுடைய பெரு மாள். கடிநகூரஸ்வபூவரான முரட்டுராஷஸரோடே யுத்தம் ப்ராரம்பித்தபோது துடங்கி ப்ரேமாதீயத்தாலே மாண்டுகிடந்த பிராட்டி, திருமேனியிலே திங்கின்றியிலே நின்ற பெருமானைக்கண்டு ஸத்தைபெற்றாள் என்கிறது.

(மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகமளிப்பவரை) சண்டை ஆரம்பித்தது முதல் 'என்வருகிறதோ?' என்று (பயத்தாலே வலிகுமும்) வயிற்றைப் பிடித்துக்கொண்டு துன்புற்று நிற்கும் மஹர்ஷிகளுடைய பயம்தீர எல்லா எதிரிகளையும் அழித்து அவர்களுக்கு ஸுகமளிப்பவராயுள்ளவரை. (மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகமளிப்பவரை) "தே வயம் பூவதா ரக்ஷ்யா பூவத்₃ விஷ்ய வாஸிந:" [ரா-ஆ 1-20] [உம்தேசத்திலே உம்மையண்டி வலிகுமும் நாங்கள உம்மாலே ரக்ஷிக்கப்பட வேண்டியவர்கள்] என்கிறபடியே தம்மால் போஷிக்கப்படவேண்டிய குடும்பம் போன்றவர்களான மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகமளித்துத் * தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உண்டாக்கிக்கொண்டவரை.

(ஸத்தைபெற்றாள்) "பூ₄ ஸத்தாயம்" என்றுதாது. மாலையும், அதிலுள்ள மணமுட்போலே மிகவும் மென்மையுள்ள திருமேனியையும் அதிலுள்ள ஸௌகுமார்யாதி ஸ்வபாவங்₁யையுமுடைய ராம பிரான, முரட்டு மேனியையும் தன்மையையும் உடைய அரக்கரோடு சண்டைசெய்ய ஆரம்பித்ததிலிருந்து அன்பின் மிகுதியாலே ஸத்தை அழிந்து கிடந்த பிராட்டி, திருமேனியிலே ஒரு திங்கின்றியிருந்த பிரானைக்கண்டு ஸத்தைபெற்றாள் என்கிறது.

* 'தம்முடைய' என்றது "பூ₄வ" என்றதையொட்டிப் பிராட்டியைக் குறிக்கிறதாகவுமாம்.

(ஹ்ருஷ்டா) தர்மியுண்டானால் தர்மம் பிறக்கக்கடவ திறே. ராமஸௌந்தர்யத்தை முழுக்கக் கண்டு திருவுள்ளம் ஈடுபட்டபடி.

(வைதேஹீ) ஐயர் வயிற்றிலே பிறந்திலேனாகில் எனக்கு இப்பேறில்லையே. (வைதேஹீ) இக்குடியில் பிறந்திலேனாகில் பெருமாள் என்னைக் கைபட்டியாரே. (வைதேஹீ) இந்நிலத் தில் பிறந்திலேனாகில் இவ்வில்லோட்டை ஸௌப்ராத்ரம் கிடையாதே. அவ்வில்லோட்டை ஸௌப்ராத்ரமில்லையாகில் வீர்யஸூல்கையாக இவ்விவாஹம்—(வாகாரம்)—கூடாதே. (வைதேஹீ) தநூர்ப்பங்கமாத்ரத்திலே என் னையும் தம் முடைய வம்ஸுத்தையும் பெருமானுக்கு அடிமையாக எழுதிக்கொடுத்த ஐயர், இந்த ஆகாரங்கண்டால் என்ன படுவரோ?

(உகந்தாள்) தர்மிக்கு ஸத்தையுண்டானால் தர்மம் தானாகவே உண்டாகுமன்றே. அப்படியே தர்மியான தான் உண்டாகவே, தர்மமான உகப்பு தானாவே உண்டாயிற்று. ஸத்தை பெற்றபின்பு ராமனுடைய வடிவழகைப் பூர்ணமாகப்பார்த்துத் திருவுள்ளம் உகந்தாள் என்றபடி.

(வைதேஹி) பிராட்டியானவள் இச்சமயத்தில் தன் நற்குடிப் பிறப்பை அநுஸந்திக்கையாலே 'வைதேஹி' என்று நிர்ந்தேசிக்கிறார் வாலமீகி பகவான். (வைதேஹி) விதேஹராஜபுத்திரி. விதேஹராஜாவான எந்தைக்குப் பெண்ணாய்ப்பிறக்கவில்லையென்றால் இப்பேறு எனக்கு இல்லாமலன்றே போயிருக்கும் என்று அநுஸந்தித்தாள். (வைதேஹி) விதேஹ ராஜாக்களின் குலத்துதித்தவள. இக்குலத்திலே பிறந்திலேனாகில் இக்ஷுவாகுவம்ச்யரான ராமபிரான் என்னைக் கைபட்டிருக்கமாட்டாரன்றே. (வைதேஹி) விதேஹ தேசத்தின் அரசிளங்குமரி. இந்த தேசத்திலே பிறந்திலேனாகில் இந்த (சிவ) தநுஸ்ஸோடு ஸம்பந்தம் கிடைத்திராது. அதில்லையாகில் (அதை முறித்த) வீர்யத்திற்குப் பரிசாக ஏற்பட்ட ராமவிவாஹம் நடந்திரா தன்றே. (வைதேஹி) விதேகராஜபுத்திரி. வில்லை ஓடித்ததற்கு மட்டும் தம்முடைய விதேகவமிசத்தையே ராமபிரானுக்கு அடிமையாக எழுதிக்கொடுத்து என்னைக்கொடுத்த எந்தை இப்படிப் பதினாலாயிரம் -அரக்கரை ஒருவராய்க்கொன்று நிற்கும் நிலையைக்கண்ண தனி—27

(வைதேஹீ) “**पुंसां दृष्टिचित्तापहारिणं**” (பும்ஸாம் த்₃ருஷ்டிசித்தாப ஹாரிணம்) என்றபடியே ஸர்வலோகாகர்ஷகமான இந்நிலையை ஐயரையொழிய நான் காண்பதோ என்று பித்ருஸ்ம்ருதி பண்ணுகிறாள்.

(பர்த்தாரம்) பாணிக்ரஹணவேளை துடங்கி பதித்வப்ரதிபத்தி பண்ணிப்போந்தாள். இப்போதிடே தாத்வர்த்தம் ஜீவித்தது.

(பரிஷஸ்வஜே) (ஸஸ்வஜே) ஆலிங்கநம் பண்ணினாள்; (பரிஷஸ்வஜே) பரிபூர்ணமாகத் தழுவினாள். (பரிஷஸ்வஜே) பர்யாப்தமாகத் தழுவினாள். தழும்பு மாறுமளவும் தழுவினாள். ஸரவ்ரணங்களாலே வந்த தழும்பெல்லாம் மாறுமளவும் திருமுலைத்தடத்தாலே வேதுகொண்டாள். தான் கைகண்ட மருந்திடே. ஸரவ்ரணங்களுக்கு ஆலிங்கனமாமிடத்தில் ஐந்தோடு ஐந்தூரோடு வாசியில்லையே.

டால் என்ன பாடுபடுவர்! (வைதேஹி) விதேகராஜபுத்ரி. “தன் வடிவழகு, வண்மை, குணங்கள் ஆகியவற்றால் ஆண்களின் கண்ணையும் நெஞ்சையுங்கூடக் கவருமவன் ராமன்” [ரா-அ 3-29] என்கிறபடியே ஆண்பெண் வாசியில்லாமல் உலகிலுள்ள அனைவரையும் ஈடுபடுத்தும் இவருடைய இந்நிலையை எந்தந்தை காணாமல் நான் மாத்திரமோ காண்பது? என்று தந்தையை நினைக்கிறாள்.

(பர்த்தாவை) ராமபிரானைக் கைப்பிடித்ததிலிருந்தே ‘இவர் நம் கணவர்’ என்று நினைத்தவள் பிராட்டி. ஆயினும் இப்போதே ‘**पुं-परणे**’ என்னும் தாதுவிலிருந்து தோன்றிய ‘பர்த்தா’ [பரிப்பவன்-ரக்ஷிப்பவன்] என்னும் சொல் பொருளுடையதாயிற்று.

(பரிஷஸ்வஜே-நன்றாகத் தழுவினாள்) (ஸஸ்வஜே) ஆலிங்கநம் செய்தாள்; (பரிஷஸ்வஜே) பரிபூர்ணமாகத் தழுவினாள். (பரிஷஸ்வஜே) பர்யாப்தம யதா புவதி ததா ஸஸ்வஜே. போதுமென்று சொல்லும்படி தழுவினாள். வில்லேந்திய தழும்பு மறையும்வரையில் தழுவினாள். அம்புபட்ட காயங்கள் எல்லாம் மறையும்வரையில் திருமுலைத்தடங்களாலே ஓத்தடங்கொடுத்தாள். அம்புபட்ட புண்ணுக்கு ஆலிங்கனமே கைகண்ட மருந்து என்பது பிராட்டியே பல சமயங்களில் அநுபவித்தறிந்த விஷயமாயிற்றே. தன்னுடைய

அந்நகரங்கர் உள்ளூற எய்த புண்ணுக்கு மருந்தான இது. தே தால் புரை எய்த புண்ணுக்கு மருந்தாகச்சொல்ல வேணுமோ? என்றிருந்தாள். ஒரு கொடியாகில் ஒரு- (கிறது)-கொள்கொம்பைத் தழுவி யல்லது நில்லாதேற. (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) நித்யஸம்யோகஸ்துதிருபமான பர்த்தருத்வாகாரம் ஒரு கொள்கொம்புக்கு உண்டானால், ததா தாரமாய்க்கொண்டு கொள்கொம்பை முட்டப் படர்ந்து அதைச் சிறப்பித்துக்கொண்டல்லது ஸ்வரூபமில்லையே பார்யாத்வாகாரமான கொடிக்கு. “भर्तारमवलम्ब्यैव भार्यायाः स्थितिरिष्यते। अवलम्ब्य द्रुमं वृक्षी स्योयते न विना द्रुमम्॥” (பர்த்தார மவலம்ப்யயைவ பரர்யாயா: ஸ்தீ, திரிஷ்யதே! அவலம்ப்யயத்யருமம் வல்லீ ஸ்தீயதே ந விநா த்யருமம்) என்னுமாயேபோலே.

பஞ்சேந்திரியங்களாகிற ஐந்து அம்புகள் எய்ததால் ஏற்பட்ட புண்ணுக்கு ஆவிங்கநம் மருந்தாகும்போது, அரக்கர்கள் நூற்றுக் கணக்கான அம்புகளை எய்ததால் ஏற்பட்ட புண்ணுக்கும் அது தானே மருந்தாகும்? ஐந்து புண்ணுக்கு ஆகும் மருந்து ஐந்தாறு புண்ணுக்கு ஆகாதென்று உண்டோ? அந்தரங்கையாய் (அகல கில்லேனென்று) அருகிலிருக்கும் தான் (இந்திரியங்களாகிற அம் பாலே) நெஞ்சையும் ஊடுருவும்படி எய்ததாலுண்டான புண்ணுக்கு மருந்தான இவ்வாலிங்கனம் தூரஸதர்னான அரக்கர்கள் தோலில் மாத்திரம் தைகரும்படி அம்பெய்ததாலுண்டான புண்ணுக்கு மருந்தாவதில் தடையென்ன என்று நினைத்தாள். “கோல்தேடி யோடும் கொழுந்து” [இர-திருவ-27] என்கிறபடியே ஒருகொடியா யிருப்பது, ஒரு கொள்கொம்பைத் தழுவினாலல்லது நிலைநிற்காதே. பெண்கொடியன்றே இவள். (கணவனைத் தழுவினாள்) எப்போதும் (கொடியுடன்) சேர்ந்திருக்கையால் பர்த்தாவாய்-(தாங்கி நிற்பதாய்)- இருக்கும் தன்மை ஒருகொள் (கொழு) கொம்புக்கு இருந்தால் அது முழுவதும் வியாபித்து அதற்குப் பெருமையை விளைத்துக்கொண் டிருந்தாலொழிய ஸ்வரூபமில்லையே பார்யா -(பரணீயா, தாங்கப் படுவது)- என்னும் தன்மையுடைய கொடிக்கு. “கணவனைப்பற்றி நிற்குமிருப்பே மனைவிக்கு ஸ்வரூபமெனப்படுகிறது; கொடியானது மரத்தைப்பற்றியே நிற்கிறதாயும் மரத்தைவிட்டால் ஸத்தையிழக்கிற தாயுமுள்ளதலே” என்னும் ப்ரமாணம் காண்க.

(தம்) என்கிற பதம் பெருமானுடைய ஸர்வாகாரங்களையும் காட்டுகிறது. (த்ருஷ்ட்வா) என்கிற பதத்தாலே பெருமானுடைய ஸர்வாகாரங்களையும் நோக்கிக் காணக் கண்ணுடையாள் பிராட்டியென்கிறது; (ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணம் ஸுகாவஹம்) என்கிற பதங்களாலே தன்னோடு குடல் துவக்கு உண்டான சேதநர்க்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணினபோதல்லது இவரைக்-(னை; னை)-காணக் கண்ணிலலை என்கிறது. (பபூவ) அத்தலைக்கு அதிஸயாவஹையாய் ஸத்தைபெற்றபடி. (ஹ்ருஷ்டா) “ஸதி தர்மிணி தர்மாச்சிந்த்யந்தே.” (வைதேஹீ) உபகாரஸம்ருதி பண்ணுகிறாள். (பர்தாரம்) தன் கார்யம் சுமந்து நடத்தினார் என்கிறாள். தன் கார்யம் சுமந்து நடத்துகையாவது. -“**पितृश-
शुणं माता**” (பிதூர்த்ஸுகுணம மாதா) என்கையாலே, தன் புத்ர

“அவரை” என்னும் சொல், ஸ்ரீராமபிரானுடைய செளர்யம், வீர்யம் முதலிய எல்லாத்தன்மைகளையும் காட்டுகிறது. “பார்த்து” என்கிற பதத்தாலே, “ராமபிரானுடைய எல்லாத்தன்மைகளையும் நன்றாகக்காணலாம்படியான கண்ணையுடையவள் பிராட்டியே” என்று உணர்த்தப்படுகிறது. “சத்துருக்களை அழித்தவரை-மஹரிஷிகளுக்கு ஸுகமளித்தவரை” என்கிற பதங்களாலே, “தங்கள் பிள்ளைகளான சேதனருடைய துன்பத்தைத் துடைப்பதும், இன்பத்தைப் பெருக்குவதும் செய்யாதபோது, பிராட்டி ராமபிரானைக் காண விரும்பமாட்டாள்” என்று சொல்லப்படுகிறது. (பபூவ-ஸத்தை பெற்றாள்) தன் பார்வையாகிற பன்னீராலே குளிப்பாட்டுவதன் மூலம் ராமபிரானுக்குச் சிறப்பை -(அதிசயத்தை)- விளைப்பிக்கையாலே தன் சேஷத்வஸ்வரூபம் பெற்றாள் என்கிறது. சேஷிக்கு அதிசயத்தை விளைக்கையன்றே சேஷபூதனுடைய லக்ஷணம், (உகந்தாள்) “தர்மி ஸித்தித்தபிறகே தர்மங்கள் ஆராயப்படுகின்றன” என்னும் நியாயத்தாலே தர்மியான தான் ஸத்தைப்பெற்ற பின்பு, தர்மமான உகப்பு தானாகவே உண்டாயிற்று. (வைதேஹி) தந்தை விஷயமாக நெஞ்சாலே நன்றி செலுத்துகிறாள். (பர்த்தாவை) பர்த்தா-பரிப்பவன்; (குடும்பத்தைச்) சுமப்பவன். பர்த்தாவாகையாலே என்னுடைய காரியத்தைத் தான் சுமந்து நடத்தினார் என்கிறாள். “தந்தையைக்காட்டிலும் தாய் பிள்ளையிடம் பத்துமடங்கு பிரியம் வைத்திருக்கிறாள்” [வஸிஷ்ட 13-2] என்று ப்ரமாணம

ரக்ஷணம் பண்ணுகையிறே. (பரிஷஸ்வஜே) ஆஸ்திரரக்ஷணத் தால் வந்தகளிப்புக்குப் போக்குவீடு ஆலிங்கநம்போலே யிருந்தது. அவருக்கும் ப்ரயோஜநம் அதுபோலேகாணும்.

ஆரண்யகாண்டம் 63-வது ஸர்க்கம் 12-வது ச்லோகம்

अस्मिन् मया सार्धमुदारशीला शिलातले पूर्वमुपोपविष्टा ।
कान्तसिता लक्ष्मण जातहासा त्वामाह सीता बहु वाक्यजातम् ॥

அஸ்மிந் மயா ஸார்த்தமுதாரஸீலா
ஸீலாதலே பூர்வமுபோபவிஷ்டா ।
காந்தஸ்மிதா லக்ஷ்மண ஜாதஹாஸா
த்வாமாஹ ஸீதா பூஹு வாக்க்யஜாதம் ॥

பதவுரை:—லக்ஷ்மண—லக்ஷ்மணனே! அஸ்மிந்—இந்த, சிலாதலே—பாறையின் மேல், மயா ஸார்த்தம்—என்னோடே கூட, உதாரஸீலா—(உடம்புகொடும்பதில்) உதாரத்தன்மையை உடையவளாய், காந்த ஸ்மிதா—இனிய புன்சிரிப்பை உடைய வளான, ஸீதா—சீதாதேவி, பூர்வம்—முன்னதாகவே, உபோப விஷ்டா—நாலாபுறமும் (மாறிமாறி) உட்காருமவளாய், ஜாத ஹாஸா—(பெரிய சிரிப்பை உடையவளாகி, த்வாம்—உன்னை நோக்கி, பூஹு—பலவிதமான, வாக்க்யஜாதம்—வசனஸமூகங் களை, ஆஹ—சொன்னாள்.

அவ:—(அஸ்மிந்)—முன்பு தாமும் பிராட்டியும் ஜலக்ரீடாதி கள் பண்ணி ஸரஸமாகப் புரிமாரிற்றோரிடத்திலே, பிராட்டி

சொல்லுகையாலே, பிள்ளையை ரக்ஷிப்பதைத் தன் காரியமாகவே நினைக்கிறாள் என்று தாய். அதனாலே ஸர்வலோகமாதாவான இவளும் “என் காரியத்தைச் சுமந்து நடத்தினார்” என்று அநுஸந்திக்கிறார் மஹர்ஷி ரக்ஷணம்பண்ணின இப்போது. (நன்றாகத் தழுவினார்) அடியார்களை அளிப்பதால் ஏற்பட்ட ஆநந்தத்துக்குப் போக்குவீடு ஆலிங்கநம் போலேயிருந்தது பிராட்டி பிராணைத் தழுவினதைப் பார்த்தால், உடம்பு நோவநின்று அடியாருடைய எதிரிகளை அழித்ததுக்கு, இவ்வாலிங்கனத்தையே ராமபிரானும் பிரயோஜந மாகக் கருதுகிறார்போலும்.

யைப்பிரிந்து தாமும் இனையபெருமாளுமாய்த் தேடிக் கொண்டுவாராநிற்கச்செய்தே அவ்விடத்தைக்கண்டு இனைய பெருமானைப் பார்த்து அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:— (அஸ்மிந்) இப்படி வெறுந்தரையாயிருக்கிற இடத்திலேகாண் அன்று நாம் எடுப்பெடுத்தது. (மயாஸார்த்தம்) ப்ரணயதாரையில் தம்மைத்தாம் சாலமதித்திறையிருப்பது. நாழங்கூடக் காணவந்த சோழரோபாதியாகக் கடக்க நிற்கும்படி அவளுடைய அளவுடைமையும் வித்யுக்ஷத₄ மாகப் பரிமாறினபடியுங்காண்! (உதாரஸீலா) படைவீட்டில் இருந்த நாள் மாமனார் மாமியார்க்குக் கூசிப் படிவிடுவாரோபாதி அளவுபடவாயிற்று போகம் செல்லுவது. இப்போது அவ்வளவன்றிக்கே ஏகாந்த ஸ்தலமாகையாலே, தன்னை முற்

அவதாரிகை:— பிராட்டியோடு கூடியிருந்தபோது ஒருநாள் தாமும் பிராட்டியும் நீர்வினையாட்டுகள் வினையாடி சிருங்காரரஸத்தோடு பரிமாறப்பெற்ற ஓரிடத்திலே, பிராட்டியைப் பிரிந்து தாமும் லக்ஷ்மணனுமாய்த் தேடிக்கொண்டு வரும்போது அவ்விடத்தைக்கண்டு, லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து இப்பாசரம் அருளிச்செய்கிறார் ராமபிரான்.

வ்யா:— (இந்தப் பாறையில்) இப்படி வெறும் தரையாயிருக்கிற இடத்திலேயன்றே அன்று நாம் பேரின்பம் அனுபவித்தது. (என்னோடு கூட) *மூவாதவரை நெடுந்தோள் மூர்த்தியாகையாலே, காதல் பரிமாற்றத்திலே ஒப்பாரும் மிக்காரும் இல்லாதவராகத் தம்மை மதித்திருப்பர் ஸ்ரீராமபிரான். அப்படிப்பட்டவர், 'நான்கூட' (நாடகத்திலே) காதல் வினையாட்டுக்களைக் காணவந்த (சோழ) அரசனைப்போலே அப்ரதானனும், தூரநிற்கும்படி அன்று அப் பிராட்டி பேரளபுடையளாபு அநிலமர்த்தையாய், ப்ரதானையாய்ப் பரிமாறினான்றே" என்கிறார். "ஸஹ யுக்தோதயே" என்கிற பாணிநிஸூத்ரத்தையொட்டி, "என்னோடுகூட" என்று ராமபிரான் சொல்லுகையாலே, காதல்வினையாட்டிலே அவரும் அப்ரதானரானார் என்னுட்கருத்து வெளப்படுகிறதன்றே. (வணமைமிகுந்தவர்) உடம்பு கொடுப்பதிலே உதாரத்தன்மையுடையவளாயிருந்தாள். என்றபடி. அயோத்தியிலிருக்கும்போது, மாமனான தசரதருக்கும், மாமியார்களுக்கும் கூசவேண்டியிருக்கையாலே, தானியத்தை அளந்து கொடுப்பவர்களைப்போலே, போகத்தை அளவோடு

றுட்டாக ஸர்வஸ்வதானம் பண்ணிக்கொண்டு இருந்தா ளாயிற்று. (ஸீலாதலே பூர்வம்) ஜலக்ரீடா பண்ணுகிற தோர் இடத்திலே ஸீலாதலமாய், இளைத்தவிடத்திலே அதிலே ஏறுவதாகப் பெருமாள் முற்கோலிக்கணிசிக்க; “प्रक्षितज्ञास्तु क्रोशलाः” (ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து கோஸலா:) என்கிற அதிலேயும் ஒரு ஸம்பந்தமுண்டிறே இவளுக்கு; அதை இவருடைய இங்கிதாதிகளைக்கொண்டு அறிந்து, இவரை இளைப்பிக்கவேணுமென்றுபார்த்துப் பெருமாள் ஏறுவதாகக் கணிசித்த துறையை அடைத்துக்கொண்டிருந்தாள். (உபோபவிஷ்டா) அப்படியாயிருக்குமிறே எங்கும்.

(காந்தஸ்மிதா) வெறும்புறந்திலேதானே துவக்கவல்ல வள்; முறுவலைச் சேர்த்தாற்போலேயாயிற்று முகந்தானிருப் பது. அதுக்குமேலே அப்போது பிறந்த வெற்றியாலே

கொடுத்துவந்தாள் பிராட்டி. இப்போது கூசவேண்டிய பெரியோர் கள் ஒருவருமில்லாமல் தனியிருப்பாகையாலே தன்னைப் பூர்ணமாக எம்பெருமானுக்கு அனுபவிக்கக் கொடுத்தாளாயிற்று. அதை நினைத்து ‘(உடம்புகொடுப்பதிலே) உதாரத்தன்மையுள்ளவள்’ என்கிறார். (பாறையிலே எனக்கு முன்னதாகவே உட்கார்ந்தாள்) நீர் விளையாட்டு விளையாடும் நீர்நிலையில் ஓரிடத்திலே ஒரு கற்பாறையிருந்தது. விளையாடிக்களைத்த ராமபிரான் அப்பாறையிலே ஏறி இளைப்பாறலாம் என்று நினைத்து அதைநோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தார் “பார்வையைக்கொண்டே நினைவை அறியுமவர்கள் கோசலதேசத்தவர்கள்” [] என்கிற கோசல ராஜகுடும்பத்திலே புகுந்து ஸம்பந்தம்பெற்றவளான பிராட்டி இவர் நினைவை இவருடைய முகபாவம் முதலானவற்றைக்கொண்டு அறிந்து, இவரைப்பாறையிலே ஏறவிடாமல் செய்து களைப்படைவித்து நம்மிடம் தோற்கச்செய்யவேண்டும் என்று ஸங்கல்பித்து, பாறையிலே பிரான் ஏறுவதற்கு முன்னதாகவே ஏறி அவர் ஏற நினைத்த பகுதியை அடைத்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தாள். (மாறி மாறி உட்கார்ந்தாள்) அவர் பாறையின் அப்பகுதியைவிட்டு வேறொரு பகுதியில் ஏற முற்பட்டார்; அங்கும் தான் முன்னதாகவே சென்று அடைத்துக்கொண்டாள். இப்படியே அப்பாறையின் எல்லாப்பகுதிகளிலும் பிராட்டிக்கே வெற்றியும் பெருமாளுக்கே தோல்வியும் ஆயிற்று.

(இனிய புன்சிரிப்பையுடையவள்) ஸாமான்யமாகவே புன்சிரிப்பாலே என்நெஞ்சை மயக்கவல்லவள்; முறுவலோடு சேர்த்தே ஸ்ருஷ

ஜாதஹாலையானாயிற்று. (த்வாமாஹ) இதுக்குமுன்பு. தொடங்கினவற்றில் தலைக்கட்டாதே மீனமதிலையேறே பெருமான்; இதொன்றும் தலைக்கட்டப்பெற்றதில்லை; அந்தாலே லஜ்ஜித்துக் கவிழ்தலையிட்டார் பெருமான்; அவரை விடா. அவரைப் போர்ப்பொலியச் சொல்லிக் கொண்டாடும் இனையபெருமான் முகததைப்பார்த்தான். "பாரீரோதம்பியீர்! நீங்கள் நினைத்ததெல்லாம் தலைக்கட்டினிகோளிரே; நீங்கள் வல்லவலிய ஆண்பிள்ளைகள்; நாங்கள் பெண் பெண்டுகள். நீங்கள் வேட்டைக்கும் வினைக்கும்போய்வ்யாபரிக்குமவர்கள்; நாங்கள் வீடுவிட்டுப் புறப்பட்டறியோம். உங்களுக்கு நினைத்தவகைகளெல்லாம் தலைக்கட்டலாயிரே. உங்கள் தமயனார் வென்றாரிரே" என்று பஹுமுகமாகக்கொண்டு இவ்வார்த்தை அருளிச்செய்தாளாயிற்று.

ஆரண்யகாண்ட தனிச்லோகம் முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

டிக்கப்பட்டது போலே தோற்றும் முகம். (பெருஞ்சிரிப்பை உடைய ளானான்) அப்படிப்பட்டவள், அப்போது என்னைவெற்றி கொண்ட படியாலே புன்சிரிப்புகும்மேலே பெருஞ்சிரிப்பை உடையவளானான். (உன்னைக் குறித்துச் சொன்னான்) இதற்கு முன்பெல்லாம் தொடங்கின காரியத்தை முடிக்காமல் மீளுவதில்லை ஸ்ரீராமபிரான. இது ஒரு விஷயத்திலே ஆரம்பித்த காரியத்தை முடிக்கமுடியவில்லை. ஆகையாலே வெட்கமடைந்து தலையைக் கவிழ்ந்துகொண்டு நின்றார். அவரை விட்டாள பிராட்டி. எப்போதும் ராமனுடைய பெருமையையே பெரிதும் பேசிக்கொண்டிருக்கும் தன்மையை உடைய லக்ஷ்மணனுடைய முகத்தைப்பார்த்தான். (பலபடியான வாக்யஸமூஹங்ைச் சொன்னான்) "திருத்தம்பியாரே! பார்த்தீரா உம் அண்ணாருடைய ஸாமர்த்தியத்தை. நினைத்ததையெல்லாம் முடித்தவர்களாயிறே நீங்கள். வலிமிக்க ஆண்பிள்ளைகளானே நீங்கள். நாங்கள் அபலையான பெண்பிள்ளைகள். நீங்கள் வேட்டைக்கும் சண்டைக்கும் போய் அருஞ்செயல் புரிபவர்கள். நாங்கள் வீடு விட்டுப் புறப்பட்டறியோம். நீங்கள் நினைத்தபடியெல்லாம் முடிக்கக் கூடியவர்கள். அதனால் உங்களை தமயனாரே இப்போதும் வெற்றிகொண்டார்!" என்று பலவிதமாக இப்படி லக்ஷ்மணனைப் பார்த்து அன்பின மிகுதியாலேற்பட்ட பரிஹாஸ வார்த்தைகளை அருளிச் செய்தாளாயிற்று.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமி தாஸ விரசிதமாஸா

தனிச்லோகம் (௨) ரப்பணத்தில் ஆரண்யகாண்டம் முற்றிற்று.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 1-வது ஸர்க்கம் 71-வது ச்லோகம்

पद्मकेसरसंसृष्टो वृक्षान्तरविनिस्तृतः ।

निश्वास इव सीताया वाति वायुर्मनोहरः ॥

பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்டோ வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்ருத: |

நிச்வாஸ இவ ஸீதாயா வாதி வாயுர்மனோஹர: ||

பதவுரை:—வாயு:—காற்று, பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:—
தாமரைப்பூவின் தாதுக்களோடு கலந்தகாய், வ்ருக்ஷாந்தர
விநிஸ்ஸ்ருத:—மரங்களின் நடுவேயிருந்து வெளிவருவதாய்,
ஸீதாயா:—ஸீதாதேவியினுடைய, நிச்வாஸ: இவ—மூச்சுக்
காற்றுப்போலே, மனோஹர:—மனஸஸை அபஹரிப்பதாய்,
வாதி—வீசுகிறது.

அவதாரிகை:—(பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) 'ஸர்வப்ராணி
கூளுக்கும் ப்ராணநேஹதுவான காற்றுத்தானே நம்மை
ஸர்வஸ்வாபஹாரம் பண்ணுநின்றதி' என்கிறார்.

வ்யா:—(பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) இக்காற்றின் கார்யம்
தூளியெழுந்து செல்லாநின்றது (பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:)
*தாமரையாள் கைவிட்டபடியாலே தாமரைத்தாதும் ப்ரதி

அவதாரிகை:—பெருமாள் பிராட்டியைப்பிரிந்து பம்போப
வனத்தில் தங்கியிருக்கையில், மந்தமாருதத்தைப் பொறுக்கமாட்டா
மல், "எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் உயிர்வாழக் காரணமான காற்று
தானே என்னுடையதான எல்லாவற்றையும் கொள்ளை கொள்கிறது"
என்று அருளிச்செய்யும் பாசரமிது.

வ்யா:—(தாமரைத் தாதோடு கூடியது) இக்காற்றின் காரியம்
அடங்கியோ, தாழ்ந்தோ இல்லாமல் எல்லாநூறியும்படி தூளி
யெழுந்து செல்லாநின்றது. கேஸரம்-தாது; மகரந்ததூளி. தாமரைத்
தடங்கனையெல்லாம் நிர்த்தூளியாக்கிக்கொண்டு, தூளியெழுந்து
செல்கின்றது என்றுபூர்வம். (தாமரைத் தாதோடு கூடியது) தாமரை
யிலெழுந்தருளியிருக்கும் * தாமரையாளாகிற பிராட்டி "என்னைக்
கைவிட்டபடியாலே தாமரைத்தாதும் என்னோடு எதிரிட்டுக்கொண்டு
தனி—28

கூலித்தது. (பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) “**पादारन्तुदमेव पङ्कजरजः**” (பாதாரூந்துதுதமேவ பங்கஜரஜ:) என்று அவள்தனக்குமகப் பட பூாதகமானது நமக்கு பூாதகமாகச் சொல்லவேண்டா விடேற. (பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) இதினுடைய ராஜஸ மிருக்கிறபடியென்! நம்மையும் மதிக்கிறதில்லையே. (பத்மகேஸாஸம்ஸ்ருஷ்ட:) இதுக்கடி கண்டகிகளோட்டை ஸம்ஸர்குமிடேற. (பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) இத்தைக் காற்றென்றிருந்தோம். இது கேஸரியாயிருந்ததீ! (பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:) தனக்குமேலே கூட்டுப்படையும் தேடிவாரா நின்றது. ரூபவார்களிடேற அஸஹாய சூரராயிருப்பார். இது ரூபஹீனமாகையாலே துணைதேடுமிடேற.

இப்படி பாதகமாய் வந்ததாகில், அறிந்து ஏற்கவே பரிஹரிக்கத் தட்டென்னென்ன; (வருகாந்தரவிநிஸ்ஸந்த:)

காற்றேடு சேர்ந்துவந்து என்னை நலிகின்றது. (தாமரைத் தாதோடு கூடியது) “பிராட்டி! தாமரைத்தாது தேவரீருடைய திருவடிகளைத் துன்புறுத்துவதாகவே ஆகிறது.” [புரீகுண-42] என்று தன்மேல் எழுந்தருளியிருக்கும் அவளுக்குங்கூடத் துன்பம் விளைக்கும் இது, * திருமகள் கரந்தொடச் சிவந்துகாட்டும் நமக்குத் துன்பம் விளைக்கு மென்பதைச் சொல்லவேண்டாமன்றே. (தாமரைத் தாதுக்களோடு கூடியது) இக்காற்றினுடைய ராஜஸம்-(1. ரஜோகுணம். 2. தாமரை மகரந்தப்பொடிகள்.) இருந்தபடியென்! சக்ரவர்த்தித்திருமகளுள் நம்மையும் மதிக்கிறதில்லையே. (தாமரைத் தாதுக்களோடு கூடியது) இதுகருக் காரணம் கண்டகிகளான-(1. துன்புறுத்துவதான 2. முள் நிரம்பியதான)-தாமரையோடு சேர்த்தியன்றே. (தாமரைக் கேஸரங்க ளோடு கூடியது) இதைக் காற்றென்று நினைத்தோம். இதுவோ வெளில் கேஸரியாய் -(1. ஸிம்ஹமாய். 2. கேஸரங்களோடு கூடிய தாய்)-இருக்கின்றது. (தாமரைத் தாதோடுகூடியது) தான் துன்புறுத்துவதற்குமேலே துணையாக பத்மகேஸரப் படையொன்றையும் தேடிவருகின்றது. (தூருட்புமான) ரூபத்தையுடையவர்களன்றே துணையில்லாமலே எதிரிகளை ஜயிக்கவல்ல சூரராயிருப்பார்கள். இக்காற்று ரூபமற்றதாகையாலே துணைதேடிக்கொண்டு வந்தது.

இப்படித் துன்புறுத்துவதாய் வந்ததாகில், இது வருவதை அறிந்து முன்னதாகவே தவிர்த்திருக்கக் கூடாதோ என்னில்: (மரங

தூரத்திலே கண்டு பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடி, “குன்றுடு பொழில் நுழைந்து” என்கிறபடியே மரங்களிலே வந்து பதி கிடந்து நடுவே புறப்படக் கண்டதித்தனை. (வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸுருத:) செல்வப்பிள்ளைகள் வெயில் பொருமல் நிழலிலே வருமாபோலே, இதுவும் மரத்தின் நிழலிலே வாரா நின்றது. (வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸுருத:) கீழே “பத்மகேஸர ஸமஸுஷ்ட:” என்று ஸௌரப்யம் சொல்லிற்று. மரத்திலே தங்கி இடைவெளியாலையொழுகப் புறப்படுகையாலே மாந்த்யம் சொல்லிற்று. மரத்தின் நிழலிலே வருகையாலும் தாமரையிலுள்ள தேனை அளவிவருகையாலும் ஸூத்யம் சொல்லிற்று. ஆக, ஸௌரப்யமும், மாந்த்யமும், ஸூத்யமும் சொல்லிற்று. (வ்ருக்ஷாந்தர விநிஸ்ஸுருத:) விடாய்த்த நம்மை மரத்தடியிலே ஓதுங்கவொட்டுகிறதில்லை.

இப்படி பாதகமாய் வந்தால், தம்மைக்கொண்டு அகலு பித்தனையன்றே என்க; (நிச்வாஸ இவ ஸீதாயா:) முகம்

களின் நடுவிலிருந்து வெளிப்பட்டது.) தூரத்திலேயே கண்டு தவிர்க்க முடியாதபடி” குன்றுடு பொழில் நுழைந்து” [பெரியாழ் திரு4-8-9-] என்கிறபடியே, மரங்களிலே வந்து பதுங்கிக்கிடந்து நடுவே புறப்படும்போதே அறியும்படி வந்தது. (மரங்களின் நடு விலிருந்து வெளிவந்தது.) செல்வப்பிள்ளைகள் வெயிலில் அடி வைக்கப் பொறுக்காமல் நிழலிலே வருவதுபோலே இதுவும் மரத்தின் நிழலிலே வந்தது. (மரங்களின் நடுவிலிருந்து வெளிவந்தது) கீழே “தாமரைத் தாதோடு கூடியது” என்று நறுமணம் சொல்லிற்று. மரத்திலே தங்கி இடைவெளியாலே மந்தமாகப் புறப்படுகையாலே, இங்கு மந்தமாருதமாயிருக்கும் மென்மை சொல்லிற்று. மரத்தின் நிழலிலே வருகையாலும் தாமரையிலுள்ள தேனினுள் நுழைந்து வருகையாலும் இரண்டு பதங்களாலும் குளிர்த்தி சொல்லிற்று. ஆக, நறுமணம், மென்மை, குளிர்த்தி என்னும் மூன்றும் இவ் விரண்டு பதங்களாலே சொல்லிற்று. நாயகியோடு கூடியிருக்கும் போது மிக இனிதாயிருக்கும் இம்மூன்று தன்மைகளும் அவனைப் பிரிந்திருக்கும்போது பொறுக்கவொண்ணாத துன்பத்தைத் தரு கின்றனவென்பது பிரஸித்தமன்றே. (மரங்களின் நடுவிலிருந்து வெளிப்பட்டது) விரஹதாபத்தாலே தவிக்கும் என்னை மரத்தடியிலே ஓதுங்க முடியாதபடி செய்கிறது இக்காற்று.

பழகிணற்போலேயிருக்கையாலே அதுவும் செய்யப்போகிற தில்லை. (நிச்வாஸ இவ ஸீதாயா:) மைதிலியினுடைய மூச்சுக் காற்றுப்போலேயிருக்கையாலே, அவ ள் தா ன் மரத்தடியிலே ஒளித்துநின்று வருகிறாளோ என்கிற நசையாலே போகப்போகிறதில்லை. (நிச்வாஸ இவ ஸீதாயா:) “**आमोदमुप-
जिघ्रन्तौ खनिश्वासानुकारिणं**” (ஆமோதமுபஜிஃரந்தௌ ஸ்வநிச்வாஸாநுகாரிணம்) நிச்வாஸத்துக்குப் பரிமளமுண்டாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (நிச்வாஸ இவ ஸீதாயா:) ஸ்பார்ஸநமாய் நலிகிறதற்குமேல் ஸ்மாரகமாயும் நலியாநின்றது.

இப்படிக்கொத்த காற்று தோன்றினவளவோ? என்னில்: (வாதி) காடுதன் பரப்பும் தானும்பாடி உலாவாநின்றது. அன்றியிலே,-(வாதி) என்று பாதகமென்றுகொண்டு போக வெண்ணாடபடி தான் ஸம்பாதித்த கந்தத்தாலே துவக்காநின்றது. இதுதான் கந்தவாஹமிறே.

இப்படி உம்மைத்துன்புறுத்துவதாய் வந்தால், உமமை நீரே அகற்றிக்கொண்டு போய்விட்டால் துன்பமில்லையே என்ன;- (சீதையின் மூச்சுக்காற்றுப்போலே) முகம்பழகின சீதையின் மூச்சுக் காற்றுப்போலேயிருக்கையாலே அப்படி அகலவும் முடிகிறதில்லை. (சீதையின் மூச்சுக்காற்றுப்போலே) மிதிலாராஜ குமாரியின் மூச்சுக் காற்றுப்போலே மணம் வீசுகையாலே, அந்த தேவிதான் மரத்தடியிலேயிருந்து ஒளிந்து ஒளிந்து வருகிறாளோ என்னும் ஆசையாலே அகலவும் முடிவதில்லை. (சீதையின் மூச்சுக்காற்றுப்போலே) “தம்முடைய மூச்சுக்காற்றை ஒத்திருக்கும் (தாமரைகளின்) மணத்தை முகர்ந்துகொண்டிருக்கும் திலீபனும் ஸுதக்ஷிணையும்” [ரகுவம்சம் 1-43] என்று மூச்சுக்காற்றுக்கு மணமுண்டு என்னும் விஷயம் சொல்லப்பட்டதன்றே. (சீதையின் மூச்சுக்காற்றுப்போலே) ஸ்பார்சநேந்திரியமான தோலைத்தொடுவதன் மூலம் துன்புறுத்துவதோடன்றியில், சீதையின் மூச்சுக்காற்றை நினைவுறுத்துவதன் மூலமாகவும் துன்புறுத்துகிறது.

இப்படிப்பட்ட காற்று தோன்றினது மட்டுமோ? என்னில்: (வீசுகிறது) காட்டிலுள்ள இடமெங்கும் தான் வியாபித்து உலாவுகின்றது. அன்றிக்கே ‘வா-கூதி கந்தநயோ:’ என்று தாதுவாகையாலே (மணம் வீசுகிறது) என்று பொருளாய் துன்புறுத்துகிறதேயென்று

இப்படி பாதகமாக வந்து தோற்றி உலாவுகிறதுதான் ஏதென்னில்: (வாயு:) ஸர்வோஜ்ஜீவநேஹதுவான காற்று கிடர் இப்படி பாதகமாகிறது (வாயு:) “**भीषासाक्षातः पवते**” (பீஷாஸ்மாத்யுவாத: பவதே) என்று இவருக்கு அஞ்சித்திரிகிற காற்றிறே இவர் தம்மை அஞ்சப்பண்ணித் திரிகிறது.

இப்படி அஞ்சப்பண்ணுகிறபடியென்னென்னில்: (மநோஹர:) மேலெழுந்ததன்றியிலே உள்ளுள்ள பதார்த்தமகப் பட அபஹரியாநின்றது. (மநோஹர:) இனியாரைப்போலே இன்னாப்புச் செய்யாநின்றது.

இது லோகத்திலே ஒரு வழிபறிக்காரர் ஸமாதியாய் நடக்கிறது. “பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:” என்கையாலே, தங்களை இன்னாரென்று அறியாமைக்கும், கண்டால்பயப்படுகைக்

அகலமுடியாதபடி தான் ஸம்பாதித்த நறுமணத்தாலே என்னை ஈடுபடுத்துகிறது என்கை. “கந்தவாஹம்” [மணத்தைச் சுமந்து செல்வது] என்று காற்றுக்குப் பெயரளரே.

இப்படித் துன்புறுத்துவதாக வந்துதோன்றி உலாவுகின்றது தான் எது? என்னில்: (வாயு) எல்லோருக்கும் வாழ்வையளிக்கும் காற்றளரே எனக்கு இப்படித்தாழ்வையளிக்கிறது. (வாயு) “இந்தப் பரமபுருஷனிடம் பயத்தாலே வாயு வீசுகிறது” [தை-ஆந-8] என்று இவருக்கு பயப்பட்டுத் திரிகிறகாற்றல்லவோ இவரை இப்போது பயப்படுத்தித்திரிகிறது.

இக்காற்று இவரை எவ்வழியாலே பயப்படுத்துகிறது என்னில்: (மனத்தை இழுக்கிறது) மேலேயுள்ளதோல் முதலானவற்றைத் துன்புறுத்துவதுடன் நில்லாமல் உள்ளேயுள்ள உள்ளமாகிற பொருளையும் திருடுகின்றது. (மனத்தை இழுக்கிறது) இனியவரைப் போலே நின்று துன்பம் விளைக்கிறது; அடுத்துக்கெடுக்கிறது.

இக்காற்றின் காரியத்தைப்பார்த்தால் இவ்வலகத்தில் வழிப்பறிக் கொள்ளைகாரரின் காரியத்தைப்போலே இருக்கிறது. (தாமரைத்தாதோடு கூடியது) என்கையாலே, திருடர்கள் தங்களைப்பிறர் யாரென்று அறியாமைக்காவும், பார்க்கும்போதே பயப்படுவதற்

காகவும் அவர்கள் உத்தூளநம்பண்ணி வருகிறுப்போலே இருக்கிறது. “வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸருத:” என்கையாலே, அவர்கள் வழிப்போகிறவர்கள் வருந்தனையும் மரத்தடிகளிலே பதிகிடந்து அவர்கள் அணுகவந்தவாரே புறப்படுமாப்போலே இருக்கிறது. “நிச்வாஸ இவ ஸீதாயா” என்கையாலே, அவர்கள் கைகழியப்போகாமே துவக்கும்படி, பண்டு கண்டறியுமாப்போலேயிருந்து, “உம்முடைய ஊர் சொல்லீர்; பேர் சொல்லீர்” என்றறப்போலே முகமறிவுசொல்லி உகப்பிக்குமாப்போலே இருக்கிறது. “வாதி” என்கையாலே கார்யம் கைபுகுருந்தனையும் அவர்கள் நின்றவிடத்திலே நிலலாதே பரகுபரகென்று ஸஞ்சரிக்குமாப்போலே இருக்கிறது. ‘வாயு.’ என்கையாலே, யாரேனும் தொடர்ந்து பிடிக்கப்பக்கால் உடம்போடு உடம்பு தாக்காநிற்கச்செய்தேயும், கைக்குப் பிடிக்கொடாதேயிருக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. “மநோ ஹர:” என்கையாலே, மேலெழுந்த கிழிச்சீரையன்றியிலே உள்ளுள்ளதடைய அபஹரிக்கும்படி சொல்லுகிறது.

காகவும் உடம்பிலே கரிமுதலானவற்றைப் பூசிவருகிறுப்போலேயிருக்கிறது. (மரங்களின் நடுவிலிருந்து வெளிப்பட்டது) என்கையாலே, அக்கொள்ளைக்காரர்கள், வழிப்போக்கர்கள் வரும் வரையிலும் மரத்தடிகளிலே பதுங்கிக்கிடந்து, கிட்டினவுடன் மேலே பாய்வதுபோலே யிருக்கிறது. (சீதையின் மூச்சுக்காற்றுப்போலே) என்கையாலே அத்திருடர்கள், வழிப்போக்கர்கள் தங்களை விட்டு அகலாமல் ஈடுபடுத்தும் படி முன்பே அறிந்தவர்களைப்போலேயிருந்து, “உம் ஊர் சொல்லும்; பேர் சொல்லும்” என்றுப்போலே முகமறிந்த வார்த்தை சொல்லி உகப்பிப்பது போலே இருக்கிறது. (ஸஞ்சரிக்கிறது) என்கையாலே அக்கூலவர்கள் கொள்ளையடிப்பது முடியும்வரையில் நின்றவிடத்தில் நிலலாமல் சரசரவென்று ஸஞ்சரிப்பதுபோலேயிருக்கிறது. (வாயு) என்கையாலே, அந்த வழிப்பறித்திருடர்கள் யாராவது ஓடிப்பிடிக்க ஆரம்பித்தால் பிடிக்கமுடியாதபடியும், உடம்போடு உடம்புமோதி சண்டைசெய்யும்போதும் கைக்குப் பிடிக்கமுடியாதபடியும் இருப்பது போலே இக்காற்றும் இருக்கிறது. (மனத்தையும் இழுப்பது) என்கையாலே, அவர்கள் மேலுள்ள முடிப்பை மட்டுமல்லாமல், உள்ளிருக்கும் பொருளையும் கொள்ளையடிப்பதுபோலே இதுவும் காரியம் செய்கிறது என்கை.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 1-வது ஸர்க்கம் 115-வது ச்லோகம்

पद्मसौकन्धिकवहं शिवं शोकविनाशनम् ।

धन्या लक्ष्मण सेवन्ते पम्पोपवनमारुतम् ॥

பத்மஸௌகந்திகவஹம் ஸீவம் ஸோகவிநாஸநம் ।
தந்யா லக்ஷ்மண ஸேவந்தே பம்போபவந மாருதம் ॥

பதவுரை:—லக்ஷ்மண — லக்ஷ்மண! பத்மஸௌகந்திக வஹம்—தாமரை ஆம்பல் ஆகிய புஷ்பங்களின் மணத்தை தரித்துநிற்பதும், சிவம்-பரிசுத்தமானதாகவும், ஸோகவிநாஸநம்—துன்பத்தைத் துடைப்பதாகவுமிருக்கிற, பம்போபவந மாருதம்—பம்பாஸரஸ்ஸின் கரையிலுள்ள தோட்டத்திலிருந்து வீசுகிற காற்றை, தந்யா: — பாக்கியவான்களே, ஸேவந்தே—அனுபவிக்கிறார்கள்.

வ்யா:—(பத்மஸௌகந்திகவஹம்) கலம்பகன் குடுவாரைப்போலே. (ஸீவம்) இதினத்தனை நன்மையுடையார் ஒருவருமில்லை. இதுக்கு நன்மையென்னென்னில்: (ஸோகவிநாஸநம்) நம்மைச் சித்ரவதம் பண்ணுது. சோகம் மறுவலிடாதபடி பண்ணும்போலேயிராநின்றது. (தந்யா:) தன

அவ:—இதுவும் பம்பாவநத்திலிருக்கும்போது பெருமாள் அருளிச்செய்த வார்த்தை.

வ்யா:—(தாமரையையும் ஆமபலையும் சுமந்து செல்வது) ஸுகுமாரரான ராஜகுமாரர் கதம்பமாலை குடுவதுபோலேயிருந்தது. (மங்குளமானது) இதைப்போல் நன்மையுடையதொரு பொருள் வேறில்லை. இதுக்கு நன்மையென்ன? எனில்: (துன்பத்தைத் துடைப்பது) சோகநாசம் மட்டுமன்று; சோகவிநாசம். துன்பத்தைப் போக்கி, மறுபடியும் துன்பம் விளைந்து, மறுபடியும்போக்கி இப்படியே நம்மைச் சித்ரவதம் பண்ணுவதொன்று அன்று; துன்பத்தை மறுபடியும் அநுபவிக்கமுடியாதபடி அடியோடு ஒழிக்கவல்லது. அதாவது:—நம்மை அழிப்பதன்மூலம் மறுபடியும் நமக்குத் துன்பமே வராதபடி செய்யவல்லது என்று பாவம். (தந்யர்கள்) பணம்

முடையார் க்ஷாமத்துக்கு அஞ்சார்களிறே. (ஸேவந்தே) அஞ்சாமையேயன்றிக்கே, இத்தை அநுபவிக்கைககு ஏகாந்தமான ஸ்தலம் தேடாநிற்பர்கள். (பம்போபவந.மாருதம்) “ஆகரத்தில் நெருப்பு” என்னுமாப்போலே.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 24-வது ஸர்க்கம் 31-வது ச்லோகம்

त्वमप्रमेयश्च दुरासदश्च जितेन्द्रियश्चोत्तमधार्मिकश्च ।
अक्षयकीर्तिश्च विचक्षणश्च क्षितिधभावान् क्षतजोपमाश्च ॥

த்வமப்ரமேயச்ச துராஸ துச்ச
ஜிதேந்த்ரியச் சோத்தமதூர்மிகச்ச ।
அக்ஷய்யகீர்த்திச்ச விசக்ஷணச்ச
க்ஷிதிக்ஷமாவாந் க்ஷதஜோபமாக்ஷ ॥

பதவுரை:—க்ஷதஜோப்மாக்ஷ—ரத்தம்போல் சிவந்த கண் களையுடைய ஸ்ரீராமபிரானே! த்வம்—நீர். அப்ரமேய: ச—அளவிடவொண்ணாத வராயும், துராஸது: ச—கிட்டவெண்ணாத வராயும், ஜிதேந்த்ரிய: ச—ஜயிக்கப்பட்ட இந்திரியங்களை உடையவராயும், உத்தமதூர்மிக: ச—சிறந்த தர்மத்தை உடைய வராயும், அக்ஷய்யகீர்த்தி: ச—அழிவற்ற புகழை உடைய வராயும்; விசக்ஷண: ச—அதிஸமர்த்தராகவும். க்ஷிதிக்ஷமாவாந்—பூயியைப்போன்ற பொறுமையை உடையவராகவும் (இருக்கிறீர்.)

அவதாரிகை:—“ततः शरणाभिहतो रामेण रणकर्त्तृशः। पपात सहसा वाली निरुक्त इव पादपः॥” (தத: ஸரேணபிஹதோ ராமேண

படைத்தவர்கள் பஞ்சகாலத்துக்கு பயப்படமாட்டார்கள் என்றே. (அநுபவிப்பார்கள்) பயப்படாததோடன்றியில் இக்காற்றை அனுபவிக்கத்தகுந்த இடத்தைத் தேடாநிற்பர்கள். (பம்போபவநத்தில் காற்று) ஸாமாந்யமாகக் “காற்று” என்றாலே விரஹிகளுக்குத் தாபத்தைக் கொடுக்கும். பம்பாவநத்தில் காற்று என்றால் கேட்கவும் வேண்டுமா. “நெருப்புச்சட்டியில் நெருப்பு” என்று சொல்லுவதுபோலே.

ரணகர்க்கூறு: | பபாத ஸஹஸா வாலீ நிக்ருத்த இவ பாத்யப: ||) என்கிறபடியே. பெருமாள் திருக்கையில் அம்பாலே, நினைவன்றியிலே மறுபாடுருவ ஏவுண்டு தரைப்பட்ட வாலியானவன் குபிகையம். “जाने पापसमाचारं तृणैः कूपमिवावृतम् | सतां वेषधरं पापं प्रच्छन्नमिव पावकम् ||” (ஐானே பாபஸமாசாரம் த்ருணை: கூபமிவாபரம் | ஸதாம வேஷகூரம் பாபம் ப்ரச்சந்நமிவ லாவகம் ||) என்று “கிட்டினுரை விழப்பண்ணுகைக்குப் புல்லுடுகிணறு யிருந்தீர்: அணுகினுரை முடிக்கைக்குப் பொடிமுடு தணலாயிருந்தீர்: இப்படி ப்ரச்சந்நபாபரான நீர், பரமபாவநமாய், ஐடாவல்கவரூபமான இத்தாபஸவேஷத்தை என்செய்யக்கட்டியுடுத்தீர்?” என்று தொடங்கி, “विषये वा पुरे वा ते यदा नापकरोम्यहं” (விஷயே வா புரே வா தே யத்யா நாபகரோமயஹம்) என்று “உம்மோடு எங்களுக்குக் *காணித்தாயம், பூமித்

அவதாரிகை:— “அதற்குப்பின் யுததத்தில் வல்லவனான வானிராமனாலே அம்பினால் அடிக்கப்பட்டு, வெட்டுண்ட மரம்போலே உடனே கீழே வீழ்ந்தான்” [ரா-கி 17-1] என்கிறபடியே கருணைககடலான ராமபிரான் திருவுள்ளத்தில் வாலியை அடிக்கவேணுமென்னும் ஸங்கல்பமின்றிக்கேயிருக்கச் செய்தேயும், (வாஸி) கொடியவனாகையாலே திருக்கையில் அம்பினால் அடிக்கப்பட்டு, மார்பிலிருந்து முதுகுவரை அவ்வம்பினால் துளைக்கப்பட்டுத் தரையில் விழுந்தவாலியானவன் கோபங்கொண்டவனும், “சாம்பலால மூடப்பட்ட நெருப்புப்போன்றவனும், புல்லாலே மூடப்பட்ட கிணறு போன்றவனும், நல்லோர்களின் வேஷத்தை தரித்துக்கொண்டிருப்பவனும், பாபவொழுக்கத்தை உடையவனுமாக உன்னை அறிகிறேன்.” [ரா-கி 17-21] என்று, “கிட்டி வந்தவர்களை விழும்படி செய்யும் புல்லுடு கிணறுயிருந்தீர் நீர்: அணுகிவந்தவர்களை அழியச்செய்யும் நீறுபூத்த நெருப்பாயிருந்தீர்: இப்படி மறைந்து நிற்கும் பாலியான் நீர், மிகப்பரிசுத்தமான சடை மரவுரி ஆகிய இந்த முனிவர் வேடத்தை எதற்காக தரித்துக்கொண்டிருக்கிறீர்” [ரா-கி 17-21] என்று ஆரம்பித்து, “உன் தேசத்திலேயோ, பட்டணத்திலேயோ நான் தீங்கிழைக்காமலிருக்கையில்” [ரா-கி 17-22] என்று, “உம்மோடு எனக்கும் எமர்க்கும் * சிறு நிலத்தகராறுயில்லை, பெருநிலத்

* இங்கு அக்காலத்தில் வழங்கிவந்த பலவிதமான வழக்குகளை அழகாகத் தொகுத்துக் கூறியிருப்பது ஆராய்ந்த நுபவித்து இன்புறத்தக்கது.

தாயமில்லை; எல்லைமயக்கமில்லை; மந்திரவழக்காட்டமில்லை; வான்பகை வழிப்பகையில்லை; ஜ்ஞாதிப்பகை, குடிப்பகையிலலை; பசு மறித்தல், நிரைசாய்த்தல் செய்ததில்லை; ஊர்ப்பிணக்கு நீர்ப்பிணக்கில்லை; பெண்பிணக்கு மண்பிணக்குமில்லை;” “न च त्वां प्रतिजानेऽङ्क कस्मान्मां हंस्यक्विवपम्” (ந ச த்வாம் ப்ரதிஜானே஽ஹம் கஸ்மாந்மாம் ஹம்ஸ்யகில்பிஷம்) என்று. “நான்தான் உம்மை இன்னார் என்று அறியேன்; இப்படியிருக்க, நிரபராதரான நாங்களிருக்கிற இடத்திலே நீர்தாமே இடறிக்கொண்டு வந்து என்செய்யக்கொன்றீர்?” “मामिहा-प्रतियुद्धन्तमन्येन च समागतम्.....धर्मलिङ्गप्रतिच्छन्नः करं कर्म समाचरेत्॥” (மாமிஹாப்ரதியுத்த்யந்தமந்யேந ச ஸமாகூதம்.....தூர்மலிங்குப்ரதிச்சூந்ந: க்ரூரம் கர்ம ஸமாசரேத்) என்று, “உம்மோடே பொரவந்தேனல்லன்; வேறொருவனோடே பொருகிறவன்; இப்படியிருக்கிற என்னைச் சடுதியிலே புகுந்து கொண்டு கொடுந்தொழில் செய்தீர்” “वयं वनचरा राम मुगा

தகராறுமில்லை; ராஜ்யத்தின் எல்லைதகராறுமில்லை; வீட்டைப் பற்றின வழக்குமில்லை; நீண்டகால, விரோதமோ, நடுவில் வந்த விரோதமோ ஏற்பட்டதும் இல்லை; தாயாதிக்காய்ச்சலோ, (பாம்பும் கீரியும்போலே) குலவிரோதமோ இல்லை. உங்களுடைய பசுக்களைக் காவலில் வைப்பதோ, பசுக்கூட்டங்களைத் திருப்பிக்கொண்டு போவதோ நாங்கள் செய்யவில்லை. ஓர் ஊர் விஷயமாகவோ, ஆற்று நீர் விஷயமாகவோ நமக்குள் சண்டையில்லை; பெண்விஷயமாகவோ மண் விஷயமாகவோ நாம் வழக்காடினதுமில்லை” “நான் உன்னை அறிந்தது கூட இல்லை; குற்றமற்ற என்னை எதற்காக அடித்தாய்?” [ரா-கி 17-23] என்று “நானே உன்னை இப்படிப்பட்டவன என்று அறியாதவன்; அப்படியிருக்கும்போது குற்றமற்ற நாங்கள் இருகருமிடத்தில் நீராகவே எங்கள் காலை இடறிவிட்டுக்கொண்டு வந்து எதற்காகக் கொன்றீர்?” “உன்னோடு யுத்தம் செய்யாமலிருப்பவனும், மற்றொருவனோடு யுத்தம் செய்பவனுமான என்னை இங்கு (ஏன கொன்றாய்?) தருமவேஷத்தால் மறைக்கப்பட்ட (எவன்தான்) இக்கொடிய காரியத்தைச் செய்வான்?” [ரா-கி 17-24 & 25] என்று, “உம்மோடு சண்டைசெய்ய வந்தவனல்லன்; வேறொருவனோடு சண்டை செய்துகொண்டிருக்கிறேன். இப்படியிருக்கும் என்னைச் சடக்கென நடுவில்வந்து கொண்டு கொடுந்தொழில் செய்தீர்”

मूलफलाशनाः। एषा प्रकृतिरस्माकं पुरुषस्वं नरेश्वरः” (வயம் வநசரா ராம ம்ருக்யா மூலபுலாஸநா. | ஏஷா ப்ரக்ருதீரஸ்மாகம் புருஷ ஸ்த்வம் நரேச்வர:) என்று “நாங்கள் காடர்; நீங்கள் நாடர்; நாங்கள் ம்ருகங்கள்; நீங்கள் மநுஷ்யர்; நாங்கள் தின்பது காயுங்கிழங்கும்; நீங்கள் தின்பது செந்நெற்சோறு; நாங்கள் குடிமக்கள்; நீங்கள் ராஜாக்கள்” என்றும், “अथाय चर्म मे सद्भि रोमाण्यस्थि विवर्जितम्। अभङ्ग्याणि च मांसानि त्वद्विधर्मचरिभिः” (அத்யார்யம் சர்ம மே ஸத்யீ ரோமாணயஸ்தி விவர்ஜிதம் | அபுங்யாணி சமாம்ஸாநி த்வத்யவிதைத் த்யர்மசாரிபி: ||) என்று, “வேட்டையாட வந்தீராகில், கலைத் தோல் புலித்தோல போலே எங்கள் தோல் யஜ்வாக்களுக்குறுப்பு, தோலுக்குறுப்பு ஆகிறதல்ல; எங்களுடைய ரோமாஸ்திகள் சவரி சாமரங்கள் போலவும், யானைக்கொம்பு புலியுகிர்போலவும் விரியோகயோக்யமுமல்ல; எங்களுடைய மாம்ஸம் முட்பன்றி, மான், உடும்பு, முசல், ஆமை இவற்றின் மாம்ஸங்கள் போலே போஜ்யங்களல்ல; நிஷித்தம்” “राजहा ब्रह्महा गोम्रश्चोरः

“ராம! நாங்கள் காட்டில் வாழ்பவர்; மிருகங்கள்; வேர்களையும் பழங் களையும் உண்பவர்கள்; (ஒருவரையொருவர் அடித்துக்கொள்வது என்னும்) இது எங்களுக்கு இயற்கை; நீ புருஷன்; (அதிலும்) அரசன்” [ரா-கி 17-28] என்று “நாங்கள் காட்டில் வாழ்பவர்; நீங்கள் நாட்டில் வாழ்பவர்; நாங்கள் மிருகங்கள்; நீங்கள் மனிதர்; நாங்கள் தின்பது காய் கிழங்குகள்; நீங்கள் உண்பது செந்நெற்சோறு; நாங்கள் நரர்கள் (குடிகள்); நீங்கள் குடிகளுக்கு அரசர்கள்” என்றும் “நல்லோர்களுக்கு எங்கள்தோல் தரிக்கத்தகாதது; (எங்கள்) மயிர்களும் எனும்புகளும் விலக்கப்பட்டவை; உன்போன்ற தபஸ்விகளாலே, எங்கள் மாமிசங்கள புசிக்கத்தகாதவை: [ரா-கி 17-37] என்று, “வேட்டையாடுவதெற்கென்று வந்தீராகில், மான்தோலைப் போலே யாகம் செய்வார்க்கு உபயோகப்படுவதாயும், புலித்தோல போலே மற்றுள்ளார்க்கு உபயோகப்படுவதாயும், இருப்பதல்ல எங்கள்தோல்; எங்களுடைய மயிர்கள் சவரிசாமரங்கள் போலவும், எங்களுடைய நகமும் எனும்பும் யானைத்தந்தம், புலிநகம் போலவும் உபயோகப்படுவதன்று; எங்களுடைய மாமிசம், முள்ளம் பன்றி மான், உடும்பு, முயல், ஆமை [ரா-கி 17-38] ஆகிய இவற்றின் மாமி

प्राणिवधे रतः। नास्तिकः परिवेत्ता च सर्वे निरयगामिनः” (ராஜஹா பூரஹ்மஹா கேடாக், ந: சோர: ப்ராணிவதே, ரத:। நாஸ்திக: பரிவேத்தா ச ஸர்வே நிரயகாமின: ||) என்று, “ராஜவதா திகள் பண்ணினார்க்கு நரகமேகாணும் கதி” என்றறபோலே இப்புடைகளிலே ஒருகோடி பருஷங்களைச் சொல்லி, अधि-क्षितस्तदा रामः पश्चाद्दालिनमब्रवीत्। धर्ममर्थञ्च कामञ्च समयञ्चापि लौकिकम्। अविज्ञाय कथं बाल्यान्मामिहाद्य विगर्हसे ||” (அதிக்கிப்த ஸ்தத்யா ராம: பச்சாத்ய வாலிநமப்ரவீத் | த்யர்மமர்த்தஞ்ச காமஞ்ச ஸமயஞ்சாபி லௌகிகம் | அவிஜ்ஞாய கத்யம் ப்யால்யாந் மாமிஹாத்ய விகர்ஹஸே ||) என்று-இப்படிப்பாராமல் சொல்லப்பட்ட பெருமானும் “நீ ஒரு விவேகியாய் வைதிக புருஷார்த்தமறிகுறியில்லை; லௌகிகமான வழக்கும் அறிகுறியில்லை; உன் அறிவுகேட்டால் ந்யாயா நுஷ்டானம் பண்ணின நம்மைப் பழிக்கிறாயித்தனையிறே. ‘காணித்தாயம் பூமித் தாயமில்லை’ என்றும்; “इह्वाकूणामियं भूमिः सशैलवनकानना”

சங்கள் போலே புசிக்கத்தக்கவையன்று; விலக்கப்பட்டவை” “அரசனைக்கொன்றவன்; ப்ராஹ்மணனைக் கொன்றவன்; திருடன்; பிராணிகளை வதைப்பதிலேயே ஈடுபட்டவன்; தெய்வமில்லையென்பவன்; அண்ணன் மணம் புரியாமலிருக்கத் தான் மணம் புரிபவன் ஆகிய இவர்களெல்லாம் நரகத்தை அடைவார்கள்” [ரா-கி 17-35] என்று, “(என்னைப்போன்ற) அரசனைக்கொல்வது முதலான பாபம் செய்யும் உம்மைப்போன்றவர்களுக்கு நரகம்தான் பலன்” என்றுப் போலே இப்படி இப்படியாகக் கணக்கற்ற கடுஞ்சொற்களைச் சொல்லி, “இப்படி நிந்திக்கப்பட்ட ராமபிரான், நிந்திக்கப்பட்டபின் வாலியை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறினான்:— அறம், பொருள், இன்பம் என்னும் வைதிகமான புருஷார்த்தங்களையும், லோக நியாயத்தையும் அறியாது, குழந்தை புத்தியினால் ஏன் என்னை இகழுகிறாய்?” [ரா-கி 18-4] என்று, மேற்கூறியவாறு நியாயத்தை ஆராயாமல் நிந்திக்கப்பட்ட ராமபிரான். “நீ ஒரு விவேகியாகத் தோற்றவில்லை; (ஏனெனில்;) வைதிகமான அறம் பொருளின்பமென்னும் பலன்களையும் அறியவில்லை; லோகநீதியையும் அறியவில்லை. உன்னுடைய அறிவின்மையால், நீதிநெறி நடந்த என்னைப் பழிக்கிறாயே யொழிய நான் செய்ததில் தவறில்லை; சிறுநிலத்தகராறே பெருநிலத்

(இக்ஷ்வாகூணுமியம் பூமி: ஸஸைலவநகாநா) என்று மலை முழைஞ்சில்களோடு சிறுகாட்டோடு பெருங்காட்டோடு வாசியற இந்த பூமியடைய எங்களதன்றே. “भूमिः क्षेत्रं कलत्रञ्च” (பூமி: க்ஷேதரம் களதரஞ்ச) என்று எங்கள் காணியூராகிறது இதுவன்றே? ‘எல்லை மயக்கமில்லை. மந்திர வழக்காட்டில்லை’ என்றாய்; “त्वं वयस्यश्च ह्यो मे ह्येकं दुःखं सुखञ्च नौ” (தவம வயஸ்யச்ச ஹ்ருத்யயோ மே ஹ்யேகம் து:க்க்யம் ஸுக்யஞ்ச நௌ) என்று ஸமாநஸுக து:க்கராம்படி மஹாராஜரோடே ஸக்யம் பண்ணினோம். ஆனபின்பு, “तेनाहं प्रतिषिद्धश्च हतराज्यश्च” (தேநாஹம் ப்ரதிஷித்த்யச்ச ஹ்ருதராஜ்யச்ச) என்னும்படி எல்லைமாறாட்ட மாத்ரமன்றிக்கே. நேராக ராஜ்யத்தைப் பறித்தும், பரிகரத்தை நாலுபெரொழியச் சேர்த்துக் கொண்டும் செய்தாய். ‘வான் பகை வழிப்பகையில்லை’ என்றாய்; “यथावच्चाभ्यवादयं। उक्ताश्च नाशिषस्तेन” (யதாவச்சாய்ய

தகராரே நமக்குள் இல்லையென்றாய்; “மலைகள், சிறுகாடுகள் பெருங்காடுகள் ஆகியவற்றோடு கூடிய இந்த பூமிமுழுவதும் இக்ஷ்வாகு வமிசத்தவர்களுடையது” [ரா-கி 18-6] என்று நீங்கள் வாழும் மலைக்குகைகளோடு சிறுகாடுகளோடு பெருங்காடுகளோடு வாசியற இந்த பூமிமுழுவதும் எங்களுடையதாயிற்றே. “பூமி என்னும் பதம் நிலத்தையும் மனைவியையும் குறிக்கும் சொல்” [] என்று எங்கள் சிறுநிலமும் ஊருமன்றே நீ ஆக்ரமித்துக்கொண்டிருக்கும் இக்கிஷ்கிந்தை. எல்லையைப்பற்றிய வழக்கோ வீட்டைப்பற்றின வழக்கோ இல்லையென்றாய். “நீ எனக்கு நண்பன்; இனியவன்; நம் இருவருடைய இன்பதுன்பங்களும் இனி பொதுவாயின” [ரா-கி 5-18] என்று இன்பதுன்பங்கள் பொதுவாம்படி ஸுகீவனோடு நட்பு பூண்டோம். ஆகையால், “நான் அவனால் ராஜ்யமும் அபஹரிக்கப் பெற்று விலக்கப்பட்டேன்” [ரா-கி 10-27] என்கிறபடியே எல்லை மாறுபாடுமட்டுமன்றிக்கே, ராஜ்யம் முழுவதையுமே பிடுங்கிக்கொள்வதும் சுற்றத்தாரினும் ஹனுமான் முதலான நால்வரொழிய அனைவரையும் அவனைவிட்டுப்பிரித்து உனனோடு சேர்த்துக்கொள்வதும் செய்தாய். நெடுங்கால விரோதமோ, நடுவில் வந்த விரோதமோ இல்லையென்றாய். “முறைப்படி நான் வாலியை வணங்கினேன்; அவனால் ஆசீர்வாதம் சொல்லப்படவில்லை” [ரா-கி 9-23] என்று

வாத்யம் | உக்தாச்ச நாஸீஷஸ்தேந) என்று அவன் காலிலே குனிந்தவளவிலும் அங்கீகரியாதே, “वस्त्रेणैकेन वानरः। तदा विद्रावयामास वारी” (வஸ்த்ரேணேகேந வானர:। தத்யா வித்ரா வயாமாஸ வாலீ) என்று ஒற்றையுடையோடே ஓட அடிக்கி யல்லையோ? ‘ஜ்ஞாதிப்பகை குடிப்பகையில்லை’ என்றும், “अयं भ्राता सुदारुणः” (அயம் ப்ராதா ஸுதாருண:) என்று நீயே சொன்னாயே; அப்படிக்கொத்த தம் பியோடே வெறுத்தியல்லையோ? ‘பசுமறித்தல், நிரைசாய்த்தல் செய்த தில்லை; ஊர்ப்பிணக்கு நீர்ப்பிணக்கில்லை’ என்றும்; அவன் க்ருஷிகேராக்ஷண வாணிஜ்ய முகத்தாலே அர்த்தார்ஜநம் பண்ணுகிற ஸுரபிமுத்திறமும், பட்டமாக எழுகிற குடிக்காடுகளும், குளங்களும் வாங்கிக்கொண்டாயல்லையோ? ‘பெண்பிணக்கு மண்பிணக்குமில்லை’ என்றும்; “भ्रातृवैतसि भार्यायां” (ப்ராதூர்வர்த்தஸி பூர்யாயாம்) என்று அநுஜபார் யாபஹாரமும் கிஷ்கிந்தாபஹாரமும் பண்ணிற்றிலையோ?

அவன் காலில்விழுந்து வணங்கினபோதும் அங்கீகரிக்காமல், “ஓரே வஸ்திரத்தோடு வாலியானவன் எனனை விரட்டினான்” [ரா-கி 10-26] என்று அவனை ஒற்றை உடையோடே ஓட அடித்தாயல்லையோ? தாயாதிக்காய்ச்சலோ, குலப்பகையோ இல்லையென்றும்; “மிகக் கொடியவனை இத்தம்பி” [ரா-கி 10-15] என்று நீயே சொன்னாயே. தாயாதிக்காய்ச்சலால்தானே இதைச்சொன்னாய்? அந்தத்தம்பியை வெறுக்கவில்லையா? ‘பசுக்களைக் காவலில் வைப்பதோ, அவற்றைத் திருப்பிப்போவதோ செய்யவில்லை; நமக்குள் ஊர் விஷயமாகவோ நீர் விஷயமாகவோ விவாதமில்லை’ என்றும். அந்த ஸுக்ரீவன், பயிர்செய்வது, மாடுகளை வளர்ப்பது, வியாபாரம் செய்வது என்னும் மூன்று வழிகளாலே பொருள் ஸம்பாதிப்பதற்கு உபயுக்தமான பசு, ஆடு, எருமை என்னும் மூன்றுவகைக் கால்நடைச்செவ்வத்தையும், நீ காணாமலிருக்கையில் அவனுக்குப் பட்டங்கட்டினதால் கிடைத்த குடிக்காடுகளையும், குளங்களையும் நீ பறித்துக்கொண்டாயல்லவோ? ‘பெணவிஷயமான வழக்கோ மண்விஷயமான வழக்கோ இல்லை’ என்றும். “தம்பியின் மனைவியை நீ வைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்” [ரா-கி 18-18] என்று தம்பியின் மனைவியைப் பற்றிக்கொண்டாயாகையால் பெண்பிணக்கும், கிஷ்கிந்தையை அபஹரித்தாயாகையால்

“நான்தான் உம்மை இன்னாரென்றறியேன்; இப்படியிருக்க நிரபராதரான எங்களை இருந்தவிடத்திலே நீர்தாமே இடறிக் கொண்டு வந்து எனசெய்யக்கொன்றீர்” என்றாய்; “तां पालयति धर्मात्मा भरतस्सत्यवृक्षुः। तस्य धर्मकृतादेशाद्द्वयमन्ये च पार्थिवाः। चरामो वसुधां हृत्स्वा” (தாம் பாலயதி தர்மாத்மா பரதஸ்ஸதயவாக்ஷு: | தஸ்ய தர்மக்ருதாதே: ஶாத வ்யமந்யே ச பார்த்திவா: | சராமோ வஸுதாம் க்ருத்ஸ்நாம்) என்றும், “त्वाञ्च धर्मादतिक्रान्तं कथं शक्यमुपैक्षितु” (த்வாஞ்ச தர்மாத்க்ரிக்ரான்தம் கதம் ஶக்யமுபேக்ஷிதும்) என்றும் நாங்கள் ராஜா பரதனுடைய தர்மநிதே:காரிகளாய் துஷ்டநி:சர்ஹம் பண்ணித்திரிகிறவர்கள். நீ குற்றஞ்செய்தவாதே நீ இருந்த விடம் தேடிவந்து உன்னை தண்டித்தோம். ‘உம்மோடே பொரவந்தவனல்ல; வேறொருவனோடே பொருகிறவன்; இப்படியிருக்கிற என்னைக் கொன்றீர்’ என்றாய்; “वध्यन्ति विमुखांध्यापि न च दोषोऽत्र विद्यते। अयुध्यन् प्रतियुध्यन् वा यस्माच्छाखासृगो ह्यसि॥” (வத்யயந்தி விமுக்யாம்ச்சாபி ந ச தே:ஷாத்ர வித்யதே அயுத்யயந் ப்ரதியுத்யயந் வா யஸ்மாச்ச:க்யாம்ருகே:ஷா ஹ்யஸி॥)

மண் பிணக்கும் உண்டாக்கியல்லவோ? ‘நான் உம்மை இன்னாரென்றும் அறியேன்; அப்படியிருக்க நீரே வலியவந்து எதற்காகக் கொன்றீர்?’ என்றாய்- “அந்த பூமியை தர்மஸ்வரூபியும், உண்மை நேர்மைகளுடையோனுமான பரதன் பரிபாலனம் செய்கிறான். அவனுடைய தருமநெறி பிறழாத ஆணையாலே நாமும் மற்றுமுள்ள அரசர்களும் பூமிமுழுவதும் (தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதற்காகத்) திரிகிறோம்” [ரா-கி 18-7&9] என்றும், “தருமவழி மீறி நடக்கும் உன்னை எப்படி தண்டிக்காமல் விடுவது?” [ரா-கி 18-24] என்றும் நாங்கள் அரசனான பரதனுடைய தர்மஜ்ஞையை நடத்தி வைப்பவர்களாய் துஷ்டர்களை தண்டித்துத் திரியுமவர்கள். நீ குற்றஞ்செய்த வுடன் நீ ய்ருந்த விடம் தேடிவந்து உன்னை தண்டித்தோம். ‘உம்மோடே சண்டைசெய்ய வந்தேனல்லேன்; வேறொருவனோடே சண்டையிடுகிறவன். இப்படியிருக்கும் என்னையன்றோ கொன்றீர்’ என்றாய். “புறமுதுகிட்டோடுவதாயினும், மிருகங்களை ராஜாக்கள் கொல்லுகின்றனர்; இதில் தோஷமில்லை. நீ மரமேறித்தாவும் குரங் கொன்னும் மிருகமேயாகையால், (என்றோடு) சண்டை செய்யாத

நம்மோடே பொராதொழியவுமாம்; கெட்டோடவுமாம்; உன்னைக் கொன்றால் ஒரு தோஷமுமில்லை; நீயோ ஒரு குரங்கன்றோ? ராஜாக்கள் சொல்லுமாப்போலே சொன்னாய்; “நாங்கள் காடர்; நீங்கள் நாடர்; நாங்கள் ம்ருகங்கள்; நீங்கள் மநுஷ்யர்கள்; நாங்கள் பலமூலாசிகள்; நீங்கள் ராஜாந்நபேரூக்தாக்கள்; நாங்கள் குடிமக்கள்; நீங்கள் ராஜாக்கள்” என்றாப்போலே அப்ரயோஜகமாகச் சொன்னாய்; “**भरतः काम-वृत्तानां निग्रहे पर्यवस्थितः**” (புரத: காமவ்ருத்தாநாம நிக்ரஹே பர்யவஸ்தித:) என்றும், “**मृगपक्षिमनुष्याणां निग्रहप्रहावपि**” (ம்ருக பக்ஷிமநுஷ்யாணம் நிக்ரஹப்ரக்ரஹாவபி) என்றும், “எங்கேனும் திரியிலுமாம், ஏதேனும் சாதியாகிலுமாம், ஏதேனும் தின்னிலுமாம், இப்படி பவ்யராகிலுமாம், துஷ்ட நிக்ரஹம் ராஜாக்களுக்கு அடுத்ததுகாண். எங்களுடைய ரோமாஸ்திமாம்ஸங்கள் நிஷித்தங்கள்; இப்படியிருக்க நிஷ்ப்ரயோஜந வ்யாபாதநம் பண்ணினீர்” என்றாய்;

போதும், வேறொருவனோடு சண்டை செய்யும்போதும் கொல்லப்பட்டாய்” [ரா-கி 18-40&42] என்று, என்னோடு சண்டையிடாம விருப்பினும், தோற்று ஓடினாலும் மிருகமான உன்னைக்கொன்றால் ஒரு தோஷமுமில்லை. நீ ஒரு குரங்கன்றோ? அப்படியிருக்க அரசர்கள் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொன்னாய். “நாங்கள் காட்டில் வாழ்வோர், நீங்கள் நாட்டில் வாழ்வோர்; நாங்கள் மிருகங்கள், நீங்கள் மனிதர்கள்; நாங்கள் பழம் வேர் காய் கிழங்குகளையுண்போர், நீங்கள் அரசவிருந்துண்போர்; நாங்கள் பிரஜைகள், நீங்கள் பிரஜைகளைக்காக்கும் அரசர்கள்” என்றாப்போலே தகர்தகாரணங்களைச் சொன்னாய். “இஷ்டப்படி நடப்பவர்களை தண்டிப்பதில் உறுதிபூண்டுள்ளான் பரதன்” [ரா-கி 18-25] என்றும், “மிருகங்கள் பக்ஷிகள், மனிதர்கள் ஆகியவாக்குத் தகுந்த தண்டனைகளையும் ஸம்மானங்களையும் செய்ய அறிந்தவன் பரதன்” [ரா-கி 18-6] என்றும், உன்னைப்போன்ற மிருகம் எங்காவது திரிந்தாலும் சரி, எந்தச் சாதியானாலும் சரி, எதைத்தின்றாலும் சரி, இப்படி பிரஜையாய் எனக்கு வசப்பட்டிருந்தாலும் சரி, துஷ்டர்களாகில் கொல்வது ராஜாக்களுக்குத் தகுந்ததன்றோ. “எங்களுடைய மயிர் எனும்பு மாமிசம் ஆகியவை தொடத்தகாதவை; இப்படியிருக்கும்போது

“वागुराभिश्च पाशैश्च कूटैश्च विविधैर्नराः। प्रतिच्छन्नाश्च दृश्याश्च निघ्नन्ति स बहून् सृगान्” (வாகுராபி₄ச்ச பாஸை₁₀ச்ச கூடைச்ச விவிதை₄ர் நரா: | ப்ரதிச்ச₂நாசச்ச த்₃ருச்ச₄பாச்ச நிக்₄நந்தி ஸ்ம ப₃ஹு₁ந்ம்ருக்யாந் ||) என்று ராஜாக்களானவர்கள் ரோமாஸ்தி₂மாம் ஸாதிகளாகிற ப்ரயோஜநங்கனையொழியவும், ம்ருகங்களாலே நாடு அழியப்படுக்கால் ஜநபதஹிதாராததமாகவும், வேட்டையாடுவதாயும், வலைகட்டி வளைத்தும், கண்ணிகட்டிப் பிடித்தும், ஊட்டிச் சதித்தும், பார்வை மாளவைத்தும், ஒளித்து நின்றும் கொல்லக்கடவர்களாய்க்காண் இருப்பது. ‘ராஜவதம் பண்ணினார்க்கு நரகமேகாணும் கதி’ என்றாய்; “औरसीं भगिनीं वापि भगियाञ्चाप्यनुजस्य यः। प्रचरेद्भानरः कामात् तस्य दण्डो वधः स्मृतः” (ஒளரஸீம் ப₄கி₃நீம் வாபி ப₄ார்யாஞ்சாப்பயநு ஜஸ்ய ய: | ப்ரசரேத்₃ வாநர: காமாத் தஸ்ய த₃ண்டோ வத₄: ஸ்ம்ருத: ||) என்று ராஜவதம் பண்ணினாலன்றோ குற்றமுள்ளது; நீயொரு குரங்கு; அநுஜபார்யாபஹாரம் பண்ணின யாகையாலே தண்டயன்; “राजा त्वशासनात् पापं तदवाप्नोति किल्बिषं” (ராஜா த்வ₁₀ாஸநாத் பாபம் தத₃வாப்நோதி கில்பி₃ஷம்)

பலனில்லாமலே வீணாக என்னைக்கொன்றீர்” என்றாய்; “வலைகளாலும் கயிறுகள் கட்டியும், பலவிதமான உபாயங்களாலும், மறைந்து நின்றும், நேரே நின்றும் பலமிருகங்களை அரசர்கள் அடிக்கிறார்கள்” [ரா-கி 18-39] என்று அரசர்கள் மயிர் எலும்பு மாமிசம் முதலிய பலன்களில்லாவிடலும் மிருகங்களாலே நாடு அழிந்ததென்றால் வீலை மட்டுமல்லாமல் குடிமக்களின் நன்மைக்காகவும் வேட்டையாடியும், வலைகள் கட்டிப்பிடித்தும், கயிறுகள் கட்டிப்பிடித்தும், உணவூட்டி ஹிம்ஸித்தும், பார்வை (சூனியம்) வைத்துப்பிடித்தும் ஒளிந்து நின்றும் கொல்லவேண்டியவர்களாயன்றே இருப்பது. ‘என்னைப் போன்ற அரசனைக் கொன்றார்க்கு நரகமேயன்றோ கதி’ என்றாய்; “தன் பெண்ணையாவது, தங்கையையாவது, தம்பியின் மனைவியையாவது ஒரு வானரன் ஆசையாலே வைத்திருந்தானாகில் அவனுக்கு வதமே தண்டனையாகும்” [ரா-கி 18-23] என்று ராஜவதம் பண்ணினாலன்றோ குற்றமாவது; நீ ஒரு குரங்கு; தம்பியின் மனைவியைப் பற்றினாயாகையாலே தண்டிக்கத்தக்கவன். “அரசன் பாபத்திற்கு தனி—30

உன்னை தண்டியாதபோது நமக்குப் பாபம் வருமித்தனை என்று இப்புடைகளிலே திருத்தமாகச் சில வார்த்தைகளை அருளிச்செய்ய, வாலியும், “प्रत्युवाच ततो वाक्यं प्राञ्जलिर्वानरेः॥ यत्त्वमाय नरश्रेष्ठ तदेतन्न सशयः॥” (ப்ரத்யுவாச ததோ வாச்யம் பராஜ்ஞலிர் வாநரேச்வரஃ | யத்த்வமாத்த₂ நரச்ரேஷ்ட₂ ததே₃ தந்நாதர ஸம்ஸயஃ ||) என்று உடன்பட்டு ஸாந்தகை இப்படி புஜபலத்தாலும், வாக்யத்தத்தாலும், வாலியைச் சென்று கொண்டு வென்றிகொண்டு பெருமாள் நிற்கிறவளவிலே, பூர்த்ருவத₄ஐரிதமானசோகக்ரோதங்களாலேவிக்ருதையாய், ‘என் ஆண்மகனைக் கொன்றவனை வாயார வையவேணும்’ என்று கட்டியுடுத்துவந்த தாரையானவள், “सा तं समासाद्य विशुद्धसत्त्वा” (ஸா தம் ஸமாஸாத்ய விஸு₁₀த்த₄ஸத்வா) என்று பெருமானைக்கண்டு தத்ஸந்ரிதி மாஹாதம்யத்தாலே கோபம் தணிந்து ஸத்வம் தலையெடுத்து, “सत्त्वात्सञ्जायते ज्ञानं” (ஸத் வாத்ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்) என்று ஸத்வகார்யமான ஜ்ஞாநம்

தண்டனை விதிக்காவிடில் அப்பாபலத்தைத்தரன அடைகிறான்” [ரா-கி 18-33] என்று உன்னை தண்டிக்காதபோதுதான் எனக்குப் பாவம் வரும் என்று இம்மாதிரியாக அழகாகச் சில வார்த்தைகளை அருளிச்செய்ய, வாலியும் “வானரத்தலைவனை வாலி பின்வருமாறு பதிலுரைத்தான்:- மனிதர் தலைவனே! நீ உரைத்தது அனைத்தும் உண்மை; இதில் ஐயமில்லை” [ரா-கி 18-47] என்று ராமனுடைய வார்த்தையை அப்படியே அங்கீகரித்து அமைதிபெற்று நிற்க, இப்படி தோள் வலிச்சண்டையாலும், வாக்குவன்மைச் சண்டையாலும், வாலியைச் ‘சென்று கொண்டு வென்றிகொண்டு’ [திருச்சந்த-56] ஸ்ரீராமபிரான நிற்கும்போது, கணவனைக் கொன்றதாலுண்டான துன்பத்தாலும், கோபத்தாலும் மனோவிகாரமடைந்து ‘என் ஆண்பிள்ளையைக் கொன்றவனை வாயார வையவேண்டும்’ என்று உடையை வரிந்துகட்டிக்கொண்டு வந்த வாலியின் மனைவி தாரையானவள், “அந்த ராமனை அடைந்து மனம் பரிசுத்தியடைந்த அந்தத்தாரை” [ரா-கி 24-30] என்று ராமபிரானைக்கண்டு அவனுடைய ஸாந்நித்யப்பெருமையாலே கோபம் தணிந்து ஸத்வகுணம் தலைதூக்கப்பெற்று, “ஸத்வகுணத்தாலே அறிவு பிறக்கிறது” [கீதை 14-17] என்று ஸத்வகுணத்தாலுண்டாகும் பரம் பொருளறிவு

பிறந்து தெளிவுற்ற சிந்தையளாகையாலும், அவ்வஸ்துவை ஒரு போகியாக ஸாக்ஷாத்கரித்து நிர்ணயம்பண்ணி, வையப் புக்க வாயாலே வாழ்த்துகிறாள். “तस्मिन् दृष्टे परावरे-भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः। क्षीयन्ते चास्य कर्माणि” (தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே பி₄த்யதே ஹ்ருத்யக்யூரந்தி₂ச்சி₂த்யந்தே ஸர்வஸம்ஸயா:। க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி||) என்று பகவத் ஸாக்ஷாத்காரம் பிறந்தால் ப்ரதிபந்தகம் போய் தத்வாநு பவம்பண்ணக் குறையில்லையிதே.

ஸ்ரீவால்மீகிபகவான், அல்லாத ரிஷிகளையும் வேதங்களையும்போலே “आलोक्य सर्वशास्त्राणि विचार्य च पुनः पुनः। इदमेकं सुनिष्पन्नं ध्येयो नारायणस्सदा” (ஆலோக்ய ஸர்வஸாஸ்த்ராணி விசார்ய ச புந: புந:। இதுமேகம் ஸுநிஷ்பந்நம் த்யேயோ நாராயணஸ் ஸதா||) என்றும், “वेदशास्त्रात्परं नास्ति न दैवं केशवात्परं” (வேதஸாஸ்த்ராத் பரம் நாஸ்தி ந தைவம் கேஸுவாத் பரம்) என்றும், “नास्ति नारायणसमो न भूतो न भविष्यति” (நாஸ்தி

பிறந்து * தெளிவுற்ற சிந்தையுடையவளாகையாலும், அப்பரம் பொருளான ராமனைக்கண்ணாரக்கண்டு ‘இதுவே பரம்பொருள்’ என்று பரதத்வ நிர்ணயம் பண்ணி வையவந்த வாயாலே வாழ்த்துகிறாள்- “மேலானவர்களிலும் மேலானவனான அந்தப் பரமாத்மா பார்க்கப்பட்டவுடன் இவனுடைய (ராகம், த்வேஷம் முதலிய) மனமுடிச்சுகள் பிளவுபடுகின்றன; எல்லா ஸம்சயங்களும் சிதறுகின்றன; இவனுடைய கருமங்களும் அழிகின்றன” [முண்ட 2-2-9] என்று பகவானைக்கண்டால், தடைகளெல்லாம் நீங்கப் பெற்று ,பரதத்துவத்தை அநுபவிக்கக் குறையில்லையன்றே.

ஸ்ரீவால்மீகி மஹர்ஷி, மற்ற ரிஷிகளையும், அபௌருஷேயமான வேதங்களையும்போலே “எல்லா சாஸ்திரங்களையும் படித்து, யுக்திகளைக்கொண்டு அடிக்கடி ஆராய்ந்துபார்த்ததில் இதுவொன்றே நன்கு தேறிநிற்கிறது; அதாவது:—நாராயணனே எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கவன் என்பது” [பார-ஆநு 178-11] “மும்முறை சத்தியம்செய்து கைதூக்கிக்கொண்டு கூறுகிறேன்; வேதமாகிற சாஸ்திரத்திலும் மேலான சாஸ்திரமில்லை; கேசவனிலும் மேலான தெய்வமில்லை” [நாரதீயபுராணம் 18-35] என்றும், ‘(முவுலகக்

நாராயணஸமோ ந பூதோ ந பூவிஷ்யதி) என்றும், “**न त्वत्समोऽस्यभ्यधिकः कुतोऽन्यः**” (ந த்வத்ஸமோஸ்த்யப்யதிக: குதோந்ய:) என்றும், “**अग्निं देवानामवमो विष्णुः परमः**” (அக், நிர்வை தேவாநாமவமோ விஷ்ணு: பரம:) என்றும், “**न तत्समश्चाभ्यधिकश्च दृश्यते**” (ந ததஸமச்சாப்யதிகச்ச த்ருச்யதே) என்றும், “**यस्मात्परं नापरमस्ति किञ्चित्**” (யஸ்மாத் பரம நாபர மஸ்தி கிஞ்சித்) “**न तस्येशे कश्चन**” (ந தஸ்யேஸே கச்சந) என்றும் இத்த்யாதிகளாலே தாந்தாம் பகவத்பரத்வோபபாதநம் பண்ணத்தொடங்கி, “**नमो हिरण्यगर्भाय हरये शङ्कराय च**” (நமோ ஹிரண்யகர்ப்பாய ஹரயே ஸங்கராய ச) என்றும், “**रुद्राणां शङ्करश्चास्मि**” (ருத்ரானாம் ஸங்கரச்சாஸ்மி) என்றும், “**स ब्रह्मा स शिवस्सेन्द्रः**” (ஸ ப்ரஹ்மா ஸ ஸீவஸ்ஸேந்த்ர:) என்றும் வசநாந்தரங்களாலே ஸாம்யஸங்கைபண்ணும்படியாவது, “**विश्वाधिकं रुद्रं ब्रह्मकारणकारणं**” (விச்வாதிகம் ருத்ரம் ப்ரஹ்ம காரணகாரணம்) என்றும், “**विश्वाधिको रुद्रो महर्षिः**” (விச்வாதிகோ ருத்ரோ மஹர்ஷி:) “**न किरिन्द्र त्वदुत्तरो न ज्यायो अस्ति**

களிலும்) நாராயணனையொத்தவன் இருந்ததுமில்லை; உண்டாகப் போவதுமில்லை” [ஹரிவம்சம்3-32] “உன்னை ஒத்தார் மூவுலகிலுமில்லை; மிக்கானொருவனும் உளனோ” [கீதை 11-43] என்றும், “அக்நிதேவன் தேவர்களுககுள் தாழ்ந்தவன்; விஷ்ணு மிகவுயர்ந்தவன்” [தை-ஸம் 5-1] “அவனை ஒத்தாரும் மிக்காரும் காணப்படுகிறதில்லை” [சீவே-6] “எவனைக்காட்டிலும் மேலான பொருள் வேறில்லையோ” [தை-நா 10-20] “அவனை நியமிப்பவன் ஒருவனுமில்லை” [தை-நா 1-9] என்றும் தாங்களே பரமபுருஷனே பெரியோன் என்று தெளிவிக்கத் தொடங்கி, “பிரமனுக்கும், விஷ்ணுவுக்கும், சிவனுக்கும் நமஸ்காரம்” [வி-பு 1-2-2] என்றும், “பதினேரு உருத்திரர்களுள் நான் சிவனாகி நேன்” [கீதை 10-23] என்றும், “பிரமனும் அவனே; சிவனும் அவனே; இந்திரனும் அவனே” [தை-நா-11] என்று தாங்களே சொன்ன வேறுசில வாக்கியங்களிலே ப்ரஹ்மவிஷ்ணு ருத்ரர்கள் ஸமானமானவரோ என்று ஸந்தேஹிகமும்படி வார்த்தை சொல்லுவது, “உலகிற்பெரியோனும், பிரமனுக்குக் காரணனுக்கும் காரணனுமாயிருக்கும் உருத்திரனை” [] என்றும், “மஹாஞானியும், உலகிற்பெரியோனுமான உருத்திரன் பிறக்கும்போது பிரமனைக

बृहद्” (ந கிரிந்த்ர த்வதுத்தரோ ந ஜ்யாயோ அஸ்தி வ்ருத்ர ஹ.5) “आकाश एभ्यो ज्यायान् आकाशः परायणं” (ஆகாஸ ஏப்யோ ஜ்யாயாந் ஆகாஸ: பராயணம்) “शिव एषो ध्येयः शिवङ्करः” (ஸிவ ஏகோ த்யேய: ஸிவங்கர:) என்றும் இத்யாதிகளாலே தேவதாந்தரங்களுடைய ஆதிக்கயஸங்கைபண்ணும்படியாவது, இதுக்குப் பூர்வாபரங்களும். தர்மிக்ராஹக ப்ரமாணமுங்கொண்டும், ஸமாநாதிகரண வாக்யங்களுக்கு அந் தர்யாயி பர்யந்தா நுஸந்தானத்தாலேயென்றும், அவ்வோ தேவதைகளைச் சொல்லுகிற ப்ரதேசங்கள் தானும், “कश्येयं गौः बहुक्षीरा साध्वी च” (க்ரய்யேயம் கௌ: ப்ஹுக்ஷீரா ஸாத்வீ ச) என்று விலைப்பசுவைப் போரப்பொலியச் சொல்லுமாப்

கடாஷிக்கிருள்” [தை-நா 10-19] என்றும், “இந்திரனே! உன்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தோன் ஒருவனுமில்லை; வ்ருத்ரனைக் கொன்றவனே! உன்னிலும் பெரியோனுமில்லை” [ருக்ஸம்-அஷ-3] என்றும், “ஆகாசமே இந்த எல்லாப்பொருள்களைக்காட்டிலும் மேலானது; ஆகாசமே மேலான கதி” [சாந் 1-9-1] “மங்களகரண சிவன் ஒருவனே மற்றெல்லாவற்றையும் விட்டு தியானிக்கத்தக்கவன்” [அதர்வசிகை 2-20] என்றும் இவை முதலான வாக்கியங்களாலே மற்ற தேவதைகளுடைய பரத்வஸந்தேஹம் பண்ணும்படியாவது, கீழ்ச்சொன்ன இந்த தேவதாந்தர ஸாம்யசங்கையையும், பரத்வ சங்கையையும் விளைக்கும் வாக்கியங்களுக்கு முன்பின் வாக்யங்களைப்பார்த்தும், ஆகாசத்வம் [எங்கும் பிரகாசமுடைத்தாயிருக்கை] சிவத்வம் [மங்களகரமாயிருக்கை] முதலான தர்மங்களை உடையவனாயிருப்பவனாகப் பரமபுருஷனைச் சொல்லும் மற்ற ப்ரமாணவாக்யங்களைக் கொண்டும் “அவனே பிரமன்; அவனே சிவன்” [தை-நா-11] என்று ஒரே வேற்றுமையில் படிக்கும் வாக்கியங்களுக்கு ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளுக்கு அந்தர்யாமியான (ஸர்வவ்யாபியாக முன் வாக்கியத்தில் சொல்லப்படும) நாராயணன் வரையில் அர்த்தமாகையாலே இவ்வாக்கியங்கள் ஸாம்யசங்கையை விளைக்கமாட்டா என்றும், “இந்திரனே, விருத்திராசுரனைக்கொன்றவனே! உனைக்காட்டிலும் உயர்ந்தோனில்லை” [ருக்ஸம்-அஷ-3] என்றும் போலே மற்ற தேவதைகளுக்கு அஸாதாரணமான அடையாளங்களைச் சொல்லி அவர்களைப் போரப்பொலியக் கொண்டாடுமிடங்களும், சந்தையிலே மாடுவிற்கவருவோர், ‘நான் விற்குமிந்தப்பசு நிறையப் பால்கறக்கும்;

போலே தத்வபரமன்று ப்ரஸும்ஸாபரமென்றும், ஆகாஸ ப்ராண வாமதேவேந்த்ர ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்குப் பரத்வம் வரிலாயிற்று ருத்ராதிகளுக்குப் ப்ரத்வம் வருவது என்கிற துல்யந்யாயத்தாலும் உபபாதிக்கவேண்டி க்வேஸுபஹுள மாயிராதபடி, ஆஸ்த்ரீபாலம் ப்ரஸித்தவைபவர் பெருமாள் என்று அறிவிக்கக்காகத் தாராங்கதாதிகளையிட்டுத் தத்வ நிர்ணயம்பண்ணுகிறான்.

இதில், “सुसंवृतं पार्थिवलक्षणैश्च तं चारुनेत्रं मृगशाबनेत्रा । अहृष्ट-
पूर्वं पुरुषं प्रधानमयं स काकुत्स्थ इति प्रजज्ञे” (ஸுஸம்வருதம் பார்த்

பரமசாது’ என்று மிகவதிகமாகக் கொண்டாடுவதுபோலே உண்மையை உணர்த்தவந்த வாக்கியங்களன்று; புகழ்வதற்காகவே தோன்றிய வாக்கியங்கள் என்றும், “ஆகாசமே பெரிது” [சாந் 1-9-1] என்று மேலெடுக்கப்பட்ட வாக்கியத்தில் சொல்லப்படுவதாகத் தோன்றும் ஆகாசத்திற்கும், “ஸர்வாணி ஹ வா இமாநி பூதாநி ப்ராண மேவாபிஸம்விசந்தி” [சாந் 1-11-5] [இந்த எல்லாப்பொருள்களும் ப்ராணையே அடைகின்றன] என்ற வாக்கியத்திற் சொல்லப்படுவதாகத் தோன்றும் ப்ராணனுக்கும், “அஹம் மநூரபூவம் ஸரீர்யச்ச” [ப்ருஹ 3-4-10] [நானே மனுவும் சூரியனும் ஆகிறேன்] என்று சொன்ன வாமதேவரிஷிக்கும், “மாமுபாஸ்ஸவ-மாமேவ விஜாநீஹி” [கௌஷீதகீ] [என்னை உபாசிப்பாயாக; என்னையே அறிவாயாக] என்ற இந்திரனுக்கும், “மத்தஸ் ஸர்வமஹம் ஸர்வம்” [வி-பு 1-19-89] [என்னிடமிருந்தே எல்லாமுண்டாயின; நானே எல்லாம்] என்ற ப்ரஹ்லாதனுக்கும், “கடல் ஞாலம் செய்தேனும் யானே” [திருவாய் 5-6-1] என்ற நம்மாழ்வார் முதலானார்க்கும் இந்த வாக்கியங்களாலே பரத்வம் வந்தால்தான் கீழ்ச்சொன்ன வாக்கியங்களாலே பிரமன் ருத்ரன் முதலானார்க்குப் பரத்வம் வரக்கூடும்; அவர்களுக்குப் பரத்வம் வாராமைக்கு எப்படிப்பொருள் கொள்ளுகிறோமோ, அப்படியே இவர்களுக்கும் கொள்ளக்கடவது என்கிற துல்யந்யாயத்தாலும் நிரூபித்துக்காட்ட வேண்டியிருக்கும்படி பல கிலேசங்களை உட்கொண்டதாயில்லாமல் பெண்களுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் கூட ‘பரம்பொருள் ராமபிரானே’ என்று உபதேசிக்கக்காக, தாரை என்னும் ஸ்திரீயையிட்டும், அங்கதனென்னும் சிறுவனை யிட்டும் பரதத்வநிர்ணயம் செய்கிறார்.

திவ் லக்ஷணைச்ச தம் சாருநேத்ரம் ம்ருக்ஸூப்யநேத்ரா | அத்ருஷ்ட
பூர்வம் புருஷம் ப்ரத்யாநமயம் ஸ காசுத்ஸ்த இதி ப்ரஜஜ்ஞே ||
என்று இற்றைக்கு முன்பு கண்டறியாதிருக்கச்செய்தேயும்.
திருமேனியில் ஸ்வயம்வரித்துக்கிடக்கிற ராஜலக்ஷணங்
களாலும், “ராம: கமலபத்ராஜ:” (ராம: கமலபத்ராஜ:) என்று
அஸாதாரணமான கண்ணழகாலும், என்னுடைய பர்த்
தாவைக்கொன்ற பெருமாளிவர் என்றறிந்தாள் என்று
ஸௌலப்யத்திலே ஒரு யோஜனையும், “சுசுவூத் ப்ரஹ்மஸூத்
(ஸுஸம்வ்ருதம் பார்த்திவ்லக்ஷணைச்ச) என்று ஸௌலப்ய
சிஹ்நங்களாலே மறைந்திருக்கச்செய்தேயும். சகாரஸூசித
மான பரத்வகுணங்களாலும், “யதா க்யாஸ் புஷ்டரீகமேவமஹிணி”
(யத்யா புண்டரீகமேவமஹிணி) என்று பரத்வஸூசகமான
திருக்கண்களாலும், “கண்டவாற்றூல் தனதே உலகென
நின்றான்” என்று நிழலெழுகிற புருஷப்ராதாந்யத்தாலும்.

“அரசர்க்குரிய லக்ஷணங்கள் நன்கு பொருந்தப்பெற்றவனும்,
அழகிய கண்களை உடையவனும், முன்பு கண்டறியப்படாதவனும்,
பரமபுருஷனுமான அவனைக்கண்டு இவனேஎன் சணவனைக்கொன்ற
காசுத்தன் என்று அறிந்தாள் மான்குட்டியைப்போன்ற கண்களை
யுடைய தாரை” [ரா-கி 24-28] என்று இதற்கு முன்பு பார்த்தறி
யாத போதிலும், திருமேனியில் தாமே அமைந்து கிடக்கும் அரசர்க்
குரிய லக்ஷணங்களாலும், “தாமரையிதழ் போளற கண்ணையுடை
யோன் ராமபிரான்” [ரா-ஸு 55-8] என்று தனக்கே உரிய திருக்
கண்ணழகாலும், என் கணவனைக் கொன்ற ராமன் இவனே என்று
அறிந்தாள் என்று ஸௌலப்யத்தில் ஒரு நிர்வாஹமும், “அரசர்க்
குரிய அடையாளங்களாலும் நன்கு மறைக்கப்பட்டவனும்” [ரா-கி
24-28] என்று மனுஷ்யத்வத்தால் வந்த ஸௌலப்யத்தைக் காட்டும்
அடையாளங்களாலே மறைந்திருந்தபோதிலும் ‘லக்ஷணைச்ச’ என்ற
விடத்தில் அநுத்தஸமுச்சாயகமான சகாரத்தால் உணர்த்தப்படும்
பரத்வ குணங்களாலும், “அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு குரியனும் மலரும
தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள்” [சாந் 2-6-7] என்று பரத்
வத்தைக் காட்டித்தரும் கண்களாலும், “கண்டவாற்றூல் தனதே
உலகென நின்றான்” [திருவாய் 4.5-10] என்று நிற்கிற நிலையிலே
நிழலெழுகிற-(பிரதிபலிக்கிற)-புருஷோத்தமத்வத்தாலும் “இந்தக்

“अयं स काकुत्स्थ इति प्रज्ञे” (அயம் ஸ காசுத்ஸ்த, இதிப்ரஜ்ஜே) என்று, “ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்” என்று இச்சக்ரவர்த்தித் திருமகனார் அப்பரவஸ்துதான் என்று அறிந்தாள் என்று பரத்வத்தில் ஒரு யோஜனையுமீறே. அவ்விரண்டையும் சேர்த்து யோஜிக்கிறது.

வ்யா:—(த்வம்) இவளுடைய பர்த்ருபக்தியிருக்கிறபடி; ராஜாக்களையும்கப்பட த்வங்கரிக்கிறாள். (த்வம்) மேலே “அப்ரமேயச்ச” என்று தொடங்கி ஏறப்புகுகிற குணபாரத்துக்கு அதிஷ்டான முண்டாம்படி ஆச்ரயந்தன்னைப் பாரிக்கிறாள். (த்வம்) “गुणानामाकरो महान्” (குணானாமாகரோ மஹாந்) என்கிறபடியே, அநவதிகாதிஸாயாஸங்க்யேய கல்யாணகுணகணங்களடைய ஒரு சிறுங்கையாம்படியான ஸ்வரூபத்தின் கனமிருந்தபடியென்! (த்வம்) ராவண துந்துபி ப்ரப்ருதி களையகப்படத் தலையழித்த வாலியைக்கொண்டு வென்றி

காசுத்தன் அப்பரம்பொருளே என்றறிந்தாள்” [ரா-கி24-28] என்று “ஆயர் புத்திரனல்லன் அருந்தெய்வம்” [பெரியாழ்திரு 1-1-7] என்றப்போலே இச்சக்கரவர்த்தித்திருமகன் அப்பரம் பொருளேயென்று அறிந்தாள் என்று பரத்வத்தில் ஒரு நிர்வாஹமும் ஆக இரண்டு நிர்வாஹங்கள் இந்த ச்லோகத்தில் உண்டு. அவ்விரண்டு நிர்வாஹங்களையும் சேர்த்து வியாக்கியானம் செய்யப்படுகிறது.

(நீ) “தெய்வம் தொழாள் கொழுனன் தொழுதெழுவாள்” என்கிறபடியே பர்த்தாவினிடத்தில் இவளுக்கு பக்தியிருக்கிறபடி; அரசனையும் ‘நீ’ என்கிறாள். (நீ) மேலே ‘அறிதற்கரியவன்’ என்று தொடங்கித்தான சொல்லவிருக்கும் குணச்சுமைக்குத் தகுந்த இருப்பிடமென்பதைக் காட்டுவதற்காக ‘நீ’ என்னும் பிரஸித்தியைக் காட்டும் பதத்தையிடுகிறாள். (நீ) “மஸையரசன் தாதுக்களுக்கு இருப்பிடமாவதுபோலே, குணங்களுக்குப் பெரியதோர் இருப்பிடமாயிருப்பவன் ராமபிரான்” [ரா-கி 15-21] என்று (இத்தாரையாலேயே)சொல்லப்பட்டவையும், எல்லையற்ற மேன்மையுடையவையும், எண்ணிக்கையற்றவையுமான மங்கள குணக் கூட்டங்களெல்லாம கடலிலே கையளவு என்னும்படியாயிருக்கும் ஸ்வரூபத்தின்பெருமையிருந்தபடியென்! (நீ) ராவணனையும், துந்துபியெனும் அக்ரனையும், மற்றும் பலரையும் வெற்றிகொண்ட வாலியைச்

கொண்டு ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே நின்றநிலை என் தான்! (த்வம்) வாலிக்கு அஞ்சிக் கிடங்கடைந்து கிடந்த மஹாராஜருக்ககப்பட வெற்றிகொடுத்து ஸரணாகத வத்ஸல ரான நீர். (த்வம்) ஸ்த்ரீபூலர்களான நாங்களுமகப்பட மதியாதே வந்து கிடும்படியான நீர். (த்வம்) வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்குமாபோலே வாயார வையவந்த என்னை வாழ்த்தும்படி பண்ணிவைத்த நீர்.

நீ வாழ்த்துகைக்கு ஒருப்பட்டாயாகில், அது தன்னைத் தொடங்கலாகாதோ? என்ன:— (அப்ரமேய:) உம்மையுமறியாதே, என்னையுமறியாதே முகங்கொள்ளலாமோ என்று பார்த்தேன்; அது முகங்கொள்ளவொண்ணாதாயிருந்தது. (அப்ரமேய:) நானேயன்று; “வேதாஹ்” (வேதாஹம்) என்று தொடங்கின வேதமகப்பட, “மஹான்” (மஹாந்தம்) என்றும், “क इथा वेद” (க இத்தயா வேத₃) என்றும் மீளும்படியன்றே

*சென்று கொன்று வென்றி கொண்ட பின்பும் ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே நீ நிற்கும் நிலை என்ன ஆச்சரியம்! (நீ) வாலிக்கு பயப்பட்டு மலைக்கிடங்கிலே அடைந்து கிடந்த இந்த ஸுக்ரீவனுக்கும் வெற்றி கொடுத்து சரணாகத வாத்தல்யத்தை வெளிக்காட்டி நிற்கும் நீர். (த்வம்) பெண்ணாகிற நானும் சிறு பிள்ளையாகிற அங்கதனுமாகிற நாங்களுங்கூட. உம் பெருமையையும், எங்கள் சிறுமையையும் நினையாமல் வந்து அணுகத்தக்க ஸௌலப்யத்தை உடைய நீர். (நீ) ஒருபொருளை மற்றொரு பொருளாக்குவதுபோலே உன்னை வாயார வையவந்த என்னை வாழ்த்தும் படி பண்ணிவைத்த நீர்.

நீ வாழ்த்துவதற்கு இசைந்தாயாகில் அதை ஆரம்பிக்கலாமே என்ன:—(அறிதற்கரியவன்) உம்முடைய பெருமையையும் அறியாமல், என்னுடைய சிறுமையையும் அறியாமல் உம்மை இந்திரியங்களாலே அனுபவித்துவிடலாம் என்று பார்த்தேன்; அப்படி அநுபவிகக முடியாதாயிருந்தது. (அறிதற்கரியவன்) இப்படி அறியமாட்டாதவன் நான் மாத்திரமன்று; “நான் அறிவேன்” [பு-ஸௌ] என்று தொடங்கின வேதமும், “பெரியோனை” [பு-ஸௌ] என்றும், “அவனை இவ்வளவென்று அறிபவன் யார்?” [கட 2-25] என்றும் அறியமாட்டா

உம்முடைய அபரிச்சேத்யத்வம்.(அப்ரமேய:) "ப்ரமா விஷயம் ப்ரமேயம்" இறே. ப்ரமேயமாகிறதுதான்ஸம்யக்யூப்யவமி? ற. அதாவது - ப்ரத்யக்ஷா நுமாநாகமஐந்யஜ்ஞாநமிறே. அவை மூன்றுக்கும் விஷயமல்லீராயிருந்தீர்; "न सन्देशे तिष्ठति रूपमस्य न चक्षुषा पश्यति कश्चनै" (ந ஸந்த்,ருஸே திஷ்ட,தி ரூபமஸ்ய ந சக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம) என்றும், "கட்கிலீ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யக்ஷஜ்ஞாந விஷயமல்லீராயிருந்தீர். * த்,ருஷ்டா நுமானத்தில் வ்யாப்திக்ரஹணத்துக்கு ப்ர,ந்யக்ஷ யோக்யமல்லாமையாலும், "न तत्समञ्चाभ्यधिकश्च दृश्यते" (ந தத்ஸமச்சாப்யதிக்ச்ச த்,ருச்ச்யேதே) என்றும், "ஓத்தார் மிக் காரையிலையாய மாமாயா" என்றும் த்,ருஷ்டாந்த மில்லாமையாலும், * ஸாமாந்யதேதா த்,ருஷ்டா நுமானத்தில் வ்யாப்தி

மல் மீளும்படியன்றே உம்முடைய அளவின்மை? (அப்ரமேயன்-அறிதற்கரியவன்) ப்ரமைக்கு விஷயமாமவன் ப்ரமேயமாகிருன்; ப்ரமையாவது-உண்மையான அநுபவம்; அதாவது-ப்ரத்யக்ஷம், அநுமானம், ஆகமம் என்னும் மூன்று பிரமாணங்களாலும் பிறக்கும் அறிவாகும். அவை மூன்றுக்கும் விஷயமாகாதவராயிருந்தீர். "இவனுடைய உருவம் கண்ணெதிரே நில்லாது; எவனும் இவனைக் கண்ணால் காண்பதில்லை" [தை-நா 1-10] என்றும், "கட்கிலீ" [திருவாய் 7-2-3] என்றும் சொல்லுகிறபடியே ப்ரத்யக்ஷத்தினால் அறியமுடியாதவராயிருந்தீர். அனுமானத்தால் உம்மை அறியலாமென்று பார்த்தால், த்,ருஷ்டம், ஸாமாந்யதேதா த்,ருஷ்டம் என்னும் இரண்டு விதமான அனுமானத்தாலும் உம்மை அறியலாகாதாயிருந்தது. * த்,ருஷ்டாநுமானமாவது;- நம் போல்வாருடைய ப்ரத்யக்ஷத்திற்குத் தகுந்ததாயிருக்கும் விஷயத்தில் அநுமானம் செய்வது; பர்வதத்தில் புகையைக்கண்டு நெருப்பை அனுமிப்பது இவ்வகையைச்சேரும். இவ்விதமான அனுமானத்தில் 'புகையிருக்கு மிடத்தில் நெருப்பிருக்கும்' என்னும் வ்யாப்தியை அறிந்திருக்க வேண்டுமாகையால், அநுமானத்துக்கு விஷயமாயிருக்கும் நெருப்பு ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணத்தக்கதாயிருக்கவேண்டும்; இங்கு ஈச்வரன

* ந்யாயபரிசுத்தியில் அநுமானாத்யாயம்முதலா ந்ஹிகம்முடிவில்" அஸமத்யாதி,ப்ரத்யக்ஷ யோக்யார்த்த்யா நுமாபகம் விசேஷதேதா த்,ருஷ்டம்; தத, யோக்யார்த்தம் ஸாமாந்யதேதா த்,ருஷ்டம்" என்று லக்ஷணமுரைத்திருப்பதையும், நியாயதர்சனம் (1-1.5) ல் வ்யாக்யானத்தையும் காண்பது.

க்ரஹணதசையில், ஸர்வகர்த்ரநுகதமாகக் கர்மவச்சய்த்வ து:க்கித்வ ஆயாஸித்வ அப்ரயோஜந (வத்) த்வ க்ரஹணத்வாதி யான அபுருஷார்ந்தங்கள் வ்யாப்திபுலந்தன்னாலே வருகையாலும், பக்ஷதர்மதாபுலத்துக்கு நித்ய நிர்ந்தோஷதர்மிக்ரஹகச்சுருதிபுலத்தாலே. த்ரிவித காரணமுமாய். ஸகலேதர விலக்ஷணமுமாக அந்யதைவ ஸித்திக்கையாலும், அநுமான

அப்படி ப்ரத்யக்ஷமாகக் காணத்தக்கவனல்லன். மேலும், இவ்வகை அனுமானத்தில் 'புகையிருக்குமிடத்தில் நெருப்பிருக்கும், சமையலறையிற்போலே' என்று த்ருஷ்டாந்தமும் காணப்படவேண்டும். ஈச்வரன் விஷயத்திலோவெனில், "அந்த ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸமானமானவரோ, மேலானவரோ இல்லை" [ச்வே 6-8] என்றும் "ஓத்தார் மிக்காரையிலையாய மாமாயா" [திருவாய் 2-3-2] என்றும் த்ருஷ்டாந்தமில்லை. ஆகையால் (விசேஷதோ) த்ருஷ்டாநுமானத்தால் அவனை அநுமிக்க முடியாது * ஸாமாந்யதோ த்ருஷ்டாநுமானமாவது;— நம் போல்வாருடைய ப்ரத்யக்ஷத்திற்குத் தகாததாயிருக்கும் விஷயத்தில் அனுமானம் செய்வது; இச்சை முதலான குணங்களைக் கொண்டு ஆத்மாவை அனுமிப்பது இவ்வகையைச் சேரும்; "இச்சாத்ய: கிஞ்சிததூர்யா: குணத்தவாத்" [இச்சாதி கள் ஒன்றையாச்ரயித்து நிற்கின்றன; குணமாயிருக்கையால்] என்று அநுமானசீரம். இவ்வகையாலே "க்ஷித்யங்குராதிஃ கிஞ்சித்கர்த்ருகம் கார்யத்தவாத் க்ஷடவத்" [பூமி, முனை முதலானவை (ஈச்வரனாகிற ஒருவனால் செய்யப்பட்டவை; கார்யப் பொருளாயிருக்கையால் குடத்தைப்போலே] என்னும் ஸாமாந்யதோ த்ருஷ்டாநுமானத்தாலே ஈச்வரனை ஸாதிக்கப் பார்க்கும்போது, "எங்கெங்கு காரியப் பொருளாயிருக்கும் தன்மையுளதோ அங்கெல்லாம் ஒருவனால் செய்யப்படுவதாயிருக்கும் தன்மையும் உள்ளது" என்று வ்யாப்தியை அறியும் தசையில் கடம் முதலிய மற்ற பொருள்களைச் செய்யும் குயவன் முதலான கர்த்தாக்களுக்குப்போலே, 'கர்மத்துக்கு வசப்பட்டிருக்கை, துக்கத்தை உடையவனாகை, சிரமப்படுகை, பலனின்றிக் கேயொழிகை, வருந்துகை' முதலான தாழ்வுகள் க்ஷித்யங்குராதி கர்த்தாவான ஈச்வரனுக்கும் வ்யாப்தி பலத்தாலே வருகையாலும், பக்ஷதர்மதா பலத்துக்கு நித்யமாய், தோஷமற்றதாய், தர்மியான ஈச்வரனைக் காட்டுவதான வேதத்தின் பலத்தாலே ஈச்வரன் நிமித்தம், உபாதானம், ஸஹகாரி என்னும் மூவகைக் காரணமாய், மற்ற பொருள்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவனாய், மேற்கூறிய தாழ்வுக

ஜ்ஞாந விஷயமல்லீர்; “यतो वाचो निवर्तन्ते अप्राप्य मनसा सह” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே அப்ராப்ய மநஸா ஸஹ) என்றும் “नेति नेति” (நேதி நேதி) என்றும், “यतो न वेद मनसा सहै-
मनुप्रविशन्ति तथैव मौनं” (யதோ ந வேத்ய மநஸா ஸஹைநமநுப்ர விஸுநதி ததைவ மௌநம்) என்றும் வேதங்களும் பரிச்சேதிக்க மட்டாமையாலே ஆகமஜ்யஜ்ஞாநத்துக்கும் விஷயமல்லீர். (அப்ரமேய:) ப்ரமாணங்களுக்கு விஷயமல்லீரென் னுமிடம் சொல்லவேணுமோ? * [(அப்ரமேயச்ச) இவர்களைச் சொல்ல வேணுமோ?] “सो अङ्ग वेद यदि वा न वेद” (ஸோ அங்க்ய வேத்ய யதிவா ந வேத்ய) என்றும், “தனக்கும் தன் தன்மை அறி வரியானை” என்றும் ஸ்வதஸ் ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் தமக்குத் தான் பரிச்சேதிக்க விஷயமோ? (அப்ரமேயச்ச) நித்யத்வாத் காலபரிச்சேதமில்லை; விபுத்வாத் தேசபரிச்சேதமில்லை; ப்ர

ளற்றவனாகவே விததிக்கையாலும், ஸாமான்யதோ த்ருஷ்டாநு மானத்தாலும் அவனை அறியமுடியாது. ஆக இப்படி அனுமானத் தாலும் அறியமுடியாதவராயிருக்கிறீர். “எந்தப் பரம்பொருளிட மிருந்து மனத்துடன் கூடிய வாக்குகள் அதை அறியமுடியாமல் திரும்புகின்றனவோ” [தை-ஆந-9] என்றும், “பரம்பொருள் இப் படிப்பட்டது மாத்திரமன்று; இப்படிப்பட்டது வேறில்லை” [ப்ருஹ 4-3-6] என்றும், “ஞானிகள் மனத்தோடு கூடிய மற்ற இந்திரியங் களால் இவனை அறியமாட்டாராகையால், இவனைப்பற்றி நினைக்கும் போது மௌனத்தையே அடைகிறீர்கள்” [] என்றும் வேதங்களும் அளவிட்டறியமாட்டாமையாலே ஆகமத்தாலும் அறிய முடியாதவராயிருக்கிறீர். (அறிதற்கரியவன்) உனக்கே நீ அறிய வொண்ணாதவனாயிருக்குமபோது மூவகைப் பிரமாணங்களால் அறியமுடியாதவனெனலும் விஷயத்தைச் சொல்லவும் வேணுமோ? “அப்பரமன் தன்னைத் தானே அறிவனோ மாட்டானோ அறியோம்!” [தை-ஸம் 2-8-9] என்றும், “தனக்கும் தன் தன்மை அறிவரியானை” [திருவாய் 8-4-6] என்றும், இயற்கையாகவே எல்லாமறிந்தவரான தீர் உம்மாலேதான் அளவிட்டு அறியப்படுவீரோ? (அளத்தற்கரிய யான) காலத்தாலளவு, தேசத்தாலளவு, வஸ்துவாலளவு என்னும் மூவகை அளவுகளும் இன்மையாலே அளவிடவொண்ணாதவன்.

* குண்டலிதமதிக்கம்.

கார்யந்தராபாவாத் வஸ்து பரிச்சேதமில்லை. ஆகஇப்படி த்ரிப்ரகாரத்தாலும், த்ரிவிதசேதநருக்கும், த்ரிவிதகரணங்களாலும், த்ரிகாலத்திலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதவரன்றோ.

(த்வமப்ரமேய:) முன்னே வந்து நிற்கும் என் கைக்கும் 'எய்தா(ன்?)' என்கிறபடியே. என் கண்முகப்பே நிற்கச் செய்தேயும், எட்டப்போகிறதில்லை. (த்வமப்ரமேய:) 'அயம்' என்னும்படி ஸந்ரிஹிததேஸ வர்த்தமாநகால ஸம்பந்தியாயிருக்கச்செய்தேயும். 'ஸ:' என்னும்படி விப்ரக்ருஷ்டதேஸ காலாந்தரவர்த்திகளைப்போலே அளவிடப்போகிறதில்லை. (த்வமப்ரமேய:) கண்ணிட்டுப் பார்த்தவாரே எளியிராயிருந்தீர். நெஞ்சிட்டுப் பார்த்தவாரே அரியிராயிருந்தீர். "न चक्षुषा गृह्यते मनसा तु विशुद्धेन" (ந சக்ஷுஷா க்ருஹ்யதே மநஸா து விஸூத்யதேந) என்கிற ப்ரமாணம் பொய்யாயிருந்

நித்யனாகையாலே காலத்தால் அளவில்லை; ஸர்வவ்யாயியாகையாலே தேசத்தால் அளவில்லை; எல்லாப் பொருளோடும் ஒரே வேற்றுமையில் சொல்லத்தக்க வேறொரு ப்ரகாரி இல்லாமையாலே வஸ்துவால் அளவும் இல்லை. ஆக இப்படி மூவகை அளவுகளாலும், பத்தர், முக்தர், நித்யர் என்னும் மூவகைச்சேதநருக்கும் மனம், வாக்கு, காயம் என்னும் மூவகைக் கரணங்களாலும், இறந்தகாலம், நிகழ்காலம், வருங்காலம் என்னும் முக்காலத்திலும் அளவிடவொண்ணாதவரன்றோ தேவரீர்.

(நீ அறிதற்கரியவன்) முன்னே வந்து நிற்கும் என் கைக்கும் "எய்தாநின்கழல்" [திருவாய் 2-9-2] என்கிறபடியே, என் கண்முன்னாலேயே நிற்கும்போதும் அடையமுடியவில்லை. (நீ அறிதற்கரியவன்) 'இவன்' (ரா-கி 24-28) என்றும், 'நீ' என்றும் சொல்லும்படி அருகிலுள்ள இடத்திலும் நிகழ்காலத்திலும் நிற்கும்போதும், 'அவன்' [ரா-கி 24-28] என்றும், 'அறிதற்கரியவன்' என்றும் சொல்லும்படி வெகுதூரத்திலும், வேறுகாலத்திலுமுள்ளாரைப்போலே உடனே அறியமுடியவில்லை. (நீ அறிதற்கரியவன்)கண்ணால் பார்க்கும்போது 'நீ' என்று சொல்லும்படி எளியவராயிருக்கிறீர்; நெஞ்சால் அறியும்போது அறிதற்கு அரியவராயிருந்தீர். "கண்ணால் காண்பரியன்; சுத்தமான மனத்தாலேயே காணத்தக்கவன்" (வ்யாஸ

தது. (த்வமப்ரமேய:) “अवृष्ट्य च तिष्ठन्तं ददर्श धनुर्जितम्” (அவ்ஷ்ட்ய ச திஷ்ட்யந்தம் ததர்ஸ தநுநுர்ஜிதம்) என்று-
கையும் வில்லுமாய் எளியீராயிருக்கிற நீர், “तमसः परमो धाता
शङ्खचक्रगदाधरः” (தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்க்சக்ரக்சுதாதாதர:) என்று
கையும் ஸங்க்சக்ரங்களுமான பரவஸ்துவாயிருந்தீர்.
(த்வமப்ரமேய:) பரத்வம் எட்டவொண்ணுதென்றிருந்தோம்:
ஸௌலப்பயந்தானும் எட்டப்போகிறதில்லை. (த்வமபரமேய:)
ஒரு பரிகரமுயின்றிக்கே தனிமைப்பட்டாற்போலேயிருக்கிற
நீர் “अनुभावविशेषात् सेनापरिवृताविव” (அநுபாவவிஸேஷாத் து
ஸௌநாபரிவ்ருநாவிவ) என்கிறபடியே அபரிமித பரிகரரைப்
போலே உட்கொள்ளவொண்ணுதபடியாயிருந்தீர். (த்வம
ப்ரமேய;) பித்ருநியோக்யுத்தாலே தாபஸராய் வநவாஸம்
பண்ணப்போந்தீர்; விராத₄ க₂ர கப₃ந்த₄ வாவிப்ரப்ருதிகளைக்
கொண்டு திரியாநின்றீர்; உம்முடைய நினைவும் செயலும்
அறுதியிடப்போகிறதில்லை.

ஸ்மருதி) என்னும் ப்ரமாணமும், நிரங்குச ஸ்வதந்த்ரரான உம்
விஷயத்தில் பொய்யாயிற்று. (நீ அறிதற்கரியவன்) ‘உறுதியான
வில்லை அழுக்கிப்பிடித்துக்கொண்டு நிற்கும் (ராமனைப் பார்த்தாள்
தாரை)” [ரா-கி 19-25] என்று கையும் வில்லுமாய் அரசனாகக்
காட்சியளிக்கையாலே எளியவராயிருக்கும் நீர், “மூலப்ரக்ருதிக்கும்
மேற்பட்டவராய், ஸர்வாதாரராய், சங்க்சக்ரகதைகளை தரிப்பவரான
விஷ்ணுவே நீர்” [ரா-யு114-15] என்று கையிலே சங்க்சக்ரமேந்தி
நிற்கும் பரம்பொருளாகவும் காட்சியளிக்கிறீர். (நீ அறிதற்கரிய
வன்) பரத்வத்தைத்தான அறியமுடியாதென்று நினைத்திருந்தோம்;
அவதரித்து நிற்கும் உம்முடைய ஸௌலப்பயமும் அறியவொண்
னுததாயிருந்தது. (நீ அறிதற்கரியவன்) சேனை முதலான அரசர்க்
குரிய பரிகரங்கள் இல்லாமல் தனிமைப்பட்டவர்போலேயிருக்கும்
நீர், “தேஜோ விசேஷத்தாலே சேனைகளால் சூழப்பட்டவர்கள்
போலே இருந்தனர் அவ்விருவரும்” [ரகுவம்1-37] என்கிறபடியே,
அளவற்ற படைபலத்தை உடையவரைப்போலே அறியமுடியாதவரா
யிருந்தீர். (நீ அறிதற்கரியவன்) தந்தையின் கட்டளையாலே
தபஸ்வியாய்க் காட்டில் வாழ்வந்தீர். விராதன், கரன், கபந்தன்,
வாலி முதலானாரைக் கொண்டு திரியாநின்றீர். உம்முடைய நினைவும்,
செயலும் ஒருவிதமாக நிச்சயிக்கமுடிகிறதில்லை.

அந்த:கரணத்துக்கு எட்டவொண்ணாது என்றொழிந்த ஸ். பாஹ்யகரணந்தனக்கு எட்டலாமோ என்றிருந்தோம். (துராஸதச்ச) அதுவும் செய்யவொண்ணாதபடியாயிருந்தது. மநஸ்ஸால் கிட்டவொண்ணாததையோ ஸ்ரீரத்தால் கிட்டலாகிறது? (துராஸத:) “**विष्णुराराध्यते पन्थाः**” (விஷ்ணுராராத்யதே பந்த்யா:) என்றும், “**महाजनो येन गतः स पन्थाः**” (மஹாஜனோ யேந க்யதஸ் ஸ பந்த்யா:) என்றும் சொல்லுகிற நல்வழியே போவார்க்குக் கிட்டலாமத்தனைபோக்கி, “**पथस्वलिप्तं**” (பத்யஸ் க்யலிதம்) என்றும், “வழிதிகைத்தலமருகின்றேன்” என்றும் வழிகெட்டு நின்றவர்களுக்கு ஒருகாலும் கிட்டவொண்ணாதாயிராநின்றது. (துராஸத:) “**षट्क्ष-विशरणगत्यवसादनेषु**” (ஷட்ஷ விஸரணக்யத்யவஸாதநேஷு) இடேற. அப்படிக்கு விசரணர்த்தமாய், பொடியாக்கவென்று பார்த்தால், “**सुखम्**”

உள்ளிந்திரியமான மனத்துக்குத்தான் எட்டவில்லையென்றால், வெளியிந்திரியங்களுக்குத்தான் எட்டக்கூடுமோ என்று நினைத்தேன்; (அடைதற்கரியவன்) அதுவும் செய்யமுடியாதபடியாய் இருந்தது. அதிவேகமாகச் செல்லக்கூடிய மனஸ்ஸாலே அணுக முடியாததை மந்தமாகச் செல்லும் ஸ்ரீரத்தாலேயோ அணுகமுடியும்? “வர்ணாச்ரமராசாரத்தையுடைய புருஷனாலேயே பரமபுருஷனை விஷ்ணு ஆராதிக்கப்படுகிறான்; வேறுவழிஅவனுக்கு உகப்பைஅளிக்காது” [வி-பு 5-8-9] என்றும், “மஹான்களான ஜனங்கள் செல்லும் மார்க்கமே தர்மத்தையுடைய வழியாகும்” [பா-ஆர 14-19] என்று சொல்லுகிற நல்வழியிலே நடப்பவர்க்கு அடையலாமேயொழிய, “விவேகமின்மையாகிற மேகக்கூட்டத்தாலே திசை தெரியாதவனாகி, பலவிதமாக இடைவிடாத துன்ப மழையைப் பொழியும். ஸம்ஸாரமாகிற மழை காலவிருளிலே வழிதவறினவனான என்னைக் கடாக்கித்தருள வேணும்” [ஸ்தோ-ர-49] என்றும், “பாவியேன் பலகாலம் வழி திகைத்து அலமருகின்றேன்” (திருவாய் 5-2-9) என்றும் வழிகெட்டு நின்றவர்களுக்கு ஒருபோதும் அணுகமுடியாததாயிருந்தது. (ஆஸாதனம் செய்யமுடியாதவன்) “ஷட்ஷு என்னும் தாது பொடியாக்குவது, போகச்செய்வது முடிப்பது என்னும் மூன்று பொருள்சகை உடையது” (தாதுபாடம்) என்று சொல்லப்படுகிறதன்றோ. அந்த தாதுபாடத்தின்படி ‘பொடியாக்குதல்’ என்னும் பொருளையுடைய தாகக்கொண்டால் இவனைப் பொடியாக்கலாமோவென்று பார்க்கும்

(ஸுஸூக்ஷ்மம்) என்று ஸூக்ஷ்மத்ரவ்யமாகையாலே, ஸ்தூல பதார்த்தம்போலே பொடியாக்கவொண்ணாது. 'கதி'யாய், நின்றவிடத்திலும் கடக்க வடிக்கவென்றுபார்த்தால், "விஶு" (விபூம்) என்று எங்கும் பரந்துளாகையாலே கடக்கவடிக்கப் போகாது. 'அவஸாதந்'மாய், முடிக்கவென்று பார்த்தால், "நித்ய்" (நித்யம்) என்று ஸர்வகாலஸத்தாகையாலே, காதூர சித்தகமான நாமம் பண்ணவொண்ணாது. ஆக, "நித்யம் விபூம் ஸர்வகூதம் ஸுஸூக்ஷ்மம்" என்றிருக்கையாலே இவை மூன்றும் செய்யமுடியாது என்றுமாம். வாலிவதகுபிகரான வர்களும் வந்தடர்த்து ப்ரதிக்கிரியை பண்ணலாமோ என்றிருந்தோம். (தூராஸத:) அப்படிவருவார்க்கு அணுகவுங்கூடவொண்ணாதபடியாயிருந்தீர் என்றுமாம். பர்ஹயகுத்ருஷ்டி

போது, "மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாயிருப்பவனை" [முண்ட 1-1-6] என்று மிக நுண்ணிய பொருளாயிருக்கையாலே ஸ்தூலப்பொருள்களைப் போலே பொடியாக்கமுடியாது. 'போகச்செய்வது' என்று பொருள் கொண்டு பொடியாக்கமுடியாமல் நின்றபோதிலும், தூரத்தில் தள்ளமுடியுமோ என்று பார்த்தால் ஸர்வவ்யாபியாயிருப்பவகையால் "எங்கும் பரந்த ஸ்வரூபத்தை உடையவனை" [முண்ட 1-1-6] என்று * உடல் மிசை உயிரெனக் கரந்து எங்கும் பரந்துளாகையாலே தூரத்தில் தள்ளவும் முடியாது. 'முடிப்பது' என்று 'ஷத்ஸு' தாதுவுக்குப் பொருள்கொண்டு பொடியாக்கவும், தூரத்தில் தள்ளவும் முடியாது போனாலும், உம்மை ஒரேயடியாக ஒழித்தாவது விடலாமா என்று பார்த்தால், 'என்றுமிருப்பவனை' [முண்ட 1-1-6] என்று எக்காலத்திலுமிருக்கும் பொருளாகையாலே, ஒருபோதும் அழிக்கமுடியாது. ஆக, "என்றுமிருப்பவனும், ஸர்வவ்யாபியாகையாலே எங்கும் பரந்த ஸ்வரூபத்தையுடையவனும், மிக நுண்ணியவனுமான பரமாத்மாவை" [முண்ட 1-1-6] என்று சுருதி சொல்லுகையாலே, என் கணவனைக் கொன்றீர் என்னும் கோபத்தாலே வாலியைச் சேர்ந்தவர்கள் உம்மை நொறுக்கிப்பொடியாக்குவதோ, தூரத்தில் தள்ளுவதோ, அழிப்பதோ செய்யமுடியாது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அன்றிக்கே, "வாலிவத்தால் கோபங் கொண்டவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்துவந்து உம்மோடு சண்டை செய்து பழிதீர்த்துக் கொள்ளலாமோ" என்று நினைத்தோம்; (அடைதற்கரியவன்) அப்படி வருகிறவர்களுக்கு அணுகவுங்கூட

களுடைய குதர்க்கங்களாலே தூஷிக்கலாமோவென்னில்: (தூராஸத:) “तर्कोऽप्रतिष्ठः श्रुतयो विभिन्ना न चानृषेर्दर्शनमस्ति किञ्चित्। धर्मस्य तत्त्वं निहितं गुहायां” (தர்க்கோ஽ப்ரதிஷ்ட: ச்ருதயோ வி பி₄ ந் நா ந சாந்ருஷேர்தர்^ஸநமஸ்தி கிஞ்சித் தர்மஸ்ய தத்வம நிஹிதம் குஹாயாம்) என்றும், “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” என்றும் வேதகுறையிலே ஸுரக்ஷித மாகையாலே, தர்க்காபூஸங்களாலேயாதல் ஒருதலை மாற்ற மான ச்ருதிஸம்ருதிகளாலேயாதல் அவிசால்யராயிருந்தீர் என்றுமாம்.

இப்படி அப்ரமேயத்வ தூர்த்தர்ஷத்வங்களாலே த்ருப்தராய்பரதாரராஜ்யங்களைப் பறித்தாளுவதாகக்கொள்

முடியாதபடியாய் இருந்தீர்” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். “வேதத்துக்குப் புறம்பானவர்களுடையவும், வேதத்திற்கு அவப் பொருள் சொல்லும் தீக்கண்ணர்களுடையவும் குயுத்திகளாலே தூஷிக்கலாமோ?” எனில் (துஷ்டர்களாலே அசைக்கவொண்ண தவர்) [“ஷத்ஸு” தாதுவுக்கு ‘கதி-போகச்செய்வது அதாவது அசைப்பது’ என்னும் பொருள் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது]. “யுக்தி கள் நிலை நிலலாதவை; வேதங்கள் பலபடிப்பட்டிருக்கின்றன; பரஸ்பரவிருத்தமான மதங்களில் ஒன்றுகூட ஒரு ரிஷியால் செய்யப் படாததில்லை. தர்மத்தின் உண்மை வேதமலையின் குறையொன் றிலே ஒளித்துவைக்கப்பட்டிருக்கிறது.” [பார-ஆர 314-19] என்றும், “உளன் சுடர்மிகு சுருதியுள்” [திருவாய் 1-1-7] என்றும், வேதத் தின் குறையொன்றிலே நன்கு ரக்ஷிக்கப்பட்டிருக்கிறீராகையாலே, குயுத்திகளாலேயாவது, ஒருவரிடம் பக்ஷபாதத்தாலே அவர்களைப் போரப் பொலியப்பேசும் சுருதியிலுள்ள அர்த்தவாதவாக்யங் களாலேயாவது, * இலிங்கத்திட்ட புராணம் முதலான ஸம்ருதி களாலேயாவது, அசைக்கமுடியாதவராயிருந்தீர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

இப்படி மேலே சொல்லப்பட்ட அறியமுடியாமை, அடையமுடி யாமை என்னும் பெருமைகளாலே தர்வங்கொண்டவராய், பரதார மாகிய என்னையும், என் கணவனின் ராஜ்யத்தையும் பிடுங்கி ஆள்வ தனி—32

நீர் என்றிருந்தோம். (ஐதேந்த்ரியச்ச) அப்படியன்றியிலே மஹாராஜர்க்குக் கொடுத்தபடியாலே விஷயசபலரன்றியிலே யிருந்தீர். (ஐதேந்த்ரிய:) இந்த்ரியங்களும் அடங்காதே கண்ட விஷயங்களிலே சபலங்களாகையன்றிக்கே, அவை உம்முடைய கீழே அடங்கும்படி அமுக்கி ஆளவல்லீராயிருந்தீர். (ஐதேந்த்ரிய:) யாதேனும் ஒரு புருஷனும், ஏதேனும் ஒரு ஸ்த்ரீயைக் கிட்டினால் ஏறிட்டுப் பார்க்கக்கடவதாயிற்றே இருப்பது. அப்படியிருக்க, “न रामः परदारान्श्च चक्षुर्भ्यामपि पश्यति” (ந ராம: பரதாராமச்ச சக்ஷுர்ப்யாமபி பச்யதி) என்கிறபடியே இத்தனைப்போது நான் நிற்கிறவிடத்தில் முகமெடுத்துப் பாராதே நிற்பதே! என்ன விரக்தரோ இவர்? என்கிறார். (ஐதேந்த்ரியச்ச) “पश्यत्यचक्षुः स शृणोत्यकर्णः” (பச்யத்யசக்ஷு: ஸ ச்ருணோத்யகர்ண:) என்றும், “अपाणिपादो जवनो गृहीता” (அபாணிபாதோ ஜவனோ க்ருஹீதா) என்றும், “सर्वेन्द्रियैरपि विना सर्वं सर्वत्र पश्यति” (ஸர்வேந்த்ரியையரபி விநா ஸர்வம் ஸர்வத்ர பச்யதி) என்றும், நாட்டோபாதிக்கு அவை படைத்தீ

தற்காக வாலியைக் கொன்றீர் என்று நினைத்தோம். (புலன்களை வென்றவன்) அப்படியல்லாமல், வாலியைக் கொன்று அடைந்த ராஜ்யத்தை ஸுக்ரீவனுக்குக் கொடுத்தபடியாலே, விஷயங்களிலே வைராக்யமுள்ளவராயிருந்தீர். (புலன்களை வென்றவன்) இந்த்ரியங்கள் எல்லாமும் அடங்காமல் கண்ட விஷயங்களிலே ஈடுபடுகையன்றிக்கே, அவை உமக்குக் கீழே அடங்கும்படி அமுக்கி அவற்றை நியமிக்கவல்லவராயிருந்தீர். (புலன்களை வென்றவன்) எந்தப் புருஷனாயினும், எந்த ஸ்த்ரீயை அணுகினாலும் அவளை ஏறிட்டுப் பாச்ப்பதை நாம உலகில் காணாநின்றோம். அப்படியிருக்க, “रामन् पिहर् मனைवियரைक् कण्ठे कणात्कूटक् काण்பपथिल्डै” [ரா-அ 72-49] என்கிறபடியே இத்தனைநேரம் நான் நிற்கும்போதும் என்னை முகம் நிமிர்த்திப் பாராமல் நிற்பதே! என்ன வைராக்யமுடையவரோ இவர்! என்கிறார். (புலன்களை வென்றவன்) “कण्ठे कणात्कूटक् काण்பपथिल्डै” [சவே 3-19] “காஸ்கையற்றவனாயினும், வெகு வேகமாக நடப்பவன்; எல்லாவற்றையும் பிடிப்பவன்” [சவே 3-19] என்றும், “எல்லா இந்த்ரியங்களும் லாவிடினும் எல்லாவற்றையும் எங்கும் காண்கிறார்” []

ரத்தனைபோக்கி. நாட்டாரைப்போலே இந்திரியாதீநப்ர
வ்ருத்தியின்றியிலேயிருந்தீர் என்றுமாம். “दुर्ग्रहं मनसाप्यन्वै-
रिन्द्रियैरपि दुर्जयं” (துர்க்கூரஹம் மநஸாப்யந்யையிரந்த்ரீயையரபி
துர்ஜயம்) என்றும், “மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்
வவையிலன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, நாட்டாருடைய
பாஹ்யாந்தர கரணங்களுக்கு எட்டவொண்ணாதபடியா
யிருந்தீர் என்னவுமாம்.

(த்வம் ஐதேந்த்ரிய:) “अहल्यायै जारः सुरपतिरभूदात्मतनयां
प्रजानाथोयासीदभजत गुरोरिन्द्रबलं” (அஹல்யாயை ஜாரஸ் ஸுர
பதிரபூத்யாத்மநயாம் ப்ரஜானாதேயாஸீத்யபூஜத குரோரிந்த்ர
புலாம்) இத்யாதிப்படியே எங்கள் மாமரான இந்த்ரன்
அஹல்யா ஜாரனானான். அவனுக்கு மேலான ப்ரஹ்மா
ஸுதாபிலாஷம் பண்ணினான். ப்ரகாசகனான சந்த்ரன் குரு
தாரத்ரோஹியானான். ஆதித்ய புத்ரரான மஹாராஜரும்.

என்றும் மற்றுள்ளார்க்குப்போலே இந்திரியங்களுண்டேயொழிய,
மற்றுள்ளாரைப்போலே இந்நிரியங்களாலேயே வருவன செயல்கள்
என்னும் நிர்ப்பந்தமில்லாமலிருந்தீர் என்றும் கொள்ளலாம்.
(புலன்களை வென்றவன்) “மனத்தாலும் அறியவொண்ணாதவன்;
மற்ற இந்திரியங்களாலும் ஜயிக்க வொண்ணாதவன்” []
என்றும், “மனனுணர்வளவிலன் பொறியுணர்வவையிலன்” [திரு
வாய் 1-1-2] என்றும் சொல்லுகிறபடியே, உலகத்தாருடைய
உள்ளந்நிரியமான மனத்துக்கும், வெளியிந்திரியங்களான மெய்
வாய்கண் மூக்கு செவி முதலானவற்றுக்கும் அடையமுடியாதபடி
அவற்றை வென்றிருப்பவன் என்றும் பொருள்கொள்ளலாம்.
[இங்கு இந்திரியங்கள் என்றது பிறருடைய இந்திரியங்கள்.]

(நீயே புலன்களை வென்றவன்) “தேவந்திரன் கௌதம பத்தினி
யான அகல்யைக்கு ஆசைநாயகனானான்; தன் பெண்ணையே இச்சித்
தான் பிரமதேவன்; ஆசாரியனான பிருஹஸ்பதியின் பத்தினியைச் சந்
திரன் புணர்ந்தான்” [ப்ரபோதசந்த்ரோதயநாடகம்] என்கிறபடியே
என்பதியின் பிதாவான் இந்திரன் ரிஷிபத்தியான அகல்யைக்கு ஆசை
நாயகனானான், அவனுக்கும் மேலான பிரமன் தன்னுடையபெண்ணப்
புணர விரும்பினான். உலகையெல்லாம் பிரகாசப்படுத்தும் சந்திரன்
ஆசார்ய பத்தினியை அடைந்தான். சூரிய புத்திரனான சக்கிரீவனும்,

இந்த்ரபுத்ரரான வாலியும் என்னளவிலே பட்டபாடு இது. விச்வாமித்ரன்மேநகாசபலனானான். இப்படியே நாடு இருந்ததே குடியாக அகப்படாநிற்க, நீர் ஒருவருமேகாணும் விரக்தராயிருந்தீர். “इन्द्रियैः कामवृत्तस्सन् कृष्यसे मनुजैश्चर” (இந்த்ரியை: காமவ்ருத்த: ஸந் க்ருஷ்யஸே மநுஜேச்வர) என்கிறபடியே, ராஜ்யதாரங்களை விட்டிருக்கிற நீர், அந்த நசையாலே வந்தீரோ என்றிருந்தோம். (ஜிதேந்த்ரிய:) அவற்றில் நேராக நிஸ்ப்ருஹராயிருந்தீர்.

‘இப்படி விரக்தராயிருக்கிறவர் நம்மை நவிவானேன்? அததார்மிகரோ?’ என்றிருந்தோம்; (உத்தம தார்மிக:) இந்த வ்யாபாரமெல்லாம் பரார்த்தமாக உபகரிக்கையாயிருந்தது. (உத்தம தார்மிக:) தனக்கென்று செய்யுமவன் அதமதார்மிகன்; தனக்கும் பிறர்க்குமென்று செய்யுமவன் மத்யமதார்மிகன்; பிறர்க்கென்று செய்யுமவன் உத்தமதார்மிகன்.

இந்திரன் பிள்ளையான வாலியும் எனக்காகப் படும்பாடு இது. உமக்கு ஆசாரியனான விச்வாமித்திரனும் மேனகைக்குவசப்பட்டான். இம்மாதிரியாக உலகிலிருக்கும் எல்லோரும் “ஹரிணீ குரமாத்ரேண சர்மண மோஹிதம் ஜகத்” [மாந்குளம்பளவுள்ள தோலைக்கண்டு உலகமெல்லாம் மயங்குகிறது] என்கிறபடியே வசப்பட்டு நிற்க, நீர் ஒருவரே விஷய வைராக்கியமுள்ளவராயிருந்தீர்; “அரசனே! இஷ்டப்படி நடப்பவனாய், இந்திரியங்களாலே இழுக்கப்படுகிறாய்” [ரா.கி 17-33] என்கிறபடியே ராஜ்யத்தையும் மனைவியையும் இழந்திருக்கும் நீர், பிறருடைய ராஜ்யத்திலும் மனைவியிடமும் ஆசையாலே வந்தீரோ என்று நினைத்தோம்; (புலன்களைவென்றவன்) அவற்றில் உண்மையாக ஆசையற்றவராயிருந்தீர்.

‘இப்படி வைராக்யத்தோடு இருப்பவர் நம்மைத்துன்புறுத்துவானேன்? பிறரைக் காரணமில்லாமல் ஹிம்ஸிக்கும் அதார்மிகரோ?’ என்று நினைத்தோம்; (உயர்ந்த தார்மிகன்) வாலிவதத்திற்காகச் செய்த செயலெல்லாம் பிறர்க்கு உபகரிப்பதாயிருந்தது. (உயர்ந்த தார்மிகன்) தனக்கு நன்மைக்கு தருமம் செய்பவன் தாழ்ந்த தார்மிகன்; தனக்கும் பிறர்க்கும் நன்மைக்கு தருமம்செய்பவன் மத்யம தார்மிகன்; பிறர் நன்மைக்காகவே தருமம் செய்பவன் சிறந்ததார்

அன்றிக்கே, 'தார்மிக:', 'உத்தார்மிக:', 'உத்தரதார்மிக:', 'உத்தம தார்மிக:' தார்மிகராகிரூர்-தர்மஸம்பந்திகள். அதாவது:-“वर्णाश्रमाचारवता-आराध्यते” (வர்ணாச்ரமசாரவதா-ஆராத்யதே) என்று வர்ணாச்ரமதர்மஸமாராத்யராகை. உச்சுதூர்மிகராகையாவது:-“तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्थाः”(தமேவம் வித்வ்வாநம்ருத இஹ புவதி நாந்ய: பந்த்யா:) என்கிறபடி பக்தி மார்க்கத்தாலே பஐநீயராயிருக்கை. உத்தரதார்மிகராகையாவது:-“शरणमङ्गप्रपद्ये” (ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்கிறபடியே ஸர்வலோகஸரண்யராகை. உத்தமதார்மிகராகையாவது:-“तेनानुगृहीतो ब्रह्मलोकं गच्छति” (தேநாநுக்ஞுஹீதோ ப்ரஹ்மலோகம் கச்சுக்ஞி) என்றும், “उपायो गुरुरेव स्यात्” (உபாயோ குருரேவ ஸ்யாத்) என்றும் புருஷகாரவசீகார்யராகை.

தார்மிகத்வமாவது-ஸாமாந்யதர்மநிஷ்டத்வம். உத்தம தார்மிகத்வமாவது-அஸாதாரண தர்மநிஷ்டத்வம். ஸாமாந்ய

மிகன். அன்றிக்கே, 1. தார்மிகன், 2. சிறந்த தார்மிகன், 3. மிகச் சிறந்த தார்மிகன், 4. மிகமிகச் சிறந்த தார்மிகன் என்று நான்கு படி களாக இங்கு கருத்துரைக்கலாம். கிரமேண ஒன்றுக்கொன்று உயர்ந்த இந்த நான்கு படிகளும் எம்பெருமானுக்குள்ளான என்னை. தார்மிகராவது:-தர்மத்தோடு (ஆராத்யத்வமாகிற) ஸம்பந்தம் பெற்றிருப்பார். அதாவது:-“வர்ணாச்ரம தர்மங்களை அனுஷ்டிப்பவ னாலே பரமபுருஷனை விஷ்ணு ஆரதிக்கப்படுகிறான்” [வி-பு3-8-9] என்று (மிகக்கடினமான) வர்ணாச்ரமதர்மத்தால் ஆரதிக்கப்படும வராகை. சிறந்த தார்மிகராகையாவது:- “அந்தப் பரமபுருஷ னிடம் இப்படி பக்தி செய்பவன் இப்பிறவியிலேயே மோக்ஷமடை கிறான்; மோக்ஷமடைய வேறுவழியில்லை” [பு-ஸ9] என்கிறபடியே (கடினமான) பக்திவழியாலே அடையத்தகுந்தவராயிருக்கை; மிகச் சிறந்த தார்மிகராகையாவது:- “பரமாத்மாவை நான் சரணம் பற்றுகிறேன்” [ச்-வே 6-18] என்கிறபடியே எல்லாவுலகுக்கும் ஸுலபமான சரணுகதியால் அடையப்படுகை. மிகமிகச் சிறந்த தார் மிராகையாவது:- “அந்த ஆசார்யனால் அனுகிரஹிக்கப்பட்டுப் பரமபதத்தை அடைகிறான்” [?] “குருவே மோக்ஷோபாயமாகக் கடவன் [?] என்று ஆசார்யனாகிற புருஷகாரத்தாலேயே அதிஸுல பமாக வசப்படுகை.

தர்மமாவது-“அநுச்ஸ்யம் பரோ தர்மம்” (ஆந்ருஸம்ஸ்யம் பரோ தர்மம்) என்று நெரந்தாரைக் கண்டால் ‘ஐயோ!’ என்று இருக்கை. அஸாதாரண தர்மமாவது “குலோசிதமிதி ஶாத் தர்மம் ஶ்வம் பஹு மந்யதே” (குலோசிதமிதி ஶ்ஷாத்ரம் தர்மம் ஶ்வம் பஹு மந்யதே) “வத்ய ஶ்மயுதேந ஶ்ரஜ்யபரிபந்யிநாம்। ஶ்நியாணாமய் தர்மோ யத் ப்ரஜா பரிபாலநம்॥” (வத்ய ஶ்ம தர்ம யுத்யதேந ஶ்வராஜ்யபரிபந்தி நாம்। ஶ்நதீரியாணாமயம் தர்மோ யத் ப்ரஜா பரிபாலநம்॥) என்று தன்னை அடைந்தவர்களுக்கு ஓராபத்து உண்டானால். மார்பிலே அம்பேற்றிப் பரிஹரித்துக் கொடுக்கை. ஆகையாலே வாலியோடே பொருது மஹாராஜரை ரக்ஷிக்கையாலே தார்மிகரானவளவன்றிக்கே, உத்தம தார்மிகராயிருந்தீர் என்றுமாம். (உத்தமதார்மிகம்) ஆர்த்தரான மஹாராஜரை ரக்ஷித்து, “ரஜமிஶூதத்படாஸ்து க்ருவா பாயிநி மானவா:। நிர்மலா: ஶ்வீமாயாந்நி சந்நஸ்சுகுதிநோ யதா॥” (ராஜ

(சிறந்த தார்மிகர்) ஸாமான்ய தர்மத்திலே ஊன்றிநிற்பவர் தார்மிகராகிறார். விஷேதர்மத்திலே ஊன்றிநிற்பவர் சிறந்த தார்மிகராகிறார். “இரக்கமே மேலான தர்மம்” [ரா-ஸு 38-14] என்கிற படியே, துன்புற்றவரைக் கண்டால் ‘ஐயோ!’ என்று நினைத்திருக்கும் பரதுக்கதுக்கித்வமாகிற இரக்கம் எல்லாரும் பொதுப்படையாகப் பின்பற்றவேண்டிய ஸாமான்ய தர்மமாகும். ஸமயவிசேஷங்களிலே இதையும் கீழ்ப்படுத்திப் பின்பற்றவேண்டிய விசேஷதர்மமொன்றும் உண்டு. அதாவது—“தன்னுடைய ஶ்நதீரியதருமத்தைத் தன் குலத்துக்குத் தகுந்ததென்னும் காரணத்தால் கனக்கமதித்திருக்கிறார் ராமபிரான்” [ரா-அ 1-16] “குடிகளை ரக்ஷிப்பதும், தன் அரசுக்கு விரோதிகளை தர்மயுத்தத்தால் கொல்லுவதும் ஶ்நதீரியதர்மமாகும்” [] என்று தன்னையுடைய நதவர்களுக்கு ஓர் ஆபத்து உண்டானால், அவ்வாபத்தை விளைந்தவர்கள் விஷயத்திலே ஸாமான்ய தர்மமான இரக்கத்தை விட்டு, அவர்கள் மார்பிலே அம்பேற்றி ஆபத்தை நீக்கிக்கொடுக்கை. ஆகையாலே ஸுகீர்வவிரோதியான வாலி விஷயத்திலே (பொது) தர்மமான இரக்கத்தை விட்டு விசேஷ (தனி) தர்மமான யுத்தத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வாலியோடு சண்டைசெய்து ஸுகீர்வனை ரக்ஷிக்கையாலே, ‘தார்மிகர்’ என்னும் அளவோடு நில்லாமல், ‘சிறந்த தார்மிகர்’ என்னும்படியிருப்பவர் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். (சிறந்த தார்மிகர்) துன்புற்றவரை

பி₄ர்த்₄ரு₄த₃த₃ண்ட₃ட₃ாஸ்து க்ருத்வா பாபாநி மாநவா: | நிர்மலா: ஸ்வர்க்குமாயாந்நி ஸந்தஸ் ஸுக்ருதிநோ யத₄||) என்கிற படியே, அக்ருத்யகரணத்தாலே நா ரகியான வாஸியை, ‘‘तस्य दण्डो वधः स्मृतः’’ (தஸ்ய த₃ண்டோ வத₄: ஸ்ம்ருத:) என்று வத₄த₃ண்டத்தாலே பூதனாக்கினபடியாலே உத்தம தார்மிகராயிருந்தீர் என்றுமாம்.

‘‘ஒரு ச்ரேயஸ்ஸாதநமான தர்மமேயாய், பலபர்யந்த மன்றோ?’’ என்றிருந்தோம். (அக்ஷய்ய கீர்த்திச்ச) ‘‘तस्य नाम मह्यशः’’ (தஸ்யநாம மஹத்ய₃யஸ:) என்றும், ‘‘நிகரில் புகழாய்’’ என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மன்னுபெரும் புகழாயிருந்தீர். (அக்ஷய்ய கீர்த்திச்ச) ஒரு வராலும் அழிக்கவொண்ணாத புகழையுடையீராயிருந்தீர். அதாவது ப்ரபலனான வாஸியைக்கொண்டு தேடிப்படைத்த புகழுக்கு, மறைந்து நின்று கொன்றீர் என்றும், நிரபராத₄தீர்யக்வத₄ம் பண்ணினீர்

ஸுக்ரீவனை ரக்ஷித்து, ‘‘பாவம்செய்த மனிதர்கள் ராஜாக்களாலே தண்டிக்கப்பட்ட வளவில், பாவம் நீங்கப்பெற்று, புண்ணியசாலிக ளான பெரியோர்களைப்போலே சுவர்க்கமடைகின்றனர்’’ [ரா-கி 18-32] என்கிறபடியே செய்யத்தகாத பரதாரகமனம் செய்து நரக மடைய வேண்டிய வாலியை ‘‘தம்பியின் தாரத்தை அடைந்த வனுக்கு வதமே தண்டனை.’’ [ரா-கி 13-23] என்கிறபடியே வதமாகிற தண்டனையை அளித்துப் பரிசுத்தப்படுத்துகையாலே நண்பன் விரோதி ஆகிய இருவரிடத்தும் நளமை செய்த சிறந்த தார்மிகராயிருந்தீர் என்றும் கொள்ளலாம்.

சிறப்புக்கு ஸாதனமான தர்மம் மாத்திரமே இவரிடம் உள்ள தாய் துர்மபலமான புகழ் இல்லையோ? என்று நினைத்தோம். (அழியாப் புகழாளர்) ‘‘அந்தப் புரமபுருஷனுக்கே பெரும்புகழ் உள்ளது’’ [தை-நா 1-9] என்றும், ‘‘நிகரில் புகழாய்’’ [திருவாய் 6-10-10] என்றும் சொல்லுகிறபடியே * மன்னுபெரும்புகழ் [நாச்-திரு 5-1] உடையவராயிருந்தீர். (அழியாப் புகழாளர்) ஒருவராலும் அழிக்க முடியாத புகழை உடையீராயிருந்தீர். அதாவது:— பலசாலியான வாலியைக் கொண்டு தேடிப்படைத்த புகழை அழிப்பதற்கு, ‘மறைந்து நின்று கொன்றீர்’ என்றும், ‘நோஷமற்ற மிருகத்தைக் கொன்றீர்’

என்றும், நிஷ்ப்ரயோஜந வ்யாபாதநம் பண்ணினீர் என்றும், இப்புடைகளிலே அநேகம் கண்ணழிவும் சொல்லி அழிக்கலாமோ என்று பார்த்தோம். ராஜாக்களுக்கு வேட்டையும், மறைந்து நின்று கொல்லுகையும் நீதியென்றும், ஸுஹ்ருத்துமாய், ஸரணுகதனானவன் பக்கவிலே குற்றஞ் செய்கையாலே ஸாபராதவதம் பண்ணினோம் என்றும், ஜநபதஹிதார்த்தமாக துஷ்டம்ருகவதம் பண்ணுகையாலே ஸப்ரயோஜந வ்யாபாதநம் பண்ணினோமென்றும், இத்திக்குகளிலே நிருத்தரமாக உத்தரஞ்சொல்லிப் பரிஹரித்தபடியாலே எங்களாலும் அழிக்கவொண்ணாத புகழை உடையீராயிருந்தீர்.

இப்படி மாறாத புகழ்படைக்கைக்கு அடியென் என்றிருந்தோம். (விசக்ஷணச்ச) அதுக்கடியான கார்யங்களில் முன்னடிபார்த்துச் செய்யும்படியான நிருபகருமாயிருந்தீர். (விசக்ஷணச்ச) “यस्सर्वज्ञः सर्ववित्” (யஸ் ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்) “स्वाभाविकी ज्ञानबलक्रिया च” (ஸ்வாபூவிகீ ஜ்ஞாநபுலக்ரியா ச)

என்றும் ‘பலனற்ற கொலையைச் செய்தீர்’ என்றும் இவ்வழிகளிலே பல தோஷங்களைச் சொல்லிப் புகழை அழிக்கலாமோ என்று ஆராய்ந்தோம், ‘அரசர்களுக்கு மிருகவேட்டையும், மறைந்து நின்று பிராணிகளை அடிப்பதும் நியாயம்’ என்றும், ‘நல்ல நெஞ்சையுடைய தம்பியாய், சரணமடைந்தவனான சுக்கிரீவனுக்குத் தீங்கிழைக்கையாலே பாவியைக் கொன்றேன்’ என்றும், ‘குடிகளின் நன்மைக்காக துஷ்ட மிருகமான குரங்கைக் கொன்றோமாகையாலே பலனுள்ள வதத்தைச் செய்தேன்’ என்றும் இவ்வழிகளிலே, எதிரி பதிலுரைக்கமுடியாதபடி பதில் சொல்லி-தோஷாரோபணத்தைப் போக்கிக் கொண்டபடியாலே, விரோதிகளான எங்களாலும் அழிக்கமுடியாத புகழை உடையீராயிருந்தீர்.

‘இப்படி மாறாத புகழ் பெற்றதற்குக் காரணமென்ன?’ என்று ஆலோசித்தோம். (அதிலமர்த்தர்) புகழைக்கொடுக்கும் காரியங்களைத் தொடங்குவதற்கு முன்பிலிருந்தே ஆராய்ந்து செய்யும்படியான ஆராய்ச்சியாளருமாயிருந்தீர்; (அதிலமர்த்தர்): “எந்தப் பரமபுருஷன் எல்லாப் பொருள்களின் ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களை அறிவனோ” [முண்ட 1-1-10] “பரமபுருஷனுக்கு இயற்கையான அறிவு, பலம், செயல் ஆகியவையிருப்பதாகக் கேட்கப்படுகிறது” [ச்வே-6]

என்று ஸஹஜ ஸர்வஜ்ஞரான உமக்கு இது ஏற்றமோ? (விசக்ஷணச்ச) நீர் சொன்னவற்றுக்கு நாங்கள் குற்றம் சொன்னால், “उत्तरोत्तरयुक्तौ च वक्ता वाचस्पतिर्व्या” (உத்தரோத்தர யுக்தௌச வக்தா வாசஸ்பதிர் யத்யா) என்கிறபடியே, அவையொழிய மேலே மேலே வார்த்தை சொல்லும்படியான பொறி(பேரறி?)வாளராயிருந்தீர். (விசக்ஷண:) ஸஹஜஸாத்ய ருச்யத்தாலே இலக்கு மாறாடி ஆசிரிதவதம் பிறவாதபடி கழுத்திலே மாலைகட்டி விடுவதே! இதென்ன கூர்மைதான்! (விசக்ஷண): நீர்தாம் அப்ரமேயராய் அறியவொண்ணாதபடியிருந்தீராகிலும், நீர்தாம் எல்லாமறிவீராயிருந்தீர். (விசக்ஷண:) ஏகாரிமைத்ரியாகையாலே, மஹாராஜர் நமக்குத் துணையாவரென்றும், ராவணமைத்ரியாலே வாலி துணையாகானென்றும் நிச்சயித்து, இவரைக்கூட்டி அவனை அழித்தபடியினாலே, *நல்லாரறிவீர், தீயாரறிவீர் இவ்வுலகத்தெல்லாமறிவீராயிருந்தீர்.

என்கிறபடியே இயற்கையிலேயே எல்லாமறிந்த உமக்கு, வாலியின் தோஷாரோபணத்துக்கு பதிலுரைத்துப் புகழை நிலைநிறுத்திக் கொண்டது ஒரு அதிசயமோ? (அதிஸமர்த்தர்) நீர் சொன்ன பதிலுரைகளுக்கு நாங்கள் குற்றம் சொன்னால், “(வாதஸபைகளில்) பிருஹஸ்பதியைப் போலே மேலும் மேலும் (எதிர்வாதங்களை அடக்கும்) யுக்திகளைச் சொல்லுமவர் ராமபிரான்” [ரா-அ 1-17] என்கிறபடியே அவை அழியும்படியாக மேலே மேலே வார்த்தை சொல்லும்படியான பேரறிவாளராயிருந்தீர். (அதிஸமர்த்தர்) கூடப்பிறந்த ஒற்றுமையாலே, வாலியின் மேல் விடநினைத்த அம்பு குறிதவறி, சுக்கிரீவன் மேல் பாய்ந்து, அடியானான அவனைக்கொல்லாமலிருக்கக்காக சீக்கிரீவனின் கழுத்திலே மாலைகட்டிவிடுவதே! இதென்ன புத்திகூர்மை! (அதிஸமர்த்தர்) ‘அப்ரமேய:’ என்று நான் சொன்னபடியே அறியவொண்ணாதவராயிக்கும் நீரே, எல்லாமறிந்தவராயிருந்தீர். தனக்குச் சத்துருவான ராவணனை சத்துருவாகக் கொண்ட சுக்கிரீவனோடு நட்பாகையாலே, சுக்கிரீவன் நமக்குத் துணையாவானென்றும், ராவணனோடு நட்புக்கொண்டவனாகையாலே வாலி நமக்கு நண்பனாக மாட்டான் என்றும் நிச்சயித்து சுக்கிரீவனைக் கூட்டிக்கொண்டு, வாலியை அழித்தபடியாலே “நல்லாரறிவீர் தனி—33

இப்படி விசக்ஷணராணல். “शत्रोः शेषं न शेषयेत्” (ஸத்ரோ: ஸேஷம் ந ஸேஷயேத்) என்றும். “सपुत्रपौत्रं समात्यं समिवज्ञाति बान्धवम्। हत्वा” (ஸபுத்ரபௌத்ரம் ஸாமாத்யம் ஸமிதரஜ்ஞாதி பூர்த்துவம்|| ஹத்வா) என்றும் சொல்லுகிறபடி (படியே) வசநா நுரோதம் பண்ணி, ஒட்டின அங்கதா திகளையும்; நிரவ யமாக முடிப்பிக்கீ றீரோ என்றிருந்தோம். (க்ஷிதிக்காமாவாந்) பொறுமையிலும் பூமியாயிருந்தீர். வாலியைக்கொன்ற சீற் றம் மாறாதே நிற்கிற நிலையிலே நானும் அங்கதனும் நெற்றி யில் பேன்போலே முன்வந்து நின்றால் குடிக்கொலையாக அறுக்கப் பராப்தமாயிருக்க, எங்களைப் பொறுப்பதே! (க்ஷிதி க்காமாவாந்) “अमया पृथिवीसमः” (க்ஷமயா ப்ருதிவீஸம:) என் கிறபடியே பஞ்சாசத் கோடிவிஸ்தீர்ணயான பூமிப்பரப்பி லுள்ள பொறையத்தனையும் உம்மொருவர் பக்கலிலும் ஆயி ருந்தது. (க்ஷிதிக்காமாவாந்) முற்பட நெஞ்சிலே குற்றம்

தீயாரறிவீர் நமக்கு இவ்வுலகத்து எல்லாமறிவீர்” [பெரியதிரு 4-9-6] என்னும்படியிருந்தீர்.

இப்படி அதிஸமர்த்தராணல், “சத்துருகுலத்தைச் சிறிதளவும் விட்டுவைக்கக்கூடாது” [] என்றும், “புத்திர பௌத்திரர் களோடும், மந்திரிகளோடும், நண்பர், தாயாதிகள், பந்துக்கள் ஆகியவரோடும் ராவணனைக் கொண்டு” [ரா-பா 15-27] என்றும் சொல்லுகிற வசனங்களைப் பின்பற்றி, வாலியோடு ஸம்பந்தமபெற்ற அங்கதன் முதலானாரையும் பூண்டோடு அழிக்கப்போகிறீரோ என்று பயந்தோம். (புவிப்பொறையாளர்) பொறுமையில் பூமி யைப்போன்றவராயிருந்தீர். வாலியைக் கொன்ற சீற்றம் மாறாதே நிற்கிற நிலையிலும், வாலியின் உறவினரான நானும், அங்கதனும் நெற்றியில் ஸஞ்சரிக்கும் பேன்போலே முன்னே வந்து நிற்கையில் குலத்தோடு வேறுக்கவேண்டியதே ராஜதீதிக்குத் தக்கதாயிருக்க, எங்களைப் பொறுப்பதே! (புவிப்பொறையாளர்) “பொறையில் பூமிமுழுவதற்கும் ஸமானமானவர்” [ரா-பா 1-18; ரா-ஸு 35-90] என்கிறபடியே, ஐம்பதுகோடி விஸ்தீரணமுள்ள பூமிப்பரப்பி லுள்ளபொறுமையெல்லாம் உம் ஒருவரிடத்திலேயாயிருந்தது. (புவிப்பொறையாளர்) முதலில் நெஞ்சிலே குற்றம் அறியப்பட்டுப்

கிடந்து, பின்பு பொறுத்ததாகையன்றிக் கேயிருந்தபடி. முதலிலே குற்றத்தில் அறிவின்றிக்கே, பொறுமையே நிரூபகையான பூமியின் பொறையாயிருந்தது. (க்ஷிதிக்ஷமாவாந்) பூமிப்பரப்புக்காகப் பண்ணக்கடவ பொறுமையை என்னொருத்தியளவிலும் பண்ணுவதே யென்றுமாம். (க்ஷிதிக்ஷமாவாந்) பூமார்த்தத்திலே மதுப்பாய், என்னொருத்தியளவிலே பண்ணின பொறுமை பூமிக்காகப் போருமாயிருந்தது என்றாகவாமாம்.

‘என்னளவில் இப்படி பொறுமை பண்ணுகைக்கு அடியென்?’ என்றிருந்தோம். (க்ஷதஜோபமாக்ஷ:) “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாய் அளிக்கின்ற தண்டாமரைக் கண்ணன்” என்று ஸர்வரக்ஷகத்வ ஸூசகமான இக்கண்ணின் வைலக்ஷண்யமிருந்தபடி எந்தான்! (க்ஷதஜோபமாக்ஷ:) வாலியைக் கொன்றபோது சீற்றத்தால் பிறந்த சிவப்பு இன்னமும்

பிறகு கருணைக்கு விஷயமாகையன்றிக்கேயிருந்தபடி. முதன்முதலில் குற்றத்தையே அறியமாட்டாதபடி பொறுமையே நிரூபகதர்மமாம்படியான பூமியின் பொறுமையாயிருந்தது உம் பொறுமையும். (புவிப்பொறையாளர்) பூமிமுழுவதற்கும் செய்யத்தக்க பெரும் பொறுமையை என் ஒருத்தி விஷயத்திலே காட்டுவதே! என்ன ஆச்சரியம்! என்றும் பொருள்கொள்ளலாம். (புவிப்பொறையாளர்) ‘க்ஷமாவாந்’ என்றவிடத்தில் ‘மதுப்’ ப்ரத்யயம் “பூமிநிந்தூ ப்ரசம்ஸாஸு... பூவந்தி மதுபாத்ய:” [ஆதிக்க்யம், இழிவு, புகழ்முதலானவற்றைக்குறிக்க ‘மதுப்’ முதலான ப்ரத்யயங்கள் வருகின்றன.] என்றும் இலக்கண விதிப்படி ‘ஆதிக்க்யம்’ என்னும் பொருளிலே வந்ததாகக் கொண்டால், என் ஒருத்தி விஷயத்திலே காட்டின பொறுமை பூமிமுழுவதற்கும் போதுமானதாயிருந்தது என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

‘என்னிடத்திலே இப்படிப் பொறுமை காட்டுவதற்குக் காரணம் என்ன?’ என்று ஆலோசித்தேன். (ரத்தத்திற் சிவந்த கண்ணன்) “உயிர்க்கெல்லாம் தாயாயளிக்கின்ற தண்டாமரைக்கண்ணன்” [பெரிய திரு 7-2-9] என்று, எல்லோரையும் காக்கையால் வந்த ஜச்வர்யத்தைக் காட்டும் இக்கண்ணின பெருமையிருந்தபடி என்ன ஆச்சரியம்! (குறுதியில் சிவந்த கண்ணன்) வாலியைக் கொன்றபோது

மாறாதேயிருக்க, என்னை முனியாதே பொறுப்பதே! என்கிறான். “शरैकेन” (ஸரேணேகேந) என்று வாலியை ஓரம்பாலே கொன்றீர் என்று கேட்டோம். அங்ஙனன்றியிலே, “रामो रक्तान्तलोचनः” (ராமோ ரக்தாந்த லோசந:) என்ற கடைக்கண் சிவந்ததித்தனையாயிருந்தீர். (க்ஷதஜோபமாக்ஷ:) “रक्तस्यनेत्र-पाणिः” (ரக்தாஸ்யநேத்ரபாணி:) என்றும், “विताम्रः” (த்ரிதாம்ர:) என்றும் கண்ணில், சிவப்பும் ஸாமுத்ரிக லக்ஷணமாயிருந்தபடியால், இன்னமும் மேல் ஸார்வபெளமராய் ஆள்வீர் என்று தோற்றியிரா நின்றது. (க்ஷதஜோபமாக்ஷ:) க்ஷதத்தாலே பிறந்ததிதே க்ஷதஜமாகிறது. அப்படியே, “यथा कप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” (யத்யா கப்யாஸம் புண்டூரீகமேவமக்ஷிணி) என்று ஸுப்ரஸந்ததவளமான உம்முடைய கண்ணுக்குச் சிவப்பு ஸ்வாபயாவிசமல்ல; கோபத்தாலே வந்தேறி என்று தோற்றியிருந்தது என்றுமாம். (க்ஷதஜோபமாக்ஷ:) இக்

கோபத்தால் கண்ணில் பிறந்த சிவப்பு இன்னமும் மறையாதே யிருக்க, என்னைக்கோபிக்காமல் நீர் பொறுப்பதே! என்கிறான். “ஓரம்பாலே ராமன் வாலியைக் கொன்றான்” [ரா-பா 1-69] என்று வாலியை ஓரம்பாலே கொன்றீரென்று பிறர் சொல்லக் கேட்டிருந்தோம். நேரில் பார்க்கும்போது அங்ஙனில்லாமல், “கடைக்கண் சிவந்த ராமபிரான்” [ரா-யு 21-13] என்று கடைக்கண் சிவந்த மாத்திரத்தால் வாலியைக் கொன்றிராய்த் தோற்றுகிறது. (குறுதியிற் சிவந்த கண்ணன்) ‘வாய், கண், கை ஆகிய மூன்றும் சிவந்தவன்’ [] என்றும், (‘வாய், கண், கை ஆகிய) மூன்றும் சிவந்தவன்’ [ரா-ஸு 35-17] என்றும் கண்ணில் சிவப்பும் உத்தமபுருஷனுக்கு ஸாமுத்ரிக சாஸ்திரத்திற் சொன்ன லக்ஷணமாயிருந்தபடியால், இன்னமும் மேலுள்ள நெடுங்காலம் சக்ரவர்த்தியாய் ஆளுவீர் என்று தோற்றியிருந்தது. (காயத்தில் பெருகும் குறுதியிற் சிவந்த கண்ணன்) ‘க்ஷதம்’ என்று ஆயுதம் முதலானவற்றினுண்டான காயத்தைச் சொல்லுகிறது. அத்தால் பிறந்த இரத்தம் க்ஷதஜமாகும். ஒரு காரணத்தால் தோன்றும் அதுபோலே, அந்தப் பரமபுருஷனுக்கு ஸூரியனும் மலர்ந்த வெண்தாமரைகள் போல் இரு கண்கள் உள்” [சாந் 1-7] என்று மிகமலர்ந்து வெளுத்திருக்கும் உம்முடைய கண்ணுக்குச் சிவப்பு இயற்கையன்று, கோபத்தாலே வந்த

கண். பிராட்டி பிரிவாலே வந்தசோகாச்ருபநந்தாலே சிவந்ததோ? வாஸி பக்கல் சிற்றத்தாலே சிவந்ததோ? மஹாராஜர் பக்கல் வாத்தஸல்யத்தாலே சிவந்ததோ? இத்தனையாலும் சிவந்ததோ தெரிகிறதில்லை.

இதிலே, “அப்ரமேயச்ச-துராஸதச்ச-ஜிதேந்த்ரியச்ச” என்று தொடங்கிப் பதந்தோறும் சகாரமிட்டாள். அதென்னென்னில்: இவற்றில் ஓரொரு குணங்களே இவருடைய பெருமைக்குப் போந்திருக்க. இத்தனை குணங்களும் சேர்ந்திருந்தால் சொல்லவேணுமோ என்கைக்காக. அன்றிக்கே. இச்சகாரங்களால் புறம்பு ஓரொரு குணம் ஓராச்ரயம் தனக்குக் கிடையாதேயிருக்க. இத்தனை குணங்களும் இவ்வாச்ரயத்திலே சேரக்கிடப்பதே என்கிறுளாகவுமாம்.

ஆனால். அநேக பதங்களிலே சகாரமிட்டாள்; “க்ஷிதிக்ஷமாவாந்-க்ஷதஜோபமாக்ஷ:” என்கிற பதங்களிலும் சகார

தேறியாயிருப்பது என்று தோற்றியிருந்தது என்றுமாம். (குறுதியிற் சிவந்த கண்ணன்) “இக்கண, சீதாபிராட்டியின் பிரிவாலே வெளிவரும் துன்பக்கண்ணீர் விழுவதாலே சிவந்ததோ? வாஸியிடம் கோபத்தால் சிவந்ததோ? சுகீவனிடம் அன்பாலே சிவந்ததோ? எல்லாவற்றிலும் சிவந்ததோ?” என்று அறியமுடியவில்லை.

இந்த சுலோகத்தில் “அப்ரமேயச்ச” “துராஸதச்ச” “ஜிதேந்த்ரியச்ச” என்று தொடங்கி ஒவ்வொரு பதத்திலும் சகாரமிட்டிருக்கிறாள். அதற்குக் காரணமென்னென்னில்; பல பெருமைகளும் படைத்த ஒருவனைச் சொல்லும்போது, “தனவானும் இவனே; அறிவாளியும் இவனே; அழகுடையோனும் இவனே” என்று ஒவ்வொரு பதத்திலும் உம்மை சேர்த்துச் சொல்லுவதுபோலே இதுவும். இந்த குணங்களில் ஒவ்வொரு குணமே இவனுடைய பெருமைக்குப் போதுமாயிருக்க, இவ்வளவு குணங்களும் சேர்ந்திருந்தால் சொல்லவேணுமோ எனனும் கருத்தைத் தெரிவிப்பதற்காகவே இப்படிப் பதந்தோறும் சகாரமிடுவது. அன்றிக்கே, மற்றுள்ளாரிடத்தில் ஒவ்வொருவருக்கு இவற்றில் ஒவ்வொரு குணமே பூர்ணமாக இல்லாமலிருக்கும்போது, இத்தனை குணங்களும் இவர் ஒருவரிடத்திலே நிறைந்து கிடப்பதே! என்னும் ஆச்சரியத்தாலே பதந்தோறும் சகாரமிடுவதாகவும் கொள்ளலாம்.

மிட வேண்டாவோ? இடாதபோது ரீதி பங்கமென்று குற்றமாகாதாவெனில்: ஆகாது. கீழ்ப்பதங்களிலே, அப்ரமேயத்வாதிகுண ததாச்ரய ஸம்பந்தமாத்ர விவகையாலே சொன்னால். 'க்ஷிதிக்ஷமாவாந்'—என்கிற பதத்தில் பஞ்சாசத்த்கோடி விஸ்தீர்ணயான பூமிப்பரப்பிலுள்ள க்ஷமாகுணமடைய இதொரு ஆச்ரயத்தில் அடங்கிற்றென்றும், மதுப்பில் பூமார்த்தத்தாலும் ஆச்ரயத்தில் அடங்காதபடியான குணப்ராசாரியத்தை அநுஸந்தித்தபடியாலே, இனி இவ்வாச்ரயத்தில் குணந்தரங்களுக்கும் இடமில்லையென்று அறுதியிட்டு, பூர்வோத்தர குணங்களை மறந்தபடியாலே ஸமுச்சயித்திலென்றாகவுமாம். அன்றியிலே, 'க்ஷமாவாந்' என்று பெருமானுடைய பொறையுடைமையை அநுஸந்தித்தவாதே, நாட்டார் பொறுப்பார்கள் என்று நிர்ப்பந்தியாதே போனாலாகவுமாம்.

ஆயினும், 'அப்ரமேயச்ச' என்று தொடங்கிப் பல பதங்களிலும் உம்மையிட்டவர், 'க்ஷிதிக்ஷமாவாந்' 'க்ஷதஜோபமாகு' என்ற பதங்களுக்குச் சகாரமிடவில்லையே; இடாமையால் ரீதி பங்கம் என்றும் குற்றத்துக்கு இலக்காகாதோ? என்னில்; ஆகாது. முதல் ஆறு பதங்களிலும் அப்ரமேயத்வம் (அளவிடவொண்ணாமலிருக்கை) முதலிய குணங்களுக்கும், அவற்றுக்கு இருப்பிடமான ஸ்வரூபத்துக்கும் உள்ள குணகுணிபாவமாகிற ஸம்பந்தத்தை மட்டும் நெஞ்சிற்கொண்டு சொன்னால். "க்ஷிதிக்ஷமாவாந்—பூமிப் பொறையாளர்" என்கிற பதத்தில், பூமியிலுள்ள பொறுமையெல்லாம் இவ்நெருவனிடம் குடி கொண்டது என்கிற அர்த்தபலத்தாலும், "பூமநிந்தாப்ரசம்ஸாஸு" என்கிறபடியே குணத்தின் பூமாவை—(ஆதிக்யத்தை)—காட்டும் 'மதுப்' ப்ரத்யயப்பொருளாலும், ஆச்ரயமான ஸ்வரூபமும் நிரம்பிவழியுமபடியான பொறுமைக்குணமிகுதியை அநுஸந்தித்தபடியாலே, இனி இந்த ஸ்வரூபத்திலே வேறொரு குணத்துக்கு இடமில்லை என்று நிச்சயித்து, முன்பின் குணங்களை மறந்தபடியாலே 'க்ஷிதிக்ஷமாவாந்' என்றவிடத்திலே சகாரமிட்டுக் கூட்டவில்லை என்றமாம். அன்றிக்கே, "பொறையாளர்" என்று ஸ்ரீராமபிரானுடைய பொறுமையை அநுஸந்தித்தவுடன் இலக்கணத்தில் ஏதாவது பிழையிருந்தாலும் ஸ்ரீராமபிரான் பொறுத்தருளுவான்; ஸர்வாந்தர்யாமியான ஸ்ரீராமபிரான் பொறுத்தவுடன் உலகத்

இது அப்படியாகிறது: (க்ஷதஜோபமாக்கூ:) இதில் சகாரஹானிககுச் செய்யும்படியென்னென்னில்: (க்ஷதஜோபமாக்கூ:) என்று சரீரகுணமாய், பிர்நாதிக்கரணமாகையாலே ஸமுச்சயிக்கவேண்டுவதில்லை என்று பரிஹாரமாகவுமாம். அன்றிக்கே, (த்வமப்ரமேயச்ச— துராஸதச்ச-ஜிதேந்த்ரியச்ச-உத்தம தார்மிகச்ச-அக்ஷய்யகீர்த்திச்ச- விசக்ஷணச்ச) என்று ப்ரதமா விபக்தியாய், பரோக்ஷநிர்த்தேசமாய், ஏக ரீதியாகையாலே சகாராபேகை உண்டு; இங்கு, ‘த்வம்’ ஓபாதி- ‘க்ஷதஜோபமாக்கூ’ என்று ஸம்புத்த்யந்தமாய் முன்னிலையாலே ரீத்யந்தரமாகையாலே, ஸமுச்சயாபேகையிலையென்றாகவுமாம்.

(த்வமப்ரமேயச்சேத்யாதி) ஸ்ரீவால்மீகிபகவாந். “ஜான-
 ஶக்திவஹைவ்யவீரீதேஜாஸ்யஸேவ:” (ஜ்ஞாந சக்தி பூலை ச்வர்ய வீர்ய-

தவரும் பொறுத்தே தீருவார்கள் என்று இலக்கண நிர்ப்பந்தத்தைப் பின்பற்றாமல் வார்த்தை சொன்னாள் என்றுமாம்.

‘க்ஷதிக்கூமாவாந்’ என்ற விடத்தில் சகாரமிடாமைக்குப் பரிஹாரம் இப்படியே இருக்கட்டும். “க்ஷதஜோபமாக்கூ:—குறுதியிற் சிவந்த கண்ணன்” என்ற விடத்தில் சகாரமில்லாமைக்கு என்ன பரிஹாரம் சொல்வது என்னில்: முன் சொன்னவை ஸ்வரூபகுணமாகவும், “க்ஷதஜோபமாக்கூ:—குறுதியிற் சிவந்த கண்ணன்” என்கிற இது சரீரகுணமாகவும், ஆகவிப்படி வேறுபட்ட ஆச்யங்களை உடைய குணங்களாகையாலே, சகாரத்தாலே கூட்ட வேண்டியதில்லை என்று பரிஹாரம் சொல்லலாம். “க்ஷதஜோபமாக்கூ:” என்று முதல் வேற்றுமையாகவே பாடங்கொண்டபோது இப்பரிஹாரம். அன்றிக்கே “க்ஷதஜோபமாக்கூ—குறுதியிற் சிவந்த கண்ணா!” என்று ஸம்புத்தியாய்—(விளியாய்)— பாடங்கொண்டபோது பின்வருமாறு பரிஹாரம்,— “அப்ரமேயச்ச” என்று தொடங்கி, “விசக்ஷணச்ச” என்பதுவரை முதல் வேற்றுமையாய், படர்க்கையாய், ஒரு படிப்பட்டதாயிருக்கையாலே சகாரமிடவேண்டியது அவசியம். ‘த்வம்’ [நீ] என்ற பதத்தைப்போலே முன்னிலையாய், விளியாய் அப்பதங்களிலும் வேறு பட்டிருக்கையாலே இங்கு சகாரத்தாலே முன் பதங்களைக் கூட்டவேண்டியதில்லை என்று பரிஹாரம்.

தேஜாம்ஸ்யசேஷத:) என்று பரத்வாநுபந்தியான ஷாட் குண்யத்துக்கு எதிர்த்தட்டாகக் கீழே, “**आनुशस्यमनुक्रोशः श्रुतं शीलं दमः शमः। राघवं शोभयन्त्येते षड्गुणाः पुरुषोत्तमम्॥**” (ஆந்ரு ஸம்ஸ்யமநுக்ரோச: ச்ருதம் ஸீலம்தம: ஸம: | ராகுவம் ஸோபயந்த்யேதே ஷட்,கு:ண. புருஷோத்தமம்||) என்று ஸௌலப்யாநுபந்தியாக ஒரு ஷாட்குண்யம் காட்டினான். இப்போது அபஹதபாப்மத்வாதி குணஷ்டகத்துக்கு எதிர்த்தட்டாக, அப்ரமேயத்வாதியாலே ஒரு குணஷ்டகம் காட்டுகிறான்.

கிஷ்கிந்தாகாண்டம் 3-வது ஸர்க்கம் 28-வது ச்லோகம்

नानुवेदविनीतस्य नायजुर्वेदधारिणः।

नासामवेदविदुषः शक्यमेवं प्रभाषितुम्॥

நாந்ருக்,வேத,விநீதஸ்ய நாயஜுர்வேததாரிண: |

நாஸாமவேத,விதுஷ: ஸக்யமேவம் ப்ரப,ாஷிதும் ||

பதவுரை:-அந்ருக்,வேத,விநீத ஸ்ய-ருக்வேதத்தில் ஸிக்ஷித குகாதவனுக்கு, ஏவம்—இப்படி, ப்ரப,ாஷிதும்—பேசுவதற்கு,

(அளத்தற்கரியவர்...) “**ஞானம், சக்தி, பலம், ஐச்வர்யம், வீர்யம், தேஜஸ்** என்னும் ஆறு குணங்களும் பகவான் என்னும் சப்தத்தால் சொல்லப்படுகின்றன” [வி-பு 6-5-79] என்று ஸ்ரீபராசர பகவானால் பரத்வத்துக்குச் சேரச்சொல்லப்பட்ட ஆறு குணங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக, “**பிறரை ஹிம்ஸிக்காமை, இரக்கம், ஆர்த்தநாதம் கேட்கை, ஸௌசீல்யம், வெளியிந்திரியங்களையடக்குகை, மனத்தையடக்குகை** என்னும் ஆறு குணங்களும் புருஷோத்தமனாராமபிராணை அலங்கரிக்கின்றன.” [ரா-அ 33-12] என்று அயோத்யா காண்டத்தில் ஸௌலப்யத்துக்குச் சேர ஆறு குணங்களைக் காட்டினார் ஸ்ரீவால்மீகி மஹரிஷி. “**அபஹதபாப்மா, விஜரோ, விம்ருதயு:, விசோக:, விஜிக்ஷத்ஸ:, அபிபாஸ:, ஸத்யகாம:, ஸத்யஸங்கல்ப:**” [சாந் 8-7-1] [பாபமற்றவன், கிழத்தனமற்றவன், சாவற்றவன், துன்பமற்றவன், பசியற்றவன்: தாகமற்றவன், வீணுகாத விருப்பங்களையுடையவன், வீணுகாத ஸங்கல்பங்களை உடையவன்] என்று வேதத்திலே உத்கோஷிக்கப்பட்ட எட்டு குணங்களுக்கு எதிர்த்தட்டாக, அப்ரமேயத்வம் முதலான எட்டு குணங்களைக் காட்டுகிறார் இப்போது.

ந ஸ்க்யம் — முடியாது; அயஜுர்வேத, தூாரிண: — யஜுர் வேதத்தை தரித்து நிலலாதவனுக்கும், ந-முடியாது; அஸாம வேத, விதுஷ:—ஸாம வேதத்தை அறியாதவனுக்கும்; ந— (இப்படி பேச) முடியாது.

வ்யா:— (நாந்ருக்வேத விநீதஸ்ய) அநுஷ்டேயயார்த்த ப்ரகாசகமான ருக்வேதம் ஸிக்ஷிதனுவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. (நாயஜுர்வேததாரிண:) யஜுர்வேதம் பாடதாரணந்தானே அரிது; அத்தை அறிந்த வனுக்கல்லது இவ்வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. (நா ஸாமவேதவிதுஷ:) ஸாமவேதம் காநவிஸேஷங்கள் அறிய வரிது; அது அறிந்தவனுக்கல்லது இப்படி வார்த்தை சொல்ல முடியாது. (ஸ்க்யமேவம் ப்ரபாஷிதம்) இ த்தை எல்லா வற்றையும் அதிகரித்தவனுக்கல்லது நம் முன்னே இப்படி வார்த்தை சொல்லல் ஆமோ? என்றாரிறே பெருமாள்.

கிஷ்கிந்தாகாண்ட தனிச்சலோகம் முற்றிற்று.
பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

அவதாரிகை:—சிறிய திருவடிகை—(ஹனுமாண)—முதன் முதலில் சந்தித்தபோது, அவனுடைய வாக்கு வன்மையைக் கண்டு அதிசயித்து, ஸ்ரீராமபிரான் பேசும் பாசுரமிது.

வ்யா:—(ருக்வேதத்தினால் கற்பிக்கப்பட்ட அடக்கத்தையுடைய வனுக்கல்லது) நல்லொழுக்கத்தை விரும்புவன் அனுஷ்டிக்க வேண்டிய அர்த்தத்தைக் காட்டும் ருக்வேதத்தைக் கற்றவனைத்தவிர வேறொருவரை இப்படிப் பேசவொண்ணாது. (யஜுர் வேதத்தை தரித்து நின்றவனல்லது) யஜுர் வேதம் மிகப்பெரிதாகையாலும் ஒவ்வொரு அனுவாகத்திலும் மற்ற அனுவாக மந்திரங்கள் கலசாமையாலும், யஜுர்வேதத்தைக்கற்று தரிப்பதே அரியசெயல். அத்தை தரிப்பதோடன்றியில் அர்த்தத்தை அறியவும் செய்தவனல்லது. இவ்வார்த்தை சொல்லவொண்ணாது. (ஸாமவேதத்தை அறிந்தவனல்லது) ஸாமவேதத்தில், ஊஹம், ரஹஸ்யம் முதலியவற்றை உட்கொண்ட பற்பல காளவிசேஷங்களை அறிவது அரிது. அதை அறிந்த வனுக்கல்லது இப்படிப் பேசமுடியாது. (இப்படி பேச முடியாது) இம் தனி—34

ஸுந்தரகாண்டம் 15-வது ஸர்க்கம் 23-வது ச்லோகம்

दुष्करं कृतवात्रामो हीनो यदनया प्रभुः।

धारयत्यात्मनो देहं न शोकेनावसीदति ॥

துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராமோ ஹீனோ யதநயா ப்ரபு: |
தாரயத்யாத்மநோ தேஹம் ந ஸோகேநாவஸீததி ॥

பதவுரை:—ராம:—ஸ்ரீராமபிரான், துஷ்கரம்—செயற்கரிய செயலை, க்ருதவாந்—செய்தார்; அநயா ஹீந:—இந்த ஸீதா தேவியைப் பிரிந்திருந்தபோதிலும், ப்ரபு:—(பிறர் வருத்தமறியாத) பிரபுவாய், ஆத்மந: தேஹம்—தன் திருமேனியை, தாரயதி யத்—தாக்கிரூர் என்பதுவும், ஸோகேந—துன்பத்தால், ந அவஸீததி யத்—நசிக்கவில்லையென்பதும் (செயற்கரிய செயல்.)

அவதாரிகை:—“अन्यत्र भीष्माद्भ्राज्यादन्यत्र च हनूमतः। हरिणीखुरमात्रेण चर्मणा मोहितं जगत्॥” (அந்யத்ர பீஷ்மாத் க்ரங்கேயா துந்யத்ர ச ஹநூமத: | ஹரிணீ குரமாத்த்ரேண சர்மணா மோஹி தம் ஜகத் ॥) என்று பீஷ்மனோடொக்க மான்குளப்படியோ டோத்த ஸ்த்ரீயின் அவயவ விஸேஷத்தில் அகப்படாதே, அத்யந்த விரக்தனான திருவடியகப்படப் பிராட்டியைத் திருவடிதொழுது, பிராட்டி வைலக்ஷண்யத்தையும், இவள் எழுந்தருளியிருக்கிற தைந்யத்தையுங்கண்டு, ‘இவளை இப்

மூன்று வேதங்களையும் கற்றவனுக்கல்லது நமக்கு முன்னே இப்படி பேசமுடியுமோ என்றானன்றே ஸ்ரீராமபிரான்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸ விரசிதமான தனிச்சலோக தர்ப்பணத்தில் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் முற்றிற்று.

அவதாரிகை:—“கங்காபுத்திரனான பீஷ்மனையும், ஹனுமானையும் தவிர இவ்வுலகிலுள்ள மற்ற எல்லாரும், மான்குளம்பளவுள்ள (ஸ்த்ரீயின் உபஸ்தமாகிற) தோவினால் மயங்கி நிற்கின்றனர்” [?] என்கிறபடியே மான் குளம்புபோலுள்ள ஸ்த்ரீயின் அவயவமொன்றிலே ஈடுபடாமல், பீஷ்மனைப்போலே மிகவும் வைராக்யமுடையவனான ஹனுமானும் பிராட்டியை அடிவணங்கி பிராட்டியின் பெருமையையும், பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கும் வருந்தத்தக்க நிலையை

படி இருத்துவதே!' என்று பெருமானை சிஷ்டகூர்ஹை பண்ணுகிறான்.

வ்யா:—(துஷ்கரம் க்ருதவாந் ராம:) நாம் பெரிய கடலைக் கடந்து அருந்தொழில் செய்தோமாக நினைத்திருந்தோம்: பெருமாள் நம்மிலும் அருந்தொழில் செய்தாராயிருந்தது. (ராம:) ஏகதாரவ்ரதராய். பிராட்டியையொழிய வர்த்தியாத பெருமானுக்கு துஷ்கரம் ப்ரணயிகளாய்ப் பிறந்தாராகச் செய்யவரிதொன்றைச் செய்தார். (துஷ்கரம்) காட்டுக்குப் போகிறபோதகப்படக் கூடக்கொண்டுபோன பெருமாள் தமக்கும் இதுக்குமுன்பு செய்யவரிது. இஸ்ஸாஹஸத்தைச் செய்யக்கோலித் தவிர்ந்தாரோவென்னில்: (க்ருதவாந்) பத்தும் பத்தாக அனுஷ்டித்திலரோ?

இப்படி இவர் செய்ததுதான் ஏதென்னில்: (ராம:) பிராட்டியைப் பிரிந்து குறியசங்காமலிருந்தார். (ராம:)

யும் கண்டு “இவனை இப்படி ராமபிரான் விட்டிருப்பதே” என்று ராமபிரானை நிந்திக்கிறான்.

வ்யா:—(செய்யவரிதைச் செய்தார் ராமபிரான்) நான் பெரிய கடலைக் கடந்து அரிய காரியம் செய்ததாக நினைத்திருந்தேன்; ராம பிரான் என்னிலும் அரிய காரியத்தைச் செய்தாரென்று இப்போதே தெரிகிறது. (ராமபிரான்) ராமன் ஏகதாரவ்ரதன்—(சீதையாகிற ஒரே மனைவியைப் பற்றியிருப்பவன்)—என்று பிரஸித்திபெற்றவ னான ராமபிரானுக்கு இவனைப் பிரிந்திருப்பது அரிய செயல். “ரமதே இதி ராம:” [(சீதையோடு) ரமிப்பவன் ராமன்] என்கிற வ்யுத்தபத்தி யாலே, பிறக்கும்போதே ப்ரணயரஸம் அறிந்தவராய்ப் பிறந்து ராமனென்று பேர்படைத்தவர் செய்யமுடியாத காரியமொன்றைச் செய்தார். (செய்யவரியதை) இதுக்கு முன்பு இவருக்கும் இக்காரியம் செய்யமுடியாது. அதனாலன்றோ காட்டுக்குப் போகும்போது கூட்டிக்கொண்டு போனார். இந்த லாஹஸகாரியத்தைக் செய்ய முயன்று கைவிட்டாரோ? என்னில் (செய்தார்) பூர்ணமாக அனுஷ்டித்தே விட்டாரே!

இப்படி இவர் செய்ததுதான் ஏதென்னில் (ராமபிரான்) ராம னாக—(அழகியவனாக)—இருந்ததே முதல் குற்றம். பிராட்டியைப்

பிராட்டியைப் பிரிந்தால் புகரழிந்து, எழில்குலைந்து, முகம் வெளுத்து, உடம்பினைத்து, இட்டகாலிட்ட கைகளாயிருக்க வேண்டாவோ? இத்தைப்பற்றவிறே பிராட்டியும் “**कश्चिन्न तद्धेमसमानवर्णं तस्यानन् पद्मसमानगन्धि**” (கச்சிந்ந தத்ஹேம ஸமாந வர்ணம் தஸ்யாநநம் பத்மஸமாந க்ஷந்தி) என்று ‘அம் முகத்தில் ஒளியும் மணமும் மாறாதே செல்லா நின்றதே?’ என்று கேட்டது. (ராம:) பொடிமூடு தணலாயிருந்தார். வடிவில் ப(ச்)சையைக்காட்டித் துவக்கிக்கொண்டுபோய் நடுக்காட்டிலே தள்ளுவதே!

கர்மத்தாலே அபஹ்ருதையானுளல்லது இவர் தள்ளினாரோ? என்ன; இவனைக் கண்டுவைத்தால் அவர்தாம் அகலப் பெறுவாரோ? (ஹீநோ யதநயா) இவர் இவனை விட்டு மான் பின்னே போகப்பட்டன்றே இவ்வபஹாரந்தான் பிறந்தது. (அநயா ஹீந:) “இறையுமகலகில்லேன்” என்கிற இவனையோ

பிரிந்த பின்பும் ஒரு ரேகாமாத்ரமும் மாறுபடவில்லை. (ராமன்) பிராட்டியைப் பிரிந்தால் ஒளியழிந்து, அழகு குறைந்து, முகம் வெளுத்து, உடம்பு இளைத்து, “இட்டகால் இட்டகைகளாய்” [திருவாய் 7-2-4] என்கிறபடியே கை கால்களை அசைக்க முடியாமல் இருக்கவேண்டாமோ? அன்று கண்டமேனிக்கு அழிவில்லாம விருந்தாரே! நிறத்தை யிழக்காமல் குணத்தையிழந்தாரே! இத்தை நினைத்தன்றே பிராட்டியும், அவருடைய “திருமுகம் பொன்போலே ஒளி வீசுவதாய், தாமரைபோலே மணம் கமழ்வதாயுள்ளதா?” [ரா-ஸு 37-28] என்று முகத்தில் ஒளியும் மணமும் மாறாதேயிருந்ததோ? என்று கேட்டது. (ராமன்) வடிவில் அழகியவராயிருந்தாரேயொழிய நெஞ்சில் ஈரமில்லை. நீறு பூத்த நெருப்பாயிருந்தார். வடிவழகைக் காட்டி ஈடுபடுத்திக் கொண்டு போய், நடுக்காட்டிலே தள்ளிவிடுவதே!

“மமைவ த்யூஷ்க்ருதம் கிஞ்சித் மஹத்யஸ்தி ந ஸம்சய:” [ரா-ஸு 38-48] [என்னுடையதான பெரிய பாபம் ஒன்று இருக்கிறது; இதில் ஸந்தேகமில்லை] என்று பிராட்டியே அருளிச்செய்தபடி தன் கர்மத்தாலே ராவணனால் அபஹரிக்கப்பட்டாளையொழிய இவர் தள்ளிவிட்டாரோ? என்ன; இவனை அறிந்திருந்தால் அவர்தாம் அகன்று போகலாமோ? (இவனை விட்டுப்பிரிந்து) மான் பின்னே போனதினால்ன்றே ராவணன் அபஹரிக்க முடிந்தது. (இவனைப் பிரிந்து) “இறையும்

பிரிவது? (அநயா ஹீந:) மதுப்பினுடைய நிக்யயோகத்தையும் குலைத்திலேரா? (அநயா ஹீந:) “அநந்யभावामनुरक्तचेतनां त्वया विहीनां मरणाय निश्चितां” (அநந்யபூவாமநூரக்தசேதநாம் த்வயா விஹீநாம் மரணய நிச்சிதாம்) என்று சொன்ன இவனையன்றோ பிரிவது. (அநயா ஹீந:) “अद्भ्य देवो देवत्वमश्नुते” (ச்ரத்ஸ்த்யா தேவோ தேவத்வமஸ்நுதே) என்றும், “अप्रमेयं हि तत्तेजो यस्य सा जनकात्मजा” (அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜோ யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா) என்றும், “अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा” (அநந்யா ராக்வேணஹம் பூஸ்கரேண ப்ரபூ யத்யா) என்றும் எல்லாப்படியாலும் தனக்கு மினுக்கமுண்டாக்குகிற இவனையோ விடுவது?

(ப்ரபு:) ஒன்றும் அறியாதாராயிருந்தார். ப்ரபுத்வமாவது அறியாத் தனமிதே. (ப்ரபு:) மேன்மையுண்டித்தனைபோக்கி நீர்மை இல்லையாயிருந்தது. (ப்ரபு:) ஆனை குதிரைகட்டவும், படையாளவும், கணக்குக்கேட்கவும் ஆயுதம் வறிக்க

அகிலகில்லேன்” [திருவாய் 6-10-10] என்கிற இவனையோ பிரிவது? (இவனைப்பிரிந்து) “ஸ்ரீமந்நாராயண” [த்வயம்] என்கிற விடத்தில் ‘மதுப்’ ப்ரத்யயத்தினால் சொல்லப்படும் நிக்யோகத்தையும் அழித்து விட்டாரே! (இவனைப்பிரிந்து) “வேறென்றையும் நினையாதவரும், உம் மிடமே ஈடுபட்டவளும், உம்மைப் பிரிந்தால் இறப்பதென்று உறுதி பூண்டவளுமான என்னை (காட்டுக்கு அழைத்துச் செல்வீர்)” [ரா-அ 27-22] என்று சொன்ன இவனையன்றோ பிரிந்துவிட்டார். (இவனைப் பிரிந்து) “ச்ரத்தை எனப்படும் ஸ்ரீதேவியாலே தேவனுள் நாராயணன் தேவனுயிருக்கும் தன்மையை அடைகிறான்” [யஜு-காட 3-3] என்றும், “ஜனகராஜன் திருமகளைத் தன்னுடையவளாகக்கொண்ட தத்துவத்தின் தேஜஸ் அளவிட வொண்ணாதது” [ரா-ஆ 37-18] என்றும், “சூரியனைவிட்டுப் பிரியமாட்டாத ஒளிபோல், ராமனை விட்டுப்பிரிய மாட்டாதவள் நான்” [ரா-ஸு 21-16] என்றும் எல்லாவிதத்திலும் தனக்குப் பெருமைதருகிற இவனையோ விடுவது?

(பிரபு) பிறர் காரியம் ஒன்றும் அறியாத பிரபுவாயிருந்தார். ‘பிரபுக்களாயிருப்பார் பிறர் வருத்தமறியாதவர்களாகவேயிருப்பதை உலகில் காண்கிறோமன்றோ. (பிரபு) மேன்மையிருந்ததேயொழிய நீர்மை இல்லையாயிருந்தது. (பிரபு) ஆனை குதிரை ஏறவும், பட

வும் கற்றூரித்தனைபோக்கி, ப்ரணயித்வத்தில் புதியதுண்டில ராயிருந்தது. (ப்ரபு:)பெண்ணின் வருத்தமறியாதபெருமான். “बहुधा विजायते” (புஹுதா விஜாயதே) என்றும், “बहूनि मे व्यतीतानि जन्मानि” (புஹுநி மே வ்யதீதானி ஜந்மானி) என்றும், “பல்பிறவிப்பெருமான்” என்றும் பிறக்கிற பிறவி வெள்ளத்தில் ஒரு பெண்பிறவி பிறந்தானாகிவிடே, இவ்வினையாளைய பெண் பிறந்தாரெய்தும் பெருந்துயரறிவது.

இப்படி ப்ரபுக்களாய் இவர் செய்ததென்னென்னில்: (*தாரயத்யாத்மநோ தேஹம்) பிராட்டியைப் பிரிந்த பெருமான் கடலிலே புக்காராய் முடிந்தாரென்று பேர் படைக்க வேண்டாவோ? (தாரயதி) தரித்திருப்பதே! இத்தனை போது ஸத்தையழிய வேண்டாவோ? நித்யமான ஸ்வரூபத்தை அழிக்கப்போமோ? என்ன;- (ஆத்மநோ தேஹம்) நித்யமான ஸ்வரூபமிருக்க. “इच्छागृहीताभिमतोरुदेहः” (இச்சா க்ருஹீதாபிமதோருதேஹ:) என்று வந்தேறியான உடம்பை விடலாகாதோ?

யாளவும், வரவுசெலவுக் கணக்குக்கேட்கவும் ஆயுதம் தரிக்கவும் தெரிந்து கொண்டாரையொழிய ப்ரணயித்துவத்திலே, அன்னப்ராசனமேயாகாதகுழந்தைபோலேயிருப்பவராய்த் தோற்றிற்று. (பிரபு) “பெண்ணின் வருத்தமறியாத பெருமான்”. [நாச்-திரு 13-1] “பல படியாகப் பிறக்கிறான்” [பு-ஸ-9] என்றும், “எனக்குப் பல பிறவிகள் கடந்தன” [கீதை 4-5] என்றும், “பிறப்பில் பல்பிறவிப் பெருமான்” [திருவாய் 2-9-5] என்றும் பிறக்கிற கணக்கற்ற பிறவிகளிலே ஒரு பெண்பிறவி பிறந்தானாகிலன்றே நலிந்தும் மெலிந்தும்போய் *பெண் பிறந்தார் எய்தும் பெருந்துயர் அறிவது.

இப்படிப் பிரபுவாயிருந்துகொண்டு இவர் செய்ததென்னவெனில் (* தன் தேஹத்தை தரித்துநிற்கிறார்) பிராட்டியைப் பிரிந்த ராம பிரான் கடலிலே புகுந்து இறந்தார் என்று புகழ் படைத்திருக்க வேண்டாமோ? (தரித்து நிற்கிறார்) இன்னமும் தரித்து நிற்பதே! முன்னமே அழிந்திருக்கவேண்டாவோ? நித்யமான ஸ்வரூபத்தை அழிக்கமுடியுமோ? என்ன,— (தன் தேஹத்தை) நித்யமான ஸ்வரூபமிருக்கட்டும்; “இச்சையினால் எடுக்கப்படுமதும் இஷ்டமானதும் பெரியதுமான திருமேனிகளை உடையவன்” [வி-பு 6-5-84] என்று

* தாரயதி என்று டிப்பணீகாரபாடம்.

“**नित्यं नित्याकृतिधरं**” (நித்யம் நித்யாக்ருதிதரம்) என்று ஸ்வரூபத்தோபாதி ரூபமும் நித்யமன்றோ என்ன;—(ராம ஆத்மநோ தேஹம்) அப்ராக்ருதமான சரீரத்தைச் சொன்னேனோ? * ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்தபடியை விட்டாலாகாதோ? (ஆத்மநோ தேஹம்) தாம் ஒரு பிராட்டியாய், “**पराधीनाः स्त्रियः सर्वाः**” (பராதீநா: ஸ்திரிய: ஸர்வா:) என்றும், “**मायुं** வகையறியேன் வல் வினையேன் பெண் பிறந்தே” என்றும் பரத்ரவ்யமாய் நோக்கியிருக்கிறாரோ? தம்மதான உடம்பைப் போகவிட்டாலாகாதோ? (ஆத்மநோ தேஹம்) தம்முடம்பு தம்மதோ? “**भक्तानां**” (புக்தானாம்) என்று பிறரதன்றோ? பிறருடம்பை என் செய்யச் சுமக்கிறார்? அவர் செய்வதென். முடிக்கைக்

ஒரு காலத்திலே வந்ததான உடம்பை விடக்கூடாதோ? அதையும் விடவில்லையே.

“நித்யமானவனும், நித்யமான திருமேனியை தரித்து நிற்பவனுமான பரமாத்மாவை” [ஸாத்வதம்] என்று ஸ்வரூபத்தைப் போலே ரூபமும் நித்யமன்றோ என்ன;—(ராமபிரான் தன் தேஹத்தை)ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமுள்ள தேசத்தின் நாற்றமுமற்ற பரமபதத்திலேயுள்ள பரவாஸுதேவ ரூபத்தைச் சொன்னேனோ? “ஆதியஞ்சோதியுருவை அங்கு வைத்திங்குப் பிறந்த” [திருவாய் 3-5-5] என்கிறபடியே ஆதியுள்ளதாகையாலே முடிவுள்ளதான இத்திருமேனியை விடக்கூடாதோ? (தன் தேஹத்தை) தாம் ஒரு ஸ்திரீயாய் “ஸ்திரீகளெல்லாம் பிறர்க்கு அடங்கியிருக்கவேண்டியவர்கள்” [] என்றும், “**मायुं** வகையறியேன் வல் வினையேன் பெண் பிறந்தே” [திருவாய் 5-4-3] என்றும் தன்னை முடித்துக் கொள்ளவும் தனக்கு உரிமையில்லாதபடி நாயகனுக்கு வசப்பட்டிருப்பதாலே தம் தேஹத்தை தரித்து நிற்கிறாரோ? ஸ்வதந்தராய் ஆண் பிள்ளையான தம் உடம்பை விடலாகாதோ? அன்றிக்கே (தன் தேஹத்தை) என்று விபரீதலக்ஷணையாய், தன்னதல்லாத தேஹத்தை என்று பொருளாகவுமாம்- தம்முடம்பு தம்முடையதோ தம் இஷ்டப்படி தரித்து நிற்க? “**न** தே ரூபம்—புக்தானாம்” [ஜிதந்தே 1-5] [உன் ரூபம் உன்னுடையதல்ல; பக்தர்களுடையதே] என்று பிராட்டி முதலான பக்தவர்க்கத்தினுடையதன்றோ? பிராட்டியுடைய தான உடம்பை, அவளுக்காகாதபின் எதற்காகச் சுமந்து திரிகிறார்?

குக் கருவியில்லையாகில்? என்ன:- (ந சோகேநாவளீததி) சோகமிருக்க வேறு கருவி வேணுமோ? (நசோகேநாவளீததி) “शोकान्निः प्रघ्न्यति” (சோகாக்நி: ப்ரதக்ஷ்யதி) என்று சோகமாகிற பெருநெருப்பிருக்க, வேறு கேட்க வேணுமோ?

ஸுந்தரகாண்டம் 16-வது ஸர்க்கம், 4-வது சுலோகம்

रामस्य व्यवसायज्ञा लक्ष्मणस्य च धीमतः।
नात्यर्थं भ्रुम्यते देवी गङ्गेव जलदागमे ॥

ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத:।
நாத்யர்த்தத்ம் ச்ஷுப்யதே தேவீ க்ஷங்கேவ ஜலதாக்ஷமே ॥

பதவுரை:—ராமஸ்ய—ராமபிரானுடையவும், தீமத:—புத்திமானான, லக்ஷ்மணஸ்ய ச—லக்ஷ்மணனுடையவும், வ்யவஸாயஜ்ஞா—உறுதியை அறிந்தவளான, தேவீ—சீதாபிராட்டி, ஜலதாக்ஷமே—மழைகாலத்தில், க்ஷங்கா இவ-கங்காநதிபோலே, அத்யர்த்தத்ம்—மிகவும், ந ச்ஷுப்யதே—கலங்குகிறுளல்வள்.

வ்யா:—(ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா) “एतद्वत् मम” (ஏதத்வ்ரதம் மம) என்றும், “अवगाहार्णिवं स्वप्स्ये” (அவக்ஷாஹ்யாரண்

அவர் என்ன செய்வார்? உடம்பைப் போக்கிக்கொள்ள ஸாதன மில்லையேஎனில் (சோகத்தால் அழியவில்லை) பிரிவினானுண்டான சோகமிருக்க வேறுஸாதனம் வேணுமோ? (சோகத்தால் அழியவில்லை) “சோகநெருப்பானது சுட்டெரிக்கும்” [] என்று சோகமாகிற பெருநெருப்பிருக்கும்போது சீரத்தைவிட வேறு ஸாதனம் வேண்டுமோ?

அவதாரிகை:—ஹனுமான், அசோகவனத்திலே சீதாபிராட்டியின் தீனமான நிலையைக்கண்டு வருந்திப் பேசும் பாசரமிது.

வ்யா:—(ராமபிரானுடைய உறுதியை அறிந்தவள்) “என்னைப் பற்றினவனுக்கு எல்லா பூதங்களினின்றும் அபயமளிக்கிறேன்; இது என் விரதம்” [ரா-யு18-33] என்றும், “லக்ஷ்மணா! (சீதையைப் பிரிந்து உடம்பெரியும்) நான் கடலிலே படுத்துத்தாங்கப்போகி

வம் ஸ்வப்ஸ்யே) என்றும் சொல்லுகிறபடியை அறிந்திருக்கு மவளாகையாலே தரித்திருந்தாள். ஆராலேஸமுடையாரை ஒருநாளும் விடேனென்றும், அவர்களை விடவேண்டிற்றுக்கில் நான் உளேனுகேனென்றுமிதே அவர் சொல்லிவைப்பது. “अप्यहं जीवितं ज्ञानं” (அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம்) என்றிருக்கு மவரிதே. (லக்ஷ்மணஸ்ய ச தீமத:) அவர் தம்முடைய ஏவ லாலே மாயாம்பருகத்தின் பின்னே, அது மாயையென்று அறி யாதே பிடிக்க ஒருப்பட்டபோதும், இது மாயாம்பருகம் என்று சொல்லும்படி அவ்வளவிலும் தெளிந்திருக்கும் இளையபெருமாள் படியை அறிந்திருக்கையாலும். (நாத் யர்த்தம் க்ஷுப்யதே தேவீ) அவர் தலையாலே சுமக்கும்படி வல்லபையாய்ப் போந்தவளாகையாலே, க்ஷோபஹேதுக்கள்

றேன்” [ரா-யு5-9] என்றும் சொல்லுகிற ராமபிரானுடைய தன் மையை அறிந்திருக்குமவளாகையாலே தரித்திருந்தாள். “மித்ரபூ வேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதுஞ்சந” [ரா-யு 18-3] [மித்ரபா வத்தோடு வந்தடைந்தவனை ஒருபோதும் விடேன்] என்று சிறிது ஆசையுடையாரையும் ஒருநாளும் விடமாட்டேனென்றும், அப்படி விடவேண்டியவந்ததாகில், “ந ஜீவேயம் க்ஷணமபி” [ரா-ஸு 66-10] [(பிராட்டியைப் பிரிந்து) கணநேரமும் வாழமாட்டேன்] என்கிறபடியே நான் உயிர் வாழமாட்டேன் என்றமன்றே ஸ்ரீராம பிரான் சொல்லிவைப்பது. “அப்யஹம் ஜீவிதம் ஜஹ்யாம் தவாம் வா ஸீதே ஸலக்ஷ்மணம், ந து ப்ரதிஜ்ஞாம் ஸம்சுருத்ய ப்ரஹ்மணேப்யோ விசேஷத.” [ரா-ஆ 10-19] [சீதே! நான் என் உயிரையும், லக்ஷ்மண னோடு கூட உன்னையும் விடுவேனெனயொழிய, (அடியாரின் விரோதி யைக் கொல்வதாக) ப்ரதிஜ்ஞை செய்துவிட்டு -அதிலும் ப்ராஹ் மணர்க்குச் செய்துவிட்டு- அதைக் கைவிடமாட்டேன்] என்று பிராட்டியிடமே அருளிச்செய்தாரன்றே. (புத்திமானான லக்ஷ்மண னின் உறுதியையும் அறிந்தவள்) ராமபிரான், தேவியாகிய தம் முடைய நியமனத்தின் பேரில் மாயமானின் பின்னால் அது மாயை என்றறியாமல் போய் பிடிக்க முயற்சித்தபோதும், “இது மாயமான்” என்று சொல்லும்படி அந்த ஸமயத்திலும் தெளிந்திருக்கும் லக்ஷ் மணனுடைய தன்மையை அறிந்திருக்கையாலும். (தேவியானவள் மிஷுவம் கலங்கவில்லை) அவர் தாமும் தலையாலே சுமக்குமபடி பிரிய தனி—35

உண்டாயிருக்கச் செய்தேயும் க்ஷுபிதையாயிற்றிலள்; ஸத்தாநாஸம் பிறக்குமளவாயிருக்கச்செய்தேயும் தரித்திருந்தாள். (கங்கேவ ஜலதாகமே) நிரந்தரமாக வர்ஷ தாரை விழாநிற்கச் செய்தேயும் கங்கை தெளிந்திருக்குமாபோலே.

ஸுந்தரகாண்டம் 16-வது ஸர்க்கம் 30-வது ச்லோகம்

हिमहतनलिनीव नष्टशोभा व्यसनपरंपरयातिपीड्यमाना ।
सहचररहितेव चक्रवाकी जनकसुता कृपणां दशां प्रपन्ना ॥

ஹிமஹதநனிநீவ நஷ்டஸோபயா
வ்யஸநபரம்பரயாதிபீட்யமாநா ।

ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ

ஜநகஸுதா க்ருபணாம் த்யூஸாம் ப்ரபந்நா ॥

பதவுரை:—ஜநகஸுதா—ஜனகராஜன் திருமகளான பிராட்டி, ஹிமஹதநனிநீ இவ—பனியினால் வாடிய தாமரை போலே, நஷ்டஸோபயா—அழகிழந்தவளாய், வ்யஸநபரம்பரயா—அடுத்தடுத்து வரும் துன்பத்தொடர்களாலே, அதிபீட்ய மாநா—மிகவும் துன்புறுத்தப்பெற்றவளாய், ஸஹசரரஹிதா சக்ரவாகீ இவ—ஆண்துணையை இழந்த சக்ரவாகப்பக்பியைப் போலே, க்ருபணாம் த்யூஸாம் ப்ரபந்நா—வருந்தத்தக்க நிலையை அடைந்தாள்.

அவதாரிகை:—பெருமானைப் பிரிந்த ஆற்றாமை தோற்ற எழுந்தருளியிருந்த பிராட்டிக்குப் போலி சொல்லுகிறார்(ன்?).

மஹிஷியாய்ப் போந்தவளாகையாலே, கலங்குவதற்குக் காரணங்களாண்டானபோதும் கலங்கவில்லை. உயிருக்கேஆபத்து நேரவிருந்த சமயத்திலும் தரித்திருந்தாள். (மழைகாலத்தில் கங்கைபோலே)இடை விடாமல் மழை தாரைதாரையாக விழும்போதும் கங்கையானது கலங்காமலிருப்பதுபோலே பிராட்டியும் கலங்காமலிருந்தாள்.

அவதாரிகை:—முந்திய ச்லோகம்போலவே இதுவும் திருவடியின் பாசரம். ஸ்ரீராமபிரானைப் பிரிந்த ஆற்றாமை தோற்ற எழுந்தருளியிருந்த பிராட்டிக்கு இரண்டு உதாஹரணங்கள் சொல்லுகிறான் இப்பாசரத்தில்.

வ்யா:—(ஹரிமஹதாளிரீவ நஷ்டரோபா) நாற்றம், தே(டு)மன்மை, குளிர்த்தி, செம்மை, செவ்வி, விகாஸம் என்கிற ஸ்வபாவங்களையுடைத்தாய், வைத்தகண் வாங்காதபடி தர்ஸநீயமாய், முன்பழகியதாயிருந்த தாமரைப்பூவானது பனியிலே நோவுபட்டிருக்கிறப்போலே இவளும் நோவுபட்டிருக்கிறபடி. (வ்யஸந பரம்பரயாதிரீட்யமாநா) இதுதான் ப்ரக்ருதியாக மேல்வரும் வ்யஸநபரம்பரைகள் ஆச்ரயிதத வளவன்றிக்கே நோவுபடுத்தாநின்றது. (ஸஹசரரஹிதேவ சக்ரவாகீ) “நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்” என்கிறபடியே பிரிவுபொருத ப்ரக்ருதியைக்கொண்டு தனியே இருந்தாள். (ஜநகஸுதா) துக்கங்களுக்கு ஈடுபடாத பிறப்பையுடையவள் கிடர் இப்படி நோவுபடுகிறாள். (ஜநகஸுதா) பெருமானைக் கைப்பிடித்த செல்வமன்று; பிறப்பினுடைய செல்வம்.

வ்யா:—(பனியினால் வாட்டப்பெற்ற தாமரைபோலே அழகிழந்த வளாய்) நறுமணம், தே(டு)மன்மை, குளிர்த்தி, செந்நிறம், அழகு, மலர்ச்சி என்கிற தன்மைகளை இயற்கையிலேயே உடையதாய், வைத்த கண்ணை எடுக்க முடியாதபடி கண் குளிர்க்காணத்தக்கதாய், பனியில் அடிபடுவதற்கு முன்பு மிகவழகியதாயிருந்த தாமரைப்பூவானது பனியிலே அடிபட்டு வாடியிருப்பதுபோலே இப்பிராட்டியும் வாடியிருக்கிறபடி. (அடுத்தடுத்து வரும் துன்பத்தொடர்களாலே மிகவும் வருந்துமவளாய்) இப்பிரிவையே காரணமாகக் கொண்டு மேலே வரும் துன்பத்தொடர்கள் (தாமரைபோலே மென்மை மிக்கவளான) பிராட்டியை வந்தடைந்ததோடன்றியில் துன்புறுத்தவும் செய்தன. (ஆண் துணையைப் பிரிந்த சகரவாகப் பேடையைப்போல்) “நின்னஞ்சிறைய சேவலுமாய்” [திருவாய் 1-4-1] என்கிறபடியே சக்ரவாகப்பேடையைப்போலே நாயகனைப் பிரிந்தால் பொறுக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தைக் கொண்டு தனியே எழுந்தருளியிருந்தாள். (ஜனகராஜன் திருமகள்) “ப்ரதீப்தாயாம் மிதிஸாயாம் நமே கிஞ்சித் ப்ரதஹ்யதே” [பற்றியெரியும் மிதிலைமா நகரத்தில் என்னுடையது ஒன்றும் எரியவில்லை] என்கிறபடியே துன்பங்கள் வந்தாலும் “அவற்றை மதிக்காத ஜனகராஜனுடைய திருமகள் கிடர் இப்படித் துன்புற்றாள். (ஜனகராஜன் திருமகள்) பகவானைப் பிரிந்தால் நோவுபடுகையாகிற இச்செல்வம் ஸ்ரீராம பிரானைக் கைப்பிடித்ததால் ஏற்பட்ட செல்வமன்று. மஹாஜ்ஞானி

(க்ருபணம் தஸாம் ப்ரபந்நா) படக்கடவதில் ஒன்றும் குறையாமல் பட்டாள்.

ஸுந்தரகாண்டம் 21-வது ஸர்க்கம் 3-வது சலோகம்

तृणमन्तरतः कृत्वा प्रत्युवाच शुचिस्मिता ।
निवर्तय मनो मत्तः खजने प्रीयतां मनः ॥

தருணமந்தரத: க்ருத்வா ப்ரத்யுவாச ஸுசிஸ்மிதா ।
நிவர்த்தய மனோ மத்த: ஸ்வஜநே ப்ரீயதாம் மந: ॥

பதவுரை:—தருணம்—புல்லை, அந்தரத:—(த ந க் கு ம் ராவணனுக்கும்) இடையில், க்ருத்வா—(இருக்கும்படி) செய்து, ஸுசிஸ்மிதா — பரிசுத்தமான புன்சிரிப்பையுடையவளாய், ப்ரத்யுவாச—(பிராட்டி) பதில் சொன்னாள்; மத்த:—என்னிடத்திலிருந்து, மந:—மனஸ்ஸை, நிவர்த்தய—திருப்பிக்கொள்; ஸ்வஜநே—உன் மனைவியரிடத்தில், மந:—உன் நெஞ்சு, ப்ரீயதாம்—பிரீதி பண்ணட்டும்.

அவதாரிகை:— “स्रस्तमाल्यांबरधरो वैदेहीमनुचिन्तयन् । भृश-
नियुक्तस्याञ्च मदनेन मदोक्तः” (ஸ்ரஸ்தமால்யாம்பரதரோ
வைதேஹீமநுசிந்தயந் । ப்ருஸம் நியுக்தஸ்தஸ்யாஞ்ச மதநேந
மதோக்தகட: ॥) என்று உறங்கி உணர்ந்து எழுந்திருந்த

யான ஜனகனின் குலத்திலே பிறந்து படைத்தசெல்வமிது. (வருந்தத்தக்க நிலையை அடைந்தாள்) ஒருத்தி அநுபவிககக்கூடிய துன்பங்களில் ஒரு துன்பமும் குறையாமல் அநுபவித்தாள். அன்றிக்கே, கீழே தாமரையும், சக்ரவாகப்பேடையும் படும் துன்பங்களை உபமானமாக எடுத்தது ஒருகோடி காட்டுவதற்காகவித்தனை. உலகத்திலே யுள்ள பதார்த்தங்கள் எல்லாம் படக்கூடிய துன்பங்களில் ஒரு துன்பமும் குறையாதபடி அநுபவித்தாள் என்றமாம்.

அவதாரிகை:—“நருவும் மாலைகளையும் வஸ்திரங்களையும் தரித்தவராய், மதத்தினால் கொழுத்தவராய், வைதேஹியை நினைத்திருப்பவராய், மன்மதனாலே அப்பிராட்டியிடம் ஈடுபடும்படி மிகவும் நியமிக்கப்பெற்றவராய்” [ரா.ஸு 18-4] என்று உறங்கி விழித்து

ராவணன், மதனபரவசனாய், “**दीपिकाः काञ्चनीः काञ्चित्**” (தீபிகா: காஞ்சநீ: காச்சித்) என்று கருகதீபிகா களாசீ வாலவ்யஜன தாளவ்ருந்த ப்ருங்காரசாமர ரமணீயத்வஜ சத்ராதிபரிபுர் ஹங்களைக்கொண்டு அங்கநாஸ்தம் ஸேவிக்க, “**रावणस्योत्तमाः स्त्रियः**” (ராவணஸ்யோத்தமா: ஸ்த்ரிய:)என்று ப்ரதாந மஹிஷி களிலே சிலர் பின் செல்ல, நித்ராஸேஷமந் தகதிராய்க்கொண்டு அஸோகவணிகையில் செல்ல. “**ततो दृष्ट्व वैदेही रावणं राक्षसाधिपं**”

எழுந்திருந்த ராவணன், காமவசப்பட்டவனாய், “ அங்கநா: சதமாத்ரம் து தம் வ்ராஜந்தமநுவ்ராஜந், மஹேந்த்ரமிவ பௌஸஸ்த்யம் தேவக்யந்த்ரவ யோஷித:, தீபிகா: காஞ்சநீ: காச்சித் ஜக்ருஹுஸ் தத்ர யோஷித:, வால வ்யஜநஹஸ்தாச்ச தாலவ்ருந்தாநி சாபரா:, காஞ்சநைரபி ப்ருங்காரைர் ஜஹ்ருஸ ஸலிலமக்ரத:,மண்டலாக்ர ப்ருஸீச்சைவக்ருஹ்யாந்யா:ப்ருஷ் டதோ யய:,காசித் ரத்நமயீம் ஸ்த்ராலீம் பூாணம் பாநஸ்ய பூாமிரீ, தக்ஷிணை தக்ஷிணைநைவ தத்ரா ஜக்ரஹ பாணினா, ராஜஹம்ஸப்ரதீகாசம் சத்ரம் பூர்ணசசிப்ரபும், ஸௌவர்ணதண்டமபரா க்ருஹீத்வா ப்ருஷ்டதோ யயென” [ரா-ஸு 18-10, 11,12,13, 14] [மஹேந்திரனை தேவகநந்தர்வ ஸ்த்ரீகள் பின்தொடருவதுபோலே, நடந்து செல்லும் ராவணனை நூறு ஸ்த்ரீகள் பின் தொடர்ந்தனர். சில பெண்கள் பொன் விளக்குகளை ஏந்திச்சென்றனர்; சிலர் சாமரங்களையும், பனை விசிறிகளையும் எடுத்துச்சென்றனர். பொன் பிருங்கார பாத்திரங்களிலே நீரேந்தி முன்சென்றனர் சிலர். மண்டலாக்ரங்கள் எனப்படும் கத்திகளையும், ப்ருஸீ எனப்படும் விரிப்பையும் கொண்டு பின்சென்றனர் சிலர்; தாக்ஷிணயம் நிரம்பிய ஓரழகி தன் வலது கையாலே பானம் நிரம்பிய பொற்பாத்திரத்தை ஏந்திச்சென்றார். ராஜஹம்ஸம் போன்றதும், பூர்ணசந்திரனைப்போல் ஒளியுள்ளதும் பொற்பிடியுடையதுமான குடையை ஏந்திக்கொண்டு மற்ருருத்தி பின்சென்றார்.] என்கிறபடியே, பொன்விளக்கு, களாசீ, சாமரம், பனைவிசிறி, பிருங்காரமெனும் ஜலபாத்திரம், அழகிய கொடி, குடை முதலான ராஜசின்னங்களைக்கொண்டு நூறு பெண்கள் கைங்கரியம் செய்ய, “**निद्रामक्यु पரிताम्बुयो रावणस्योत्तमाः स्त्रियः, अणु** ஜக்ரு: பதீம் வீரம் க்ருநம் வித்யுல்லதா இவ” [ரா-ஸு 18-15] [தூக்கத்தினால் மதங்கொண்ட கண்ணையுடையராய் ராவணனுடையப்ரதான மஹிஷிகள், வீரனான தங்கள் கணவனை, மேகத்தை மின்னற் கொடிகள் பின்தொடர்வதுபோல் தொடர்ந்தனர்.] என்று முக்கிய மஹிஷிகளிலே சிலர் பின்செல்ல, அரைத்தூக்கத்தால் மந்தமாக

க்ருபாளுவான பெருமாளுக்கு, “ராமஸ்ய வ்யவசாயஜ்ஞா” (ராமஸ்ய வ்யவஸாயஜ்ஞா) என்று கருத்தறிந்த மஹிஷியாகையாலும், “த்வ் மாதா சர்வலோகானா” (த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநாம) என்றும், “அக்ஷிலஜகந்மாநா” (அக்ஷிலஜகந்மாநாம) என்றும், “உபாயமூதஸ்ய வல்லப்யா ப்ராப்தி யோக்ஷீ” (உபாயமூதஸ்ய வல்லப்யா ப்ராப்தி யோக்ஷீ) என்றும், “லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:” (லக்ஷ்மீ: புருஷகாரத்வே நிர்திஷ்டா பரமர்ஷிபி:) என்றும், விஸேஷித்துப் புருஷகாரமாகிற ஸம்பந்தத்தாலும், தன் பரிபவங்கள் கிடக்க இவ்வநர்த்தத்தைத் தைக்க கண்டு, பிராட்டியும் இவன் சொன்னவற்றுக்கு ப்ரதிவசனமும் ஹிதமும் சொல்லுகிறாள் இஸ்ஸர்க்கத்தாலே.

“காமயே த்வாம் விஸாலாக்ஷி” (காமயே த்வாம் விஸாலாக்ஷி) என்றும் “யத்யத்யமி தீ காந் சீதாந்ஸுசஹானே। தாஸ்மந் தாஸ்மந் ப்யுத்யாநி சக்ஷுர்ம நிவ்யதே ||” (யத்யத்யமி தீ காந் சீதாந்ஸுசஹானே। தாஸ்மந் தாஸ்மந் ப்யுத்யாநி சக்ஷுர்ம நிவ்யதே ||) என்றும் ஸ்வசாபலம் சொன்னவற்றுக்கு,

“ஞன்” [ரா-ஸு 38-35] என்று பெரிய கருணையை உடைய ஸ்ரீராம பிரானுக்கு “ராமபிரானுடைய உறுதியை அறிந்தவன்” [ரா-ஸு 16-4] என்று கருத்தறிந்த மஹிஷியாகையாலும், “எல்லாவுலகங்கட்கும் தேவரீர் தாயாவீர்” [வி-பு 1-9-126] என்றும், “எல்லாவுலகங்கட்கும் தாயை” [சரணாகதிகத்யம்-1] என்றும், “உபாயமாயிருக்கும் பகவானுக்கு இனியவளாய், (பகவானே) அடைவதற்குப் புருஷகார பூதையாயிருப்பவனே” [பாஞ்சராத்ரம்] என்றும், “பரமரிஷிகளாலே லக்ஷ்மீதேவியானவள் புருஷகாரத்வத்திலேயே நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கிறாள்” [பாஞ்சராத்ரம்] என்றும் விசேஷித்துப் புருஷகாரமாகிற ஸம்பந்தத்தாலும், தன் துன்பங்கள் கிடக்க, இவன் துன்பத்தைக் கண்டு பிராட்டியும் இவன் சொன்னவற்றுக்கு பதிலும் நன்மையும் சொல்லுகிறாள் இஸ்ஸர்க்கத்தாலே.

“தடங்கண்ணியே! உன்னை நான் ஆசைப்படுகிறேன்” [ரா-ஸு 20-3] என்றும், “பருத்த இடையை உடையவனே! சந்திரன் போல் திருமுகமுடையானே! உன் திருமேனியில் எந்தெந்த அவயவங்களைக் காண்கின்றேனோ, அந்தந்த அங்கங்களிலெல்லாம் என் கண் ஈடுபடுகின்றது” [ரா-ஸு 20-15] என்றும் தன் ஆசையை வெளிப்

“निवर्तय मनो मत्तः” (நிவர்த்தய மனோ மத்த:) என்றும், “साधु-
धर्ममवेक्षस्व साधु साधुव्रतं चर” (ஸாது₄த₄ர்மமவேக்ஷஸ்வ ஸாது₄
ஸாது₄வ்ரதம சர) என்றும், “यथा तव तथान्येषां दारा रक्ष्या-
निशाचर” (யத₂ா தவ தத₂ாந்யேஷாம் த₂ாரா ரக்ஷ்யா நிஸாசர)
என்றும், ‘பொல்லாங்குகளைத் தவிர்த்து நன்மைகளை ஆசரி’
என்று உத்தரம் சொல்லியும், “भुङ्क्ष्व भोगान् यथासुखं” (பு₄ங்
க்ஷ்வ போகாந் யத₂ாஸுக₂ம்) என்றும், “एकवेणी धराशय्या
ध्यानं मलिनमम्बरं। अस्थानेष्युपवासश्च नैतान्यौपयिकानि ते॥” (ஏகவேணீ
த₂ராஸ்யா த₂யாநம் மலினமம்ப₂ரம் அஸ்த₂ாநேப்யபவாஸச்ச
நைநதாந்யெளபயிகாநி தே॥) என்றும் சொன்னதற்கு, “अकार्यं
न मया कार्यमेकपत्न्या विगर्हितम्। कुलं संप्राप्तया पुण्यं कुले महति जातया”
(அகார்யம் ந மயா கார்யமேகபத்ந்யா வி₄க₄ர்ஹிதம்। குலம்
ஸம்ப்ராப்தயா புண்யம் குலே மஹதி ஜாதயா॥) என்றும்,
“नाहमौपयिकी भार्या परभार्या सती तव” (நாஹமௌபயிகீ ப₂ார்யா
பரப₂ார்யா ஸதீ தவ) என்றும் உத்தரம் சொல்லியும்,
“असकृत्संयुगे भग्ना मया विमृदितध्वजाः। अशक्ताः प्रत्यनीकेषु स्थातुं

படுத்திச் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு, “என்னிடமிருந்து உன்
நெஞ்சைத் திருப்புவாயாக” [ரா-ஸு 21-3] என்றும், “நல்லோர்
களின் தர்மத்தை கவனிப்பாயாக; நல்விரதங்களை நன்றாக அனுஷ்
டிப்பாயாக; அரக்கனே! உன் மனைவியரைப் போலவே பிறர் மனைவி
யரும் ரக்ஷிக்கத்தக்கவரன்றோ.” [ரா-ஸு 21-7] என்றும், ‘தீமை
களைத்தவிர்த்து, நல்வழி நடப்பாயாக’ என்று பதில் சொல்லியும்,
“இஷ்டப்படி போகங்களை அனுபவிப்பாயாக” [ரா-ஸு 20-35]
என்றும், “பின்னலிடாத மயிர்முடி, தரையில் படுக்கை, தியானித்துக்
கொண்டிருத்தல், கிழிந்த புடவை, காரணமில்லாத உபவாஸம்
ஆகிய இச்செயல்கள் உனக்குத் தகுந்தவையல்ல” [ரா-ஸு 20-8]
என்றும் சொன்ன வார்த்தைகளுக்கு, “நற்குலத்தில் பிறந்து, நற்
குலத்தில் புகுந்தவளாய் ஒருவருக்கே மனைவியான என்னால் இகழ்த்
தக்க தீச்செயல் செய்யத்தகாதது.” [ரா-ஸு 21-4] என்றும், “பிறன்
மனைவியான் நான் உனக்கு மனைவியாய்ருக்கத் தகுந்தவளல்ல”
[ரா-ஸு 21-6] என்றும் பதில் சொல்லியும், “தேவாசுரர்கள் அனை
வரும் பலதடவை யுத்தகளத்தில் நேர் நிற்கமுடியாமல், என்னால்
தனி—36

மம சூராசுரா: ||” (அஸக்ருத் ஸம்யுகே, புக்யநா மயாவிமருதி, ததவஜா: | அஸக்தா: ப்ரத்யநீகேஷு ஸ்த்ராதும் மம ஸுரா ஸுரா: ||) என்று தன் ஆண்பிள்ளைத்தனம் சொன்னதற்கு, “जनस्थाने हतस्थाने निहते रक्षसां वले | अशक्तेन त्वया रक्षः कृतमेतदसाधु वै || आश्रमं तु तयोः शून्यं प्रविश्य नरसिंहयोः | गोचरं गतयोर्भ्रात्रोरपनीता त्वयाधम || नहि गन्धमुपाघ्राय रामलक्ष्मणयोस्त्वया | शक्यं सन्दर्शने स्थातुं शुनां शार्दूलयोरिव ||” (ஐநஸ்த்நானே ஹதஸ்த்நானே நிஹதே ரக்ஷ ஸாம் ப்யலே | அஸக்தேந த்வயா ரக்ஷ: கருதமேதத்யஸாதுவை || ஆச்ரமம் து தயோ: ஸூந்யம் ப்ரவிச்ய நரஸிம்ஹயோ: | கோசரம் கதயோர் ப்ராதரோ ரபநீதா த்வயாதம் || நஹி க்யந்த்யமுபாக்யராய ராமலக்ஷ்மணயோஸ் த்வயா | ஸக்யம் ஸந் த்யஸநே ஸ்த்ராதும் ஸுநா ஸார்தூலயோரிவ ||) என்றும், “பெருமாள் கண் வட்டத்திலே நிற்கும் நீ தப்புவையோ, புலி முன்னே நிற்கும் நாய்போலே? பதினாலாயிரம் பேரைத் தனியே நின்று கொண்டு கூ(கு?)றையாடின தனி வீரத்துக்கு ப்ரதிகரியையாக மாரீசனைக்கொண்டு நீ பண்ணின க்ருத்ரி மத்திலே கண்டிலோமே? அவ்வாண்பிள்ளைகள் நாற்றம்

கொடியறுபட்டுத் தோல்வியுற்றனர்” [ரா-ஸு 20-20] என்று தன் வீரம் சொன்ன வாதத்தைக்கு, “அரக்கனே! அதமனே! ஜனஸ்தானம் குடியிருப்பழிந்து, ராக்ஷஸைந்யம் கொல்லப்பட்டவுடன், சக்தியற்ற உன்னால் இத்திச்செயல் செய்யப்பட்டதன்றே. நரச்ரேஷ்டர்களான அந்த ராமலக்ஷ்மணர்கள் இலலாமலிருக்கப்பெற்ற ஆச்ரமத்தினுள் நுழைந்து, ஸஹோதரர்களான அவர்கள் வெகு தூரம் சென்றிருந்தபோது நான் உன்னால் கொண்டுவரப்பட்டேன். புலியின் முன்னே நாய் நிற்கமாட்டாததுபோலே ராமலக்ஷ்மணர்களின் வாஸனையை நுகர்ந்துகொண்டு, அவர்கள் கண்ணெதிரிலே நிற்கவும் முடியாதவன் நீ” [ரா-ஸு 21-29, 30, 31] என்று,— ‘புலி முன்னே நிற்கும் நாய்போலே ஸ்ரீராமபிரான் கண்ணெதிரில் நின்று நீ தப்பமுடியுமோ? ஸ்ரீராமபிரான் பதினாலாயிரம் பேரைத் தனியே நின்று கொண்டு துண்டுதுண்டாக்கின தனி வீரத்துக்குப் பழிவாங்குவதற்காக மாரீசனைக்கொண்டு நீ பண்ணின வஞ்சனையிலே காணவில்லையோ உன் கோழைத்தனத்தை? முதன் முதலில் ஆண்புலிகளான அவர்களுடைய வாஸனையை மோந்து மயங்கி

கேட்டு நின்றால் பின்பன்றோ உன் னுடைய வெற்றியும் ஆண் பிள்ளைத்தனமும் காணலாம்” என்று பெருமாளுடைய ஆண் பிள்ளைத்தனமும் பேசி உத்தரம் சொல்லியும், “**लोकेभ्यो यानि रत्नानि संप्रमथ्याहृतानि मे। तानि ते भीरु सर्वाणि राज्यं चैतदहश्च ते**” (லோகேப்யோ யானி ரத்நானி ஸம்ப்ரமத்யாஹ்ருதாநி மே। தானி தே பீரூ ஸர்வாணி ராஜ்யம் சைததஹ்ஞ்ச தே॥) என்றும், “**इमाञ्च पृथिवीं सर्वां नानानगरमालिनीं। जनकाय प्रदास्यामि**” (இமாஞ்ச ப்ருதிவீம் ஸர்வாம் நாநாநகரமாலினீம்। ஜனகாய ப்ரத்யாஸ்யாமி) என்றும், “**यानि वैश्रवणे सुभ्रू रत्नानि च धनानि च**” (யானி வைசர்வணே ஸுப்ரூ ரத்நானி ச தநானி ச) என்றும் ராஜ்ய ரத்ன தநகாந்ய நகரபத்தநாதிக்களைத் தருகிறேன் என்று ப்ரலோபித்ததற்கு, “**शक्या लोभयितुं नाहमैश्वर्येण धनेन वा। अनन्या राघवेणाहं भास्करेण प्रभा यथा**’ (ஸக் பா லோப்யிதும் நாஹமைச் வர்யேண தநேந வா। அநந்யா ராகவேணஹம் பூஸ்கரேண ப்ரப்யா யத்யா॥) என்றும், “**यं त्वं देवि निरीक्षसे। सः श्लाघ्यः स गुणी धन्यः स कुलीनः स बुद्धिमान्॥**” (யம் த்வம் தேஷி நிர்ஷ்ணஸே। ஸ: ச்லாக்ய: ஸ குணீ தந்ய: ஸ குலீந: ஸ புத்திமாந்)

விழாமல் நின்றபிறகல்லவோ உன் வெற்றியையும் வீரத்தையும் உலகத்தார் காணலாம்” என்று ஸ்ரீராமபிரானுடைய வீரத்தைப் பேசி பதில் சொல்லியும், “**பயந்தவளே! இவ்வுலகெங்குமிருந்து என்னால் பலாத்காரமாகப் பறித்துவரப்பெற்ற ரத்தினங்களைல்லாமும், இந்த ராஜ்யமும், நானும் உன்னுடைய உடைமைப்பொருள்கள்**” [ரா-ஸு 20-17] என்றும், “**பல நகரங்களாகிய மாலைகையுடைய இந்த பூமி முழுவதையும், உனக்காக ஜனகனுக்குக் கொடுத்து விடுகிறேன்**” [ரா-ஸு 20-18] என்றும், “**அழகிய புருவமுடையாளே! குபேரனிடமுள்ள ரத்தினங்களையும் தனங்களையும் அனுபவிப்பாயாக**” [ரா-ஸு 20-33] என்றும் ‘**ராஜ்யம், ரத்தினம், தனம், தானியம், நகரம், பட்டணம் முதலியவற்றைத் தருகிறேன்**’ என்று மயக்கினதற்கு “**செல்வத்தினலோ, பணத்தினலோ மயக்கத்தகாதவள் நான். சூரியனை விட்டுப் பிரியமாட்டாத ஒளிபோலே, ஸ்ரீராம பிரானைவிட்டுப் பிரியமாட்டாதவள் நான்**” [ராஸு 21-15] என்றும், “**தேவி! எவனை தேவரீர் உடாக்ஷிக்கிறீரோ, அவனே சிறந்தவன்; அவனே குணவான்; அவனே பாக்யசாஸி; அவனே**

என்றும் ‘மஹாதனத்தைப் பிரியாதேயிருக்கிற என்னையோ நாலு காசுட்டு வசீகரிக்கத்தேடுதி?’ என்று உத்தரம் சொல்லியும், “**बहुमन्यस्व मां**” (புஹுமந்யஸ்வமாம்) என்றும், “**माञ्च भुङ्क्व यथासुखं**” (மாஞ்ச புங்க்ஷ்வ யதாஸுக்யம்) என்றும் என்னையும் ஆதரித்துக்கொண்டு அணையவேணுங்காண்!’ என்றதற்கு, “**उपधाय भुजं तस्य लोकनाथस्य सत्कृतम्। कथं नामोपधास्यामि भुजमन्यस्य कस्यचित्**” (உபதாய புஜம் தஸ்ய லோகநாதஸ்ய ஸதக்ருதம் | கத்யம் நாமோபதாயஸ்யாமி புஜமந்யஸ்ய கஸ்யசித் ||) என்று, “‘அணிமிகு தாமரைக்கையையந்தோ அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ யணியாய்’ என்று எல்லாரும் தலையாலே சுமக்கும்படியான உலகுடைய பெருமாள் தோளிலே தலைவைத்த நான் வேறொரு க்ஷுத்ரனைத் தீண்டு வதோ?” என்று உத்தரம் சொல்லியும், “**बहुमन्यस्व मां**” (புஹுமந்யஸ்வமாம்) என்றும், “**नहि वैदेहि रामस्त्वं द्रष्टुं वाप्युपलभ्यते**” (நஹி வைதேஹி ராமஸ் த்வாம் த்ரஷ்டும் வாய்ப்புபலபஸ்யதே) என்றும், “**न चापि मम हस्तात्त्वां प्राप्तमर्हति राघवः**” (ந சாபி மம

நற்குலத்துதித்தோன்; அவனே புத்திமான்” [வி-பு 1-9-131] என்றும் “வானோர்க்கும் மண்ணோர்க்கும் நிதியாயிருக்கிற ஸர்வேச் வரனையும், மற்றும்ள்ள செல்வங்களையும் விட்டுப்பிரியாமலிருக்கும் என்னையோ நாலுகாசைக்கொண்டு வசப்படுத்தப் பார்க்கிறாய்!” என்று பதில் சொல்லியும், “என்னை கௌரவிப்பாயாக” [ரா-ஸு 20-3] என்றும், “என்னையும் இஷ்டப்படி அனுபவிப்பாயாக” [ரா-ஸு 20-33] என்றும் ‘என்னையும் அன்போடு அணையவேணும்’ என்று சொன்னதற்கு, “ஸர்வலோகஸ்வாமியான அவனுடைய ஸர்வ ஜனபூஜிதமான தோளிலே தலையைவைத்த நான், ஒரு பொருளல்லாத வேறொருவனுடைய தோளிலே எப்படித் தலைவைப்பேன்?” [ரா-ஸு 21-16] என்று, “‘அணிமிகுதாமரைக் கையைநந்தோ அடிச்சியோம் தலைமிசை நீயணியாய்’ [திருவாய் 10-3-5] என்று எல்லாரும் தலையாலே சுமக்கும்படியான *உலகுடைய பெருமாள்-(லோகநாதன்)-தோளிலே தலைவைத்த நான் வேறொரு நீசனைத் தொடுவேனோ?” என்று பதில்சொல்லியும், “என்னை கௌரவிப்பாயாக” [ரா-ஸு 20-3] “வைதேகி! ராமன் உன்னைக்காணவும் பெறமாட்டான்” [ரா-ஸு 20-27] என்றும், “என் கையிலிருந்து உன்னை

ஹஸ்தாத் த்வாம் ப்ராப்துமர்ஹதி ராகுவ:) என்றும், 'என் கையிலே அகப்பட்ட உன்னைப்பெருமாள் காணவும் கிட்டவும் வல்லேரா?' என்றதற்கு, "अपनेष्यति मां भर्ता त्वत्तः शीघ्रमरिन्दमः। असुरेभ्यः श्रियं दीप्तां विष्णुस्त्रिभिरिव क्रमैः" (அபநேஷ்யதி மாம் பர்த்தா த்வத்த: சீக்ரமரிந்தம்:। அஸுரேப்ய ஸ்ரியம் தீப்தாம் விஷ்ணுஸ் தரிப்திரிவ க்ரமை:॥) என்று, 'அஸுராபஹ்ருத ஸ்ரீயை மீட்டாற்போலே உன்னெதிரே என்னையும் மீட்கப்புகுகிற படி பார்' என்று உத்தரம் சொல்லியும், "ऋद्धि ममानुपश्य त्वं श्रियं भद्रे यशश्च मे" (ருத்துதிம் மமானுபச்ய த்வம் ஸ்ரியம் பத்துரே யஸ்ச்ச மே) என்று, 'என் ஐச்வர்ய ஸம்பத் கீர்த்திகளைப் பாராய்' என்றதற்கு, "समुद्धानि विनश्यन्ति राष्ट्राणि नगराणि च। तथेयं त्वां समासाद्य लङ्का रत्नौघसङ्कुला ॥ अपराधात्तवैकस्य नचिराद्रिन-शिश्यति ॥" (ஸம்ருத்தநாநி விநச்யந்தி ராஷ்ட்ராணி நகராணி ச। ததேயம த்வாம் ஸமாஸாத்ய லங்கா ரத்நௌகஸங்குலா॥ அபராதாத் தவைகஸ்ய நசிராத விநஸீஷ்யதி॥) என்று, 'நசியாத இவையடைய நசிக்கப்புகுகிறபடி பார்' என்று உத்தரம் சொல்லியும் "निक्षिप्तविजयो रामो गतश्रीर्वनगोचरः। ब्रती

ராமன் அடையமாட்டான்" [ரா-ஸு 20-28] என்றும் 'என்கையிலே அகப்பட்ட உன்னை ராமன் காணவும் அணுகவும் முடியுமோ' என்று சொன்ன வார்த்தைக்கு, "எதிரிகளை அடக்கவல்ல என் பதி, மாவலி முதலான அசுரர்களால் அபஹரிக்கப்பட்ட மூவுலகச் செல்வத்தை மூன்றடிகளாலே அளந்து விஷ்ணுபகவான் மீட்டதுபோலே, என்னை உன்னிடமிருந்து விரைவிலேயே மீட்கப்போகிறார்" [ரா-ஸு 21-28] என்று, 'அசுரர் அபஹரித்த செல்வத்தை மீட்டாப்போலே உன்னெதிரே என்னையும் மீட்கப்போகிறபடியைப் பார்ப்பாயாக' என்று பதில் சொல்லியும், "மங்களகரமானவனே! என் ஐச்வர்யத்தையும், தனத்தையும் புகழையும் காண்பாயாக" [ரா-ஸு 20-25] என்று 'என் ஐச்வர்ய ஸம்பத்தீர்த்திகளைக் காண்பாயாக' என்று சொன்ன வார்த்தைக்கு, "செல்வமகொழிக்கும் ராஜ்யங்களும், நகரங்களும் அழிவது போலே உயர்ந்த வஸ்துக்கள் பல நிறைந்த இந்த லங்கையும் உன்னை அரசனாகப்பெற்று உன் ஒருவனுடைய குற்றத்தாலே விரைவிலேயே அழியப்போகிறது" [ரா-ஸு 21-12] என்று 'அழியாதஇவையெல்லாம் இனிமேல் அழியப்போகிறபடியை உன் கண்ணாலேயே காண்பாய்'

स्यण्डलशायी च शङ्खे जीवति वा न वा ॥” (நிஷ்கிப்தவிஜயோ ராமோ
 க்ருதஸ்ரீர் வநகோசர: | வ்ரதீ ஸ்த்ஷண்டிஸூயீ ச ஸஹகே ஜீவதி
 வா ந வா) என்று, ‘ப்ரஷ்டடைச்வர்யராய் ஸத்ததை தன்னிலே
 யகப்பட ஸந்தேஹிக்கும்படியிருக்கிறார்’ என்று சொன்ன
 தற்கு “क्षिप्र तव स नाथो मे रामः सौमित्रिणा सह। तोयमल्पमिव-
 दित्यः प्राणानादास्यते शरैः॥” (க்ஷிப்ரம் தவ ஸ நாதோ மே ராம:
 ஸௌமித்ரிணா ஸஹ | தோயமல்பமிவாதீத்ய: ப்ராணாநா
 த்ஷாஸ்யதே ஸரை: ||) என்று, ‘அவர் தம்பியும் தாமுமாக உன்
 தலையை அறுத்து ஸுகமாயிருக்கப்புகுகிறபடி பார்’ என்று
 உந்தரம் சொல்லியும், “न रामस्तपसा देवि न वलेन न विक्रमैः।
 न धनेन मया तुल्यस्तेजसा यदासापि वा॥” (ந ராமஸ் தபஸா
 தேஷ்வி ந ப்ஷலேந ந விக்ரமை: | ந த்ஷநேந மயாதுல்யஸ் தேஜஸா
 யஸூஸாபி வா ||) என்று, ‘புஜபலவிக்ரமதநதேஜ: கீர்த்தி
 களாலே நமக்கு ஒரு தரம் போராது’ என்று சொன்னதற்கு,
 “वज्रयेद्भ्रजमुत्सृष्टं वज्रयेदन्तकश्चिरं। त्वद्विद्यं न तु सङ्कुद्धो लोकनाथसस
 राघवः। रामस्य धनुषः शब्दं श्रोष्यसि त्वं महास्वनम्। इष्वो निपतिष्यन्ति

என்று பதில் சொல்லியும், “வெற்றியில்லாதவனாய், செல்வமற்ற
 வனாய், காட்டில் திரியும்வனாய், விரதங்களை அனுஷ்டிப்பவனாய்,
 பூமியில் படுப்பவனாயிருக்கும் ராமன் உயிரோடிருக்கிறானே இல்லை
 யோ?” [ரா-ஸு 20-26] என்று, ‘செல்வமிழந்து, உயிர்வாழ்வதி
 லேயே ஸந்தேஹிக்கும்படியிருக்கிறான் ராமன்’ என்று சொன்ன
 வர்த்ததைக்கு, “லக்ஷ்மணனோடுகூடிய என் நாதனான ராமபிரான்,
 சூரியன் சிறிய நீர்த்தேக்கத்தை (கிரணங்களால்) குடிப்பதுபோலே,
 உன் பிராணனை அம்புகளாலே விரைவில் வாங்கப்போகிறார்”
 [ரா-ஸு 21-33] என்று, ‘அவாதம்பியும் அவருமாக உன் தலையை
 அறுத்து ஸுகமாய் வாழப்போவதைக் காண்பாய்’ என்று பதில்
 சொல்லியும், “தேவி! தவத்தினாலும், பலத்தினாலும், பராக்க்ரமத்தாலும்
 தனத்தாலும், தேஜஸ்ஸாலும், யசஸ்ஸினாலும் ராமன் எனக்கு ஒப்பான
 வனன்று” [ரா-ஸு 20-34] என்று ‘பாஹுபலத்தாலும், பராக்க்ரமம்,
 பணம், தேஜஸ், புகழ் ஆகியவற்றாலும் நமக்கு ராமன் ஒப்பாக
 மாட்டான்’ என்று சொன்ன வர்த்ததைக்கு, “இந்திரன் விட்ட வஜ்
 ராயுதம் ஒருவனை விடலாம்; யமன் ஒருவனை நெடுங்காலம் விட்டு
 வைக்கலாம்; ஆனால், உன்னைப்போன்ற ஒருவனை ஸர்வலோக

रामलक्ष्मणलक्ष्णाः॥” (வர்ஜயேத்₃ வஜ்ர முத்ஸ்ருஷ்டம் வர்ஜயே த₃ந்தகச் சிரம் | த்வத்₃வித₄ம் ந து ஸங்க்ருத்₃தே₄ லோகநா த₃ஸ்ஸ ராக₄வ: || ராமஸ்ய த₄நுஷ: சப்₃த₃ம் ச்ரோஷ்யஸி த்வம் மஹாஸ்வநம் | இஷுவோ நிபதிஷ்யந்தி ராமலக்ஷ்மணலக்ஷணை: ||) என்று, ‘பெருமாள் ஆண்மைக்கு நீ தோற்றினால் உன்னை உயிரோடே விடுவரோ? அவர்தாம வேணுமோ? அவருடைய வில்லில் சிறு நாடுணுவியைக் கேட்டுப் பொறுத்தாலன்றோ? திருநாமம் சாத்தின அம்புகளன்றோ ‘காட்டு, காட்டு’ என்று சொல்லுகின்றன’ என்று உத்தரம் சொல்லியும், இப்படி இவனை மீட்கலாமோ என்றுபார்க்கிறாள் இஸ்ஸர்க்கத்தாலே.

முதல் ச்லோகத்திலே, ‘கொடியான பையல் வார்த்தையைக் கேட்டுத்தான் சில வார்த்தை சொன்னாள்’ என்

ஸவாமியாய், சீற்றமடைந்தவரான ராமபிரான் விடமாட்டார்; பேரொலிசெய்யும் ராமபிரானுடைய ‘சார்ங்கவில் நாடுணுவியை நீ கேட்கப்போகிறாய்;... ராமலக்ஷ்மணர்களுடைய பெயர் பொறித்த அம்புகள் (உன்மேல்) விழப்போகின்றன” [ரா-ஸு 21-23, 24, 26] என்று, ‘அவருடைய வீரத்துக்கு ஒப்பிடும்போது நீ கொண்ட வீரம் எவ்வளவு? அவர்கள் பார்வையிலே நீ பட்டால் உயிரோடே விடுவரோ? அவரும் வரவேண்டாவே. பேரொலியுடைய அவருடைய வில்லிலிருந்து புறப்படும் ஒரு சிறு சப்தத்தைக் கேட்டுப் பொறுக்கக் கூடியவனே நீ. அவர்கள் திருநாமம் பொறிக்கப் பெற்ற அம்புகளன்றோ ‘ராவணனைக்காட்டு, சீதாபஹாரியைக்காட்டு’ என்று கேட்கின்றன” என்று பதில் சொல்லியும், இப்படி நயத்தாலும் பயத்தாலும் இவனைத் தவருண வழியிலிருந்து திருப்பலாமோ என்று பார்க்கிறாள் இஸ்ஸர்க்கத்தாலே

“தஸ்ய தத₃ வசநம் ச்ருத்வா ஸீதா ரௌத்₃ரஸ்ய ரக்ஷஸ: ஆர்த்தா தீ₃நஸ்வரா தீ₃நம் ப்ரத்யுவாச சநைந் ,வச:” [ரா-ஸு 21-1] [கோபங் கொண்ட அவ்வரக்களின் வார்த்தையைக்கேட்டு வருந்தியவளாய், மெல்லிய குரலையுடையவளான சீதாதேவி மெல்லிய குரலிலே மெதுவாக (யின்வருமாறு) பதிலுரைத்தாள்] என்னும் முதல் ஈலோகத்திலே ‘கொடிய அரக்கள் வார்த்தையைக் கேட்டுத்தான் சில வார்த்தை சொன்னாள்’ என்கிறது. “து₃க்கூர்த்தா ருத்₃ஸீ ஸீதா வேபமாநா

கிறது. இரண்டாம் ச்லோகத்திலே, அவள் சொன்ன வார்த்தையாகிறது.—“पतिरेणो गतिस्सदा” (பதிரேகோ க்யுதிஸ்ஸத்யா) என்றும், ‘கதியென்றும் தானாவான்’ என்றும். எல்லா அவஸ்தையிலும் ரக்ஷகர் பெருமாளாகையாலே, நீ இப்படி படாதபடி ரக்ஷித்துக்கொள்ளீ—என்றாள். இந்த ச்லோகத்தாலே.—‘அவர் தூரஸ்தர்; வந்து ரக்ஷிக்குந்தனையும் இவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லி மீட்கலாமோ?’ என்னும் நினைவாலே, கிடந்த துரும்பை முன்னே பொகட்டு, ‘என் பக்கல் நின்றும் உன் நெஞ்சை மீட்டு. வகுத்த உன் பெண்களோடே பொருந்தி வர்த்திக்கப்பார்’ என்கிறாள்.

வ்யா:- (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா ப்ரத்யவாச)வார்த்தை சொல்லுகிற விடத்தில் துரும்பை முன்னே பொகட்டுச் சொன்னாள். வார்த்தை சொல்லுவார்க்கெல்லாம் அங்கமன்றே துரும்பு, போடுகை. இதுக்கு வாஸறையென்னென்

தபஸ்விநீ, சிந்தயந்தீ வராரோஹா பதிமேவ பதிவ்ரதா” [ரா-ஸு 21-2] [அழகியவளாய், பதிவிரதையான சீதை பதியை நினைத்துக்கொண்டு துன்பத்தால் வருந்தியவளாய், நடுங்கும்வளாய், வருந்தத்தக்கவளாய் (சில சொல்லி) அழுதாள்] என்கிற இரண்டாவது சுலோகத்தாலே, “‘பெண்களுக்கு எப்போதும் பதியே கதியாவான்’ என்றும், [] ‘கதியென்றும் தானாவான்’ [நாச்-திரு 8-9] என்றும் எல்லா நிலைகளிலும் ராமபிரான் ரக்ஷகனாகையாலே நீ இப்படி படாதபடி ரக்ஷித்துக்கொள்வாய்” என்றாள். “த்ருணமந்தரத:” என்னும் இந்த மூன்றாவது சுலோகத்திலே, ‘ராமபிரான் தூரத்திலுள்ளார்; அவர் வந்து ரக்ஷிக்கும் வரையில் இவனுக்கு நன்மை சொல்லித் தீவழியிலிருந்து திருப்பமுடியுமோ?’ என்னும் நினைவாலே அருகில் கிடந்த துரும்பை முன்னே போட்டு, ‘என்னிடமிருந்து உன் நெஞ்சைத்திருப்பி, உனக்கெனவிருக்கும் உன் மனைவியரோடே கூடி வாழ்ப்பார்ப்பாயாக’ என்று உபதேசிக்கிறாள்.

வ்யா:- 1. (புல்லை நடுவில் போட்டு பதில் சொன்னாள்): பதில் வார்த்தை சொல்லுவதற்கு முன் துரும்பைத் தனக்கும் ராவணனுக்கும் நடுவில் போட்டு விட்டு பதில் சொன்னாள். “இதுவென்? பதில் வார்த்தை சொல்லுவார்க்கெல்லாம் துரும்பை முன்னே

னில்: “**आसनमन्नसुदकं देयं**” (ஆஸநமந்நமுத்யகம் தேயம்) என்று ராஜாக்களுக்கு ஆஸநமிடுகை விஹிதமாகையாலும், ‘உபசரித்தால், தான் ப்ரஸந்நனாய் மீனாமோ?’ என்கிற ஸங்கையாலும், “**अभावे भूमिरुदकं तृणानि**” (அபூாவே பூமிருத்யகம் த்ருணாநி) என்கிற மர்யாதையாலே ஆஸநமிட்டாளாகவுமாம்.

(த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) “**ऋजुप्रणामक्रियैव तन्वी प्रत्यादि-
देश**” (ருஜுப்ரணாமக்ரியையவ தந்வீ ப்ரத்யாதி₃தே₃ஸ) என்று நெஞ்சிலிருக்கிறதற்கு அந்யவத்யுபசரித்தால், இவள் விரக்தை யென்று நிராஸனாமோ என்கிற நினைவாலே ஆகிலுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, “**समीप-
मुपसङ्क्रान्तं**” (ஸமீபமுபஸங்க்ராந்தம்) என்று அணுகவிடாதே, ராவணன் ஆஸந்நக ப் புகுந்தபடியாலே வ்யவத்யாநம் வேண்டி, “**स्तम्बेन सलिलेन वा पङ्क्तिभेदोऽभिजायते**” (ஸ்தம்பே₃ந

போடுவது அங்கமல்லவே; இதற்குக் காரணமென்?” என்னில்: “அரசர்களுக்கு ஆஸநமும், அன்னமும் நீரும் அளிக்கவேண்டும்” [ஆபஸ்தம்ப 2.4-1] என்று ராஜாக்களுக்கு ஆஸநமிடவேண்டு மென்று சாஸ்திரம் விதிக்கிறபடியாலும், உபசாரம் செய்தால் மன முகந்து மீள்வனே என்கிற ஸந்தேஹத்தாலும், “ஆஸநமில்லாவிடில் பூமியையோ நீரையோ, புற்களையோ ஆஸனமாக இடலாம்” [ஆபஸ்தம்ப 2.4-14] என்கிற வசனவரம்பின்படி புல்லை ஆஸன மாக இட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

2. (புல்லை நடுவிலே இட்டு) “**நேரான நமஸ்காரத்தினாலேயே அழகியவளான அவள் பதில் சொன்னாள்**” [ரகு 6-25] என்கிற படியே, அவள் நெஞ்சிலிருக்கிற ஆசைக்கு ஒவ்வாதபடி, பரபுருஷனை உபசரிப்பதுபோலே ஆஸநமிட்டு உபசரித்தால், ‘இவள் நம்மிடம் ஆசையில்லாதவள்’ என்று ஆசையற்றுப் போவனே என்கிற நினைவாலே புல்லைமிட்டாள் என்றுமாம்.

3. (புல்லை நடுவிலே இட்டு) “**பிராட்டிக்கு அருகில் வந்தவனான ராவணனை (ஹனுமான் பார்த்தான்)**” [ரா-ஸு 18-25] என்று ராவணன் அருகில் வந்தபடியாலே, அவனை அணுகவிடாமல் தடுப் பதற்காக, “புல்லினாலோ, நீரினாலோ, கோஷ்டி வேறுபாடு உண் தனி—37

ஸலிலேந வா பங்க்திபேதோ஽பிஹாயதே) என்கிற ந்யாயத் தாலே, துரும்பை நடுவே பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று “**न पर-सुखनिरिक्षणं नापि संभाषणं**” (ந பர மு க்ரு நி ரீ க்ஷ ண ம் நாபி ஸமபூஷணம்) என்று, ஸ்தரீகளுக்குப் பரபுருஷநிரீக்ஷணம் பண்ணுதல், வார்த்தை சொல்லுதல் செய்யலாகாது; ஆகையாலே, த்ருணத்தை முன்னே பொகட்டு, அதை வ்யாஜீ கரித்து அவன் உபச்ரோதாவாகைக்காகிலுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று “**पथ्यमुक्तं विचक्षणैः। राक्षसानामभावाय त्वं वा न प्रतिपद्यसे**” (பத்₂ யமு க் த ம் விசக்ஷணை:। ராக்ஷஸாநாமபூவாய த்வம் வா ந ப்ரதிபத்₃ யஸே||) என்று, ‘பண்டும் ஹிதபரரான அகம்பந மாரீச மால் யவத் ப்ரமுகர் சொன்ன வார்த்தையும் கேட்டிலை; இப்போது இத்தரும்பு ப்ரதிபத்தி பண்ணிவிடேற நீ ப்ரதிபத்திபண்ணுவது’ என்று, “**निर्दशनमसाराणां लघुर्वहुत्वं नरः**” (நித₃ர்ஸந மஸாராணாம் லகு₄ர் ப₃ஹு த்ருணம் நர:) என்று த்ருஷ்டாந்தி கரித்துப் பொகட்டாளாகவுமாம்.

டாகிறது’ [] என்கிற நியாயத்தாலே துரும்பை நடுவே போட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்

4. (புல்லை நடுவில் இட்டு) “பெண்களுக்குப் பரபுருஷனை உற்றுப் பார்ப்பது, பேசுவது ஆகியவை செய்யத்தகாதவை” [] என்று, ஸ்தரீகளுக்குப் பரபுருஷர்களைப் பார்ப்பதும், அவர்களோடு பேசுவதும் செய்யத்தகாததாயாலே, புல்லை முன்னே போட்டு அதை வ்யாஜமாக வைத்து, அவனைக் கேட்பிப்பதற்காகப் புல்லிட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

5. (புல்லை நடுவில் இட்டு) “நல்லோர்களால் நவில்ப்பட்ட நல்வார்த்தைகளை ராக்ஷஸர்களுக்கு அழிவு வந்துவிட்டதாயாலே நீ கணிசிக்கிறாயல்லீ” [ரா-ஸு 21-10] என்று, ‘உன் நன்மையை விரும்பும் அகம்பனன், மாரீசன் மால்யவான் முதலானார் முன்பே சொன்ன நல்வார்த்தைகளையும் கேட்க வில்லை; இப்போது இத்தரும்பு நான் சொல்லுவதைக் கேட்டாலன்றோ நீ கேட்கப்போகிறாய்’ என்று நினைத்து, “பலமற்றவர்களுக்கு உபமானமாய், எளியவனாய்,

அன்றிக்கே. (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று அருமந்த அர்த்தத்துக்கு ப்ரதிபத்தாவாகவேணுமென்று, “स कुलीनः स बुद्धिमान्” (ஸ குலீந: ஸ புத்₃தி₄மாந்) என்று தான் பார்த்தவை பு₃த்₃தி₄யுத்தங்களாகையாலே, ப்ரதிகூலியாத த்ருணத்தைச் சேதநமாக்குவோம் என்னும் நினைவாலேயாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று த்ருணத்தைச் சேதநமாக்கி ஸ்வஸுத்தியையிட்டு, இந்த வைபவததாலே பீதனாய் மீளுமோ என்கிற நினைவாலேயாகிலுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று அஜ்ஞரையிருக்கிற உன்னை, “दुणासिच लघु मेने” (த்ருணமிவலகு₄ மேநே) என்று இத்ருணத்தோபாதிபாக நினைத்திருப்பது என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, “हृदये कृत्वा” (ஹ்ருத₃யே க்ருத்வா) என்றாயிற்றுவது. ப்ரதிகூலாசர

புல்லைப்போன்றவனான மனிதன்’ [மாக₄ம் 2-50] என்று ராவணனுக்கு உபமானமாக்கிப் புல்லைப் போட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

6. (புல்லை நடுவிவிட்டு) அருமருந்துபோன்ற இவ்வர்த்தத்தைக் கேட்பார் ஒருவர் இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்து, “தேவி! தேவரீர் எவனைக் கடாஷிக்கிறீரோ அவனே நற்குலத்திலுதித்தோன்; அவனே புத்திசாஸி’ [வி-பு 1-9-131] என்று தன்னால் கடாஷிக்கப்பட்ட அசேதனப்பொருள்களும் புத்தியுடையவையாகுமாகையாலே, ராவணனைப்போலே தீங்கு செய்யாத புல்லை அறிவுடையதாக்கி, இவ்வார்த்தையைக் கேட்கச் செய்வோம் என்கிற நினைவாலே புல்லையிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

7. (புல்லை நடுவிவிட்டு) புல்லைத் தன் சக்தியாலே அறிவுடையதாக்கி, இந்த சக்திப் பெருமையைக்கண்டு ராவணன் பயந்து மீளவனோ என்கிற நினைவாலே புல்லையிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

8. (புல்லை நடுவிவிட்டு) அறிவற்றவனாயிருக்கிற உன்னை “புல்லைப்போலே தாழ்ந்த பொருளாக நினைத்தாள்” [] என்று புல்லைப்போலே நினைத்திருக்கிறேன் என்று புல்லையிட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

ணம் பண்ணாத இவ்வளவாலே த்ருணத்தைக் குவாலாக நெஞ்சிற்கொண்டு, “**न त्वा तृणत्वं मन्ये**” (ந த்வா த்ருணத்வம் மந்யே), “**न त्वा तृणाय मन्ये**” (ந த்வா த்ருணாய மந்யே) என்னுமபோலே, ‘உன்னை இத்துரும்போபாதியாகவும் நினைத்திரேன் காண்’ என்றாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று அஜ்ஞையிருக்கிற நீ, “**ज्ञानेन हीनः पशुभिः समानः**” (ஜ்ஞானேந ஹீந: பஸுபி: ஸமான:) என்று இப்புல்லைத்தின்கிற பசவன்றே என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று “**त्वं नीच शशवत्स्मृतः**” (த்வம் நீச ஸஸவத்ஸ்மருத:) என்றும், “**यद्वत्तरं सिंहसृगालयोर्वने**” (யத்யந்தரம் ஸிம்ஹஸ்ருகூலயோர் வநே) என்றும், திரயக்ஜாதியனான உனக்கு போக்யம் புல்லன்றே? “**नाहमौपयिकी भार्या परभार्या सती तव**” (நாஹமௌபயிகீ பூர்யா

9. (புல்லை மனத்திற்கொண்டு) அந்தரசப்தம் நெஞ்சைக்குறிக்குமாகையாலே, “அந்தரத: க்ருத்வா” என்றதற்கு “நெஞ்சிற்கொண்டு” என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். தீங்கு செய்யாத இக்காரணத்தாலேயே புல்லைப் பெரிதாகக் திருவுள்ளத்திலே மதித்து, “உன்னைப் புல்லாகவும் நினைக்கவில்லை” [மஹாபாஷ்யம் ஸௌ 2-13-17] “உன்னைப் புல்லோடொத்தவனாகவும் கருதேன்” [மஹாபாஷ்யம் ஸௌ 2-13-17] என்று சொல்வதுபோலே ‘உன்னை இத்துரும்புபோலும் நினைத்திருக்கமாட்டேன் காண்!’ என்று உணர்த்துவதற்காகப் புல்லையிட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

10. (புல்லை நடுவிலிட்டு) அறிவற்றவனான நீ “அறிவற்றவன் பசவுக்கு ஸமானமானவன்” [நரஸிம்ஹ 16-13] என்று இப்புல்லைத்தின்கிறபசவன்றே; இத்தைத் தின்பாயாக என்று புல்லையிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

11. (புல்லை நடுவிலிட்டு) “நீசனே! நீ முயலைப்போன்றவன்” [ராஸு 22-16] என்றும், “காட்டிலுள்ள சிங்கத்துக்கும் நரிக்குமுள்ள வித்தியாசம் உனக்கும் ராமபிரானுக்குமுண்டு” [ரா-ஆ 47-45] என்றும் மிருகஜாதியைச் சேர்ந்த நீ புல்லையுண்டே இன்

பரபுராந்தர சாஸ்திரம்) என்கிற நானாமே? என்று பொருட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று “विचित्राणि च माल्यानि चन्दनान्यगरूणि च। विविधानि च वासांसि दिव्यान्याभरणानि च॥” (விசித்ராணி ச மால்யாநி சந்த்யநாந்யக்யூருணி ச | விவித்யாநி ச வாஸாம்ஸி த்ய்வ்யாந்யாப்யூரணாநி ச॥) என்றும், “यानि वैश्रवणे सुभ्र रत्नानि च धनानि च” (யாநி வைசர்வணே ஸுப்யூரு ரத்நாநி ச த்யூநாநி ச) என்றும் நீ அடுக்கினவற்றை இத்ருணத்தோபாதி யாகக்காண் நினைத்திருப்பது என்று பொருட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று “धारय त्यात्मनो देहं तत्समागमकाङ्क्षिणी” (த்யாரயத்யாத்மநோ தேஹம் தத்ஸமாக்யமகாங்க்ஷிணீ) என்று அவர் வருவரே என்கிற நசையாலே இருந்தேனத்தனை; “उद्बध्य वेणुद्वयनेन शीघ्रमहं गमिष्यासि यमस्य मूलं” (உத்யூப்ய வேணயுத்யூரத்யூநேந ஸீக்யூரமஹம்

புறலாம்: “பிறன் மனைவியாயிருக்கும் நான் உனக்கு தகுந்த மனைவியல்லன்” [ரா-ஸு 2-16] என்கிற என்னாலே இன்புறமுடியாது என்று புல்லையிட்டாளாகவுமாம்.

12. (புல்லை நடுவிலேயிட்டு) “விசித்திரமான மாலைகள், சந்தனக்கட்டைகள், அகிற்புடவைகள், விதவிதமான வஸ்திரங்கள், தேவலோகத்தைச் சேர்ந்த ஆபரணங்கள் ஆகியவற்றை அடைவாயாக” [ரா-ஸு 20-33] என்றும் “அழகிய புருவமுடையாளே! குபேரனிடமுள்ள ரத்தினங்களையும் தனங்களையும் நீ அடைவாயாக” [ரா-ஸு 20-33] என்றும், நீ வாயாலே அடுக்கினவைகளை இப்புல்லைப் போலன்றே நான் நினைத்திருப்பது என்னும் கருத்தாலே புல்லைப் போட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

13. (புல்லை நடுவிலேயிட்டு) “ராமபிரானை அடைய விரும்பித் தன் தேஹத்தை தரிக்கிறான்” [ரா-ஸு 16-24] என்று ராமபிரான் வருவாரே என்ற ஆசையாலே உயிர்தரித்திருந்தேன்: “மயிர்ப்புடியைக் கழுத்திலே முடிந்து கொண்டு விரைவிலேயே யமனுலகு செல்

கூமிஷ்யாமி யமஸ்ய மூலம்) என்றும், “**“*रुणं शूरस्य जीवितं*”** (த்ருணம் ுரஸ்ய ஜீவிதம்) என்றும் “**“*த்ருணத்தோபாதி உயிரில் சரக்கில்லைகாண்! முடியக்காண் புகுகிறேன்*”** என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே. (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று “**“*लङ्का रत्नौघसङ्कुला अपराधात्तवैकस्य नचिराद्दिनशिष्यति*”** (லங்கா ரத்நௌ க்யஸங்குலா | அபராதாத் தவைகஸ்ய நசிராத்ய விநஸிஷ்யதி ||) என்று, ‘உன் குற்றத்தாலே லங்கை நசிக்கப்புகுகிறது; அப்போதைக்கு இத்தூராலைத்திரட்டி ஒருகுடிலைப்பண்ணிக் கொள்ளவல்லீ’ என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, த்ரு ணூலப ந்யாயத்தாலே, ஸாமாந்ய விஸூஷ்ரூபமான கார்யங் களை உபதேசிக்கிறேன் காண் என்றுமாம்.

கின்றேன்” [ரா-ஸு 28-17] என்றும், “**“*குரனுக்கு உயிர் திருண மாகும்*”** [] “என்றும் இப்புல்லைப்போலே உயிர் எனக் கொரு பொருளில்லைகாண்! நான் அழியவன்றே போகிறேன்” என்று புல்லையிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

14. (புல்லை நடுவிலிட்டு) “**“*ரத்தின சமூகங்கள் நிறைந்த இலங்கை உன் ஒருவனுடைய தவறலே விரைவிலேயே அழியப் போகிறது.*”** [ரா-ஸு-21-12] என்று ‘உன் குற்றத்தாலே லங்கை அழியப் போகிறது; அந்த சமயத்தில் இத்தூரும்பைக கொண்டு ஒரு குடிசை கட்டிக்கொள்வாயாக’ என்று பரிஹாஸ புத்தியாலே புல்லை யிட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

15. (புல்லை நடுவிலிட்டு) ஒருசிறு திருணமாகத்தோன்றும் ஒரு ஸ்தாவரம், கப்பும் கிளையுமுள்ள ‘உலபம்’ என்னும் கொடியாகப் படரும் நியாயத்தாலே, த்ருணஸ்தாநீயமான இந்த ச்லோகத்திலே ‘என்னிடமிருந்து நெஞ்சை உன் மனைவியரிடம் திருப்பு’ என்று ஸாமாந்யமாக நீ செய்யவேண்டிய கார்யத்தைச் சொல்லி, ராகவரை சரணமடைதல் முதலிய விசேஷகார்யங்களை உபலஸ்தாநீயமான மேல் ச்லோகங்களில் உபதேசிக்கிறேன் என்று உணர்த்துவதற் காகப் புல்லையிட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, 'நீ உபதேசிப்பது அவர் என் குற்றங்களைப் பொறுக்கிலன்றோ?' என்று நினைக்கிறானாகக்கருதி. "கடலிலே இத்துரும்பைப் பொகட்டால் இது நடுக்கிடவாதாப்போலே அவர் திருவுள்ளத்திலே கிடவாது காண்! "न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया" (நஸ்மரத்யபகாராணாம் ஸதமப்யாத்மவத்தயா) என்று பிழையறியாத பெருமாள் காண்!" என்கிற நினைவாலேயாகிலுமாம்.

அன்றியிலே, (தருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, நடுக்கிடந்த துரும்பை எடுத்துப் பொசட்டு, இப்படியே, "ईश्वरोपौ वहिष्कृत्य" (ஈஷ்வரோபௌ பஹிஷ்க்ருத்ய) என்று நெஞ்சில் ரோஷாதிகளைப் பொகட்டு, அவரைப்பற்று என்றொளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, "सित्त-मौष्यिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता। वधञ्चानिच्छता घोरं" (மித்ர

16. (புல்லை நடுவிலிட்டு) "ராமனோடு நட்புக் கொள்ளவேண்டும்' என்று நீ உபதேசிப்பது ராமபிரான் என் குற்றத்தைப் பொறுத்தாலன்றோ பயன்பெறும்" என்று நினைப்பதாகக் கருதி, "கடலிலே இத்துரும்பைப் போட்டால் அது கடல் நடுவே கிடக்காமல் கரையிலே அடித்துத் தள்ளப்படுவதுபோலே, ராமபிரான் திருவுள்ளத்திலே உன் குற்றம் கிடக்காது; 'நெஞ்சையடக்கினவராகையாலே நூறு குற்றம் செய்தாலும் நினைக்கமாட்டான் ராமன்' [ரா-அ1-4] என்று பிழையறியாத பெருமானன்றோ அவர்" என்னும் நினைவாலே துரும்பையிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

17. (புல்லை நடுவிலிருந்து [வெளியே] இட்டு) "அந்தரத: (ஆதாயபஹி:) கருத்வா" [நடுவிலிந்து (எடுத்து வெளியே) போட்டு] என்றபடி. எனக்குமுனக்கும் நடுவில் கிடந்த துரும்பை நான் எடுத்துப் போட்டதுபோல் "பொருமையையும் கோபத்தையும் வெளித்தள்ளி" [ரா-அ27-7] என்றாப்போலே, தாய் தந்தையாகிய எங்களை அணுகுவதற்கு இடையூறாய் உன் நெஞ்சிலுள்ள காமக்ரோதங்களைத் தள்ளி அவரைப் பற்றுவாயாக என்கிறாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

18. (புல்லை நடுவிலேயிட்டு) "குடியிருப்பை விரும்பினாயாகில், கோரமான வதத்தை விரும்பாமலிருந்தாயாகில் நீ ராமபிரானை நண்

மௌபயிகம் கார்த்தும் ராம: ஸ்த்யாநம் பரீபஸதா | வத்யஞ்சாநிச் ச்யதா கேதாரம்) என்று, 'உன் குடியிருப்பும் உன் உயிரும் வேண்டியிருப்பதாகில் இப்புல்லைக்கவ்வி. அவ்வாண்பிள்ளை காவிலே விழாய்' என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) துரும்பைத் தூணக்கி, அத் தூணிலே ராகவஸிம்ஹத்தை புறப்பட விட்டுப் பொல்லாங்கு நினைத்த நெஞ்சைப் பிளப்பிக்கும் நினைவாலேயாகிலுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று த்ருண லோஷ்டாதிக்களை முன்னே முடியெ -றிந்து ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணக்கடவதுறே. அந்த மர்யாதையாலே துரும்பை முன்னே எறிந்து. "शिप्रं तव स नाथो मे रामः सौमित्रिणा सह। तोयमव्यसिवादित्यः प्राणानादास्यते शरैः" (க்ஷிப்ரம் தவ ஸ நாதோ மே ராம: ஸௌமித்ரிண ஸஹ! தோயமல்பமிவாதித்ய: ப்ராணநாத்யாஸ்யதே ஸரை: ||) என்று 'உன் உயிரைத் தீண்

பனாகக் கொள்வது தக்கது" [ரா-ஸு21-19] என்று உன் குடியிருப்பும் உன் உயிரும் வேண்டியிருந்தாயாகில், இப்புல்லைக்கவ்வி-(கீழே விழுந்து)-ஆண்பிள்ளையான ராமபிராணை சரணுகதி செய் என்னும் நினைவாலே புல்லையிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

19. (துரும்பை நடுவிலேயிட்டு) துரும்பிலுமிருப்பானாய், தூணிலுமிருப்பானான ஒருவனாகையாலே, துரும்பைத் தூணக்கி, அந்தத் தூணிலிருந்து ராகவசிகத்தை வரச்செய்து, "சிந்தையினால் இடிந்த இரணியன் அகல்மார்வங்கிண்ட என் முனைக் கோளரியே!" [திருவாய்2-6-6] என்று இரணியனைப் பிளந்தாப்போலே, தீங்கு நினைத்த நெஞ்சைப் பிளக்கச் செய்ய வேண்டும் என்னும் நினைவாலே துரும்பையிட்டாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

20. (புல்லை நடுவிலேயிட்டு) புல், மண்ணுங்கட்டி முதலிய வற்றை முன்னேயெறிந்து ப்ரதிஜ்ஞை செய்வது உலகவழக்கன்றே. அந்த வழக்கத்தையொட்டித் துரும்பை முன்னே எறிந்து, "சிறுநீரை சூரியன் குடிப்பது போலே, லக்ஷ்மணனோடு கூடிய என் நாதனான ராமபிரான் விரைவிலேயே உன் அம்புகளாலே உயிரை

டார்: கோஷிட்டுக் குத்தியெடுத்துப் பேபாகப்புக்குகிற படியைப் பார்' என்று ப்ரகிஜ்கைகு பண்ணுகிறுளாகவுமாம்.

அன்றியிலே. (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று “न चापि मम हस्तात्वां प्राप्तुमर्हति राघवः” (ந சாபி மம ஹஸ்தாத் த்வாம் ப்ராப்துமர்ஹதி ராக்வுவ:) என்ற உன்முன்னே, “अपनेयति मां भर्ता त्वत्तः शीघ्रमरिन्दमः” (அபநேஷ்யதி மாம் பூர்த்தா த்வத்த: ஸீக்ரமரிந்தம:) என்று உன்னைத் தலையறுத்துக்கொண்டு போகப் புகுகிறபடி பாராய் என்றாகவுமாம்.

அன்றியிலே. (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று “विप्र-पीडाकरं छेद्यं अङ्गमब्राह्मणस्य तु” (விப்ரபீடாகரம் சேத்யம்மங்கம் ப்ராஹ்மணஸ்யது) என்று ஸாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே “भृङ्गारधारोद्भूश्च शुक्रस्याक्षि स दक्षिणं। पवित्रस्य शिरोम्रेण क्षोभयामास वामनः” (ப்ருங்காரதூரோத்ஸூக்ரஸ்யாக்ஷி ஸ த்ஸூக்ஷிணம் | பவித்ரஸ்ய ஸீரோக்ரேண சேஷாப்யாமாஸ வாமந: ||)

வாங்கப்போகிறார்” [ரா-ஸு21-83] என்று மிகத்தாழ்ந்த உன் உயிரைக்கையாலே தொடமாட்டார்; அம்புகளையிட்டுக் குத்தியெடுத்துப் போகப் போகிறபடியைப் பார்ப்பாயாக என்று சபதம் செய்வதாகவும் கொள்ளலாம்.

21. (புல்லை நடுவிலே கிள்ளி) “க்ருதி சேத்யநே” என்று தாது வாகையாலே “க்ருத்வா” என்றது “கிள்ளி” என்றபடி. “என் கையிலிருந்து உன்னை ராமபிரான் அடையமாட்டான்” [ரா-ஸு20-28] என்ற உன் கண்ணொத்திரிலே, “எதிரிகளை அடக்கும் என் கணவர் உன்னிடமிருந்து விரைவிலேயே என்னை மீட்டுச் செல்வார்” [ரா-ஸு21-28] என்று, இத்தரும்பை நான் கிள்ளியது போலே உன்னைத் தலையறுத்து என்னைக் கொண்டுபோகப் போகிறபடியைப் பார்ப்பாயாக என்று உணர்த்துவதாகவும் கொள்ளலாம்,

22. (புல்லை நடுவிலேயிட்டு) “ப்ராஹ்மணனை- (உயர்ந்தவனை)- துன்புறுத்தும் ப்ராஹ்மணனல்லாதானுடைய - (தாழ்ந்தவனுடைய) - அங்கம் அழிக்கத்தக்கது” [] என்று சாஸ்த்ரம் சொல்லுகையாலே, “ஜல பாத்திரத்தின் வாயை அடைத்த சக்கிரனின் வலது கண்ணை பவித்திரத்தின் நுனியாலே அந்த வாமனன் கலக்கினான்” தனி—38

என்றும், “சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால் கிளறிய” என்றும் துரும்பாலே சுக்கிரன் கண்ணைக் கலக்கிடுப்போலே, “यद्यत्पश्यामि ते गात्रं शीतांशुसदृशानने। तस्मिन् तस्मिन् पृथुश्रोणि चक्षुर्मम निबध्यते॥” (யத்₃ யத் பச்யாமி தே க்யாத்ரம் ஸீதாம்ஸுஸத்ரு ஸாநநே। தஸ்மிந் தஸ்மிந் ப்ருது₃ச்ரோணி சக்ஷுர் மம நிப₃த₃யதே॥) என்று பரதாரதர்ஸநம் பண்ணின உன் கண்ணைத் துரும்பையிட்டுக் கலக்குகிறேன் என்றாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, “स दमं संस्तराद्गृह्य” (ஸ த்யர்ப்பயும் ஸம்ஸ்தராத்₃ க்₃ருஹ்ய) “हिनस्ति स्स स दक्षिणं” (ஹிநஸ்தி ஸ்ம ஸ த₃க்ஷிணம்) என்று தர்ப்பத்தையிட்டுக் கண்ணறையனான காகத்தைக் கண்ணரையாக்கிடுறபோலே, இத்துரும்பையிட்டு உன் கண்ணைக் கலக்குவிக்கிறேன் என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, நர நாராயணர்களில் நாராயணன், இஷீகத்தைக்கொண்டு டும்

[] என்றும், “சுக்கிரன் கண்ணைத் துரும்பால் கிளறிய” [பெரியாழ்திரு 1-8-7] என்றும் துரும்பாலே சுக்கிரன் கண்ணைக் கலக்கிடுப்போலே, “சந்திரன் போன்ற திருமுகமுடையவளே! பெரிய இடையை உடையவளே! உன்னுடைய திருமேனியின் எந்த எந்த அவயவங்களைக் காண்கின்றேனோ அந்த அந்த அவயவங்களிலே என் கண் ஈடுபடுகின்றது” [ரா-ஸு20-15] என்று பிறர் மனைவியைக் கண்ட உன் கண்ணை, இத்துரும்பாலே கலக்குகிறேன் என்னும் கருத்தாலே துரும்பையிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

23. (புல்லை நடுவிலிட்டு) “ராமபிரான் படுக்கையிலிருந்து ஒரு தர்ப்பப் புல்லையெடுத்து ப்ரஹ்மாஸ்த்ரமந்திரத்தை உச்சரித்தார்” [ரா-ஸு38-30] “அந்தக் காகாஸுரனின் வலது கண்ணை அந்த ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் அழித்தது” [ரா-ஸு38-37] என்று தர்ப்பப்புல்லாலே கண்ணற்றவனான-இரக்கமற்றவனான-காகாசுரனை அரைக் கண்ணாக்கினதுபோலே, இத்துரும்பையிட்டு ராமபிரான் உன் கண்ணைக் கலக்கும்படி செய்கிறேன் என்று துரும்பையிட்டாளென்றும் கொள்ளலாம்.

பேரூபவணைக் கொன்றறற்போலே இத்தும்பையிட்டு உன்னைக்கொல்லுகிறேன் என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, “सीता-यास्तेजसा दग्धा” (ஸீதாயாஸ் தேஜஸா த₃க₃த₄ாம்) என்றும், “न त्वा कुमिं दशश्रीव भस्म भसाहं तेजसा” (ந த்வா குர்மி த₃சக்₃ரீவ ப₄ஸ்ம ப₄ஸ்மார்ஹ தேஜஸா) என்றும் என் பாதிவ்ரத்ய தேஜஸ்ஸிலே இத்தூராலையிட்டு மூட்டி உன்னைச்சுகுகிறேன் என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

அன்றியிலே, (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) “க்ருதி சே₃த₃நே” என்கிற தாதுவிலேயாய், கிடந்த தூரும்பை நடுவே கிள்ளிப்பொகட்டு, இப்படியே “अङ्गव्यग्रेण तान् ह्वया” (அங் குள்யக்₃ரேண தாந் ஹர்யாம்) என்றும், “பொல்லா அரக்கனைக் கிள்ளிக்களைந்தானே” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, ‘உன்

24. (புல்லை நடுவில்லிட்டு) நரநாராயணர்களில் நாராயணன் புல்லைக்கொண்டு, எனக்கு எதிரில்லையென்று திரிந்தடம்போத்பவன் என்னும் அரசனைக் கொன்றூப்போலே, இத்தும்பாலே, உன்னைக் கொல்லுகிறேன் என்று தூரும்பைப் போட்டதாகவும் கொள்ளலாம் [இந்த விருத்தாந்தம் மஹாபாரதம் உத்யோகபர்வம் 96-வது அத்தயாயத்தில் சிறிது மாறுபாடுகளுடன் காணப்படுகிறது.]

25. (புல்லை நடுவில்லிட்டு) “சீதையின் பாதிவ்ரத்ய தேஜஸ்ஸாலே எரிந்துபோன இந்த லங்கையைப் பார்” [ரா-ஸு51-36] என்றும், “சாம்பலாக்கத்தக்க பத்துத்தலையனே! (ராமபிரானுடைய ஆஜ்ஞையில்லாமையால்) நான் உன்னை என் பதிவிரதாக்கியாலே சாம்பலாக்காமலிருக்கிறேன்” [ரா-ஸு 22-20] என்றும் என் கற்பு நெருப்பிலே இத்தும்பைப் போட்டு மூட்டி உன்னைச் சுகுகிறேன் என்று தூரும்பைப் போட்டாள் என்றுமாம்.

26. (புல்லை நடுவிலே கிள்ளி) “க்ருதி-சே₃த₃நே’ என்கிற தாதுவிலிருந்து, “க்ருத்வா” என்னும் பதம் ஏற்பட்டதாகக் கொண்டால், “புல்லை நடுவிலே கிள்ளி” என்று பொருளாகிறது. அருகிலிருந்த தூரும்பை நடுவில் கிள்ளிப் போட்டு, இதுபோலவே, “விரல்நுணியாலே அவர்களை ஒழிப்பேன்” [ரர-யு18-24] என்றும், “பொல்லா

தலையைக் கிள்ளிப் போக்குவிக்கிறேன்' என்று பொகட்டாளாகவுமாம்.

ஆக இப்படி துரும்பைப் பொகட்டு மேல் செய்ததென் னென்னில்: (ப்ரத்யுவாச) ப்ரதிவசநம் பண்ணினான். (ப்ரத்யுவாச) கேட்ட வார்த்தைக்கு உத்தரம் சொன்னான்; அவன் சொன்னவற்றுக்கிசைந்து ஒமென்றாலும் உத்தரமாமிடேற. அப்படியோவென்னில்: (ப்ரத்யுவாச) ப்ரத்யாக்யநம் பண்ணினான். மறுவார்த்தை அதாவது “**नाहमौपयिकी भार्या**” (நாஹமௌபயிகீ பூர்யா) என்றும், “**न मां प्रार्थयितुं युक्तं सुसिद्धि-सिच पापकृत्। अकार्यं न मया कार्यं**” (நமாம் ப்ரார்த்த்யுமிதும் யுக்தம் ஸுஸித்த்யுமிவ பாபக்ருத் | அகார்யம் ந மயா கார்யம்) என்றும் ப்ரதிஷேதித்துச் சொன்னான். (ப்ரத்யுவாச) நிஷேதித்தவளவன்றிக்கே, ப்ரதிகூலமாகவே சொன்னான். அதாவது:— “**प्राणानादास्यते शरैः**” (ப்ராணநாத்யூஸ்யதே ஸரை:)

வரக்களைக் கிளளிக்களை ந்தானை” [திருப்பாவை13] என்றும் சொல்லுகிறபடியே உன் தலையைக் கிள்ளி உயிரைப் போக்குவிக்கிறேன் என்றும் கருத்தாலே துரும்பைப் போட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

ஆக இப்படித் துரும்பை நடுவிவிட்டு மேலே என்ன செய்தாள்? எனில்: (பதில் சொன்னான்) பதில் வார்த்தை சொன்னான். (பதில் சொன்னான்) அவன் சொல்லக் கேட்ட வார்த்தைகளுக்கு பதிலுரைத்தான். அவன் சொன்ன வார்த்தைகளை அங்கீகரித்து ‘அப்படியே’ என்றாலும் அதுவும் பதில்சொன்னதாகத்தானே ஆகும். அப்படியோ இவள் பதில் சொன்னது? என்னில்: (மறுப்புரைத்தாள்) ‘ப்ரதி’ என்னும் சப்தஸ்வாரஸ்யத்தாலே மறுப்புரைத்தாள் என்று பொருள்படுகிறது. அதாவது: ‘நீ என் மனைவியாகவேணும்’ என்று அவன் சொன்னதற்கு “நான் உனக்கு மனைவியாகத்தகாதவள்” [ரா-ஸு21-6] என்றும், “பாவினவன் நல்ல ஸித்தியை அடைய விரும்புவதுபோல, என்னை அடையவிரும்புவது தகாது. என்னாலும் தீச்செயல் செய்யலாகாது” [ரா-ஸு21-4] என்றும் மறுத்துச் சொன்னான் என்கை. (பிரதிகூலமாகச் சொன்னான்) ‘ப்ரதி’ என்னும் சப்தம் ப்ராதிகூல்யத்தைச் சொல்லுகிறது. மறுப்புரைத்ததோடன்றியில், அவனுக்கு நெஞ்செரியும்படி பிரதிகூலமாகச் சொன்னான்.

என்றும், “राक्षसेन्द्रमहासर्पान् स रामगुरुडो महान् । उद्धरिष्यति वेगो” (ராஷ்ஸேந்த்ர மஹாஸர்ப்பாந் ஸ ராமகூருடோ மஹாந் | உத்ர தூரிஷ்யதி வேகேந) என்றும் அவனுக்குப் பருஷமாகவே சொன்னான். (உவாச) “वसपरीप्राक्षणे” இடேற. ஒரு வார்த்தை சொன்னாலாகையன்றிக்கே (பரித:) பரக்கவிட்டு வார்த்தை சொன்னான். அதாவது- “साधु धर्ममवेश्च साधु साधुव्रतं चर” (ஸாது தூர்மமவேஷ்சவ ஸாது ஸாதுவ்ரதம் சர) என்றும், “यथा तव तथान्येषां द्वारा रक्ष्या निशाचर” (யத்யா தவ தத்யாந்யேஷாம் த்யாரா ரக்ஷ்யா நிசாசர) என்றும் பொறுமை சொல்லியும் एवं त्वां पापकर्माणं वक्ष्यन्ति निकृता जनाः । दिष्ट्यैतद्व्यसनं प्राप्तो रौद्र इत्येव हर्षिताः ॥” (ஏவம் த்வாம் பாபகர்மாணம் வக்ஷ்யந்தி நிக்ருதா ஜநா: | திஷ்ட்யைதவ்யசநம் ப்ராப்தோ ரௌத்ர இத்யேவ ஹர்ஷிதா:) என்று ஹ்ருதயபேதும் பிறக்கும்படி சொல்லியும், “माञ्चास्मै प्रयतो भूत्वा निर्यातयितुमहंसि” (மாஞ்சாஸ்மை ப்ரயதோ

அதாவது:-“ராமதிவாகரன் உன் உயிரை அம்புக்கிரணங்களாலே குடிக்கப் போகிறார்” [ரா-ஸு21-33] என்றும், “ராமபிரானுகிய பெரிய கருடபக்ஷி ராஷ்ஸைச் சேர்த்துள்ளார் களான பெரும்பாம்புகளை, வைந தேயனான கருடன் பாம்புகளைத் தூக்கிச் செல்வது போலே விரைவில் தூக்கிச் செல்லப் போகிறார்” [ரா-ஸு21-27] என்று அவனுக்குப் பொறுக்க வொண்ணாதபடி வார்த்தை சொன்னான். (உவாச-பரக்கச் சொன்னான்) “वसपरीप्राक्षणे” என்று தாதுவாகையாலே, “உவாச” என்று ‘பரிபூரணம் செய்தான்’ என்கிறது; பரக்க வார்த்தை சொன்னான் என்றபடி. ஒருவார்த்தை இரண்டு வார்த்தை சொல்லுகையன்றிக்கே, விஸ்தாரமாக வார்த்தை சொன்னான் என்கை. அதாவது:- “நல்லோர்களின் தருமத்தை கவனிப்பாயாக; நல்விரதங்களை நன்றாக அநுஷ்டிப்பாயாக. அரக்கனே! உன் மனைவியரைப்போலவே பிறர் மனைவியரும் ரக்ஷிக்கத்தக்கவர்களன்றே” [ரா-ஸு 21-7] என்று ‘ஸாமம்’ என்னும் உபாயத்தைப் பற்றிநின்று பொறுமையான வார்த்தைகளைச் சொல்லியும், “உன்னால் வஞ்சிக்கப்பட்ட ஜனங்கள், தெய்வச்செயலாலே இக்கொடியவன் இத்துன்பத்தை அடைந்தான் என்று ஆநந்தமடைந்து, உன்னை இப்படியே பாவியென்று சொல்லப் போகிறார்கள்” [ரா-ஸு21-14] என்று மனமாறுபாடு பிறக்கும்படி பேதவார்த்தைகளைச் சொல்லியும், “இந்திரியங்களை

பூத்வா நிர்யாதயி துமர் ஹஸி) “विदितः सहि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः । तेन मैत्री भवतु” (விதித: ஸஹி தர்மஜ்ஞ: ஸரணாகதவத்ஸல: । தேநமைத்ரீ புவது) என்று ஜ்ஞாநதானம் பண்ணியும், “अन्यथा त्वं हि कुर्वाणो वधं प्राप्स्यसि” (அந்யதா த்வம் ஹி குர்வாணோ வதம் ப்ராப்ஸ்யஸி) என்றும். “प्राणानादास्यते शैः” (ப்ராணாநாத்யாஸ்யதே ஸரை:) என்றும் தண்டம் சொல்லியும், இப்புடைகளிலே ஸாமபேத தாந தண்டரூபமான சதுரூபாயங்களையும் சொன்னோள்.

இப்படிக்கன்றி, சொல்லுகிறபோது முகவிகாஸமிருந்த படியென் னென்னில்: (ஸூசிஸ்மிதா) எதிரி கனவியனாகிவிடேற ஸம்ரம்பும் பண்ணவேண்டுவது; ‘அநீதியாலே தன்னடையே நசிக்கப்புகுகிற இவனிடேற இப்படி சொல்லுகிறான்’ என்று சிரித்தாள். (ஸூசிஸ்மிதா) “हसन्निव नृपो हन्ति” (ஹஸந்நிவ ந்ரூபோ ஹந்தி) என்று ராஜாக்கள் குற்றவாளரை வெட்டி வைக்கச் சொல்லும்போதும் சிரித்திடேற சொல்லுவது. இவள்

அடக்கியவளும், என்னை ராமபிரானிடம் சேர்க்கக்கடவாய்” [ரா-ஸு 21-22] “அந்த ராமபிரான் தருமநிறந்தவர்; சரணாகதரிடம் வாத்ஸல்யமுடையவர்; அவரோடு உனக்கு நட்புண்டாகட்டும்” [ரா-ஸு 21-20] என்று ஞானதானம் செய்தும், “வேறுவிதமாகச் செய்தாயாகில் மரணமடைவாய்” [ரா-ஸு 21-23] என்றும், “உன் உயிரை அம்புகளாலே எடுக்கப் போகிறார்” [ரா-ஸு 21-33] என்று தண்டவார்த்தைகளைச் சொல்லியும், இம்மாதிரி ஸாமபேத தாந தண்டமெனும் நாலு உபாயங்களையும் பின்பற்றி வார்த்தை சொன்னோளன்றோ.

இத்தோடலலாமல், சொல்லுகிறபோது முகமலர்த்தியிருந்தபடியென்? என்னில். 1. (பரிசுத்தப் புன்னகையுடையாள்) எதிரி தருமம், வீரியம், பலம் முதலானவற்றில் கனத்தவனாக இருந்தாலன்றோ கோபம் முதலானவற்றைக் காட்டவேண்டியது. அப்படியல்லாதவனாகையாலே, ‘தன் அநியாயத்தாலே தானாகவே அழியப்போகிற கூடூத்ரனன்றோ இப்படிப் பேசுகிறான்’ என்று சிரித்தாள். 2- (பரிசுத்தப் புன்னகையுடையாள்) “சிரித்துக்கொண்டிருந்தே அரசன் கொல்லுகிறான்” [] என்று அரசர்கள் குற்றவாளியை

தானும், “अभिज्ञा राजधर्माणां” (அபிஜ்ஞா ராஜதர்மாணாம்) என்று ராஜமர்யாதை அறியுமவளாய், ராஜபுத்ரியுமாய், ராஜமஹிஷி யுமாயிதேயிருப்பது. ‘அவன் தருகிறேனென்ற தநதாந்யரத் நாதிகளைக்கேட்டு ஸ்திரீசாபல்யத்தாலே உகந்து சிரித்தானோ?’ என்னில்: (ஸூசிஸ்மிதா) அர்த்தசாபலநிபுந்தநமல்ல: வைராக்ய நிபந்தனமென்கிற பூவசுத்தி சிரிப்பின்படியிலே காணலாயிருந்தது. (ஸூசிஸ்மிதா) “आश्रमं तु तयोः शून्यं प्रविश्य नरसिंहयोः। गोचरं गतयोर्ध्वानोरपनीता त्वयाधम॥” (ஆசிரமம் து தயோ: ஸூந்யம் ப்ரவிச்ய நரஸிம்ஹயோ:| க்ஷோசரம் க்ஷுதயோர் ப்ராத்ரோரபநீதா த்வயாதம॥) என்று அவ்வாண்பிள்ளை முன்னேறித் தோற்பித்து என்னைச் சிறைகோலமாட்டாத அபலன்தான் கிடர், “न रामस्तपसा देवि न वलेन न विक्रमैः। न धनेन मया तुल्यः” (ந ராமஸ்தபஸா தேஷி ந ப்வேந ந விக்ரமை:| ந துநேந மயா துல்ய:) என்று பெருமானைத்தரமல்லரென்கிருள்! என்று சிரித்தாள். (ஸூசிஸ்மிதா) “वधं

வெட்டி வைக்கச்சொல்லும்போதும் சிரித்துக்கொண்டல்லவோ சொல்லுவது. இப்பிராட்டியும் “ராஜதர்மமறிந்த சீதை” [ரா-அ 26-4] என்று ராஜதர்மங்களில் வரம்பறியுமவளாய், ஜனகராஜ புத்ரியுமாய், ராஜமஹிஷியுமாயன்றோ இருப்பது. ‘ராவணன் தருகிறேனென்ற தநம், தான்யம், ரத்தினம முதலானவைகளைக்கேட்டு ஸ்திரீகளுக்கு இயற்கையாகவே அவற்றிலுள்ள ஆசையாலே பிரியத்துடன் சிரித்தானோ?’ என்னில் 3. (பரிசுத்தமான புன்னகையுடையார்) ‘இப்புன்னகை பொருளாசையால் ஏற்பட்டதன்று; வைராக்யத்தால் ஏற்பட்ட பரிசுத்தமான புன்னகையிது’ என்பது சிரிப்பின் தன்மையிலே காணும்படியிருந்தது, 4. (பரிசுத்தமான புன்னகையுடையார்) “அதமனே! நரச்ரேஷ்டர்களான அவ்விரு ஸஹோதரரும் வெகு தூரம் சென்றிருக்கையில், அவர்களில்லாத ஆசிரமத்திலிருந்து உன் னால் நான் அழைத்து வரப்பட்டேன்” [ரா-ஸூ 21-30] என்று, அவ்வீரர்கள் முன் அவர்களை வென்று என்னைக் காவலில் வைக்க மாட்டாத பலமற்றவனன்றோ “தவத்தாலும், பலத்தாலும், வீரத்தாலும், தனத்தாலும் ராமன் என்னை யொத்தவனன்று” [ரா-ஸூ 20-33] என்று ராமபிரானை பலம் முதலானவை இல்லாதவர் என்கிருள் என்று நினைத்துச் சிரித்தாள். 5. (பரிசுத்தமான புன்னகை

प्राप्स्यसि” (வதும் ப்ராப்ஸ்யஸி) என்று கழுகும் பருந்தும் கவ்வக்கிடக்கிறவன்தான் கிடர் “शङ्के जीवति वा न वा” (ஸங்கே ஜீவதி வா ந வா) என்று பெருமாள் திருமேனிக்குத் தீங்கு சொல்லுகிறான் என்று சிரித்தாள். (ஸுசிஸ்மிதா) “विभीषण विधेयं हि लङ्केश्वर्यमेदं कृतम्” (விபீஷண விதேயம் ஹி லங்கைச் வர்யமிதும் க்ருதம்) “श्रीमता राजराजेन लङ्कायामभिषेचितः” (ஸ்ரீமதா ராஜராஜே லங்காயாமபிஷேசித:) என்று விபீஷணனுக்குப் பெருமாள் கொடுத்த ஐச்வர்யத்தையிதே. “ऋद्धि ममानुपश्य त्वं श्रियं भद्रे” (ருத்திம் மமானுபச்ய த்வம் ஸ்ரியம் பத்ரே) என்று தன்னதாக ப்ரமித்துப் பிதற்றுகிறான் என்று சிரித்தாளாகவுமாம். (ஸுசிஸ்மிதா) “उपघाय भुजं तस्य लोकनाथस्य सक्तं। कथं नामोपघास्यासि” (உபத்யாய புஜம் தஸ்ய லோகநாதஸ்ய ஸதக்ருதம்) கதும் நாமோபத்யாஸ்யாமி) என்றிருக்கிற என்னையிதே இப் பையல் “मां च भुङ्क्ष्व” (மாஞ்ச புங்ஷ்வ) என்று பிதற்றுதல் என்று சிரித்தாளாகவுமாம். (ஸுசிஸ்மிதா) “कुशली यदि

யுடையாள்) “மரணமடைவாய்” [ரா-ஸு 21-23] என்கிறபடியே கழுகும் பருந்தும் கவ்வும்படியாகக் கிடக்கப்போகிறவனன்றே “ராமன் உயிரோடிருக்கிருளே இலையே” [ரா-ஸு 20-26] என்று ராமபிரானுடைய திருமேனிக்குத் தீங்கு சொல்லுகிறான் என்று சிரித்தாள். 6. (பரிசுத்தமான புன்னகையுடையாள்) “இந்த இலங்கைச் செல்வம் விபீஷணனுக்கு உரித்தானதாகச் செய்யப்பட்டது” [ரா-யு 116-13] “திருவுடைய அரசர்க்கரசனான ராமபிரானுலே இலங்கையரசுக்கு முடிசூட்டப்பட்ட விபீஷணன்” [ரா-யு 28-27] என்று ராமபிரானுல் விபீஷணனுக்குக் கொடுக்கப்பட்ட செல்வத்தை “மங்களமானவளே! என் ஐச்வர்ய தனங்கனையும் புகழையும் காண்பாயாக” [ரா-ஸு 20-25] என்று தன்னுடையதாக மயங்கிப் பிதற்றுகிறான் என்று சிரித்ததாகவும் கொள்ளலாம். 7. (பரிசுத்தப் புன்னகையுடையாள்) “ஸர்வலோக நாதரான அவருடைய ஸர்வலோக பூஜிதமான திருத்தோளிலே சாய்ந்த நான் வேறொருவனுடைய தோளிலேசாய்வேனோ?” [ரா-ஸு 21-16] என்றிருக்கிற என்னையன்றே இந்தப் பையல் “என்னையும் அனுபவிப்பாயாக” [ரா-ஸு 20-33] என்று பிதற்றுகிறான் என்று நினைத்துச் சிரித்ததாகவும் கொள்ளலாம். 8. (பரிசுத்தப் புன்னகையுடையாள்) “காருத்தன் கேடும்மா

काकुत्स्थः किञ्च सागरमेखलं। महीं दहति” (குஸூ யதி, காசுத்ஸ்த: கிந்நு(ந) ஸாகரமேகலாம் | மஹீம் தஹதி) என்று பெருமாள் குறியசங்காதேயிருக்க. நானே இவ்விருப்பு இருப்பேன் என்று, “ततः सा हीमती” (தத: ஸா ஹீமதீ) போலே வர்ளா ஸ்மிதம் பண்ணினுளாகவுமாம். அன்றியிலே, (ஸூசிஸ்மிதா) என்று, “ततो मलिनसंवीतां” (ததோ மலினஸம்வீதாம்) என்றும் “மாசுடையுடம்பொடு தலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்து” என்றும் விரஹவிஷண்ணையாய் இலையமுது செய்யாமையாலே, ஸ்மிதம் பண்ணினபோது வெளுத்த திருமுத்தொளியை உடையளாயிருந்தாள் என்றுமாம். (ஸூசிஸ்மிதா) என்று பிராட்டியை அபஹரித்தானென்று கேட்டபோது, “कृतं कार्यमिति श्रीमान् व्याजहार पितामहः” (க்ருதம் கார்யமிதி ஸ்ரீமாந் வ்யாஜஹார பிதாமஹ:) என்று, ‘இனி ராவணன் பட்டான்’ என்று ப்ரஹ்மா ப்ரியப்பட்டாற்போலே, இவளும் இவன் அபராதம் பண்ணினபோதே பட்டானென்று ப்ரீதிஸ்மிதம் பண்ணினுளாகவுமாம்.

யிருந்தாராகில் கடல் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தையே ஏன் கோபத்தால் எரிக்கவில்லை?” [ரா-ஸூ36-13] என்று ராமபிரான் கேட்குமாயிருக்க, நானே இச்சிறையிலே இந்நிலையிலிருப்பது என்று, “வெட்கமுற்றிருந்த அப்பிராட்டியானவள், நாயகனின் செய்திகேட்டு இன்புற்றாள்” [ரா-ஸூ 36-6] என்றவிடத்தின்போலே புன்சிரிப்புச் சிரித்தாள் என்றும் கொள்ளலாம். 9. (வெளுத்த புன்னகையுடையாள்) “ஜீர்ணமான வஸ்திரத்தை தரித்தவளான பிராட்டியைத் திருவடி பார்த்தான்” [ரா-ஸூ15-18] என்றும், “மாசுடையுடம்பொடு தலையுலறி வாய்ப்புறம் வெளுத்து” [நாச்-திரு1-8] என்றும் பிரிவாற்றும்மையால் துன்புற்று, வெற்றிலை அமுது செய்யாமையாலே புன்சிரிப்புச் சிரித்தபோது வெளுத்த திருப்பற்களான் ஒளியை உடையவளாயிருந்தாள் என்றும் கொள்ளலாம். ‘சுசி’ என்று பற்களின் வெண்மையைக் காட்டுகிறது. 10. அன்றிக்கே, (பரிசுத்தப் புன்னகையாள்) என்று, பிராட்டியை ராவணன் அபஹரித்தான் என்று கேட்டபோது “பிரீதிச் செல்வம் நிறையப் பெற்ற பிரமன் ‘நம் காரியம் முடிந்தது’ என்று உரைத்தான்” [ரா-ஆ52-13] என்று, ‘இனி ராவணன் அழிந்தனி—39

இப்படி ஸ்மிதம்பண்ணிச் சொன்ன பாசுரமென்னென்னில்: (நிவர்த்தயேத்யாதி) ‘அக்ருத்யங்களைத் தவிர்த்து க்ருத்யங்களை அநுஷ்டி’ என்கிறாள். (நிவர்த்தய மந:) மநோவ்யாபாரம் ஆத்மாதீநமன்றே? ஆனபின்பு நெஞ்சை மீளென்கிறாள். (மநோ நிவர்த்தய) நல்ல குதிரையாட்கள் குதிரையைக் கசைதாங்குமாபோலே. மந:ப்ரவாஹத்தை மீட்கப்பார். (மநோ நிவர்த்தய) “मनो हि हेतुः सर्वसिन्द्रियाणां प्रवर्तने” (மநோ ஹி ஹேது: ஸர்வேஷாமிந்த்யூரியாணாம் ப்ரவர்த்தநே) என்கிற படியே கொத்துமுதலியான மநஸ்ஸை மீட்கவே பாஹ்யேந்த்ரியங்களும் மீ ளு ங் கா ண். (நிவர்த்தய மந:) உன் நெஞ்சை மீட்டு ப்ராணன்களை மீட்டுக் கொள்ளாய்.

தான்’ என்று நான்முகன் பிரீதியடைந்தது போலே, இவளும் ‘இவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லி நம்மிடம் அபராதம் செய்தபோதே இவன் ஒழிந்தான்’ என்று பிரீதியிலே புன் சிரிப்புச் சிரித்தாள் என்றும் கொள்ளலாம்.

இப்படிப் புன்சிரிப்புச் சிரித்துச்சொன்ன வார்த்தை என்னென்னில்; (என்னிடமிருந்து மனத்தைத் திருப்பு; உன் மனைவியிடம் நெஞ்சு பிரீதியடையட்டும்) செய்யத்தகாததை விட்டு, செய்யவேண்டியதை அனுஷ்டிப்பாயாக என்கிறாள். (நெஞ்சை மீட்பாயாக) நெஞ்சின் ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி ரூபமான செயல்கள் ஆத்மாவுக்கு அதீனமன்றே? ஆகையாலே நீயே நெஞ்சை மீட்பாயாக என்கிறாள். (நெஞ்சை மீட்பாயாக) நல்ல குதிரைக் காசாரிகள், குதிரையைச் சாட்டையால் அடித்துத் திருப்புவதுபோலே, மனக் குதிரையை மீட்கப்பார். (நெஞ்சை மீட்பாயாக) “எல்லா இந்திரியங்களின் ப்ரவ்ருத்தி (நிவ்ருத்தி) களுக்கு மனமே காரணமாகிறது” [] என்கிறபடியே இந்திரியஸஹத்துக்கு ஸ்வாமியான நெஞ்சை மீட்டவுடன வெளியீந்திரியங்களும் மீளமன்றே. “மந:ப்ரக்யுரஹமேவ ச இந்த்யூரியாணி ஹயாநாஹு:” [கட1-3] [மனத்தைக் கடிவாளமாகவும் இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும் சொல்லுகிறார்கள்] என்று இந்திரியக் குதிரைகளைத் திருப்பும் கடிவாளமாகச் சொல்லப்பட்டதன்றே மனம். (நெஞ்சைத் திருப்பு) உன் நெஞ்சை மீட்டால்தான், ‘ப்ராணநாதாஸ்யதே சரை:’ [ரா-ஸு21-33] [ராமபிரான் உன் பிராணனை அம்புகளாலே எடுக்கப்போகிறார்] என்று உன் உயிரை ராமபாணத்துக்கு இரையாக்காமல் மீட்கலாம். அதைச்செய்,

(நிவர் த்தய மந:) “आत्मैव ह्यात्मनो बन्धुरात्मैव रिपुरात्मनः”(ஆத்மைவ ஹ்யாத்மநோ பந்துராத்மைவ ரிபுராத்மந:) என்று நித்ய ஸத்ருவை ஐயிக்கப்பாராய். (மநோ நிவர் த்தய) நாட்டில் வேகவத்பதார்த்தங்களுக்கு மநோஜவமென்று த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லலாம்படிக்குக் கடுவிசையாய் ஆயிற்று இருப்பது. கைகழிந்தால் மீட்கவேண்ணாது. கரணதீபனான நீ மீட்கப் பார். “मम त्वखा निवृत्तस्य न प्रावन्त वत्सनि” (மம த்வச்வா நிவ்ருத்தஸ்ய ந ப்ராவர்த்தந்தவர்த்மநி) என்று அச்வ ஹ்ருதயமறியும் ஸுமந்த்ரன் தப்பச்சொன்னானீறே.

கிடக்கிற ராஜகார்ய மேடுபள்ளமும் மந:ப்ரவ்ருத்தி யைத்தவிரப்போகுமோ? என்ன; (மத்தோ நிவர் த்தய) புறம் புள்ளவற்றைத்தவிரச் சொன்னேனோ? என் பக்கல் நின்றும் மீள். (மத்தோ நிவர் த்தய) “पञ्चास्यामिव पद्मिणी” (பஞ்சாஸ

(நெஞ்சைத் திருப்பு) “(அநுகூலமான) நெஞ்சே ஆத்மாவுக்கு உறவினர்; (பிரதிகூலமான) நெஞ்சே ஆத்மாவுக்கு எதிரி” [கீதை 6-5] என்று என்றும் சத்துருவாயிருக்கும் உள் நெஞ்சை ஐயிக்கப் பார்ப்பாயாக. (நெஞ்சைத் திருப்பு) உலகத்தில் அதிகவேகமுள்ள பொருள்களுக்கு மநோவேகம் என்று உபமானம் சொல்லலாம்படி மிகவேகமுடைதாய்ருக்கும் நெஞ்சு. கையைவிட்டுப்போனால் மீட்க முடியாது. “कण्ठात्प्रातिपक्षः” [ச்வே-6] [இந்திரியங்களுக்கு அதிப னான ஜீவனுக்கு ஸ்வாமி பரமபுருஷன்] என்கிறபடியே இந்திரியங் களுக்கு ஸ்வாமியான நீ நெஞ்சைத்திருப்பப்பார். “रामोऽपि विदुः शत्रुं च विदुः” [ரா-அ 59-1] என்று குதிரையின் கருத்தறியும் ஸுமந்த்ரன் தவ ருகச் சொன்னானீறே,

ராஜ்யகார்யங்களாகிற மேடுபள்ளம் நிறைந்த பாதையிலே திரி யும் மனக்குதிரையைத் திரியாமலிருக்கச் செய்யமுடியுமோ? என்ன; (என்னிடமிருந்து திருப்பு) மற்ற விஷயங்களாகிற நேர்ப்பாதை யிலே திரியாமலிருக்கச் சொன்னேனோ? அவற்றில் இஷ்டப்படி மனக் குதிரையைத் திரியவிடு. மரணப்பாதையான என்னிடத்தில் திரியா மல் திருப்பு. (என்னிடமிருந்து திருப்பு) “ஐந்து தலை நாகம்போன்ற வளான பிராட்டியை” [ரா-ஸு 51-23] என்று விஷங்கொண்ட

யாமிவ பந்நகீம்) என்று விஷுவத் பதார்த்தங்கள் போலே உனக்கு விநாஸுஹேதுவான என்பக்கல் நின்றும் மீள். (மத்தோ நிவர்த்தய) “नयन्ति निकृतिप्रज्ञं परदाराः पराभवम्” (நயந்தி நிக்ருதிப்ரஜ்ஞம் பரதாரா: பராபுவம்) என்று எப்படியும் பரிபுவஸீலைகளாயாயிற்று பரதாரமிருப்பது. ஆனபின்பு, என்பக்கல் நின்றும் மடைமாறாய்.

உன் பக்கல் நின்றும் மாறினால் மநஸ்ஸு நிர்விஷய மாயிருக்குமோ என்னில்: (ஸ்வஹே ப்ரீயதாம்) வகுத்த விஷயத்திலே உகக்கும்படி பாராய். (ஸ்வஹே ப்ரீயதாம்) “स्वेषु दारेषु रतिं नोपलभाम्यहम्” (ஸ்வேஷு தாரேஷு ரதிம் நோபலப்யாம்யஹம்) என்கிற நினைவை மாறி “स्वेषु दारेषु रम्यतां” (ஸ்வேஷு தாரேஷு ரம்யதாம்) என்கிறபடியே. அக்நி ஸாக்ஷிசமாகக் சையைப்பிடித்த தூர்மதூரங்களை ரமிக்கப் பார். (ஸ்வஹே ப்ரீயதாம்) விஜாதீயரான மனிதரை விட்டு, ஸஜாதீயர்களான ராக்ஷஸஸ்தீர்களோடே புஜிக்கப்பார். “ப்ரீயதாம்” என்று ராக்ஷப்ராப்தமாக வருமத்தை, பூலத்

பாம்பு போலே உன் அழிவுக்குக் காரணமான என்னிடமிருந்து நெஞ்சைத்திருப்பு. (என்னிடமிருந்து திருப்பு) “அறிவுகெட்டவனை அயலான் மனைவியர் அவமானமடையச் செய்கின்றனர்” [ரா-ஸு 21-9] என்று எல்லாவிதத்திலும் தாழ்வடையச் செய்பவர்களாயன்றே பிறர்மனைவியரிருப்பது. ஆகையால் என்னிடம் பாயும் உன் மந:ப்ரவாஹத்தை மடையடைத்துவிடு.

உன்னிடத்தில் செல்லாதபடி மந:ப்ரவாஹத்தை மடையடைத் தால், அது அநுபூய்ய விஷயமில்லாமல் இருக்காதே; இதற்கென் செய்வது என்னில்; (உன் மனைவியரிடம் பிரீதியடையட்டும்) உனக் கென ஏற்பட்ட உன் மனைவியரிடம் இன்புறப் பார்ப்பாயாக. “உன் னைப் பார்த்தபின்பு என் மனைவியரிடம் நான் இன்பம் காணவில்லை” [ரா-ஸு 20-30] என்கிற நினைவை மாற்றிக்கொண்டு, “உன் மனைவியரிடம் இன்புறுவாயாக” [ரா-ஸு 21-8] என்கிறபடியே அக்னியின் ஞன்னிலையில் கைப்பிடித்த உன் தர்மபத்தினிகளிடம் இன்புறப்பார். (உன் மனைவியரிடம் பிரீதியடையட்டும்) வேறு ஜாதியைச் சேர்ந்த மனிதரை விட்டு, உன் ஜாதியைச்சேர்ந்த ராக்ஷஸஸ்தீர்களோடே

திலேஸ்ரேஹிப்பிக்கலாமோ? என்னில்: (ப்ரியதாம்) என்று ப்ரஸாதிக்கிறாள். (மந: ப்ரியதாம்) நீ ப்ரியப்பட்டாயாகில் மநஸ்ஸுதான் ப்ரியப்படுவதாக. (ஸ்வஜநே) என்று விஷய ஸப்தமியாகையன்றிக்கே, அக்டிகரணஸப்தமியாக்கி. ஸவ ஜநத்தில் வர்த்திக்கிற மநஸ்ஸு ப்ரியப்படுவதாக என்று பொருளாம். அதாவது:—“तास्वां परिचरिष्यन्ति” (தாஸ்த்வாம் பரிசரிஷ்யந்தி) என்றும், “याव्यो मम सर्वासाधैव्यं कुरु जानकि” (யாவத்யோ மம ஸர்வாஸாமைச்வர்யம் குரு ஜானகி) என்றும். என்னை அவர்கள் ஸேவிக்கும்படி சொன்னபடியாலே. அவர்கள் வெறுத்தாயிற்று இருப்பது. அது தவிரந்து உன்னள விலே அவர்கள் நெஞ்சு குளிரும்படி பண்ணு என்றுமாம். (ஸ்வஜநே மந: ப்ரியதாம்)ஸ்வஜநத்தில் மநஸ்ஸு ப்ரியப்படுவ

அநுபவீக்கப்பார். ஸ்திரீ புருஷர்களுக்குள் பரஸ்பரம் ஆசையினாலே ஏற்படும் இன்பத்தை “பிரீதியடையட்டும்” என்று பலாத்கரித்து உண்டாககமுடியுமோ? என்னில்: (பிரீதியடையட்டும்) என்று அநுக்ரஹிக்கிறாள்; ஆஜ்ஞையிடுகிறாளல்லன், ‘நான் பிரீதியடைந்தாலும் என் நெஞ்சு பிரீதியடைய மாட்டேனென்கிறதே’ என்னில்- (மனம் பிரீதியடையட்டும்) நீ பிரீதியடைந்தாயாகில் உன் மனமும் பிரீதியடைவதாகுக என்று அநுக்ரஹிக்கிறாள். ‘ஸ்வஜநே’ என்ற விடத்தில் ஸப்தமியை -(ஏழாம் வேற்றுமையை)- விஷய ஸப்தமியாகக கொண்டு, ‘உன் மனைவியர் விஷயத்தில் உன்மனம் பிரீதியடையட்டும்’ என்று கீழே பொருள் கொள்ளப்பட்டது. அப்படியல்லாமல், ‘பூதலே க்ட:’ [பூமியில் குடம்] என்றவிடத்திற் போலே அதிகரணஸப்தமியாகக் கொண்டு ‘உன் மனைவியரிடமுள்ள (அவர்களுடைய) நெஞ்சு பிரீதியடையட்டும்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அதாவது:—“मृगुलकित्थुं सिरन्त अन्त एन्नुदय सतिरீकं उनाक्कु ஸேவை செய்வார்கள்” [ரா-ஸு. 20-32] என்றும், “जानकि! एन् अन्तत्पुप्र सतिरீकं अनावर्क्कुम् நீ ஈச்வரியாய்ருப்பாயாக” [ரா-ஸு20-31] என்றும் என்னை உன் அந்தப்புரஸ்திரீகள் ஸேவிப்பார்கள் என்று சொன்னபடியாலே, அவர்கள் மனம் வெறுத்திருக்கிறார்கள். அந்த வெறுப்பு நீங்கி உன் விஷயத்திலே அவர்களுடைய நெஞ்சு குளிரும்படி பண்ணு என்றும் கொள்ளலாம். (உன் மனைவியர் நெஞ்சு பிரீதியடையட்டும்) ‘ஸ்வஜநத்தில் மநஸ்ஸு’ என்றது ‘ஸ்வஜநங்களு

தாக, 'ஸ்வஹநத்தினுடைய மநஸ்ஸு' என்றபடியாய், "परि-
भूता विषण्णा चेत् भार्या भर्ता विनश्यति" (பரிபூதா விஷண்ணு சேத்
பார்யா பர்த்தா விநச்யதி) என்று நீ பண்ணின பாராமையாலும்
உபேகையாலும் அவர்கள் வெறுத்தால் உனக்கு அநர்த்தம் வரும்;
அது வாராதபடி அவர்கள் நெஞ்சு குளிரும்படி 'நிவர்த்தய' என்றாகிலுமாம்.

(மத்தோ மநோ நிவர்த்தய)"**ध्येयो नारायणस्सदा**" (த்யேயோ
நாராயணஸ் ஸத்யா) என்றும், "**ध्येयस्सदा सवितृमण्डलमध्यवर्ती
नारायणः**" (த்யேயஸ் ஸத்யா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ நாராயணः)
என்றும், "**स्मृतो यच्छति शोभनं**" (ஸ்மருதோ யச்சுதி ஸோபநம்)
என்றும், "**रामेति रामेति सदैव बुद्ध्या विचिन्त्य**"
(ராமேதி ராமேதி ஸதைவ பூத்த்யாவிசிந்தய) என்றும், "**जागाम
मनसा रामम्**" (ஜகாம மநஸா ராமம்) என்றும், "நினைந்திருந்தே
சிரமந்தீர்ந்தேன்" என்றும், "அடிகள் தம் அடியேநீனையும்
அடியவர்" என்றும் உஜ்ஜீவநமான விஷயத்தை அநவரத
பூவரை பண்ண ப்ராப்தமத்தனைபோக்கி, அநர்த்துஹது

டைய மநஸ்ஸு' என்றபடி, "மனைவியானவர் அவமதிக்கப்பட்டு
வருந்தினாகில், கணவன் அழிவான்" [] என்று
உன்னுடைய அலக்யபுத்தியாலும், உபேகையாலும் அவர்கள்
நெஞ்சு புண்ணுயிற்றென்றால் உனக்கு அழிவு வரும், அது வராத
படி அவர்கள் நெஞ்சு குளிரும்படி எனனிடமிருந்து நெஞ்சைத்
திருப்பு என்றும் கொள்ளலாம்.

(என்னிடமிருந்து நெஞ்சைத் திருப்பு) "நாராயணன் எப்
போதும் தியானிக்கத் தக்கவன்" [பாரதம்-ஆறு] "சூரியமண்டலத்
தின் நடுவிலிருக்கும் நாராயணன் எப்போதும் தியானிக்கத்தக்கவன்"
[நாரஸிம்ஹபுராணம்] என்றும் "பகவான் நினைக்கப்பட்டானாகில்
நன்மையைத் தருவான்" [வி.பு1-17-78] என்றும், "ராம ராம!
என்று எப்போதும் தன் புத்தியாலே நினைந்து" [ரா-ஸு33-11]
என்றும், "மனத்தாலே ராமபிரானை நினைத்தான் திருவடி"
[ரா-ஸு15-54] என்றும், "நினைந்திருந்தே சிரமந்தீர்ந்தேன்" [பெரி
யாழ்-திரு 5-4-8] என்றும், "அடிகள் தம்மடியே நினையுமடியவர்"
[பெரியதிரு2-6-10] என்றும் உய்விக்கும் பகவத்விஷயத்தை எப்

வாக என்னை நினையாதேகாண்..(நிவர்த்தய)ப்ரவ்ருத்திதூர்மம் ஒருகாலும் ஆகாது. நிவ்ருத்திதூர்மமே உத்தாரகங்காண். (மனோ நிவர்த்தய) நிவ்ருத்திக்கு விஷயம் நிஷித்தம். ப்ரவ்ருத்திக்கு விஷயம் ஸம்ஸாரம். ஆனபின்பு, நிஷித்தங்களை விட்டு விஹிதங்களிலே ப்ரவர்த்திக்கப்பார்.

ஆக, இந்த ச்லோகத்தால், ஸ்வாநர்த்தம் கிடக்கப் பராநர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாத பிராட்டியுடைய நீர்மையம், க்ருபையும் சொல்லுகிறது.

ஸுந்தரகாண்டம் 21-வது ஸர்க்கம் 19-வது ச்லோகம்

मित्तमौपयिकं कर्तुं रामः स्थानं परीप्सता ।

वधं चानिच्छता घोरं त्वयासौ पुरुषर्षभः॥

மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம: ஸ்த்நாநம் பரீப்ஸதா |
வதம் சாநிச்சதா கோரம் த்வயாஸௌ புருஷர்ஷபு:॥

பதவுரை:—அஸௌ—இந்த, புருஷர்ஷபு:—புருஷ்ச்ரேஷ்ட்டரான, ராம:—ஸ்ரீராமபிரான், ஸ்த்நாநம் பரீப்ஸதா—உன் குடியிருப்பை விரும்புகிறவனாயும், கோரம் வதம் அநிச்சதா—பயங்கரமான சாவை விரும்பாதவனாயுமிருக்கிற, த்வயா—உன்னாலே, மித்ரம் கர்த்தும் ஔபயிகம்— நண்பனாகச் செய்து கொள்ளத் தகுந்தவர்.

போதும் தியானம் செய்வதே தகுந்ததேயொழிய அழிவின்பொருட்டு என்னை நினையாமலிருப்பாயாக. (திருப்புவாயாக) இதரவிஷயங்களோடு, பகவானை அடைவதோடு வாசியற ப்ரவ்ருத்திதூர்மம் ஒரு போதும் ஆகாது. நிவ்ருத்திதாமமே உய்விப்பதன்றே. (மனத்தைத் திருப்பு) நிஷித்தங்களிலிருந்து நீங்கவேண்டும். ஸம்ஸாரத்திலுள்ள வகுத்த போகங்களில் ப்ரவர்த்திக்கவேண்டும். ஆகையால் நிஷித்தமான பரதாரங்களிடமிருந்து நீங்கி, வகுத்ததான உன் மனைவியரிடம் இன்புறப்பார்.

ஆக, இந்த ச்லோகத்தால், தன்னுன்பமிருக்கும்போதும் பிறர்துன்பம் பொறுக்கமாட்டாத பிராட்டியுடைய ஸௌல்ப்யமும், கருணாமும் சொல்லுகிறது.

அவதாரிகை:— அஸோகவநிகையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற பிராட்டி ஸந்ரிதியிலே ராவணன் சென்று (தன்னுடைய) அபிஜந வித்யாவிநாதங்களில் நாட்டாரிற்காட்டில் தனக்குள்ள மினுக்கத்தைச் சொல்லியும், பஹுவிதமான கேஷத்ரதநதாந்யரத்நவஸ்த்ரபூஷண பரிகரபரிபர்ஹ தாஸதாளிகளைத் தருகிறேன் என்றும், பிராட்டியை நிலை பேர்க்கலாமோவென்று ஏற்றிவார்த்தை சொல்ல, பிராட்டியும் இவன் சொல்லுகிறவை ஒன்றையும் பாராதே, இவனுடைய அநர்த்தத்தையே பார்த்து, 'இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுவாரில்லாமையிறே இவனிப்படி பிதற்றுகிறது, என்று ஆசார்யபரம்பராவதியாய், பரமாசார்யபூதையாகையாலே, இவனுக்கு ஹிதஞ்சொல்லுகிறான், சொல்லுகிற விடத்தில், "वृणमन्तरतः कृत्वा" (த்ருணமந்தரத: க்ருத்வா) என்று, பரபுருஷமுகம் பார்த்து வார்த்தை சொல்லக்கடவதல்ல என்னும் மர்யாயாதயாலேயாதல், தருணத்தோபாதியும் அவனை மதியாமையாலேயாதல், அசேதனமான இத்

அவதாரிகை:—அஸோகவனத்திலே எழுந்தருளியிருக்கிற பிராட்டியின் முன் ராவணன் சென்று, நற்குடிப்பிறப்பு, கல்வி, கேளிக்கை ஆகியவற்றில் உலகத்தாரைக் காட்டிலும் தனக்குள்ள பெருமையைச் சொல்லியும், 'பலவிதமான வயல், பணம், தானியம், ரத்தினம், வஸ்திரம், ஆபரணம், தோழிகள், சத்ரசாமராதிகள், வேலைக்காரர்கள், வேலைக்காரிகள் ஆகியவற்றைத் தருகிறேன்' என்று சொல்லியும், பிராட்டியின் கற்புநிலையை அசைக்கலாமோ என்று தூக்கிவைத்து வார்த்தை சொல்ல, பிராட்டியும் இவன் பிதற்றுகிற வார்த்தைகள் ஒன்றையும் நினையாமல், இவனுக்கு நேரவிருக்கிற தீங்கையே நினைத்து, 'இவனுக்கு ஒரு நல்வார்த்தை சொல்லுவார் இல்லாமையாலன்றே இவன் இப்படிப் பிதற்றுகிறான்' என்று எண்ணி, பகவானை அடைவிக்கும் ஆசார்ய பரம்பரைக்கு மேலெல்லையாய், பரமாசார்ய பூதையாகையாலே இவனுக்கு நன்மை சொல்லுகிறான் இந்த ஸர்க்கத்தாலே. அப்படி நன்மை சொல்லும்போது, "पुल्लै नदुवि लिदु" [ரா-ஸு-21-3] என்கிறபடியே, 1. பரபுருஷனை முகம் பார்த்து வார்த்தைசொல்லக் கூடாது என்னும் வரம்பாலேயோ, 2. புல்லைப் போலும் அவனை நினையாமையாலேயோ, 3 அசேதந

என்னும் நினைவாலேயாதல், “**सिद्धमौषधिक-अनिच्छता**” (மித்ர மௌபயிகம்-அநிச்சுதா) என்று சொல்லப்படுகிற இவள் வீர பத்ரியாகையாலே இப்புல்லைக்கவ்வி அவ்வாண்பிள்ளை காலிலேவிழ என்னும் நினைவாலேயாதல். என்னைப் போரப் பொலியச் சொன்ன உன்னையும், நீ அடுக்கின தந்தாந்ய ரத்ந வஸ்த்ராதிகளையும் இத்தும்போபாதி காண் நினைத்திருப்பது என்னும் நினைவாலேயாதல் தும்பை முன்னே பொகட்டு, “**नाहमौषिकी भार्या परभार्या सती तव**” (நாஹமௌபயிகீ பூர்யா பர பூர்யா ஸதீ தவ) என்று, “இந்த தூர்புத்தி உனக்கு ஆகாது காண்! “**स्वेषु दारेषु रम्यतां**” (ஸ்வேஷு தூரேஷு ரமயதாம்) உனக்கு வகுத்த பெண்டுகள் வயிறெரியாதபடி அவர்களோடு பொருந்தி வர்த்திக்கப்பாராய்” என்று சொல்லி, “**इह सन्तो न वा सन्ति**” (இஹ ஸந்தோ நவா ஸந்தி) பள்ளரும் பறையருமாய் பெரும் பரப்பான இத்தேசுத்துக்குள்ளே ஒருவன் அநர்த்தப் பட்டால் இங்ஙனே செய்யலாகாதுகாண் என்று ஹிதஞ் சொல்லி மீட்கைக்கு ஒரு நன்மனிதரில்லையாகாதே? “**वा सन्ति**”

விரும்பவில்லையாகில், நீ ராமபிராணை நண்பனாகச் செய்துகொள் வதுதக்கது” [ரா-ஸு21-19] என்று சொல்லப்போகிற இப்பிராட்டி மஹாவீரனுடைய மனைவியாகையாலே, ‘இப்புல்லைக் கவ்வி அவ் வீரன் காலிலே விழுவாயாக’ என்னும் நினைவாலேயோ, 11. ‘என்னை மிகப் புகழ்ந்து பேசின உன்னையும், நீ வாயாலே அடுக்கின தனம், தானியம், ரத்தினம், வஸ்திரம் முதலியவற்றையும் இத்தும்பைப் போலன்றோ நான் நினைக்கிறேன்’ என்னும் நினைவாலேயோ தும்பை முன்னே இட்டு, “**‘पिहन् मனைवियान नान्** உனக்கு மனைவியாயிருக்கத் தகாதவள்’ [ரா-ஸு21-6] என்று ‘இந்தக்கெட்ட எண்ணம் உனக்கு ஆகாது; (உன் மனைவியரோடு இன்புறுவாயாக) [ரா-ஸு21-8] உனக்கு ஏற்பட்ட மனைவிமார்கள் வயிறெரியாதபடி அவர்களோடு கூடி வாழப்பார்ப்பாயாக” என்று சொல்லி, “(இங்கு நல்லாள் ஒருவருமில்லரோ?) [ரா-ஸு 21-9] பள்ளரும் பறையரும்போலே தாழ்ந்தவர்கள் வாழப்பெற்றதாய் பெரிய பரப்பையுடையதான இந்த தேசத்துக்குள்ளே ஒருவன் அக்ரமத் தாலே அழிந்தால், ‘இப்படி அநீதி செய்யாதே’ என்று சொல்லித் திருப்புவதற்கு நல்லான் ஒருவனும் இல்லையோ? (அன்று; இருக்

(வாஸந்தி) ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் தொடக்கமான பரமதார் மிகர் உண்டாகையாலே ஸத்துக்கள் இல்லை யென்னவொண்ணாது; உண்டு. “सतो वा नानुवर्तसे” (ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே) “प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया । उपदेश्यन्ति” (ப்ரணிபாதேந பரிப்ரர்ச்சேந ஸேவயா । உபதேஷ்யந்தி) என்று தங்கள் காலிலே குனிந்து அநுவர்த்தித்தவர்களுக்கிறே அவர்கள் நல்லது சொல்லுவது; அப்படிக்கு அவர்கள் காலிலே குனிந்தறியாயோ? ‘அடியே தொடங்கி நீ இவ்வூரிலிருந்தவளல்ல; நேற்று வந்த நீ குனியேனென்று அறிந்தபடியென்’ என்ன;—“तथा हि विपरीता ते बुद्धिः” (ததாஹி விபீதா தே புத்தி:;) ‘உன் புத்தியின் பொல்லாங்குதானே அதைச் சொல்லுகிறதுகாண்!’ என்ன. புத்தியின் பொல்லாங்கு அறிகைக்கு நீ அந்தர்யாமியன்றே என்ன “आचारवर्जिता” (ஆசாரவர்ஜிதா) உன்னுடைய அநுஷ்டானத்தாலே அநுமித்தேன்காண்” என்று ஹிதஞ்சொல்லு மவர்கள் சொல்லாதபடியான இவனுடைய துராசாரத்தைக் கண்டு வெறுத்து, “இனி ஒருவரையும் அநுவர்த்திக்க கிருடர்கள்.—ரா-ஸு21-9) விபீஷணாழ்வான் முதலான சிறந்த தர்மிஷ்டர்கள் இருக்கையாலே நல்லார் இல்லை என்று சொல்லவும் முடியாது. நல்லார் உண்டு. (நல்லோர்களுக்கு நீ சுச்சுஷை செய்வ தில்லையோ) ‘காவில் விழுவது, கேட்பது, கைங்கரியம் செய்வது முதலிய சுச்சுஷைகளைச் செய்தால் ஞானிகள் உனக்கு அறிவை உபதே சிப்பார்கள்’ [கீதை 4-84] என்று தங்கள் காலிலே குனிந்து சுச்சுஷை செய்யுமவர்களுக்கன்றே அந்த ஞானிகள் நன்மை சொல்லுவது, அம்மாதிரி இவர்கள் காலிலே குனிந்தறியாயோ? ‘முதலிலிருந்து நீ இவ்வூரில் இருந்தவளன்று; நேற்று வந்த நீ நல்லோர்கள் காவில் குனியமாட்டேன் என்று எப்படி அறிந்தாய்?’ என்ன—(ஏனெனில்: உன் புத்தி விபீதமாயிருக்கிறது) “உன் அறிவுகேடே நீ நல்லார் காலிலே குனியாதவென்று கோட்சொல்லித் தருகிற தன்றே’ என்ன, ‘என் அறிவுகேட்டை அறிவதற்கு நீ அந்தர்யாமியல்லவே’ என்ன,— (உன் புத்தி ஆசாரமற்றதாயிருக்கிறது) உன்னுடைய கெட்ட நடத்தையாலே உன் அறிவுகேட்டை அனுமானம் செய்தேன்” என்று, நன்மை சொல்லும் விபீஷணன் முதலானார் சொல்லாதபடியான இவனுடைய கெட்ட நடத்தையைக் கண்டு வெறுத்து வார்த்தை சொல்லி, “இனி நீ ஒருவரிடமும்

வேண்டா; அநுவர்த்தநரிரபேகஷமாக நான் உனக்கு ஹிதம் சொல்லுகிறேன், நான் சொன்னபடியே அநுஷ்டிக்கப்பாராய்” என்கிறான்.

வ்யா:—‘ஆமாகில் அநுஷ்டிக்கிறேன்; அந்த ஹிதந்தன்னைச் சொல்லவாகாதோ?’ என்ன—(மித்ரமௌபயிகம் கர்த்தும் ராம:) ‘பெருமானோடே உனக்கு விரோதம் பண்ணினால் பவியாது; அவரோடே உறவுபண்ணக்காண் அடுப்பது’ என்கிறான். (மித்ரம் கர்த்து மௌபயிகம்) தீரக்கழிய அபராதம் பண்ணின உனக்கு அவர் திருவடிகளிலே ஸரணம் புகவேணுங்காண்! ‘மித்ரம்’ என்னு நிற்கச் செய்தே ‘ஸரணம்’ என்பானென்? என்னில் மேல் ச்லோகத்திலே, “विदितः सहि धर्मज्ञः शरणागतवत्सलः। तेन मैत्री भवतु ते” (விதித: ஸஹி தர்மஜ்ஞ: ஸரணாகதவத்ஸல: | தேந மைத்ரீ புவது தே) என்று, ‘அவர்-ஸரணாகதவத்ஸலர்காண்! ஆனபின்பு நீயும் ஸரணம் புகாய்’ என்ற அர்த்தத்திலே மைத்ரீ ஸப்தப்ர

குனிந்து கேட்கவேண்டியதில்லை; சக்ருஷையை எதிர்பாராமலே நான் உனக்கு நன்மை சொல்லுகிறேன்; நான் சொன்னபடியே அநுஷ்டிக்கப்பார்ப்பாயாக” என்கிறான் இந்த ச்லோகத்தாலே.

வ்யா:—‘முடிந்தால் நீ சொல்லுவதைப் பின்பற்றுகிறேன்; அந்த நன்மையைச் சொல்லலாமே’ என்று ராவணனுக்குக் கருத்தாக, (ராமபிரான் நண்பராகக் கொள்ளத் தக்கவர்) ‘ராமபிரானோடு நீ விரோதம் செய்து கொண்டாயாகில் ஒருநன்மையுமில்லை- அவரோடு உறவு செய்துகொள்வதே தக்கது’ என்கிறான். (நண்பகைச் செய்து கொள்வது தக்கது) பரிபூர்ணமாக அபசாரப்பட்ட நீ அவருடைய திருவடிகளிலே சரணம் புகுந்தே தீரவேணும். ‘மித்ரம் கர்த்தும்’ என்று நண்பகைச் செய்துகொள்ளச் சொல்லியிருக்க, ‘சரணம் புகவேணும்’ என்று பொருள் கூறுவானென்? என்னில். அடுத்த ச்லோகத்தில், “அவர் தருமமறிந்தவராகவும், சரணமடைந்தாரிடம் அன்புடையவராகவும் பிரஸித்திபெற்றவர்; அவரோடு உனக்கு நட்பு உண்டாகட்டும்” [ரா-ஸு21-20] என்று ‘அப்பெருமான் சரணாக தரிடம் வாத்தஸல்யமுடையவர்; நீயும் அவரை சரணமடை’ என்கிற அர்த்தத்திலே நட்பைக் குறிக்கும் ‘மைத்ரீ’ சப்தப்பரயோகம் செய்

யோகம் பண்ணுகையாலே, ஸரணஸ்தபர்யாயமாகக் கடவது. “अर्चनं चन्दनं दास्यं सख्यमात्मनिवेदितम्” (அர்ச்சநம் வந்தநம் தாஸ்யம் ஸக்ஸ்ய மாத்மநிவேதநம்) என்று ஸக்யத்தை பக்திப்ரகாரமாகவும் சொல்லிற்றிறே-ஆகையாலே, அவரை ஸரணம் புகாய் என்கிறாள். “तमेव शरणं गच्छ सर्वभावेन भारत” (தமேவ ஸரணம் கச்ச சர்வபாவேந பாரத) என்று பிராட்டியைப்போலே தார்மிகராயிருப்பார் வேறே சிலரும் இப்பாசரம் சொன்னார்களிறே. ஆனால், நேர்கொடு நேரே ஸரணமென்னுதே. ‘மித்ரம்’ என்பாடுன்ன? என்னில்: க்ஷுத்ரரைப்போலே தந்தாமை உயரவைத்துப் பிறரைத் தண்ணியராகச் சொல்லும்படியான புன்மையில்லாத பிராட்டி, நீர்மையாலே சொல்லுகிறாள். இவளன்றே இப்படி சொன்னாள். பெருமாள் தாமும், ராக்ஷஸனை “मित्रभावेन” (மித்ரபாவேந) என்றும், ஒரு குரங்கை “सखा च मे” (ஸக்யா ச

கையாலே இந்த ‘மைத்ரி’ சரணசப்தத்தோடு ஒரே பொருளுடைய தாகக்கடவது. ‘அர்ச்சனைசெய்வது, வந்தனம், தாஸ்யம். நட்பு, தன்னை ஸமர்ப்பிப்பது” [பாகவத 7-5-23] என்று நட்பை பக்தியின் வகையாகச் சொல்லிற்றுகையாலே ஸாத்யபக்தியாகிற ப்ரபத்தியிலும் அடங்குமன்றே நட்பு. ஆகையால், ‘அவரை சரணம் புகுவாய்’ என்கிறாள் என்றே பொருள் கொள்ளவேணும். “பரதகுலத்துதித்தவனே! அந்தப் பரமபுருஷனையே எல்லாவிதத்திலும் சரணமடைவாயாக” [கீதை 18-62] என்று பிராட்டியைப் போலே பரம தார்மிகனான பகவானும் இப்படி சரணம் புகவேணுமென்று உபதேசித்தானன்றே, ஆனால் கீழ்ச்சொன்ன கீதாவாக்யத்தில் கிருஷ்ணனைப்போலே இவளும் வெளிப்படையாக ‘சரணம் புகு’ என்னுமல் ‘நட்புக்கொள்’ என்பானேன்? என்னில்: நீசர்களைப் போலே தம்மை உயர்த்தியும், பிறரைத் தாழ்த்தியும் வார்த்தை சொல்லும்படியான கெட்டகுணமில்லாத பிராட்டி தன் குணத்துக்கேற்ப ‘சரணம்’ என்னவேண்டிய இடத்தில் ‘நட்பு’ என்கிறாள். இவள்மாத் திரமன்றே இப்படி சொன்னது; ராமபிரானும் ராக்ஷஸஜாதியைச் சேர்ந்த விபீஷணன் சரணம்புக வந்தபோது “நட்புடன் வந்தவுளை ஒருபோதும் விடமாட்டேன்” [ரா-யு18-3] என்றும், குரங்குக்குலத்தில் பிறந்த ஸுகீவனை-“என் நண்பன்” [] என்றும்

மே) என்றும், ஓர் ஓட்டையோடக்காரனை “**आत्मसमः सखा**” (ஆத்ம ஸம: ஸக்யா) என்றும் “**உகந்த தோழன் நீ**” என்றும் அருளிச்செய்தாரிதே. இன்னமொரு ஆகாரத்தாலே மித்ர ஸப்தம் சொல்லுகிறார். அது என்னென்னில்: “**न नमयं**” (ந நமேயம்) என்று வணங்கலிலரக்கனாய். துர்மானியான இவனை ஸரணம் புகாய் என்றால் இசையான் என்னுமத்தாலே தோழமை கொள்ளாய் என்கிறார். (மித்ரம் கர்த்துமௌபயிகம்) “**மிதாத் த்ராயத இதி மித்ரம்**” என்று § “**त्रिमिदा-क्षेत्रे**” (த்ரிமித்யா ஸ்நேஹநே) என்கிற தாதுவிலேயாய். பெருமாளுக்கு த்வேஷ விஷயமாகாதே ஸ்நேஹவிஷயமாகை அழகிதுகாண்! “**நேராக இவருக்கு ஸத்ருவுமாய், ப்ரபலனுமாயிருக்கிற நான், ஸாபேக்ஷனாய், பெருமாளுக்கு த்வேஷ விஷயமாகாதே இவர்பக்கல் உறவுகொண்டாடப் புகுகிறேனோ?**” என்ன, - (மித்ரம் கர்த்துமௌபயிகம்) இப்படி

ஓர் ஓட்டையோடக்காரனை “**என் உயிரையொத்த நண்பன்**” [ரா-யு-128-4] என்றும், “**உகந்த தோழன் நீ**” [பெரியதிரு-5-8-1] என்றும் அருளிச்செய்தாரன்றே. வேறொரு கருத்தாலும் நண்பன் என்கிறார். அதாவது, - “**நான் ஒருவருக்கும் வணங்கேன்**” [ரா-யு36-13] என்று *வணங்கலில் அரக்கனாய் அஹங்காரியான இவனை சரணம் புகுவாய் என்றால் ஒப்பமாட்டான் என்னும் எண்ணத்தாலே நட்புக்கொள் என்கிறார். (நண்பராகச் செய்துகொள்வது தக்கது) “**ஆபத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கிருகையாலே மித்ரனெனப்படுகிறான்**” என்று மித்ரசப்தவ்யுத்தத்தியாகையாலே ஆபத்திலிருந்து ரக்ஷிக்கும் தன்மையுடைய இவரை நண்பராகக் கொள்வது தக்கது என்கை. (நண்பராகச் செய்துகொள்வது தக்கது) “**த்ரிமித்யாஸ்நேஹநே**” என்கிற தாதுவிலிருந்து மித்ரசப்தம் தோன்றிய தாகக கொண்டால் ‘**நீ ராமபிரானுடைய த்வேஷத்துக்குப் பாத்திரமாகாமல் ஸ்நேஹத்துக்குப் பாத்திரமாவாயாக**’ என்று பொருளாகிறது. ‘**நேரே இவருக்கு எதிரியுமாய், அவரைக்காட்டிலும் பலசாலியாயிருக்கிற நான் அவருடைய த்வேஷத்துக்கு விஷயமாகாமல், அவரை அடைக்கலமாக அபேக்ஷித்து அவரோடு உறவுகொண்டாடப்போகிறேனோ?**’ என்ன, - (நண்பராகச் செய்துகொள்வது தக்கது) பார்யா

§ இங்கு சில பங்க்திகள் விடுபட்டுள்ளன.

† (பா) உகந்து

ப்ராதிசூல்யம் பண்ணின உனக்குப் பத்தும் பத்தாக உறவு செய்தறவேணுங்காண்! இது பண்ணினால் ப்ரயோஜநமென்? என்ன.— (மித்ரம் கர்த்தும் ஓளபயிகம்) உன் ப்ராணரக்ஷணத்தில் விநியோகம் கொள்ளலாம் ஓளபயிகம்—உபாய: இம்மித்ரகரணம் உன் னுடைய உஜ்ஜீவனத்துக்கு உபாயம்; “உபாயாத் ஹ்ரஸ்வத்வஞ்ச” என்று உபாயஸுப்தம் உபயஸுப்தமாய். ஸ்வார்த்தேத்யுட்க்காய். இக்யாதேத்யுமாய். ஆதி, வ்ருத்யுத்யாய். அகாரலோபமாய். ‘ஓளபயிகம்’ என்று பதமாகிறது. இப்படிக்கு இது உபாயமென்னுமிடம். “ஸ்தாநம் பரீஸ்தா வதஞ்சாநிச்சதா” என்று மேலே பலஞ்சொல்லுகையாலே ஸ்பஷ்டமிதே.

‘ஆனால், நான் உறவுக்கு இசையக்கொள்ள. முகந்தாராதே ப்ரதாபிகளாய் உதறிலோ?’ என்ன.— (ராம:) வரையாதே பொருந்தும்படியான நீர்மையுடையவர்காண்! (ராம:) கைவர்த்தரோடும், காகத்தோடும், குரங்கோடும் உறவு

பஹாரம்செய்து எதிரிட்ட நீ பரிபூர்ணமாக அவரோடு உறவு கொண்டாடியேதீரவேணும், ‘இப்படி நட்புக்கொண்டால் பலனென்?’ என்ன.— (நண்பராகச்செய்துகொள்வது (உயிர்வாழ்) உபாயம்) உன் உயிரைக் காப்பாற்றிக்கொள்வதே பலன். ஓளபயிகம்—உபாயம். இலக்கணவிதிகளின்படி உபாயசப்தமே பல மாறுபாடுகளை அடைந்து ‘ஓளபயிகம்’ என்றாகிறது. இப்படி நட்புக்கொள்வது உயிர்வாழ் உபாயமென்பது, “குடியிருப்பை விரும்புவனாய், கொடிய சாவை விரும்பாமலிருக்கிற” என்று மேலே உயிர் வாழ்வதைப் பலமாகச் சொல்லுகையாலே தெளிவாக விளங்குகிறது.

‘ஆனால், நான் நட்புக்கு இசைந்தவுடன், தான் முகங்கொடுத்துப்பேசாமல், அணுகவொட்டாமல் என்னை உதறிவிட்டாராகில் என் செய்வது’ என்னில். (ராமபிரான்) “ரமயதீதிராம:” ரமிக்கச்செய்பவன் ராமன். வரம்பில்லாமல் ஜனங்களோடு ஒருவனாய்க் கலந்து பரிமாறும் தன் லௌசீல்யகுணத்தாலே அனைவரையும் ரமிக்கச் செய்து ராமனென்று பெயர்பெற்றவரன்றோ அவர். (ராமபிரான்) ராமன்—ரமிப்பவன். ஓடக்காரரோடும், காக்கையோடும், குரங்கோடும் ரமித்து நட்புறவு கொள்ளாமவர், விச்ரவஸ்ஸின் பிள்ளை

செய்கிறவர் இத்தனை யோக்யத்தையுடைய உன்னை விடுகிறாரோ? (ராம:) நீ அல்லேன் என்னிலும், “यदि वा रावणः खवयं-आनयेत्” (யதி வா ராவண: ஸ்வயம்-ஆநயைநம்) என்று அழைத்துவிடுவது, ஆபத்து முடுகிவைவாரே “गच्छ” (கச்ச்ச) என்று விட்டடிப்பதாகிற பெருமாள். இத்தனை நீ இசைவாயுமானால் விடுகிறாரோ? (ராமோ மித்ரம் கர்த்தும் ஓளபயிகம்) துர்ஹ்ருதயராய். துருபதேஷ்டாக்களுமான ப்ரஹஸ் தாதிகளைவிட்டு. “सुहृद् सर्वभूतानां” (ஸுஹ்ருதும் ஸர்வபூதாநாம்) என்றும், “निवासः शरणं सुहृत्” (நிவாஸ: ஸரணம் ஸுஹ்ருத்) என்றும் சொல்லுகிற ஸர்வபூதஸுஹ்ருத்தான பெருமாளோடே உறவு செய்யப்பார். (ராம:) “रमयतीति रामः” “नेयमस्ति पुरी लङ्का न यूयं न च रावणः” (நேயமஸ்தி புரீ லங்கா ந யூயம் ந ச ராவண:) என்று உன்னை விட்டகன்று நிற்கிற

யாய், வேதமோதியவனும், ஜ்ஞாநபலசக்திகள் மிகுந்தவனும் இவ்வளவு தகுதியுடைய உன்னை விடுவாரோ? (ராமபிரான்) நீ ‘வணங்க மாட்டேன்’ என்றாலும், “ராவணன்தானையாயிருந்தாலும் அழைத்துவா” [ரா-யு18-35] என்று உன்னை அழைத்துவர ஆள் விடுவது, உனக்கு ப்ராணுபத்துவநதவுடன் உன்னைக் கொல்லாமல், ‘இனிமேலாவது திருந்துவாரே’ என்னும் நப்பாசையாலே “போய்வா; அனுமதிக்கிறேன்” [ரா-யு59-143] என்று விட்டுவிடுவது ஆகிய செயலகளைச் செய்யும் அவர் நீ நட்புக்கொள்ளுமளவுக்கு இசைந்துவிட்டால் பிறகு விட்டுவிடுவாரோ? (ராமபிரான் நண்பராகச்செய்து கொள்ளத்தக்கவர்) கெட்ட நெஞ்சையுடையவராய், கெட்ட உபதேசம் செய்பவரான, ப்ரஹஸ்தன் முதலானாரை விட்டு, “எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நண்பனான என்னை” [கீதை 5-29] என்றும், “தங்கு மிடமாயும், உபாயமாயும், நண்பனாயுமிருப்பவன நாராயணன்” [ஸுபால] என்றும் சொல்லப்படுகிற அனைத்துயிர்க்கும் நண்பனான ராமபிரானோடே நட்புக்கொள்ளப்பார். (ராமபிரான்) ‘பிறரை ரமிக்கச் செய்பவன் ராமன்’ என்று வ்யுத்தபத்தியாகையாலே “இந்த லங்காபுரியும், ராக்ஷஸர்களான நீங்களும், ராவணனும் அழிந்து விட்டீர்கள்” [ரா.ஸு 43-25] என்று அவரோடு வீரோதிக்கும் நீ இறப்பது திண்ணமாகையாலே உன்னை விட்டுப் பிரிந்து நிற்கும் உன்னுடைய ஊரையும் உறவினரையும்

உன்னுடைய ஊரும் உறவுமுறையும் உன்னுயிரும் உன்பக்க விலே பழையபடியே பொருந்தும்படி பண்ணவல்லர்காண்!

‘பண்டே என்னதாயிருக்கிறவற்றை இவர் பொருந்தும் படி தரிக்கப் பண்ணவேணுமோ?’ என்ன,—(ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா வதஞ்சாரிச்சதா) இதுக்கு முன்பு உன்னதேயாகிலும், உன் குடியிருப்பும் ப்ராணனும் மேலும் வேண்டியிருந்தாயாகில் அவரைப்பற்ற அடுக்கும்.

(ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா) ஸ்தாநம்—ஆவாஸ:. “अभिषिच्य च लङ्कायां राक्षसेन्द्रं विभीषणं” (அபிஷிச்சய ச லங்காயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம் விபீஷணம்) என்று உன் தம்பிக்கு இப்படைவீடு கொடுக்க வாயிற்றுப் புகு(போ)கிறார்; அது செய்யாதபடி. நீயே இப்படைவீடு ஆளவேண்டியிருந்தாயாகில் என்றுமாம். (ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா) ஸ்தாநம்—ஸ்திதி: “वीन्

உன் உயிரையும் உன்னிடமேயிருக்கும்படி செய்து உன்னை ரமிக்கச் செய்யக்கூடியவரன்றோ அவர்.

‘முன்னமே என்னுடையதாயிருக்கிற இவற்றை இவர் என்னோடு கூடியிருக்கும்படி தரிக்கச் செய்யவேணுமோ?’ என்ன,—(இருப்பிடத்தை வேண்டியிருப்பவனாய்,—மரணத்தையும் வேண்டாதிருப்பவனாய்) இதற்கு முன் இவை உன்னுடையதாயினும், அவரோடு எதிரிட்டுக்கொண்ட பின்பு உன் இருப்பிடமும் உயிரும் உன்னுடையவையல்ல; இனிமேலும் அவை நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில் அவரைப் பற்றுவதே தக்கது.

1. (இருப்பிடத்தை வேண்டியிருப்பவனாய்) ஸ்தானமாவது இருப்பிடம். “இலங்கையிலே விபீஷணனை ராக்ஷஸராஜாவாக அபிஷேகம் செய்வித்து” [ரா-பா 1-85] என்று உன் தம்பி விபீஷணனுக்கு இந்த ராஜ்யத்தைக் கொடுக்கத்தான்போகிறார். அப்படி செய்யாதபடி நீயே இவ்விராச்சியத்தை ஆளவிரும்பியிருந்தாயாகில் என்று ஒரு பொருள். 2. (நிலைநிற்பதை வேண்டியிருப்பவனாய்) “அவகாச ஸ்திதிதௌ ஸ்த்யாநம்” என்கிற அமரகோசத்தின்படியே ஸ்தானசப்தம் ஸ்திதியையும்—(நிலைநிற்பதையும்)—குறிக்கும். “மூவுலதனி—41

‘**லோகானு சம்பரிக்ஷய**’ (தூர் லோகாந் ஸம்பரிக்ஷய) என்று காக்கை போலே கண்டவிடமெங்கும் பரந்துதிரியாதே நிலைகொள்ள வேண்டியிருந்தாயாகில் என்றுமாம். (ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா) ஸ்தாநம்-ஸமஸ்தாநம். அதாவது:- சதுரங்கமான பரிகரமும் நீயும் கோப்புக்குலையாமல் இருக்கவேண்டியிருந்தாயாகில் என்றுமாம். (ஸ்தாநம் பரீபஸ்தா) ஸ்தாநம்-அதிஷ்டாநம் மாய், ஸ்வாம்யமாத்யஸுஹ்ருத்தகோஸாதியாகிற ப்ரஹஸ்தாதி மந்த்ரிவர்க்கமும், சும்பகர்ணேந்த்ரஜித் ப்ரமுகரான ப்ராத்ருபுத்ராதிவர்க்கமும், தேடிப்படைத்த அர்த்தமும், இது நெடுங்காலம் குடியாக்கின படைவீடுமாகிற இவ்வதிஷ்டாநம் குலையாமலிருக்க வேண்டியிருந்தாயாகில் என்றுமாம். ‘படைவீடும் அதிஷ்டாநமும் பார்த்திருக்கிறேனே; வேறே

கிலும் நன்றாகச் சுற்றிப்பார்த்துவிட்டு ராமனையே சரணடைந்தான்” [ரா-ஸு38-33] என்று காகாசுரனைப்போலே கண்டகண்ட இடமெல்லாம் பறந்து திரியாமல் நிலைநிற்க வேண்டியிருந்தாயாகில் என்பது இரண்டாவது பொருள், 3. (கட்டுக்கோப்பை வேண்டியிருப்பவராய்) ஸ்தாநமென்று ஸம்ஸ்தானத்தையும் குறிக்கும். ரதகஜ துரகபதாதி(தேர் யானை குதிரை காலாள்) களாகிற நாலு அங்க முடைய உன் லேனையும் நீயும் இப்போதுள்ளபடியே கட்டுக் கோப்புக் குலையாமல் இருக்கவேண்டியிருந்தாயாகில் என்று மூன்றாவது பொருள். 4. (அதிஷ்டானத்தை வேண்டியிருந்தாயாகில்) ஸ்தானமென்று அதிஷ்டானத்தையும்-(ஆச்ரயத்தையும்)-குறிக்கும். ‘ஸ்தாநம் ஸ்யாதூர்யே ஸ்திதேன’ என்று வைஜயந்தி. ஆச்ரயமாவது-இவனுடைய ராஜ்யம். ஸ்வாம்யமாத்ய ஸுஹ்ருத்தகோச ராஷ்ட்ர துர்க்குபுலாநி ச ராஜ்யாங்கூாநி” [அமர 2-8-17] [அரசன் மந்திரி, நண்பர்கள், பொக்கிஷம், அரண்கள், லேனைகள் ஆகியவை ராஜ்யத்தின் அங்கங்கள்] என்கிறபடியே உனக்கு ஆச்ரயமான ராஜ்யத்தின் அங்கங்களான ப்ரஹஸ்தன் முதலான மந்திரிமார் குழுவும், தம்பி சும்பகர்ணன், பிள்ளை இந்திரஜித் முதலானோடங்கிய ஸுஹ்ருத்வர்க்கமும், நீ தேடிச்சேர்த்த பொருள்களைக் கொண்ட பொக்கிஷமும், இவ்வளவு காலம் ஆண்டு வந்த தேசமும், அரண்களும், லேனையுமாகிற அதிஷ்டாநம் அழியாமலிருக்க வேண்டியிருந்தாயாகில் என்று நாலாவது பொருள். “ராஜதானியும் அதிஷ்டானமும் வேறேரிடத்தில் பார்த்து வைத்திருக்கிறேன்; இது அழிந்தால்

ஓரிடத்தில் போயிருக்கிறேன்' என்ன,—(ஸ்தானம் பரீபஸ்தா) பரித: ஸ்தானமீபஸ்தா. “रसातलं वा प्रविशेत्पातालं वापि रावणः। पितामहसकाशं वा न मे जीवन् हि मोक्षयते ॥” (ரஸாதலம் வா ப்ரவிஸேத பாதாளம் வாபி ராவண: | பிதாமஹஸகாஸம் வா ந மே ஜீவந் ஹி மோக்ஷயதே ॥) என்று பூமிதன்னிலும் மலைமுழை(ஞ்)சுகளிலே போகவுமாம்; உனக்கு ஐநம்பூமியான பாதாளத்திலே போகிலுமாம். உன்னை இப்படி வரம்தந்து வாழ்வித்த ப்ரஹ்மலோகத்திலே போகிலுமாம்; அவ்வோ இடங்களில் உனக்கு உயிர்கொண்டு நிற்கவொண்ணாது; சுற்றிலேபோய் இருக்கப் பார்த்தாயாகிலும் அவர் உறவாக வேணுங்காண்!

‘ப்ரஸித்த ஸ்தலங்களிலே போயிருக்கிற போதன்றே அவர் வேண்டுவது; அஜ்ஞாதவாஸமாக ஓரிடத்திலே மறைய விருக்கிறேன்’ என்ன,—(வதமரிச்சதா) உன்னை உயிரோடே விடிலன்றே நீ ஒளித்திருப்பது; அப்படி சாகாமலிருக்கைக்கு வேண்டியிருந்தாயாகிலும் அவரைப்பற்றவேணும்; (வத

அங்கு போயிருக்கிறேன்” என்ன,—(எவ்விடத்திலும் ஸ்தானத்தை வேண்டியிருப்பவனும்) ‘பரி’ என்னும் உபஸர்க்க ஸ்வாஸ்யத் தாலே நாற்புறத்திலும் நீ எங்கு ஸ்தானத்தை வேண்டியிருந்தாயாகிலும் என்று பொருள்படுகிறது. “ராவணன் ரஸாதலத்துக்கோ, பாதாளத்துக்கோ, பிரமணிடமோ சென்றபோதிலும், என்னால் உயிரோடு விடப்படமாட்டான்” [ரா-யு 19-20] என்கிறபடியே, பூமி யிலே மலைக்குறைகளிலே போய் ஒளிந்து கொண்டாலும், உனக்குப் பிறப்பிடமான பாதாளமடைந்தாலும், இப்படி வரந்தந்து உன்னை வாழவைத்த பிரமனுடைய உலகு சென்றாலும் அந்தந்த இடங்களில் உன்னால் உயிரோடு நிற்கமுடியாது. நாற்புறமும் போய் வாழ நினைத்தாலும் அவரோடு நட்புக்கொண்டே தீரவேண்டும்.

“பலருமறிந்த இடங்களிலே போய் வாழ்ந்தாலன்றே அவரோடு நட்புக்கொள்ளவேண்டும், ஒருவருமறியாமல் ஓரிடத்திலே மறைந்து வாழ்ந்துகொள்கிறேன்” என்ன,—(சாவை விரும்பாமலிப்பவனும்) உன்னை உயிரோடுவிட்டாலன்றே நீ ஒளிந்துகொண்டு இருப்பது- அவ்விதம் உயிரோடுவாழவேண்டுமென்றாலும் அவரை சரணமடையவேண்டும். (கொலைச்சாவை விரும்பாமலிருந்தாயாகில்)

மரிச்சதா) ஒரு வ்யாத்யாதிசுகளால் பிறக்கிற மரணமொழிய, ஒரு ஸத்ருபலத்தினாலே புகுந்து தலையறுப்புண்டாய் என்கிற பரிபவம் வாராதேயொழிய வேண்டியிருந்தாயாகில் என்று மாம். 'வீரனுக்கு ஸத்ருவின் கையில் படுகையன்றோ தரம்' என்கிறாயாகில்.—(கோரம் வதமரிச்சதா) நாட்டாரைப் போலே சாமாறு சாம்போதும் அவரைப் பற்றவேணுங் காண்! (கோரம் வதம்) உன்னைக் கொல்லும்போதும் எளிதாக விடுவரோ? ஆளை வரவிட்டு நிலைநாட்டி, அந்த தூதனைக் கொண்டு தறைக்கீடாகத் தோப்பை முறித்து, உன் பசலைத் திருகி, உன் ஓலக்கத்திலே மதியாதே புகுந்து, தன் நாயன் பெருமையையும் உன் தாழ்மையையும் சொல்லி, உன் படை வீடு பொறியும் புகையுமெழும்படி சுட்டுக்கரிக்கூடாக்கி, மீண்டு வந்து விசேஷம் சொல்லும்படி பண்ணி, அந்த பரிசுரத்தையுடைத்து, காண்பாரைக் காண்பித்துக்கொண்டு, உன் ஆழிய நெஞ்சிலே கல்லிட்டாற்போலே, உனக்கு நீர்ச்

வியாதி முதலானவற்றால் ஏற்படும் மரணத்தைத் தவிர, 'ஓர் எதிரி பலாத்காரமாக உன்னூரில் புகுந்து, அவனாலே தலையறுப்புண்டாய்' என்கிற அவமானம் வராமலிருக்கவேண்டியிருந்தாயாகில் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். 'வீரனுக்கு, எதிரியை சரணமடைவதைவிட அவன்கையால் இறப்பதே மேலன்றோ' என்று சொன்னாயாகில்,—(கோரமான கொலைச்சாவை விரும்பாதவனான) உலகத்தவரைப் போலே சாகுங்காலத்தில் சாகவேண்டியிருந்தாயாகிலும் அவரை சரணம் பற்றவேணும். (கோரமான கொலைச்சாவை) உன்னைக் கொல்லும்போது எளிதில் கொன்றுவிடுவரோ? தன் தூதனை உன் ஊருக்கு வரச்செய்து நிலைநிறுத்தி, அந்த தூதனைக் கொண்டு உன் அசோக வனத்தோப்பைத் தரைமட்டமாகச் சாய்த்து, உன் பிள்ளை அகூயகுமாரனைக் கொன்று, உன் ஸபையிலே உன்னைப் பொருட்படுத்தாமல் புகுந்து, தன் ஸ்வாமியான ராமபிரான் பெருமையையும் உன் சிறுமையையும் சொல்லி, உன் நகரம் தீப்பொறியும் புகையும் எழும்படி அதைச் சுட்டுக் கரியாக்கி, அந்த தூதன் திரும்பித் தன்னிடம் வந்து சேதிசொல்லும்படி செய்து, அளவற்ற வாநர லேசையை உடையவனாய், 'ராமபிரானைக் காணவேணும்' என்னும் ஆசையுடைய உன் தம்பிக்குத் தன்னைக்காட்டிக்கொண்டு, ஆழமான

சிறையான கடலிலே கல்விட்டடைத்துப் பெருவழி யாக்கி, குரங்குகளைக் கால்நடையே அக்கரைப்படுத்தி, உன் படைவீட்டை அடைமதிள் படுத்தி. நீ ஆண்ட பரி கரமடைய வெறுந்தறையாக்கி, உன் உறவு முறையாரை மூக்கையறுப்பது தோளைத்துணிப்பது காலைத்தறிப்பது தலையைறுப்பதாய், பனங்கனி உதிர்த்தாற்போலே உன் தலைகளை உதிர்ப்பது தோள்களைக் கழிப்பது உடலைத் துளைப்பது இவ்வதிரக்கு(கூ)றையை உன் பெண்டுகளுக்குக் காட்டுவதாக “गच्छ” (कृश्च्य) என்று விட்டடிப்பதாய், இப்படி சித்ரவதம் பண்ணிக்காண் உன்னை அவர் கொல்லுவது. இப்படிக்குக் கொடுங்கொலை வேண்டிற்றிலையாகில் அவரைப் பற்று என்றாகவுமாம்.

இவர் வெறுத்த மனிதர் இதற்கு முன் இப்படிப்பட்டா ருண்டோ என்ன.—(த்வயா) இப்படி வேறொருவர் இத்தனை அபராதம் பண்ணினாருமில்லை; இப்படி பட்டவர்களுமில்லை;

உன் நெஞ்சிலே கல்லை இட்டதுபோலே உனக்கு நீ ரா லா ன அரணு கடலிலே கல்லையிட்டு அணைகட்டிப் பெரியவழியை ஏற் படுத்தி, குரங்குகளைக் கால்நடையாக நடந்துவரச்செய்து, உன்னு டைய இலங்கைமாநகரத்தின் மதிட்கதவுகளை மூடும்படி செய்து, நீ ஆண்ட செல்வத்தையெல்லாம் தறையட்டமாக்கி, உன் உறவி னரை மூக்கையறுத்து, தோளைவெட்டி, காலைத்துண்டாக்கி, தலையை அறுத்து, பனங்கனியை உதிர்ப்பதுபோலே உன் தலைகளை உதிர்த்து, தோள்களை வெட்டி, உடலைத்துளைத்து, உன் ரக்த சேஷத்தை (ரத்தம் தோய்ந்த வஸ்திரத்தை) உன் மனைவிகளுக்குக் காட்டுவதற்காக “போ; அனுமதிக்கிறேன்” [ரா-யு59-143] என்று விட்டுவிடுவதும் செய்து இம்மாதிரியாகச் சித்திரவதை செய் தன்றோ உன்னை அவர் கொல்லப்போகிறார். இப்படி கொடிய கொலைச்சாவை விரும்பாமலிருந்தாயாகில் அவரை சரணம் பற்று என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்.

‘ராமபிரானால், வெறுக்கப்பெற்ற மனிதன் இதற்கு முன் இப் படிப்பாடுபட்டதுண்டோ?’ என்ன,— (உன்னால்) இப்படி வேறொ ருவர் உன்னைப்போலே இவ்வளவு அபசாரப்பட்டதுமில்லை; அதனா

ஆததாயியாய், அஸஹ்யாபசாரம் பண்ணிச் சித்ரவதப்ராப்த னான உனக்கு இத்தனையும் வேணும். (ஸ்தாநம் பரீப்ஸதா வதஞ்சாநிச்சதா த்வயா) நீ இருக்குமாறு இருக்கும்போதும் அவர்வேணும்; நீ சாமாறு சாம்போதும் அவர் வேணும்.

அ வ ர் தா ம் இங்கே ஸந்நிஹிதராகவேண்டாவோ?—
என்ன. (அஸௌ) இந்தா இங்கே (இத்தால் இங்கே) நிற
கிரூர் என்கிரூள். (அஸௌ) “ராமமேவானுபயதி” (ராமமேவாநு
பச்யதி) என்றும், “ராமேதி ராமேதி சदैவ் வுஹ்ய விசிந்ய” (ராமேதி
ராமேதி ஸதையப்யுத்த்யா விசிந்ய) என்றும் எப்போதும்
பெருமானையே பூரவிக்കையாலே உருவெளிப் பாடாய் த்
தனக்கு எப்பொழும் ஸந்நிஹிதராயிருக்கையாலே ‘இவர்’
என்று காட்டுகிரூள். இவனுக்கு இதுக்குமுன் அவரோடு
வாஸநையில்லாமையாலும், ஸ்நேஹபூர்வாநுத்த்யாநமில்லா
மையாலும், அந்யபரணாகையாலும் தோற்றத்திதே. ப்ரதிகூல

லேயே இப்படிப் பாடுபட்டவருமில்லை. மஹாபாபியாய், பொறுக்க
வொண்ணாத அபசாரம் செய்து, சித்திரவதை செய்யத்தகுந்தவனான
உனக்கே இவ்வளவும் தகும். (இருப்பிடத்தை வேண்டியிருப்பவனாய்,
சாவை விரும்பாதவனான உன்னால்) நீ இப்போதிருப்பதுபோல்
இருக்கவேண்டுமென்றாலும் அவரைப் பற்றவேணும்; உலகத்தார்
சாவதுபோல் சாகவேண்டுமென்றாலும் அவரைப் பற்றவேணும்.

‘நான் அவரைப் பற்றுவதற்கு அவர் அருகிலிருக்கவேண்
டாமோ?’ என்று கருத்தாகக்கொண்டு சொல்லுகிரூள்,—(இவர்)
‘இதோ! இங்கே நிற்கிரூர்’ என்கிரூள். (இவர்) ‘ராமனையேபார்த்துக்
கொண்டிருக்கிரூள் பிராட்டி’ [ரா-ஸு 16-25] என்றும், ‘ராம ராம!
என்று எப்போதும் புத்தியினாலே நினைத்து’ [ரா-ஸு 32-11] என்
றும் எப்போதும் ராமபிரானையே தியானிக்கையாலே பூவநாப்ரகர்
ஷத்தாலே உருவெளித்தோற்றமுண்டாகித் தனக்கு எப்போதும்
அருகிலேயே இருக்கையாலே ‘இவர்’ என்று கையாலே காட்டு
கிரூள். ராவணனுக்கு இதுவரையில் அவரோடு பழக்கமில்லாமையாலும்,
‘யாலும், “ஸ்நேஹபூர்வமநுத்த்யாநம்புக்திரித்யபித்யதே” [லைங்கம்]
[அன்போடு தியானிப்பதே பக்தியெனப்படுகிறது] என்கிற பக்தியில்
லாமையாலும், இதரவிஷயங்களில் ஈடுபட்டிருப்பவனாகையாலும்

ஊன மாரீசனுக்குட்பட வாஸரையுண்டாகையாலே, “**वृक्षे वृक्षे हि पश्यामि**” (வ்ருக்ஷே வ்ருக்ஷே ஹி பச் பாயி) என்று பார்த்த பார்த்த இடமெங்கும் பெருமாளாய்த் தோற்றிற்றிறே. ராவணன் தானும் பூசலிலே வாஸரைபண்ணின பின்பு திருச் சரங்கள் நெஞ்சிலே பட்டு, “**सरन् राघववाणानां**” (ஸ்மரந் ராக, வபா₃ணாநாம்) என்று நினைத்துக்கொண்டு பட்டானிறே. (அ டெ ஸ ள) ஸந்நிஹிததே₃ஸுவர்த்தமாந காலஸம்பூ₃ந்தி₃யைய யிறே “அயம்” என்பது. இங்கு புத்தியில் அதூ₃ரக்வத்தாலும், தேசகாலவிப்ரகர்ஷத்தாலும், அதூ₃ரவிப்ரகர்ஷவாசியான அத₃ (அ₃டி) ச்சப்தத்தாலே சொல்லுகிறாள். (அடெஸ) “**अस्या देव्या मनस्तस्मिन् तस्य चास्यां प्रतिष्ठितम्**” (அஸ்யா தே₃வ்யா மஸ்தஸ்தஸ்தமிந் தஸ்யசாஸ்யாம் ப்ரதிஸ்தி₃தும்) என்றும், “உன்னைக் கொண்டு என்னுள் வைத்தேன் என்னையும் உன்னிலிட்டேன்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே இருவர் திருவுள்ளமும் இருவர்பக்கவிலே தட்டுமாறிக்கிடக்கையாலே, பிராட்டிக்கு ஒருபோகியாகத் தோற்றக் குறையில்லையிறே.

தோற்றுகின்றே. எதிரியான மாரீசனுக்குங்கூட ராமபிரானேடு பழக்கமிருந்தபடியாலே “மரங்கள்தோறும் ராமனைப் பார்க்கிறேன்” [ரா-ஆ₃9-14] என்று பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம். ராமபிரானுய்த் தோற்றிற்றன்றே. இந்த ராவணனும் சண்டையிலே ராமபிரானேடு பழக்கமேற்பட்டபின்பு அவருடைய அம்புகள் நெஞ்சிலே பட்டு, “**राकवखुदय पाणङ्कजा निனைत्तुवருந்தினு** ராவணன்” [ரா-யு₃60-3] என்று நினைத்து நினைத்துப் பாடுபட்டானன்றே. (உவர்) அருகிலிருக்கும் தேசத்திலும், நிகழ்காலத்தினுமுள்ளவரை ‘இவர்’ என்னலாம். இங்கு பிராட்டியின் நினைவுக்கு அருகிலிருப்பவராகையாலும், தேசகாலங்களில் மிகவும் தூரஸ்தராயிருக்கையாலும் மிகவும் தூரமுமில்லாமல், மிகவும் அருகிலுமில்லாமலிருப்பவரைச் சொல்லும் ‘உவர்’ என்ற சொல்போன்ற அத, ச்சப்தத்தாலே ராமபிரானைச் சொல்லுகிறாள் பிராட்டி. (இவர்) “இந்த தேவியின் மனம் அவரிடமும், அவருடைய மனம் இவளிடமும் நிலைநிற்கிறது” [ரா-ஸு 15-52] என்றும், “உன்னைக்கொண்டென்னுள் வைத்தேன் என்னையும் உன்னிலிட்டேன்” [பெரியாழ் திரு 5-4-8] என்றும் சொல்லுகிறபடியே இருவர் திருவுள்ளமும் மற்றவர் பக்கம் பரஸ்பரம்

‘ஆஸந்நராக்கி அவரைப் பெறும்போது நான் பண்ணின விரோதங்களை நினைத்து விக்குதராயிருக்கிறவர் என்னைக் கைக்கொள்ளுவரோ?’ என்ன.-(புருஷர்ஷப:) செய்தார் செய்த குற்றங்களை நினைத்திருக்குமவரல்லர்; பிழையறியாத பெருமான் காண்! (புருஷர்ஷப:) “अविज्ञाता” (அவிஜ்ஞாதா) என்றும், “न स्मरत्यपकाराणां शतमप्यात्मवत्तया” (நஸ்மரத்யபகாராணாம் ஸதமப்யாத்மவத்தயா) என்றும், “अपराधानभिज्ञस्सन् सदैव कुरुते द्यौ” (அபராதநாபிஜ்ஞ: ஸந்ஸதைவக்ருதேத்யாம்) என்றும் கவிபாட்டுக்கொண்டவர்காண்! (புருஷர்ஷப:) பிழையறியாத வளவேயல்ல; “दोषो यद्यपि तस्य स्यात्” (தோஷோயத்யபிதஸ்யஸ்யாத்) என்றும், “குன்றனைய குற்றஞ்செயினும்” என்றும் *செய்த குற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளும்படியான உத்தம புருஷர்காண்! (புருஷர்ஷப:) “यदि वा रावणः स्वयम्” (யதிவா ராவண: சுவம்) (யதிவா

மாறிக்கிடக்கையாலே பிராட்டி ஏகபோகமாக ராமபிரானைக் காணக்குறையில்லையன்றே.

‘அவரை அருகில் வரச்செய்து, நட்பைப்பெற முயலும்போதும், நான் செய்த பூர்வாபஹாரம் முதலிய விரோதங்களை எண்ணிக் கோபங்கொண்டிருக்கும்ராமபிரான்என்னை அங்கீகரிப்பரோ’ என்ன, -(புருஷர்தலைவர்) தீங்குபுரிந்தவர்கள் செய்த தீங்குகளை நினைத்துக் கொண்டிருக்கும் ஸாமான்ய புருஷனன்றுகாண்! பிழையறியாத பெருமாளாகையாலே புருஷர்தலைவர்காண்! (புருஷர்தலைவர்) “(குற்றங்களை) அறியாதவர்” [விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம்] என்றும், “நெஞ்சையடக்கினவராகையாலே நூற்றுக்கணக்கான அபகாரங்களையும் நினைக்கமாட்டார் ராமபிரான்” [ரா-அ 1-11] என்றும், “குற்றங்களைக் காணாதவராயிருந்துகொண்டு எப்போதும் கருணைபுரிகிருர்” [] என்றும் கவிபாடும்படியிருப்பவர்காண்! (புருஷோத்தமர்) பிழையனை அறியாமலிருப்பது மாத்திரமன்று; “அவனுக்கு தோஷமிருந்தாலும் மிக நன்று” [ரா-யு 18-3] என்றும். “குன்றனைய குற்றம் செயினும் குணங்கொள்ளும்” |முதல்திருவ-11] என்றும், “செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள் ஞாலநாதனே” [திருச்சந்த-111] என்றும் சொல்லுகிறபடியே செய்த குற்றங்களையும் நன்மைகளாகவே கொள்ளும்படியான உத்தமபுருஷர்காண்! பிழையறிவுமவன் அதமன்; பிழையறியாதவன் மத்யமன்; பிழையை நன்மையாகக் கொள்ளும்வன், புருஷர்

ராவண: ஸ்வயம்) என்றும், “गच्छानुजानामि” (கூச்சுநூஜானாமி) என்றும், ப்ரதிகூலதசையிலேயகப்பட உன்னை ரக்ஷிக்கைக்கு அழைத்துவிடுவது போகவிடுவதாகப் புகுகிறவர். நீயும் அநுகூலித்தால் விடுவரோ? (புருஷர்ஷப:) நீ புருஷர்களில் அகமனாயிருக்குமாபோலேகாண் அவரும் புருஷர்களில் உத்தமராயிருக்கும்படி. (புருஷர்ஷப:) “புருஷோத்தம:” என்ற படி; அதமனாகிரூன். செய்த குற்றத்தை நினைத்திருக்குமவன்; மத்யமனாகிரூன் குற்றத்தை நாளோட்டத்தோடே பொறுக்குமவன்; உத்தமனாகிரூன். குற்றங்காண்பானேன் மறப்பானேன் என்று முதலுக்குக் காணாதவன். (புருஷர்ஷப:) இப்படி அநுகூலியாதபக்ஷத்தில் அவருடைய சார்ங்க வ்யாபாரத்தாலே உனக்கு வ்யாபாதம் என்று நினைத்திரு. (புருஷர்ஷப:) அவருடைய கொம்பாலே உனக்குக் கொலை யென்று நினைத்திரு.

கள் அனைவரைக்காட்டிலும் உத்தமனாயிருப்பவன். (புருஷர்தலைவர்) “ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும் அழைத்துவா” [ரா-யு 18-35] என்றும், “போய்வா; அனுமதிக்கிறேன்” [ரா-யு 59-143] என்றும், நீ எதிரியாயிருக்கும்போதும் உன்னை ரக்ஷிப்பதற்கு ஆள் விட்டு அழைத்துவரச்சொல்லுவது, ‘இனியேனும் திருந்துவானே’ என்னும் நோயாசையாலே போகவிடுவது முதலியன செய்யப்போகிறவர் நீயும் அநுகூலனானால் விட்டுவிடுவரோ? (புருஷோத்தமன்) நீ புருஷர்களில் தாழ்ந்தவனாயிருப்பதுபோலேகாண் அவர் புருஷர்களில் சிறந்தவராயிருக்கும்படி. (புருஷர்தலைவர்) புருஷோத்தமர் என்றபடி. செய்த குற்றத்தை நினைத்திருப்பவன் அதமனாகிரூன்; குற்றத்தை நாள் செல்லச்செல்லப் பொறுக்குமவன் மத்யமன்; ‘குற்றமிருப்பதைக் கண்டுவிட்டுப் பிறகு அதை மறப்பதில் என்ன பெருமை?’ என்று நினைத்துக்குற்றத்தையே காணாமலிருப்பவன் உத்தமன். (புருடரேறு)புருஷரில் காளைபோன்றவர்; இப்படி நீ அவருக்கு அநுகூலனாகாவிடில் காளையான அவருடைய சார்ங்கவ்யாபாரத்தாலே-(1. சார்ங்கவில்லின் செயல் திறமையாலே. 2. சிருங்கமெனப்படும் கொம்பின் செயல் திறமையாலே) உனக்குச் சாவு ஏற்படும் என்று நினைத்திரு. (புருடரேறு) அவருடைய கொம்பாலே-(1.மாட்டுக் கொம்பு; 2. வில்)-உனக்கு மரணமேற்படும் என்று நினைத்திரு.

இத்தால், இவனுக்கு இப்படி உபதேசும்பண்ணும் படியான பிராட்டியினுடைய நீர்மையின் ஏற்றமும், இப்படிப்பட்ட இந்த நீர்மையைக் கைதப்பும்படியான ராவணனுடைய பாபப்ராசர்யமும் சொல்லிற்றாயிற்று.

ஸுந்தரகாண்டம் 21-வது ஸர்க்கம் 9-வது ச்லோகம்

इह सन्तो न वा सन्ति सतो वा नानुवर्तसे।

तथाहि विपरीता ते बुद्धिराचारवर्जिता॥

இஹ ஸந்தோ ந வா ஸந்தி ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே |
தத்யாஹி விபரீதா தே புத்திராசாரவரஜிதா ||

பதவுரை:—இஹ—இந்த இலங்கையில், ஸந்த:—நல்லோர்கள், ந—இல்லையோ? வா—அல்லது, ஸந்தி—இருக்கிறார்களோ? ஸதோ வா ந அநுவர்த்தஸே—இருக்கும் நல்லோர்களைத்தான் நீ அநுவர்த்திப்பதில்லையோ? தத்யாஹி—ஏனெனில், தே—உன்னுடைய, புத்திரா:—அறிவு, விபரீதா—சாஸ்திரமுறைக்கு மாறுபட்டதாகவும், ஆசாரவரஜிதா—நன்னடத்தையோடு கூடியிராததாயும் இருக்கிறது.

அவதாரிகை:—பிராட்டி, ராவணன் தன்னை நோக்கிப் பிதற்றின பரப்பைக்கேட்டு, கோபக்ருபைகள் பிறந்து, ஹிதஞ்சொன்னால் மீண்டானாகில் 'அங்கில் ஆகாதென்று விலக்குவாரில்லையோ? அவர்கள் இரங்கும்படி அநுவர்த்தி

இந்த ச்லோகத்தால் இவனுக்கு இப்படி உபதேசம் செய்யும்படியான பிராட்டியின் கருணைப்பெருமையும், இப்படிப்பட்ட இக்கருணையாலும் கரையேற்றமுடியாதபடி கைதவறிப்போம்படியான ராவணனுடைய பாவமிகுதியும் சொல்லிற்றாயிற்று

அவதாரிகை:—சீதாபிராட்டியார், ராவணன் தன்னைக் குறித்துப் பிதற்றின பெரும்பிதற்றலைக்கேட்டுக் கோபமும் கருணையும் பிறந்து, இவனுக்கு நன்மை சொன்னால் மீளுவதே' என்று நினைத்து, "உன் ஊரில நீ செய்யும் தீச்செயலைத் தவறென்று தடுப்பாரில்லையோ? அல்லது நீதான் அவர்கள் உன்மேல் கிருபையுரியும்படி அவர்

யாயோ! அப்படியிருந்ததுகாண் உன் புத்தியும் அநுஷ்டாநமும்” என்கிறார்.

வ்யா:—(இஹ) நல்லமனிதர் நடையாடாதபடி ராக்ஷஸ பூயிஷ்ட்யமான இந்த தேசத்திலே. (இஹ) பள்ளரும் பறையருமாய்ப் பத்துக்கோடி ப்ரஜாவர்க்கம் நடையாடுகிற இத்தேசத்தில். (இஹ) உட்படை வீடும், புறப்படைவீடும் படங்கும் பாளையமுமாய்ப் பெரும் பரப்பான இத்தேசத்தில். (இஹ) உண்பாரும் உடுப்பாரும் பூசவாரும் முடிப்பாரும் நல்லது தீயது அறிந்திருக்கிற இத்தேசத்தில். (இஹ) “अग्निं होवाञ्च वेदाञ्च राक्षसानां गृहे गृहे” (அக்ஷுநிஹோத்ராச்ச வேத்யாச்ச ராக்ஷஸாநாம் க்ஷுருஹே க்ஷுருஹே) என்றும், “शुभाव ब्रह्मचोर्वाञ्च विरात्रे ब्रह्मरक्षसाम्” (சுச்ராவ ப்ரஹ்மகேஷ்யாம்ச்ச விராத்ரே ப்ரஹ்மரக்ஷஸாம்) என்றும் ஒதுவார் ஒத்துச் சொல்லுவாராய் வேதவைதிகமர்யாதை நடத்துகிறதாக பாவிக்கிற

களுக்கு சுச்ருஷை செய்வதில்லையோ? அப்படியன்றோ இருந்தது உன் அறிவும் ஆசாரமும்” என்கிறார்,

வ்யா—(இங்கு) நல்லமனிதர் வாழமுடியாதபடி அரக்கர் மிகுந்த இந்த தேசத்தில். (இங்கு) பள்ளரும் பறையரும்போலே மிகத்தாழ்ந்தவர் பத்து கோடி குடிகள் வாழ்கிற இந்த தேசத்தில். (இங்கு) நகரத்தின் உள்ளிருக்கும் ஆயுதசாலகளும், வெளியிலிருக்கும் ஆயுதசாலைகளும், சேனைக் கூடாரமும், சேனையுமாய்ப் பெரிய பரப்பையுடைய இந்த தேசத்தில். [கீழ் மூன்று பொருள்களும் இஹ ஸந்தோ ந’ (இங்கு நல்லார் இல்லையா?) என்ற கேள்விக்கு அனுகுணமானவை. மேல் நான்கு பொருள்களும் ‘வாஸந்தி’ (அல்லது இருக்கிறார்களா) என்றதற்கு அனுகுணமானவை.] (இங்கு) உணவு உண்பவரும், உடை உடுப்பவரும், பூச்சுப் பூசவாரும், பூமுடிப்பாருமாக நன்மை தீமை அறிந்திருக்கிற இந்த தேசத்தில். (இங்கு) “அரக்கர்களின் வீடுதோறும் அக்ஷிஹோத்ராநுஷ்டானமும் வேதகோஷமும் காணப்பட்டது” [] என்றும், “அரக்கர்களில் அந்தணராயிருப்பவருடைய வேதகோஷங்களையும் ஹனுமான் கேட்டான்” [ரா-ஸு18-2] என்றும் வேதம் ஒதுவாரும் ஒதுவிப்பாருமாய் வேதவைதிகவரம்பு தவருமலிருப்பதாக வெளிக்காட்டுகிற இந்த

இத்தேசத்தில். (இஹ) “तपस्सन्तापलब्धस्ते सीयं धर्मपरिग्रहः” (தபஸ்ஸந்தாபலப்த்யுத்ஸந்தே ஸாயம் தூர்மபரிக்ரஹ:) என்றும். “प्राप्तं धर्मफलं तावद्भवता” (ப்ராப்தம் தூர்மப்யலம் தாவத்ய ப்யவதா) என்றும் தபஸ்ஸந்தப்தபலமும் அறிந்து நடத்துகிற இத்தேசத்தில். (இஹ) ராஜாக்களும் மந்த்ரிகளும், புரோஹிதரும் சடங்கிகளும், பட்டர்களும் ஸிஷ்டர்களுமாய்ப் பாரிப்புண்டான இத்தேசத்திலே.

இப்பாரிப்புக்கு இப்போது வந்த குறையென்? என்னில்: (ஸந்தோந) பதர்க்குடு உண்டத்தனைபோக்கி, ஸாரபூதரைக் கண்டிலோமே. (ஸந்தோந) பரநர்த்தபரரான ப்ரஹஸ்த தூம்ராஶு வஜ்ரதம்ஷ்ட்ர ப்ரமுகூரான அஸத்துக் களைக் கண்டோமித்தனை. பரஹிதபரராய், ஸத்தையையுண்டாக்குகிற ஸத்துக்களைக் கண்டிலோம். (ஸந்தோந ஸந்தி) “अस्ति ब्रह्मेति चेद्देद सन्तमेनं तता विदुः” (அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத்ய வேத்ய ஸந்தமேநம் ததோ விது:) என்று பகவத்ய்ஞானத்தாலே தாங்களும் உளராய் பிறரையும் உண்டாக்குமவர்கள்

தேசத்தில். (இங்கு) “தர்மபலம் நீ தவம்புரிந்ததால் கிடைத்தது” [ரா-ஸு 51-25] என்றும், “தர்மத்தின் பலனே (இந்த லங்காராஜ்ய ரூபத்தில்) உன்றால் அடையப்பட்டிருக்கிறது” [ரா-ஸு51-29] என்றும் தவம்புரிவதின் பலனறிந்து அநுஷ்டிக்கிற இந்த தேசத்தில். (இங்கு) அரசர்களும், மந்த்ரிகளும், புரோஹிதரும், கர்மாநுஷ்டான பரரும், பூஜகர்களும், ஆசாரசீலருமாய்ப் பெருமைபெற்றிருக்கும் இந்த தேசத்தில்.

‘இந்தப் பெருமைக்கு இப்போது என்னகுறை வந்தது?’ என்னில்: (நல்லோர் இல்லையா?) பதர்க்கூட்டம்போலே ஸாரமில்லாத அறிவிலிகளைக் கண்டோமேயொழிய அறிவுடையாரைக் காணவில்லையே. (நல்லோர் இல்லை) பிறர்க்கு இடர் விளைக்கும் பிரஹஸ்தன், தூம்ராஶுன், வஜ்ரதம்ஷ்ட்ரன் முதலான தீயவர்களைக் கண்டோமேயொழியப் பிறர்க்கு நன்மை விளைப்பாராய் உய்வளிக்கின்ற உயர்ந்தோரைக் காணவில்லை. (உள்ளவர் இல்லை) “ப்ரஹ்ம ஜ்ஞானம் இருந்ததாகில் அவனை நல்லோன் [இருப்பவன்] என்று அறிகிறார்கள்” [தை-ஆந-6] என்று பரம்பொருளறிவாலே தாங்

இல்லையாயிருந்தது. (ஸந்தோ ௩) ஒரு ஸத்து உண்டானால், “त्वां तु धिक्कुलपांसनम्” (தவாம் து திக் குலபாம்ஸநம்) என் றெண்ணித் தள்ளிக் கதவையடைப்பார்களே? பலருண் டாகிவிடே ஈடேறலாவது; அப்படிக்குப் பலர் இல்லையா யிருந்தது. “तं सन्तः श्रोतुमर्हन्ति सदसद्व्यक्तिहेतवः” (தம் ஸந்த: ச்ரோதுமர்ஹந்தி ஸத்யஸத், வ்யக்தி ஹேதவ:) ஸாராஸார விவேகிகள் இல்லையோ?

சிறிது நிரூபியா “வா” என்று பூர்வபக்ஷத்தை வ்யா வர்த்திப்பிக்கிறாள். (வா) இல்லையென்னவொண்ணாது.

இல்லையென்னவொண்ணாதாகில் சொல்லும்படியென்? என்னில் (ஸந்தி) உண்டே. (ஸந்தி) இப்படைவீட்டியே இத்தனை விஜயஸம்பத் புத்ராதி ஸம்ருத்தியுண்டாகையாலே இதுக்கடியான தர்மாநுஷ்டாநமும், அதுக்கு உபதேஷ்

களும் வாழ்வுபெற்றுப் பிறரையும் வாழவைக்கும்வர்கள் இல்லையா யிருந்தது. (நல்லோர் இல்லையோ) விபீஷணனைப்போல் நல்லானான ஒருவனிருந்தால், “குலத்தைக் கெடுக்கும் கோடரிக்காம்பான நீ ஓழிந்துபோ” [ரா-யு 16-15] என்று நினைத்து அவனை வெளியே தள்ளிக் கதவை மூடிவிடுவார்களோ இங்குள்ளார்? (இருக்கிறார்களல்லவோ) ‘ந ஸந்தி’ என்கிற பன்மையாலே, ‘நல்லோர் பலர் இருந்தாலன்றோ ஈடேறலாம்; அப்படி பலர் இலராயிருந்தது’ என் னும் கருத்து தோற்றுகிறது. “அந்த ரகுவம்ச காவியத்தை குண தோஷங்களை வெளிப்படுத்தும் ஸத்துக்கள் கேட்டவேணும்” [ரகு வம்சம் 1-10] என்கிறவிடத்திலும் ‘ஸத்துக்கள்’ என்று பன்மையாக வன்றோ சொல்லப்பட்டது. நன்மை தீ மையறிவார் பலர் இலரோ என்கை.

‘நல்லோர்கள் இல்லையா’ என்றபின் சிறிது ஆலோசித்தவுடன் ‘வா’ (அல்லது) என்னும் பதத்தாலே முன்சொன்ன பூர்வபக்ஷார்த் தத்தைத் தள்ளுகிறாள். (வா) நல்லோர் இல்லையென்பது இல்லை. இல்லையென்பது இல்லையென்றால் கருத்தென்ன? என்னில்: (இருக்கிறார்கள்) இருக்கிறார்களே. (இருக்கிறார்கள்) இவ்விலங்கையில் இவ்வளவு வெற்றிகளும், செல்வமும், பிள்ளைகளும் முதலிய பெருமைகள் இருக்கிறபடியாலே இதற்குக் காரணமான தர்மாநுஷ்டா

டாக்களான ஸத்துக்களும் உண்டாகவேணும். அப்படியாகாதபோது அகாரண கார்யோத்தத்தி ப்ரஸங்கம் வரும். (ஸந்தி) ஸத்துக்களென்று சில ஜாதியன்றே. அநீதியைச் சொல்லுதல் செய்தல் செயலிற்போந்திறே அஸத்துக்களாவது. ஸதூர்தீதோபதேசம் பண்ணினபோது ஸத்துக்களிறே. ஆகையாலே, அவனுக்கு நல் வார்த்தை சொன்ன அகம்பந மாரீச மால்யவத்கும்பகர்ண விபீஷண ப்ரப்ருதிகள் உண்டாகையாலே ஸத்துக்கள் உண்டே. (ஸந்தி) ஸத்தா மாத்ரமே உள்ளது. கார்யகரத்வமில்லை.

‘ஸத்தையுண்டாகில் உபதேசியார்களோ?’ என்ன, (ஸதோ வா நாநுவர்த்தலே) உண்டானாலும், “**नापृष्टः कस्य-चिद्भ्रयात्**” (நாப்ருஷ்ட: கஸ்யசித் ப்ருயாத்) என்றும் “**प्रणिपातेन परिप्रश्नेन सेवया उपदेश्यन्ति**” (ப்ரணிபாதேந பரிப்ரச்நேந ஸேவயா உபதேஷ்யந்தி) என்றும், ப்ரணிபாத ப்ரச்நாத்யநுவர்த்த

னமும், அந்த தர்மத்தை உபதேசிக்கும் நல்லோர்களும் இருக்கவேணும். அப்படியில்லாவிடில் காரணமில்லாமல் காரியம் உண்டாகவேண்டிவரும். (இருக்கிறார்கள்) நல்லோர்களென்று தனியே ஒரு ஜாதியில்லையே! அநியாயத்தைச் சொல்லுவதோ செய்வதோ செய்தால் தீயவர்களாகிறார்கள். அப்படியே நல்லுபதேசம் பண்ணும் போது அரக்கஜாதியினரும் நல்லோர்களாகின்றனரன்றே. ஆகையாலே, ராவணனுக்கு நல்ல வார்த்தை சொன்ன அகம்பனன், மாரீசன், மால்யவான், கும்பகர்ணன், விபீஷணன் முதலானார் உண்டாகையாலே நல்லோர் இருக்கிறார்களே. (இருக்கிறார்கள்) இருக்கிறார்களேயொழிய, அவர்களிருப்பு ராவணனைத் திருத்துவதில் பயன்பெறவில்லை.

நல்லோர் இருந்தனராகில் நல்லுபதேசம் செய்யாமலிருப்பார்களா? என்னில், -(நல்லோர்க்கு சுச்ருஷை செய்வதில்லையா) நல்லோர் இருந்தாலும், “**केडकामलिरोक्तात्**” (கேட்காமலிருக்கும்போது எவனுக்கும் நற்பொருளைச் சொல்லக்கூடாது” [மநு 2-110] என்றும், “**नालिलं विभ्रुवतु, केडपतु, कखङ्कரியम** செய்வது ஆகிய செயல்களாலே பிளீதியடைந்து ஞானிகள் நல்லறிவை உபதேசிக்கிறார்கள்” [கீதை 4-34] என்றும் நமஸ்கார ப்ரச்ந சுச்ருஷைகள் பண்ணிக்கேட்டார

நம் பண்ணிக்கேட்டாலிதே அவர்கள் சொல்லுவது. அப் படிக்கு அநுவர்த்தியாயாகாதே? (ஸுதோ வா நா நுவர்த்தஸே) “त्रिवर्षपूर्वः श्रोत्रियोऽभिवादनमर्हति” (திரிவர்ஷபூர்வ: ச்ரோத்ரியோ:பிவாதநமர்ஹதி) என்றும், “ज्ञानविज्ञानसंपन्ना भक्तिमन्तो जनार्दनः प्रणन्तव्या विशेषेण सात्त्विकैर्धर्मचारिभिः॥” (ஜ்ஞானவிஜ்ஞானஸம்பந்நா பக்திமந்தோ ஐநார்த்தநே। ப்ரணந்தவ்யா விஸேஷேண ஸாத்த்விகைர் தூர்மசாரிபி:॥) என்றும், ‘தண்சேறையெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலாரே’ என்றும் யோக்யா நுவர்த்தநம் விஹிதமாயிருக்க, அது செய்யாயாகாதே? என்கிறாள். (ஸுதோ வா நா நுவர்த்தஸே) “अप्रियस्य तु पथ्यस्य वक्ता श्रुता च दुर्लभः” (அப்ரியஸ்ய து பத்யஸ்ய வக்தா ச்ரோதா ச தூர்ஸ்பு:) என்றும், “दुर्लभो मानुषो-मन्ये वैकुण्ठप्रियदर्शनम्” (தூர்ஸ்பே: மாநுஷோ-மந்யே வைகுண்ட: ப்ரியதர்ஸநம்) என்றும் அப்படிக்கொத்த மஹாநுபாவரைக் கிட்டுகையாவது, பெற்று வைத்து அழைக்கிறாயாவது

லன்றே அவர்கள் உபதேசிப்பது; அப்படிச் கேட்டதில்லையோ நீ? (நல்லோர்க்கு சுச்சுருஷை செய்வதில்லையோ) “மூன்று வருஷம் மூத்தவனை ச்ரோத்ரியன் (வேதமறிந்தவன்) வணங்கத்தக்கவன்” [ஆபஸ்தம்ப 1-14-13] என்றும், “அறிவையும் பேரறிவையும் உடையவர்களாய் பகவானிடம் பக்தியுடையவர்கள் தர்மவழி நடக்கும் ஸாத்த்விகர்களாலே மிகவும் நமஸ்கரிக்கத்தக்கவர்கள்” [] என்றும், “தண்சேறையெம்பெருமான் தாள் தொழுவார் காண்மின் என் தலைமேலாரே” [பெரிய திருமொழி 7-4-1] என்றும் நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பது சாஸ்திரங்களில் விதிக்கப்பட்டிருக்க, அது செய்யவில்லையோ என்கிறாள். (நல்லோர்க்கு சுச்சுருஷை செய்யாயோ) “இனியதலலாவிடினும் நன்மைபயக்கும் வார்த்தையைச் சொல்லுவாரும் கேட்பாரும் கிடைத்தற்கரியர்” [ரா-யு26-21] என்றும் “தூர்ஸ்பே: மாநுஷோ தேஹ: தேஹிநாம் ஶ்ணபுங்குர:, தத்ராபி தூர்ஸ்பும் மந்யே வைகுண்ட:ப்ரியதர்ஸநம்” [பாகவதம் 11-2-29] [கணத்திலழியும் மனிததேஹமே கிடைத்தற்கரியது; வைகுண்டநாதனடியாரைக் காண்பது அதிலும் கிடைத்தற்கரியதென நினைக்கிறேன்.] என்றும் அப்படிப்பட்ட மஹாநுபாவரை அணுகுவதாவது, அவர்களை அருகிலேயே பெற்றுவைத்தும் அழைப்

ஆகாதோ? (ஸதோ வா நாநுவர்த்தஸே) பூர்வாவஸ்தையில் இரங்கும்படி, “**प्रणिपत्याभिवाच च**” (ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச) என்று அநுவர்த்திக்கவேணும். உத்தராவஸ்தையில் க்ருதஜ்ஞனாகையாலே, “**त्वतो हि वेदाध्ययनमधीतमखिलम्**” (தவத்தோ ஹி வேதாத்யயநமதீதமக்ஷிலம்) என்றும், “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய் உனக்கென் செய்கேன்” என்றும் அநுவர்த்திக்கப் பராதம். அது செய்யாயாகாதே? (நாநுவர்த்தஸே) “**प्रत्यक्षे गुरवः स्तुत्याः**” (ப்ரத்யக்ஷே குரவ: ஸ்துத்யா:) என்று ஸதோத்ரம் பண்ணவேண்டியிருக்க, “**सोऽहं परहितस्तेन दासवच्चावमानितः**” (ஸோஹம் பருஷிதஸ் தேந த்யாஸவச்சாவ மாநித:) என்று நிந்திப்பாயாகாதே. அன்றியிலே. (நாநுவர்த்தஸே) என்று ப்ரணிபாதாதிக்கையொழிய, “**यथा ते तेषु वर्तेन् तथा तेषु वर्तेथाः**” (யத்யாதே தேஷு வர்த்தேரந் தத்யாதேஷு வர்த்தேத்யா:) “**यद्यदाचरति श्रेष्ठः तत्तदेवतरे जनाः**” (யத்யத்யாசரதிச் ச்ரேஷ்டஸ்தத் ததேவேதரே ஜநா:) என்றும், “பேசிற்றே பேசலல்லால்” என்றும் கௌரவ்யர் சொன்ன வார்த்தையுஞ்

பதாவது செய்வதில்லையோ? (நல்லோர்க்கு சுச்சுஷை செய்யாயோ) ஆச்சரியப்பதற்குமுன் அவர்கள் கிருபை புரியும்படி “முனிச்ச்ரேஷ்டரான பராசரரை வணங்கி அபிவாதனம் செய்து மைத்ரேயர் கேட்டார்” [வி-பு1-1-1] என்று சுச்சுஷை செய்யவேணும். ஆச்சரியத்தின்பு நன்றியறிபவனாகையாலே, “வேதம் முழுவதும் உம்மிடமே என்னால் ஓதப்பட்டது” [வி-பு 1-1-2] என்றும், “என்னைத் தீமனம் கெடுத்தாய் உனக்கென்செய்கேன்?” [திருவாய் 2-7-8] என்றும் சுச்சுஷை செய்வது தக்கது. அதுசெய்வதில்லையோ? (சுச்சுஷை செய்வதில்லையோ) “ஜ்ஞானோபதேசம் செய்பவர்கள் நேரிலேயே துதிக்கத்தக்கவர்கள்” [] என்று துதிக்கவேண்டியிருக்க, “நான் அவ்விராவணனால் உஞ்சொல் பேசப்பட்டேன். வேலையானப்போலே அவமதிக்கப்பட்டேன்” [ரா-பு 17-16] என்கிறபடியே நிந்தித்திடுவாயோ? (அநுஸரிப்பதில்லையோ) என்கையாலே காலில் விழுவது முதலிய சுச்சுஷைகள் நிற்க, “ஞானிகள் அவ்விஷயங்களில் எப்படி நடக்கிறார்களோ, அப்படியே அவ்விஷயங்களில் நடப்பாயாக” [தைச்சீக்ஷா-11] என்றும், “உயர்ந்தவன் அநுஷ்டிப்பதையே மற்றவர்கள் அநுஷ்டிக்கிறார்கள்” [கதை 3-21]

செய் (அஞ்செய்?) என்று நாடி அப்படிக்கே செய்யா யாகாதே என்றுமாம். (ஸ்தோ வா நாநுவர்த்தஸே) அவர்கள் ஸத்தையண்டானபோது சொல்லியல்லது நில்லார்கள்; நீ அநுஷ்டியாதகாயிருந்தது.

‘நேற்று வந்து நின்றாள்; அநுவர்த்திப்பனோ, அநுவர்த்தியானோ என்று அறிந்தபடியென்?’ என்ன.- (ததாஹி) அப்படியிருந்ததுகாண்! (ததாஹி) ஸம்ப்ரதிபத்தியிலேயாய், இவ்வர்த்தத்தில் விப்ரதிபத்தியுண்டோ? ஸர்வலோகப்ரதிபந்நமன்றோ? அன்றியிலே, (ததாஹி) என்று “ஹி ஹே தெளவா”- ‘ததாத்வாத்’ என்று அநுவர்த்தியாய் என்கிற ஸாத்யத்துக்கு ஹேது சொல்லுகிறானாகவுமாம். (ததாத்வாத்) அப்படியாகையால். ‘ததாத்வாத்’ என்று, தச்சப்தம்

என்றும், “பேசிற்றே பேசலல்லால்” [திருமலை-22] என்றும் கௌரவிக்கத்தக்க பெரியோர்கள் சொன்ன வார்த்தை அழகியதென்று நினைத்து அப்படியே அதை அநுஸரிப்பதில்லையோ என்றும் கொள்ளலாம். (நல்லோர்களை அநுஸரிப்பதில்லையோ) அவர்கள் உளராகையாலே சொல்லாமல விடார்கள்; நீ அநுஷ்டிக்காமலிருப்பதே குறை.

“இவள் இலங்கைக்கு ஸமீபகாலத்தில் வந்தவள்; அப்படியிருக்க ராவணன் நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பானோ மாட்டானோ என்று எப்படி அறிந்தாள்?” எனினில்: (அப்படியேயன்றோ) அப்படியேயன்றோ இருக்கிறது. நீ நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பதில்லையென்று ஸம்ப்ரணித்தமாயன்றோ இருப்பது. ‘ஹி-ப்ரணித்துதேன’ (அப்படியேயன்றோ) ‘ஹி’ என்னும் பதம் ‘இவ்வர்த்தம் அனைவர்க்கும் உடன்பாடு’ என்று காட்டுகிறது. இவ்வர்த்தத்தில் கருத்து வேறுபாடு உண்டோ? உலகிலுள்ள அனைவரும் அங்கீகரித்ததன்றோ இது என்கை. அன்றிக்கே (ஏனெனில்) “ஹி ஹேதெளவா” [‘ஹி’ என்னும் பதம் ஹேதுவெனும் பொருளிலும் பிரயோகிக்கப்படுகிறது.] ‘அப்படியிருக்கையாலே’ என்று ‘நீ நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பதில்லை’ என்கிற ஸாத்யத்திற்கு ஹேது சொல்லுகிறார் பிராட்டி என்றும் கொள்ளலாம். (அப்படியிருக்கையாலே) “அப்படி” (அது போலே) என்ற சப்தத்தில் உள்ளடங்கியிருக்கும் ‘அது’ என்னும் தனி—43

ப்ரக்ருதபராமர்சியாகையாலே கீழ்ச்சொன்ன ஸாத்யத்தைப் பராமர்சிந்து, அநுவர்த்தியாமையால் எனறபடியிறே. அப்போது, 'அநுவர்த்தியாமையால்' என்ற ஹேது ஸாத்யா விஸிஷ்டமாகாதோ? என்னில். ஆகாது; ப்ரக்ருத பராமர்சிந்துக்குக் குறையில்லை; ப்ரக்ருதந்தான் உகதமென்றும், புத்திஸ்தமென்றும் இரண்டு; (விபரீதாதே புத்தி:) என்று வக்ஷ்யமாணமாயே புத்திஸ்திதையாய். ப்ரக்ருதத்தைப் பராமர்சிக்கையால் ஒரு குறையில்லை. எங்ஙனெயென்னில்: அநுவர்த்தநாபூவஸாத்யமாயும், புத்திவைபரீத்யேஹதுவாயும் இருக்கையாலே ஸாத்யாவிஸிஷ்டமாகாது. 'தகாத்வாத்' தனக்குப் பொருளாய்வைத்தது என்? என்னில்; உன்னுடைய அநுவர்த்தனத்துக்கு ஸாதநமாயிருப்பதொரு ஹேதுவை உடைத்தாகையால் என்றபடி.

சப்தம் ப்ரகரணத்தில் வந்த மற்றொரு சப்தத்தைக் காட்டுமாகையால், கீழ்ச்சொன்ன ஸாத்யமாகிற 'நீ நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பதில்லை' என்னும் சொல்தொடரையே காட்டுகிறது; ஆக. 'நீ நல்லோர்களை அநுவர்த்தியாமையால்' என்று இதற்குப் பொருளாகிறது; அப்போது ஹேதுவும் நீர் ஸாத்யமாகச் சொன்னதும் ஒன்றாகவே ஆகிவிடாதோ?" எனனில்,— 'அப்படி' என்னும் சப்தத்திலுள்ள 'அது' என்னும் சப்தம் ப்ரகரணத்தில் வந்ததான ப்ரக்ருத சப்தத்தையே காட்டினனும் இந்த தோஷம் வாராது. ப்ரக்ருதமாவது—'முன் சொன்னது' என்றும், 'முன் புத்தியிலிருந்தது' என்றும் இருவகைப்படும். இங்கு 'அது' என்னும் பதம், பின் சொல்லப்படுவதாய், புத்தியில் ஒருவதான 'உன் புத்தி விபரீதமாயிராநின்றது' என்னும் சொல்தொடரைக் காட்டுகையால் ஒரு குறையுமில்லை. குறையில்லாமலிருப்பது எப்படி யெனில்: "நீ நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பதில்லை; ஏனெனில் உன் புத்தி விபரீதமாயிருக்கிறபடியால்" என்னும் அநுமானம் அநுவர்த்தன மின்மையை ஸாத்யமாகவும், அறிவுகேட்டை ஹேதுவாகவும் கொண்டிருக்கிறபடியால் ஹேதுவும் ஸாத்யமும் ஒன்றாகாது. "ததாஹி" (அப்படியிருக்கையால்) என்ற சப்தத்துக்குத் திரண்ட பொருள் என்னவெனில்: 'நீ நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பதில்லை என்பதை ஸாதித்துத் தரும் ஒரு ஹேது இருக்கிறபடியால்' என்பதேயாகும்.

“தத்யாத்வாத்” என்று புத்திஸ்தூத்தை அருளிச்செய்ததித் தனையன்றோ. அந்த ஹேதுவேதென்னில்: (விபரீதாதே புத்தி:) உன்னுடைய புத்தி விபரீதையாயிராநின்றதே. நதீபூரத்தைக் கண்டு பர்வதபரிஸரத்தில் வ்ருஷ்டியை அநுமிக்குமாபோலே, ‘தவ புத்திவைபரீத்யாத்’ என்று காவ்யலிங்காநுமாநம் சொல்லுகிறார். (விபரீதா புத்தி:) ஸாஸ்த்ரவிஹிதப்ரகாரத் துக்கு விருத்தமாயிராநின்றது. (விபரீதா) பரத்யார பரத்யூர்வய பரஹிம்ஸாதிகள் நிஷித்தமாயிருக்க, அவை கர்த்தவ்யங்க ளென்று நினைவு நடவாநின்றதே. (விபரீதா புத்தி:) “**बुद्ध्या ह्यज्ञया युक्तः**” (புத்த்யா ஹ்யஷ்டாங்க்யா யுக்த:) என்றும்,

‘அப்படியேயிருக்கையால்’ என்று புத்தியிலுள்ள ஒரு ஹேதுவை அருளிச்செய்வதாகவன்றோ சொன்னது; அந்த ஹேது என்ன? எனில்: (உன் அறிவு கெட்டுப்போயிருந்தது) உன் அறிவு கெட்டுப் போயிருப்பதான இதுவே ஹேது என்கை. நதியில் வெள்ளம் வருவதைகண்டு, அந்த நதிக்கு மூலஸ்தானமான மலைத்தாழ்வரையில் மழைபெய்திருக்கிறது என்று அநுமிப்பதுபோலே, ‘உன் அறிவு கெட்டிருப்பதால் நீ நல்லோர்களை அநுவர்த்திப்பதில்லை என்று தெரிகிறது’ என்று காவ்யலிங்காநுமாநம் சொல்லுகிறார். [‘ஸமர்த்து நீயஸ்யார்த்தஸ்ய காவ்யலிங்க்யம் ஸமர்த்துநம்’ (சுவலயாநநதம்) (நிருபிக்கவேண்டிய அர்த்தத்தை ஹேது சொல்லி நிருபிப்பது காவ்யலிங்கமென்னும் அலங்காரமாகிறது) என்பது காவ்யலிங்கத்தின் லக்ஷணம்.] (விருத்தமான அறிவு) உன் அறிவு, சாஸ்திரங்களில் சொல்லப்பட்ட முறைக்கு மாறுபட்டு இருக்கிறது. (விருத்தமானது) பிறர்மனைவி, பிறர்பொருள், பிறரைஹிம்ஸிப்பது ஆகியவை தாழ்ந்தவையாயிருக்க, அவைகளில் விருப்பமிருக்கின்றதே உனக்கு என்கிறார். (புத்தி மாறுபட்டிருந்தது) “புத்த்யா ஹ்யஷ்டாங்க்யா யுக்தம்” [ரா-கி54-2] [“சுச்சுஷா க்ரவணம சைவக்ரஹணம் த்யாரணம் தத்யா ஊஹாபோஹா ர்த்து விஜ்ஞாநம் ததவ்ஜ்ஞாநம் ச தீகுஹை” (1. (விஷயங்களைக்) கேட்க நினைப்பது, 2. கேட்பது 3. அறிவது, 4. தூரிப்பது 5. இப்படியிருக்கும் என்று ஊகிப்பது, 6. ‘இப்படியிராது’ என்று தளநுவது, 7. வார்த்தைகளுக்குப் பொருளறிவது, 8. உண்மையை அறிவது) ஆகிய எட்டும் அறிவின் குணங்கள்| என்கிற எட்டு அங்கங்களையுடைய புத்தியோடு கூடியவன் அங்கதன்] என்றும், “ராமபிரான் நல்ல

“**बुद्धिमान् मधुराभायी**” (புத்திமான் மதுராபாயீ) என்றும் உத்தாரக ஸுச்சுருஷாதிகளால் ஸம்பந்தையன்றிக்கேயிருந்ததே! (விபரீதா) “**बुद्धिनाशात्प्रणश्यति**” (புத்திநாஸாத் ப்ரணச்யதி) என்று அநர்த்தஹேதுவாயே இருந்தது. (விபரீதா) “**परीतन्तु दिनं प्रोक्तं**” (பரீதம் து திநம் ப்ரோக்தம்) என்று நாளாய், விஹதமான தினத்தையுடையதாயிருந்தது. அதாவது:— ஆயுர்ஹாஸியை உடைத்தாயிருந்தது என்கை. (தே புத்தி:) அறிவுடையாரை அநுவர்த்தியாதேயிருக்கிற உன்னுடைய புத்தி. “**नीतिमान् बुद्धिसंपन्नो धीरो दक्षः शुचिर्नृपः**” (நீதிமான் புத்திஸம் பந்நோ தீரோ தக்ஷ: ஸுசிர் ந்ருப:) என்று ராஜாக்களாகில் ஏவங்குணயுத்தராய்(க?) ப்ராப்தராயிருக்க. அவையில்லாத புத்தி. (தே புத்தி: விபரீதா) “**प्रकृत्या राक्षसो ह्येषः**” (ப்ரக்ருதயா ராக்ஷஸோ ஹ்யேஷ:) என்றும், “**विपरीतस्तथासुरः**” (விபரீதஸ் தத்யாஸூர:) என்றும் இந்த புத்திவைபரீத்யத் துக்குத் தகுதியான ஜந்மமுடைய உன்னுடைய புத்தி.

புத்தியுடையவர்; இனிமையாகப் பேசுமவர்” [ரா-அ 1-13] என்றும் கடைத்தேற்றும் சுச்சுருஷ முதலான புத்திகுணங்கள் இல்லாமலிருந்ததே உன் புத்தி. (விபரீதமாயிருந்தது) “அறிவுகேட்டாலே அழிந்து விடுகிறான்” [கீதை 2-63] என்கிறபடியே அழிவுக்குக்காரணமாக வேயிருந்தது. (விபரீதமாயிருந்தது) “பரீதம் என்றும் சொல் நாளைச் சொல்லுகிறது” [] என்று பரீதசப்தம் நாளைச் சொல்லுகிறதாயாலே, விபரீத சப்தம் ‘வினா நாயுடையதாயிற்று’ என்றுபொருளாகிறது. அதாவது:—உன் ஆயுளை அழிப்பதாயிருந்தது என்றபடி. (உன் அறிவு) அறிவுள்ளவர்களை அநுவர்த்தியாமலிருக்கும்உன்புத்தி, “அரசனாயிருப்பவன் நீதி நிறைந்தவகைவும், புத்தியுள்ளவகைவும், தைரியமுள்ளவகைவும், ஸமாத்தகைவும், பரிசுத்தகைவுமிருக்க வேண்டும்” [] என்று அரசர்கள் இப்படிப்பட்ட குணங்களோடு கூடியிருக்க வேண்டியிருக்க, அவையில்லாம ன்ருப்பது உன் அறிவு. (உன் அறிவு விபரீதமாயிருந்தது) “இவன் இயற்சையில் அரக்கர் குலத்தைச் சேர்ந்தவன்” [ரா-யு 17-25] என்றும், “தவிவிதேர பூதஸாக்கஸ்து தைவ ஆஸூர ஏவச, விஷ்ணு புக்தி பரோ தேவோ விபரீதஸ் தத்யாஸூர.” [வினாநர்மம் 109-74] [(இவ்வுலகில்) தேவ ஸருஷடியென்றும் ஆஸூரஸ்ருஷடியென்றும் இரண்டுவகையான படைப்புக்கள உள்ளன. விஷ்ணுபக்தியில் ஈடுபட்டவன்

‘என்னுடைய புத்தி விபரீதையென்று அறிந்தபடியெய்ன்? அந்தர்யாமியன்றே அறிவதற்கு?’ என்ன—(ஆசாரவர்ஜிதா) அதுவும் கார்யகல்ப்யமன்றே என்கிறான். (ஆசாரவர்ஜிதா) ஆசாரமாவது-சுருதி ஸம்ருதிவிஹித வர்ணாச்ரமநிஷ்டாநுஷ்டாநம். அது உனபக்கல் கண்டிலோமே. (ஆசாரவர்ஜிதா) இதுமுற்பட இல்லையென்ன வெண்ணுது; பரதார பரதேவதா த்ரோஹாத்யநாசாரம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமே. ‘புத்திராசாரவர்ஜிதா’ என்னுநின்றாய். புத்தியாவது ஆந்தரவ்யாபாரம்; ஆசாரமாவது பாஹ்யகாரியகவ்யாபாரம். ஆனால் ஸாமாநாதி, கரண்யம் கூடுமோ? என்னில்: “यद्धि मनसा ध्यायति तत्कर्मणा करोति” (யத்யதி, மநஸா த்யாயதி தத்கர்மணா கரோதி) என்றும்,

தேவஸ்ருஷ்டியைச் சேர்ந்தவன்; (விஷ்ணுபக்திக்கு) விபரீதமாயிருப்பவன் அசரணவான்.] என்றும் இந்த அறிவு கேட்டுக்குத் தகுந்த தான பிறப்பையுடைய உன்னுடைய அறிவு.

‘என்னுடைய அறிவு கெட்டிருக்கிறது என்று நீ எப்படி அறிந்தாய்? நீ அந்தர்யாமியன்றே அதை அறிவதற்கு’ என்னில். (ஆசாரமற்றதாயிருந்தது) அநுவர்த்தநமின்மையை அறிவுகேடாகிற ஹேதுவைக்கொண்டு அநுமித்ததுபோலே, இவ்வறிவுகேடும், ஆசாரமின்மையாகிற காரியத்தைக்கொண்டு அநுமிக்கத்தக்கதன்றே என்கிறான். (ஆசாரமற்றதாயிருந்தது) ஆசாரமாவது -சுருதியிலும், ஸ்மிருதியிலும் விதிக்கப்பட்டிருக்கும் வர்ணங்களிலும், ஆச்ரமங்களிலும் நிலை நிற்பவருடைய அநுஷ்டானம். அதை உன்னிடம் காணவில்லையே.(ஆசாரமற்றதாயிருந்தது)கண்ணாலகாணமுடியாத அறிவுகேட்டை இல்லை செய்தாலும் இவ்வாசாரமின்மையை முதலில் இல்லையென்னமுடியாது. பிறன் மனைவிக்குத்தீங்கிழைப்பது, பரதேவதைக்கு துரோகம் செய்வது முதலிய அநாசாரம் ப்ரத்யக்ஷமாக அறியத்தக்கதாயிருக்கிறதன்றே. “அறிவானது ஆசாரமற்றதாயிருக்கிறது’ என்று சொன்னாய். புத்தியென்பது தேஹத்தினுள்ளிருக்கும் பரவ்ருத்தி; ஆசாரமாவது வெளியிலிருக்கும் சரீரத்தின் தொழில ‘புத்தி ஆசாரமற்றதாயுள்ளது’ என்றால் சேர்ந்திருக்கவேண்டிய இவையிரண்டும் சேர்ந்தில்லை என்றதாகிறது. உள்வெளி ப்ரவ்ருத்திகளான இவையிரண்டும் சேர்ந்திருக்குமோ?” எனனில். “எதை மனத்தரல் தியானிக்கிறுதே அதைச் செயலில் செய்கிறான்” []

“ज्ञाने हीच्छा इष्टे हि प्रवृत्तिः” (ஜ்ஞாதே ஹீச்ச்சூ இஷ்டே ஹி ப்ரவ்ருத்தி) என்றும், புத்தியையொழியக் கர்மம் கூடாமையாலும், புத்தி பிறந்தவ்லது நில்லாமையாலும், இவ்வவிநா பாவஸம்பந்தத்தை நினைத்து, ஸம்பந்த ஹாஸியை ‘வர்ஜிதா’ என்கிறது. (புகதிராசாரவர்ஜிதா) பரதாராபஹாரம் காண்கையாலே இதுக்கடியான புத்தி கண்டோமித்தனை. உன் புத்தியில் ஸதாசாரமில்லை என்கிறாள் ஆக, இத்தால் துராசாரங்கொண்டு துர்ப்புத்தியை அநுமித்தேன். புத்தியைக்கொண்டு ஸ்த்புத்திஜநகரான ஸத்துக்களை அநுவர்த்தியாய் என்னுமிடம் அநுமித்தேன் என்கிறாள். (ஆசாரவர்ஜிதா) “नैनं सूर्यः प्रतपति पार्थिवं वाति न मासुतः। चलोर्मिमाली तं दृष्ट्वा समुद्रोऽपि न कम्पते” (நைநம் ஸூர்ய: ப்ரதபதி பார்ஸ்வே வாதி ந மாசுத:| ஜலோர்மிபாலீ தம் த்ருஷ்ட்வா ஸமுத்ரோபி ந கம்பதே) என்றும், “त्र-य-यपि पुरन्दरः” (தரஸ்யதயபி புரந்த்ர:) என்றும், பிறந்தவன்று தொடங்கி ஸ்கலதேவதை

என்றும், “அறிந்தால் விருப்பமுண்டாகிறது; விரும்பினதில் ப்ரவ்ருத்தியுண்டாகிறது” [] எனறும் புத்தியுண்டானொழிய ஆசாரம் முதலான கர்மம் உண்டாகாதாகையாலும், அறிவு பிறந்தாலல்லாது அநுஷ்டானம் நிலைநிற்பாதாகையாலும், ஒன்றுக்கொன்று விட்டுப்பிரியமாட்டாத இந்த ஸம்பந்தத்தை நினைத்து, அறிவிக்கும ஆசாரத்துக்கும் இருக்கவேண்டிய இந்த ஸம்பந்தமில்லாமையை (அறிவு ஆசாரமற்றதாயிருந்தது) என்கிறாள். (ஆசாரமற்றதான அறிவு) பிறன் மனைவியை அபஹரிப்பதைக் காண்கையாலே அதுக்குக் காரணமான துர்ப்புத்தியைக் கண்டோமேயொழிய நல்லறிவைக் காணவில்லை. உன் அறிவில் நல்லொழுக்கமில்லை என்கிறாள். ஆக இவ்வளவால் உன் துர்நடத்தையைக் கொண்டு துர்ப்புத்தியை அநுமானம் செய்தேன்; அநததுர்ப்புத்தியைக் கொண்டு நல்லறிவூட்டும் நல்லோரை நீ அநுவர்த்திப்பதில்லை என்று அறிந்துகொண்டேன் என்கிறாள் பிராட்டி. (ஓழுக்கமற்றது) “இந்த ராவணனை சூரியன் தபிப்பதில்லை. காற்று இவனருகில் அடிப்பதில்லை; நீரலைமலைகளை யுடைய சமுத்திரராஜனும் அவனைப் பார்த்தால் அசைவதில்லை” [ரா-பா 15-10] என்றும், “(ராவணனைக் கண்டு) இந்திரனும் பயப்படுகிறாள்” [ரா-யு 14-3] என்றும் பிறந்த அன்றிலிருந்து எல்லா

களும் (நிலை) குலையும்படியிருக்கையாலே முதலுக்கு இவ்வாச்ரயத்தில் ஆசாரம்புகுந்தமையுமில்லை. என்றும் ப்ராக்யபூாவமே இருந்தது. (ஆசாரவர்ஜிதா) ப்ராக்யபூாவமென்றால் மேலொருகாலாகிலும் வரக்கூடுமிறே. அங்ஙனன்றியிலே, ஆசாராகயந்தபூாவமேயாயிருந்தது. “அத்யந்தாபூாவமாம் படியென்? ப்ரஹ்மாவை நோக்கித் தபஸ்ஸைப்பண்ணுவது ருத்ரனை நோக்கித் தபஸ்ஸைப் பண்ணுவதாய் ஸதாசாரம் பண்ணிற்றிலனோ?” என்னில்: (புத்திராசாரவர்ஜிதா) “**शैत्यं हि यत्सा प्रकृतिर्जलस्य**” (ஸூத்யம் ஹியத ஸா ப்ரக்ருதிர் ஜலஸ்ய) என்று ஜலதத்வத்துக்கு ஸூத்யம் ஸ்வபாவமாயிருக்கச் செய்தே, உஷ்ணஜலம் என்று அக்ரிஸ்பர்சத்தாலே ஓளஷ்ணயம் ஓளபாதிக்கமாமாப்டோலே இவனுக்கும் ஐச்வர்யாவத்யுத்வாயுத்யுத்யபேக்ஷயா ஓளபாதிக்கமாகஸதூசாரம்வந்தேறியித்தனை; இவன் புத்திக்கு ஸதூசாரஹாநி ஸ்வத:ப்ராப்தமே

தேவதைகளும் நிலைகுலையும்படியிருக்கையாலே முதன்முதலில் இந்த ராவணனிடத்தில் நல்லொழுக்கம் புகுந்ததேயில்லை. என்றும் ஆசாரத்தின் ப்ராகபாவமாகவே இருந்தது. [ஒரு பொருளின ப்ராகபாவமாவது—அது தோன்றுவதற்கு முன்னுள்ள இலலாமை] (ஓழுக்கமற்றிருந்தது) ப்ராகபாவம் என்றாலும் ஒருகாலத்தில் அவ்வபாவம் மறைந்து ஓழுக்கம் உண்டாக வேண்டுமே. அதுவுமில்லாமையாலே உன்னிடம் ஓழுக்கத்தின் அத்யந்தாபூாவமே இருந்தது. [அத்யந்தாபாவமாவது— ஒரு வஸ்து அடியோடில்லாமலிருப்பது.] ஓழுக்கம் அடியோடு இல்லையென்று சொல்லலாமோ? ப்ரஹ்மருத்ரர்களைக் குறித்துத் தவம் புரிந்ததன் மூலம் நல்லொழுக்கத்தை நடத்திக்காட்டவிலையோ ராவணன்? என்னில்: (அறிவு ஆசாரமற்றதாயிருந்தது) “உஷ்ணத்வமக்ஞ்யாதபஸம்ப்ரயோக்யாச்சூத்யம் ஹியத் ஸா ப்ரக்ருதிர் ஜலஸ்ய” [ரகுவம்சம் 5-54] [ஜலம் கூடுவது, நெருப்பு சூரியன் ஆகியவற்றின் ஸம்பந்தத்தாலேயே; சூளிர்ச்சியே நீருக்கு இயற்கையாகும்.] என்று ஜலத்துக்கு சூளிர்ந்தி இயற்கையாயிருந்த போதிலும் வெந்நீர் என்னும் வழக்கு நெருப்பின ஸம்பந்தத்தாலேயாய், சூடு ஒரு காரணத்தாலே வந்ததாவதுபோல் இவனுக்கும் செல்வம், சாகாமை, ஆயுதங்கள் ஆகியவற்றில் விருப்பமாகிற காரணத்தை முன்னிட்டு நல்லொழுக்கம் ஓரொரு காலத்திலே வந்

என்கிறது. “सन्द्ये तिसृणां पुरामति रिपौ कण्डूलदोर्मण्डलक्रीडाकृत-
पुनःप्ररुढशिरसो वीरस्य लिप्सोर्वरम् । याच्चाद्रैयपराच्चि यस्य कलहयन्ते
मिथस्त्वं वृणु त्वं वृण्वित्यमितो मुखानि स दशग्रिवः कथं कथ्यते ॥” (ஸந்-
த்யுஷ்டே திஸ்ருணாம் புராமபி ரிபௌ கண்டூலக்ஷேதார் மண்டூல
க்ரீடூர் கருத்த புந:ப்ரரூட₄ ஸீரஸோ வீரஸ்ய லிப்ஸோர்
வரம் | யாச்ஞா தை₃ந்ய பராஞ்சி யஸ்ய கலஹாயந்தே மித₂ஸ்
த்வம் வ்ருணுத்வம் வ்ருண்விதயபி₄தோ முக₂நி ஸ த₃ஸ்க்ரீவ:
கத₂ம் கத₂யதே) என்று தடஸ்ஸுபண்ணி ஸாந்தனாயிருக்கிற
போதகப்பட. பராபேக்ஷாதஸையில் ஒரு முகத்துக்கு ஒரு
முகம் தோஷகலுஷிதமாய் விப்ரதிபத்தி பண்ணிற்றிறே.

ஸுந்தரகாண்டம் 31-வது ஸர்க்கம் 19-வது ஈலோகம்

सा तिर्यगूर्ध्वं च तथाप्यधस्तान्निरीक्षमाणा तमचिन्त्यबुद्धिम् ।
ददर्श पिङ्गाधिपतेरमात्यं चातात्मजं सूर्यमिवोदयस्थम् ॥

ஸா திர்யகூ₃ர்த்₄வஞ்ச தத₂ாப்யத₄ஸ்தாத்

நிரீக்ஷமா₃ண தமசிந்தயபு₃த்தி₄ம் ॥

த₃த₃ர்₃ பிங்க₃ாதி₄பதேரமாத்யம்

வாதாத்மஜம் ஸூ₃ர்யமிவோத₃யஸ்த₂ம் ॥

பதவுரை:—ஸா—அந்த சீதாபிராட்டி, திர்யக்-பக்கங்
களிலும், ஊர்த்₄வம்—மேலும். தத₂ா அத₄ஸ்தாத் அபி—அப்

தேறியேயாகும்; இவனுடைய அறிவுக்கு நல்லொழுக்கமின்மை
இயற்கையிலேயே இருப்பதொன்று என்கிறது. “முப்புரங்களையும்
எரித்த சிவனைக் கண்டவளவில், தினவுகொண்ட கைகளாலே விளையாட்டாகக் கிள்ளப்பெற்று மறுபடி முளைக்கப்பெற்ற தலைகளை உடையவனாய், வீரனாய், வரத்தை விரும்புவனான எந்த ராவணனுடைய, கீழான யாசகத்தைவெறுக்கும், ‘தலைகள் நீ வரங்கேள்; நீ வரங்கேள்’ என்று ஒன்றுக்கொன்று மூட்டிவிடுகின்றனவோ, அப்பேர்ப்பட்ட ராவணனை எப்படிச் சொல்லுவது?” [அநர்க்கராவம் 3-41] என்று தவம்புரிந்து சாந்தியுடையவனாயிருக்கும் நிலையிலும் முகங்கள் யாசக தோஷத்தாலே கலங்கி, இ₄க்கும் விஷயத்தில் ஒன்றுக்கொன்று சுருத்து மாறுபட்டனவன்றே.

படியே கீழும், நிரீக்ஷமாண—பார்ப்பவளாயிருந்துகொண்டு, அசிந்த்யபுதுதி₄ம-மனத்தால் எண்ணத்தகாத புத்தியுடைய வனையும், பிங்கு₄தி₄பதே:—வானரவரசனுடைய, அமாத்யம்-மந்திரியாயும், தம வாதாத்மஜம்—வாயுவின் புத்திரனாயு முள்ள அந்த அனுமானை. உத்யஸ்தம் ஸூர்யம் இவ-உதய கிரியிலுள்ள சூரியனைப்போலே, துத்யர்ஸு—பார்த்தாள்.

அவதாரிகை:—அஸோகவரிகாமத்யகூதையான பிராட்டி. ராவணப்ரேரிதைகளான ராக்ஷஸிகளுடைய தர்ஜநபூர்த் ஸநாத்யஸஹதையாலும், ராமவிரஹவ்யஸநாதியுயத்தாலும் ப்ராணத்யாகூவ்யவஸித மநஸ்கையாய், சிம்ஸு-பாஸாக்ஷி சாகூவலம்பி₄நியாய் எழுந்தருளினின்ற ஸமயத்திலே திருவடிகண்டு, முன்பு பெருமாள் அருளிச்செய்த வைலக்ஷண்ய ஜாதங்களை முழுக்கத் திருமேனியிலே காண்கையாலே பிராட்டி என்று அறுதியிட்டு, 'அர்த்தகதி ஸம்பாஷிக்கில் பீத்யா ஸத்தாநாஸும் பிறக்கும்; ஸம்பாஷியாதே மீண்டிடில் அவிதிவ்ருத்தாந்தையாகையாலே ஸரீரவிச்சிலேஷம் பண்ணக்கூடும்' என்று, ஐந்த்ர வ்யாகரணபண்டிதனாகையாலே தன் நெஞ்சாலே தர்க்கித்து, க்ரமஸு: பொறுப்பிப்போம்

அவதாரிகை:—அஸோகவனத்தின் நடுவிலிருக்கும் பிராட்டி ராவணனால் தூண்டப்பட்ட ராக்ஷஸிகளுடைய அநட்டல் மிரட்டல் முதலானவை பொறுக்கமாட்டாமையாலும், ராமனைப் பிரிந்த துன்பத்தின் மிகுதியாலும் பிராணனை விடவேண்டுமென்னும் உறுதி கொண்ட நெஞ்சையுடையவளாய், ஒரு சிம்சுபா விருக்ஷத்தின் கிளையைப் பற்றிக்கொண்டு எழுந்தருளியிருந்த ஸமயத்திலே ஹனுமான் பிராட்டியைக்கண்டு, முன்பு ராமபிரான் அருளிச்செய்த பெருமைகள அனைத்தையும் பிராட்டியின் திருமேனியிலே பார்க்கையாலே, 'இவளே சீதா பிராட்டி' என்று நிச்சயித்து, 'நடந்த விஷயத்தைச் சொன்னால் பயத்தாலே பிராட்டி பிராணனையும் விடக்கூடும்; செரல் லர்மல்' திரும்பினால், ராமபிரான் இலங்கைக்கு வரும் விஷயத்தை அறியர்மையர்லே உயிர்ப்பிட்டுக்கூடும்' என்று ஐந்த்ரவ்யாகரணசாஸ்திரத்திலும் வல்லவனாகையாலே-தன் நெஞ்சாலே தர்க்கம் செய்து தனி—44

என்று நிர்ணயித்து, வாதோபஹதனைக் கீழே வைத்து. தான் உந்நதப்ரதேசத்திலேயிருந்து தூரை பொழியுமாப் போலே, பசிம்ஸுபாவ்ருக்ஷத்தின் மேலேயிருந்து, “**राजा दशरथो नाम**” (ராஜா தசரதோ நாம) என்று தொடங்கி. கதா ஸரீரத்தை அம்ருததூரையாக வர்ஷிக்க, சிரகாலம் அவந்தி யாலே ஸ்தப்யகாமான திருக்கழுத்தை மஹதாப்ரயாஸேந உந்நமித்து, பிராட்டி திருவடியைத் திருக்கண் சாத்தின படியைச் சொல்லுகிறது இச்சலோகம்.

ச்சலோகத்துக்கு வாக்யார்தம்:- அவள் திருக்கழுத்தை இருமருங்கும் புரட்டி, மேலுங்கீழும் பார்த்து மீண்டு மேலே நோக்கிப் பாராநின்றுகொண்டு உத்யுக்யூரிசிகரஸ்தனான ஸூர்யனைப்போலே ஸுகீர்வ ஸசிவனான மாருதாத்மஜனைக் கண்டாள் என்கிறது.

வ்யா:- (ஸா) பூர்வக்ஷணத்திலே ஸரீரவியோக்யாத்ய வஸாயம் பண்ணினவள். (ஸா) மாரீசபரிப்புரமம் தொடங்கி

அறிந்து, கிரமமாகப் பிராட்டியைத் துன்பம். போம்படி செய்வோம் என்று நிச்சயித்து, வாயு பிடித்துக்கொண்டவனைக் கீழேவைத்து, அவனைச் சிகிதலை செய்பவன்தான் மேலேயிருந்து திரவதாரையைப் பொழிவதுபோலே, தான் சிம்சுபா விருக்ஷத்தின் மேலேயிருந்து “தசரதன என்று ஓரரசன் இருந்தான்” [ரா-ஸு 31-2] என்று தொடங்கி, ராமகதை முழுவதையும் அமுததாரையாகப்பொழிய, நெடுங்காலம் குனிந்திருந்தமையாலே செயலற்றிருந்த திருக்கழுத்தைப் பெருமுயற்சியாலே தூக்கி, பிராட்டி ஹனுமானைத் திருக்கண் ணை கண்டபடியைச் சொல்லுகிறது இந்த சுலோகம்.

சுலோகத்தின் பொருளாவது.-“பிராட்டி திருக்கழுத்தை இருபக கங்களிலும் புரட்டி மேலும் கீழும் பார்த்து மறுபடி மேல்நோக்கிப் பார்க்கையில், உதயகிரியுச்சியிலுள்ள சூரியனைப்போலே ஸுகீர்வனின் மந்திரியான வாயு புத்திரனைக் கண்டாள்” என்கிறது.

வ்யா:-(அவள்) முன் கணத்திலே உடம்பை விடுவது என்று உறுதி பூண்டவள். (அவள்) மாரீசன் மாயமானாகி மயக்கியதற்குப்

உபரிதரவ்ருத்தார்தாநபிஜ்ஞைரூயாகையாலே அத்யந்தம் விஷண்ணையாயுள்ளவள். (ஸா) அருகே ஒரு சருகிலை ஓசைப் படினும் ஹ்ருதயங்குலைந்து பறையறையா நிற்குமவள். (ஸா) ராவண கரக்ருஹீதையான அன்று துடங்கி செம்பளித்த கண்விழிக்க அறியாதவள்.

(தீர்யக்) திருக்கழுத்தை இருமருங்கும் புரட்டிப் பார்த்தாள். சிரகாலம் சேஷ்டியாத கழுத்தாகையாலே இப்போது இருமருங்கும் விதேயமாக்கினாள். நம்முடைய அத்தியவலாயத்தைக் கண்டு முலையெழுந்தார் வ்யஸநம் முலையெழுந்தார்க்குப் பொறுக்க வெண்ணாமையாலே தீக்ஷுங்குரைகள் சொன்ன வார்த்தையோ என்று இருமருங்கும் புரிந்து பார்த்தாள்.

(ஊர்த்வம்) ஸசீப்ரப்ருதிகளும் நம்மைப்போலையகப் பட்டு, ப்ராண த்யாகாத்யவஸாயம் பண்ணி, மீண்டும் ஸ்வஸ்வபர்த்தாக்களை ப்ராபித்தவர்களாகையாலே, இப்போது

பிறகு மேல் நடந்த விருத்தாந்தங்கள் அறியாதவளாகையாலே மிகவும் வருந்துமவள். (அவள்) அருகில் ஒரு சருகிலை சரசரவென்று அசைந்து ஒலிப்பதைக் கேட்கும்போதும் 'ராவணன் வருகிறனே' என்று மனங்குலைந்து, 'படப்படக்' என்று அடித்துக்கொள்ளும் நெஞ்சையுடையவள். (அவள்) ராவணன் கையிலகப்பட்ட அன்றி லிருந்து தொடங்கி மூடின கண் விழிக்க அறியாதவள்

(சுற்றிலும்) திருக்கழுத்தை இரண்டுபக்கங்களிலும் திருப்பிப் பார்த்தாள். நெடுங்காலம் அசையாதேயிருந்த கழுத்தாகையாலே இப்போது இருபுறங்களிலும் அசையும்படி வசப்படுத்திக்கொண்டாள். (சுற்றிலும்) பெண்களுடைய துன்பம் பெண்களுக்குத்தான் பொறுக்காமலிருக்குமாகையாலே, நம்முடைய மரணவுறுதியைக்கண்டு திசைகளாகிற பெண்கள் சொன்ன வார்த்தையோ நம்செவியில் விழுந்தது என்று இருபுறமும் விரும்பிப்பார்த்தாள்.

(மேலே) இந்திராணி முதலியவர்களும் நம்மைப்போலே ராவணனிடம் அகப்பட்டு உயிர்விடுவதென உறுதிக்கொண்டு, மறுபடியும் தங்கள் தங்கள் பர்த்தாக்களை அடைந்தவர்களாகையாலே,

நம்முடைய அ த் ய வ ஸ ர ய ம் தவிர்க்கைக்காக அவர்கள் சொன்ன வார்த்தையோ? என்று மேலே பார்த்தாள். (ஊர்த்வம்) எழுந்த ஸப்தத்தினுடைய முழக்கத்தாலே, “ஆகாஸகுண: ஸப்த:” என்கிறபடியே ஸப்தகுணமான ஆகாஸம் செவிக்கினிதாகப் பழுத்துக்கொடுத்த பழமோ என்று பார்த்தாள்.

சகாரம் ஸமுச்சயார்த்தமாம்போது வக்ஷ்யமாணமான த்யூக்யந்தரங்கள் சேரச்சொல்லவேண்டாவாகையாலே பூர்வம் நிரீக்ஷித்த பாகங்களைப் புநர் நிரீக்ஷணம் பண்ணினாள் ஸம்பூரமத்தாலே.

(ததாப்யதஸ்தாத்) அப்படியே கீழும் பார்த்தாள். தன் காலடியிலேயிருந்து சிலர் ஒருவார்த்தைசொல்ல ஸம்பாவனை யின்றிக்கேயிருக்க கீழே பார்க்கைக்கு உபபத்தி சொல்லு

இப்போது நம்முடைய மரணவுறுதியைத் தவிர்ப்பதற்காக அவர்கள் சொன்ன சொல்லோ நம் செவியில் விழுந்தது என்று மேலே பார்த்தாள். (மேலே) எழுந்த சப்தத்தினுடைய கோஷத்தாலே “சப்தம் ஆகாசத்தின குணமாகும்” என்கிறபடியே சப்தத்தை குணமாகக் கொண்ட ஆகாசமாகிற மரம் செவிக்கினியதாகப் பழுத்துக் கொடுத்த சப்தரூபமான பழமோ நம் காதில் விழுந்தது என்று பார்த்தாள்.

‘ச’ என்னும் எழுத்து, அநுத்தஸமுச்சயப்பொருளை — (ப்ரகரணத்தில் இல்லாததைக்கூட்டுவது என்னும் பொருளை)— உடைய தாம்போது, மேல் சொல்லப்போகிற கீழாகிற திசையை இங்கு சொல்லவேண்டிய ஆவச்யகதை இல்லாமையாலே, முன் கண்ட திசைகளாகிற பக்கங்கள், மேல் என்னும் திசைகளை, தன் பரபரப் பாலே மறுபடியும் பார்த்தாள் என்கிறது.

(அப்படியே கீழும்) அப்படியே கீழேயும் பார்த்தாள். தன் காலடியிலேயிருந்து சிலர் வார்த்தைசொல்ல இடமில்லாமலிருக்கையில், கீழே பார்த்ததற்குப் பொருத்தத்தைக் காட்டுகிறது ‘அப்படியே’ என்னும் சப்தம். அதாவது-ராவணன் பிராட்டியைக் கவர்ந்து ஆகாயத்தில் சென்றபோது “அவேக்ஷமாணம் பூஹுசோ வைதேஹிம் த்யூரணீதலம்” [ரா-ஆ 52-45] [பலதடவை பூமியைப் பார்க்கும்

கிறது த்தாஸுப்தம். க்ருத்ரரும் மஹாபூதங்களும் சொல்லக் கடவதாக முற்படவே கற்பித்தார்கள். அந்த வாஸனையாலே பார்த்தாள். (அதஸ்தாத்) தன்னுடைய க்வேசாதிசயத்தைக் கண்டு ஆச்சி தன் வயிற்றெறிச்சலாலே சொன்னாளோ என்று பார்த்தாள்.

(அபி) மீண்டு மேலே பார்த்தாள். கீழே சொன்னவற்றுக்கு ஸமுச்சயமானாலோ? என்னில்: 'நிரீக்ஷமாண' என்கிற மேலேயுடிகூடியது. கண்டது கீழேயல்லாமையாலே.

(நிரீக்ஷமாண) என்கிற வர்த்தமானத்தாலே ஸாதராதிஸ்யமாக வைத்தகண் வாங்கிற்றிலள் என்கிறது. 'நிரீக்ஷமாண ததர்ஸ' இத்யந்வய:

வைதேகியை] என்கிறபடியே பிராட்டி கீழ்நோக்கியிருந்தபோது, கீழேயிருந்தவர்களான ஜடாயுவும் மஹாபூதங்களும் "கூகோத்தம், வநஸ்பதிகுத: ஸ்ரீமாந் வ்யாஜஹார சுப்யாம் கிரம்" [ரா-ஆ 50-2] [மரத்தின் மேலிருந்த செல்வனான கமுகரசன் ஜடாயு மங்களமான வார்த்தையைச் சொன்னான்.] என்றும், "இதி ஸர்வாணி பூதாநிக்ஷணச: பர்யதேவயந்" [ரா-ஆ52-42] [இம்மாதிரியாக எல்லா பூதங்களும் கூட்டங்கூட்டமாக வார்த்தைசொல்லி அழுதன.] என்றும் தாங்கள் வார்த்தைசொல்லி அழுது ஆறுதல் சொல்லக்கூடியவர்களென்று முன்னமே பிராட்டிக்குக் காட்டிக்கொண்டார்கள் என்றே. அந்த நினைவாலே கீழே பார்த்தாள். (கீழே) தன்னுடைய துன்பமிகுதியைக் கண்டு, தன் தாயாகிய பூமிப்பிராட்டி தன் வயிற்றெறிச்சலாலே சொன்ன சொல்லோ செவியில விழுந்தது? என்று கீழே பார்த்தாள் என்றுமாம்.

(உம்) மறுபடியும் மேலே பார்த்தாள். அபியென்பது அநுத்தஸமுச்சயம். கீழேயும் என்ற விடத்திலுள்ள இந்த உம்மை உக்தசமுச்சயமாய், கீழேசொன்ன பக்கங்கள். மேல் என்னும் திசைகளைக் கூட்டுவதாகக் கொள்ளலாகாதோ? என்னில்: 'சிம்சுபாமரத்தின் மேலிருந்த அனுமனைப் பார்த்தாள்' என்று அடுத்தபடி சொல்லுவது கீழ்நோக்கியிருந்த பிராட்டி மறுபடி மேல் நோக்கிப் பார்த்திருந்தாலொழியப் பொருந்தாது. அனுமனைக்கண்டது மரத்தின் மேலேயெயொழியக் கீழே பூமியிலன்றே. ஆகையால் அபிசப்தம் அநுத்த ஸமுச்சயமாய். 'மறுபடி மேலேபார்த்தாள்' என்று பொருள்படுகிறது.

(தம்) என்கிற பதம் திருவடியினுடைய ஸர்வா நுபவத் தையும் சொல்லுகிறது.

(அசிர்த்த்யபுத்திம்) திருவுள்ளத்தில் இடமுடைமை திருமேனியிலே நிழலெழுகை

(ததர்ஸ)ஸமுத்ரவங்குநா த்யாயாஸமெல்லாம் போம்படி ஸ்ரீமத் கடாஷுத்தாலே பூர்ணமாகப் பார்த்தாள்.

(பிங்காதிபதேரமாத்த்யம்) ஒரு மஹாராஜாவினுடைய ஆணைக் கீழேயிருந்தானொரு மந்திரி என்னுமிடத்தை அவன் தானாயிருந்த இருப்பு கோட்சொல்லிக் கொடுத்தது. யாவனொருவனாலே மஹாராஜாவினுடைய பிங்குரதிபுத்த்யமும் தன்னுடைய அமாந்யத்வமும், பெருமானுடைய ப்ரதம கடாஷுத்தினாலே உண்டாக்கப்பட்டது, அவனை.

(பார்க்கிறவளாய்) என்கிற நிகழ்காலத்தாலே 'பாலைவனத்திலே தண்ணீர்ப்பந்தல் வைத்ததுபோலே இங்கு இப்படியொருவன் வார்த்தை சொல்லுவதே!' என்று அனபின் மிகுதியாலே அனுமனைப் பார்த்த கண்ணைத் திருப்ப மாட்டாமலிருந்தாள் என்கிறது. 'மேலே மறுபடியும் பார்க்கிறவளாய் அனுமனைக்கண்டாள்' என்று அந்வயம்.

(அவனை) என்கிற பதம் பிராட்டி அனுமனின் திருமேனி முழுவதையும் கண்டமையைச் சொல்லுகிறது.

(நினைத்தற்கரிய புத்தியுடையவனை) "ரூபமேவாஸ்யைதந் மஹிமாநம் வ்யாசஷ்டே" [இவன் உருவமே இவனுடைய பெருமையை விவரித்துத்தருகிறது.] என்கிற வேதவாக்கியத்தின்படியே, இவனுடைய பரந்த திருவுள்ளத்தின் பெருமை திருமேனியிலே ஒளிவீசுகின்றது.

(கண்டாள்) கடல் கடந்தது முதலான களைப்பெல்லாம் தீரும்படி திருநிரம்பிய திருக்கண்ணைக்கினாலே பரிபூர்ணமாகப் பார்த்தாள்.

(குரக்கரசனின் மந்திரியை) ஒரு பேரரசனின் ஆணைக்கு வசப்பட்டிருக்கும் மந்திரியென்பதை அனுமன் இருந்த இருப்பே வெளிக்காட்டிற்று. எவனொருவன் ராமபிரானுடன் ஸுகீவனைச் சேர்ப்பித்து வைத்தாலே ஸுகீவனுடைய குரக்கரசனுக்குத் தன்மையும், தன்னுடைய மந்திரியாயிருக்கும் தன்மையும் ராமபிரானுடைய முதற்கடாஷுத்தாலே உண்டாக்கப்பட்டனவோ அவனை என்று கருத்து.

(வாதாத்மஜம்) கண்டகூதப்ராணையான பிராட்டிக்குத் திருவடி திருமேனி பொறுப்பித்தபடியாலே, ரிஷி, தென்றற்கன்டென்கிரூன்.

(ஸூர்யயிவ) ப்ரதிபக்ஷங்கண்டு வெருவும்படி வீர்யம் புறப்பட்டுப் பரம்புகையாலே, அந்தகாரத்தில் ஆதித்யனைப் போல் என்கிரூன்.

(வாதாத்மஜம்) மகனென்று சட்டையிட்டு வாராதே காற்றுதானே வந்ததாகில் கண்வைக்கவொண்ணாதே.

(உதயஸ்தம்) அபூதோபமை. பழைய ஆதித்யனைப் போலன்றியிலே உதயகிரியிலே உதித்து ராவணனுக்கு அஞ்சிச் செல்லாநிலாதே உதயகிரியிலே காலூன்றவல்லா னொரு ஆதித்யனைப்போலே த்ருஷ்டாந்தம் சொல்லலாம்.

(வாயுபுத்திரனை) உயிர்போகும் தருவாயினிருந்த பிராட்டியை ஆச்வாஸம் செய்வித்து உயிர் கொடுக்கையாலே, வால்மீகிமஹரிஷி உயிர்கொடுக்கும் தென்றற்காற்றுகிற காமதேனுவின் கன்று என்று அனுமனைச் சொல்லுகிறார்.

(சூரியனைப்போலே) எதிரிகள் கண்டு பயப்படும்படி அனும னின் வீர்யம் புறப்பட்டுப் பரவுகையாலே, இருளில் தோன்றிய இரவியைப் போலேயிருந்தான் அனுமன் என்கிரூர்.

(வாயுபுத்திரனை) “ஆத்மா வை புத்ரநாமாஸி” [புத்திரன் என னும் பெயர்கொண்ட நானாகவேயிருக்கிறாய்] என்கிற வேதவாக் கின்படி மகன் என்னும் வேஷத்தைப் போட்டுக்கொண்டு வராமல் நேரே வந்ததாகில் (ருபமற்றதாகையாலும், வி ர ஹி க ளு க் கு ப் பொறுக்கவொண்ணாததாகையாலும்) கண்வைக்கமுடியாதன்றே. ஆகையாலே பிள்ளையென்னும் சட்டையிட்டுக்கொண்டு உயிர் கொடுக்கும் காற்று வந்தது என்று கருத்து.

(உதயகிரியில் நிற்பவனை) இல்பொருளுவமை பழையவனான சூரியனைப்போல் உதயகிரியில் உதித்தவுடன் ராவணனிடம் பயத்தாலே மேலே செல்லாமல், உதயகிரியிலே காலூன்றவல்லவனான ஓர் சூரியனையே அனுமனுக்கு உபமானமாகச் சொல்லலாம் என்று கருத்து.

ஸுந்தரகாண்டம் 34-வது ஸர்க்கம் 23-வது சுலோகம்.

स्वप्नेपि यद्यहं वीरं राघवं सहलक्ष्मणम् ।

पश्येयं यदि जीवेयं स्वप्नेऽपि मम मत्सरी ॥

ஸ்வப்நேபி யத்யஹம் வீரம் ராகுவம் ஸஹலக்ஷ்மணம் !
பச்யேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்நோபி மம மத்ஸரீ ॥

பதவுரை:— அஹம்—நான், ஸஹலக்ஷ்மணம்—லக்ஷ்மணனோடு கூடிய, வீரம்—வீரரான, ராகுவம்—ஸ்ரீராமபிரானை, ஸ்வப்நே அபி—கனவிலேயாவது, பச்யேயம் யதி—காண்டேயோ யானால், ஜீவேயம்—பிழைத்திருப்பேன்; ஸ்வப்ந: அபி—கனவு கூட, மம—எனக்கு, மத்ஸரீ—எதிரியாயிருந்தது.

வ்யா:— (ஸ்வப்நேபி யத்யஹம் வீரம்) ஸ்வப்நத்திலே கண்டாலும் து:க்க நிவர்த்தகராகவல்லராயிற்று. (ராகுவம் ஸஹலக்ஷ்மணம்) பிரிகிறபோது இருவரையும் கூடப்பிரிகையாலே காணாமலிடத்திலும் இருவரையும் கூடக்காணவேணும் என்றிறே ஆசைப்படுவது. அப்போது இருவரும் பிரிகையாலே தங்களில் கூடினார்களோ இல்லையோ என்றும் அதிசயங்கைபண்ணியிருக்குமே. (பச்யேயம் யதி ஜீவேயம் ஸ்வப்நோபி மம மத்ஸரீ) என் அவஸ்தையறிந்து முகங்காட்டா

அவதாரிகை:— அனுமனைக்கண்டதும் 'இது கனவோ?' என்று சங்கித்துப் பிராட்டி பேசும் பாசுரமிது.

வ்யா:— (கனவிலும் வீரரை) கனவிலே கண்டாலும் துன்பத்தைப் போக்கடிக்கும் வீரராயிருப்பவர் என்கை. (லக்ஷ்மணனோடு கூடிய ராமபிரானை) பிரிகிறபோது இருவரையும் சேர்ந்து பிரிகையாலே, காணும்போதும் இருவரையும் சேர்ந்து காணவன்றே ஆசைப்படுகிறார். மேலும், மாயமானத்தரத்திச்சென்ற அப்போது ராமலக்ஷ்மணர் இருவரும் பரஸ்பரம் பிரிந்து போகையாலே 'அவர்கள் ஒருவருக்கொருவர் மறுபடி கூடினார்களோ?' என்றும் ஸந்தேஹித்திருப்பாளன்றே. அதனாலும் இருவரையும் சேர்ந்துகாண ஆசைப்படுகிறார். (கண்டேனாகில் உயிர் வாழ்வேன்; கனவும் எனக்கு எதிரியாயிருக்கிறதே) என் துன்பமறிந்து முகங்காட்டாதவர் அவர்மாத்திர

மைக்கு அவரேயன்றிக்கே, இதுவும் என்னை நலிய வேணுமோ என்றானிறே.

ஸுந்தரகாண்டம் 38-வது ஸர்க்கம் 33-வது சுலோகம்

स पित्रा च परित्यक्तः सुरैश्च समहर्षिभिः।

तीन् लोकान् संपरिक्रम्य तमेव शरणं गतः॥

ஸ பித்ரா ச பரித்யக்த: ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:।

தீர் லோகாந் ஸம்பரிக்ரமய தமேவ ஸரணம் கத:॥

பதவுரை:—ஸ:—அந்தக் காகாஸுரன், பித்ரா ச—தந்தையாலும் (தாயாலும்), ஸமஹர்ஷிபி:—மஹர்ஷிகளோடு கூடியிருக்கிற. ஸுரை: ச—தேவர்களாலும், பரித்யக்த:—நன்கு கைவிடப்பட்டவனாய். தீர் லோகாந் — மூவுலகங்களையும், ஸம்பரிக்ரமய—நன்றாகச் சுற்றித்திரிந்து, தம் ஏவ—அந்த ஸ்ரீராமனையே. ஸரணம் கத:—உபாயமாகப் பற்றினான்.

அவதாரிகை:—“சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலை தீண்ட அத்திரமேகொண்டெறிய அனைத்துலகும் திரிந்தோடி வித்தகனையிராமாவோ நின்னபயம் என்றழைப்ப” என்கிற படியே பிராட்டி திறத்திலே தீரக்கழிய அபராதத்தைப் பண்ணி ஸாபராதனை காகத்தைக் குறித்துப் பெருமாள் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தைப் ப்ரயோகித்தருள, அவனும் அதுக்கஞ்சித் தனக்குப் புகலாமிடமெல்லாம்போய்த் தட்டித் திரிந்து மல்லாமல் இக்கனவும் என்னையடையாமல் துன்புறுத்தவேண்டுமோ என்கிறான் பிராட்டி.

அவதாரிகை:—“சித்திரகூடத்திருப்பச் சிறுகாக்கை முலைதீண்ட அத்திரமே கொண்டெறிய அனைத்துலகும் திரிந்தோடி, வித்தகனே இராமாவோ நின்னபயமென்றழைப்ப” [பெரியாழ்திரு 3-10-6] என்கிறபடியே பிராட்டி விஷயத்தில் பரிபூணமாக அபசாரம் செய்து, குற்றவாளியாய் நின்று காகாசுரனைக் குறித்து ராமபிரான் ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை விட்டருள, அவனும் அவ்வழ்ப்புக்கு பயப்பட்டுப் போகக்கூடிய இடமெல்லாம் போய்த் தடைபட்டுத் திரிந்து போக்கிட தனி—45

போக்கற்று, * எங்கும்போய்க் கரைகாணாதெறிகடல்வாய் மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறு மாப்பறவையாய், * விஷ்ணுபோதமான பெருமாள் திருவடிகளிலேவந்து விழுந்தபடியைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:-(ஸ:)ஸாபரா தூர் பிழைகளைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி திறத்திலே அபரா தம்பண்ணி நேராக வத்யனாயிருக்கிறவன். (ஸ:)பாகவதாபசாரம்பண்ணி, “न क्षमामि” (ந ஶ்ஷமாமி)க்கு இலக்காயிருக்கிறவன்; (ஸ:) பரம புருஷார் தத்ததைவிட்டு, “भक्ष्याथी बलिभोजनः” (புஷ்யார்த்தீ,

மில்லாமல், “எங்கும்போய்க் கரைகாணாது எரிகடல்வாய் மீண்டேயும் வங்கத்தின் கூம்பேறும் மாப்பறவை” [பெருமாள் திரு 5-5] போன்ற வய்ய, “ஸம்ஸாராணவமக்ஷநாநாம் விஷயாக்ரான்தசேதலாம், விஷ்ணு போதம் விநா நான்யத் கிஞ்சித்யஸதி பராயணம்” [விஷ்ணுதர்மம் 1-59] [ஸம்ஸாரக்கடலிலே விழுந்து விஷயங்களாகிற முதல்களின் வாயில் அகப்பட்ட நெஞ்சையுடையவர்களுக்கு, எங்கும் பரந்த விஷ்ணு வாகிற ஓடத்தைத்தவிர வேறு கரைகாணவழியிலலை] என்கிறபடியே எங்கும் பரந்த ஓடமான ராமபிரான் திருவடிகளிலே வந்து விழுந்த படியைச் சொல்லுகிறது இந்த ச்லோகம்.

வ்யா:— (அவன்) குற்றவாளிகள் குற்றங்களைப் பரமபுருஷன் பொறுக்கச் செய்வதற்குப் புருஷகாரபூதையான பிராட்டி விஷயத்திலே குற்றம் புரிந்து நேரே கொல்லத்தக்கவனாயிருக்கிற காகாசுரன். (அவன்) பாகவதர் தலைவியான பிராட்டி விஷயத்தில் அபசாரம் செய்கையாலே. “மத்யபுக்தம் ச்வபசம் வாயி நிந்த்யாம் குர்வந்தி யே நரா, பத்யமகோடி சதேநாயி ந ஶ்ஷமாமி வஸுந்தரே” [வராஹபுராணம்] [பூமிப்பிராட்டி! சண்டாளனானும் என் பக்தன் விஷயத்தில் எவ னெருவன் நிந்திப்பது முதலிய அபசாரங்களைச் செய்கின்றனானே அவனை நூறுகோடி பதம்காலமானாலும் பொறுக்கமாட்டேன்] என்கிற பகவானுடைய கோபத்திற்கு லக்ஷ்யமாயிருப்பவன். (அவன்) இருவருமான சேர்த்தியிலே கைங்கர்யம் செய்வதாகிற மேலான பயனை விட்டு, “தூரயந் ஸ சமாம் காகஸ் தத்ரைவ பாலீயதே, ந சாப்யுபரமந் மாம்ஸாத்ய பூஷ்யார்த்தீ பூலிபேஹந:” [ரா-ஸு 38-16] [எனைக் குத்திக்கொண்டே அக்காகம் அவ்விடத்திலேயே சுற்றிலும் பதுங்கித்திரிந்தது; பலியை உண்டுவாழும் அக்காகம் மாம்ஸ

புலிபேராஜந:) என்று க்ஷுத்ரபுருஷார்த்தத்தைப்பற்றி *அருநரகத்தமுந்தும் பயன் படைத்திருக்கிறவன். (ஸ:) அப ராதம்பண்ண ஸங்கல்பித்தபோதே தேவத்வம்போய். காக மாய் ஸ்வரூபஹாசி பிறந்திருக்கிறவன். (ஸ:) “**नखैस्सखिधैः**” (நகைஸ்ஸருதி₄ரை:) என்கிறபடியே ஆர்த்₃ராபராத₄ரூய் உதிரக்கையனாயிருக்கிறவன். (ஸ:) “**घरान्तरचरः**” (த₄ராந்தர-சர:) என்று இதுக்கு முன்பெல்லாம் பொதும்புகளிலே அடங்கி வாழ்ந்து, இப்போது அபராதம் பண்ணினபடியாலே, “**पवनस्य गतौ समः**” (பவநஸ்ய க₃தௌ ஸம:) என்று ஆகாஸத் திலே காற்றுப்போலே திரிகிறவன். (ஸ:) “**बन्धुश्च पिता च मम राघवः**” (ப₃ந்து₄ச்ச பிதா ச மம ராக₄வ:) என்று நிருபாதி₄க பந்துவாயிருக்கிற பெருமாள் கைவிட்டபடியாலே ஸோபா தி₄க பந்துக்களும் கைவிடும்படியிருக்கிறவன்.

போஜனத்தில் ஆசையாலே என் மாம்ஸத்தைச் சிறிது உண்ட பிறகும் கைவிடவில்லை.] என்று மாம்ஸத்திலே ஆசையுடையவனாய் பிராட்டிக்குத் தீங்குசெய்து ‘அருநரகத்தமுந்தும் பயன்படைத்தேன்’ [பெரியதிரு 6-3-4] என்கிறபடியே கொடிய நரகமாகிற பலனைப் பெற்றிருப்பவன். (அவன்) குற்றம்புரிய எண்ணியபோதே இநதிரன் பிள்ளையாயிருப்பதால் வந்த தேவத்தன்மைபோய் ‘காகாசுரன்’ என்னும்படி அசுரனாகிக் காக்கையேயாகி ஸ்வரூபத்தை இழந்திருப்பவன். (அவன்) “இரத்தம் தோய்ந்த நகங்களோடு கூடிய காகாசுரனைக் கண்டான் ராமன்” [ரா.ஸு 38-28] என்கிறபடியே கையுங் களவுமாகப் பிடிப்பட்டவனாய் இரத்தக்கையனாயிருப்பவன். (அவன்) “பூமியினுள் பதுங்கி வாழ்பவன்” [ரா.ஸு 38-29] என்று இப்படி குற்றம் புரிவதற்கு முன் பூமியில் பொந்துகளிலே பதுங்கி வாழ்ந்து இப்போது குற்றம் புரிகையாலே “வேகத்தில் காற்றைப்போன்ற வன்” [ரா.ஸு 38-29] என்று ஆகாயத்தில் காற்றைப்போலே திரிகிறவன். [முந்திய பொருள்களும் அடுத்தபொருளும், ஒரு கௌரவமுமில்லாமல் தாழ்ச்சி தோற்ற ‘அவன்’ என்னும் பதத்தைப் பிரயோகித்ததின் பூாவங்கள்; இப்பொருள் தூரத்திலிருப்பவனைக்குறிக்கும் ‘அவன்’ என்னும் சப்தத்தாலே குறித்தமைக்குக்கருத்து] (அவன்) “உறவினரும் தந்தையும் எனக்கு ராகவரேயாவர்” [ரா-அ 58-31] என்று உலகுக்கெல்லாம் இயற்கையிலேயே உறவினராயிருக்கும்

ஸோபா திகபந்துக்கள் கைவிட்டபடி எங்ஙனையென்னில்: (பித்ரா ச பரிதயக்தஸ் ஸுரைச்ச ஸமஹர்ஷிபி:) கொண்டான் விளிவைக் கண்டார் விளித்து அடையக் கைவிட்டார்கள்.

உள்மனிதர் புறமனிதர் என்னும் வாசியுண்டோ? என்னில்: (பித்ரா ச பரிதயக்த:) முற்பட உள்மனிதர் கைவிட்டார்கள் என்கிறது. (பித்ரா ச பரிதயக்த:) ப்ரஹ்மாஸ்த்ரம் துடர்ந்து முடு(க்)கினபடியாலே பெற்ற தகப்பன் ரக்ஷிக்குமோ வென்று அங்கேறப்போனான்; அவனும் கைவிட்டான்; த்ரை லோக்யா திபதியாயிருக்கிற அவன் கைவிடுகைக்கு அடியென்னென்னில்: (பித்ரா) “इन्द्रो महेन्द्रस्सुरनायको वा त्रातुं न शक्ता युधि रामवध्यम्” (இந்த்ரோ மஹேந்த்ரஸ் ஸுரநாயகோ வா தராதும் ந ஸக்தா யுதி, ராமவத்யம்) என்று பெருமான் முனிந்தவர்களை ரக்ஷிக்கைக்குத் தனக்கு ஸக்தியில்லாமை

ராமபிரான் கைவிட்டபடியாலே கர்மம் காரணமாக உறவினரான தாய்தந்தை முதலானும் கைவிடும்படியிருப்பவன்.

கர்மம் காரணமாய் உண்டான உறவினர் கைவிட்டபடி எப்படியென்னில்: (தந்தை தாயாலும், மஹரிஷிகளோடு கூடிய தேவர்களாலும் நன்கு கைவிடப்பட்டவன்) ஸ்வாமியின் கோபத்தைக் கண்டவர்கள் அனைவரும் கோபித்துக் கைவிட்டனர்.

கைவிட்டவர்களில் நெருங்கிய உறவினர் தூரபந்துக்கள் என்னும் வித்தியாசம் உண்டோ? என்னில்: (தந்தையாலும் கைவிடப்பட்டான்) முதல் முதலில் நெருங்கிய உறவினர்களே கைவிட்டனர் என்கிறது. (தந்தையாலும் கைவிடப்பட்டான்) ப்ரஹ்மாஸ்திரம் துடர்ந்து தூரத்தினபடியாலே பெற்ற தகப்பனான இந்திரன் ரக்ஷிப்பானே என்று அவனிருக்குமிடம் சென்றான். அவனும் பிள்ளையைக் காப்பாற்றும் கைவிட்டான். மூவுலகிற்கும் பதியாயிருக்கும் அவன் கைவிடக் காரணமென்ன? என்னில். (தந்தையால்) “பெருஞ் செல்வம் படைத்தவனாய், தேவர் தலைவனான மஹேந்திரனும் ராமனால் யுத்தத்தில் கொல்லப்படவேண்டியவனைக் காப்பாற்றமுடியாது” [ரா-ஸு 51-45] என்று ராமபிரானுடைய கோபத்திற்கு இலக்கானவர்களைக் காப்பதற்குத் தனக்கு சக்தியில்லாமையால்

யாலே கைவிட்டான். அன்றிக்கே, (பித்ரா பரித்யக்த:) ஹிதபரனாபடியாலே இவன் செய்த அவிரயத்துக்கு அத் தனையும் வேணும் என்று கைவிட்டான் என்றமாம்.(பித்ரா) அன்றிக்கே, ப்ரஷ்டைச்வார்யனான தன்னை லப்யுதேய்ச்வார்யனாக்கினான் நாச்சியாராகையாலே, அந்த க்ருதஜ்ஞதையாலே அவ்விஷயத்திலே அபராதம் பண்ணினபடியாலே கைவிட்டான் என்றமாம். (பித்ரா) அன்றிக்கே, “सर्वामेव लोकानां पिता” (ஸ்ர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா) என்றும், “देवदेवो हरिः पिता” (தேவதேவோ ஹரி: பிதா) என்றும் ஸகலஜகத் பிதாவான பெருமாள் கைவிட்டபடியாலே, இவன் பிதாவும் கைவிட்டான் என்றமாம். (பித்ரா) அன்றிக்கே, “विष्णो पुत्रवमागच्छ” (விஷ்ணோ புத்ரத்வமாக்ஷ்ச்சு) என்று அபேக்ஷித் தவன் அவதாரரஹஸ்யத்தை அறியுமவனாகையாலே, புத்ர

கைவிட்டான். அன்றிக்கே, (தந்தையால் கைவிடப்பட்டான்)பிரியத் தையும் விட்டு நன்மைசெய்பவனாகையாலே ‘இவன் செய்த துஷ் கருமத்துக்கு இப்படி அநுபவிப்பதுதான் நல்லது’ என்று நினைத் துக் கைவிட்டான் என்றும் கொள்ளலாம். (தந்தையான இந்திரனால்) துர்வா ஸச்சாபத்தாலே செல்வமிழந்து நின்ற தன்னை, “த்வயா தேஷுவி பரித்யக்தம் ஸகலம்புவந்ரயம், விநஷ்டப்ராயமபுவத் த்வயேதூநீம் ஸமேதிதம்” [வி-பு 1-9-123] [பிராட்டி! உன்னால் கைவிடப்பட்ட மூவுலகு முழுவதும் நசித்துக் கிடந்ததுபோலே ஆயிற்று. இப்போது உன்னாலே செழிப்புற்று விளங்குகிறது.] என்கிறபடியே செல்வத் தோடு கூடியவனாக ஆக்கினவன் இப்பிராட்டியேயாகையாலே, அந்த நன்றியறிவாலே, அவளிடத்தில் அபராதம் செய்த பிள்ளையைக் கைவிட்டான் என்றும் கொள்ளலாம். (தந்தையால்) “எல்லாவுல குக்கும் தந்தை மாதவன்” [பார-ஆர 189-52] என்றும், “தேவனான ஹரி அனைத்துலகுக்கும் தந்தையாவார்” [வி-பு 1-9-126] என்றும் அனைத்துலகுக்கும் தந்தையான ராமபிரான் கைவிட்டபடியாலே, இவனுடைய தந்தையும் கைவிட்டான் என்றும் கொள்ளலாம். (தந்தையால்) “விஷ்ணுவே! நீ தசரதனுக்குப் பிள்ளையாகப் பிறப் பாயாக” [ரா-பா 15-20] என்று தேவர்களோடு கூட பகவானைப் பிரார்த்தித்த இவ்விந்திரன், ராமபிரானுடைய அவதார ரஹஸ்யத்தை அறிந்தவனாகையாலே ராமபிரானே தன் தம்பியான உபேந்திரன் என்றும் அறிவை உடையவனன்றே; அக்காரணத்தாலே

ஸ்ரேஹத்திலும் ப்ராத்ருஸ்ரேஹம் கனவியதாகையாலே கைவிட்டான் என்றுமாம். (பித்ரா) அன்றிக்கே, பெருமாளாலே தன் குடியிருப்பும் பெற்றுப் பரிபவமும் தீரத்தேடுகிறவனாகையாலே அவ்விஷயத்திலே அபராதம் பண்ணினபடியாலே கைவிட்டான் என்றுமாம். (பித்ரா) அன்றிக்கே, “**सामुपास्व**” (மாமுபாஸ்ஸவ) என்று தன்னை பகவத்பர்யந்தமாக அநுஸந்திக்கும் ஐஞ்ஞானவானாகையாலே பகவத்த்ரோஹி என்று கைவிட்டானாகவுமாம்.

‘கைவிட்டபடியதான் மேலெழுவோ?’ என்னில்: (பரித்யக்த:) லோகயாத்ரைக்காகவன்றிக்கே புத்தியூர்வகமாகக் கைவிட்டான். (பரித்யக்த:) இவன்றன் அளவன்றிக்கே இவனைச் சூழ்ந்த பார்யாபுத்ராதிகளையும்கப்படக் கைவிட்டான்.

“**தேசே தேசே ச பூந்தூவா:**” [ரா-யு102-12] [ஓவ்வொரு தேசத்திலும் உறவினர் கிடைப்பார்] என்கிறபடியே கண்டவிடமெல்லாம ஸ்வீகாரத்தாலே கிடைக்கக்கூடிய புத்திரனிடம் அன்பைக்காட்டிலும், “**தம் து தேசம் ந பச்யாமி யதர பூராதா ஸஹோதர**” [ரா-யு 102-12] [கூடப்பிறந்த ஸஹோதரன் கிடைக்குமிடத்தை நான் காணவில்லை] என்கிறபடியே கிடைத்தற்கரிய ஸஹோதரனிடம் அன்பு பெரிதாகையாலே தம்பிக்குத் தீங்குபுரிந்த தனயனைக் கைவிட்டான் என்றும் கொள்ளலாம். (தந்தையால்) ராமனைக்கொண்டு, ராவணனிடம் தானிழந்த தன் இருப்பிடத்தையும் பெற்று, அவனிடம் தோற்றதால் வந்த அவமானமும் போகவேண்டுமென நினைக்கிறவனாகையாலே, அவன் விஷயத்தில் குற்றயுபுரிந்த காகாசரனைக் கைவிட்டான் என்றும் கொள்ளலாம். (தந்தையால்)- ‘என்னை-(எனக்கு அந்தாயாமியாய் நிற்கும் பரமாத்மாவை)- உபாசிப்பாயாக” [கௌஷீதகீ| என்று, “**கடல்ஞாலம்செய்தேனும் யானேயென்னும்**” [திருவாய்5-6-1] என்ற ஆழ்வாரைப்போலே தன்னைக்குறிக்கும் சப்தங்கள் பரமபுருஷனையும் குறிக்கின்றன என்று அறிந்த அறிவாளியாகையாலே அப்படிப்பட்ட பகவானுக்குத் தீங்கு செய்தவன் என்று கைவிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

வெளிவேஷத்திற்காகக் கைவிட்டு, ஒருவருமறியாமல் உதவி செய்தானோ? என்னில்: (நன்றாகக் கைவிடப்பட்டவனாய்) உலகோர் கண்துடைப்பதற்காகவல்லாமல், நெஞ்சாறக் கைவிட்டான் தகப்பன். (நன்றாகக் கைவிடப்பட்டான்) இவனைக் கைவிட்டதோடன்றியில்

வ்ரிதபரனாகையாலே இவன் கைவிடுகிறான்; ப்ரியபரையான தாயார் செய்தபடியென்? என்னில்: சகாரத்தாலே அவனும் கைவிட்டான் என்கிறது. சகாரம் அநுத்தஸமுச்சாயகம். இவள் கைவிடுகைக்கு அடியென்? என்னில்: “**सीता नारीजनस्यास्य योगक्षेमं विधास्यति**” (ஸீதா நாரீஜநஸ்யாஸ்ய யோக்யக்ஷேமம் வீத்யாஸ்யதி) என்று பெண்பிறந்தார்க்கு ரக்ஷகையான பிராட்டி திறத்திலே அபராதம் பண்ணினபடியாலே கைவிட்டான். (ச) மாத்ராச பரித்யக்த: “**त्वं माता सर्वलोकानां**” (த்வம் மாதா ஸர்வலோகாநம்) என்று ஸர்வலோகமாதாவான பிராட்டிகைவிட்டபடியாலே இவன்மாதாவும் கைவிட்டான்.

இவள் இப்படிக்கைவிட்டவளவில் புறம்பு புகலானார் உண்டோ என்னில்: (ஸுரை:) ஸஜாதீயரான தேவர்கள் பக்கவிலே சென்றான்; அவர்களும் தள்ளினார்கள். இவர்கள் தள்ளுகைக்கு அடியென்? என்னில்: “**कस्य विभ्यति देवाश्च जात-**

இவனோடு சேர்ந்த இவனுடைய பெண்பிள்ளை முதலானாரையும் கைவிட்டான்.

நன்மை விரும்பும் தந்தையான இவன் கைவிட்டதிருக்கட்டும்; இனியது செய்யும் தாய் என்செய்தாள்? என்னில்: ‘பித்ராச’ என்கிற விடத்தில் சகாரத்தாலே அவனும் கைவிட்டான் என்கிறது. சகாரம் சொல்லாததைக் கூட்டும் பொருளிலே வந்திருக்கிறது. இவள் கைவிடக் காரணமென்னவெனில்: “இந்தப் பெண்பிள்ளைகளுக்கு சீதாபிராட்டியானவள் நன்மை செய்வாள்” [ரா-அ 48-19] என்று பெண்ணாய்ப் பிறந்தாரை ரக்ஷிப்பவளான பிராட்டியிடம் குற்றம் புரிந்தமையாலே கைவிட்டான். (உம்) தாயானும் கைவிடப்பட்டான் என்று கருத்து. “எல்லா உலகுக்கும் நீயேதாய்” [வி-பு 1-9-126] என்று எல்லாவலகுக்கும் தாயான பிராட்டி கைவிட்டபடியாலே இவன் தாயும் கைவிட்டான்.

இவள் இப்படிக்கைவிட்டவுடன் தூரபந்துக்களிலே இவனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தார் எவரேனுமுண்டோ? எனில்: (தேவர்களாலே) தன் ஜாதியைச் சேர்ந்த தேவர்களிடம் சென்றான். அவர்களும் தள்ளிவிட்டார்கள். இவர்கள் தள்ளக் காரணமென்ன?

रोषस्य संयुगे” (கஸ்ய பிஃப்யதி தேஃவாச்ச ஜாதரோஷஸ்ய ஸம்யுகே) என்று பெருமாள் கண் சிவந்தால் பயப்படு மவர்களாகையாலே கைவிட்டார்கள். (ஸுரை:) கல்விட்டுக் கொட்டினாலும் சா வா மை க் கு அம்ருதபாநம் பண்ணி னவர்கள்: ஆகையாலே, பெருமாள் திருச்சரத்தாலே முடிந்து போகிறேமோ என்று பயத்தாலே கைவிட்டார்களாகவுமாம். (ஸுரை:) தேவை: “विष्णुभक्तिपरो देवः” (விஷ்ணுபுக்திபரோ தேவ:) என்று அநுகூலப்ரக்ருதிகளாகையாலே ப்ரதிகூலனான இவனைக் கைவிட்டார்களாகவுமாம்.

பூர்வாவஸ்தைக்கு ஸ்ஜாதீயரான தேவர்கள் கைவிட்டார்கள்; இப்போதைக்கு ஸஜாதீயங்களான பக்ஷிகள் செய்த படியென்? என்ன, சகாரத்தாலே பக்ஷிகளும் கைவிட்டன என்கிறது. அவை கைவிடுகைக்கு அடியென்? என்னில்: “पक्षिणोऽपि प्रयाचन्ते सर्वभूतानुकल्पिनम्” (பக்ஷினோ஽பி ப்ரயாசந்தே ஸர்வபூதாநுகமபிநம்) என்றும், “பறவையின் கணங்கள்

எனில். ‘யுத்தத்தில் கோபங்கொண்ட எவனிடம் தேவர்களும் பயப்படுகிறார்களோ’ [ரா-பா 1-4] என்று ராமபிரான் கடைக்கண் சிவந்தால் பயப்படக்கூடியவர்களாகையாலே கைவிட்டார்கள். (தேவர்களால்) கல்லாலே கொட்டினாலும் உயிர்போகாமன்றிக்க அமுதமுண்ட தேவர்கள்; இப்படி உயிரை வெலலமாகக் கருது மவர்களாகையாலே ‘ராமபிரானுடைய அம்பாலே அழியப்போகிறேமோ?’ என்று பயத்தாலே கைவிட்டார்களென்றும் கொள்ளலாம். (தேவர்களாலே) “விஷ்ணுபக்தியுடையவன் தேவன” [விஷ்ணுதர் 109-74] என்று பகவானிடம் அனபுடையாராகையாலே பகவத் விரோதியான இவனைக் கைவிட்டார்களென்றும் கொள்ளலாம்.

முந்தியதான தேவநிலையில் உறவினரான தேவர்கள் கை விட்டனர்; இப்போதுள்ள காகதைநிலையில் உறவினரான பக்ஷிகள் என செய்தன? என்னில்: (உம்) “ஸுரை: ச’ என்கிறவிடத்தில் சகாரத்தாலே பக்ஷிகளும் கைவிட்டன என்கிறது; [இங்கும் சகாரம் அநுகத்தலமுச்சாயகம்] அவை கைவிடுகைக்குக் காரணமென்ன வெனில்: “எல்லாவுயிர்களுக்கும் இரக்கமுடைய ராமபிரானைப் பக்ஷிகள் கூட யாசிக்கின்றன” [ரா-அ 45-31] என்றும் “பறவையின்

கூடு துறந்து” என்றும் பக்ஷிகளும் பெருமாள் பக்கவிலே பக்ஷபாதிசுளாகையாலே கைவிட்டன. அன்றியிலே, “பறவையரையா” என்றும், “புள்ளரையா(ன்?)” என்றும் தங்களுக்கு நியாமகனான பெரியதிருவடிநாயனார்க்கு வெறுப்பாம் என்று கைவிட்டன என்றும். அன்றிக்கே, “அன்னமாயனறங்கு அருமறை பயந்தான்” என்றும், “அன்னமாய் நூல் பயந்தாற்கு” என்றும் தங்களுக்கெல்லாம் கூடஸ்தமாயிருப்பதொரு பக்ஷிவிஷேஷத்துக்குக் குற்றம் செய்தபடியாலே ஸஜாதீயங்களெல்லாம் கைவிட்டன என்றும். அன்றிக்கே, விஷ்ணுபதத்தைப் பற்றித் திரிகிறவையாகையாலே பெருமாள் திருவடிகளிலே அபராதம் பண்ணினான் என்று கைவிட்டனவாகவுமாம்.

இவை இப்படிச் செய்தால் ஆந்ருமும்ஸ்யப்ரதானரான ரிஷிகள் செய்தபடியென்? என்ன.-(மஹர்ஷிகளோடு) தேவர்கள்

கணங்கள் கூடுதுறந்து வந்து சூழ்ந்து படுகாடு கிடப்ப” [பெரியாழ் திரு 3-6-8] என்றும் பக்ஷிகளும் ராமபிரானிடம் அன்புள்ளவையாகையாலே கைவிட்டன. அன்றிக்கே, “பறவையரையா” [பெரியாழ் திரு 5-2-9] என்றும், “புள்ளரையன்” [திருப்பாவை-6] என்றும் தங்களுக்கு ஸ்வாமியான கருடாழ்வானார்க்கு வெறுப்பாயிருக்கும், இவனை நாம் அங்கீகரித்தோமாகில் என்று கைவிட்டதாகவும் கொள்ளலாம். அல்லது, “அன்னமாய் அன்றங்கு அருமறை பயந்தான்” [பெரியதிரு 5-7-3] என்றும், “அன்னமாய் நூல் பயந்தாற்கு” [பெரியதிரு 9-4-2] என்றும் தங்களுக்கெல்லாம் மூலபூதமான ஓர் அன்னப்பறவைக்கு அபராதம் செய்தபடியாலே பறவைகளெல்லாம் கைவிட்டன என்றும் கொள்ளலாம். அல்லது, விஷ்ணுபதத்தை— [1. விஷ்ணுவின் திருவடியை. 2. ‘வியத், விஷ்ணுபதம் ப்ரோக்தம்’ என்கிறபடியே ஆகாசத்தை]— பற்றித்திரிகின்றவையாகையாலே விஷ்ணுபதமான ராமபிரான் திருவடிகளில் குற்றம் புரிந்தான் என்று கைவிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

இப்பக்ஷிகள் கைவிட்டால் விட்டும்; இரக்கம் மிகுந்த ரிஷிகள் என் செய்தார்கள்? என்னில்: (மஹர்ஷிகளோடு கூட) தேவர்கள் தனி—46

கைவிடுகிற இடத்திலே ரிஷிகளோடொக்கக் கைவிட்டார்கள் என்னும்படி விட்டார்கள். தூர்மிகரான இவர்கள் கைவிடுகைக்கு அடியென்? என்னில்: ரிஷிகளாகிரூர் காணவல்லவர்கள்; மஹர்ஷிகளாகிரூர் தூரக்காணவல்லவர்கள். அதாவது:-இத்தால் நாம் இவனைக் கைக்கொண்டால், இவன் தானும் இவனோடு ஸம்ஸர்க்கித்த நாமும் நசிப்போம் என்றும், நாம் கைவிட்டால் “இதொரு அநந்யகதியே!” என்று பெருமான் தானே இரங்குவர் என்றும், அவ்வளவுஞ்செல்லக் காணவல்லவர்களாகையாலே கைவிட்டார்கள். (ஸமஹர்ஷிபி:) “यो विष्णु सततं द्वेष्टि तं विद्यादन्त्यरेतसम्” (யோ விஷ்ணும ஸததம் த்வேஷ்டி தம் வித்யாத்யந்த்யரேதஸம்) என்று பகவத்த்ரோஹிகள் சண்டாளர் என்று அறியுமவர்களாகையாலே, “**चण्डालः पश्चिणां काकः**” (சண்டாள: பக்ஷினாம் காசு:) என்கிற சண்டாளன் இங்குப் புகுரலாகாது என்று கைவிட்டார்களாகவுமாம். (ஸமஹர்ஷிபி:) ரிஷிகளாகிரூர்-கேவலம் பகவத்வைபவமறியுமவர்கள்; மஹர்ஷிகளாகிரூர்— “**ஒண்டாமரையான்** கைவிடும்போது மஹர்ஷிகளோடு கூடக் கைவிட்டார்கள் என்னும்படி சடக்கெனக் கைவிட்டார்கள். தர்மிஷ்டர்களான இவர்கள் கைவிடக்காரணமென்ன? என்னில்: ரிஷிகளாகிறவர்கள் காணவல்லவர்கள்; மஹரிஷிகளாகிறவர்கள் வெகுதூரம் காணவல்ல தூரதர்சிகள். தூரதர்சிகளாகையாலே கைவிட்டார்களென்று கருத்து; அதாவது:— இவன் நம்மையடைந்த இவ்வளவால் இவனை நாம் ரக்ஷித்தோமாகில் இவனும் இவனோடு சேர்ந்த நாமும் அழிவோமென்றும், நாம் கைவிட்டோமாகில் ‘கதியற்றவனாயிருக்கும் இவனுடைய நிலை எவ்வளவு வருந்தத்தக்கதாயுள்ளது’ என்று ராமபிரான் தானே இரங்குவான் என்றும் அவ்வளவுதூரம் அறியவல்லவர்களாகையாலே கைவிட்டார்கள். (மஹர்ஷிகளோடு கூட) “**எவன் விஷ்ணுவை எப்போதும் த்வேஷிக்கிருனோ அவனைச் சண்டாளனுக்குப் பிறந்தவனாக அறியலாம்**” [விஹகேந்த்ரஸம் 24-11] என்று பகவத்விரோதிகள் சண்டாளர் என்று அறிபவர்களாகையாலே “**பக்ஷிகளுக்குள் காசும் சண்டாளஜாதியைச் சேர்ந்தது**” [] என்கிற சண்டாளன் இங்கு புகலாகாது என்று கைவிட்டதாகவும் கொள்ளலாம். (மஹர்ஷிகளோடு கூட) பகவானுடைய வைபவத்தை மாத்திரம் அறிபவர்கள் ரிஷிகள்; “**ஒண்டாமரையான் கேள்வன்**

கேள்வன் ஒரு வனையே நோக்கும் உணர்வு” என்கிற இந்த வைபவம் உணர்ந்திருக்குமவர்கள். ஆகையாலே, புருஷகாரவிஷயத்திலே அபராதம் பண்ணிபடியாலே கைவிட்டார்களாகவுமாம்.

இவர்கள் இப்படி கைவிட்டது அவன் தங்கள் பக்கல் வாராமையோ? என்னில்: (த்ரீந் லோகாந் ஸம்பரிக்ரம்ய) இருந்தவிடந்தோறும் செல்லச் செல்லத் தள்ளினார்கள் என்கிறது. (த்ரீந் லோகாந்) “அனைத்துலகும் திரிந்தோடி” என்கிறபடியே கண்ணுக்கெட்டின இடமெல்லாம் போனான். (த்ரீந் லோகாந்) பூமியந்தரிஷு ஸ்வர்க்குங்களாகிற தேசமடையத் திரிந்தான். பூமியெங்கும் தட்டித்திரிந்தவளவில், (மஹர்ஷிபி: பரித்யக்த:) என்று மஹர்ஷிகள் கைவிட்டார்கள்; அந்தரிஷுமடையத் தட்டித் திரிந்தவளவில் ஆகாஸ்சாரிகளான பக்ஷிகளும் கைவிட்டன; ஸ்வர்க்கலோகமடையத் தட்டித்திரிந்தவளவில், மாதாபிதாக்களும் தேவர்களும் கைவிட்டார்கள். (ஸம்பரிக்ரம்ய) ஒருகால் தட்டித்திரிந்தவிடத்

ஒருவனையே நோக்கும் உணர்வு” [முதல் திருவ-67] என்கிற புருஷகாரப்பெருமை உணர்ந்திருப்பவர்கள் மஹர்ஷிகள். ஆகையாலே, புருஷகாரபூதையான பிராட்டி விஷயத்தில குற்றம் புரிந்தவனாகையாலே கைவிட்டதாகவும் கொள்ளலாம்.

இவர்கள் அனைவரும் இப்படிக்கைவிட்டது அவன் இவர்களிருப்பிடம் தேடி வாராமையாலேயோ? என்னில் (மூவுலகையும் நன்றாகச் சுற்றித் திரிந்து) ஒவ்வொருவரும் இருந்தவிடம் தேடிப்போனபின்பே தள்ளினார்கள் என்கிறது. (மூவுலகங்களையும்) “அனைத்துலகும் திரிந்தோடி” [பெரியாழ்த்திரு 3-10-6] என்கிறபடியே கண்ணுக்கெட்டின இடமெல்லாம் சென்றான். (மூவுலகங்களும்) பூமி, அந்தரிஷும், சுவர்க்கம் என்னும் மூவுலகங்களிலும் திரிந்தான். பூமியெங்கும் தடைப்பட்டுத் திரிந்தபோது (மஹர்ஷிகளால் கைவிடப்பட்டான்) என்று மஹர்ஷிகள் கைவிட்டார்கள்; அந்தரிஷுமெங்கும் தடைப்பட்டுத் திரிந்தபோது ஆகாசத்தில் திரியும் பக்ஷிகள் கைவிட்டன; சுவர்க்கலோகம் முழுவதும் தடைப்பட்டுத் திரிந்தபோது தாய்தந்தையரும் தேவர்களும் கைவிட்டார்கள். (நன்றாகச் சுற்றித்திரிந்து) ஒருதடவை தடைப்பட்டுப்போனவிடத்திலே

திலே ஒன்பதுகால் தட்டித்திரிந்தான். அகமுடையவர்கள் அறியாதபடி கைப்புடைகளில் ஒதுங்கிக்கிடப்பதும் செய்தான்.

இப்படித் திரிந்தவிடத்திலே மேல் செய்ததென்? என்னில்: (தமேவஸூரணம்கத:) இவன் தஞ்சமென்று பூரமித்துப் போனவர்களிலுங்காட்டில் கொல்லநின்ற பெருமாள் முகந்தானே குளிர்ந்திருந்தது; அவர் தம்மையே பற்றினான். (தமேவ) “यदि वा रावणः स्वयम्” (யத்யூ வா ராவண: ஸ்வயம்) என்றுஸூரணுகதனான *விபீஷணன் இருக்க, ப்ராதிசூல்யம் பண்ணினவனை §விரும்பக்கடவரான அவர் தம்மையே பற்றினான். (தமேவ) “शरणागतवत्सलः” (ஸூரணுக்யதவத்ஸல:) என்றுஸூரணுகதிக்கு எல்லையானவர்தம்மையே பற்றினான். அஸூரண்யரானவர்களைப் பற்றித்திரிந்த நெஞ்சாறல் தீரஸர்வலோகஸூரண்யரானவர்தம்மையே பற்றினான். (தமேவ) “தாமரையாளாகிலும் சிதகுரைக்குமேல் என்னடியாரது

பலதடவை திரிந்தான், இனிமேலாவது இரங்குவார்களோ என்னும் எண்ணத்தாலே. வீட்டுக்காரர்கள் அறியாதபடி வீட்டின் சந்து பொந்துகளிலே ஒதுங்கியிருப்பதும் செய்தான்.

இப்படித் திரிந்தபின்பு அடுத்தபடி செய்ததென்ன? என்றால்: (அவரையே சரணமடைந்தான்) இவன் புகலிடமென்று நினைத்துப் போனவர்களுடைய முகங்களைக் காட்டிலும் இவனைக்கொல்லநின்ற ராமபிரான் முகமே குளிர்ந்திருந்தது; அவரையே பற்றினான்; (அவரையே) “ராவணன் தானையிருந்தாலும் கூட்டிவா” [ரா-யு 18-33] என்று சரணமடைந்த விபீஷணன் இருக்க, விரோதம் செய்த ராவணனை விரும்பக் கூடியவரான அவர் தம்மையே பற்றினான். (அவரையே) “சரணமடைந்தவரிடம் வாத்தல்யமுடையவர்” [ரா-ஸு 21-21] என்று சரணமடையத்தகுந்தவர்களின் மேலெல்லையிலேயிருக்கும் அவரையே பற்றினான். சரணமடையத்தகாதவர்களைப் பற்றித்திரிந்த மனவருத்தம் தீர “ஸர்வலோகசரண்யாய ராக்யவாய” [ரா-யு 16-15] [எல்லாவுயிர்களுக்கும் சரணமடையத்தகுந்தவரான ராமபிரானுக்கு] என்று உயிர்களெல்லாம் சரணமடையத்தகுந்த அவரையே பற்றினான். (அவரையே) “தன்னடியார் திறத்தகத்துத் தாமரையாளாகிலும் சித

* (பா) விபீஷணனுக்கு. § (பா) விரும்பக்கண்டவரானவர்.

செய்யார் செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்று பிராட்டியே குற்றம் சொல்லிலும் மன்றாடி ஏறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் அவர் தம்மையே பற்றினான். (தமேவ ஸரணம் கத:) ஸரண கதனான கந்தர்வனையும், பாணனையும் காட்டிக்கொடுத்தவர் களைப்போலன்றிக்கே, “**दोषो यद्यपि-न त्यजेयं**” (தோஷோ யத்₃ யபி-ந தயஜேயம்) என்று தோஷமே பற்றாசாகக் கைக்கொள்ளும் அவர்தம்மையே பற்றினான். (ஸரணம் கத:) உபாய பூத்₃க்₄யா பற்றினால்லன்; கண்டவிடமெங்கும் தட்டித் திரிந்தவனாகையாலே, கால்முறிந்து ஒதுங்க நிழல் தேடி வந்தான்; அவ்விடம் நிவாஸவ்ருக்ஷமாயிருந்தது. அல்லது, “**भूमौ निपतितं**” (பூ₄மௌ நிபதிதம்) என்று தறையிலே தலையும் மடியிலே காலுமாய் விழுந்தவன் ஸரணகதி பண்ணினானன்றிதே.

குரைக்குமேல் என்னடியார் அது செய்யார் செய்தாரேல் நன்று செய்தார் என்பர் போலும்” [பெரியாழ்திரு 4-9-2] என்று புருஷ காரபூதையான பிராட்டியே குற்றம் சொன்னாலும் கெஞ்சிப்பேசித்தன் காரியமாய் ஏறிட்டுக்கொண்டு ரக்ஷிக்கும் அவரையே பற்றினான். (அவரையே சரணமடைந்தான்) சரணமடைந்த கந்தர்வனையும் பாணசுரனையும் கைவிட்டுக்காட்டிக் கொடுத்தவர்களைப் போலல் லாமல், “தோஷமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே; அவனைக்கைவிட மாட்டேன்” [ரா-யு 18-3] என்று தோஷமே அங்கீகரிப்பதற்கு ஹேதுவாகக் கைக்கொள்ளும் அந்த ராமபிரானையே பற்றினான் பாவியான காகாசுரன். (புகலிடத்தை அடைந்தான்) ‘உபாயம்’ என்னும் நினைவோடு ராமபிரானைப் பற்றவுமில்லை இவன்; புகலிடமான ராமபிரானை அடைந்த இத்தனை; “உபாயே க்₃ருஹரக்ஷித்ரோ: சப்₃த₃: சரணமித்யயம் வர்த்ததே” [உபாயம், கிருஹம், ரக்ஷகன் என்னும் பொருள்களில் சரணமென்னும் சப்தம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.] என்கிற அஹிர்புத்த்யஸம்ஹிதாவசநத்தின்படியே உபாயசப்தம் தங்குமிடத்தையும் குறிக்குமன்றே. கண்ட இடமெல்லாம் தடைபட்டுத்திரிந்தவனாகையாலே கால்முறிந்துபோய் தங்க நிழல்தேடி வந்தான். வந்த இடம், “**निवासाव्रुक्शः सातृ₃नामं**” [ரா-கி15-19] [நல்லோர்களுக்கு நிழல்தருமரமாயிருப்பவன்] என்கிறபடியே நிழல்தருநவாயிருந்தது. இப்படியொழிய, “**पूमियिले विमुन्तवने**” [ரா-ஸு 38-34] என்று சொன்னபடியே, உடம்பில் ப்ரதானமான அவயவமான தலை பூமியிலும், ராமபிரான் மடியிலே காலுமாய் விழுந்த காகாசுரன் சரணகதி பண்ணினானென்று கொள்ளமுடியாதன்றே.

இத்தால் ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிக்கைக்கு முதல் அபராத பூயிஷ்ட்யதையும் அநந்யகூதித்வமும் என்று சொல் விற்றாயிற்று.

ஸுந்தரகாண்டம் 51-வது ஸர்க்கம் 38-வது சுலோகம்

सत्यं राक्षसराजेन्द्र कुरुष्व वचनं मम ।

रामदासस्य दूतस्य वानरस्य विशेषतः ॥

ஸத்யம் ராக்ஷஸராஜேந்த்ர குருஷ்வ வசநம் மம ।

ராமதூஸஸ்ய தூதஸ்ய வானரஸ்ய விசேஷத: ॥

பதவுரை:—ராக்ஷஸராஜேந்த்ர — ராக்ஷஸராஜாக்களுக்கு ஸ்வாமியே! விசேஷத: — விசேஷித்து, ராமதூஸஸ்ய— ராமபிரானுக்கு அடியவனாய். தூதஸ்ய—தூதனாய், வானரஸ்ய— குரங்கான, மம—என்னுடைய, ஸத்யம்—உண்மையான. வசநம்—சொல்லை, குருஷ்வ—அநுஷ்டிப்பாயாக.

அவதாரிகை — “सुजातमस्येति हि साधुबुद्धे:” (ஸுஜாத மஸ்யேதி ஹி ஸாதுபுத்தே:) என்று நொந்தாரைக்கண்டால் ‘ஐயோ!’ என்னும் ஸத்ப்ரக்ருதியாகையாலும், “यच्छीलः स्वामी तच्छीलः प्रकृतिः” (யக்ஷீல: ஸ்வாமீ தக்ஷீலா ப்ரக்ருதி:) என்று

இந்த ச்லோகத்தால், ஸர்வேச்வரன் ரக்ஷிப்பதற்குச் சேதன னிடம் இருக்கவேண்டியது குற்றமிகுதியும் புகலில்லாமையுமே என்று சொன்னதாக ஆயிற்று. [பகவான் சேதனனை ரக்ஷிப்பதற்குக் குற்றமிகுதி எப்படிக்காரணமாகிறதென்னில்: இவனுடைய தூர்க் கதியைக்காணும் பகவானுடைய இரகசத்தைத் தூண்டிவிடுவதன் மூலம் காரணமாகிறது.]

அவதாரிகை:—“पृथुव पुत्रोऽतिशुभो ह्रींस्वरस्य यज्ञोऽनुषी राकव त्नाम्पत्नी, इमा यत्रा राक्षसराजपुत्र्याः सुजातमस्येति ஹி ஸாதுபுத்தே:” [ரா-ஸு9-73] [“ராவணனுடைய இப்பத்தினிகளைப் போலே ராமபிரான் பத்தினியும் (கணவனோடு சேர்ந்து) இப்படியிருந்தாளாகில், இந்த ராவணனுக்கு நலமாயிருக்குமே” என்று நல்லறிவையுடைய அனுமனுக்கு எண்ணமுண்டாயிற்று] என்று துன்புற்றாரைக்கண்டால் ‘ஐயோ’ என்னும் நல்லோகையாலும், “அரசன் எப்படியோ குடிகள் அப்படி” என்று பெருங்கருணை

பரமகாருணிகரான பெருமாளடிமையாகையாலும், ராவணனுடைய அநர்த்தங்கண்டு அவனுக்கு ஹிதோபதேசம் பண்ணுகிறான்.

வ்யா:-(ஸத்யம்) ஸத்ருபக்ஷத்தில் நின்றும் வந்த இவன் சொல்லுகிற வார்த்தை விப்ரலம்புகரம் என்று நினைத்திராதே, உண்மையென்று நினைத்திரு. (ஸத்யம்) ஸதேக ரூபம். சிறிதுநாள் ஒருபடியாய், பிறகு வேறொருபடியாகையன்றிக்கே ஒருபடிப்பட்ட நடக்குமென்று நினைத்திரு. (ஸத்யம்) வெறும் உனக்கேயன்றிக்கே எங்களுக்கும் கார்யமாகையாலே பொய்யாயிராதுகாண்! (ஸத்யம்) ராமகோஷ்டியில் வாஸனையாலே நான் சொல்லுகிறது ஸத்யமாயல்லது இராதுகாண்! வார்த்தையிலே பொய்யில்லையாகிலும் அநபிமதமாயிருக்குமோ? என்னில்: (ஸத்யம்) “सत्यं भूतहितं प्रोक्तं” (ஸத்யம் பூதஹிதம் ப்ரோக்தம்) என்கிறபடியே ஸர்வப்ராணிகளுக்கும் ஹிதமாய்க்காண் இருப்பது.

யுடைய ராமபிரானுடைய அடிமையாகையாலும், ராவணனுடைய துன்பங்கண்டு அவனுக்கு நன்மையை உபதேசம் செய்கிறான் அனுமன் இந்த சுலோகத்தில்.

வ்யா:-(உண்மையான) எதிரிகள் பக்கத்திலிருந்து வந்த இவன் சொல்லும் வார்த்தை வஞ்சிப்பதற்காக என்று எண்ணியிராமல் உண்மையானது என்று நினைத்திரு. (ஒருபடிப்பட்ட) ஸத்யமாவது-எப்போதும் ஒரே விதமாயிருப்பது. சிறிதுநாள் ஒருவிதமாய், பிறகு வேறுவிதமாகையன்றிக்கே, நான் சொல்லும் வார்த்தை எப்போதும் ஒரேவிதமாய் நடக்குமென்று நினைத்திரு. (உண்மையான) உனக்கு நன்மைபயப்பதுமாத்திரமன்றிக்கே, எங்களுக்கும் இவ்வார்த்தை சொல்வது கடமையாகையாலே இது பொய்யாயிராதுகாண்! (உண்மையான) உண்மையல்லதறியாத ராமகோஷ்டியில் பழக்கத்தாலே நான் சொல்லும் வார்த்தை உண்மையாயல்லது இராதுகாண்! வார்த்தையிலே பொய்யில்லையாகிலும் நன்மை பயக்காததாயிருக்குமோ? என்னில்: (நன்மை பயப்பதான) “எது பூதங்கட்கு நன்மை பயப்பதோ அதுவே ஸத்யமெனப்படுகிறது” [] என்கிறபடியே எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நன்மை தருவதாயன்றே இருப்பது என் வார்த்தை.

நாட்டார்க்கு ஹிதம்சொல்லப் போந்தோமோ? என்ன.- (ராக்ஷஸ ராஜேந்த்ர) இத்தனை பேருக்குக் கடவனான உனக்கு அவர்களுடைய ஹிதம் செய்யவேண்டாவோ? அன்றியிலே, (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) இப்படிக்கொத்த உண்மையான வார்த்தை கேட்டன்றோ இவ்வைச்வர்யம் உனக்கு உண்டாயிற்று. (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) அளவுபட்ட ஐச்வர்யமன்றோ உன் ஐச்வர்யம். நாட்டில் ராக்ஷஸராய்ப் பிறந்தார்க்கும் ராஜாக்களாய்ப் பிறந்தார் எல்லார்க்கும் மேலானவனன்றோ நீ. (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) ராக்ஷஸராஜாக்கள்தான் உன் காலிலேவிழும்படியாகவன்றோ உன்பெருமை என்றாகவுமாம். (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர) “இத்யி பரமைச்வர்யே” இதே. ராக்ஷஸ ராஜாக்கள் ஐச்வர்யயுக்தர்; நீ பரமைச்வர்யயுக்தன்.

நம்மை இப்படி இப்போது உபச்லோகிக்கிறதென்? என்ன,— (குருஷ்வ) நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை அநுஷ்டிப்பாயாகவேணும். (குருஷ்வ) செய்வேனோ தவிரு

உலகோர்க்கு நன்மை சொல்லுவதோ நமக்குப் பணி? என்ன— (அரக்கரசர் தலைவனே) இவ்வளவு பேருக்குத் தலைவனான உனக்கு அவர்களுக்கு நன்மை செய்யவேண்டியது கடமையல்லவோ? அன்றிக்கே, (அரக்கரசர் தலைவனே) நான் சொல்லுவதுபோன்ற உண்மையான வார்த்தை கேட்டன்றோ இச்செல்வம் உனக்கு ஏற்பட்டது. (அரக்கரசர் தலைவனே) பெரிய அளவுள்ள செல்வமன்றோ உன் செல்வம்; ஏனெனில்: உலகத்தில அரக்கராய்ப் பிறந்தவர், அரசராய்ப் பிறந்தவர் ஆகிய அனைவர்க்கும் மேலானவனன்றோ நீ. (அரக்கரசர் தலைவனே) அரக்கர்களின் அரசர்கள் உன காலில வந்து விழும்படியானதன்றோ உன் பெருமை எனபதாகவும் கொள்ளலாம். (அரக்கரசருள் இந்திரனே) “இதி பரமைச்வர்யே” என்று தாதுவாகையாலே அரக்கரசருள் பெருஞ்செல்வம் படைத்தவனே என்கை. அரக்கரசர்கள் செல்வம் படைத்தவர்கள்; நீ பெருஞ்செல்வம் படைத்தவன் என்றபடி.

நம்மை இப்படி இப்போது துதிப்பது எதற்காக? எனில்: (செய்வாயாக) நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ அநுஷ்டிப்பவனாக வேணும். (செய்வாயாக) செய்யலாமா வேண்டாமா என்று ஆராய

வேலோ என்று விசாரித்தல், தவிர்ந்தல் செய்யவொண்ணாது; பத்தும் பத்தாய் அநுஷ்டிக்கவேணும். (ஸத்யம் குருஷ்வ) ப்ரஹஸ்தாதி, ஸ்வபக்ஷமல்லனிவன்; பரபக்ஷம்; வஸிஷ்டாதி, ஜ்ஞாதாவல்லன்; இவன் ஒரு குரங்காகையால் அநாப்தம் என்று நினைத்திராதே என்றான். உண்மையாகச்சொல்லுகிற வார்த்தையை நீ இசையவேணும். (ராக்ஷஸராஜேந்த்ர குருஷ்வ) உன் கீழேயொதுங்கின ப்ராணிகளை ரக்ஷிக்கும் போது இத்தனையும் செய்யவேணுங்காண்.

இப்படி செய்யச்சொல்லுகிறதுதான் ஏதென்னில்: (வசநம்) நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை. (வசநம்) "அர்த்தம் வக்தீதி வசநம்" என்று பாசுரப்பரப்பற்று அர்த்த கர்ப்பமான வார்த்தையை. 'வசநம் குருஷ்வ' என்னுந்நீய்; நீ சொல்லுகிற பாசுரத்தை நான் அநுபாஷிக்கவே? என்ன.- (வசநம்)வாக்ய்யாபாரமான வருத்தியல்ல; அந்த வாக்ப்ரதி பாத்யார்த்தத்தை.

வுங்கூடாது; செய்யாமலிருக்கவும் கூடாது; பரிபூர்ணமாகச் செய்தே தீரவேணும். (உண்மையைச் செய்யவேண்டும்) நம் கட்சியைச் சேர்ந்த ப்ரஹஸ்தன் முதலானூரில் ஒருவனல்லனிவன்; எதிர்க்கட்சியைச் சேர்ந்தவன்; அவர்களிலும் வஸிஷ்டர் முதலான அறிவாளிகளில் ஒருவனல்லன்; இவனொரு குரங்கு; ஆகையால் வார்த்தை சொல்லத்தகாதவன் என்று நினைத்திருக்காதே என்கிறான். நான் எவ்வளவு தாழ்ந்தவனாயினும் உண்மையாகச் சொல்லும் சொல்லை நீ அங்கீகரிக்கவேணும். (அரக்கரசர் தலைவனே செய்வாயாக) உனக்குக் கீழுள்ள அரக்கரசர்களை ரக்ஷித்து அவர்களுக்குத் தலைவனென்னும் பெயரைப் பெறவேண்டுமாகில் நான் சொல்லுவது முழுவதையும் செய்யவேணும்.

இப்படி நீ செய்யச்சொல்லுகிறதுதான் என்னவெனில்: (வார்த்தையை) நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை. (வார்த்தையை) "பொருளைச் சொல்லுகிறதாகையாலே வார்த்தையாகிறது" என்கிற வ்யுத்தத்தியின்படியே சொற் செட்டுடையதாய் பொருளை உள்ளடக்கிக்கொண்டிருக்கும் வார்த்தையை. (வார்த்தையைச் செய்வாயாக) என்னுந்நீய்; நீ சொல்லுகிற வார்த்தையை நான் திருப்பிச் தனி—47

யாருடைய வாக்ப்ரதிபாத்யமென்ன-(மம)தூம்ராக்ஷாதி, வார்த்தைபோலே து:க்ககரமாகையன்றியே பரது:க்சாஸ ஹிஷ்ணுவான என்னுடைய வார்த்தை. (மம) முன்பு அசோகவநிகையிலே வாணையுருவிப் பிராட்டியை நவியப்புக்க வற்றை அகப்படக்கண்டு கார்யப்பாட்டாலே அதைப் பொறுத்துப்போந்த என்னுடைய. (மம) “अहो रूपमहो वीर्यम्” (அஹோ ரூபமஹோ வீர்யம்) என்றும், “यद्यधर्मो न चलवान् स्यात्” (யத்யதர்மோ ந பலவாந் ஸ்யாத்) என்றும், “पुनश्च सोऽचिन्त-यदर्तरूपः” (புநச்ச ஸோ஽சிந்தயத்யார்த்தரூப:) என்றும் உன்னுடைய யோக்க்யதையைக் கண்டு ஆச்சர்யப்பட்டும் உன்னுடைய அநர்த்தத்தைக் கண்டு வெறுத்துமிருக்கிற என்னுடைய. (மம) ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் ப்ராணபூதனான வாயுபுத்ரனாய் வைத்து, நீ அநுகூலிக்கும் பக்ஷத்தில் உன்னுடைய ப்ராணஹானியைச் சொல்லுவேனோ? (மம) ஐந்த்ரவ்யாகரணத்தை அதிகரித்து, ஆதித்யஸிஷ்யனாய் ஸுஸி

சொல்லுவதோ? என்ன,-(வார்த்தையை) வாக்கின் செயலான வாக்கியமல்ல; அந்த வாக்கியத்தால் சொல்லப்படும் பொருளை.

யாருடைய வாக்கியத்தால் சொல்லப்படுவது என்ன,-(என்னுடைய) தூம்ராக்ஷன் முதலானருடைய வார்த்தைபோலே துன்புறுத்துவதன்றியே, பிறர்துன்பம் பொருத என்னுடைய வார்த்தை. (என்னுடைய) முன்பு அசோகவனத்திலே வாணையுருவிப் பிராட்டியைத் துன்புறுத்தின அரக்கிகளை முழுவதும் கண்டு, தூதகார்யம் நிறைவேற்றவேண்டியிருக்கையாலே அதைப் பொறுத்துப்போந்த என்னுடைய. (என்னுடைய) “रावणनिन उरुवमिनुन्तपडियेन! वीरिय मिनुन्तपडियेन!” [ரா-ஸு 49-17] எனறும், “தருமவழி தவறி நடப்பவனாக இல்லாவிடில் பலவானான இவன் அரக்கவரசனாக இருக்கத் தகுந்தவனே” [ரா-ஸு 49-18] என்றும் “மிருவருந்தியவனாய் அனுமன் மறுபடியும் சிந்தித்தான்” [ரா-ஸு 10-73] என்றும் உன்னுடைய தகுதியைக்கண்டு வியப்படைந்தும், உனக்கு வரப்போகும் தீங்கைக் கண்டு வருந்தியுமிருக்கிற என்னுடைய. (என்னுடைய) எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் உயிராயிருக்கும் வாயுவின் பிள்ளையாயிருக்கும் நான் நீ அநுகூலனாயிருந்தாயாகில் உனக்கு மரணமேற்படும்படி வார்த்தைசொல்லுவேனோ? (என்னுடைய) இந்திரனால்

க்ஷிதனா என்னுடைய வார்த்தையும் பொய்யாமோ? (மம) “**पिङ्गाधिपतेरमात्रं**” (பிங்குாதிபதேரமாத்யம்) என்று காட்டரசனான மஹாராஜரையுமகப்பட ஈடேற்றும்படி ஒரு ராஜாவுக்கு மந்திரியான என்னுடைய வார்த்தையும் பொய்யாமோ?

‘உன்னைக்கண்டுவைத்தன்றே நான் ஸந்தேஹிக்கிறது; ஆயிரக்க (மம வசநம்) என்று இதொரு ஹேதுவாகச் சொல்லுவானேன்?’ என்னில்: வரநரமான ஆகாரம் உனக்கு ஸாமான்யமாக இருந்ததாகில் என் வார்த்தை விச்வஸந்ய மாகைக்கு ஹேதுக்களைச் சொல்லுகிறேன். (ராமதாஸஸ்ய தூதஸ்ய வரநரஸ்ய விஸேஷத:) இவற்றில் ஓரொன்றே போரும்; இவை மூன்று ஆகாரமுடைய என் வார்த்தை பொய்யாகாதுகாண்! (ராமதாஸஸ்ய தூதஸ்ய வரநரஸ்ய) என்னுடைய ஆப்தத்வம் முட்புரியூட்டினதாயன்றே இருக்கிறது. (விஸேஷதோ ராமதாஸஸ்ய) பொய்சொல்லாமைக்கு

செய்யப்பட்ட வ்யாகரணசாஸ்திரத்தைக் கற்று, சூரியனின் சிஷ்யனாய் நன்கு பயிற்றப்பட்ட என வார்த்தையும் பொய்யாமோ? (என்னுடைய) “**குரக்கரசனுடைய மந்திரியை**” [ரா-ஸு 31-19] என்று காடாண்ட ஸுகீர்வனையுங்கூட நாடாளச் செய்யும்படி ஓரசனுக்கு மந்திரியானவனுடைய வார்த்தையும் பொய்யாகுமோ?

குரங்கான உன்னைக்கண்டன்றே நான் ஸந்தேஹப்படுகிறேன்; அப்படியிருக்க, (என்னுடைய வார்த்தையைச் செய்) என்று சொற்படி கேட்க இதையொரு காரணமாகச் சொல்லலாமோ? எனில்: குரங்கான தன்மை உனக்குத் தாழ்வாகத் தோற்றிற்குகில் என வார்த்தை நம்பத்தக்கதாவதற்குக் காரணங்களைச் சொல்லுகிறேன். (விசேஷித்து ராமபிரானுக்கு அடியேனாகவும் தூதனாகவும், குரங்காகவுமிருக்கிற என்னுடைய) இந்தப் பெருமைகளில் ஒன்றொன்றே போதும் என்னை நீ நம்புவதற்கு; இவை மூன்று பெருமைகளையுமுடைய என் வார்த்தை பொய்யாகாதுகாண்! (ராமபிரானுக்கு அடியேனாய், தூதனாய், குரங்காயிருக்கிற) ‘உள்ளதை உள்ளபடி சொல்லுவனையிருப்பவன் ஆப்தன்’ என்னும் ஆப்தலக்ஷணம் எனினிடம் முட்புரியூட்டியதாய்—(மூன்று புரிகளால் நெய்யப்பெற்ற கயிறுபோலே மூன்று ஹேதுக்களால் வலிமைபிக்கதாய்)—உள்ளதன்றே. (விசேஷித்து ராமபிரானுக்கு அடியானாய்) பொய் சொல்

நானே போரும்; விசேஷித்துப் பெருமாளடியானும் பொய் சொல்லுமோ? (ராமதாஸஸ்ய) “रामो द्विर्नाभिभाषते” (ராமோ த்விர் நாபிபூஷதே) என்றும், “सत्यवादी च राघवः” (ஸத்யவாதீ ச ராகவ:) என்றும் ஸத்யவாதியான பெருமாளோடே வாஸனைபண்ணின என் வார்த்தையும் பொய்யாமோ? (ராமதாஸஸ்ய) “रमयति रामः” என்று எல்லாரோடும் பொருந்துகிற பெருமாளடியானாயிருக்கிற நான் வெறும் வார்த்தை சொல்லுவேனோ? (ராமதாஸஸ்ய) “यदि वा रावणः स्वयम्” (யதி வா ராவண: ஸ்வயம்) என்னும்படியான பெருமான் திருவுள்ளமறியும் என்னுடைய வார்த்தையன்றோ. (ராமதாஸஸ்ய) ‘நான் இங்கே பொய்சொன்னேன்’ என்று பெருமான் கேட்டருளினால் என்னைத் தலையைச்சிரைத்து விலங்கிடாரோ? (ராமதாஸஸ்ய) ஏதேனுமாகப் பரோப தேசம் பண்ணி ஆசார்யபதம் நிரவஹிப்பார்க்குத் திருநாமம் போலே வேண்டியிருந்தகிறே.

லாமலிருக்கைக்கு நானே போதும்; விசேஷித்து ராமபிரானுக்கு அடியேனாயிருக்கும்போது பொய் சொல்லுவேனோ? (ராமபிரானுக்கு அடியானாய்) “रामन् इरண்டுवितामकपु पेसमाட்டान्” [ரா-அ 18-30] என்றும், “உண்மையே உரைப்பவன் ராமபிரான்” [ரா-அ 2-32] என்றும் உண்மையுரைப்பவரான ராமபிரானோடு பழகின என் வார்த்தையும் பொய்யாமோ? (ராமபிரானுக்கு அடியேனாய்) “(எல்லாரோடும் ஒருநீராகக்கலந்து) ரமிக்ச்செய்பவன் ராமன்” என்கிற வ்யுத்பத்தியின்படியே, வேடனோடும் வேடுவிச்சியோடும் குரங்கோடும் பறவையோடும் பொருந்தி ஆநந்திப்பிக்கிற ராம பிரானுக்கு அடியேனாயிருக்கிற நான் ஆநந்தகரமல்லாத வார்த்தையைச் சொல்லுவேனோ? (ராமபிரானுக்கு அடியேனாய்) “ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும் அழைத்துவா” [ரா-யு 18-33] என்னும்படியான ராமபிரான் திருவுள்ளமறியும் தாஸனை என்னுடைய வார்த்தையன்றோ. (ராமபிரானுக்கடியேனாய்) நான் இங்கே பொய் சொன்னேனென்று ராமபிரான் கேட்டருளினால் என்னைத் தலையைச் சிரைத்து விலங்கிட்டுவிடமாட்டாரோ? (ராமபிரானுக்கு அடியேனாய்) ஞானிகள் ‘அடியேன் ராமாநுஜதாஸன்’ என்னுமா போலே பிறர்க்கு உபதேசம்செய்து ஆசார்யபதவிவிலே வீற்றிருக்கு மவர்களுக்கு தாஸ்யநாமம் வேண்டியிருக்கிறதன்றோ.

‘இப்படி உரிய அடியராய் உன்நாயன் பக்கல் பரிவாலே புரட்டிச் சொல்லுகிற வார்த்தையை மெய்யென்றிருப்பேனோ?’ என்ன, — (தூதஸ்ய) இப்படிக்குரிய அடியானே யாகிலும் ஏறிட்டுக்கொண்ட அதிகாரத்துக்கீடாக நடக்க வேண்டாவோ? (தூதஸ்ய) தூதனாவான், — அத்தலைக்குப் பொருந்த வார்த்தை சொல்லி ஸ்வாமி நினைவைத் தலைக்கட்டு மவனிறே; அப்படிக்கு உன்னோடே குளிர வார்த்தை சொல்லிப் பிராட்டியைக் கொண்டுபோக வந்த என்னுடைய வார்த்தை. (தூதஸ்ய) தூதனாவான் அங்குச் சொன்னவார்த்தையை இங்கே சொல்லி. இங்குச்சொன்ன வார்த்தையை அங்கே சொல்லி உக்தார்த்த (யதார்த்த) வாசியாமத்தனை போக்கி, இட்டுச் சொல்லுவானோ? (தூதஸ்ய) அங்கு கட்டின ஓலைத்தாலியை இங்கே பொகட்டு, இங்கே கட்டின ஓலைத்தாலியை அங்கே பொகட்டுத்திரிகிற எனக்கும் ஒரு கௌடில்யம் உண்டோ?

‘இப்படி வார்த்தைசொல்லும்படி ராமபிரானுக்கு அடியாராய், உன் ஸ்வாமியான அவனிடம் பகஷ்பாதத்தாலே நீ மாறுபடுத்திச் சொல்லுகிற வார்த்தையை நான் மெய்யென்றிருப்பேனோ?’ என்ன, — (தூதஸ்ய) இப்படித் தகுந்த அடியாராயினும், நான் ஏறிட்டுக் கொண்ட தூதகாரியத்துக்குத் தக்கபடி நடக்கவேண்டாவோ? (தூதஸ்ய) தூதனாகிறவன் யாரிடம் தூதுசெல்லுகிறானோ அவனுக்குத் தக்கபடி வார்த்தைசொல்லித் தன் நாயகனுடைய காரியத்தை முடிப்பவன்னோ. அவ்விதமாகவே உன்னோடு குளிர வார்த்தைசொல்லிப் பிராட்டியை அழைத்துப்போசவந்த என்னுடைய வார்த்தை. (தூதஸ்ய) தூதனாயிருப்பவன் அங்கு சொன்ன வார்த்தையை இங்கே சொல்லி, இங்கு சொன்ன வார்த்தையை அங்கே சொல்லி சொன்னதைச் சொல்லுவனாவதன்றி, தானாக ஒன்றைச் சொல்லுவனோ? (தூதஸ்ய) அங்கே கட்டின ஓலைத்தாலியை இங்கே கொடுத்து, இங்கே கட்டின ஓலைத்தாலியை அங்கே கொடுத்துத்திரிகிற எனக்கும் ஒரு வஞ்சனையுண்டோ? [புருக்களின் கழுத்திலே செய்தியை எழுதியனுப்பப்படும் ஓலைக்கு ஓலைத்தாவி என்றுபெயர். தூது போவது புருக்களின் காரியமாகையாலே இந்த ஸ்ரீஸூக்தி. நாயின் கழுத்திலே ஓலைகட்டியனுப்புவதும் உண்டு.]

அதுவோ நீ ஓலை தூதனாய், அபிமதனாய், ஆஹூகனாய் வந்தது? தோப்பை முறித்து, ஸேநாபதிகளைக் கொல்லுவது, மந்திரி ஸுதரைக் கொல்லுவது, குமாரனைக் கொல்லுவதாய், நீ செய்யாத தீம்புகளுண்டோ? உன் வார்த்தையை விச்வஸிக்கலாமோ? என்ன.—(வாநரசய) அதுவோ ஜாதிப் ப்ரயுக்தமான வார்த்தை. குரங்காட்டமந்தனை போக்கி, தெள்த்யத்துக்குக் குறையன்றுகாண்! கையிலே பழத்தைக் கொடுக்கிலும் உறும்பிப்பறிகை குரங்குகளுக்கு ஸ்வபாவமன்றோ. (வாநரசய) தோப்பை முறிப்பது சாகாம்ருகமாகையாலே; பணையோடு பணை தாவித்திரிந்தேன்: மரங்கள் தூர்ப்பலங்களாகையாலும், 'மஹாகபே' என்னும்படி நான் பலவானாகையாலும் என்னைப் பொறுக்கமாட்டாமல் முறிந்த தித்தனை; ஸேநாதிபதிப்ரமுகரும் ப்ரதமாபகாரம் பண்ணி நலிந்தார்கள்; என்னை நோக்குகைக்காகச்சில வ்யாபரித்தேன்;

அடடா! நீ ஓலைகொண்டுவரும் தூதனாய், நனமைசெய்பவனாய், எங்களால் ஆளவிட்டு அழைக்கப்பட்டவனாயோ வந்தாய்? அசோக வனத்தோப்பை முறிப்பது, ஸேனைத்தலைவர்களைக் கொல்லுவது, மந்திரிகுமாரரைக் கொல்லுவது, என் பிள்ளையான அக்ஷயகுமாரனைக் கொல்லுவது ஆகியவற்றைச் செய்தாலே நீ செய்யாத தீமையுண்டோ? உன் வார்த்தையையோ நம்புவது, -என்ன, (குரங்காயிருப்பவனான) அக்காரியங்கள் நான் குரங்கினத்தைச் சேர்ந்தவனாயிருப்பதால் நடந்தவையன்றோ. அவை என்னுடைய குரங்காட்டமே யொழிய, நான் தூதனாய் வந்தமைக்குக் குறையில்லைகாண்! குரங்கின் கையில் நாமே வலியச்சென்று பழத்தைக் கொடுத்தாலும், 'உர்' என்று உறுமிப் பிடுங்குவதன்றோ குரங்குகளின் இயற்கை. (குரங்கினுடைய) தோப்பை முறித்தது குரங்காகையாலே; 'சாகாம்ருகம்' [கிளைவிலங்கு] என்று பெயர்பெற்ற குரங்கு ஜாதியைச் சேர்ந்தவனாகையாலே கிளையோடு கிளை தாவித்திரிந்தேன்; அசோக வனத்து மரங்கள் வலிமையற்றவையாகையாலும், "பெருங்குரங்கே" [] எனும்படி நான் மஹாபலசாலியாகையாலும், மரங்கள் என்னைப் பொறுக்கமுடியாமல் முறிந்துவிட்டனவேயொழிய நானாக வேண்டுமென்று அவற்றை முறிக்கவில்லை. ஸேநாபதி, மந்திரிகுமாரர்கள், அக்ஷயகுமாரன் முதலானாரும் என்னிடத்தில் வலியவந்து முதலில் குற்றம்புரிந்து துன்புறுத்தினார்கள். என்னை

பின்னையும் நாடோடியான குரங்கு போலன்றியே என்னுடைய அக்புதாபதானங்களைக்கண்டு அஞ்சினார்கள்; அஞ்சினாரை (இரங்கி) ஓரறை அடித்துப் பொகட்டேனத்தனை; என்மேல் குறையில்லை; (வாநரஸ்ய) விவேகிகளான மநுஷ்ய ஜாதியல்லேன்; ராக்ஷஸஜாதியல்லேன்; அறிவில்லாத திர்யக் ஜாதியான என்னுடைய வார்த்தையிலுண்டோ பொய்? (வாநரஸ்ய) * வ்யாக்ரவாநரஸம்வாதம் கேட்டறியாயோ? பூாதகனான வேடனுக்ககப்பட ரக்ஷகமான ஜாதியிலே பிறந்த' என்னுடைய வாக்யம் பூாதகமாமோ?

அவர்களிடமிருந்து ரக்ஷித்துக்கொள்வதற்காகச் சில (யுத்த) வியாபாரங்களைச் செய்தேன்; அதற்குமேலே, இடத்துக்கு இடம் தாவித்திரியும் குரங்குபோலல்லாமல் நான் செய்த அற்புதச்செயல்களைப் பார்த்துப் பயப்பட்டார்கள்; “அவட்கு மூத்தோனை வெந்நரகம் சேராவகையே சிலை குனித்தான்” [சிறியதிருமடல்] என்றூப்போலே இந்த பயத்திலும் கொடிய நரகாநுபவமில்லை என்னும்படி பயப்படுமவர்களிடம் இரக்கங்காட்டி, இந்நிலையிலும் இவர்கள் மூர்ச்சித்து விழுவதே மேல் என்று அவர்களை ஓர் அறையறைந்து கீழே வீழ்த்தினேனையொழிய, கொல்லவேனுமென்று நினைத்தேனல்லேன்; ஆகையால் என்மேல் குற்றமில்லை. (குரங்கினுடைய) தனக்கு நன்மைதீமையை ஆராய்ந்தறிந்து தன் நன்மைக்காகப் பொய்சொல்ல அறிந்த மனிதகுலத்திலும் அரக்கர் குலத்திலும் பிறந்தவனல்லேன். ஆராய்ந்தறிய இயலாத விலங்கினத்தைச் சேர்ந்த என்னுடைய வார்த்தையில் பொய்யுண்டோ? (குரங்கினுடைய) * வ்யாக்ரவாநரஸம்வாதம் கேட்டதில்லையோ நீ? தனக்குத் தீங்குசெய்த வேடனையுங்கூட ரக்ஷித்த குரங்கின் ஜாதியிலே பிறந்த என்னுடைய வாக்கியம் தீமைபயப்பதாமோ?

* 'வ்யாக்ரவாநரஸம்வாதம்' என்னும் விருத்தாந்தம் பின்வருமாறு:— ஒருவேடனை ஒரு புலியானது காட்டிலே துரத்திவர, அவன் மரமொன்றிலே ஏற, அதில் குரங்கொன்றிருக்க, புலியானது— 'நானும் மிருகம்; நீயும் மிருகம்; இவன் நமக்குத் தீங்கு செய்யும் மனிதன்; இவனைக் கீழே தள்ளிவிடு' என்ன, 'சரணமடைந்தவனை நான் கைவிடமாட்டேன்' என்று குரங்கு சொல்ல, சிறிது நேரத்தில் குரங்கு மரத்தில் தூங்கிவிட, 'வேடனே! இக்குரங்கைத் தள்ளிவிடு; நான் இதைத்தின்று பசியாறி உன்னை விட்டுச்செல்லுகிறேன்.

ஆக இத்தால், “மம வசநம் ஸத்யம்” என்று “வாதமா மகன்” என்கிறபடியே தேவயோநிஜனான என் வார்த்தை பொய்யாகாதென்று ஸாமான்யவசநம் சொல்லி. (விசேஷதோ ராமதாஸஸ்ய தூதஸ்ய வானரஸ்ய வசநம் ஸத்யம்) என்று ருஜுக்களான பெருமாளடியானவது, உக்தார்த்தவாதியான தூதனவது. இட்டுச்சொல்லுகைக்கு அடியான விவேக மில்லாத திர்யக்காவதாயிருக்கிற என்னுடைய வார்த்தையன்றே என்று விசேஷஹேதுக்களையும் சொல்லி. நீ தான் ஒரு பெரியோன் ஒருத்தனுமாய் உனக்கு ரக்ஷணீயமான குழைச்சரக்கும் உண்டாயிருந்தது; ஆனபின்பு, நான் சொன்னபடியே அநுஷ்டிக்கப்பாராய் என்கிறான்.

ஸுந்தரகாண்ட தனிச்லோகம் முற்றிற்று.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ஆக, இந்த ஈலோகத்தால், (என் வார்த்தை மெய்) என்று “வாதமா மகன்” [பெரியதிரு 5-8-2] என்கிறபடியே தேவனான வாயுவுக்குப்பிறந்த என் வார்த்தை பொய்யாகாதென்று பொதுவான வார்த்தை சொல்லி, (விசேஷித்து ராமபிராற்கடியேனாய் தூதனாய், குரங்காயிருக்கிற என் வார்த்தை மெய்) என்று நேர்மை மிக்க ராம பிரானுக்கு அடியேனாய் சொன்னதைச்சொல்லும் தூதனாய், இல்லாததை உள்ளதுபோலே கற்பித்துச் சொல்லுவதற்கு வேண்டிய பகுத்தறிவில்லாத விலங்காயிருக்கிற என்னுடைய வார்த்தையன்றே என்று விசேஷகாரணங்களையும் சொல்லி, “அரக்கரசர் தலைவனே! செய்வாயாக” என்று, “நீயும் ஒரு ஒப்பற்ற பெரியமனிதனாய் உன னால் ரக்ஷிக்கப்படவேண்டிய ரக்ஷயப்பொருளும் உண்டாயிருந்தது; ஆகையால் நான் சொன்னபடி செய்வாய்” என்கிறான் அனுமன்.

ஸ்ரீக்ருஷ்ணஸ்வாமிதாஸவிரசிதமான தனிச்லோக தர்ப்பணத்தில்

ஸுந்தரகாண்டம் முற்றிற்று.

என்று புலிகூற, அக்கொடிய வேடனும் குரங்கைத் தள்ளிவிட, சாகா மிருகமாகையாலே குரங்கு ஒரு கிளையைப் பிடித்துக்கொண்டு தப்பிவிட, ‘இனியாவது இக்கொடிய வேடனைத் தள்ளிவிடு’ என்று புலிகேட்க, ‘சரணாகதனை ஒருபோதும் கைவிடமாட்டேன்’ என்று கூறிக் கடைசிவரையில் குரங்கு வேடனை ரக்ஷித்த விருத்தாந்தம்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகத்தில்
பூர்வபாகத்தில் எடுக்கப்பட்ட ஸ்ரீராமாயணச் லோகங்களின்

பாதா நுகர்மணிகை

[பருத்த எழுத்தில் இருப்பவை மூலச் லோகங்கள்.

சாதாரண எழுத்திலிருப்பவை வ்யாக்யானத்தில் எடுக்கப்பட்டவை.]

அ		அப்யஹம்ஜீவிதம்	70, 273
அகாமயத	66.171	அப்ரமேயம்ஹி	269
அகார்யம்நமயா	281.300	அப்ரியஸ்யதுப	335
அக்ருதாஸ்த்ரஸ்ச	32	அபக்ஷயாணிச	227
அக்ஷய்யகீர்த்திஸ்ச	224	அப்யயம்த்யாதூம	168
அக்ஷயம்மதுஹந்தா	170	அப்யயம்ஸர்வ	7, 96, 168
அங்குல்யக்யூரேண	299	அபிஜ்ஞாராஜத்யர்மா	303
அஞ்ஜலிம்ப்ராங்முக்ய	163	அபித:பாவ	9
அதிக்ராதேபி	121	அபியாதா	14
அதிவப்ரிய	49	அபிஷிச்யச	321
அத்யஜந்கப்ய	144	அபிஷிஞ்சஸ்வ	64
அத்ய்ருஷ்டபூர்வம்	238	அப்யங்க்தமஹதீம்	142
அத்யயாபிந	116	அயம்ப்ராதாஸு	230
அத்யயைவாஹம்க்யமி	106	அயம்ஸகாகு	238, 240
அத்யார்யம்சர்ம	227	அயுத்யந்ப்ரதி	231
அதிக்கிப்த	228	அயோத்யாமட	100
அநந்யபயாவா	269	அர்த்யூதோமாநு	159
அநந்யாராக்ய	269, 283	அலமேஷா	51
அநுஜ்ஞாதச்ச	101	அவக்யாஹ்யார்ண	272
அநுரக்த:ப்ரஜா	142	அவஷ்டப்யச	246
அநுவ்ரதாம்ராம	278	அவிஜ்ஞாயகத்யம்	228
அநேகவர்ஷ	64, 198	அவ்யவஸ்தெளஹி	13
அந்யத்யாத்வம்ஹி	302	அஸ்தா:ப்ரத்ய	281
அந்யேநசஸமா	226	அஸக்தேநத்வயா	282
அந்யோந்யஸத்ய்ருஸௌ	180	அச்ருதிம்வாபி	43
அபநீதாத்வயா	262, 303	அஷ்டாத்யூஹி	29
அபநேஷ்யதிமாம்	285, 297	அஸக்ருத்ஸம்யுகே	281
அபப்ரஷ்டமநு	107	அஸுரேப்ய:ஸூ	285
அபராத்யாத்வை	285, 294	அஸ்த்யானேப்யுப	281
அபிவ்ருக்ஷா:பரி	107	அஸ்திநம்பாஸார்த்ய	213
அபிவ்ருக்ஷா:பரி	139	அஸ்யாதேத்ய்வயாம	327
அபூர்வபயார்யா	181	அஹம்க்யமிஷ்யாமிய	293

அஹம்தாவந்மஹா	110	இஷுவோநிபதி	286
அஹம்த்வாநு	101	இஹஸந்த்தோநவா	330
அஹம்தவேத்மி	1	இஹஸந்த்தோநவா	314
அஹம்தவேலேவ	80	இஹவநித்யநம்	43, 144
அஹம்தஸர்வம்கரி	97		
அஹம்தஸர்வம்60.96.113,150		ஈ	
அஹோரூபமஹோ	370	ஈர்ஷ்யாரோஷௌப்ய	295
		உ	
ஆ		உக்தாச்சநா	229
ஆக்யதோஹம்	173	உத்தரோத்தரயு	257
ஆசசக்ஷேத்ய	147	உத்திஷ்டநர	44
ஆசாரவர்ஜி	315	உத்த்யுரிஷ்யதிவே	301
ஆஜக்யாமயத்யநு	174	உத்த்யுருத்யக்யுட்யக்யம்	174, 182
ஆஜாநுப்யாஹம்	68	உத்த்யுருத்யசப்ய	159
ஆதமஸமஸஸ	318	உத்த்யுருத்யவேணயு	293
ஆத்மாநம்மாநு	189	உபத்யாயப்யுஜம்	284, 304
ஆதித்ய இவ	206	உபவிஷ்டாவி	278
ஆநயைநம் ஹரி	320	உபஸோஷம்	8
ஆந்ருஸம்ஸ்யம்ப	69, 254	உபேதம்ஸீதயா	165
ஆந்ருஸம்ஸ்யம	264		
ஆயதாச்ச	68	ஊ	
ஆர்த்தஸ்வரபரி	107	ஊநஷோட்யுஸ	20, 165, 198
ஆர்யஸ்யத்வம்	181	ஊநஷோட்யுஸ	26
ஆவாஸம்த்வஹ	172	ஊருப்யாமுத்யுர	278
ஆச்ரமம் துத்யோ	282, 303		
ஆஸிதாநிப்ர	300	ஊ (ஊ)	
ஆஸீநஸ்ஸஹ	174	ஊத்த்யுமமமாநு	285, 304
ஆஹரிஷ்யதி	50	ஊஷ்யோராம	169
		ஏ	
இ		ஏகபதந்யாவி	281
இக்ஷ்வாகூண	140, 151, 228	ஏகவேணீத்யுரா	281
இச்ச்யாமோஹி	62	ஏதத்ய்வரதம்	51, 71, 272
இத்யுத்தேதாலக்ஷம்	174	ஏதிஜீவந்த	145
இத்யும்தேத்யமித்யம்	99	ஏநம்ப்யுஹி	181
இந்த்யுரியை:காம	252	ஏவம்த்வாம்பாபக	301
இந்த்யுரோமஹேஹந்த்யுர:	336	ஏவம்ஸூபாவி	175
இமாம்சப்ருத்யுலீம்	283	ஏவம்வத்யு	18
இமாமமவஸ்த்யும்த்யு	182	ஏவம்ஸூ	18
இயம்ஸீதா	47		

ஏஷமேஜீவித	124	குலேமஹதி	281
ஏஷாப்ரக்ருதி	227	குலோசித	254
		குஸூலீயத்யுகாகு	304
ஐ		கூடைச்சவிவி	233
ஐச்சுக்	172	க்ருதம்கார்யமி	305
ஐச்வர்யம்க்ரு	309	க்ருதத்யாரோஸ்மி	181
ஐச்வர்யம்வாபி	114	க்ருதமேதத்யுஸாது	282
ஐச்வர்யேணத	283	க்ருத்வாபாபாநி	254
		க்ருபயாபர்ய	279
ஓ		க்ருஷ்யஸேமநு	252
ஓளரஸீம்புகி	233	கைகேய்யா: ப்ரிய	44
		கோயமேவம்மஹா	178
க		கௌஸல்யாலோக	124
கச்சிந்நதத்யுதேம	268	கௌஸல்யாசுகுபே	45
கத்யம்த்யாஸஸ்யமே	181	கௌஸல்யாஸுப்ரஜா	44
கத்யம்நாமோப	284,304	க்ரியதாமிதிமாம்	99,156
கத்யம்ஸூக்ய	231	க்ரியதேமே	101
கந்த்யர்ப இவ	186	க்ருத்யுத்யுஸ்தீவ்ரே	9
கந்த்யர்பஸத்யுருஸ	177	க்ருத்யுதேத்யாராமஸ்ய	174
கபேராம	8	க்ருரம்கர்மஸமா	226
கர்த்தவ்யயம்தைவ	44	க	
கர்ணநாஸம்மஹா	174,182	க்யங்கேவஜலதா	272
கஸ்மாந்மாம்	226	க்யச்சுதாத	100
கஸ்யபிப்யதிதே	359	க்யச்சுதாமா	55
காகபக்ஷத்யுரம்	33,35	க்யச்சாநுஜா14,320,325,329	
காந்தஸ்திதா	213	க்யஜேநமஹதா	62
காமமோஹிதா	176	க்யதக்வேஸோப	64
காமயேத்வாம்	280	க்யதச்ரீர்வந	285
காமயே நத்வயா	114	க்யத்வாஹௌமித்ரி	41,200
கிம்த்வாமந்யத	82	க்யிரிராஜோப	150
கிம்துஸாக்யரமே	164,201,305	க்யிரிஸாநுஷு	113
கிம்புந:ப்ரோஷிதே	124	க்யிரிஸாநுஷு	97
கிமர்த்யம் ஜீவிதம்	43,144	க்யுணாநாமாகரோ	117,240
கிமித்யாநீம்	101	க்யுணாபித்யாமம்	143
குபேர இவ	150	க்யுணைர்த்யுரதேத்யாப	103
குருஷ்வமாமநு	110	க்யுருந்சுக்ரு	203
குருஷ்வவசநம்	366	க்யுஹோக்யுஹந	147
குலம்ஸம்ப்ராப்தயா	281	க்யூசரம் க்யுதயோ	282,303

கேசுலஹஸ்ரப்ரதூர	161	ஜிதேந்நூரியஸ்சோ	224
கூரமார்தே	41	ஜவலந்தமிவ	169
ச		த	
சக்ஷுர்ப்யாமபி	250	தம்சாருநேத்ரம்	238
சக்ஷுர்மம	280, 298	தம்நூஷ்ட்வாபீம	169
சசாலசாபம்	15	தம்நூஷ்ட்வாஸுத்ரு	204
சதுர்த்யுஸஹ	205	தம்நூஷ்ட்வாஸுத்ரு	174
சதுரங்கு	28, 34, 166	ததஸ்ஸரேண	224
சந்த்ரகாந்தநா	49	ததஸ்ஸாஹரீ	305
சந்த்ரநாந்யக்ய	293	ததேதாநூஷ்ட்வைவ	227
சராமோவஸு	231	ததேதாமலிந	305
சலோர்மிமாலீ	342	தத்ஸமாந்யகாங்க்ஷி	293
சாபமானய	162	தத்யாஹிவிபரீ	330
சித்ரயாசந்த்ரமா	174	தத்யாஹிவிபரீ	315
சித்ரயாஸுகிநம்	165	ததேத்யயம்த்வாம்ஸமா	285
சீரக்ருஷ்ணஜி	158	தத்யவாப்நோ	233
சோர:ப்ராணி	227	தத்யாத்யுரத்யம்	164
சு		தத்யாவித்யரா	230
சூயாயாம்ஜரி	63, 74	ததேத்யதந்நாத்ர	234
ஜ		தபஸ்விநாம்ரேண	172
ஜக்யக்ஸஸைலம்	164, 201	தபஸ்ஸந்தாப	332
ஜக்யாமசாச்ரமா	152, 173	தமப்யுருவந்ஸுரா	161
ஜக்யாமநஸா	310	தமஸ: பரமோ	180, 246
ஜநகஸுதாம்க்ரு	274	தமேவஸுரணம்	353
ஜநகஸ்யகுலே	164	தயோர்மத்யே	197
ஜநகாநாம்குலே	50	தயோஸ்தஸ்யாச்ச	177
ஜநகாயப்ரதூர	283	தருண: ப்ரிய	181
ஜநகேரூலோ	66	தருணௌரூப	158
ஜநஸ்த்யானேஹத	282	தவஜாதஸ்ய	30
ஜலாநம்த்ஸ்யா	138	தஸ்யிந்தஸ்யிந்	280, 298
ஜலாநம்த்ஸ்யா	94	தஸ்யசாஸ்யாம்	327
ஜஜ்ஜேருவிஷ்ணுஸ்ஸ	159	தஸ்யத்யுண்டேரூ	233, 255
ஜாக்ரதஸ்வ	97	தஸ்யத்யுர்ம	231
ஜாதரோஷஸ்யஸம்	359	தஸ்யநாநம்	268
ஜானமித்வாம்	170	தாம்பாலயதி	231
ஜானேபாப	225	தாம்ஸ்ப்ருஷ்ட்வா	127
		தாநிதேபீரு	283
		தாபஸௌத்யுர்ம	178

ந			
நகச்சிந்நா	51	நாநாநகூர	283
நகைக்ஸஸ்ருதி ₄ ரை	355	நாந்ருக் ₃ வேத ₃	264
நசத்வாம்ப்ரதி	226	நாயஜூர்வேத ₃	264
நசதேஜாஷோத்ர	231	நாவிஜித்ய	13. 41. 200
நசயுத் ₃ த ₄ விஸா	28, 194	நாவிதவாந்	42
நசவேத்திபுலா	28, 194	நாஸாமவேத ₃	264
நசஸீதா	138	நாஸ்திக:பரி	228
நசாபிமமஹ	264, 297	நாஹமௌபயிகீ	281, 292, 300, 314
நசாஸ்த்ரபுல	28, 194	நிக்ருத்த இவ	224
நசாஹமபி	138	நிக்ஷிப்தவிஜ	285
நசிராத்துவிந	285, 294	நிக்ரஹப்ரக் ₃ ரஹா	232
நஜீவேயம்	52, 106	நிக்ரஹேபர்ய	232
நதுப்ரதிஜ்ஞாம்	70	நிக் ₄ நந்திஸ்ம	233
நதயஜேயம்	51, 71, 365	நிந்தி ₃ த:	78
நத்வம் ராமஸ்ய	178	நிபீ ₃ யரகு ₄	93
நத்வாகுர்மித ₃	299	நிரீக்ஷமாண	344
நத்வாபச்யாமி	116	நிர்து ₃ ஹேகூபி	9
நத ₄ நேநமயா	286, 303	நிர்மலாஸ்ஸ்வர்க ₃	254
நநமேயம்	163, 318	நிர்யாதயித்ரும	301
நந்தூமிபச்ய	37, 120	நிவர்தயமநோ	276
நப்ராவர்த்தந்தவ	307	நிவர்தயமநோ	281
நபுலேநநவி	286, 303	நி:ச்வாஸ இவ	217
நமாம்ப்ரார்த ₄ யி	300	நிச்சயஜ்ஞ:	171
நமேஜீவந்ஹி	323	நிஹதேரக்ஷஸாம்	282
நயந்திரிக்ருதி	308	நீத:ப்ரீதி	55
நயுத்₃த₄யோக்₃ய	26	நேயமஸ்திபு	320
நயுத் ₃ த ₄ யோக் ₃ ய	2, 144	நைதாந்யௌபயி	281
நய்யம்நச	320	நைநம்ஸூர்ய:ப்ர	342
நரம்வர்ஷஸூதா	145		
நராம: பர	250	ப	
நராமஸ்தபஸா	286, 303	பம்போபவநமா	223
நஸோகேநாவ	266	பக்ஷிணேபிப்ரயா	360
நஸம்வ்ருத்த:பிதா	155	பஞ்சாஸ்யாமிவ	307
நஸம்வ்ருத்த:	113	பதாகா ₄ வஜ	131
நஸ்மரத்யபகா	295, 328	பத்யமுக் ₃ தம்விச	290
நஹிக் ₃ ந்த ₄ முபா	282	பதூ ₃ திம்வர்ஜித	108
நஹிவைதே ₃ ஹிரா	284	பத்₃மகேஸர	217
நாத்யர்த₃மக்ஷ₃	272	பத்₃மஸௌக₃ந்தி₄க	223

பபாதஸஹஸா	224
பரதாரா: பரா	308
பரபூர்யாஸதி	281, 292, 314
பரமாத்மா	180
பரச்வதஹத	196
பரிபாலயநோ	173
பரிஸூஷ்க	107
பர்யாயேணதப	152, 173
பவநஸ்யக்யுதௌ	355
பச்சாத்வாவி	228
பச்யாமிஸஹ	26, 194
பச்யாமி	2
பச்யேயம்யத்யுஜீ	352
பாணிமக்யுருஹ்ணீஷ்வ	47
பாண்டூரஸ்யா	63, 73
பாதாலம்வாபி	223
பார்ச்வேவாதிர	342
பிங்க்யாதிபதே	371
பிதரம்ரோச	12, 163
பிதாசமம	355
பிதாமஹஸ	323
பிதாமேமிதி	82
பித்ருத்வம்நோப	110
பிபேயமஹ	178
பும்ஸாம்க்யுருஷ்டி	59, 210
புண்டூரீகவிஸா	39
புண்டூரீகவிஸா	158
புத்ரம்க்ருத்வா	64
புத்ரேஸ்மிந்ஸ	64
புத்ரௌத்யூரத்யு	175
புநச்சஸோசி	370
புருஷஸ்த்வம்	227
பூர்வஹஸ்யாநு	110
பூர்வமேவயதோ	101
பூர்வாஸந்த்யா	44
ப்ரகீர்ணகமலோ	130
ப்ரக்ருத்யாராக்ஷ	340
ப்ரசரேத்வாநர:	233
ப்ரச்ச்யந்நமிவ	225

ப்ரஜாச்சாப்யநு	142
ப்ரதிச்ச்யந்நாச்ச	233
ப்ரதிஜானாமி	80
ப்ரதிச்ச்யசைநாம்	47
ப்ரதிஷ்டமிஹ	172
ப்ரத்யபுவாசததோ	234
ப்ரத்யபுவாசஸூசி	276
ப்ரமத்யாமதி	182
ப்ரலோப்யாமாஸ	278
ப்ரவிச்சயநரளி	262, 303
ப்ரஸீத்யந்நுபுவந்தோ	163
ப்ரஸூத:	184
ப்ராகேவதமஹா	110
ப்ராஹ்ணவீர்வா	234
ப்ராணநாத்யாஸ்ய	286, 296, 300, 302
ப்ரானேப்யோபி	70
ப்ராப்தம்த்யுர்மப்ய	332
ப்ராப்துமர்ஹதிரா	284, 297
ப்ரியவாதீச	74
ப்ரீதிவிஸ்ப்யா	202
ப ₂	
ப ₂ லமூலாஸுநௌ	178
ப ₃	
ப ₃ ந்நுச்ச	355
ப ₃ பூவஹ்ருஷ்டா	204
ப ₃ பூவேந்க்யுரோப	177
ப ₃ ஹுமந்யஸ்வ	284
ப ₃ ஹுச்ச்ருதாநாம்	74
ப ₃ ஹுச்ச்ருதாநாம்	5
பூலாநாம்மம	168
பூரலோத்வாத்யூ	32
பூரலோஹ்யக்ருத	28, 194
பூரல்யாத்ப்ரப்யுருதி	94
பூரஷ்பபர்யாகுல	110
பூரஹுச்ச்யாயாம	69
பூரஹுப்யாம்ச	278
பூத்யுதிமாந்மது	340

புத்திராசார	330
புத்திராசார	315
புத்தியாஹமநுப	178
புத்தியாஹ்யஷ்டாங்க	9
	339
புரஹ்மதேஜா	19
புராஹ்மணாநாமு	74
புராஹ்மணாநாமு	5
புராஹ்மணேப்யோ	70
புராஹ்மணேஸீதி	170
	பு
புரத:காம	232
புரதஸ்ஸத்ய	231
புரதாயாப்ரமே	147
புரதேந	55
புர்தாமம	29
புர்தாரம்	181
புர்தாரம்பரி	204
புவதாமர்த	173
புவதா	332
புவத்யவிலய	199
புவந்தோமேநு	64
புவாம்ஸ்துஸஹ	97
புவாம்ஸ்துஸஹ	113
புவேயம்ஸுரணம்	51
புக்ஷ்யார்தீபுலி	354
புஸ்மபுஸ்மார்ஹ	299
புர்யாம்சாப்ய	233
புர்யாபுவ	181
புர்யாபுவிது	181
புர்யேயம்த்யிதா	181
புவம்விஜ்ஞாய	66
புவஜ்ஞேநக்ருத	113
புவஜ்ஞேநக்ருத	155
புரஸ்கரணேப்ர	269, 284
புக்ஷ்வபேகூ	281
புஜ்ஜமந்யஸ்யக	284
புமௌநிபதி	365

புருஸம்நியுக்த	276
பேபூக்தும்கிம்து	68
புராதரௌராம	175
புராதூர்வர்தளி	230
	ம
மங்குளாநிப்ரய	104
மத்தமாதங்கு	72
மத்யுநேநமதேயூ	276
மத்யுவித்யாவாபிது:	45
மத்யூரா	53
மந்தரயித்வா	171
மந்த்யுப்ராணஸ்ய	196
மமஜந்மநி	29
மமத்வச்வாநி	307
மயாசஸஹி	28, 166
மயாது:க	30
மயாவிம்ருக்திக	281
மஹர்ஷீணமஸுகூ	204
மஹாப்ரஸ்தானமே	43, 144
மஹாம்ஸ்த்ரானேஸா	178,
மஹீம்த்யுஹதி	164, 201, 305
மாம்சபுக்ஷ்வ	284, 304
மாம்சாஸ்மைப்ரய	301
மாம்வித்யூதி	100
மாபூவம்வீர	80
மாமிஹாத்ய	228
மாமிஹாப்ரதி	226
மித்ரபூரவேந	317
மித்ரமௌபயிகம்	311
மித்ரமௌபயிகம்	295, 314
முஹூர்த்தமபி	138
ம்ருக்யபக்ஷி	232
ம்ருக்யாமூல	226
	ய
யம்சராமோ	78
யஜ்ஞம்த்யுரஷ்டம்	167
யத்த்வமாத்ய	234

யதூ தவததூ	281, 301
யதூவச்சா	229
யதூநாபக	225
யதூவாராவண	14, 320
	328, 364, 372
யதூயத்ப்ச்யாமி	280, 298
யதூயதூர்மோந	370
யதூந்தரம்ஸிம்ஹ	292
யஸுஸ்சைசக	200
யச்சராமம்	78
யஸ்மாச்சூகூ	231
யஸ்மிந்வஸதி	150
யஸ்யஸாஜ	269
யாநிராமஸ்ய	176
யாநிவைச்சரவணே	283, 293
யாந்தீயிவ	278
யாவந்மே ந	129
யாவத்யோமம	309
யுதூதேஜய	13
யேசேமே	1
யேசேமே	166
யேதுராமஸ்ய	114
யேநகூச்சூகிரா	111
யோகூக்ஷேமம்விதூ	359
யௌவராஜ்யஇதி	171
யௌவராஜ்யேநஸம்	172

ர

ரகூவீரம்	62
ரஞ்ஜநீயஸ்ய	37
ரதீம்நோபல	308
ரந்நாநிசதூநா	283, 293
ரரக்ஷதூர்மேண	69, 81
ரஸா தலம்வாப்ர	323
ராக்ஷஸாநாம	290
ராக்ஷஸீகாம	177
ராக்ஷேஸந்தூரம	301
ராக்ஷேஸந்தூரம்வி	321

ராகூவம்சமஹா	93
ராகூவம்ஸூரபூ	264
ராகூவம் ஸஹ	352
ராகூவஸ்யநிவே	29
ராஜபூர்தூருத	254
ராஜஹாப்ரஹ்ம	227
ராஜாத்வஸூ	233
ராஜாதூர	346
ராஜாவாராஜ	142
ராஜயம்சதவ	80
ராஜயம்சைததூஹம்	283
ராமதூவா	8
ராமம்சூத்ரா	62
ராமம்தூரதூம்	100
ராமம்மேநூகூதா	116
ராமம்ராஜீவதா	171
ராமம் ஸத்ய	1
ராம: கமலப	176, 239
ராம: ஸ்தூநம்	311
ராம: ஸ்தூநம்	295
ராமஜாமா	82
ராமதூஸஸ்யதூ	366
ராமபூரண	15
ராமமக்ஷிஷ்ட	37
ராமமிந்தீவர	177, 185
ராமமேவாநு	43, 326
ராமலக்ஷ்மணயோ	282
ராமலக்ஷ்மணல	287
ராமவ்யஸந	139
ராமஸ்துஸீதயா	170, 187
ராமஸ்யசமஹத்க	178
ராமஸ்யதூநு	286
ராமஸ்யவ்யவ	272
ராமஸ்யவ்யவ	280
ராமஸ்யஸௌமித்ரி	286, 296
ராமாபூஷ்டவ	103
ராமணேரணகர்க	224
ராமணேரஹிதா	43, 144

ராமேகிராமேதி	184, 310, 326	வதும்ப்ராப்ச்யஸி	302, 303
ராமேப்ரமாதும்	58	வதூர்ஹமபி	279
ராமோத்ஹிர்நாபி	372	வத்யதாம்	70
ராமோயத்யபி	124	வத்யந்திவிழு	231
ராமோரக்தாந்த	38, 260	வத்யமாநாந்தி	173
ராமோரமயதாம்	117	வநம்நகூரமேவா	111
ராமோராஜீவ	26	வநமகூரே	101
ராமோவ்ரஜதி	41	வநவாஸோ	83
ராவணம்ராக்ஷஸா	277	வயம்வநசரா	226
ராவணஸ்ய	159	வயமந்யேச	231
ராவணஸ்யோத்த	277	வயஸாபஞ்ச	29
ராஷ்ட்ராணிகூரா	285	வர்ஜயேதந்தக	286
ரூபதூக்ஷிண்ய	184	வர்ஜயேத்வஜ்ர	286
ரூபஸம்ஹநம்	193	வஸிஷ்டேடாபி	1
ரூபௌதூர்ய	49	வஸிஷ்டேடாபி	166
ரோமாண்யஸ்தி	227	வஸிஷ்டேடாமாம்	18
ரௌத்ரஇத்யேவ	301	வஸ்த்ரேணிகே	230
		வாகூராபிச்ச	233
ல		வாதாத்மஜம்ஸூ	344
லங்காயாமபி	304	வாதிவாயாம	217
லங்காரத்நௌக	285, 294	வாநரஸ்யஸி	366
லங்கைச்வர்யபி	304	வார்யாப்யலக	142
லக்ஷ்மணஸ்ய ச	272	வாலீவிகூத	230
லக்ஷ்மணஸ்யமஹா	147	வாஸந்தி	314
லக்ஷ்மணேநகூதாம்	107	விசித்ராணிசமா	293
லக்ஷ்மணோநாம	181	விசிந்த்யவா	184, 310, 326
லோகநாதஸ்ய	284, 304	விஜஹாரபூஹூ	170, 187
லோகநாதஸஸ	286	விதிதஸஸஹி	302, 316
லோகபாலோபமம்	171	விநாதாமஸி	106
லோகாபிராமோ	25	விபீஷணவிதே	304
லோகேப்யோயாரி	283	விமானம்கம்ப	64, 66
		விமுக்தகேச்யோ	159
வ		விரராமஹா	174
வக்தாவாச	257	விராத்ரேப்ரஹ்மர	331
வக்தாச்ரோதாச	335	விருபணம்சா	175
வக்ஷ்யந்திநிக்ரு	301	விருபயிது	182
வசோமதுர	169	விவிதூரிசவா	293
வதும்சாநிச்சூதா	311	விச்வாமித்ரேணஸ	167
வதும்சாநிச்சூதா	295	விஷயேதே	139

விஷயேவாபுரே	225
விஷ்ணுநாஸ்த்ரு	67
விஷ்ணுஸ்திரிபி	285
விஷ்ணுபுதரத்வ	357
வ்ருக்ஷாந்தர	217
வ்ருக்ஷவ்ருக்ஷஹிப	327
வ்ருத் ₃ த ₄ ஸ்த்வமஸி	64, 198
வைதே ₃ ஹீமநு	276
வைத ₄ ர்மயம்நேஹ	110
வ்யக்தமாக்யாஹி	175
வ்யக்தமேஷ	180
வ்யஸநபரம்பர	274
வ்யாஜஹாரபி	305
வ்ரதீஸ்துண்டி ₃ ல	285

ஸ

ஸக்தஸ்த்ரைலோக்ய	68
ஸக்தோஹ்யேஷ	35
ஸக்யம்ஸந்த ₃ ர்ஸநே	282
ஸக்யமேவம்ப்ரப ₄ ா	264
ஸக்யாலோப ₄ யி	283
ஸங்கேஜீவதிவா	286, 304
ஸங்குசக்ரக ₃ த ₃ ா	180, 246
ஸதமய்யா ₃ த்மவ	295, 328
ஸத்ருக் ₃ நோ	55
ஸத்ருரக்ஷாம	8
ஸத்ருஹந்தாரம்	55, 106
ஸபநம்நஜ	114
ஸரணம்க ₃ ந்து	163
ஸரணாக ₃ தவ	302, 316, 364
ஸரேணிகேந	260
ஸஸம்ஸஸர்வம்	175
ஸிலாதலேபூர்வ	213
ஸீவம்ஸோகவி	223
ஸீதாம்ஸுஸத் ₃ ரு	280, 298
ஸீதோப ₄ வ	313
ஸீலவ்ருத் ₃ தை ₄	77
ஸுநாஸார் தூ ₃ ல	282
ஸுச்ராவப் ₃ ரஹ்மகே ₄ ா	331

ஸேஷ்யேபுரஸ்தாத்	129
ஸோகம்வே ₄ ா ₄ ம	110
ஸோகப ₄ ாரேண	114
ஸ்ரியம்ப ₄ த் ₃ ரேய	285, 304
ஸ்ரீமதாராஜரா	304
ஸ்ரீமாநக்ருத	181
ஸ்ரீமாந்ஸு ₃ க ₃ ஸு	15
ஸ்ருதம்ஸீ ₃ லம்	264
ஸ்ரேராஷ்யஸித்வம்	286
ஸ்வஏவபுஷ்யோ	171
ஸ்வேவாபி ₄ ஷிஞ்சாமி	171
ஷ	
ஷட் ₃ த்ரு ₃ ணு ₃ புருஷோ	264

ஸ

ஸகூசமே	317
ஸங்கல்பஹய	278
ஸங்க் ₃ ராமாத்	41
ஸசாபஸ்யமஹா	178
ஸதாம்வேஷத ₄ ரம்	225
ஸதேஹம்பிது	16
ஸதோவாநாநு	315
ஸதோவாநாநு	330
ஸத்யம்சகார	18
ஸத்யம்ராக்ஷஸரா	366
ஸத்யத ₄ ர்ம	18
ஸத்யவாதீ ₃ ச	372
ஸத்யவாதீ ₃ ச	74
ஸத்யேநலோகா	203
ஸத ₃ ர் ₄ ம்ஸம்ஸ்த	298
ஸதே ₃ வக ₃ ந்த ₄ ர்வ	201
ஸந்தஸ்ஸுக்ருதி	254
ஸந்த ₃ த் ₃ த ₄ ளவிச	203
ஸபிதராசபரி	353
ஸபுத்ரபௌத்ரம்	258
ஸபுஷ்பாங்குர	139
ஸப் ₄ ராது ₃ ச	93
ஸமபி ₄ ஷ்டீய	161

ஸமயம்சாபி	228	ஸுகுமாரௌம	158
ஸமாத்துவாத்யூ	29	ஸுகூஸுப்த:	15, 25
ஸமித்ரஜ்ஞாதி	258	ஸுகூரீவம்ஸரணம்	163
ஸமீக்ஷமாணம்	278	ஸுஜாதமஸ்யேதி	366
ஸமீபமுப	289	ஸுபக்ஷமலா	278
ஸமுத்ரம்ராகுவோ	163	ஸுபக்ய்ச்சித்ர	150
ஸமுத்ரஇவ	117	ஸுரைச்சஸமஹ	353
ஸமுத்ரோபிந	342	ஸுஷுவேயம்	124
ஸம்ருத்யகாநிவி	285	ஸுஸம்வ்ருதம்பா	238, 239
ஸம்ப்ரமத்யாஹ்ரு	283	ஸுஸித்தித்திமிவ	300
ஸம்ரக்தநயநா	189	ஸோயம்த்யூர்மப	332
ஸராமம்யுவ	64	ஸோஹம்பருஷித	336
ஸராம:பர்ண	174	ஸோஹம்விச்சரம	64, 172
ஸராமக்யூருடோ	301	ஸௌகுமார்யம்	193
ஸராமப்யாணாபி	15	ஸௌமித்திரீர்மித்ர	110
ஸர்வபூதாநுகம்	360	ஸ்த்ரீயமபுருஷ	82
ஸர்வஸூஸ்த்ரார்த்த	9	ஸ்த்ரீயமபுருஷ	205
ஸர்வஸுத்த்வ	176	ஸ்த்யாதும்பரதிமுகே	178
ஸர்வேதே	114	ஸ்த்யாதும்மஸுரா	281
ஸர்வேநராஸ்ச	42	ஸ்நாபயந்தீமு	160
ஸர்வேநிரய	228	ஸமரந்ராகுவப்யா	327
ஸர்வேஸந்நதா:	163	ஸ்யாத்யயம்ரா	370
ஸஸூலவந	140, 151, 228	ஸ்ரஸ்தமாலயா	276
ஸஹசரரஹி	274	ஸ்வஜநேபீ	276
ஸஹத்யூர்ம	47	ஸ்வபுத்ரம்மூர்த்த்யூ	40
ஸஹிதேத்யுவைரு	159	ஸ்வப்நேபியத்யஹம்	352
ஸாக்யூர்மஸூல	163	ஸ்வப்நோபிமம்	352
ஸாக்யூரமேக்ய	201	ஸ்வஸ்திதேஸ்து	170
ஸாதம்ஸமா	234	ஸ்வாத்மாப்யேநம்	78
ஸாதிர்யகூர்த்த்வம்	344	ஸ்வேஷுத்யாரேஷுரதிம்	308
ஸாதூஸூர்பணக்ய	174	ஸ்வேஷுத்யாரேஷுரம்ய	308, 314
ஸாதூக்யூர்மம்	281, 301	ஹ	
ஸாதூமாபாணி	116	ஹதாந்யேகேந	15
ஸாதூஸாதூவ்ரத	281, 301	ஹந்தூமிச்ச்யா	172
ஸிம்ஹோரஸ்கம்	199	ஹத்வா	258
ஸிக்தராஜபத்யூம்	130	ஹாநாதேத்யூதி	159
ஸீதாநாரீஜ	359	ஹாபுத்ரேதி	159
ஸீதாமூவாசா	93	ஹிநஸ்திஸ்மஸ	298
ஸீதாயாஸ்தேஜ	299		

ஹிமஹதநளிநீ	274	க்ஷிதிக்ஷமா வாந்	224
ஹீநோயதநயா	266	க்ஷிப்ரம்தவஸ	286, 296
ஹருதராஜய	229		
ஹயேகம்து:க்யம்	229		
க்ஷமயாப்ருதி ^{க்ஷ} வீ	258	ஜ்ஞ	
மூராமாயண தனிச்லோகம்		ஜ்ஞாநவ்ருத் ₃ த ₃ :	77
மூராமாயண ச்லோகங்களின்		பூர்வபாகத்தில் எடுக்கப்பட்ட	
		பாதா நுகர்மணிகை முற்றிற்று.	

பூர்வபாகத்திலெடுக்கப்பட்ட இதர ப்ரமாணங்களின்

அ நுகர்மணிகை

அ		ஆத்மயா தூ தம்ய	23
அகிலஜக்யத்ஸ்வாமிந்	134	ஆத்மாஜீவே	6
அகிலஜக்யந்மா	102, 280	ஆத்மாநம்தத்வ	23
அக்யநிர்வைதே ₃ வா	236	ஆத்மாவாஅரே	138
அக்யநிஹோ த்ராச்சலே	331	ஆத்மாவைபுத்ர	64
அங்கூா த்யங்கூா த்ஸம்	183	ஆத்மாவைபுருஷ	132
அதனீபுஷ்ப	185	ஆத்மைவஹ்யா	307
அநுபஹதாம்வ்ருத்திம்	36	ஆபத்யபி	6
அநுபயாவவி	246	ஆமோ த்யமுபஜி	220
அந்யத்ரபீ ₃ ஷ்மா	266	ஆர்த்தார் த்தே	85
அபரா த்யாநபி ₃	328	ஆலோட்யயஸர்வ	235
அபாணிபாதே த்யா	250	ஆவாப்யாம்கர்மாணி	165
அபயாவேபூ ₃ மிரு	289	ஆஸநமந்நமு	289
அபி ₃ நிவேஸவஸ	41	ஆஹ்லா த்ய ^{ஸீ} த	21
அமீஜநஸ்தூாந	108		
அர்சநம்வந்த ₃	317	இ	
அவலோகநத்யா	191	இச்ச்யாக்ய்ருஹீதா	13, 270
அவிஜ்ஞா தா	328	இத்யம்வோயாஜ்யாநாம்	16
அச்வஇவ	58		
அஸத்ஸமாவி	104	உ	
அஸௌவா ஆதி ₃ த்யோ	132	உத்தரபூர்வாக ₃	167
அஸ்திப் ₃ ரஹ்மேதி	332	உத்பந்நம்த்யூரவ்யம்	183
அஸ்மத்ஸ்வாமிந்	134	உபாயபூ ₃ தஸ்ய	280
அஹல்யாயைஜார:	251	உபாயோக்ய்ருரேவ	253
ஆ			
ஆகாஸ ஏப்த்யோ	237	ஊ (ஈ)	
ஆத்மநிக்யல்வரே	137	ஊ ₃ ப்ரணாம்க்ரி	289

ஏ		த	
ஏகாதபத்ரம்	142	தம்ஸந்த:ச்ரோ தும	333
ஏகாத்யூஷு	30	தஇமேஸத்யா:	13
ஏதத்ஸாமக்யாய	112	தத்யாளீத் ₃ த ₄ ரணீ	160
ஏததே ₃ வ்யாம்ருதம்	37	தபோத்யாநம்	22
ஏதாம்ச்சஸத்யா	13	தமேதம்வேத்யா நு	5
க		தமேவம்வித் ₃ த்யாவா	134
கஇத்த்யா	4, 241	தமேவம்வித் ₃ வா	253
கத்யா நுஸாக்ஷா	134	தமேவஸரணம்	317
கந்யாகாமயதே	194, 195	தர்கோப்ர திஷ்ட ₂ :	249
கர்மணைவஹி	89	தஸ்மாநந்யாஸ	24
கர்மயோக்யஸ்தப	23	தஸ்மிந்த் ₃ ருஷ்டே	14.138.235
காமரூப்ய நுஸ	112, 118	தஸ்மைவாதா த்ம	10
கிஞ்சித் ₃ ப ₄ ரூப ₄ ங்க ₃	38	தஸ்யதீ ₄ ரா:	20
கிமிவஹிமது ₄	192	தஸ்யநாமமஹ	255
குலகு ₃ நூர்ப ₄ க ₃	16	தஸ்யேயம்ப்ருத் ₃ வீ	142
குஸ்த ₃ ர்ப ₄ த ₄ ரா	3	தாஸாமாவிர	193
கூடயுத் ₃ த ₄ ாஹி	41	த்ருணம்சூரஸ்ய	294
க்ருதம்தக்ஷீர	34	த்ருணமிவலகு ₄	291
கௌஸிகோய	18	தேஜஸாம்ஹிந	6, 35
க₃		தேஜோப ₃ லைச்வர்ய	13
க ₃ லீதவயஸாம்	63	தேநா நுக் ₃ ருஹீத:	253
ச		தேஷாம்துதபஸா	24
சகோரஇவஸீ	160	தேஷாம்தேஜோ	18
சக்ஷுர்தே ₃ வாநா	118	த்ரிவர்ஷபூர்வ:	335
சண்டால:பக்ஷி	362	த்வம்மாதாஸர்வ	102, 280,
சக்ருஸூர்வந	144		359
ச₂		த்வத்தேதா ஹிவேத்யா	336
ச ₂ ரயாவாஸத்வ	112	த₃	
ச ₂ ரயாவ்ருக்ஷமிவா	160	த ₃ த்யாமிபுத் ₃ தி ₄	5
ஐ		தூர்க் ₃ ரஹம்ந	251
ஐாதவேதே ₃ ாமமா	167	தூர்லபே ₄ ாமா நு	335
ஐாமாதாத்யூ	91	தே ₃ வதே ₃ வோஹரி	101.357
ஐிதம்தே	39, 190	தே ₃ வோநாமஸ	46
ஐயேஷ்டே ₂ ாப் ₄ ராதா	102	தே ₃ ஸோயம்ஸர்வ	131
		த₄	
		த் ₄ யேயஸ்ஸத்யா	310
		த் ₄ யேயோநாரா	310

ந	
நகிரிந்த்ர	236
நக்ஷமாமி	174, 354
நசக்ஷுஷாக்	2, 245
நசக்ஷுஷாபச்ய	135
நசபுநராவ	122
நதத்ஸமச்சா	8, 236, 242
நதஸ்யப்ராக்ரு	7
நதஸ்யேஸோ	236
நத்வத்ஸமோ	236
நத்வாத்ருணத்வம்	292
நத்வாத்ருணைய	292
நநந்த்ருஸ்ப்ரஜா:	73
நபரமுகூரி	290
நமாம்ஸசக்ஷு	135
நமோ ஹிரண்ய	236
நஸந்த்ருசே	242
நாந்யதபச்யதி	137
நாப்ருஷ்ட:கஸ்ய	334
நாயமாத்மாபுல	71
நாச்நந்திரபிபு	135
நாஸ்திராரா	235
நித்யம்	248
நித்யம்நித்யா	7, 271
நித்யர்ஸநமஸா	290
நிவாஸச்ஸரணம்	320
நீசஸ்யயா	3
நீதிமாந்புத்ஸ்தி	340
நேதிநேதி	4, 244
நோபஜநம்ஸ்மரந்	121

ப	
பதிரேகோக	288
பத்யஸ்குலிதம்	247
பர:பராணம்	124
பரமம்யோ	23
பராதிநா:ஸ்த்ரிய:	271
பரிபூதாவி	310
பரீதம்துதிநம்	340

பச்யத்யசக்ஷு:	250
பச்யந்திஸூ	136
பாத்ராநுந்துத்ய	218
பாஸூபால்யம்	7
பிதுர்த்யுக்ருணம்	212
பித்ர்யமம்ஸூமு	162
புண்ட்யூரீகம்ஸிதா	189, 197
புண்ட்யூரீகாக்ஷ	191
ப்ரஜாநாம்விநயா	141
ப்ரணிபத்யா	336
ப்ரணிபாதேநபரி	315, 334
ப்ரத்யக்ஷேக்ருரவ	336
ப்ரயத்நஸஸ்வாத்ம	8
ப்ரஸூஸிதாரம்	23
ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து	215

ப ₃	
ப ₃ ர்ஹாயிதேதே	135
ப ₃ ஹுத்யாவிஜா	270
ப ₃ ஹுநிமேவ்ய	270
ப ₃ ாலஆஷோட்யூாத்	28, 33, 165
பால:கரீட்யூநகா	40
பால:கரீட்யூநகை	40
பு ₃ க்யுதிநாஸூக்ப்ர	340
ப்ரஹ்மருத்யூரந்த்ர	4
ப்ரஹ்மணூர்தே	19
ப்ரஹ்மணூஸ்யமு	162

ப ₄	
ப ₄ க்தாநாம்த்வம்	162, 271
ப ₄ ரதஇதிரா	57
ப ₄ ர்தாரமவல	211
பி ₄ க்யுதேஹ்ருத்ய	235
பீஷாஸ்மாத்ஸ்வா	221
பூ ₄ மி:க்ஷேத்ரம்	229
பூ ₄ யஸாம்ஸ்யாத்	21
ப்யுருங்கூரத்யாராரோ	297

ம		யேநயேநதூதா	112, 118
மதுகைடபு	67	யோவிஷ்ணுமஸ்ததம்	362
மநஸாது	2, 245	யௌவநேவிஷயை	195, 199
மநோஹிஹேது	306	ர	
மமப்ராணஹி	207	ரக்தாஸ்யநேத்ர	260
மஹேதாமஹ்யா	161	ரங்கும்ஸ்யாந்நர்த்தந	131
மஹாஜநோயேந	247	ரமணீயோஹ்யயம்	151
மஹாந்தம்	10, 241	ரஸோவைஸ:	132
மாதாபிதாபுராதா	94	ராஜீவம்ரக்த	38
மாதாபுத்ரஸ்ய	44	ராஜ்யகாமவிஷ	199
மாத்ருதேயுவோ	44	ராமஇத்யபிபூரா	91
மாமுபாஸ்வ	358	ராமமந்மக்ய	186
மித்திலாயாம்ப்ரதீ	50	ரிக்தஹஸ்தேந	173
ம்ருக்யஸ்சதூர்பூ	144	ருத்யூராணம்ஸங்க	236
ம்ருதஸஞ்ஜீவநம்	10	ருபாணிவிசி	177
ய		ருபேணவநிதா	195
யம்த்வம்தேயுவிநி	283, 313	ல	
ய:பூர்வ்யாய	179	லக்ஷ்மீ:புருஷ	280
யஆத்மநி	6	வ	
யச்சீல:ஸ்வாமீ	366	வதூச்சதூர்மயு	254
யஜ்ஞவிக்நகரம்	7, 27, 165	வரதூஸகல	162
யஜ்ஞேநதூநேந	23	வர்ணசர்மாசா	253
யதேநவேத்ய	244	விநாஸாயச	8, 165
யதேநவாசோ	244	விபரீதஸ்ததூ	340
யத்ரநாஸ்திஹரி	102	விப்ரபீடூகரம்	297
யத்ரபூர்வே	128	விபூம்	248
யதூகப்யாஸம்	189, 239, 260	விச்வாதிடகம்ரு	236
யதூதேதேஷுவர்தே	336	விச்வாதிடகோரு	236
யதூதுபூர்கூவோ	171	விஷ்ணுபக்திபரோ	360
யதூகூமநஸா	341	விஷ்ணுராராத்ய	247
யதூபூராஹ்மணச்சா	19	விஷ்ணு:பதேய	133
யதூயதூசரதிச்சே	336	வேதூஸாஸ்த்ராத்ப	235
யஸ்மாத்த்பரம்	8, 236	வேதூஹமேதம்	10, 241
யஸ்யாத்மா	6	ஸ	
யஸ்யாததம்	10	ஸத்ரோச்சேஷம்	258
யஸ்ஸர்வஜ்ஞ	4, 256	ஸரணமஹம்	253
யுவாகுமார:	179		
யேசேமேரண்யே	23		

ஸாஸ்த்ரத்ருஷ்டேடந	136
ஸாஸ்த்ராத்த்வேத்யமி	136
ஸிவஏகோத்யே	237
ஸைத்யம்ஹியத்ஸா	343
ஸோகாக்ருதிப்ரத	272
ஸுரத்த்யாதேத்யவே	269
ஸுரியதிச்சேத	167
ஸ்ருதமாளீத்	5
ஸ்ரேயாம்ஸிபுஹு	65
ஸரோதவ்யோ	5

ஷ

ஷத்த்லுவிஸரண	247
--------------	-----

ஸ

ஸம்பவாமி	165
ஸஉச்ரேயாந்	12
ஸகுலீநஸ்ஸ	291
ஸச்சுப்த்யஸஸாத	148
ஸத்யம்பூதஹிதம்	367
ஸத்யம்வத	18
ஸத்வாத்ஸஞ்ஜா	234
ஸத்யாபச்யந்தி	136
ஸதைத்யகருப	13. 161
ஸந்த்ருஷ்டேதிஸ்ரு	344
ஸபிதாயஸ்து	141
ஸப்யஹமாஸ	236
ஸமோஹம்ஸர்வபூ	207
ஸர்வக்யந்த	67
ஸர்வதஸ்ஸார	77
ஸர்வரஸ:	133

ஸர்வேந்த்ரியையரபி	250
ஸர்வேஷாமேவலோ	357
ஸஹஸ்ரநாமத	91
ஸாத்வ:க்ஷண	148
ஸிம்ஹாஸநேப்ரபூ:	3
ஸுப்தப்ரமத்தகு	177
ஸுஸூக்ஷமம்	247
ஸுஹ்ருத்யம்ஸர்வபூ	320
ஸோஅங்க்யவேத	4. 244
ஸ்தம்பேபுநஸவி	289
ஸ்திமிதவிகளி	279
ஸம்ருதோயச்சுதி	310
ஸ்வாபூவிகி	4. 256

ஹ

ஹரிபூஹ்யாஸ்து	141
ஹஸந்நிவந்ருபோ	302
ஹுதமிஷ்டம்ச	22

க்ஷ

க்ஷாந்திஸ்தவா	51
க்ஷீரகண்டூச்ச	27. 34

ஜ்ஞ

ஜ்ஞாதேஹீச்ச	342
ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநஸம்	335
ஜ்ஞாநவ்ருத்த்யாமயா	2. 71
ஜ்ஞாநஸூக்தி	263
ஜ்ஞாநீத்வாத்மைவ	207
ஜ்ஞானேநஹீந:	292

பூர்வபாகத்தில் இதரப்ரமாண அநுக்ரமணிகை முற்றிற்று.

ஆகரமோ, முழுவடிவமோ, அல்லது இரண்டுமோ
தெரியவேண்டிய ப்ரமாணங்களின் அட்டவணை.

[இப்ரமாணங்கள் உள்ளவிடங்கள், அவற்றின் மேற
பகுதி முதலானவற்றை ப்ரமாண அநுக்ரமணிகையிலிருந்து
தெரிந்துகொள்வது.]

ஸ்ரீராமாயண தனிச்லோகம்—பூர்வபாகம்.

1 அக்ரிஹோத்ராச்ச	25 த்ருணமிவலகு ₄
2 அநுபஹதாம் வ்ருத்திம்	26 த்ருணம்ஸூரஸ்ய
3 அபராத் ₄ நபிஜ்ஞ:	27 துர்க் ₃ ரஹம்மநஸா
4 அஸத்ஸ மாவித் ₄ வா	28 நபரமுக்யநிரீக்ஷணம்
5 ஆத்மயாத் ₄ த்ய	29 நி ₃ த்யம் நி ₃ த்யா
6 ஆதமாதம் தத்வதோ	30 நீதிமாந் பு ₃ ந் ₃ கி ₄
7 ஆத்மாவை புருஷஸ்ய	31 பதிரேகோக்யுதி
8 ஆபத் ₃ யபிஸ்வகார்	32 பராதி ₄ நா:ஸ்திரிய:
9 ஆவாப் ₄ யாம கர்மாணி	33 பரிபூ ₄ காவிஷ்ணு
10 உபாயோகு ₃ ரு ₃ ரீரவ	34 பரீதம்துதி ₃ நம்
11 கந்யாகாமயதேருபம்	35 ப்ரத்யக்ஷேகு ₃ ரவ:
12 குஸுத ₃ ர்ப்ப ₄ த ₄ ரா:	36 பரயத்ந: ஸ்வாத்ம்
13 கூடயுத் ₃ த ₄ ர ஹிராக்ஷஸா:	37 பரீதிவிஷ்ப ₄ ரிதே
14 கௌசிகோயஸூஸாம்	38 ப்ரேக்ஷிதஜ்ஞாஸ்து
15 சகோரா இவ	39 பூலஆஷோட ₃ ஸா ₃ த் ₃
16 சண்டாள: பக்ஷி	40 ப் ₃ ரஹ்மருத் ₃ ரேந் ₃ ர
17 சக்ரு ₃ ஸூர்வந	41 ப ₄ ர்த்தாரமவலம்
18 ஜநகே ₄ ரஷோ மஹாநபூ ₄ க்	42 பூ ₄ மி:க்ஷேந்ரம்களத்ரஞ்ச
19 ஜாமாதாத ₃ ஸமோ	43 ப் ₄ ருந்க ₃ ரத ₄ ரா
20 ஜ்ஞாதேஹீச்ச ₃ ா	44 மநோஹிஹேது:
21 ஜ்ஞாநவ்ஜ்ஞாந	45 மாதாபு ₃ ரஸ்ய
22 ஜயேஷ்டே ₄ ப் ₄ ராதா	46 மிதி ₃ லாயாம்
23 தபோத ₄ நம்தப:	47 யதோநவேத ₃
24 தேநாநுக் ₃ ருஹீதோ	48 யத்ரநாஸ்தி

|| இதன் முழுவடிவம்:-

கந்யா காமயதே ருபம் மாதா வித்தம் பிதா ச்ருதம் |
பூர்ந்த₄வா: குலமிச்ச₃ந்தி ம்ருஷ்டாந்நமிதரே ஜநா: ||

/ இதன் முழுவடிவம்:-

ப்ரத்யக்ஷே கு₃ரவ: ஸ்துத்யா: பரோக்ஷே மித்ரபூர்ந்த₄வா: |
கார்யாந்தே த்₃ஸப்₄ருத்யாச்ச புத்ரகா ந கத₃ாசந ||

49 யத்₃தி₄மநஸா
 50 யத்₃பு₃ராஹ்மணச்சா
 51 ரக்தாயஸ்யநேத்ரபாணி:
 52 ரமணீயோஹ்யயம்
 53 ராஜீவ்மரக்தபத்₃மம்
 54 ராஜ்யசாமவிஷயா
 55 ரூபேணவநிதாஜநம்
 56 வத்₄ச்சத்₄ர்ம
 57 விச்வாதி₄கம்ருத்₃ரம்
 58 ஸாதரோ:ஸௌம்ந
 59 ரோகாக்₃நி:ப்ரத்₄க்ஷயதி
 60 ச்ருதமாஸீந்மரீசித:

61 ஃச்ரேயாம்ஸிபுஹு
 62 ஸக்₃ாசமே
 63 ஸ₃யம்பூ₄தஹிதம்
 64 ஸந்நத்₃தே₄ள்விசரிஷ்யத:
 65 ஸபிதாயஸ்து
 66 ஸர்வேவந்₃ரிசையரபி
 67 ஸிம்ஹாஸநேப்ரபு₄:
 68 ஸ்தம்பே₃நஸஸீலேந
 69 ஸ்திபிதவிகளிதாநாம்
 70 ஹரிபு₃ாஹ்யாஸ்து
 71 ஹஸந்ரிவந்ருபோ

பக்கம் 38ல் “கிஞ்சித்₃ ப்ருபு₄ங்கு₃லீலா நியமிதஜலதி₃ம்” என்னும் பரமாணத்தின் பூர்ணவடிவமும் பொருளும் கீழே தரப்படுகிறது.

க்ஷு₃த₃ராஸ்ஸந்₃ராஸமேதத்₃விஜ்ஹி₃த₃ஹரய: க்ஷு₃ண்ணசக்ரேபு₄குமபு₃ா: புஷ்மத்₃தே₃ஹேஷு₃லஜ்ஜாம் த₃த்₄தி பரமஸாயகா நிஷ்பதந்த: | ஸௌமித்ரே திஷ்ட₂பாத்ரம் த்வமஸி நஹி ருஷாம் நந்வஹம் மேக₃நாத₃ கிஞ்சித்₃ ப்ருபு₄ங்கு₃லீலா நியமிதஜலதி₃ம் ராமமந்வேஷ்யாமி ||

இது வானரர்₃னையும், லக்ஷ்மணனையும் பார்த்து இந்த்ராஜித் சொலஹும் வாக்கியம். (க்ஷு₃த்ரா: ஹரய: ஏதத் ஸந்₃ராஸம் விஜ்ஹி₃த)அற்பக் குரங்கு₃ளே! இந்த பயக்தைவிடுங்கள். ஏனெனில்: (க்ஷு₃ண்ணசக்ரேபு₄குமபா: அமீஸாயகா: யுஷ்மத்₃தே₃ஹேஷு₃ நிஷ்பதந்த: லஜ்ஜாம் தததி) இந்திரனுடைய ஐராவதத்தின் மத்தகத்தைப் பிளந்த இந்த அம்புகள் (அற்பராண) உங்கள தேஹத்தில் விழுவதற்கு லஜ்ஜைப்படுகின்றன. ஆகையால் நீங்கள் பயப்பட வேண்டாமென்றபடி. (ஸௌமித்ரே திஷ்ட₂பாத்ரம் த்வமஸி நஹி ருஷாம்) லக்ஷ்மண! நீ நில். நீ என் கோபத்திற்குத் தகுந்த பாத்திரமாகமாட்டாய். ஏனெனில்: (ஸௌமித்ரே) சமத்திரையின் பிள்ளையன்றே நீ. தாய்க்கூறுமிக்கிருப்பவன்ன்றே. (நந்வஹம் மேக₃நாத:) நானேவென்னில்: (பிறக்கும் போதே) மேகம்போலே கர்ஜித்ததால் மேகநாதனென்று பெயரிடப்பட்டவன். நீ இங்கு என் செய்யவந்தாயெனில்: (கிஞ்சித் ப்ருபு₄ங்கு₃லீலா நியமித ஜலதி₃ம் ராம மந்வேஷ்யாமி) சிறிது புருவநெரிப்பினாலே வினாயாட்டாக ஸமுத்திரத்தை அடக்கியவனுள் ராமனைத் தேடுகிறேன் நான். அவனே என் வீரத்திற்குத் தகுந்தவன். (லீலாநியமிதஜலதி₃ம்ராமம்) பெயர்ப்பொருத்தமிருந்தபடியென்! ‘ராமன்’ [வினாயாடுபவன்] என்னும் பெயருக்கேற்ப ஸமுத்திரத்தை வினாயாட்டாக அடக்கியவனாயிற்றே!

ஃ இதன் முழுவடிவம்:-

ச்ரேயாம்ஸி புஹு₃விக்₃நாநி பு₄வந்தி மஹதாமபி |
 அச்ரேயஸி ப்ரவ்ருத்தே து குத்ர யாந்தி விகு₄தகா: ||

பிழை திருத்தம்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
4	4	மநா	மநஸா
13	32	ஸ்த்யபார	ஸ்த்யபரா
16	23	முதிமம்	முதிதம
18	27	தேஐஸ்	தேஜஸ்
41	8	சங்ராமம்	சங்ராம்
47	10	ஆஹ்நிமான	ஆஹ்நிகமாண
85	11	பாஸிதே	பாஸிதே
101	5	புனர்ித்	புனர்ித்
110	2	ிரீரீ	ிரீரீ
111	12	திணைத்திரு	திணைத்திரு
114, 115	16, 5	ததா	ததா
114	20	முகந்திப்	முகந்திருப்
119	1	ஐகந்	ஐகந்
119	4, 19	தருசில்	தருசீர்
144	2	சுகுசு	சுகுசு
160	6	ஹ்வா	ஹ்வா:
164	29	காகுத்ஸ்து:	கோபேந
167	13	ித்	ித்
171	14	ினி ப்ரு:	ிதி ப்ரு:
172, 173	11, 11	தபஸ்விநா	தபஸ்விநா
174	14	ஸ்வங்	ஸ்வங்
208	23	ஸத்தாயம்	ஸத்தாயாம்
210	22	ப்ரு	ப்ரு
212	25	ஸ்வருபம்	ஸ்வருபம்
224	21	ஶரணா	ஶரணா
222	1	புருஷஸ்வ	புருஷஸ்வ
253	30	மிராகை	மிகராகை
269	18	நித்யோக	நித்யயோக
278	3	பயோஹீ	பயோஹீ
280	9	தைத்தைக்க	தைக்க
291	10	ிணாஸிவ	ிணாஸிவ
296	31	உன் அம்புகளாலே	அம்புகளாலே உன்
306	7	ஸவ்ஷா	ஸவ்ஷா
309	4	ஸவ	ஸவ
332	1	ஸீய	ஸீய
314	1	என்கிருள்	என்கிருள்.
342	20	அறிவிக்கும்	அறிவுக்கும்
343	5	யந்தபாவ	யந்தாபாவ
344	1	புராமதி	புராமதி
353	26	பூணமாக	பூர்ணமாக
363	3	பண்ணிபடி	பண்ணிபடி